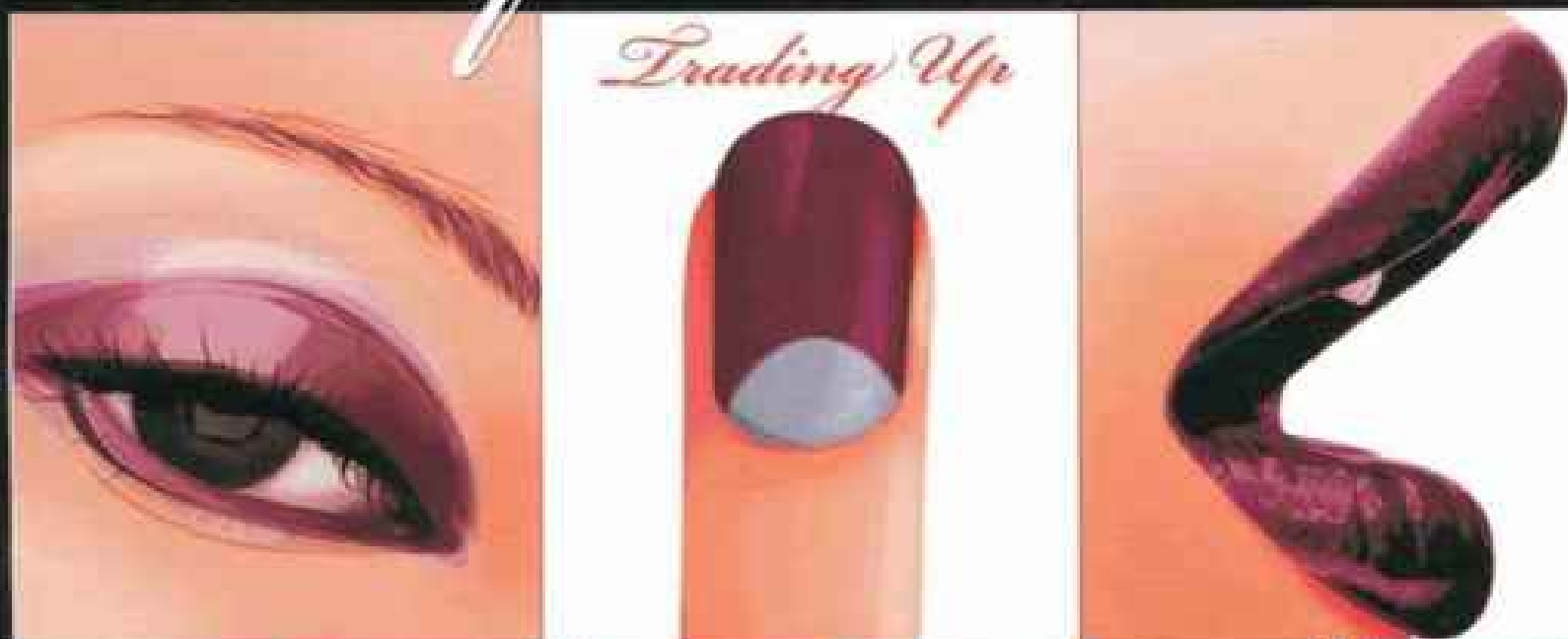

Mộng Phê du

Trading Up

Candace Bushnell

ĐỒNG TÁC GIẢ CUỐN **SEX AND THE CITY**

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Mộng Phù Du

Candace Bushnell

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

CHƯƠNG MỘT

1
2
3
4
5

CHƯƠNG HAI

6
7
8
9
10
11
12

CHƯƠNG BA

13
14
15
16
17
18
19

Giới thiệu

Lá cờ chiến thắng dành cho những phụ nữ làm chủ đời mình... Một câu chuyện về sức mạnh của nhan sắc và ý chí khát vọng của người phụ nữ thời hiện đại. Mọi nấc thang danh vọng đều có giá của nó.

Janey Wilcox - cô người mẫu đồ lót nổi tiếng của Victoria's Secret, nỗ lực cố leo lên những nấc thang danh vọng trong xã hội New York bằng mọi giá. Quá trình đi tới đỉnh vinh quang đầy thử thách và đau đớn khi Janey bị lộ tẩy quá khứ rắc rối cùng vô số mối quan hệ tình ái không minh bạch. Mối quan hệ bạn bè với Mimi Kilroy - một nhân vật có vị trí hàng đầu trong xã hội New York, ông chồng tốt Selden Rose - người đứng đầu kênh truyền hình cab Movie Time, người tình Comstock Dibble - giám đốc hãng Parador Pictures... đều chỉ là những bước đệm tạm thời cho Janey tiến lên phía trước.

Thành công của cô là buổi tối nay rất hoành tráng. Nhưng nó là một thành công kiểu Hollywood - bất ngờ, kỳ diệu, và choáng ngợp - được tạo ra để cuối cùng hủy hoại linh hồn của người nhận nó. Trong tương lai, sẽ còn rất nhiều những giây phút thất vọng, khi khám phá ra mình bị bội phản, khi nhận ra rằng hôm nay mình thật "hot", hôm sau mình đã đóng băng, và không ai nhận điện thoại của mình nữa...

Đó chính là câu chuyện trong "Mộng phù du" của nhà văn Candace Bushnell và - đồng tác giả cuốn Sex and the City. Cuốn sách được Sunday Telegraph đánh giá: "Tiết tấu truyện không hề suy giảm với cốt truyện cực kỳ hấp dẫn. Phong cách viết lịch lãm, súc tích, tinh tường với những câu chit-chat sắc sảo làm tôi nhớ đến Dorothy Parker" hay Independent nhận xét: "Một thế giới tàn nhẫn, đen tối rực sáng lên bởi trí thông minh sắc như dao cạo của Bushnell"

Những lời ngợi ca dành cho Trading Up

“Tiết tấu truyện không hề suy giảm với cốt truyện cực kỳ hấp dẫn. Phong cách viết lịch lãm, súc tích, tinh tường với những câu chit-chat sắc sảo làm tôi nhớ đến Dorothy Parker” - *Sunday Telegraph*.

“Thông minh đến tráo trở, quan sát chi tiết sâu sắc và một sự rọi sáng đầy ác ý vào một xã hội giả tạo và phô trương” - *Observer*.

“Một thế giới tàn nhẫn, đen tối rực sáng lên bởi trí thông minh sắc như dao cạo của Bushnell; Giải trí cao độ” - *Independent*.

“Bushnell rất tài tình trong việc miêu tả hàm răng nghiêng chặt đằng sau nụ cười rực rỡ nhất” - *Guardian*.

“Thật đúng kiểu Bushnell, đầy sự dí dỏm cay độc, tình dục và mang tính giải trí cao” - *Daily Mail*.

“Sâu sắc và hài hước tinh quái” - *Cosmopolitan*.

Dành tặng Camille, người mẹ xinh đẹp của tôi

Và cho những người bà của tôi: bà Elssie Salonie, người luôn đọc rất nhiều sách.

Bà Lucy và bà Lena quá cố.

Và người bà mới của tôi, Jane.

Lời cảm ơn

Và xin đặc biệt cảm ơn tình yêu Anne Shearman vì tựa đề sách của cô.

CHƯƠNG MỘT

1

Đó là đầu hè năm 2000, và ở thành phố New York, nơi những cơn phố lấp lánh bụi vàng lọt xuống từ hàng tỉ những cuộc mâu dịch của nền kinh tế đang hưng thịnh, vẫn là chuyện làm ăn kinh doanh như mọi khi. Thế giới yên bình bước sang một kỷ nguyên mới, tổng thống một lần nữa tránh không bị tố cáo, và hiện tượng Y2K đã xì đi một chai champagne Pháp cổ. Thành phố ngời lên với tất cả vẻ huy hoàng vừa rực rỡ, vừa thông tục, vừa nhẩn tâm của nó.

Và vào đúng thời điểm đó, cả thành phố đang xôn xao về Peter Cannon, một luật sư trong ngành giải trí đã quít tới ba mươi lăm triệu đô la của vài khách hàng ngôi sao. Những tháng năm kế sau đó, sẽ còn có nhiều vụ scandal hơn, hàng tỉ đôla bị mất, và những vụ lừa đảo dân chúng Mỹ. Nhưng vào lúc này, “vụ Peter Cannon” đã liên đới tới đủ những cái tên mặt dạn mày dày mà ít nhất tạm thời làm thỏa mãn đám dân New York đói khát chuyện ngồi lê đôi mách.

Một trong những nạn nhân là nhạc sĩ rock ba mươi mốt tuổi tên là Digger. Digger là một trong những người thành công với cái tên chỉ có một từ, như rất nhiều nghệ sĩ vĩ đại, có khởi đầu khiêm tốn kết hợp với vẻ ngoài hơi quái đản. Anh là dân ở Des Moines, bang Iowa, có mái tóc vàng bần thủ và làn da trắng nhờ đến đáng sợ mà ta có thể nhìn thấy cả mạch máu xanh bên dưới, và thường đội mũ phớt mềm, đặc trưng riêng của anh.

Vào một chiều thứ Sáu kỳ nghỉ Ngày Liệt sĩ, anh ngồi lặng im bên bể bơi trong căn nhà thuê mùa hè với giá 100.000 đô tại Sagaponack ở The Hamptons, hút thuốc không đầu lọc và nhìn vợ mình, Patty, đang giận dữ nói chuyện trên điện thoại.

Digger dụi điều thuốc vào chậu hoa cúc (trong chậu đã có một đồng nhỏ đầu lọc thuốc mà người làm vườn sau đó sẽ dọn đi), và ngả người ra chiếc ghế dài bằng gỗ tếch. Hôm đó trời khá đẹp và anh thực sự không hiểu cái vụ lùm xùm về Peter Cannon này là sao. Là loại người coi mục đích đời mình đứng cao hơn công cuộc săn đuổi tiền bạc bần thủ, Digger không thể hiểu nổi giá trị đồng tiền. Quản lý của anh ước tính anh mất phải đến một triệu đô. Nhưng với Digger, một triệu đô là khái niệm trừu tượng không rõ ràng chỉ có thể hiểu được bằng những thuật ngữ âm nhạc. Anh hiểu rằng mình có thể kiếm lại được một triệu đô đó bằng cách viết một bài hát hit, nhưng vào cái buổi chiều dễ chịu hôm đó, chìm trong sự xa hoa biếng nhác của một ngày ở The Hamptons, dường như chỉ mỗi mình anh là có thái độ thờ ơ lãnh đạm như thế.

Patty, cô vợ yêu quý của anh, đang hoang mang lo lắng, và nửa tiếng vừa qua đã nói toàn chuyện ngớ ngẩn trên điện thoại với chị gái cô, Janey Wilcox, một người mẫu nổi tiếng của Victoria's Secret.

Khi anh nhìn qua bể bơi tới nhà chòi nơi Patty ngồi cúi xuống cái điện thoại, ngẩng nhìn thân hình hơi đầy đặn của vợ trong bộ áo tắm một mảnh màu trắng, thì cô ngược lên. Hai mắt họ gặp nhau và cùng hiểu một điều. Patty đứng dậy và bắt đầu bước về phía anh, và như mọi khi, anh

ngờ ngàng trước vẻ đẹp giản dị của một người Mỹ 100%: tóc vàng ánh đỏ dài đến ngang lưng, cái mũi hếch xinh xinh với những nốt tàn nhang, và đôi mắt xanh tròn. Janey, chị gái cô, được mọi người coi là “người đẹp hoàn hảo”, nhưng Digger chưa bao giờ thấy như vậy. Mặc dù Janey và Patty đều có cái mũi hếch giống nhau, mặt Janey có gì đó vừa xảo quyệt vừa hoang dã không làm anh thấy cuốn hút. Và hơn nữa, anh coi Janey, với những giá trị khỉ gió về địa vị và tiền bạc, cái kiểu cách ngạo mạn và xấc xược, và ám ảnh về chính bản thân, đơn giản chỉ là một ả khốn mắc bệnh ái kỷ.

Lúc này Patty đã đứng trước mặt anh, giơ điện thoại ra. “Janey muốn nói chuyện với anh đấy,” cô nói. Anh trề môi nhăn nhó, để lộ hàm răng vàng không đều, và cầm lấy điện thoại từ tay Patty.

“Có chuyện gì thế?” anh hỏi.

“Ôi Digger.” Cái giọng hơi có tiếng địa phương của Janey luôn làm anh cái tiết véo von ở đầu dây bên kia. “Chị rất lấy làm tiếc. Chị biết thế nào rồi Peter sẽ làm một thứ cực kỳ, cực kỳ ngu xuẩn mà. Chị đã cảnh báo em rồi.”

“Làm sao chị biết được?” Digger hỏi, cạy một sợi thuốc lá ra khỏi răng.

“Chà, vài năm trước chị có hẹn hò với hắn,” cô nói. “Nhưng chỉ vài tuần thôi. Ai hắn cũng gọi là gã Ba Lan chết tiệt...”

Digger không nói gì. Họ thật của anh là Wachanski, và anh tự hỏi có phải Janey cố tình lãng mạn. “Vì thế...?” anh hỏi.

“Vì thế chị biết tổng hắn là một tên khốn. Cưng ơi, chị thật quá bức đi. Em định sẽ làm gì?”

Digger nhìn Patty và cười toét miệng. “Chà, em nghĩ là nếu hắn cần tiền của em đến mức đó thì hắn có thể giữ luôn số đó.”

Janey há hốc miệng ở đầu dây bên kia, rồi sau một khoảng im lặng, cười phá lên. “Em mới... mới Phật làm sao,” cô nói, không thể kìm được chút khinh bỉ trong giọng nói. Và rồi, không biết nói gì nữa, cô chêm thêm, “Vây tối nay gặp em ở nhà Mimi Kilroy nhé.”

“Mimi ai cơ?” Digger hỏi, nói kiểu giọng chán nản giống hệt mỗi lần có người hỏi anh về Britney Spears. Anh biết tổng Mimi Kilroy là ai, nhưng, do cô ta xuất thân từ thành phần xã hội mà anh, và cũng như rất nhiều người ở thế hệ anh, chửi rủa - nghĩa là Da trắng Anglo-saxon theo đạo Tin Lành thuộc đảng Cộng Hòa - anh không định làm cho Janey được thỏa mãn.

“Mimi Kilroy,” Janey nói, với sự kiên nhẫn nhạo báng. “Con gái của Thượng nghị sĩ Kilroy...”

“Ồ phải rồi,” Digger nói. Nhưng anh không còn để tâm nữa. Patty đã ngồi xuống cạnh anh và, thay đổi tư thế, anh quàng một chân gầy gò xương quanh eo cô. Cô quay mặt về phía anh và chạm vào vai anh. Và như mọi khi, anh cảm thấy ham muốn cô không kìm hãm được. “Cúp máy đây,” anh nói, nhấn nút tắt trên điện thoại. Anh kéo Patty lên trên người và bắt đầu hôn khắp mặt cô. Anh yêu vợ say đắm nồng nàn, và với anh như thế là quan trọng nhất. Peter và Janey đi mà phịch nhau, anh nghĩ; và chắc hẳn là thế rồi.

Chà, thiệt tình, Janey Wilcox nghĩ. Nếu Digger chả quan tâm gì tới tiền nong, sao nó không cho cô một ít nhỉ?

Cô nhìn qua kính chắn gió chiếc mui trần Porsche Boxster màu bạc trong dòng xe vô tận đang kẹt cứng phía trước cô trên Long Island Expressway. Bị kẹt xe trên đường đến The Hamptons

là việc không thể chấp nhận được, đặc biệt nếu bạn là một siêu mẫu. Nếu cô thừa một triệu đô, cô nghĩ, điều đầu tiên là cô sẽ đi thủy phi cơ tới The Hamptons, và thuê một trợ lý lái xe tới đó cho cô, giống như tất cả những người đàn ông giàu có mà cô biết. Nhưng New York là thế đấy: Dù ta nghĩ mình thành công đến mức nào đi nữa, thì luôn có kẻ giàu hơn, thành công hơn, nổi tiếng hơn... Đôi khi nghĩ đến chuyện đó thôi cũng đủ khiến ta phải bỏ cuộc. Nhưng nhìn ngắm cái mũ xe bạc sáng loáng của mình làm cô cảm thấy dễ chịu hơn chút đỉnh. Và cô tự nhắc mình rằng đã đi được đến chặng này trong đời rồi thì không có lý do gì mà lại bỏ cuộc - và vì thế càng phải tiếp tục. Với một chút kỷ luật và tự chủ, có thể cuối cùng cô sẽ giành được tất cả những thứ mà cô hằng mong muốn.

Chiếc kính râm Chanel hồng tuột xuống sống mũi và cô đẩy lên, cảm thấy thỏa mãn sung sướng khi sở hữu món đồ phụ trang bắt buộc phải có cho mùa hè. Janey là loại người sử dụng cái vỏ bên ngoài che đậy một cách thoải mái cái sơ sài bên trong. Ấy vậy mà nếu có ai coi cô là kẻ nông cạn thì cô sẽ thực sự choáng váng. Janey Wilcox là một phụ nữ đẹp điển hình. Cô không chỉ được công nhận ở dáng vẻ bề ngoài, mà còn tin tưởng rằng mình có vô số tài năng chưa được khai thác. Nằm ẩn giấu bên dưới vẻ ngoài hào nhoáng, gần như hoàn hảo là, cô tin vậy, một thiên tài mà ngày nào đó sẽ đóng góp một thứ quan trọng cho cả thế giới, và đóng góp về mặt nghệ thuật chứ không phải thương mại. Thực tế không có bằng chứng nào ủng hộ cho hy vọng này không khiến cô nản lòng, và thực tình cô tin mình chẳng thua kém gì ai. Chẳng hạn nếu có cơ hội gặp Tolstoy, cô đoán chắc rằng ngay lập tức ông sẽ coi cô là người bạn tâm giao.

Xe chạy chậm lại với vận tốc hai mươi dặm một giờ, và Janey đập tay trái liên hồi lên vô lăng, chiếc đồng hồ Bulgari vàng mười tám karat lóe sáng dưới ánh mặt trời. Ngón tay cô thon dài - một bà thầy bói từng bảo rằng ngón tay cô là "tay của nghệ sĩ" - chỉ có điều những đầu ngón tay lại hơi múp míp còn móng tay bị cắn sát tới tận thịt. Trong chín tháng qua, kể từ lúc cô được chọn, như thể trong truyện cổ tích Lọ Lem, làm người mẫu chính trong chiến dịch mới của Victoria's Secret, tất cả những chuyên gia trang điểm trong thành phố đều van nài cô đừng cắn móng tay nữa, nhưng cô không tài nào bỏ được thói quen từ hồi còn nhỏ này. Nỗi đau đớn về mặt cơ thể cô tự gây ra cho mình là một cách ngang ngạnh để kiểm soát nỗi đau tinh thần mà thế giới này đã gây ra cho cô.

Và lúc này đây, sự bức bối khi phải ngồi giữa đám xe cộ trong khi hình dung ra chiếc thủy phi cơ bay qua đầu mình chở theo những thành viên giàu có hơn của New York lại khiến cô đưa tay lên miệng, nhưng chỉ một lần này thôi, cô do dự. Cô thực sự không cần phải cắn móng tay - rốt cuộc thì cô cũng đã ở trên đỉnh của thế giới. Chỉ mới một năm trước thôi, ở tuổi ba mươi hai, cô gần như đã xong đời - sự nghiệp diễn xuất và làm người mẫu của cô dừng lại. Cô nghèo đói đến độ phải vay tiền của những tình nhân giàu có để trả tiền thuê nhà. Và rồi có một khoảng thời gian ba tuần nhục nhã khi cô tuyệt vọng đến mức đã thực sự nghĩ tới chuyện đi làm môi giới bất động sản và đã đi học bốn buổi. Nhưng chẳng phải định mệnh đã ra tay cứu cô, và chẳng phải cô biết rồi sẽ phải như thế sao? Và liếc nhìn mình trong chiếc gương chiếu hậu, cô tự nhắc mình rằng cô quá đẹp không thể thất bại được.

Điện thoại trên ô tô reo và cô nhấn nút màu xanh, định ninh chắc là người quản lý của mình, Tommy, gọi. Một năm trước, Tommy thậm chí không trả lời điện thoại của cô, nhưng kể từ khi cô được nhận vào chiến dịch của Victoria's Secret và mặt cô xuất hiện khắp các bảng quảng cáo và mọi tờ tạp chí ở Mỹ, thì Tommy là bạn thân mới của cô, gọi điện thoại kiểm tra vài lần trong một ngày và luôn kể cho cô nghe tin đồn mới nhất. Quả tình, chính Tommy là người đã thông báo cho cô sáng hôm đó chuyện Peter Cannon đã bị bắt tại văn phòng của hắn ngày hôm qua. Họ đã vui vẻ phân tích những nét xấu của Peter, mà điểm chính là Peter đã không còn tỉnh táo khi làm việc với các ngôi sao và kiểu gì đó hắn mơ tưởng mình sẽ trở thành ngôi sao. New York có thể là mảnh đất của sáng tạo, nhưng ai cũng biết rằng có một đường ranh giới không thể phá vỡ giữa "ngôi sao" và "người phục vụ," và luật sư, dù có học hành và chuyên môn giỏi giang thế nào, thì vẫn là "người phục vụ." Chuyện về Peter giờ đây truyền đi như một lời răn đe: Khi một kẻ nào đó định phá vỡ quy luật tự nhiên về danh tiếng và ngôi sao, kẻ đó rất có thể

sẽ bị bắt và ngồi tù.

Nhưng thay vì cái giọng nịnh bợ “Chào người đẹp,” của Tommy thì một giọng phụ nữ với giọng Anh hơi nhanh hời, “Xin cho nói chuyện với Janey Wilcox.”

“Tôi - Janey đây,” Janey nói, ngay lập tức biết rằng người đang gọi là một trợ lý của ai đó trong ngành giải trí, mà gần đây chuyện phải thuê một trợ lý người Anh trong ngành này đã trở thành *việc bắt buộc*.

“Ngài Comstock Dibble đang gọi cho cô. Cô có nhận điện được không?” Và trước khi Janey kịp trả lời, chính Comstock đã nói vào điện thoại.

“Janey,” hần nói giọng cộc lốc, như thể định đi thẳng vào vấn đề. Janey không thấy hay nghe tin gì của Comstock Dibble gần một năm nay, và nghe giọng hần khiến cô nhớ đến một loạt mối liên hệ không lấy gì làm dễ chịu cho lắm. Mùa hè năm ngoái Comstock Dibble là tình nhân của cô, và Janey đã thực sự hoang tưởng rằng mình *phải lòng* hần - cho đến khi đột nhiên hần đính hôn với Mauve Binchely, một phóng viên thời trang cao và mảnh khảnh. Việc hần bỏ cô đi lấy một phụ nữ khác (trong khi ả kia, Janey nghĩ, không có chút gì được coi là đẹp) càng làm cho cái hiện thực thêm phần cay đắng khi cảnh tượng này xảy ra không biết bao nhiêu lần trong quá khứ. Trong khi đàn ông hạnh phúc tuyệt đối khi hẹn hò với cô, thì khi cứ dính tới chuyện ở bên nhau vĩnh viễn bằng một cuộc hôn nhân, họ luôn đá đít cô mà chọn lấy một đối tượng “phù hợp” hơn.

Tuy vậy, Comstock Dibble, người đứng đầu Parador Pictures, là một trong những người quyền lực nhất trong ngành điện ảnh, và hoàn toàn có khả năng là hần đang gọi để mời cô đóng một vai trong bộ phim tiếp theo của hần. Vì vậy, mặc dù khao khát được dạy cho hần một bài học - dù rằng bài học đó đơn giản chỉ là cô không còn bị hần gây ấn tượng nữa - cô biết tốt hơn là nên cư xử khôn khéo. Để sống sót được ở New York là phải như thế - bỏ qua cảm xúc riêng tư để tận dụng cơ hội phát triển sự nghiệp. Và vì vậy, bằng một giọng nói lạnh lùng (nhưng không lạnh đến mức cô muốn,) Janey hỏi, “Gì thế, Comstock?”

Tuy vậy, những lời tiếp theo của hần lại khiến cô sợ hãi. “Janey, hần nói. “Em biết là anh với em lúc nào cũng là bạn bè.”

Không phải câu nói của hần vớ vẩn một cách rành rành - họ không phải là, theo bất cứ tiêu chuẩn của một người bình thường nào, “bạn bè” - nhưng cái cách nói - “em với anh lúc nào cũng là bạn bè” là một mật mã mà những người New York quyền lực thường dùng để ra hiệu bắt đầu một cuộc nói chuyện rất có khả năng là chẳng dễ chịu gì. Nó thường có nghĩa là bên kia vừa phải chịu một thiệt hại nào đó do bên này gây ra, với ẩn ý là bởi vì cả hai bên đều là thành viên của xã hội New York giàu có đặc quyền này, họ nên cố dàn xếp với nhau trước, rồi hãy viện tới luật sư hay những nhà bình bút chuyên viết mục tin đồn. Nhưng trong một giây, sự sợ hãi được thay thế bằng sự phẫn nộ khi Janey tự hỏi mình có thể gây tổn hại gì cho Comstock Dibble cơ chứ. Cô là kẻ bị đá, không phải hần, và theo như cô được biết hần nợ cô. Dù vậy, để chắc chắn hần giờ tay ra trước thì vẫn tốt hơn cả, và bình tĩnh lại, cô nói vẻ đong đưa, “Mình là bạn bè ư, Comstock? Chúa ơi. Một năm nay em không nghe tin tức gì của anh rồi đấy. Em cứ nghĩ là có thể anh sẽ gọi mời em tham gia một vai trong bộ phim tiếp theo của anh.”

“Anh không biết em là diễn viên đấy, Janey.”

Đây là một cú đánh. Comstock biết rõ rằng cô có tham gia bộ phim hành động phiêu lưu tám năm trước, nhưng cô không cần vào miếng mồi nhử. “Giờ có vô số điều anh không biết về em, Comstock ạ,” cô trêu, rồi chêm thêm, “vì anh đã không gọi cho em.”

Cô biết hần chả có nghĩa vụ gì phải gọi cho cô, nhưng cô cũng biết rằng không có cách nào chọc

tức một người đàn ông bằng cách làm anh ta cảm thấy tội lỗi khi đã làm tình với bạn rồi sau đó hàng tháng trời không gọi lại.

“Giờ anh đang gọi đây,” hần nói.

“Vậy khi nào em gặp anh đây?” cô hỏi.

“Đó chính là lí do vì sao anh gọi em.”

“Đừng bảo với em rằng anh với Mauve chia tay rồi nhé...”

“Mauve tuyệt vời lắm,” hần nói, ngụ ý rằng còn Janey thì không thể. Lại thêm một lời sỉ nhục nữa, và Janey cạnh khóe, “Sao lại không chứ? Ý em là, cô ấy có phải làm gì ngoài việc thừa hưởng hàng triệu đô đâu...” Mà Comstock đáp lại bằng một giọng cảnh báo, “Janey...”

“Chà, thôi nào, Comstock. Anh biết sự thật là thế,” Janey nói, bắt đầu kiểu nói chuyện phiếm mà mùa hè năm ngoái cô đã áp dụng rất thành công với hần. Một phần trong cô ghét hần vì đã cự tuyệt cô, và một phần khác cô yêu thích khi được thân thiết với một trong những người đàn ông quyền lực nhất ở New York. “Suy cho cùng thì,” cô tiếp tục giọng trơn tru, “khi không phải làm việc kiếm tiền thì tử tế là một việc khá dễ dàng...”

Comstock thở dài như thể không còn gì cứu vãn được cô nữa và nói, “Đừng ghen tị.”

“Em có ghen tị *đâu*,” Janey ré lên. Không có gì cô ghét hơn việc chỉ thẳng vào mặt cô những điểm cô thua kém kẻ khác. “Vì lý do quái gì mà em lại ghen tị với Mauve Binchely cơ chứ?” Mauve là, theo ước đoán của Janey, một thứ đồ cổ - gần bốn mươi lăm tuổi - và chỉ có một đặc điểm đẹp dễ duy nhất: mái tóc đen gọn sóng và xõa ngang lưng.

Nhưng Comstock rõ là đã chán với chiều hướng của cuộc nói chuyện này, vì đột nhiên hần nhắc lại, “Janey, anh với em lúc nào cũng là bạn bè,” và thêm, “vì thế anh biết là em sẽ không gây rắc rối cho anh.”

“Sao em lại gây rắc rối?” Janey hỏi.

“Nào, thôi nào, Janey,” Comstock nói, bằng tiếng làu bàu nho nhỏ. “Em biết em là một phụ nữ nguy hiểm mà.”

Phản ứng đầu tiên của Janey là hài lòng với câu nói hóm hỉnh này - trong những giây phút tự tôn bản thân cô quả thực đã tưởng tượng mình là một phụ nữ nguy hiểm ngày nào đó sẽ cai trị thế giới - nhưng cô ngờ là đằng sau những lời kia của Comstock có một hiểm họa nào đó. Năm ngoái, khi hai người chia tay, thiên hạ thì thầm sau lưng bảo cô là một con điếm. Năm nay, giờ đây khi cuối cùng cô cũng thành công và làm mọi thứ bằng sức mình, họ lại thì thầm cô là một phụ nữ nguy hiểm. Nhưng New York là vậy. Bằng một giọng đầy nhục cảm che giấu sự sùng sốt đang lớn dần của mình, cô nói, “Nếu anh muốn làm bạn bè, Comstock ạ, thì anh đang làm khá tồi đấy.”

Hần bật cười, nhưng giây tiếp theo giọng hần đã trở nên hăm dọa. “Em biết tốt hơn là đừng có giỡn mặt với anh...,” hần nói, và trong một giây, Janey tự hỏi liệu hần có nổi điên lên trong những cơn bộc phát nổi tiếng của hần hay không. Comstock Dibble, trong khi được coi là thiên tài trong ngành điện ảnh, được biết đến là người để lộ ra tính khí nóng nảy - hần thường gọi phụ nữ là “đồ lồn” - sau đó thì lại gửi hoa tặng. Ở New York này ít nhất có đến hàng chục người đàn ông quyền lực như hần. Kẻ có thể phút này thì quyến rũ duyên dáng, phút sau thì hung dữ điên dại, nhưng chừng nào Comstock còn là chủ tịch của Parador Pictures, và chừng nào Parador còn là cực cung của giới truyền thông, Comstock sẽ chẳng bị làm sao, và đó cũng là

kiểu của New York.

Một cô gái ít tự tin hơn có lẽ đã hoảng sợ, nhưng Janey Wilcoxx không phải loại gái đó - cô luôn tự hào là không bị đàn ông quyền lực uy uy hiếp. Và vì vậy, bằng một giọng đầy kiêu ngạo thờ hai mắt mở to, cô nói, “Anh đang *đe dọa* em đấy à, Comstock ơ?” khi hần phun ra, “Anh biết tối nay em sẽ tới nhà Mimi Kilroy.”

Janey ngạc nhiên đến nỗi cô cười ré lên. “Thật á, Comstock,” cô nói. “Anh không có việc gì hay ho hơn để làm ngoài gọi cho em về một... *bữa tiệc* ư?”

“Quả tình đúng là thế đấy,” hần nói bằng cái giọng chuyện phiếm quen thuộc của họ. “Và đó là lí do anh hơi bị cáu. Mẹ khỉ, Janey. Sao em không ở nhà đi nhỉ?”

“Thế sao anh không ở nhà?” Janey hỏi.

“Mauve là bạn thân của Mimi.”

“Thì sao?” Janey lạnh lùng nói.

“Nghe này, Janey,” Comstock nói. “Anh chỉ muốn cảnh báo một cách thân thiện với em thôi. Nếu không ai biết chúng ta quen nhau thì nói chung là tốt hơn cho cả hai.”

Janey không thể cưỡng lại được việc nhắc cho Comstock nhớ mối quan hệ trước đây của họ. “Không đâu, Comstock ạ,” cô vừa nói vừa cười. “Nếu không ai biết anh phịch em mùa hè năm ngoái thì tốt hơn cho *anh*.”

Cuối cùng thì Comstock cũng nổi điên lên. “Cô im miệng mà nghe nhé?” hần hét lên. Nói thêm, “Đồ chó má nhà cô!”

Tiếng hét của hần lớn đến nỗi Janey tin là mấy người ngồi trong các xe cạnh cô cũng nghe được tiếng hần qua di động của cô trên Long Island Expressway này. Và như thể hần tưởng là mình có quyền nói chuyện với cô như thế, thì hần nhăm to rồi đấy. Cô không còn là cô gái bé bỏng tuyệt vọng mà hần phịch vào năm ngoái nữa, và cô sẽ cho hần biết điều đó. “Này *anh* nghe đây, Comstock,” cô nói với một sự bình tĩnh lạ lùng. “Tất cả những gì anh đang nói là tôi đủ tốt để cho anh phịch vào hè năm ngoái, còn hè năm nay thì tôi không xứng đáng được quen biết anh. Chà, để tôi nói cho anh biết chuyện này. Tôi không làm theo kiểu đó đâu.”

“Chúng ta đều biết cô làm theo kiểu gì, Janey ạ,” hần nói về đe dọa.

“Sự khác biệt giữa anh và tôi là tôi không xấu hổ vì bất cứ chuyện gì tôi đã làm trong quá khứ,” Janey nói. Điều này không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng cô phải thừa nhận rằng nghe rất hay.

Tuy vậy, Comstock chẳng hề bị ấn tượng. “Tránh xa tôi ra,” hần nói. “Tôi cảnh cáo cô rồi đấy. Đây sẽ là thảm họa cho cả hai chúng ta.”

Rồi hần cứ thế mà gác máy.

Mẹ cha lão Comstock chứ, Janey nghĩ khi nhấn phanh. Dòng xe đã dừng lại hoàn toàn và cô nghiêng đầu sang một bên, cau mày nhìn hàng xe.

Lẽ ra đây là mùa hè thắng lợi của mình, cô tức giận nghĩ. Quảng cáo mới của cô, trong đó cô giả vờ vừa hát vừa chơi một cây ghita điện màu trắng và không mặc gì ngoài bộ đồ lót bằng lụa trắng, đã bắt đầu được phát sóng ba hôm trước và cực kỳ được hâm mộ - và giờ đây cô đã là một siêu mẫu nổi tiếng, cô biết mùa hè này là để chiến thắng. Cô định lấy lòng những nhân vật

có ảnh hưởng mà hè nào cũng đến The Hamptons. Cô mơ ước có một “salon” nơi các nghệ sĩ, nhà làm phim, và văn sĩ tụ tập bàn thảo những chủ đề trí tuệ. Hơn nữa, cô phải thú nhận là cuối cùng, cô muốn đứng ra chỉ đạo... Nhưng trên hết, cô nghĩ rằng vị thế mới là siêu mẫu có nghĩa là cô sẽ không phải đối mặt với những tên khốn như Comstock Dibble nữa, và sẽ cho phép cô gặp một người đàn ông tốt hơn. Theo lẽ tự nhiên, cô muốn được yêu, nhưng đằng sau mỗi cặp xứng đôi vừa lứa, chẳng phải luôn có gì đó đáng nhạo báng sao? Và không có gì công chúng yêu hơn là sự liên minh của hai người nổi tiếng...

Nhưng đột nhiên, cú điện thoại của Comstock khiến cô nghi ngờ tất cả những chuyện đó, và trong một giây cô lo lắng tự hỏi không biết mình thực tình có tiến xa được như mình tưởng hay không. Có vẻ như suốt cả đời cô, cô đã buộc phải ngủ với những gã đàn ông giàu có để sống sót - những gã vừa lùn vừa hói vừa bụng phệ, tai thì đầy lông, chân thì đầy nấm, những lão răng móm và lưng đầy lông, những gã dương vật chĩa mấy khi cương cứng được, những gã, nói tóm lại, mà không người phụ nữ có lòng tự trọng nào lại đồng ý ngủ cùng trừ mỗi một việc là gã đó có tiền. Cô đã tưởng mùa hè này sẽ khác. Nhưng câu nhận xét đó của Comstock - “Chúng ta đều biết cô làm theo kiểu gì, Janey ạ” - đột nhiên làm cô bần khoản...

Cô siết chặt vô lăng, và khi làm vậy, mắt cô hạ xuống những móng tay bị cắn sát. Cô vội nhét một tay vào giữa hai chân để không buộc phải nghĩ đến những ngón tay, và cố trấn an mình rằng những gì Comstock nói không quan trọng. Suy cho cùng, rất có thể là hấn tức giận khi cô trở thành người mẫu nổi tiếng và hấn đã bỏ cô... Nhưng lời lẽ của hấn là thứ nhắc nhở khó chịu về sự không ổn ở New York: một gã đàn ông có thể ngủ với bao nhiêu phụ nữ tùy thích, nhưng khi liên quan tới chuyện tình dục, vẫn có kha khá những người trong xã hội bám lấy cái ý niệm lạc hậu rằng một phụ nữ thì không nên có quá nhiều bạn tình.Ồ, một phụ nữ dĩ nhiên là có thể làm tình này nọ - thực tình thì ai cũng nghĩ thế. Nhưng dường như có một giới hạn không được nói to lên về số lượng người đàn ông mà một phụ nữ có thể lên giường cùng, và nếu vượt quá giới hạn đó, một phụ nữ sẽ không còn được coi là “có thể kết hôn được.”

Và thật quá bất công! Janey phần nộ nghĩ. Chắc chắn là cô đã ngủ với nhiều đàn ông hơn hầu hết những phụ nữ mà cô biết. Và cô biết rằng, sau lưng cô, mọi người thì thầm cô là một ả lăng lơ. Nhưng điều mà không ai hiểu rằng mỗi lần cô *làm* tình với một người đàn ông, dù chỉ là thói kèn cho anh ta trong phòng vệ sinh một khách sạn, là bởi vì cô nghĩ có thể anh ta chính là “tình yêu của đời cô.”

Hoặc đó là điều cô luôn tự nhủ.

Điện thoại của cô lại đổ chuông, và cô cầm lên, tự hỏi không biết có phải Comstock gọi lại xin lỗi không.

“Janey à?” một giọng phụ nữ hơi quen thuộc vang lên. Giọng này nghe có vẻ có văn hóa và là vùng Bờ Đông, và rồi, như thể người nói cuối cùng cũng liên lạc với một người bạn thất lạc lâu nay, cô ta rú lên, “Mimi Kilroy đây. Cung ới, *khỏe* không?”

Trong một giây, Janey ngạc nhiên đến nỗi không nói nổi gì. Mimi chắc chắn không phải bạn bè tốt gì; thực ra, mức độ quen biết của họ chỉ là tình cờ gặp nhau vài lần tại mấy bữa tiệc trong mấy năm qua. Nhưng ngay lập tức Janey thấy phấn khích. Mimi Kilroy nằm ở đỉnh của giới giao tế New York - cha cô ta là thượng nghị sĩ nổi tiếng, mà giang hồ đồn là có thể sẽ được chỉ định làm Bộ trưởng bộ Công thương nếu Đảng Cộng hòa thắng trong kỳ bầu cử tới - và nghe đồn là Mimi, đã lên truyền hình từ hồi mười lăm tuổi khi cô bắt đầu tới Studio 54, bí mật điều khiển xã hội New York. Mười năm qua, Janey hầu như không nói nhiều hơn ba từ với Mimi - cho đến lúc này, Mimi vẫn luôn cố tình lờ cô đi hoặc giả vờ rằng cô ta không biết Janey là ai - nhưng dẫu vậy, Janey cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm khi Mimi gọi cho cô. Suy cho cùng, ngay khi ta đã bước được vào xã hội New York, những người chưa bao giờ thừa nhận ta đột nhiên lại muốn trở thành bạn thân của ta.

Và vì vậy, bằng một giọng ngụ ý rằng cô và Mimi đích thực là bạn cũ, và rằng Mimi chưa bao giờ tâng lờ cô tại các bữa tiệc, cô đáp lại, “Xin chào, Mimi. Hẳn cô phải phát điên lên khi phải chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay nhỉ?” Rồi cô ngả người ra ghế, liếc nhìn mình trong gương chiếu hậu mà mỉm cười thỏa mãn.

Ồ, dĩ nhiên chuyện này về mặt đạo đức là sai trái, đột nhiên giả vờ làm bạn của Mimi ấy - chỉ bởi vì đột nhiên Mimi có vẻ muốn làm bạn cô. Nhưng Janey chưa bao giờ là người coi trọng việc phải làm theo thông lệ, nhất là khi một hoàn cảnh rất có tiềm năng đem lại lợi thế cho cô, và trong giây tiếp theo, Mimi kêu lên với vẻ hơi tội lỗi, “Tôi hầu như chả động một ngón tay. Người cung cấp thức ăn và tổ chức bữa tiệc làm hết mọi việc... Tôi chỉ phải ném món khai vị thôi!”

Đột nhiên Janey thấy khó chịu. Trong đời cô đã tổ chức đúng hai bữa tiệc và cả hai đều là thảm họa (cô khá keo kiệt và lần nào rượu cũng bị thiếu). Và sự thật là Mimi rất nổi tiếng với những bữa tiệc của cô ta và có khả năng thuê người cung cấp đồ ăn và người tổ chức tiệc dường như chỉ làm đậm thêm hố sâu ngăn cách giữa họ. Đối mặt với một kẻ khiến cô nghĩ tới địa vị thấp kém hơn của mình, phản ứng lệ thường của Janey sẽ là cạnh khước tung một lời nhận xét. Nhưng lần này cô đã tự nhắc mình, và thay vì bình luận mỉa mai, “Cô không tìm được ai làm việc đó à?” thì cô chỉ cười lịch sự nói.

“Cưng ới,” Mimi nói, “tôi chỉ muốn chắc chắn là tối nay cô sẽ tới dự tiệc. Có một người đặc biệt mà tôi muốn giới thiệu cho cô. Tên anh ấy là Selden Rose, và anh ấy mới chuyển từ California tới... Cô có biết anh ấy không? Anh ấy là chủ tịch mới của MovieTime, kênh truyền hình cáp... Có khi cô giống tôi đây, không xem tivi, nhưng rõ ràng đây là một công việc rất quan trọng... Và anh ấy đẹp trai cực và bốn mươi lăm, ly dị, cảm ơn Chúa là không có con, vì thế anh ấy khá ngon lành... nhưng trên hết, cưng ới, anh ấy... thật cực kỳ. Phải, tôi nghĩ từ đó là dành cho anh ấy. Anh ấy *thật*. Không hề giống với chúng ta,” Mimi nói, với một nụ cười tỏ ý biết tông. “Đương nhiên tôi không nghĩ là cô sẽ phải lòng anh ấy. Nhưng anh ấy là bạn cũ của George và gần như không biết ai ở đây cả, và vì vậy nếu cô tử tế với anh ta được một chút thì sẽ tuyệt vời lắm...”

“Tôi *rất* vui được gặp anh ấy,” Janey nồng nhiệt nói. “Nghe thì anh ấy có vẻ tuyệt quá nhỉ...”

“Ồi cưng ới, anh ta tuyệt ấy,” Mimi nói. “Và theo lẽ tự nhiên tôi chả bao giờ quên ai từng giúp tôi việc gì cả...”

Cuộc nói chuyện cứ tiếp diễn như thế thêm vài giây, rồi Mimi gác máy với lời chào “Hôn cưng.” Và đột nhiên Janey lại ở trên đỉnh thế giới. Nghe thì Selden Rose chẳng có gì là đáng hứa hẹn cả - theo miêu tả của Mimi, rất có khả năng anh ta lại là một Comstock Dibble khác - nhưng việc Mimi gọi điện để sắp đặt cho cô với anh ta đảm bảo rằng cô đã tiến xa như mức cô nghĩ. Và chẳng phải đây sẽ là một cái tát vào mặt Comstock Dibble ư, và là một cách để cho hắn thấy là đừng có giỡn mặt cô. Cô không biết chính xác Mimi định nói gì, về chuyện “tử tế” với Selden Rose (nếu cô ta nghĩ Janey sẽ thoải kèn cho anh ta trong phòng vệ sinh thì quên ngay đi), nhưng chắc chắn là cô sẽ để ý tới anh ta. Và khi Comstock thấy rằng cô đã bước vào vòng trong của Mimi thì hắn sẽ phát điên lên...

Dòng xe lại dừng sững ngay trước Lối ra 70, và cảm thấy quyền lực cá nhân vừa được nạp như mới, Janey tranh thủ cơ hội mở cái kính to trong tấm che nắng trên xe ra. Hình ảnh của cô trong gương chưa bao giờ làm cô không thỏa mãn, và nhoài về phía trước, cô kinh ngạc trước vẻ đẹp của chính mình.

Mái tóc vàng dài và dày của cô trông như kem; hình dáng khuôn mặt cô gần như hoàn hảo với gò trán cao và cái cằm nhỏ gọn. Mắt cô màu xanh da trời và ở đuôi mắt hơi xếch lên một chút,

hứa hẹn một trí thông minh bí ẩn, trong khi đôi môi đầy đặn của cô (gần đây lại được làm cho đầy hơn nhờ vài mũi tiêm của bác sĩ thẩm mỹ) tạo nên vẻ ngây thơ con trẻ. Quả thực, khuyết điểm duy nhất chính là cái mũi của cô, cánh mũi hơi to, đầu mũi lại hếch lên, ấy vậy mà, không có cái mũi này thì cô sẽ là người đẹp kiểu cổ điển, lạnh lùng. Nhờ có nó, sắc đẹp của cô trở nên tiếp cận được, tạo cho người đàn ông bình thường ấn tượng rằng anh ta có thể có được cô nếu như xoay sở tìm cách gặp được cô.

Thực tình là cô quá đắm đuối vào vẻ bề ngoài của mình nên không nhận thấy dòng xe cuối cùng cũng bắt đầu dịch chuyển cho đến khi một hồi còi chói tai vang lên từ cái xe phía sau làm cô dứt khỏi trạng thái mơ mộng. Bực mình và hơi xấu hổ, cô nhìn vào gương chiếu hậu và thấy tay tài xế khó chịu kia là một chàng trai trẻ đẹp trai đến kinh ngạc ngồi sau vô lăng một con Ferrari màu xanh lá. Ngay lập tức Janey cảm thấy ghen tị - cô vốn luôn thích con xe Ferrari đỏ - nhưng sự oán giận của cô biến thành ghen tị thuần túy khi cô nhìn thấy người đi cùng xe là ai: Pippi Maus.

Pippi và em gái của cô ta, Nancy Maus, tạo nên cặp nữ diễn viên nhà Maus, quê ở Charleston, South Carolina. Mặt của họ như mặt chuột nhưng cơ thể thì lại đẹp đến đáng ghen tị mà bình thường rất khó thấy trong tự nhiên: Họ là những cô gái mảnh mai với bộ ngực tự nhiên khổng lồ. Nổi tiếng là chả có tài năng gì. Trong tâm trí của Janey, họ tượng trưng cho “tất cả những gì là sai lầm với thế giới này”; dù vậy, sự nghiệp của họ vẫn lên vù vù nhờ đóng những vai kỳ quặc trong các phim độc lập. Janey không thể tưởng tượng nổi làm thế nào, hay tại sao, mà Pippi lại đang trên đường tới Hamptons - từ quan điểm của Janey thì Pippi không phải là loại người thuộc về nơi đó - nhưng điều thậm chí còn bí ẩn hơn là cô ta đang làm gì với một anh chàng điển trai đến ngỡ ngàng như vậy. Dù gò mình trong ghế chiếc Ferrari nhỏ xíu, cô vẫn thấy là anh ta khá cao - thậm chí có khi là một mét chín - với cơ thể mảnh mai, môi đầy đặn, và khuôn mặt của một người mẫu nam. Có lẽ anh ta là dân gay - Pippi, suy cho cùng, là loại gái có thể chỉ chơi được với đàn ông gay - nhưng nhìn cái dáng vẻ rất nam tính khi anh ta bấm còi thì Janey ngờ rằng anh ta không đồng tính.

Và rồi, thêm một màn sỉ nhục cô, chiếc Ferrari chạy lách qua bên rồi vượt lên trên. Trong một giây, nó vụt qua cô như thể cô chẳng quan trọng gì hơn một con bọ. Pippi ré lên sung sướng khi Janey liếc tay lái xe. Mắt họ gặp nhau, và trong một giây, Janey hoàn toàn điếng người. Vẻ mặt ngạc nhiên của anh ta là của một người đột nhiên nhìn thấy một thiên thần...

Nhưng rồi chiếc xe màu xanh biến mất chỗ khúc cua lối ra, và Janey lại cảm thấy kiểu gì đó mình đã bị bỏ lại phía sau. Nếu cô không thể đi thủy phi cơ tới Hamptons, thì cô phải lái một chiếc xe như vậy, với một chàng trai như vậy.... Lơ đãng nhắm một chỗ xước mông rô tưởng tượng, cô tự an ủi mình rằng cô chắc chắn là tay lái xe kia đã ngay lập tức phải lòng cô - và rằng anh chính xác là loại đàn ông cô đang tìm kiếm. Và thành thực chuyển cần số sang số ba, cô trầm ngâm nghĩ cướp anh ta khỏi tay Pippi Maus thì vui không biết chừng nào.

Bữa tiệc Ngày Liệt sĩ của Mimi Kilroy rất nổi tiếng và chỉ có những người nổi tiếng cấp cao mới được mời. Và bởi nó được mọi tờ báo và tạp chí trong thành phố đưa tin, không thể nào giả vờ rằng nó không tồn tại - đó là lựa chọn duy nhất nếu ta không được mời. Janey trước đây chưa bao giờ được mời, và với mọi mùa hè thì đây là cái gai trong mắt khi biết rằng một trăm người hay hơn nhất, tài năng nhất, và quan trọng nhất ở New York được mời, trong khi riêng cô là *không* có mặt. Dù cô có cố đến mức nào, và dù có nói bằng cái giọng chề bai hàng trăm lần rằng, “Chỉ là một bữa tiệc ngu xuẩn thôi mà, *xin đấy*,” cô cũng không bao giờ xoa dịu được cảm giác rất rõ rệt là Mimi đã cố tình và độc ác lờ cô đi.

Cảm giác này không thể xoa dịu bằng logic được - suy cho cùng, Mimi đâu thực sự *biết* cô. Dẫu vậy, mấy năm qua, Janey đã làm tất cả những gì có thể để có thể chen chân được vào bữa tiệc, từ thói kèn cho một gã mà cô hầu như không quen biết với hy vọng rằng hắn có thể đưa cô theo với tư cách khách mời, tới theo dõi bãi biển sau nhà Mimi để xem liệu cô có thể len vào từ đằng sau không. Nhưng chuyện làm cô choáng váng thực sự xảy ra hồi bốn năm trước, khi cô hẹn hò với Peter Cannon và *anh ta* được mời tới bữa tiệc của Mimi. “Tại sao cô ta lại mời *anh*?” cô hỏi mà không tin nổi. Còn anh thì nhìn cô và giễu cợt hỏi, “Tại sao cô ta lại *không* mời anh cơ chứ?”

“Bởi vì,” Janey ngang ngạnh nói. Cô rất muốn nói, “Vì anh chả là ai cả,” nhưng rồi lại không, vì thế sẽ khiến cô trở thành người hẹn hò với kẻ không ai cả? Mà hơn nữa, cô muốn anh ta đưa cô tới dự bữa tiệc.

Peter không phản đối chuyện dẫn cô theo (thỉnh thoảng, Janey để ý, anh ta có khả năng cư xử như một con người), nhưng Mimi đã cản anh ta. Anh ta gửi thư phúc đáp bảo rằng sẽ đi hai người, rồi trợ lý của Mimi gọi và hỏi tên khách mời.

“Janey Wilcox,” anh nói.

Hai giờ sau cô ta gọi lại. “Tôi xin lỗi,” cô ta nói, “nhưng người đi cùng anh là *ai* cơ?”

“Janey Wilcox.”

“Ừ, nhưng cô ta là ai?”

“Cô ấy là *một cô gái*,” anh ta nói.

“Nhưng cô ta là ai? Cô ta *làm* gì?”

“Cô ấy làm... *người mẫu*?” Peter nói.

“Tôi sẽ gọi lại cho anh sau.”

Janey hét vào mặt anh ta. “Sao anh không bảo cô ta em là một *diễn viên*?”

“Anh không biết,” Peter nói. “Vì năm năm rồi em không thực sự đóng vai nào?”

“Bởi vì em đang chờ một vai diễn dành cho mình,” Janey hét lên.

Rồi cô trợ lý gọi lại. “Tôi *rất* xin lỗi,” cô ta nói, “nhưng tôi nói chuyện với Mimi, và hóa ra là năm nay chúng tôi bị hết chỗ. Không ai được phép mang theo khách mời cả.”

Đó là một lời nói dối, và tất cả họ đều hiểu chuyện đó.

Vào giây phút đó, Janey thực sự căm ghét Mimi. Cô không biết Mimi, nhưng dù sao cô cũng ghét cô ta - cách kiểu một người ghét một diễn viên hay một nhà chính trị. Cô ghét cái mà cô ta biểu trưng.

Không giống như hầu hết mọi người, Janey chưa chát nhĩ, Mimi chưa bao giờ phải thiếu thốn bất cứ thứ gì. Cô ta chưa bao giờ phải vật lộn. Cô ta chưa bao giờ phải lo lắng làm cách nào để trả tiền thuê nhà. Trên thực tế, cô ta có “các sự nghiệp” (người mẫu của Ralph Lauren, VJ cho VH1, người thiết kế trang sức, và gần đây nhất, một người nhập khẩu khăn pashmina, và bán cho bạn bè). Nhưng trong tâm trí Janey, Mimi chưa bao giờ thực sự *làm* bất cứ cái gì, và không là gì ngoài một kẻ giao tế xã hội vô dụng lúc nào cũng bọc trong quần áo được thiết kế và ảnh xuất hiện ở trang dành cho mục tiệc tùng của đủ các loại tạp chí mỗi tháng.

Nhưng với Janey, thứ làm cô cay đắng nhất lại là vẻ ngoài của Mimi: cô ta cao và gầy. Và với kiểu gầy gò như thế, mái tóc vàng tự nhiên bình thường sẽ luôn trông giống như cây sậy. Tuy vậy, ai cũng khẳng định cô ta “đẹp” tuyệt vời. Janey không thể nào tin nổi. Nếu Mimi không giàu, nếu cô ta không sinh ra trong một gia đình quyền thế, sẽ không có một chàng trai nào ở New York để mắt tới cô ta. Nói tóm lại, Mimi là một hiện thân mồn một cho bất công ở đời: Nếu không phải vì ngẫu nhiên được sinh ra như thế, cô ta sẽ *không* là gì cả.

Mẹ của Mimi là Tabitha Mason, một ngôi sao hồi thập kỷ năm mươi sinh ra trong một gia đình ở Philadelphia đầy danh vọng. Cha cô ta là Robert Kilroy của gia tộc Kilroy ở California. Vào lúc họ kết hôn hồi năm 1955, ông ta là thượng nghị sĩ trẻ thứ hai được bầu trong lịch sử. Khi đứa con đầu lòng của họ, Sandy, một bé trai, được sinh vào năm 1956, Tabitha từ bỏ Hollywood để chăm sóc gia đình; hai năm sau bà ta sinh hạ một bé gái, Camille, mà mọi người gọi là Mimi.

Khi còn nhỏ, Janey biết mọi thứ về Mimi - từ màu yêu thích (hồng) tới tên con ngựa con (Blaze), mà trên lưng nó, Mimi đã giành được cả một giá những cúp và ruybăng màu xanh. Janey biết tất cả những chuyện này, bởi vì suốt hồi những năm sáu mươi và đầu những năm bảy mươi, những tạp chí cho phụ nữ như *Good Housekeeping* and *Ladie's Home Journal* toàn đăng những câu chuyện về gia đình nhà Kilroy rất hoành tráng. Và rồi chính Mimi, hết năm này sang năm khác, mặc bộ váy hồng với chiếc áo choàng không tay màu trắng có đăng ten và đi đôi giày Mary Janes da bóng màu hồng, tóc tết đuôi sam buộc cao hay cột gọn thành một cái đuôi ngựa bằng một cái ruybăng sáng bóng; và sau này, Mimi trong bộ đầm “nữ chủ nhân của bữa tiệc” đầu tiên, mái tóc của cô ta được chải ra sau và búi lại trong một búi tóc giả to đùng rất thịnh hành hồi những năm đầu bảy mươi. Trong những bức ảnh đó, Mimi luôn có vẻ hơi hốc hác, với đôi mắt xanh to dường như lòi ra khỏi đầu, nhưng nét mặt cũng có vẻ hơi ngang ngạnh, như thể cô ta biết tất cả những trò này lộ bịch như thế nào và thẳng thắn mà nói là có nhiều thứ khác tử tế hơn để làm với thời gian của mình.

Còn cô bé Janey Wilcox sáu tuổi, với khuôn mặt béo tròn và mái tóc nâu xỉn dày, sẽ nhìn ngắm những bức ảnh đó và tự hỏi sao mình sinh ra không phải là Mimi Kilroy! Kiểu gì đó, con người Mimi Kilroy này đã có cái mà lẽ ra phải thuộc về cuộc đời của Janey.

Nhưng thời gian trôi đi và mọi chuyện xảy tới, và Janey đã quên bống Mimi Kilroy đi - cho đến khi cô đến New York vào những năm cuối thập kỷ tám mươi.

Hồi đó Janey mới hai mươi tuổi đầu và mới quay về sau chuyến làm người mẫu ở châu Âu trong mùa hè. Ngay lập tức cô hẹn hò với một anh chàng chủ ngân hàng đầu tư tên là Petie - có

lẽ anh ta mới ngoài ba mươi thôi nhưng với Janey thì là đồ cổ. Anh ta chải mái tóc đen bóng mượt ngược ra sau trán, hai mắt quá gần nhau, còn tay thì mảnh mai mềm mại như tay con gái, nhưng điều khiến anh ta thì dễ vô cùng. Một đêm anh dắt cô tới bữa tiệc riêng của giới giàu có tại Grolier Club. Bản thân anh ta thì không được mời nhưng anh ta là một trong những nhà đầu tư lớn vào câu lạc bộ này nên họ để anh vào.

Bữa tiệc dành cho tay nhà văn Redmon Richardly người miền Nam, và đám đông, say xỉn và ồn ào, có vẻ rất tự mãn, như thể không còn người nào giỏi giang hơn ở New York và không có nơi nào tốt hơn để hiện diện ngoài chỗ này. Ngay lập tức, Janey có thể thấy rằng Petie, anh này mặc một bộ vest kiểu Anh nặng nề, không thuộc về nơi đó. Anh ta có cái vẻ hòa nhã mà Janey coi là tinh tế, nhưng khi tách anh ta riêng ra và đặt vào trong đám đông này, đột nhiên cô thấy anh ta không là gì ngoài một anh chàng nhếch nhác có vài đồng xèng.

“Về thôi,” cô thì thầm.

Anh ta nhìn cô như thể cô bị điên. “Hả?” anh ta nói, và cầm tay cô kéo lên lầu tới quầy bar.

Có một cô gái ở quầy bar có vài người đàn ông vây quanh. Khi Petie gọi đồ uống, mắt cô liếc qua và cô nhảy xuống khỏi ghế. Janey không nhìn thấy một bức ảnh nào chụp Mimi Kilroy đã bao năm nay, nhưng theo bản năng cô biết đó là Mimi Kilroy, và cô lùi một bước lại kính sợ.

Cô sẽ nhớ mãi trông Mimi như thế nào, bởi cái kiểu cách đắt tiền lừa bịp và tao nhã là thứ mà Janey luôn cố gắng bắt chước kể từ lúc đó. Cô ta mặc một áo sơ mi trắng có cổ tay to xắn lên đến cẳng tay và được ghim lại bằng một đôi măng xét bằng vàng loại của đàn ông; chiếc sơ mi nhét vào trong một chiếc quần suede màu nâu vàng. Một chiếc đồng hồ Rolex vàng của đàn ông đeo ở cổ tay như là chiếc lắc. Trên tay phải của cô ta là một chiếc nhẫn có viên sapphire lớn hình oval. Ở cô ta thoảng mùi tiền như mùi nước hoa đắt tiền.

Mimi đến phía sau Petie và bịt mắt anh ta. Petie giật bắn mình quay lại, túm lấy tay cô ta. Cô nhìn anh ta tình tứ rồi nói, “Chào cưng.”

Cô ta là một trong những kiểu phụ nữ gặp trực tiếp thì đẹp hơn rất nhiều so với trong ảnh, như thể điều khiến làm cô ta đặc biệt thì quá hiếm hoi và khó nắm bắt đến nỗi phim chụp không thể nào bắt được. Quả tình, nhiều năm sau, Janey sẽ trầm ngâm nghĩ rằng có thể điều này giải thích tại sao Mimi, với tất cả những đặc tính của cô ta, không bao giờ thực sự đi quá cái ranh giới trong thế giới nhỏ bé co cụm của mình - cô không thể bị chuyển hóa và đưa được vào với quần chúng. Vẫn nắm tay Petie, cô ta nhoài người tới nói, “Có chuyện này em cần bàn với anh trong phòng vệ sinh,” và đột nhiên một vẻ khó chịu xuất hiện trên mặt Petie, như thể anh ta hiểu rằng mình lại một lần nữa sắp sửa bị lợi dụng.

“Đợi chút,” anh ta nói và quay đi khỏi cô ta, anh ta nắm lấy tay Janey và kéo cô lại gần. “Em có biết Janey Wilcox không?” anh hỏi.

Mimi chìa bàn tay mảnh mai ra, và thờ ơ nói, “Rất hân hạnh gặp cô.” Khi quay lại nhìn mặt Petie, Janey ngỡ ngàng bởi giọng nói của cô ta - cô không biết mình trông đợi gì, nhưng cô chưa bao giờ nghe một giọng nói như thế - rất giàu có và tinh tế, và dường như chứa đựng rất nhiều ý nghĩa tiềm ẩn. “Janey mới đến thành phố này,” Petie nói. “Cô ấy là người mẫu.”

Mimi nhìn Janey lạnh lùng rồi, cười ré lên mà nói, “Ai không phải là người mẫu chứ?”

Rồi Janey, vì một ham muốn ngây thơ tạo ấn tượng với thần tượng của mình, thấy mình đang nói, “Tôi thường thấy ảnh của chị trên tạp chí... khi tôi còn nhỏ...”

Và trong khoảng im lặng ngưng nghịu tiếp theo, tất cả những gì Janey có thể nghĩ là giọng

mình nghe sao the thé đến khó chịu.

Mimi nhìn cô như thể đánh giá cô, và rồi quyết định thứ cô ta thấy chẳng quan trọng gì nên nói, “Thật à? Tôi hoàn toàn không hiểu là cô đang nói chuyện gì đấy...” Rồi nhìn Petie đầy ẩn ý mà quay mặt bước đi.

Trong một giây, Janey đứng nhìn theo trần trời: Cô biết mình vừa bị lừa đi một cách khiếm nhã, nhưng cô không thể hiểu được tại sao. Petie, nhìn nét mặt của cô, nói, “Đừng lo. Ai cũng biết Mimi ghét những phụ nữ khác, đặc biệt là những ai trẻ và xinh hơn cô ta... Em sẽ quen với chuyện đó thôi,” anh ta vừa nói vừa cười và đưa cho Janey cốc đồ uống.

Janey nhấp một ngụm nhưng mắt cô không rời khỏi Mimi. Cô bị tiêu hủy nhưng vẫn thấy cuốn hút - bởi cái cách cô ta dịch chuyển cánh tay, bởi cái cách cô ta nghiêng đầu; khi cô ta mở miệng nói, Janey tưởng tượng mình lại nghe giọng Mimi, và cô chết đứng, tự hỏi không biết Mimi nói gì.

Nhưng cô chẳng bao giờ có cơ hội được tìm hiểu. Vì mặc dù cô liên tục gặp Mimi trong mười năm sau đó, lần nào mắt của Mimi cũng nhìn qua vai Janey, và cái giọng lạnh lùng giàu sang của cô ta sẽ tuyên bố, “Rất vui được gặp lại cô” - câu chào mà người New York dùng khi họ không biết liệu đã gặp nhau trước đây chưa. Thông điệp, Janey hiểu, rất rõ ràng: Cô và Mimi có thể ở cùng một phòng, nhưng Janey ở cách xa thế giới của Mimi như hồi cô là một đứa bé sáu tuổi, nhìn vào bức ảnh chụp Mimi trên *Good Housepeeping*.

Nhưng cuối cùng, Janey bắt đầu nhận ra một sự thay đổi nho nhỏ trong thái độ của Mimi. Trong khi trước đây Mimi tỏ vẻ hoàn toàn lãnh đạm, thì năm năm vừa qua, câu “Rất vui được gặp lại cô” bắt đầu có giọng thể hiện sự không ưa thích công khai. Janey ngờ rằng đó là bởi vì cô đã ngủ với quá nhiều đàn ông mà Mimi cũng ngủ cùng, và Mimi ghen tuông.

Janey tính ra mình với Mimi có đến ít nhất là mười tình nhân chung, bao gồm cả Redmon Richardly và nhà viết kịch bản Nill Westacott. Cô càng thấy khó chịu hơn khi mọi người đều biết Mimi là cô gái tiệc tùng hoang dại ngủ với bất cứ ai mà cô ta thích, không ai gọi Mimi là kẻ lăng lơ hay liếc nhìn khó chịu hành vi của cô ta. Nó chứng minh thêm một sự thật khác về xã hội New York: Một cô gái giàu có có thể ngủ với hàng trăm đàn ông và mọi người sẽ gọi cô ta là một cô đĩ. Trong khi một cô gái nghèo cũng làm việc như thế thì sẽ bị dán nhãn là kẻ đào vàng hoặc là gái điếm.

Nhưng tất cả những điều đó đã đổi thay vào cái ngày Janey trở thành người mẫu của Victoria Secret. Cứ như thể là, sau tất cả những năm dài đặc ở New York, đột nhiên cô xuất hiện với đủ màu sắc. Mọi người tự nhiên *hiểu ra* cô, họ hiểu cô là ai và cô đang làm gì. Và rồi lời mời đáng ghen tị tới dự bữa tiệc của Mimi xuất hiện.

Chính xác là một tháng trước ngày hôm nay, một phong bì màu kem dày cộp đã được gửi tới căn hộ của Janey ở New York. Cô vẫn sống ở căn hộ đi cầu thang bộ trên Phố 67 Đông mà cô chuyển tới cách đây mười năm trước. Và cô nghĩ thật may là mình ở nhà vào lúc đó, bởi nếu không, sẽ không có bảo vệ để nhận thư, và rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Trên phong bì viết mỗi tên cô, “Cô Janey Wilcox,” không có địa chỉ - ngụ ý rằng địa chỉ có thể quá rẻ tiền - và thậm chí trước khi mở phong bì, cô biết nó đựng cái gì bên trong.

Cẩn thận cho tay vào trong để phong bì không bị rách (đây là những thứ cô muốn lưu giữ), cô lấy ra một tấm card màu be đơn giản. Viết trên góc trên bên trái theo kiểu Anh, tên cô được viết theo kiểu nghệ thuật, và in bên dưới là các từ: “Mimi Kilroy và George Paxton, tại nhà, thứ Sáu, 27 tháng Năm.” Và vào giây phút đó, niềm căm ghét sâu sắc của Janey dành cho Mimi bốc hơi hoàn toàn. Thật khó duy trì lòng ghét bỏ, đặc biệt khi nó được ngập trong ánh sáng ấm áp

của sự quan tâm và công nhận. Và Janey nghĩ rằng mặc dù New York chắc chắn rất hời hợt nông nặn, nó là loại hời hợt nồng nặc vinh dự, đặc biệt khi ta ở bên trong nó.

Ba năm trước, ở tuổi ba mươi chín, Mimi Kilroy cuối cùng đã ổn định và lấy George Paxton, tỉ phú.

Năm năm sau, George Paxton, người được cho là xuất thân từ bên ngoài Boston, nghĩa là có thể là bất cứ đâu, đột nhiên nổi lên trong xã hội giao tế ở New York. Thực tế có một quy luật trong xã hội New York đó là cứ vài năm, một nhà tỉ phú sẽ xuất hiện như thể từ một chốn hoang vu nào đó, thường là trong hình dạng của một người đàn ông trung niên đột nhiên kiếm được cả gia tài và đang trong cơn khủng hoảng tuổi trung niên. Làm nô lệ bao năm ròng để kiếm tiền, giờ anh ta ở trong vị trí cuối cùng có thể tận hưởng cuộc đời, và điều đầu tiên phải làm luôn là cưới vợ. Câu chuyện của George Paxton là thế.

Hai năm đầu tiên của anh ta ở New York diễn ra như lệ thường: anh ta được ưa chuộng, liên tục được sắp xếp cho các cuộc hẹn hò, bởi không có gì hào hứng với xã hội hơn là một anh chàng độc thân mới toanh lắm tiền nhiều của mà không biết tiêu bằng cách nào. Và sau hai năm hẹn hò với những phụ nữ độc thân thanh lịch bậc nhất ở khu Upper East Side - những người phụ nữ có ngực giả và không có ngực, những phụ nữ với cơ thể hoàn hảo bởi Pilates, những phụ nữ tóc màu caramel và áo khoác lông chồn, những phụ nữ ngồi ở vị trí giám đốc và điều hành công ty riêng của họ, những phụ nữ là luật sư, bác sĩ và môi giới bất động sản, những phụ nữ ly dị với những đàn ông giàu có khác; và sau khi anh ta nhét thẳng cu vào lỗ trên và lỗ dưới, núp vú được cấu véo, viên bi được cạo nhẵn lông và chịu đựng nỗi lo lắng muôn thuở về việc “trực chiến” (và duy trì “trực chiến”) - thì, và chỉ khi đó, anh ta được giới thiệu với Mimi Kilroy.

Mimi không phải loại “gái” mà George Paxton nghĩ là cuối cùng anh sẽ cưới - cô giống như một con ngựa đua sung sức, còn George chỉ là loại trai bình thường - nhưng sau hai năm cảm thấy như một cổ phiếu được buôn bán công khai, Mimi là, như anh ta nói, “một làn gió mới.” Cô không coi bất cứ “chuyện” gì nghiêm trọng quá. Và hơn nữa, George luôn tự hào với bản thân ở khả năng nhận ra một “món hời.” George cũng không phải loại đàn ông mà mọi người tưởng tượng là Mimi sẽ lấy. Họ trông đợi một cuộc hôn nhân hoành tráng - với một diễn viên điện ảnh hay một nhà chính trị đẹp trai hay thậm chí một trong những hoàng tử Anh - còn George thì rất khó phân được vào loại gì. Dù vậy, việc lấy được một tỉ phú là một việc rất thông minh, và một gã bụng phê trung niên luôn có thể được nguy trang dưới một bộ vest đắt tiền của Ý. Và nếu có bất cứ ai biết cách tiêu tiền của George thì đó là Mimi, và chuyện này với mọi người thì rất vui.

Một trong những việc đầu tiên Mimi làm ngay là mua lại ngôi nhà Wannamaker cũ ở East Hampton. Bao năm nay, ngôi nhà bằng sa thạch này, được coi là một con voi trắng với mười lăm phòng ngủ, bể bơi trong nhà, bích họa nhập từ Ý, nằm trống không, công trình xây dựng toi tiền của Chester Wannamaker, ông này đã kiếm được cả gia tài trong những cửa hiệu mua sắm hời đầu và giữa những năm 1900, và rồi mất sạch vào cuối những năm 1970 khi cổ mở rộng. Ngân hàng tịch thu căn nhà và rao bán với giá tám triệu đô, nhưng thời gian, cát, nước biển đã phá hủy tòa dinh thự, và theo ước tính để tu sửa lại căn nhà còn tốn gấp đôi số tiền bỏ ra mua. Đây chính là loại dự án mà Mimi thích, và vào tháng Tư, việc tu sửa hoàn tất, cùng với một sân đậu máy bay trực thăng của George.

Và bây giờ, cả buổi chiều và lúc chợp tối trong bữa tiệc tùng Ngày Liệt sĩ, chiếc máy bay trực thăng này bận chuyên chở những vị khách cấp cao từ Manhattan tới ngôi nhà. Vào lúc bảy giờ tối, khi Janey lái chiếc Porsche vào Georgica Pond Lance, thì chiếc Sikorsky Black Hawk VH60 lao từ trên trời xuống và biến mất sau bờ rào cạnh ngôi nhà. Janey tự hỏi nó chở ai và phải ở vị thế như thế nào để không chỉ được mời tới bữa tiệc của Mimi mà còn được máy bay trực thăng đi đón nữa. Và cô thề rằng năm tới, cô sẽ ở trên chiếc trực thăng đó.

Dẫu vậy, cô vẫn thật phần khích khi đưa thiệp mời cho một người đàn ông rất lịch lãm đứng ở chân cầu thang đá granite bóng loáng dẫn lên trên ngôi nhà. “Xin cho xem card của cô,” ông ta yêu cầu. Và Janey mở ví ra. Nó nhỏ xíu, đính hạt trang trí và rất là mới vì người thiết kế chỉ làm có mười chiếc và đã tặng cô một chiếc. Cô đưa thiệp mời cho ông ta.

“Xin chào cô Wilcox,” ông ta nói. “Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi phải nhận ra cô.”

“Không sao,” Janey nói vẻ duyên dáng. Cô nhắc chân chiếc váy dài Oscar de la Renta màu vàng mà cô mượn cho dịp này và nhẹ nhàng bước lên cầu thang, để ý thấy những cây táo đang ra hoa và hít vào mùi hương hoa ngọt ngào. Giữa các cây có người làm trò tung hứng, ném những quả táo vàng, và ở mỗi chiều nghỉ có một nhóm tứ tấu đàn dây. Cánh cửa gỗ nặng nề dẫn vào ngôi nhà được mở toang ra, và Janey nín thở bước vào khi tiếng đàn violon nỉ non vang lên.

Mimi lộng lẫy trong chiếc đầm Tuleh trắng đứng ở cuối sảnh lát đá hoa cương, và cảm giác dễ chịu tràn ngập khi Janey thấy cô ta đang nói chuyện với Rupert Jackson, ngôi sao điện ảnh người Anh. Mimi quay lại vẫy tay, và Janey tiến tới, không thể ngăn mình không nghĩ tới việc cô với Rupert Jackson sẽ trở thành một cặp tuyệt vời đến mức nào.

“Janey cưng ơi,” Mimi nói, tiến tới cầm lấy tay cô và hôn lên cả hai má cô. Cổ tay cô ta đeo dây vòng kim cương; tai đeo khuyên kim cương. Như rất nhiều phụ nữ New York khác, Mimi không hề già đi một chút nào trong mười năm mà Janey biết cô, và Janey tự hỏi cô ta đã làm gì.

“Ồi vòng tay *đẹp quá*,” Janey nhận xét.

“Ồ cưng ơi, có là gì đâu,” Mimi nói.

“Cô có yêu cái cách những người giàu có luôn cư xử như thể một triệu đô là chẳng là gì cả không?” Rupert nói.

“Cưng ơi, anh biết Janey Wilcox chứ?” Mimi hỏi.

“Chưa, nhưng tôi nghĩ là mình nên biết,” Rupert nói. Có hai loại diễn viên khác nhau, Janey nghĩ - loại không hề giống với các nhân vật họ đóng và loại giống y hệt, và Rupert Jackson đích thị là loại thứ hai. Gặp trực tiếp thì thấy anh ta đẹp trai chả kém gì trong phim. Anh ta cũng nở nụ cười nhăn nhó và chỏm tóc màu nâu trước trán được hất lên như trong phim, và anh ta nói, “Tôi thấy ảnh của cô khắp nơi, và tôi luôn tự hỏi không biết cô gái đó trong đời thực như thế nào. Cô phải hứa là sẽ bàn về chuyện đồ lót của cô với tôi sau này đấy nhé.”

Janey phá lên cười, còn Mimi nói đầy trêu chọc, “Nào, Rupert, Janey là người phụ nữ đẹp nhất bữa tiệc hôm nay. Nhưng anh đính hôn rồi, hơn nữa tôi đã chọn cho cô ấy người khác.”

“Tôi tổn thương ghê gớm đấy,” Rupert nói. “Người đàn ông may mắn đó là ai vậy?”

“Selden Rose,” Mimi nói. “Chủ tịch mới của MovieTime. Anh ấy vừa mới đến bằng trực thăng xong... Anh ấy bị kẹt trên Long Island Expressway và bọn tôi phải cử máy bay tới cứu anh ấy.”

“Thật á? Thật là phi thường. Loại đàn ông gì mà lại phải cứu khỏi Long Island Expressway cơ chứ?” Rupert hỏi, và với vẻ mặt giả vờ kinh sợ, anh ta quay sang Janey và nháy mắt. Janey phải đồng ý với anh ta - cô vẫn chưa gặp anh chàng Selden Rose này, nhưng nghe thì anh ta chả có gì đáng hứa hẹn cả.

“Đừng có nghe lời nào mà anh chàng này nói cả,” Mimi nói. “Selden là bạn cũ của George - nhưng đừng lo, anh ấy chẳng chán một chút nào đâu. Tôi không bao giờ biết được chính xác George làm gì, cô thấy đấy, ngoài việc là anh ấy dường như sở hữu tất cả mọi thứ.”

Janey và Rupert cười một cách miễn cưỡng. Và từ khoe mắt, cô thấy Comstock Dibble bước vào nhà với cô vợ sắp cưới Mauve Binchely. Tốt quá - Comstock sẽ không dám cư xử không phải phép với cô trước mặt Mimi. Nhưng Mimi đang không đứng đối diện với hắn và không nhận thấy hắn mới tới.

“Thỉnh thoảng tôi bảo với George là anh ấy sở hữu cả *tôi* nữa,” Mimi tiếp tục vui vẻ nói, “và anh ấy thích lắm.” Cô ta có kiểu biến mọi thứ nghe như một bí mật, và ngả người về phía Janey, chạm vào cánh tay của cô. Cô ta nói thêm, “Đừng bao giờ lấy chồng nhé, Janey, hay ít nhất là trước khi cô bắt buộc phải lấy. Thật quá là nhàm chán. Nhưng Selden *thì* khác - anh ấy rất tuyệt - mà dù thế nào, tôi nghe nói là anh ấy thực sự có đọc sách đấy. Đương nhiên là George chẳng đọc gì cả, trừ phi là có hình đồng đô la ở trên đó. Tôi nghĩ anh ấy học chuyên ngành văn tại Harvard đấy.”

Janey có thể cảm thấy mắt Comstock đang xoáy vào lưng cô. Nghiêng đầu qua một bên và khẽ ré lên cười - một cử chỉ cô đã bắt chước của Mimi nhiều năm trước - cô nói, “George á?”

“Ồ không, *Selden* cơ,” Mimi nói. “George có đi học ở Harvard thật, nhưng đôi khi tôi thề là mình chả thể biết được điều đó... cứ nhìn anh ấy mà xem!” Cô ta chỉ một người đàn ông cao tầm trung không lấy gì làm nổi bật, đang cầm một miếng xì gà cháy dở ở một tay còn tay kia thì dốc ly cocktail tôm vào miệng. “George!” Mimi gọi anh ta từ bên kia phòng. George nhìn lên về tội lỗi, và cầm lấy cái khăn ăn từ cô phục vụ mặc đồng phục đang chìa cái khay ra, chùi miệng và tiến tới. Nhìn anh ta mặc cái quần màu kem và áo khoác màu xanh nước biển có khuy vàng, Janey phải đồng ý với những điều mà mọi người nói về anh ta là hoàn toàn đúng: vẻ ngoài của anh ta trông quá tầm thường và tẻ nhạt đến mức ta tự hỏi mình có nhận ra anh ta vào lần tới hay không. Ngay cả mắt anh ta trông như thể chúng được nhét vào đầu trên một đường.

“Anh yêu,” Mimi nói, thở một tiếng rõ dài. “Anh biết là không nên vừa hút vừa uống cùng một lúc... Mẹ sẽ nói gì chứ?”

“May là mẹ chết rồi, vì thế anh ngờ là bà chẳng nói gì đâu,” George đáp lại.

“Các ông chồng chả khác gì những đứa con cả,” Mimi nói. “Ai cũng nói với ta như thế, nhưng ta chẳng chịu tin cho đến khi kết hôn. George, anh gặp Janey Wilcox chưa?”

George chùi tay vào khăn ăn và giơ năm ngón tay múp míp ra. “Tôi không biết cô nhưng tôi biết mọi thứ về cô,” anh ta nói. Và rồi, không hề chào hỏi, hỏi luôn, “Cảm giác thế nào khi nửa nước Mỹ này thấy cô mặc chỉ độc bộ đồ lót?”

“George!” Mimi kêu lên.

“Tôi cũng định hỏi đúng câu hỏi đó,” Rupert nói.

“Có lẽ anh nên thử làm thế xem,” Janey nói.

“Tôi e là sẽ biến mình thành trò cười hơn nữa, trong khi tôi vốn đã thế rồi,” Rupert nói. Rồi Mimi nói, “George, em thề với anh cưng ạ, nếu anh không giàu đến thế, thì em đã li dị anh rồi.”

Và rồi Mimi quay lại, thấy Comstock và Mauve. Janey nhìn vào mắt Comstock và hắn vội nhìn đi chỗ khác.

Tuy vậy, thời điểm gặp gỡ không thể tránh khỏi đã bị trệch đi khi Mimi nói, “Rupert cưng ơi, lại đây chào Mauve một tiếng được không? Cô ấy ái mộ anh khủng khiếp, nhưng tôi hứa là bữa tối sẽ tha cho anh.” Quay sang George cô nói, “Còn anh, anh yêu, nếu anh tiếp tục thô lỗ với khách

của chúng ta, thì ít nhất có ích một chút được không? Janey cần thứ gì đó để uống.” Và kéo Rupert đi, cô ta để Janey lại với George.

Khi anh ta dẫn cô vào phòng khách trang trí lộng lẫy, anh ta bắt đầu bi ba bi bô về việc tu sửa, nhưng Janey nhanh chóng nhận thấy mình mất tập trung. Cô đang mải mê với những suy nghĩ rằng cuộc hôn nhân của Mimi và George chính là loại kết hợp cô đang cố tránh trong suốt đời mình. Chuyện này không hoàn toàn đúng, và cho đến lúc này, vẫn chưa có *bất cứ* người đàn ông nào - giàu hay nghèo - bày tỏ ý định muốn lấy cô. Nhưng ngay lúc này, buộc phải nghe George ba hoa mãi về giá cả các loại kính khác nhau trong phòng, dường như là một điều may mắn. Và cô tự hỏi tại sao Mimi Kilroy tuyệt vời lại đồng ý lấy George Paxton. Không phải là anh ta *quá* kinh khủng - nhìn đánh giá anh ta, Janey có thể thấy anh ta cũng có chút hài hước - nhưng anh ta hoàn toàn chả sung sướng gì. Mà chuyện này cũng không báo trước được gì lắm cho một Selden Rose “tuyệt vời”: Chắc chắn là anh ta chẳng thể được lãng xê gì nhiều cho lắm nếu George là bạn thân của anh ta.

Khi George tiếp tục ba hoa, cô tin là anh ta đang nói về những cách đóng gói đồ nội thất chuyển từ châu Âu sang Mỹ - một chủ đề mà cô đã và sẽ không bao giờ hứng thú. Cô chợt thấy Pippi Maus đứng cạnh cửa sổ Pháp dẫn ra ngoài hiên, và ngay lập tức nhớ đến chàng trai trẻ hấp dẫn cô thấy đi cùng cô kia trong chiếc xe. Vào lúc này thì chả thấy anh ta đâu cả, nhưng thế không có nghĩa là anh ta không có mặt ở bữa tiệc. Lấy có cần hít chút không khí trong lành, Janey bước về phía Pippi, và rồi, khi gần như đến sát, cô giả vờ đột nhiên nhìn thấy cô ta. Mặt tỏ vẻ ngạc nhiên dễ chịu, cô nói, “Pippi à?”

Pippi nhìn lên cô với vẻ đúng là điển hình của tất cả những người nổi tiếng: vừa phấn khởi khi được nhận ra, vừa sợ hãi bị tấn công bởi một fan cuồng. Janey suýt tí nữa thì khịt mũi chế giễu - trong tâm trí cô, Pippi không đủ nổi tiếng để tỏ vẻ như thế. Nhưng cô cũng chìa tay ra nói, “Janey Wilcox.”

“Ồ,” Pippi đáp. Janey có thể nhận thấy là Pippi không hề biết cô là ai. Điều này càng khiến cô khó chịu hơn bởi nếu trong những hoàn cảnh bình thường, Janey không đời nào tốn thời gian với một con nhóc như Pippi - suy cho cùng Pippi chẳng thể làm được gì cho cô cả. Nhưng vào giây phút đó, cô muốn biết ít nhất là tên người đi cùng Pippi hồi chiều đến chết đi được, vì thế cô nói, “Em nhớ không? Chúng ta gặp nhau... Ôi trời, chị không nhớ nổi bọn mình gặp nhau ở đâu nữa...”

“Em thậm chí còn không nhớ nổi hôm nay là ngày gì phần lớn thời gian,” Pippi đồng ý, gật đầu.

“Chị nghĩ là em vượt qua chị trên Long Island Expressway chiều nay.”

Pippi há miệng vẻ nhận ra, như thể cuối cùng cũng biết được Janey là ai. “Đúng rồi,” cô ta nói. “Bọn em vượt qua tất cả mọi người? Chị thấy em à? Em ngồi trong chiếc Ferrari màu xanh lá.”

Janey lờ đi lời nhận xét rõ ràng đó và nói, “Chị *thích* cái xe đó lắm.”

“Em cũng thế,” Pippi nói. “Em ước gì nó là của em, nhưng em không đủ tiền mua.”

“Thế nó là của bạn trai em à?”

“Ồi không. Ý em là, nó là của anh ấy, nhưng anh ấy không phải bạn trai của em. Chưa phải, ý em là thế... Anh ấy là *chơi polo*,” cô ta nín thở nói, như thể điều đó giải thích mọi thứ.

Janey gật đầu vẻ thông hiểu, biết rằng cô Pippi bé bỏng tội nghiệp này, với khuôn mặt giống như chuột và hai mắt ở quá gần nhau, gần như không có cơ hội nào, và bằng một giọng đầy sự cảm thông, cô nói, “Lẽ ra em nên đưa anh ấy tới bữa tiệc.”

“Em muốn thế, nhưng em *không thể*,” Pippi đau khổ nói. “Anh ấy phải ăn tối với một ông già nào đó... Harold gì đó...”

“Harold Vane?” Janey nói, cố gắng kìm hãm sự phấn khích lại. Harold Vane cũng là người tình cũ của cô, và là một người bạn tốt - mai cô phải nhớ gọi cho Harold và tìm hiểu về tay chơi polo bí ẩn này.

“Tên anh ta là gì?” cô hỏi vẻ tự nhiên.

“Em không nhớ được. Harold...”

“Ồ, chị *biết* Harold mà,” Janey nói, cười vẻ hờn hĩnh. “Ý chị là anh chàng chơi polo kia kìa.”

“Zizi?” Pippi hỏi. Và rồi cuối cùng cô bé hiểu ra. “Mọi người gọi anh ấy như thế. Nhưng em không biết anh ấy có họ hay không nữa...”

“Thật à,” Janey nói, mỉm cười mơ hồ. Pippi thật quá ngốc, cô nghĩ, và lúc này, sau khi đã đạt được mục tiêu, cô muốn bỏ trốn. Quay lại, cô nhìn thấy vị cứu tinh trong hình dáng Rupert Jackson.

Rõ ràng là anh ta đang tìm cô, vì anh ta bước ngay tới, và bằng một giọng quở mắng tuyên bố, “Cô Wilcox, cô thật quá hư. Tôi vừa mới phát hiện ra là cô biết cái tên khốn này, Peter Cannon. Việc cô thực sự cố hẹn hò với tên đó là thật à?”

Có lẽ Rupert không khám phá ra thông tin này thì Janey sẽ thấy thích hơn, nhưng giữ bí mật ở New York là một việc bất khả. Và trong một giây, vẻ hoảng sợ của cô nhanh chóng được thay bằng sự thích thú mà Rupert Jackson chắc hẳn là quan tâm.

“Ồ thật à,” cô hân hoan nói. “Tôi chỉ hẹn hò với anh ta theo đúng kiểu tôi hẹn với các anh khác thôi. Trong một phút.”

“Cô *thật* là nghịch ngợm,” Rupert nói, ré lên sung sướng. Giọng của anh ta làm gần như tất cả mọi người trong phòng chú ý, rồi anh nói, “Cô phải kể cho Chú Rupert tất cả đấy.” Và rồi, trước mắt tất cả mọi người, anh ta cầm lấy tay cô và dắt cô ta một góc xa ngoài hiên.

Bữa tiệc dần đông người, và những tiếng hét “Một buổi tối tuyệt vời nhỉ?” vang lên khắp ngoài hiên, như thể chính các khách đã dần xếp thời tiết như thế này chứ không phải Mẹ thiên nhiên.

Nhưng ai mà không muốn giành lấy công trạng vào mình cho buổi tối tuyệt vời thế này chứ? Không khí buổi đêm ở mức 22 độ C, trăng tròn đầy và gió nhẹ thổi từ Đại Tây Dương thổi vào. Những cây ăn quả ra hoa trồng trong chậu, cành nhánh được tỉa giống như những cây keo que, được đặt ở khoảng cách đều nhau dọc theo hàng bao lơn trắng, và Janey Wilcox đứng giữa hai cái cây.

Tách mình ra khỏi đám đông một lúc, Janey đứng nhìn ra đại dương. Tay cô đặt trên hàng lan can, và cô hơi nhào người tới trước, đẩy ngực ra và cong lưng lại để ngực cô lộ ra rõ hơn. Cô nghiêng đầu lại đằng sau một chút và nhắm mắt lại, hít thở không khí đêm và biết rằng khi làm vậy cô đang tạo ra ấn tượng một phụ nữ trẻ đáng yêu đang mãi mê suy nghĩ.

Nhưng trên thực tế thì đầu óc cô quay mòng mòng. Cô quyết định tối này là một tối thành công với cô: Cô đã nói chuyện rất lâu và đầy hứa hẹn với Rupert Jackson. Và rồi Mimi đã giới thiệu cô với tổng biên tập mới của *Haper's Bazaar*, cô này đã gợi ý là có thể sẽ dùng ảnh Janey làm trang bìa. Trong suốt những năm làm người mẫu, Janey chưa bao giờ được lên bìa một tạp chí.

Và cô kinh ngạc trước sự ngẫu nhiên của cuộc đời, về chuyện, khi một thứ tốt lành xảy đến với ta, thì những thứ tốt lành khác cũng tiếp tục kéo đến. Và rồi chính Mimi nữa. Janey tự hỏi tại sao cô đã nghi ngờ cô ta suốt bao năm qua - như hầu hết mọi người, Mimi là người cực kỳ tử tế một khi đã biết cô ấy. Janey thoáng nghĩ rằng có lẽ lỗi là do cô ấy - có thể Mimi đơn giản nghi ngờ rằng Janey không thích cô ấy.

Cô nhấp một ngụm champagne, và lơ đãng nhìn ra đại dương thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc không hẳn là mừng rỡ vang lên sau mình, “Chà, nếu đây không phải là Janey Wilcox. Bằng xương bằng thịt.”

Đó là Bill Westacott, nhà viết kịch bản.

“Chúa ơi, Janey,” anh nói, tiến về phía cô. “Anh gần như không thể nào bước đi trên một phố ở New York mà không thấy bức ảnh chết tiệt của em ở đâu đó. Chuyện quái gì đang diễn ra thế?”

Câu này lẽ ra làm cô thỏa mãn, nhưng nghe từ miệng Bill lại rất khó ưa, làm cô nhớ đến không biết bao lần hồi xưa khi Bill làm cô khó chịu. Tiếp nhận cái giọng mỉa mai của anh ta, cô nói, “Bill! *Anh* đang làm gì ở đây thế?” như thế cô ngạc nhiên khi thấy anh được mời, và anh nói, “Sao anh lại không nên có mặt ở đây cơ chứ?”

Janey cười vẻ bề trên, rồi nói, “Không có lý do nào cho việc tại sao anh không nên ở đây cả, em chỉ ngạc nhiên, thế thôi.” Tiến lại gần hơn và hạ giọng xuống, cô nói, “Em tưởng là anh không *thích* Mimi Kilroy.”

Bill không chịu cắn miếng mồi nhử này. “Thôi nào, Janey,” anh ta nói. “Mấy năm qua có thể anh có chút vấn đề với cô ấy, nhưng Mimi là một trong những cô bạn cũ của anh đấy.”

“Ồ phải rồi,” Janey nói, mỉm cười vẻ chế giễu. “Em quên mất.”

“Và hình như anh nhớ là *em* mới là người có vấn đề với cô ấy,” Bill nói tiếp vẻ thờ ơ. “ ‘Cô ả vừa xấu vừa già, và em không thể nào tin nổi mọi người vẫn để ý tới cô ta,’ chính xác là những lời của em, anh tin vậy.”

Janey tránh ra một bước. “Em không bao giờ nói thế nhé,” cô rút lên, cố trốn sau một cái cây ăn quả trồng trong chậu. Sao với Bill lúc nào cũng như vậy? Kiểu gì đó, anh ta luôn có cách lái câu chuyện để rồi mọi thứ là lỗi của cô, và thật là bất công.

“Em có nói thế,” anh ta nói. “Nhưng anh sẽ không dùng nó chống lại em đâu. Anh sống ở New York đủ lâu để hiểu mọi thứ này vận hành như thế nào. Giờ em là nữ hoàng của bữa tiệc - tại sao em lại không phải là bạn thân mới nhất của Mimi Kilroy cơ chứ?”

“Em không hề là bạn thân của cô ta,” Janey khó chịu nói.

“Rồi sẽ thế thôi,” Bill nói vẻ tự nhiên. “Em chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội nào để tiến lên phía trước.” Và nhìn cô bằng ánh mắt như xuyên thấu, anh thêm, “Và Mimi chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội để dụ dỗ ngôi sao mới nhất...”

“Ôi xin anh đấy, Bill,” Janey nói, vẻ ghê tởm trong giọng của cô ngụ ý rằng cô sẽ không buồn đáp lại câu nói đó.

Bill không hề nản lòng. “Thế Rupert Jackson muốn gì vậy?” anh ta hỏi với nụ cười toét khoái chí.

Thì ra là thế! Cô nghĩ. Thế này đây: ghen tuông cũ rích. Bill, anh này đã lấy một phụ nữ điên rồ

và có hai đứa con, đã là người tình của cô hai mùa hè liên tiếp. Anh ta sẽ không bao giờ bỏ vợ, nhưng với sự tự tôn điển hình của đàn ông, lại không thể chịu được việc cô có những bạn trai khác. Mùa hè năm ngoái, Bill gần như đã hóa điên khi phát hiện ra cô đang hẹn hò với Comstock Dibble, và cảm thấy có được cơ hội để chọc tức anh ta, cô nói về dụ dỗ, “Anh *nghĩ* là anh ta muốn gì?”

Tuy nhiên, thay vì một phản ứng ghen tuông, Bill lại phá lên cười. “Anh không biết, nhưng có lẽ không phải là thứ mà *em* nghĩ là anh ta muốn.”

“Ồ thật à?” cô hỏi, nhướn mày lên không tin.

“Anh chỉ phát biểu điều hiển nhiên thôi mà,” Bill nói, cười toét vẻ đắc thắng. “Rupert Jackson gay đấy. Ai ở Hollywood cũng biết điều đó. Vợ chưa cưới của gã là một tay đàn ông.”

Janey há hốc miệng và rồi nổi điên lên quay sang anh ta. “Em không thể tin nổi là anh lại cay nghiệt đến thế này đấy, Bill ạ. Chỉ vì sự nghiệp của anh không đi tới đâu...” Cô toan tiếp tục, nhưng anh ta cắt ngang cô.

“Đầu tiên, anh vừa bán một kịch bản cho Universal. Vì thế sự nghiệp của anh đang đi tới rất tốt, cảm ơn em rất nhiều,” anh ta trả đũa đáp lại. “Và thứ hai, sao em không thể thôi cái thể phòng thủ đi nhỉ? Không phải lúc nào ai cũng muốn sẵn đón em cả đâu... Sự thật là, anh chỉ muốn cảnh báo em một cách thân thiện thôi. Một lời khuyên nhỏ để em không tự biến mình thành kẻ ngốc vì Rupert Jackson, như hồi năm ngoái em làm với Comstock Dibble. Theo như anh nhớ thì chính anh đã bảo với em rằng hắn đã đính hôn...”

“Có vợ. Anh bảo là hắn có vợ rồi,” Janey nói.

“Thì khác cái gì? Vấn đề là, anh ta có người khác rồi...”

Chà, cô biết điều đó, cô nghĩ, nhưng tuyên bố một cách quá thẳng thắn, những lời của anh ta hơi gây sốc, khiến cô nhớ tới cuộc nói chuyện không mấy dễ chịu giữa cô và Comstock chiều hôm đó. Nhưng cô không muốn Bill thấy rằng anh ta đã tóm được cô, và mạnh bạo nhìn thẳng vào mặt anh ta, cô cố tình nói, “Thì sao, Bill? Chẳng lẽ anh không để ý thấy là hầu hết đàn ông em hẹn hò đều có một ai đó khác rồi à?”

Và rồi, như thể cảm thấy sự khó chịu của cô và sẵn sàng tranh cãi đến cùng để hạ gục mình, Bill hỏi về thờ ơ, “Mà này, thế cái kịch bản mà em viết cho hắn thì số phận sao rồi?”

Đây rõ ràng là một cú chỉ trích bắn thủ mà trong một thoáng, tất cả những gì Janey có thể nghĩ đến là *tại sao* Bill lại ti tiện đến thế. Cô lúc nào cũng nghĩ Bill là một gã khốn, nhưng bản chất không phải là người xấu. Bề ngoài của những giao tế ở xã hội New York trơn phẳng và bóng loáng như mặt băng, nhưng bên dưới là rắn hổ mang nước và rùa cá sấu - và trong khi cô biết những gã vô thức trở nên ghen tị với thành công của bất cứ ai, gồm cả phụ nữ, cô không bao giờ lại nghĩ Bill sẽ rơi vào loại đó. Trong một thoáng, cô xoa dịu chính mình bằng cảm giác thương cho Bill, thương cho anh ta sao lại trở nên quá thảm hại. Và rồi, bỏ qua lời nhận xét của anh ta như thể nó chẳng hề quan trọng gì, cô bình thản nói, “Ý anh là sao?”

Anh ta khoanh tay lại và khiêu khích cúi về phía cô. “Anh nghĩ kế hoạch lớn của mùa hè năm ngoái là trở thành một nhà viết kịch bản Hollywood nổi tiếng. Chẳng phải em bảo với anh là Comstock trả tiền cho em viết kịch bản sao?”

“Sự thật thì đúng thế đấy,” Janey nói, nhún vai như thể cô không hiểu anh ta định đi tới đâu.

“Thế em viết xong chưa? Họ có dùng nó làm một bộ phim Hollywood lớn có em đóng vai chính

không?”

“Ồ có,” cô bật cười, cố biến chuyện này thành trò đùa. Nhưng bên trong, cô đang lảo đảo. Trong thành công của vài tháng vừa qua, cô đã quên được tất cả về chuyện Comstock đã trả cho cô ba mươi ngàn đô để viết một kịch bản vào mùa hè năm ngoái - và khi đã viết được ba mươi trang, cô không thể nào hoàn thành được. Cô không thể chịu được cái ý tưởng là mình đã thất bại, đặc biệt ở thứ mà cô luôn tuyên bố là dễ dàng. Và mùa hè năm ngoái, trong một nỗ lực làm cho Bill hiểu anh ta là ai, cô đã bốc phét liên hồi về chuyện kịch bản của cô đang tiến triển tốt đẹp thế nào và nó sẽ thành công ra sao. Và giờ đây cô đang ở trong một vị thế đang xấu hổ khi phải tự bảo vệ mình chống lại anh ta.

“VẬY?” anh ta hỏi.

“VẬY CÁI GÌ?”

“Em có viết xong nổi không?” anh ta hỏi bằng cái giọng hờn hĩnh bề trên, như thể biết là cô đã không làm xong.

“Em gần như xong bản nháp lần hai rồi.” Đây là một lời nói dối trắng trợn, nhưng cô không thể ngăn được mình. Suốt lâu nay, Bill đã bảo với cô là cô không có khả năng viết được, và giờ không bao giờ có chuyện cô làm cho anh ta thỏa mãn vì đã nói đúng.

“Thật sao?” anh ta hỏi, như thể không tin cô. “Em phải cho anh đọc đấy.”

“Ồ, dĩ nhiên rồi,” cô nói.

Họ nhìn nhau chằm chằm - sau rốt thì Bill không thể chứng minh là cô đã không viết kịch bản đó - và Janey tiến một bước về phía trước như thể ra tín hiệu là cuộc trò chuyện đã kết thúc. Nhưng rồi cô lại gặp một cú sốc khác: Tiến về phía họ và hoàn toàn không nhận thấy sự có mặt của họ là chính Comstock Dibble, đang mãi nói chuyện điện thoại di động. Trong vài giây, hắn sẽ tới hàng bao lớn và chỉ còn cách đó có một mét, và Janey biết Bill đủ xấu xa sẽ đề cập kịch bản của cô với hắn.

Mà Comstock sẽ nói gì? Cô nhìn quanh tìm lối thoát, nhưng cô bị kẹt rồi - ở giữa cây ăn quả đang ra hoa và hàng bao lớn, cô chỉ có thể hoặc là đẩy ngã Bill hoặc là nhảy qua hàng lan can.

Bill bắt gặp vẻ khổ sở trên mặt cô và quay lại xem chuyện gì đang khiến cô khó chịu. Comstock vẫn không hề biết họ ở đó. Mặt hắn đỏ bừng vì giận dữ, và người hắn đầm mồ hôi như mọi khi. Giọng gân lên, hắn nói, “Nếu bọn nó nghĩ có thể chơi tao cú này thì sẽ có vố khác cho bọn nó đấy... Tao sẽ phịch con cái bọn nó, vì Chúa.” Gặp điện thoại lại, đột nhiên hắn quay người và nhìn thấy họ.

Mặt hắn nheo lại còn môi thì bành ra thành một nụ cười xấu xa, để lộ hai cái răng cửa cách nhau không đoạn lớn; Janey có một giả thuyết bí mật là mẹ hắn khi mang bầu đã uống rất nhiều rượu và rằng Comstock Dibble, cao không quá mét sáu lăm, đã bị hội chứng nhiễm rượu ở bào thai. Và rồi, trong cơn bối rối, cô thấy rằng nụ cười của hắn không phải dành cho cô, mà cho Bill, và rằng anh ta thậm chí sẽ không công nhận là có quen cô.

“Westacott,” Comstock nói, chìa tay ra. “Mấy gã bạn của tôi ở Universal bảo với tôi rằng anh viết kịch bản đó tuyệt lắm.”

Đột nhiên Bill lại biến đổi thành một gã nhà nghề chuyên nghiệp Hollywood, khoanh tay lại và choãi hai chân rộng ra, để không đứng cao hơn Comstock quá. “Họ mới bật đèn xanh cho nó,” Bill nói. “Rupert Jackson đồng ý làm diễn viên chính...”

“Thật à?” Comstock nói. “Tôi thích Rupert và anh ta là diễn viên giỏi, nhưng để lôi anh ta ra khỏi giường trước mười một giờ thì vất vả lắm đấy...”

“Tôi có nghe nói,” Bill nói. Và rồi Janey, không thể nào kìm được bản thân thêm nữa, ngang ngạnh nói, “Tôi vừa nói chuyện rất lâu với anh ấy, và tôi nghĩ anh ấy là...”

Ngay khi từ ngữ rời khỏi miệng cô, cô nhận ra nghe mới thật ngu xuẩn làm sao, nhưng cô không quan tâm. Cô sẽ không cứ thế mà đứng đó, bị lờ đi. Và cô nhìn từ người này sang người kia với vẻ mặt như thể thách họ dám chống lại cô.

Bill nhìn cô với vẻ hơi ngạc nhiên, còn Comstock dờ dẩn nhìn cô, như thể hắn chưa bao giờ gặp cô và không biết cô đang nói chuyện gì. “Chà...?” cô nói, ngập ngừng. Và rồi Bill, không thể bỏ được sự khoái chí ra khỏi giọng mình, nói, “Comstock, anh biết cô Janey Wilcox xinh đẹp và tài năng chứ?”

“Tôi chưa bao giờ được có vinh dự đó,” hắn nói. Giọng hắn nhẹ nhàng, nhưng vẻ mặt hắn thì nói, Nếu cô chơi tôi, tôi sẽ bẻ gãy xương bánh chè của cô.

Hắn chìa tay ra và Janey, run lên vì tức giận, bắt lấy nó. Sao hắn dám làm thế với cô, đặc biệt là trước mặt Bill, anh ta *biết* họ từng dạn dĩ với nhau. Cô vẫn đang nghĩ ra câu trả lời thì điện thoại của Comstock lại réo. Hắn quay đi như thể không có gì ngoài những gánh nặng thường xuyên khi phải làm một nhà sản xuất phim quyền lực cao. Hắn nói với Bill, “Xin lỗi, văn phòng gọi. Họ chẳng bao giờ để tôi yên, dù đang ở đâu đi nữa.”

“Khác biệt về thời gian,” Bill nói. “Thử Úc xem.”

“Tôi *thử* rồi,” Comstock nói, và đưa di động lên tai, hắn hét lên, “Sao?” và bắt đầu bước đi.

Tất cả những gì Janey có thể nghĩ là Comstock đang trốn thoát mà không bị trừng phạt gì, và cô bước một bước về phía hắn, định cho hắn biết cô nghĩ gì. Nhưng Bill ngăn cô lại. Và đúng như cô nghĩ, ngay khi Comstock đi khỏi tầm nghe, anh ta bắt đầu cười nhạo cô. “Chẳng phải là em ngủ với hắn ư?” anh ta giễu cợt hỏi. “Em làm cái quái gì với hắn thế - cắn chim hắn à?”

Hàng chục những câu đáp bắn thủ lướt qua đầu cô, nhưng Janey nhìn thấy nét mặt anh ta và do dự. Anh ta đang cực kỳ thỏa mãn khi thấy cô khổ sở và bản năng mách bảo với cô rằng một màn nổi xung lên cho mọi người thấy chính là thứ anh ta đang mong muốn sẽ xảy ra. Cúi đầu thấp xuống và bấu môi như một đứa trẻ bị thương, cô nhìn lên anh ta qua đôi mi dài đen sẫm.

Nhìn thấy màn quy phục đầy nữ tính này, bản năng bảo vệ của đàn ông trong Bill trào lên, và anh ta dịu dàng quàng tay qua vai cô. “Thôi nào, Wilcox,” anh ta nói. “Anh chỉ đùa thôi mà, với cả ai chả biết Comstock là một thằng khốn. Bị những gã như thế làm phiền chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Mà hơn nữa, em quá tuyệt vời không thể nào lại ngủ với cái loại khốn ghê tởm đó...”

“Em không tức giận,” cô khẳng định nói. Và rồi, đột nhiên cảm thấy Bill là người có thể hiểu được, cô thốt ra, “Em chỉ ngủ với hắn vì em nghĩ sẽ tốt cho công việc làm ăn!”

Mặt Bill lộ vẻ ngạc nhiên trước sự chân thật bất ngờ của cô, và anh ta bật cười. “Anh không thể nói là anh đồng ý với em,” anh ta nói. “Nhưng đó có lẽ là lời nói chân thật nhất mà em nói trong suốt mấy năm qua.”

Janey liếc nhìn anh ta, và đột nhiên hiểu ra mình bị kẹt. Sau rốt, cô chính thức tự thuyết phục mình là cô yêu Comstock, và cô chắc hắn đã nói với Bill điều tương tự. “Nếu anh ngụ ý rằng em là một kẻ dối trá...,” cô nói.

“Ồ, anh có ngụ ý gì đâu. Anh chỉ phát biểu sự thật thôi mà,” Bill nói. “Em là một kẻ dối trá, và tệ hơn tất cả, em dối trá với chính mình...”

“Ôi Chúa ơi. Hai người trông như thể hai người tình đang cãi nhau ấy,” Mimi nói, tiến đến từ phía sau họ.

Janey ném cho Bill một cái nhìn bắn thiu, giận điên lên vì họ bị bắt chọt trong một cuộc nói chuyện rõ ràng là rất thân mật. Bill thật nguy hiểm. Sau này cô sẽ phải cẩn thận không để anh ta dồn cô vào một góc - sau rốt, trước đây cô đã cho phép anh ta làm thế và lần nào họ cũng lên giường với nhau. Nhưng Bill không sợ: Anh ta chỉ tự nhiên cho tay vào túi và, ngả người ra hàng bao lơn, nói, “Janey với tôi là bạn cũ. Bọn tôi lúc nào cũng cãi nhau như anh trai em gái.”

Mimi trao cho Janey một cái nhìn cảm thông. “Và tôi e rằng đó là định nghĩa của Bill về tình bạn,” cô ta nói. “Anh ta cãi nhau với tôi từ hồi bọn tôi nghịch cát với nhau khi còn nhỏ.”

“Đó chỉ là vì em không cho anh chơi cái xẻng của em thôi,” Bill nói.

“Hồi đó anh đầu gấu bỏ xù, mà anh cũng chẳng thay đổi là mấy,” Mimi vặn lại. “Mà dù sao, em đến để nói với hai người là chúng tôi chuẩn bị ngồi xuống dùng bữa tối... Janey, cô ngồi cạnh Selden Rose...”

Nghe cái tên Selden Rose, Bill đột nhiên cười nhếch mép. “Janey sẽ ăn anh ta vào bữa sáng,” anh ta nói.

“Ôi, Bill. Thôi đi,” Mimi nói, ném cho anh cái nhìn cảnh cáo. Và rồi, với một cái liếc ra hiệu bảo Janey nên đi theo cô ta, cô nói, “Tôi không hiểu Bill bị làm sao nữa. Dường như anh ấy càng ngày càng cay nghiệt. Cô có nghĩ là anh ấy gặp rắc rối về tiền nong không?”

Janey không hề biết. Cô chỉ mới quen Bill có hai năm, và anh ta lúc nào cũng như thế. Nhưng không có lý do gì để nói với Mimi như thế, vì vậy cô nói, “Tôi nghĩ Bill ghét phụ nữ, chu kỳ ấy mà.”

Mimi dừng lại và ngạc nhiên nhìn cô. “Cô biết không, tôi nghĩ cô hoàn toàn đúng đấy.”

“Tôi nghĩ chắc là do bà vợ,” Janey nói, nhìn Mimi đầy ẩn ý.

Mimi mỉm cười và bằng một cử chỉ vẻ thông đồng, khoác lấy tay Janey. “Tôi chắc là thế đấy,” cô ta thì thầm. “Helen tội nghiệp. Cô ấy từng là một cô gái rất tử tế...”

Và khi họ bước vào phòng ăn cùng với nhau, cảm giác khó chịu về cuộc gặp gỡ đầy xấu hổ với Comstock và Bill bắt đầu phai đi. Sau rốt, tối nay không ai quan trọng hơn trong phòng này hơn Mimi Kilroy - và Mimi đối đãi với cô như thể cô là một trong những cô bạn gái thân nhất của cô ta. Và cô thấy mãn nguyện sung sướng khi Mimi chỉ một chỗ ở giữa phòng và nói, “Chúng ta ngồi ngay đây, Janey. Tôi hy vọng cô không phiền, nhưng tôi sắp xếp cô ngồi ở bàn tôi.”

Ba ngày sau, đúng một giờ chiều, Patty Wilcox đang ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài cửa hiệu Ralph Lauren ở East Hampton, đợi chị gái, Janey, xuất hiện.

Patty tự hỏi vì sao, khi cô biết Janey chắc chắn sẽ đến trễ, cô lại vội vã rời khỏi nhà để có thể có mặt ở cửa hàng đúng lúc một giờ, là thời điểm họ hẹn gặp nhau. Chỉ vì cô nghĩ Janey thực sự có thể tới đúng giờ. Nhưng ngoài ra khi Janey nói, thì Patty nhảy. Quan hệ của họ đúng là kiểu của một cô chị gái lớn - đứa em gái bé bỏng và có rất nhiều lần Patty cảm thấy hơi sợ Janey...

Sáng hôm đó, vào lúc mười một giờ, Janey gọi cho cô, và bằng cái giọng hân hoan như thường lệ, ngụ ý rằng mọi thứ trong đời cô ấy đang rất tuyệt vời, cảm ơn rất nhiều, và hỏi Patty rằng có muốn đi mua sắm chiều hôm đó không.

“Em không biết nữa,” Patty do dự nói. “Em không chắc là có phù hợp không.”

Janey cười ré lên ý bảo Patty đang lỗ bịch quá mức. “Em không phải *mua* cái gì đâu.”

“Không phải thế,” Patty nói. “Em chỉ không chắc là mình có nên ra ngoài mua sắm vào lúc này không thôi.”

“Chả có tay chụp ảnh nào theo em đâu, Patty ạ. Ý chị là, sẽ không ai biết *em* là ai đâu.”

Không, Patty nghĩ, nhưng họ sẽ biết Janey là ai. Và mặc dù Patty không có bằng chứng, nhưng cô đã nghĩ rằng Janey hoàn toàn có khả năng gọi cho một trong những tay bỉnh bút chuyên mục chuyện lá cải và bảo với họ rằng vợ của Digger, anh chàng đã bị Peter Cannon lừa mất một triệu đô, ra ngoài mua sắm ở Ralph Lauren. Và rồi, như cô vẫn luôn làm khi cô nghĩ đến những điểm xấu ở Janey, Patty thấy tội lỗi. Và phần tội lỗi này đã làm cô đồng ý gặp Janey vào lúc một giờ. Và giờ đây, vừa đói vừa khó chịu, Patty nhìn quanh và định đi mua một cái ốc quế.

Nhưng rồi cô nhận ra mình cũng không thể làm thế, vì nếu Janey đi tới và thấy Patty đang ăn kem ốc quế, cô ấy sẽ nhìn cô “chê trách.” Và vào ngày hôm đó, với tất cả những thứ cô đang phải xử lý, Patty không cần phải bị chỉ trích vì những điểm yếu của mình thêm nữa. Thà nhìn đói còn hơn là bị nhắc nhở - bởi Janey - rằng cô *nhất thiết* cần phải giảm năm hoặc mười pound.

Dĩ nhiên Digger sẽ không đồng ý. Đăm đăm nhìn ra con phố về phía rạp chiếu phim (*Bag o' Bones*, một trong những phim của Comstock, đang được chiếu), cô nghĩ đến chuyện Digger lúc nào cũng bảo cô phải quyết liệt với chị gái. Nhưng cô không thực sự đồng ý với Digger lắm. Với cả Digger không hiểu rõ Janey bằng cô. Digger là người duy nhất cô gặp có vẻ không hề bị ảnh hưởng một cách kỳ quặc bởi sự duyên dáng của Janey - và trong khi cô phải thú nhận rằng đó không phải là một trong những lý do khiến cô lấy anh. Nó chắc chắn là một trong những thứ khiến cô thích anh. Nó cũng có nghĩa là Digger có thể không bao giờ hiểu được cách mà cô thực sự cảm thấy về Janey. Sự thật là trong khi thỉnh thoảng cô sợ Janey, cô cũng sợ *thay cho* cô.

Ở chị cô có gì đó rất cám dỗ, nhưng là loại cám dỗ nguy hiểm, bởi vì một cách không thể tránh khỏi Janey có kiểu làm tổn thương bất cứ ai liên quan tới cô. Đó là một sự thật mà Janey dường như rất may mắn là không biết đến. Và có nhiều lần Patty đã không ngăn nổi mình, ước có chuyện tồi tệ sẽ xảy đến với Janey và chị cô sẽ học được một bài học, mặc dù cô không chắc đó

sẽ là bài học gì. Và rồi cô cảm thấy tội lỗi, vì Janey là chị gái cô, và ta không nên nghĩ như thế về chị em ruột của mình.

Nhưng ngay cả khi còn nhỏ, Janey đã không được coi là bình thường, Patty nghĩ. Cô đứng lên và khổ sở nhìn ra phố. Ở Janey luôn có một sự thờ ơ tột bậc: Cứ mỗi mùa hè ở các câu lạc bộ vùng quê, trong khi những đứa trẻ khác bơi lội và chơi tennis, Janey, vừa béo vừa không khỏe mạnh lắm và không thích bị nhìn thấy trong bộ đồ áo tắm (giờ thì *chuyện đó* mới thật mỉa mai), sẽ ngồi ở một cái bàn trong rừng, chơi tú lơ khơ. Những đứa trẻ khác cố đánh bạn với cô, nhưng Janey sẽ đuổi chúng đi bằng một nhận xét cay độc.

Và vì thế chẳng có gì thực sự ngạc nhiên khi cả gia đình đã nhẹ cả người khi Janey được nhận vào công ty mẫu Ford lúc mười sáu tuổi. Mùa hè đầu tiên đó, Janey đi vắng được ba tháng. Và Patty nhớ nó là mùa hè tuyệt nhất trong đời mình - cô giành chức vô địch môn bơi cho trẻ em dưới mười hai tuổi - và một lần duy nhất, không ai trong gia đình cãi nhau. Và rồi mùa hè tiếp theo, lẽ ra là Janey phải đi luôn. Nhưng cuối cùng mọi chuyện lại hỏng hết cả. Mặc dù không ai trong nhà nói về chuyện đó, hay nói lý do tại sao, bao gồm cả Janey. Tất cả những gì Patty biết là cô sẽ không bao giờ quên được những ngày cuối của mùa hè thứ hai đó, khi Janey mười tám và từ miền Nam nước Pháp quay về, cực kỳ khác, như thể chị đã đi sang một hành tinh khác và quay về là một sinh vật ngoài hành tinh. Chị có vali Louis Vuitton và quần áo hàng hiệu từ Pháp và Ý. Chị có túi xách hiệu Chanel và giày hãng Manolo Blahnik, và vào các buổi chiều, chị sẽ khoe đồ với Patty và bảo chúng đắt như thế nào. Patty nhớ một cái túi xách thôi đã trị giá hai ngàn đô và khi trông cô sợ hãi, Janey đã bảo cô - bằng cái giọng mới cố giả vờ với ngữ điệu châu Âu giả - rằng đời chẳng có gì đáng sống nếu ta không thể có được thứ tốt nhất mà nó phải ban cho ta.

Patty thở dài quay lại chiếc ghế dài. Một buổi chiều thứ Hai tháng Sáu, phố chính ở Đông Hampton không lấy gì làm đông đúc lắm, nhưng Patty đang bắt đầu thấy khó chịu. Một chiếc Mercedes đi qua, rồi một chiếc Range Rover và một chiếc Lexus. Dường như không ai ở Hamptons có xe trị giá ít hơn một trăm ngàn đô. Cô tự nhắc mình chiếc Mercedes của cô giá cũng chẳng kém hơn, nhưng dẫu vậy cô vẫn cảm thấy mình là kẻ dính mũi vào chuyện của người khác, dù cố thế nào thì cô chưa bao giờ cảm thấy mình thực sự thuộc về nơi này. Cũng như chiếc Mercedes mà Digger đã mua cho cô, và vì vậy nó không hẳn là của cô.

Có lẽ vấn đề không phải là mọi thứ *quá* hoàn hảo, cô nghĩ, với những căn nhà cổ được bảo dưỡng cẩn thận nằm san sát trên Phố Chính, và cuối phố là những tòa nhà màu trắng có những cửa hiệu đắt tiền. Hay có lẽ là do toàn bộ nơi này hét lên tiền tiền: Những cánh cửa sổ của văn phòng bất động sản đằng sau cô treo những bức ảnh những căn nhà trị giá mười triệu đô, trong khi những cửa hàng đồ lót bên cạnh bán một bộ đồ lót cotton với giá một trăm năm mươi đô. Hay có lẽ là do ở Hamptons nhưng không thoát khỏi New York là mấy, và bất cứ nào ta cũng có thể tình cờ gặp một người quen không thú vị.

Và dĩ nhiên, đó chính là chuyện đang xảy ra, Suy nghĩ của Patty bị một giọng nói re re cắt ngang, đang hét vào điện thoại di động: “Nhưng tôi đã bảo là không cho hẳn ta vào! Khách hàng đang nổi điên lên đây này!” và trong một thoáng, hình dáng mập lùn của Roditzy Deardrum xuất hiện từ sau một cái cây.

Roditzy là một trong những cô gái quan hệ công chúng có ảnh gần đây được xuất hiện trên trang bìa của tạp chí *New York*. Cô ta cỡ tầm tuổi Patty - hai mươi tám - và, nhờ vào tiền của mẹ, làm giám đốc công ty PR riêng tên là Ditzzy Productions. Roditzy sau này sẽ đi tù ở Pháp vì một tai nạn du thuyền điên rồ ở miền Nam nước Pháp, mà trong đó vài người bạn của cô ta sẽ mất tay và chân trong một bữa tiệc Hoan lạc do chính Roditzy tổ chức. Nhưng vào lúc này, không có chuyện gì xấu xảy đến với cô ta và cô ta được coi là nữ hoàng tiệc tùng của New York, cô gái chịu trách nhiệm sắp xếp những sự kiện xì căng đan nhất và có những khách mời sang trọng nhất. Sự kiện gần đây nhất của cô là một màn sáng tác nghệ thuật lồ bịch với bọn chó

mặc quần áo thiết kế riêng cho chó độc nhất vô nhị, và cô ta đã thuyết phục được vài ngôi sao điện ảnh không biết gì tới dự. Patty biết rằng nếu Roditzky nhìn thấy cô, thì coi như tiêu tùng, nhưng trong một giây đã quá muộn rồi vì cô nghe Roditzky nói, “Được rồi, tôi vừa nhìn thấy Patty Wilcox, vì thế tôi phải đi đây,” và rồi Roditzky tới ngay trước mặt cô.

“Pa-a-a-a-tty!” cô ả hét lên, khiến khách qua đường ngoái đầu lại nhìn. “Cậu khỏeEEEEEEEE không?”

“Tớ ổn,” Patty nói, khi Roditzky hôn lên hai má cô.

“Tớ không gặp cậu bao lâuuuuu rồi ấy,” Roditzky nói. “Giờ cậu làm gì rồi?”

Đây là loại câu hỏi mà Patty hy vọng là tránh được, nhưng giờ không thể tránh nữa rồi, cô nói, “Không gì cả.”

“Không gì á?” Roditzky hỏi, như thể không hiểu nổi sao lại có câu trả lời thế.

“Đúng thế. Không gì cả,” Patty nói. “Giờ tớ là bà nội trợ thôi.”

Mặt Roditzky lộ vẻ ngược lại, nhưng cô ả lại nói, “Ôi giờì ời. Hayyyy thế không biết.”

Patty khoanh tay lại và gật đầu, nhưng bên trong cô biết Roditzky đang nhìn cô như thể cô là loại dở hơi dở hám.

“Vậy cậu làm gì suốt cả ngày?” Roditzky hỏi.

“Ồ các việc lặt vặt...,” Patty nói. Cô chắc chắn sẽ không nói với Roditzky rằng năm ngoái cô đã cố mang thai nhưng không được, rằng cô mong có được một đứa con hơn bất cứ thứ gì khác vì cô yêu chồng đến mức muốn làm sâu đậm thêm mối quan hệ của họ bằng cách sinh ra một đứa nhỏ - vì một cô gái như Roditzky thì hiểu gì về bí ẩn như phép màu của việc trẻ trung, đang yêu và được yêu, và gắn bó sâu sắc với một người đàn ông?

Roditzky ngả người về trước, định tạo ra một sự thân mật không tồn tại giữa hai người, rồi hạ giọng hỏi, “Digger thế nào? Ý tớ là, với chuyện về...”

“Peter Cannon?” Patty nói, cứng đờ người. “Anh ấy bình thường.”

“Tốt,” Roditzky nói. “Tớ không hiểu Peter Cannon bị làm sao nữa, cậu có hiểu không? Ý tớ là, ai cũng bảo anh ấy là một người rất tuyệt. Anh ấy là bạn tốt với tất cả mọi người... Nhớ mấy bữa tiệc điên rồ ở căn hộ anh ấy không? Ý tớ là, nếu bọn mình mà biết được anh ta dùng tiền của bọn mình để trả cho chai Cristal Champagne đó thì...”

“Sao cũng được,” Patty nói.

“Sao cũng được,” Roditzky đồng ý. Và rồi hỏi thêm, “Tuần tới các cậu có ở đây không? Tớ cần các cậu đi tới bữa tiệc này...”

“Digger đi lưu diễn,” Patty nói vẻ kiên quyết, cắt ngang cô ả. “Anh ấy sẽ đi trong hai tháng.”

“Ồ, vậy *cậu* phải tới,” Roditzky nài nỉ. “Tớ sẽ bảo trợ lý mang xe tới đón. Khi đó cậu có tiệc tùng mà chẳng cần lo lắng chuyện phải lái xe về.”

Roditzky nhìn cô bằng ánh mắt sáng rỡ của người không chịu nhận lời từ chối, và Patty không thể phản đối. “Tuyệt!” Roditzky nói, và rồi, với phong cách của một người có những nơi quan

trọng phải đi và rất nhiều người phải gặp, cô ta mở di động ra và tiến vào cửa hàng Ralph Lauren.

Patty yếu ớt ngồi gục xuống ghế, đột nhiên ý thức được sự thực là Digger sẽ đi lưu diễn, sẽ thêm hai tháng nữa cô không thể có thai. Và trên hết, lúc này cô sẽ buộc phải đi tới một bữa tiệc mà cô không hề muốn tham dự - sao mọi người ở New York lúc nào cũng muốn ta phải có mặt ở chỗ này chỗ kia thế? - và tất cả là lỗi của Janey do đã tới trễ. Nếu Janey chỉ đến đúng giờ dù chỉ một lần, có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp phải Roditzky.

Nhưng lúc này, cuối cùng Janey cũng đến, chạy lên Đường 27 trong chiếc Porche Boxster. Ta có thể nghe tiếng chị đến từ cách đó một dặm vì chị luôn lái xe như một con ngựa đua - chị đổi cần số để ta có thể nghe được tiếng máy xe. Và chị cố tình làm thế, để mọi người nhìn lên và thấy chị. Chị lúc nào cũng muốn mọi người phải thấy chị, và điều đó khiến Patty lo lắng. Bởi trong quá khứ, mọi người không phải lúc nào cũng nói những lời tốt đẹp về Janey...

Chiếc xe đỗ lại trước mặt Patty, và Janey rạng rỡ bước ra khỏi xe rồi đóng sập cửa lại. Cô mặc một chiếc áo yếm Prada màu đỏ với quần jeans trắng (quần jeans trắng mới được ưa chuộng đây thôi, nhưng Janey đã mặc từ hồi xưa hồi xưa), và với một nụ cười hoàn toàn tự nhiên không hề giống với nụ cười mỉm dâm dăng và giả dối mà chị đeo lên mặt trên chiếc bảng quảng cáo, vẫy tay với Patty. Và giây phút đó, Patty rút lại mọi suy nghĩ xấu mà cô nghĩ về Janey: sau rốt, làm sao một người xinh đẹp như Janey lại có thể ác độc xấu xa như cô tưởng tượng được?

Và rồi mọi thứ còn tệ hơn, vì câu chào hoạt bát “Chào em,” Janey khoác lấy tay cô (giống hệt như Mimi đã khoác tay Janey vài đêm trước) và nói, “Nghe này, chị không muốn nói chuyện này với em trên điện thoại vì chị biết em sẽ không đồng ý, nhưng chị muốn mua cho em một thứ ở Ralph và rồi đưa em đi ăn trưa ở nhà hàng Nick và Toni’s - một trong những nhà hàng đắt tiền nhất ở Hamptons” - và Patty lại cảm thấy xấu hổ.

“Nếu được thì mình không đi mua sắm được không?” Patty hỏi, muốn tránh phải gặp Roditzky Deardrum một lần nữa. “Em đói sắp chết rồi.”

“Đương nhiên rồi,” Janey nói. Và rồi, nhìn em gái bằng một ánh mắt sắc lẹm, cô hỏi, “Mà Digger sao rồi?” giọng cô thờ ơ, nhưng mắt cô lại xoáy sâu vào Patty như thể nhìn thấy sự thật. Và trong một thoáng, Patty có cảm giác tồi tệ mà gần đây cô hay cảm thấy, như thể cô đang chết đuối.

“Ừa, anh ấy...,” cô nói vẻ than van, và Janey gật đầu thông hiểu. Nhưng chỉ với sự đồng ý giản dị thế thôi, Patty cảm thấy Janey hiểu tất cả. Và khi họ bước đi trên phố tới nhà hàng Nick & Toni’s, Patty nghĩ rằng điểm thực sự tốt ở Janey đó là chị khiến ta cảm thấy ta có thể kể cho chị nghe tất cả những ý nghĩ đen tối, sâu xa, tồi tệ mà ta có trong đầu, và rằng chị sẽ hiểu hết.

Ở tuổi mười tám, Janey nghĩ mình là loại người có thể khiến người khác giải bày chuyện riêng tư, và đã nhanh chóng hiểu rằng có được thông tin là có được quyền lực. Không phải lúc nào thông tin đó cũng là quan trọng (đó là sai lầm mà hầu hết mọi người đều phạm phải), nhưng việc được người khác kể cho nghe các thứ: Nó hình thành mối ràng buộc giữa cô và người thú tội - một loại hợp đồng ngầm ẩn của tình bạn, là thứ sau này cô có thể lợi dụng để có được thứ mình muốn.

Và giờ đây, ngồi tại một bàn ở phần trước nhà hàng Nick & Toni’s, mặt cô đeo lên cái vẻ thích hợp cho những tình huống kiểu thế này. Và mặc dù cô có vẻ đang tập trung, một phần khác của não cô đang để ở cái cửa. Vào bất cứ lúc nào, cô mong Mimi Kilroy sẽ đến. Đến lúc đó, cô lại phải vận dụng kỹ năng giao tiếp kiểu khác.

Sáng sớm hôm đó, Janey đã gọi điện thoại đến nhà Mimi giả vờ cảm ơn cô ta về bữa tiệc. Mimi không có nhà. Và Janey, bằng cách bảo với người giúp việc trả lời điện thoại rằng cô là “bạn rất thân với Mimi,” đã moi được thông tin là sau khi học cưới ngựa xong, Mimi sẽ đến ăn trưa ở nhà hàng Nick & Toni’s. Vào lúc đó, Janey quyết định là cô cũng sẽ ăn trưa ở Nick & Toni’s. Chỉ có điều cô không thể ăn một mình ở Nick & Toni’s được, nên đã nghĩ xem có thể ăn với ai, và quyết định chọn Patty.

Cô không hề lưỡng lự trong một giây khi lợi dụng em gái nhằm tiến lên trong sự nghiệp. Sau rốt, cũng đâu phải là cô không thương yêu em gái mình. Lúc nào cô cũng yêu Patty, đương nhiên rồi, theo cái cách bản năng tự động như những người trong cùng một gia đình, nhưng chỉ trong hai năm vừa rồi, cô mới bắt đầu thích em gái. Và chỉ là vì, cô khẳng khẳng, trước kia cô không *hiểu* Patty. Họ chưa bao giờ ở trong cùng một giới cho tới khi Patty trở thành nhà sản xuất cho VH1 và gặp Digger và mùa hè năm ngoái, cưới anh ta. Kể từ đó, Janey bắt đầu biết trân trọng sự giản dị và tử tế của Patty, và sự thiếu vắng tham vọng của em: Ba tháng sau khi cưới Digger, Patty bỏ việc ở nhà và hy vọng sẽ nuôi nấng chăm sóc những đứa trẻ chưa ra đời. Dĩ nhiên Janey cũng hiểu giá trị của việc có cô em gái lấy một ngôi sao nhạc rock. Mặc dù thực tế thì cô chẳng *ưa* gì Digger, cô phải thừa nhận là nếu Patty lấy một anh thợ sửa ống nước (Janey có lần đã hình dung ra như thế), hai chị em sẽ chẳng thể nào mà thân thiết nổi với nhau.

Và quả thực, với hai cái đầu tóc vàng chụm vào nhau theo kiểu rất thân thiết, không có gì có thể đẹp hơn bức tranh về tình chị em. Điều này thì Janey sung sướng nhận thức được - đó chính xác là hình ảnh mà cô muốn Mimi nhìn thấy, biết rằng nó sẽ làm cô có vẻ người hơn. Và vì vậy, muốn những suy nghĩ tránh xa khỏi sự phát triển cá nhân đầy ích kỷ, Janey buộc mình tập trung vào Patty. Cô em đang vật lộn với một cái khăn ăn màu trắng bằng vải lanh được gấp thành con thiên nga rất phức tạp.

“Patty?” cô gọi.

“Vâng?” Patty hỏi.

“Em thế nào? *Thực sự ấy?*”

“Ừa,” Patty nói, đã mở được khăn ăn và trải lên đùi, “Em ổn. Em thấy Roditzzy Deardrum đi vào Ralph Lauren.”

“Roditzzy *thì* thế nào? Chị thực sự thích nó, em biết không? Chị nghĩ nó *được*,” Janey nói.

“Thật *á?*” Patty hỏi. “Em nghĩ cô ta thật kinh khủng.”

“Nó *hơi* đáng ghét,” Janey tán thành, “nhưng sau rốt thì tất cả những gì nó cố làm là tỏ ra giống như mọi người thôi. Nó lúc nào cũng tử tế với *chị*...”

“Dĩ nhiên là nó tử tế với *chị*...”

“Nó không tử tế với em à?”

“Nó cứ buộc em phải đi tới bữa tiệc tối thứ Bảy này.”

“Thế thì làm sao?” Janey ra hiệu cho bồi bàn. “Có khi em *nên* ra ngoài nhiều hơn.”

“Nhưng *tại sao?*”

“Sao lại không?”

“Để làm gì chứ?”

“Có lẽ chẳng để làm gì. Có lẽ chỉ là mọi người ra ngoài và gặp gỡ bạn bè.”

“Nhưng hầu hết mọi người thậm chí còn không *ưa* nhau.”

“Sao em *biết* được? Con người ta đâu có hoàn hảo đâu, em biết mà. Ai cũng có giới hạn. Có lẽ họ thích những người khác hết mức họ *có thể*...”

“Thế với em không đủ...”

“Ôi Patty. Thế thì làm *sao*?”

“Ý em là,” Patty nói, “sao mọi người luôn vất vả khổ sở để là những *người* này... để chứng minh là họ quan trọng? Khi em gặp Roditzky, em nghĩ, em biết cô ta bị làm sao. Lòng tự tôn của cô ta rất thấp.”

Janey mỉm cười. “Digger nói thế à?”

“Không,” Patty nói, hơi bị xúc phạm. “Hãy *nghĩ* thử đi. Sao nó cứ phải chạy loăng quăng, nói chuyện điện thoại ầm ĩ như một con chuột to đang ré lên thế? Nếu tính chuyện đó thì có khi chị với em lòng tự tôn lại thấp đấy. Chị có bao giờ tự hỏi tại sao chúng ta không bao giờ thực sự hạnh phúc không?”

Janey ngẫm nghĩ chuyện này. Đúng là thế. Cô chưa bao giờ *thực sự* hạnh phúc. Cô luôn có cảm giác bị cuộc đời lừa gạt kiểu gì đó, mặc dù chính xác là thế *nào* thì cô lại không nói ra được.

“Chị thấy chưa?” Patty nói. “Là bởi vì thứ mà bố mẹ gây ra cho chúng ta khi chúng ta còn nhỏ. Họ chưa bao giờ thực sự khuyến khích chúng ta làm bất cứ thứ gì cả. Chị có nhận thấy họ chưa một lần bảo với chúng ta rằng chúng ta có thể thành công ư? Rằng chúng ta có thể làm được gì đó trong đời?”

“Họ có khuyến khích *em*, Patty,” Janey nói.

Cô ngồi lại trong ghế. Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. Patty là một trong những người may mắn có được bất cứ thứ gì mình muốn trong đời mà chẳng phải cố gắng gì. Khi còn nhỏ, Patty là con út được cưng chiều, được cả mẹ *lẫn* bố yêu thương. Patty dường như có một kiểu nói chuyện đặc biệt với bố mẹ, trong khi Janey không thể nào thân thiết được với bố cả, còn với mẹ thì lúc nào cũng cãi nhau. Và trên hết, Patty thực sự luôn được coi là đứa xinh nhất trong nhà. Nó thậm chí còn được làm cổ động viên. Và mặc dù nó chưa bao giờ được điểm cao, kiểu gì đó nó lại được nhận vào trường Đại học Boston. Janey có lần nghĩ có lẽ Patty đã ngủ với nhân viên phòng tuyển sinh để được vào trường (cô phải thú nhận là nếu là cô thì cô sẽ làm thế). Nhưng chỉ nhìn Patty thôi là ta có thể biết rằng cô là loại phụ nữ không bao giờ hy sinh những chuẩn mực đạo đức để thành công. Và rồi con bé gặp Digger và yêu anh ta. Bản thân Janey thì thực sự chưa phải lòng ai cả, ít nhất theo kiểu của Patty. Nhưng cô vẫn tin rằng nếu ta có được tình yêu đích thực, ta có được tất cả. Dĩ nhiên, vấn đề là phải đi tìm tình yêu đó, và cô nói, với vẻ hơi khó chịu, “Patty, em có *mọi lý do* để hạnh phúc.”

Patty nhìn xuống chiếc khăn ăn, hất mái tóc vàng ánh đỏ ra sau vai - *nó mà chịu nhuộm cho sáng màu ra một chút thì sẽ đẹp hơn nhiều*, Janey nghĩ - và hỏi, “Chị có thai bao giờ chưa?”

Hỏi kiểu gì thế không biết! Janey nghĩ, và mất một lúc mới trả lời. “Ừa,” cô nói vẻ đùa cợt, “chị *bảo* với mọi người là chị có thai...”

“Nhưng thực sự cơ, Janey...”

“Theo chị *biết* thì không...”

“Ừ, từ năm ngoái đến giờ em cố có thai, nhưng không được,” Patty nói.

Và vào đúng lúc đó thì Mimi Kilroy đến.

Janey đợi cô ta xuất hiện đến giờ đã mấy tiếng rồi, nhưng thay vì cử xử như bình thường, tức là nhìn lên và vẫy tay với Mimi, cô lại buộc mình làm như thể cô đang mải mê nói chuyện với Patty. “Nhưng Patty,” cô nói. “Em biết chuyện đó chẳng quan trọng gì. Mọi người đều biết là phải mất đến một năm là chuyện bình thường... Em đi khám chưa?” Nhưng suy nghĩ của cô thì hoàn toàn hướng về phía Mimi.

Lái xe từ nhà Mimi về tối thứ Sáu đó, Janey ngộ ra là: Mình chưa bao giờ có nhiều bạn gái, nhưng đột nhiên cô thấy giá trị của việc có bạn gái như Mimi. Và cô nhận ra rằng tình bạn với Mimi có thể hữu dụng hơn hầu hết những mối quan hệ mà cô giả vờ tạo ra với những người đàn ông quyền lực. Người ta không bao giờ nghi vấn tình bạn giữa hai người phụ nữ, trong khi họ luôn nghi ngờ tình bạn giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, đặc biệt là nếu đàn ông giàu còn phụ nữ thì đẹp. Mặt khác, Mimi quyền lực và có ảnh hưởng chẳng kém gì hầu hết những người đàn ông mà cô biết (thực ra thì hầu hết những người đàn ông này còn có vẻ sợ cô ta). Nếu cô có thể biến mối quan tâm của Mimi dành cho cô thành một tình bạn thực sự, cô có cảm giác mình sẽ tiến xa được. Với sự ủng hộ của Mimi, mọi cánh cửa sẽ mở ra cho cô...

Thoạt tiên, vấn đề duy nhất là Janey không chắc làm thế nào để giành được tình bạn với Mimi. Không hẳn là mọi người đều muốn làm bạn với Mimi. Và rằng Mimi, như hầu hết những người New York nổi tiếng, không thực sự cần một người bạn mới nào, mà là Janey chưa bao giờ có được những kỹ năng cơ bản để có thể có được tình bạn ngay lập tức với những phụ nữ khác. Khi còn nhỏ, cô bị phản bội bởi một nhóm con gái lấy cô ra làm trò cười và ác độc trêu chọc cô vì đã thích một thằng nhỏ lớn hơn. Khi trưởng thành, cô đã góp phần cướp đàn ông từ tay những người phụ nữ khác. Kết quả là, mối quan hệ của cô với phụ nữ luôn không dễ dàng: Janey không tin họ, và họ (thường là đúng) không tin cô. Nhưng bản năng của Janey chưa bao giờ phản bội cô. Và vào cái đêm hôm nọ, cô đã nhận ra rằng quyền rũ không phải luôn đánh đáng tới tình dục, và rằng cô có thể theo đuổi Mimi đúng cách cô theo đuổi một người đàn ông.

Bước đầu tiên trong kế hoạch của cô là xuất hiện trên đường đi của Mimi. Vì thế cô đã buộc em gái mình, Patty, đi ăn trưa. Có vẻ như chuyện cô và Patty ăn ở Nick & Toni's hoàn toàn là tình cờ, nhưng quan trọng hơn, như với một người đàn ông, Janey biết mình không được tỏ quá hào hứng quá. Cô muốn Mimi đi lại chỗ cô chứ không phải ngược lại, và vì thế cô khẳng khái đòi ngồi ở bàn phía trước, gần cửa. Trừ phi Mimi bị mù, không thể nào chuyện cô ta không nhìn thấy Janey. Và rồi theo ứng xử thông thường, Mimi sẽ buộc phải ít nhất là chào hỏi.

Và vì vậy, giả vờ tập trung vào Patty trong khi nhìn Mimi ở khóe mắt, Janey đeo lên mặt mình vẻ cảm thông nhất và hỏi, “Em nghĩ mình nên làm gì?”

Patty, hoàn toàn không biết Mimi đến và chiến dịch bí mật của Janey, tuyệt vọng đáp, “Em không *biết*. Thỉnh thoảng em sợ mình sẽ biến thành một phụ nữ điên đi ăn cắp con của người khác...”

Và trước khi Janey kịp đáp lại, đột nhiên Mimi thấy cô, và bằng một cái giọng nhỏ và ngọt ngào hỏi, “Janey, cưng ơi. Phải cưng đó không?”

Janey quay lại, giả vờ ngạc nhiên. Sau khi học cưỡi ngựa xong, Mimi đã đến thẳng đây, mặc áo sơ mi trắng tay ngắn, quần kỵ sĩ trắng, và đôi bốt cưỡi ngựa bó chặt; một chiếc túi Hermès

Birkin khoác trên vai. Thông thường, nếu đi quanh East Hampton mà mặc đồ cưới ngựa sẽ bị coi là kém cỏi. Nhưng với Mimi thì khác hẳn, Janey để ý với một thoáng ghen tị. Cô có lẽ là người phụ nữ duy nhất trên thế giới còn có thể trông mảnh mai đến thế trong đôi quần kỵ sĩ trắng.

“Mimi,” Janey nói, duyên dáng đứng dậy và chìa tay ra. Nếu Mimi hôn cô, sẽ là một tín hiệu tốt. Nhưng bởi Mimi lớn tuổi hơn và địa vị cao hơn, cô sẽ phải là người hôn trước. Và quả thực, sau khi nắm lấy tay Janey, cô ta nhoài tới cho Janey khẽ hôn vào má.

“Thật tình cờ quá,” Janey nói. “Em vừa gọi tới nhà chị để cảm ơn về bữa tiệc.”

“Bữa tiệc thành công chứ nhỉ?” Mimi nói. Cô ta ít ra cũng phải bốn mươi rồi, Janey nghĩ, nhưng trên mặt vẫn có cái vẻ con trai *thật* quyến rũ làm sao. “Rupert phát điên lên vì em đấy, còn George thì bảo chị đến ba lần rằng em đẹp ghê gớm... Cuối cùng chị phải nói là anh ấy có thể li dị chị và lấy em. Còn Selden *rất* quan tâm. Lúc ăn tối hai người nói chuyện có vẻ hăng phết.”

Chuyện này, Janey nghĩ, không hẳn là chính xác hoàn toàn, khi mà “không đồng ý” có lẽ là từ phù hợp, nhưng đây không phải là lúc để cô bộc lộ cảm xúc thực về Selden Rose. “Em nghĩ anh ấy *rất* thú vị,” Janey nói và trông Mimi có vẻ hài lòng. “Thật à?” cô ta hỏi, nhưng bởi Janey không thực sự thấy thế, cô quàng sang em gái và bảo, “Chị có biết Patty không? Em gái em?”

Mimi chìa tay ra. “Tôi chắc chắn biết chồng cô. Ai cũng nói anh ấy tài năng lắm - họ bảo anh ấy sẽ là Mick Jagger tiếp theo...”

Anh ấy chẳng có gì giống Mick Jagger cả! Patty muốn hét lên, nhưng rồi lại thấy mình nói, “Cảm ơn chị.” Thật là mỉa mai khi Mimi giả vờ biết Digger, và thích anh, vì anh thì không hề thích cô ta. Nhưng ngay sau đó, đúng kiểu New York, chị gái cô và Mimi dường như đã quên bằng cô. Vì Mimi quay sang Janey, bằng giọng giả vờ quở mắng, như Janey thực sự đã làm gì sai trái, nói, “Janey, em không bảo với chị là trong tuần, em sẽ đến đây đấy.”

“Ồ, em ở đây mà,” Janey nói. “Cả mùa hè.”

“Chà, vậy bọn mình *phải* gặp nhau thôi,” Mimi nói. “Trong tuần thì ở đây chán bỏ xừ. Chỉ cuối tuần, George mới về đây, nhưng con trai anh ấy ở đây, mà chị nghĩ để bọn trẻ với vú em suốt thì không tốt chút nào... Với cả Mauve cũng về đây nữa. Em biết Mauve chứ?”

“Ồ vâng,” Janey nói, gật đầu. Không hẳn là như thế, khi Janey được giới thiệu với Mauve chỉ mới một hay lần gì đó, nhưng trong tình huống này “biết” chỉ đơn thuần có nghĩa là cô và Mauve ý thức được là người kia có tồn tại.

“Mauve tội nghiệp,” Mimi thì thầm nói, lắc đầu theo kiểu khiến Janey ngờ là ai cũng nói “Mauve tội nghiệp” bao năm rồi. “Lấy phải Comstock Dibble. Chị nói mãi với cô ấy là không việc gì phải thế, nhưng cô ấy không chịu nghe. Cô ấy bảo là yêu hẳn - và rằng không ai hiểu được họ thực sự như một đôi uyên ương. Mauve tính khí nóng nảy kinh khủng... Họ thậm chí còn chưa quyết định khi nào sẽ kết hôn...”

Patty nhìn từ Mimi sang Janey với vẻ kinh tởm mỗi lúc một tăng. Cô không mờ mịt đến nỗi không biết Mimi và Mauve là bạn thân của nhau, thế thì vì sao Mimi lại nói về bạn mình như thế? Nhưng một cách tự nhiên, Janey lơ lửng cái việc ấy đi - mặt cô có cái vẻ tập trung như mèo có thể khiến ta nghĩ ta là người thú vị nhất trên thế giới - và trong giây tiếp theo, cô nín thở nói, “Có khi nó sẽ không diễn ra.”

“Ồ có chứ,” Mimi nói. “Và rồi nó sẽ là thảm họa... Dù sao, em phải hứa là gọi cho chị vào ngày mai đấy... Chị yêu Mauve lắm, nhưng chị không nhất thiết ngày nào cũng phải ăn trưa với cô

ấy... Với cả, em có cưới ngựa không?”

Janey ngáp ngừng một giây rồi nói có.

“Tuyệt quá,” Mimi nói. “Mình sẽ đi cưới ngựa và nói chuyện về Selden. Chị thực sự phấn khích về chuyện này đấy. Có khi chị vừa tìm được một người vợ cho Selden!” Và Janey cười ré lên vui vẻ.

Một lúc sau, sau khi Mauve Binchely mặt ngựa đến (mặt cô ta có cái vẻ sưng sỉa, mà Patty đoán có khi để ra đã thế rồi), Mimi và Mauve đi về bàn của họ, cuối cùng Janey cũng ngồi xuống. Trông chị cô như thể vừa giành huy chương vàng, và Patty tự hỏi Mimi có gì mà Janey thấy thú vị đến thế.

Khi Janey cầm nĩa lên (món xa lát của họ được dọn ra khi cô và Mimi nói chuyện), tất cả những gì cô có thể nghĩ là vụ gặp gỡ với Mimi đã thành công hơn cô hy vọng rất nhiều. Thật không thể tin nổi, sự thật là thế và mặc dù ta không bao giờ biết được loại người như Mimi Kilroy có thành thực hay không, cô chắc chắn là họ sẽ gặp lại nhau. Và điểm mấu chốt là: Được mời tới bữa tiệc một trăm người là một chuyện, nhưng được mời đi chơi riêng với Mimi là một việc hoàn toàn khác. Quả tình, cô quá ngất ngây với chiến thắng đến nỗi khi nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của Patty, cô thực sự mong em sẽ chia sẻ khoảnh khắc vinh quang với mình.

Nhưng vẻ mặt Patty nhanh chóng đưa cô trở lại hiện thực. Mặt Patty có vẻ như ngụ ý là Janey đã phản bội cô. Và Janey lại một lần nữa nhớ ra rằng mặc dù Patty lấy một ngôi sao nhạc rock, cô không thực sự thạo đời lắm. Năm ngoái, Patty đã được hưởng chút vinh dự khi được truyền thông chú ý tới lúc cưới Digger, nhưng em gái không thực sự thích việc đó, và đã thu mình lại rất nhanh, bảo rằng cô ta nghĩ toàn bộ chuyện đó là “giả tạo.” Và trong một giây, Janey nhìn thấy mình và Mimi dưới con mắt của Patty - hai phụ nữ hời hợt ngốc nghếch đang dành cho nhau những lời khen ngợi mà họ không thực lòng nghĩ vậy - và nhận ra Patty đúng một phần. Nhưng suy cho cùng, cảm nhận của Patty thật quá đơn giản: Patty quá non nớt không thể hiểu được giá trị của việc cường điệu, và nó khiến mọi thứ có vẻ thú vị hơn thực chất.

“Nào Patty,” cô bắt đầu, nhưng Patty cắt lời cô.

“Sao chị làm thế được?” cô hỏi.

“Làm cái gì?” Janey hỏi, hoàn toàn ngây thơ.

“Đầu tiên, chị còn chưa bao giờ ngồi trên một con ngựa...”

“Ồ chuyện đó hả,” Janey thờ ơ nói. “Tất cả những gì bọn chị làm chỉ là đi bộ thôi mà... Ý chị là, trời ơi, Patty. Ngồi trên một con ngựa thì có gì khó?” Mắt Janey nheo lại nhỏ xíu và Patty hiểu rằng Janey không ghét gì hơn là những mục tiêu của chị bị nghi ngờ.

“Nhưng chị nói dối,” Patty thì thầm.

“Trời ơi, Patty.” Janey tức giận bỏ cái nĩa xuống. “Em phải thôi coi mọi thứ quá... *thành thực* đi. Tại sao chị không nên đi cưới ngựa với Mimi Kilroy chứ? Chẳng lẽ chị xấu xa đến mức không nên có một người bạn mới?”

Miệng Patty trề xuống và vai cô so lại chịu thua. Lại một lần nữa dường như Janey đã đánh trúng vấn đề. Và mặc dù Patty biết có gì đó không đúng, cô cũng không thể nào cãi lại được logic của Janey - sau rốt, cô là ai mà bảo chị gái mình nên hay không nên kết bạn với người nào chứ? Dẫu vậy, sao người bạn đó phải là Mimi Kilroy? Sao không thể là một người bình thường?

“Thôi nào, Patty,” Janey kiên quyết nói. “Mimi tốt tính lắm. Với cả có lẽ em chỉ tức vì cô ấy nhận xét như thế về Digger. Làm sao mà cô ta biết được rằng em không thể...”

“Janey!”

Và Janey, nhớ ra sự ngưỡng mộ trong giọng Mimi khi nhắc tới Digger, nhớ ra rằng sự kết hợp giữa Patty và Digger có thể có lợi đến mức nào, và nếu có chuyện gì xảy ra làm hỏng nó thì thật đáng tiếc làm sao. “Nào Patty,” cô nói, với tay qua siết lấy tay Patty. “Em phải bình tĩnh về vụ này. Chỉ chắc là có giải pháp đơn giản. Em đã bao giờ nghĩ tới chuyện Digger hút thuốc phiện quá nhiều chưa?”

Một vẻ nhẹ nhõm và hiểu ra xuất hiện trên mặt Patty và Janey mỉm cười, hài lòng mình có thể giúp được Patty.

Và ở góc sau của nhà hàng Nick & Toni, mắt của Mauve Binchely cứ dán lên lưng Janey. Và Mauve nghĩ, *Janey Wilcox đẹp thật, số thật may mắn*, nhưng cô tự an ủi mình đó là loại sắc đẹp rẻ tiền. “Trời Mimi,” Mauve nói. “Làm sao mà cậu có thể nói chuyện với ả? ả quá tầm thường, và ả khét tiếng chuyện đó. Thiên hạ bảo ả ngủ với tất cả đàn ông. Gồm cả Peter Cannon.”

“Ai cơ?” Mimi hỏi. Và dõi theo ánh mắt Mauve, cô ta kêu lên, “Janey Wilcox à?” Và rồi cô ta phá lên cười. “Cậu biết là tớ không quan tâm mấy vụ tai tiếng đó, Mauve. Nếu có thì người đầu tiên *tớ* không nói chuyện sẽ là Comstock Dibble!”

Người New York phân chia mọi thứ vào các loại nhỏ, và rồi, như người phân loại kim cương, xem xét và xếp loại từng thứ một. Và ở Hamptons thì điều này là đúng nhất.

Khu đất ba mươi dặm từ Southampton tới East Hampton được coi là đáng ham muốn nhất. Trong loại này thì khu “phía Nam đường cao tốc” hơn hẳn “phía Bắc đường cao tốc,” đường cao tốc là đường hai làn xe tên là Route 27. Từ đó, hàng trăm tiêu chí có thể dùng để quyết định xem một mẫu này thì tốt hơn mẫu kia, từ khoảng cách tới biển cho đến nghề nghiệp của hàng xóm. Janey ý thức sắc bén những sự khác biệt nhỏ nhất này, nhưng có một khu mà cô luôn không đồng ý với sự thống nhất chung: Cô thậm thích khu phía Bắc của đường cao tốc hơn khu phía Nam. Cô thích vùng đất nông trại rộng lớn và những con đường nhỏ ngoằn ngoèo quen thuộc, mà cô đã khám phá ra trong lần đầu tiên đến Hamptons mười năm trước. Chạy xe trên những con đường này đã luôn là cách tẩu thoát của cô. Sự khác biệt so với ngày xưa, mà thực sự chỉ mới hơn một năm trước, cô phải đi xe mượn của bất cứ người đàn ông nào cô ngủ cùng vào lúc đó. Và giờ đây, cài số ba chạy với tốc độ bốn mươi dặm một giờ, cô sung sướng bởi cuối cùng đã có xe riêng.

Để lại em gái và Mimi ở East Hampton, cô quyết định hôm nay là một ngày hoàn hảo để lái xe vào lúc chiều muộn. Có một đường chạy thẳng từ Sag Main Road tới Scuttle Hole Road, và Janey cài số bốn và tăng tốc độ lên bảy mươi. Tóc cô, buộc gọn thành đuôi ngựa, bay phần phật sau đầu cô. Cô yêu cảm giác tự do mà tốc độ cho cô, và vào lúc đó, cô nghĩ mình chưa bao giờ chạy đủ nhanh. Nhưng rồi cô phải giảm tốc độ và rẽ vào trang trại ngựa Two Trees.

Vượt thẳng tóc, cô cho xe chạy với tốc độ hai mươi dặm một giờ, và nhìn cánh đồng đã được gặt nơi có vài cái xe đang đỗ. Đậu ở một góc rất ngạo mạn, để không xe nào có thể đậu cạnh, là chiếc Maserati màu đen của Harold Vane. Cô nhận ra nó ngay lập tức. Vì ba năm trước, cô đã là bạn gái của Harold suốt cả mùa hè, và đã ngồi trên cái xe đó không biết bao nhiêu lần. Harold tính khí bồn chồn nên không phải là một tay lái tốt. Nhưng khi Janey chỉ ra điểm này với ông, ông kinh hoàng nhìn cô và nổi đóa lên, vì vậy cô không bao giờ nhắc lại một lần nào nữa.

Cô cho xe chạy dọc một đường đất, và nghĩ rằng Harold thân yêu với cái đầu hói và đôi giày đều bóng loáng, thật tình *khá* phô trương. Nhưng ông ta rất quyến rũ và tử tế (mùa hè năm ngoái khi cô hết sạch tiền, ông đã cho Janey vay), khó mà chê trách ông ở bất cứ điểm gì.

Và giờ, Janey nghĩ, nhìn mặt mình trong tấm chắn nắng và ung dung bôi son Pussy Pink, ông ta lại còn chơi cả polo! Thật tình thì chuyện này hơi tuyệt vời, đặc biệt bởi Harold, người nhỏ choắt và dễ bị kích động (ông ta đã ngoài năm mươi mà không thể nào bình tĩnh được), là người cuối cùng ở trên lưng một con người mà cô có thể tưởng tượng ra. Nhưng Janey có “cảm giác” là hè này polo sẽ rất được ưa chuộng, và Harold là một trong những người thích dẫn đầu xu hướng mới.

Xa xa, những người cưỡi ngựa nhỏ xíu trên những con ngựa nhỏ xíu chạy qua lại trên một cánh đồng xanh như nhung, nhưng họ ở xa quá không nhận ra được ai với ai. Janey bắt đầu sải bước về phía họ, nghĩ rằng Harold sẽ vui sướng (và ngạc nhiên) đến thế nào khi thấy cô, và ngay lập tức cô thấy một trở ngại nhỏ: Hai hôm rồi trời mưa, và đôi xăng đan Dolce & Gabbana gót nhọn chín phân của cô đang cắm vào trong đất, làm cô bước đi loạn choạng. Thế này không được, vì vậy cô quay lại xe cưỡi giày ra.

Khi cô cúi xuống cởi dây xăng đan, cô có cảm giác khó chịu là mình đang bị người khác nhìn. Cô ghét bị bắt chợt khi mình không biết. Thực tình là cô luôn ghét những tình huống cô không kiểm soát được ấn tượng mình tạo ra - và cô ngẩng phắt đầu lên. Quả thực, không những bị nhìn, cô còn bị người mà cô thầm mong ấn tượng nhìn: Zizi.

Thật xui xẻo, cô nghĩ. Anh ta đang dựa người vào một chiếc Range Rover, hai tay khoanh trước ngực (anh ta từ chỗ nào chui ra không biết, Janey nghĩ, lúc mình tới thì cánh đồng này làm gì có ma nào). Và trên mặt anh ta có cái nụ cười nhếch mép thích thú không lẫn vào đâu được, như thể anh ta *biết* cô đã đến tận đây để tìm anh ta. Và điều tệ nhất là, cô nghĩ, khi cô dựa người vào xe cho thẳng bằng, anh ta đẹp đúng như cô nghĩ khi vượt qua cô trên đường cao tốc trên con Ferrari. Không, bỏ câu đó: Anh ta còn đẹp trai hơn. Anh ta có cái vẻ đẹp trai nguy hiểm có thể khiến phụ nữ sẵn sàng vứt bỏ lòng tự trọng một cách ngu xuẩn, và anh ta biết điều đó.

Trong một giây, cô cân nhắc việc vào lại xe và lái đi (*làm thế* sẽ khiến anh ta bối rối), nhưng rồi anh ta bắt đầu bước đi về phía cô. Cô vội nhìn xuống chân, tự hỏi anh ta có dừng lại nói chuyện với mình không. Nhưng thay vào đó, anh ta đi ngang qua (anh ta cao hơn cô một mét rưỡi, mà cô cao một mét bảy ba), và khi đi qua, anh ta đùa cợt nói, “Cô cần bớt.”

“Bớt?” cô giễu cợt. “Để làm gì?”

“Bún,” anh ta nói với lại qua vai.

Và thế đấy.

Cô bị một sự thôi thúc gần như không kiểm soát được là chạy theo anh ta, mà có lẽ anh ta chỉ đợi cô làm thế (mà cô nghĩ *anh ta* hy vọng *tất cả* phụ nữ muốn làm thế), khi cô ngượng ngịu bước đi với một chân không giày lên trên cỏ.

Và rồi anh ta dừng bước và quay lại.

“Chà?” anh ta hỏi.

“Chà cái gì?” cô nói.

“Tôi giúp được gì cho cô?”

“Tôi đang tìm Harold Vane,” cô nói, như thể để nhấn mạnh việc cô không đi tìm anh ta.

“À, *el patrón*. Tôi sẽ đưa cô đến gặp ông ấy,” anh nói, nhìn cô chằm chằm ngụ ý sau lời anh nói còn có nghĩa lớn hơn. Anh quay lại chiếc Range Rover, mở cửa, và lấy một đôi boots cao su ra.

“Đây,” anh ta vừa cười nhếch mép vừa nói.

Anh chìa một đôi boots ra cho cô và ngón tay họ chạm nhau. Một luồng điện truyền đi giữa hai người. Con sóc làm Janey choáng váng và hơi bối rối, như thể như thể cô đã bị mất tất cả giác quan về khả năng nhận biết, trong khi đó những chi tiết khác bật lên: vết nứt màu xám ở mũi đôi boots cao su đen, cỏ lao xao dưới chân cô. Và hằn vào não cô, là màu mắt xanh nhạt và kỳ lạ của anh, khiến cô nhớ đến biển Caribe ấm áp có thể thấy rõ cả những vỏ sò và những con cá nhỏ, bên dưới là lòng cát màu xám. Anh ta có cảm thấy như cô không, cô bối rối nghĩ, hay tất cả chỉ là trí tưởng tượng của cô? Và nếu không, thì thế có nghĩa gì?

Và rồi anh sải bước qua cánh đồng với sự tự tin của một vị thần trẻ tuổi, cô ngượng ngịu lê chân theo, cô bắt kịp. Cô không thể rời mắt khỏi anh (ai có thể chứ?), và khi anh quay lại mỉm cười, cô thấy anh vừa có lòng tốt kết hợp với cái vẻ thờ ơ chán đời là đặc trưng của người có vẻ đẹp đặt anh ta ra khỏi nhân loại. “Cô thích chơi polo à?” anh hỏi, và cô trả lời một cách thành thật khó hiểu, “Không. Tôi chả quan tâm gì tới nó cả.”

Cô nhướn mày lên như thể thách anh dám không tán thành. Nhưng trong hành động này, sự ngạo mạn thì ít mà cái kiêu nữ tính thẳng thắn thì nhiều so với những gì cô thường làm với một người đàn ông mà cô cảm thấy không chắc chắn. Và anh tặng thưởng cho cô một nụ cười khích lệ. Cô cũng đáp lại một tràng cười lớn và kinh ngạc khi thấy cái vỏ vớ vẩn của mình đã rơi ra, để lộ con người thuần túy của cô. Và rồi mắt họ thông đồng gặp nhau.

“Hôm nay hóa ra lại là ngày trời đẹp,” cô nói.

Tiếng chân ngựa vang lên khiến họ sao nhãng. Và từ phía xa cánh đồng một nhóm người ngựa đang phi nước đại về phía họ và băng qua cột gôn ở đầu kia; để lại phía sau một người mà hình ảnh một bao khoai tây được buộc lỏng dây trên yên ngựa có là miêu tả hợp nhất hình dáng của ông ta. Cái túi dường như văng về mọi phía cùng một lúc. Khi nó lại gần hơn, Janey có thể nhìn rõ hình dáng con người của Harold Vane.

Đột nhiên, đoàn người ngựa ở đầu kia cánh đồng quay lại và bắt đầu phi nước đại về phía ông ta. Vẻ mặt kinh hoàng của Harold cho thấy ông ta biết một cú va chạm là không thể tránh được. Thây kệ tất cả sự vờ vịt rằng mình biết cưỡi ngựa, ông ta ôm rạp con ngựa mà ông ta không nghi ngờ gì cho rằng, nó có lẽ không muốn bị xéo nát. Con ngựa ngay lập tức hiểu phải làm gì. Hơi cúi đầu xuống để lực kéo của Harold không làm ngăn cản mình, nó cương quyết chạy thẳng về phía chuồng ngựa trong một cú phi nước đại kiêu vợi vàng.

Vào lúc này, Harold chỉ lo mỗi việc là ngồi trên lưng con ngựa trên quãng đường tới chuồng ngựa. Khi đó một người giữ ngựa hay thằng nhỏ làm việc trong chuồng ngựa có thể khó chịu chạy ra với vẻ không tán thành bị kìm nén lại. Nhưng đột nhiên ông nhìn thấy những đường nét cân đối của một phụ nữ đẹp, và một giây sau ông nhận ra người phụ nữ không ai khác chính là Janey Wilcox. Cô ta đang làm cái quái gì ở đây thế? Ông tự hỏi. Và rồi ông nhìn thấy, với sự kinh ngạc, là cô ta đang đứng gần - quá gần - huấn luyện viên chơi polo của ông. Họ không chạm vào nhau (*chưa chạm*, ông nghĩ), nhưng lại có tư thế thân mật, với mặt cô ta nghiêng về phía anh ta còn mắt anh ta nhìn xuống cô ta. Và ông nghĩ, mình sẽ bị trời đánh nếu để cho huấn luyện viên của mình bị Janey quyến rũ. Chắc chắn ông sẽ phải nói chuyện với Zizi và ngăn chặn chuyện này ngay từ đầu. Và ông tự nhủ mình làm chuyện này chỉ là vì cả đội - ông muốn thắng, và ông cần Zizi phải tập trung hoàn toàn.

Và Zizi sẽ nghe lời ông, ông nghĩ, trong khi vẫn bám chặt vào cổ con Biscuit với sự kiên nhẫn của một người đàn ông giàu có luôn tự tin mình sẽ thành công. Sau rốt, ông là ông chủ, người đã bỏ ra nửa triệu đô một tháng cho đội, và những tay chơi polo người Argentina cực kỳ với mong ước của *ông chủ*. Và vì vậy, ông quyết định, ông thực sự chẳng phải lo lắng gì lắm về Janey Wilcox. Ông nhắc nhở rằng mình từng có cô ta và từ bỏ cô ta, và rằng Janey là loại phụ nữ làm quen với đàn ông thì rất giỏi nhưng khả năng giữ được họ lại cực kém cỏi.

Nhưng khi chuồng ngựa xuất hiện sau rặng cây, một sự thật mà sự phù phiếm đàn ông của ông không bao giờ thừa nhận, và đó là ghen tị. Phải, ông đã bỏ Janey Wilcox, nhưng thế không nhất thiết nghĩa là ông muốn những gã khác có được cô ta. Và đặc biệt là một tay trẻ hơn ông hai mươi tuổi, đẹp trai hơn gấp hàng trăm lần, và trên hết, cao hơn ông hẳn ba mươi xăng ti mét.

Anh ta chính là thứ mình cần, Janey nghĩ khi lái xe về nhà. Khi liên quan tới những cảm xúc con người cơ bản, như tình yêu, ghét bỏ, ghen tị, niềm vui, và niềm vui chiến thắng, Janey không phức tạp hay thi vị hóa. Cô cảm nhận thứ cô cảm thấy với một sự chân thực thành thực - và cô quyết định mình yêu Zizi, như chưa bao giờ yêu bất cứ ai.

Dù thế nào, cô nghĩ, chạy lên Route 27 từ Hayrack Road (cố tình - để cô có thời gian nghỉ ngơi), cô sẽ không tiến tới Selden Rose, đặc biệt bây giờ thì không, sau vài phút kỳ diệu với Zizi. Và lúc này, ký ức về buổi gặp gỡ với Selden Rose tại bữa tiệc của Mimi ba đêm trước làm cô tràn ngập cảm giác chiến thắng thích thú.

Tuy nhiên, ấn tượng đầu tiên của cô về Selden Rose là vẻ vẻ ngoài thì anh ta chấp nhận được. Anh ta cao và đen, và mặc dù rõ là ngoài bốn mươi, mặt anh ta vẫn có vẻ đầy đặn của tuổi trẻ. Nhưng khi anh ta bắt tay cô, và mỉm một nụ cười mơ hồ, cô nhìn thấy cái vẻ ngạo mạn của một gã biết mình là một món ngon và không muốn bất cứ ai quên điều đó.

Vậy là cô đành ngồi xuống cạnh anh ta. Khi cô ngồi xuống, anh ta cố tình quay mặt đi. Và cô ngay lập tức thấy thất vọng, mặc cái váy này cho anh ta thật là phí phạm.

Anh ta đang dẫn đầu một cuộc nói chuyện ở bàn họ ngồi. “Vấn đề là mọi người ngay lúc này,” anh nói, với sự tự tin của một người đàn ông tự tin rằng ý kiến của mình lúc nào cũng được coi trọng, “là không có chiến tranh, không hề có một mục tiêu đạo đức nào cả... Con người trở nên mềm yếu và phi đạo đức vì họ được phép quên về hiện thực cái chết... Chúng ta trở nên quen với nó. Ngày nay, cái chết diễn ra sau những cánh cửa đóng chặt... không ai còn *thấy* cái chết nữa.”

Và Janey, không thể nào coi cuộc nói chuyện này là nghiêm túc, nói, “ ‘quen’? Với East Hampton thì từ đó hơi bị to tát quá đấy.”

Anh ta quay sang cô và trong giọng không hề có chút mỉa mai nào, như thể anh thực sự nghĩ cô là một con ngốc, nói, “Ồ. Cô có muốn tôi giải thích nghĩa của từ đó không?”

“Sao cơ? Và phá hỏng mất cái hứng thú được đi tìm nghĩa của nó trong từ điển ư? Tôi nghĩ là không,” Janey vừa nói vừa đưa ly champagne lên nhấp một ngụm.

“Ồ, vậy thì tùy cô thôi,” anh ta nói, như thể anh ta không thể hiểu nổi cô này bị làm sao, và Janey quyết định anh ta không hề có tí tế nhị gì trong giao tiếp, có lẽ bởi vì anh ta từ LA tới. Và rồi cô cố tình quay sang người đàn ông ngồi bên trái mình còn anh ta thì quay sang người phụ nữ ngồi bên phải anh ta.

Người đàn ông ngồi bên trái Janey là một thượng nghị sĩ đảng Cộng hòa từ New York, một người quyền lực nhưng rất dễ tính ngoài sáu mươi tên là Mike Matthews. Bằng cách bàn luận về một New York mới, được dọn dẹp sạch sẽ, Janey đã giữ được cuộc trò chuyện tới tận lúc

trắng miệng. Nhưng đến khi các đĩa được dọn đi, cuộc nói chuyện dừng lại và cô quay lại với Selden. Gã này dường như là cội nguồn bất tận của những ý kiến ngu xuẩn, Janey nghĩ, khi nghe được anh ta nói về sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ với một phụ nữ trung niên thanh lịch ngồi phía phải anh ta. Loại trò chuyện điển hình này không thể nào tránh được, Janey nghĩ, khi Selden còn độc thân - và chỉ luôn là vấn đề thời gian trước khi ai đó hỏi một người đàn ông độc thân *tại sao* chưa lấy vợ - và, nhân bảo như thần bảo, đúng lúc đó Selden nói, “Sự thật là - về *mặt sinh học* - đàn ông chọn phụ nữ dựa vào ngoại hình.” và rồi táo bạo mà thêm vào một cách đắc thắng, “Và đó là một trong thứ mà chủ nghĩa nữ quyền sẽ không bao giờ có khả năng thay đổi được.”

Người phụ nữ trung niên mỉm cười bao dung trong khi Janey cười phá lên giễu cợt, khiến anh ta quay lại nhìn cô.

Janey cười mỉm. Cô nghĩ đúng thời điểm rồi đây. Cô đã đợi khoảnh khắc này mãi. Vài hôm trước, khi cô ở Book-Hampton, cô cầm một tập sách của người theo chủ nghĩa nữ quyền mới tên là *Sắc đẹp: Những mong đợi của Đàn ông đã làm hỏng cuộc đời Phụ nữ như thế nào*, và như mọi khi, lật qua xem, thu nhận thông tin để sau này có thể dùng lại các bữa tiệc tối. “Sự thật là,” cô khoan khoái nói, “anh sai rồi. Trước những năm 1900 - trước cách mạng công nghiệp và sự tái phân chia của cải và sự xuất hiện những người đào vàng - đàn ông thường chọn phụ nữ dựa vào tiền lương hay vị thế của phụ nữ hoặc khả năng sinh con hoặc khả năng làm việc của cô ta. Sự lựa chọn bạn tình của một người đàn ông chẳng liên quan gì đến vẻ bề ngoài cả...”

“Ôi xin cô đấy,” anh ta lãnh đạm nói, như thể anh đang bị một đứa trẻ khó ưa cắt ngang lời. Anh ta nhấp một ngụm nước (Chúa ơi, anh ta có *uống* nước ư? Janey tự hỏi), và nói, “Thế nàng Helen của thành Troy thì sao?” như thể điều này chứng minh tất cả mọi thứ.

Janey *biết* thế nào anh ta cũng nói đến nàng Helen của thành Troy - cuốn sách kia đã cảnh báo trước rằng tất cả những gã như anh ta luôn làm vậy. “Cô ta thì sao?” cô nhún vai. “Thế người Anh thì sao, ai chọn vợ dựa vào gia cảnh và tính nết?”

“Cô đang nói rằng như thế là tốt hơn?” anh ta hỏi, với sự giễu cợt của một người đàn ông không thường bị cãi lại.

“Tôi không nói thế là tốt hơn *hay* xấu hơn,” Janey nói, hất tóc ra sau vai. “*Tôi* chỉ đang nói là anh không nên khái quát hóa toàn bộ đàn ông dựa trên những ham muốn trẻ con của anh.” Và rồi cô ngồi lại trên ghế, tim đập thình thịch trong lồng ngực, và trong một giây, cô sợ mình đã đi quá xa...

Nhưng cô chắc chắn đã *cho* anh ta biết mình là ai, cô hân hoan nghĩ, rẽ vào Ocean Road. Và trong suốt phần còn lại của bữa tối, cô cố tình không đồng ý với mọi điều anh ta nói, để anh ta buộc phải nói chuyện với cô mặc dù cô biết tổng anh ta không muốn. Và rồi, ngay khi bữa tối kết thúc, cả hai đứng lên cùng một lúc và bước đi về hai phía ngược nhau, và khi một lúc sau cô đi ngang qua anh ta trên đường tới nhà vệ sinh, anh chỉ gật đầu lịch sự chào anh ta, như thể cô không hề biết anh ta là ai.

Và đó, cô quyết định khi ngoặt xe vào đường xe chạy vào nhà, chính là điều cô định làm khi lần tới tình cờ gặp anh ta.

Bấy giờ là giữa tháng Sáu và tuần đầu tiên trong mùa polo ở Bridge-hampton. Nhiệt độ nằm ở mức nóng bất thường là 32 độ C.

Dưới một cái lều trắng lớn, Janey Wilcoxx ngồi trên một cái ghế gấp, cầm tờ tạp chí *Hamptons* quạt phe phẩy. Tóc cô búi gọn ra sau, và cô gần như không mặc gì trong chiếc áo ống màu vàng và cái quần soọc hồng bé tí, nhưng cô vẫn thấy nóng rùng rục và những giọt mồ hôi cứ liên tục chảy từ cổ xuống kẽ ngực. Hai hôm trước, một ngọn gió nóng kỳ lạ bắt đầu thổi tới từ phía Bắc, làm cát từ bãi biển bị hất lên và phủ lên mọi vật một lớp bụi và phấn hoa mỏng. Đi biển là chuyện không thể rồi - thực ra ngay cả ra ngoài thôi cũng rất khó chịu - và mùa thể thao mùa hè vẫn diễn ra. Và người dân ở Hampton mỉm cười và chụp ảnh, nói về những bữa tiệc họ sẽ tới dự tối hôm trước với sự hào hứng dửng dưng.

Chiều thứ Bảy, đây là sân Polo mặc dù ai cũng ngầm hiểu trò này chẳng có gì thích thú cả. Thực ra xem polo là thứ ta làm khi muốn tránh xa khỏi cái đám đông hào nhoáng trong lều VIP. Dầu vậy, hơn hai mươi phút qua, Janey và Mimi đã thản nhiên coi thường lệ thường xã hội khi ngồi ở ghế VIP ở rìa sân, uống champagne. Mimi đang giơ ống nhòm lên nhìn, và khi bỏ xuống, cô nhoài qua phía Janey và, chỉ vào Zizi rồi nói, “Trời, anh chàng kia điển trai quá! Chị nghĩ anh ta là thứ duy nhất khiến trò này đáng xem.”

Janey cười khúc khích và cầm lấy ống nhòm, giả vờ nhìn thấy Zizi lần đầu tiên, trong khi nghĩ cái kiểu nói của Mimi giống một bà già có phong cách kỳ lạ của những người rất giàu, mà cô phát hiện ra hai hôm trước, khi Janey gọi cho cô và hỏi có muốn đi xem Polo không.

“Cưng ơi,” Mimi nói, như thể vừa kéo mình ra khỏi mồ, “em có biết trong đời chị đã đi xem bao nhiêu trận polo rồi không?” Và trong một giây, Janey đã sợ cô ta sẽ từ chối. Nhưng giây tiếp theo, cô ta nói bằng cái giọng nữ sinh, “Nhưng ta phải làm việc phải làm, vì thế dĩ nhiên là chị sẽ đi với em.”

Mọi chuyện lẽ ra đã hoàn hảo, trừ việc thứ Sáu Mimi gọi và bảo cuối tuần này Selden về đây, và cho anh ta đi cùng họ xem Polo có được không? Cô không có cách nào khác phải giả vờ là không thể có gì tuyệt hơn thế, trong khi cô không thể tưởng tượng ra gì tệ hơn thế. Và rồi họ sẽ đi ăn trưa trước, không có Selden, rồi họ có thể nói chuyện về anh ta. Cô chẳng lòng da nào mà nói về Selden cả, nhất là khi tất cả những gì cô nghĩ đến là anh chàng Zizi. Nhưng khi cô với Mimi chưa thực sự biết rõ nhau mấy thì Selden là một điểm bắt đầu tốt để chuyển sang những thứ hay hơn, chẳng hạn nói chuyện về những người mà họ cùng quen biết, như Comstick Dibble chẳng hạn.

Vậy là, tiếp tục chủ đề của ngày, có vẻ như là “lảng tránh nhẹ nhàng,” cô siết mạnh cái ống nhòm và dõi mắt theo dáng hình của Zizi khi anh giơ tay lên và quạt mạnh cái vờ làm quả bóng polo bay về phía cuối sân bên kia. Giờ quá sớm không tiện bộc lộ cảm giác xúc thực của cô dành cho anh, vì vậy cô ngây thơ hỏi, “Anh ta là ai thế?”

“Chắc anh ta là cầu thủ chơi polo mà Pippi luôn miệng nói tới,” Mimi nói. “Con bé nghĩ anh ta quan tâm tới nó.”

“Nhưng nếu anh ta quan tâm thì sao nó không ở đây?”

“Nó có buổi diễn thử.”

“Ồ, em nghĩ anh ta là loại đàn ông khiến *tất cả* phụ nữ nghĩ là anh ta có quan tâm,” Janey nói, nghĩ rằng quy luật này áp dụng cho tất cả phụ nữ ngoại trừ cô. Nhìn khuôn mặt Zizi qua ống nhòm, nhớ lại từng lời trong cuộc trò chuyện của họ, cô quyết định rằng nó quá thật và chân tình, không thể nào là trò đóng đũa thân tình của anh ta được.

“Dù sao cũng chả quan trọng,” Mimi nói. “Ta đâu thể lấy một cầu thủ polo chứ.”

“Sao lại không?” Janey dữ dội hỏi.

Mimi bật cười. “Đầu tiên, họ không có đồng xu nào. Và thứ hai, họ phải đi lại liên tục” - cô ta giơ tay ra lấy ống nhòm - “vì thể giống như lấy một nghệ sĩ tung hứng trong rạp xiếc... Chà, có lẽ không hẳn thế. Trông anh ta như thể một gã phịch phiếc ngon ra trò.”

Janey ngay lập tức bảo vệ anh ta. “Em cá là anh ta không phải thế đâu,” cô nói. “Trông anh ta có vẻ *cổ tâm hồn*.”

“Nếu anh ta có,” Mimi nói, đưa lại cái ống nhòm cho cô, “thì chẳng giữ được lâu ở khu đông London đâu.” Cô ta có vẻ mất hứng thú về Zizi, vì cô bắt đầu nhìn anh. “Chị lo không biết Selden đâu.”

Em thì không, Janey muốn nói, nhưng rồi lại hỏi về tự nhiên, “Mấy giờ thì anh ấy tới đây?”

“Ba giờ,” Mimi nói. “Và giờ gần bốn giờ rồi. Chị hy vọng anh ấy không bị lạc đường lần nữa. Em có thấy anh ấy đâu không?”

Ngần ngại, Janey đưa mắt khỏi sân polo, giả vờ nhìn lướt qua đám đông đằng sau họ qua ống nhòm. Mimi tiếp tục lơ đãng nói: “George phát điên lên vì Selden. Anh ấy nghĩ Selden sẽ trở thành một món hời khủng khiếp... bây giờ thì chưa. Nhưng Geroge bảo anh ấy sẽ chả ngạc nhiên nếu Selden có một chiếc máy bay Gulfstream G500 trong vài năm nữa.”

“Thật áaaa?” Janey nói. “Nhưng chị biết là em không quan tâm tới chuyện tiền bạc mà.”

“Janey Wilcox!” Mimi kêu lên. “Chị không hiểu rõ em, nhưng nếu em bảo không quan tâm tới tiền bạc thì đang nói dối. Mà chị thì không thể chơi với kẻ dối trá!” Câu này được nói bằng một giọng trẻ con đến quái đản, và Janey ngờ rằng bọn thiếu nữ giàu có ở trường nội trú thường nói như thế. Cô không biết được là Mimi đang đùa cợt hay nghiêm túc, và cô cảm thấy một sự khác biệt lớn giữa họ.

Cô muốn dàn hòa, vì vậy cô nói, “Em nghĩ phụ nữ nào cũng quan tâm đến tiền bạc...”

“Đúng thế,” Mimi nói. “Giả vờ không quan tâm chẳng có ích gì cả, vì không có gì tệ hơn việc phải chu cấp cho một người đàn ông... Và em không nên chán nản vì vẻ ngoài của Selden. Những người đàn ông thực sự thành công thường trông chẳng giống cái gì cả.”

“Thực ra em nghĩ anh ấy... đẹp trai,” Janey nói, gần như sặc ở từ đó. Và rồi, để che giấu sự ghê tởm của mình, cô nói thêm, “Nhưng Mimi, em nói với chị lúc trước rồi đó, thực lòng em nghĩ anh ấy không thích em đâu.”

“Nào cưng,” Mimi nói, “chị hiểu đàn ông, và tin chị đi, Selden có quan tâm đấy. Em không thể tin nổi anh ấy đã phấn khởi thế nào khi chị bảo với anh ấy là chị sẽ đi xem polo với em.”

“Có khi anh ấy đổi ý rồi,” Jane lầm bầm, hướng ống nhòm ra cửa ra vào sân polo - một hàng xe

dài chạy giữa hai hàng rào. “Vẫn còn một hàng dài xe ngoài kia chưa vào,” cô nói. “Vấn đề của chỗ này đây. Họ không bao giờ có được bãi đỗ xe tử tế.”

Khi lướt qua hàng xe, cô nhìn vào một chiếc Jaguar XK 120 năm 1984 loại hiếm với động cơ sáu xi lanh. Cái xe quá tuyệt (hai trăm cái đầu tiên được ráp bằng tay), trông đời mình Janey chỉ mới nhìn thấy một cái - ở một buổi trưng bày xe cổ. Cô thậm chí đã nghĩ tới việc ngủ với chủ xe để được lại gần với cái xe hơn, nhưng hóa ra là ông ta không có mặt ở đó. Và giờ đây, tự hỏi ai đủ giàu - và đủ học thức - để sở hữu một cái xe như thế, cô đưa ống nhòm tập trung nhìn vào đầu người lái.

Tóc người lái xe này quen thuộc đến khó chịu, cô nghĩ, và giật bản mình khi nhìn thấy khuôn mặt Selden Rose. Cô tự hỏi Selden Rose đang làm gì trong một cái xe như thế - một cái xe quá hay ho đối với anh ta - và cô quay sang Mimi. “Em vừa thấy Selden Rose. Anh ấy tới đây ngay thôi,” cô thở dài nói, nghĩ rằng một trong những quy luật xui xẻo nhất ở đời đó là những kẻ đều cáng luôn có được những cái xe ngon nhất. Và cô đành tập trung nhìn vào sân chơi.

Selden Rose có một mái tóc dày trông như thể không bao giờ dài ra, vì thế không bao giờ cần cắt tỉa hay chăm sóc. Anh ta đến từ phía ngoài Chicago và có vẻ rất dễ thương ngọt ngào. Sau khi gặp anh ta chừng hai ba phút, ta có thể nghĩ anh ta chỉ là một gã làm công ăn lương leo lên bậc thang quyền lực trong tập đoàn, nhưng anh ta còn hơn thế nhiều: Anh ta là một số ít những đàn ông thành công ở đỉnh cao, và trong thực tế là kẻ cực kỳ tham vọng. Là chủ tịch của MovieTime, chỉ có một hay hai vị trí trên quyền anh ta, và anh ta muốn thành công ở đó, càng sớm càng tốt. Mục tiêu của anh ta là điều hành toàn bộ tập đoàn Splatch Verner.

MovieTime là một bộ phận của Splatch verner, một tập đoàn truyền thông lớn hơn và quan trọng hơn bất cứ chính phủ nào và lẽ lối làm ăn là hoàn toàn đặc Mỹ. Nói cách khác, trên bề mặt thì “công ty” có vẻ như quan tâm tới nhân viên, cho họ phúc lợi và được phép mua cổ phiếu. Nhưng bên dưới thì chỉ là chuyện làm ăn như thường lệ, điều khiển bởi những người đàn ông ngấm ngầm đồng ý với nhau rằng công việc của họ là thứ gần nhất sẽ gây ra chiến tranh mà không gây ra chiến tranh. Trong vòng mười lăm năm qua, Splatch Verner đã mua các công ty tạp chí và phim ảnh, các hãng truyền hình cáp, nhà xuất bản, nhà cung cấp dịch vụ Internet, công ty điện thoại và vệ tinh, và các cơ quan quảng cáo. Công ty tạo ra các thứ giải trí và bán ở thị trường và phân phối nó. Chừng nào dân chúng còn mua sản phẩm của nó và mua rất nhiều, không ai chất vấn động cơ của nó, đó là làm ra tiền với mọi giá. Những người leo lên cao ở Spatch Verner hiểu rằng “chính sách” của công ty là đập nát bất cứ ai chống lại họ như đập một con bọ; không cá nhân nào có cơ hội chống lại họ, sẽ không bao giờ có cuộc chiến giữa David và Goliath, và những người cấp cao thỉnh thoảng còn đùa rằng bất cứ ai đe dọa họ sẽ “không bao giờ ăn trưa trong thế giới này nữa.”

Selden Rose, là một mẫu đàn ông điển hình của Splatch Verner, cả phong cách và quần áo đều không phô trương. Lĩnh vực mà anh ta định bộc lộ cá nhân là việc lựa chọn người vợ thứ hai của mình.

Rất nhiều đối tác của anh ta, là người đứng đầu các bộ phận khác, và giống như anh ta, ngoài bốn mươi, gần đây đã lấy vợ hai, đối bà vợ đầu tiên (thường là khá hấp dẫn, trẻ hơn một hai tuổi, và nghiêm túc, như vợ đầu của Selden là một luật sư) lấy phụ nữ thứ vị hơn rất nhiều, nhỏ hơn mười đến mười lăm tuổi. Gã đứng đầu bộ phận quảng cáo đã lấy một vũ nữ bale với Rap Balê Hoa Kỳ, một cô gái nhỏ người, tóc đen, mắt to, và ít tiếng đến bí ẩn. Gã đứng đầu bộ phận cáp lấy một nghệ sĩ dương cầm người Nga tuyên bố mình là hậu duệ trực tiếp của Romanov. Những bà vợ thứ hai khác bao gồm một thiên tài Internet người Trung Quốc đã đi học ở Harvard, một nhà thiết kế thời trang. Janey Wilcox không những được đưa vào danh sách này, mà cô còn vượt trội hơn nó, khiến cả công ty ghen tị với anh ta. Anh ta đã gắn nhãn hiệu sẵn cho cô ở trong đầu “người mẫu... vẻ đẹp quốc tế.”

Selden Rose đậu xe trên bãi cỏ và bước ra ngoài, chỉnh lại cái kính râm Ray-Ban. Thường thì anh sẽ phủ xe và khóa xe lại, nhưng anh lại đang cảm thấy phồng túi một cách bất thường. Anh đã khá sung sướng khi khám phá ra vào bữa tối tiệc hôm thứ Sáu là Janey Wilcox không ngu xuẩn như anh sợ - hoặc ngu xuẩn như mọi người nói - và bên dưới cái anh coi là vẻ ngoài "cay nghiệt", anh nghĩ mình thấy sự tử tế. Như nhiều người đàn ông thiếu kinh nghiệm thực tế, và vì thế thiếu sự hiểu biết phụ nữ, anh thật không thể tưởng tượng nổi một người phụ nữ đẹp lại có thể là một ả chó cái, mà cũng không chấp nhận được cái ý tưởng rằng cô có thể sẽ không thích anh. Thay vào đó, anh coi những nhận xét sắc bén của Janey là một đặc tính tự bảo vệ dễ dàng hiểu được, đặc tính của một cô gái bản chất ngọt ngào đã bị những người đàn ông không "tốt" như anh lợi dụng. Anh ngờ rằng Janey Wilcox chưa thực sự yêu bao giờ, và rằng cô chưa bao giờ có một mối quan hệ "lành mạnh" (và ít nhất thì ở điểm này anh đúng), và ở Janey anh cảm nhận thấy một phụ nữ cần được giải cứu.

Selden Rose thích nghĩ về mình như là một hiệp sĩ mặc áo giáp sáng choang, và khi sải bước tiến về phía lầu VIP, anh nghĩ rằng chắc mình đã không biểu lộ được bản thân một cách đẹp nhất tại bữa tiệc của Mimi. Nhưng phần lớn là do căng thẳng, và việc nhận ra một phụ nữ vẫn có thể khiến anh căng thẳng đã khiến anh bị kích thích. Hai năm kể từ lúc ly dị, Selden đã cặp kè với phụ nữ đẹp, nhưng họ thường là kiểu đàn bà lẳng lơ LA, mang theo vẻ đẹp của mình như mặc một bộ vest mới mua chiều hôm đó. Nhưng Janey Wilcox thì khác. Cô *ngụ* trong sắc đẹp của mình với một dạng thiên tài.

Hôm nay, anh phải cẩn thận để tạo ra ấn tượng tốt, anh nghĩ, khi nói tên mình cho cô gái cầm cái bìa kẹp hồ sơ. Chỉ dụ ở Splat Verner là phát hiện ra thứ hay ho là mua ngay trước khi những kẻ khác phát hiện ra. Và anh đoán chắc quy luật này cũng áp dụng với Janey. Vì vậy chiến dịch của anh sẽ là đánh nhanh thắng nhanh. Và trước khi mùa hè kết thúc, anh cương quyết sẽ giành được chiến lợi phẩm của mình.

Cô gái cầm cái kẹp sơ tích vào tên anh rồi thờ ơ nâng sợi dây nhung lên. Trên đường tắt tới lầu có một nhóm bảy tám tay thợ ảnh, mà Selden định tránh mặt. Nhưng đứng ngay trước mặt anh trông vừa thỏa mãn vừa cam chịu trước sự tập trung của đám nhiếp ảnh là Comstock Dibble. Hắn đứng quàng tay cứng đờ quanh eo một phụ nữ tóc đen cao ráo với nụ cười để lộ miếng kẹo gum nhai trong miệng. Anh thích thú nghĩ tới chuyện Comstock phải lấy một phụ nữ như Mauve Binchely, già hơn Comstock. Và nó khiến anh ngờ rằng Comstock đã lụi nhể mất rồi.

Mà chuyện đó cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, Selden nghĩ. Comstock Dibble là một trong số - cảm ơn là giờ rất ít loại như thế - loại ngoại đạo thành công ở nơi lẽ ra không nên thành công, và vì vậy cảm thấy có quyền tự do cư xử thế nào cũng được. Hai mươi hay ba mươi năm trước thì được, nhưng ngày nay, khi kiếm được vài triệu đô, Comstock bị coi là một con mèo hoang tính khí không được rèn giũa; thiên hạ bắt đầu thì thầm là không thể tin được hắn. Selden chưa bao giờ thích Comstock và ngờ rằng hắn kiểu gì cũng sẽ sớm bị bắt vào khuôn phép thôi. Nhưng họ *làm* trong cùng một lĩnh vực và quen biết nhau bao năm nay rồi, và vì vậy, vừa vỗ vai Comstock rồi chìa tay ra một cách tự nhiên, anh vui vẻ nói, "Comstock."

Comstock quay lại, đôi mắt đỏ nhỏ xíu để lộ rằng hắn đã nghĩ sẽ gặp người không muốn gặp. Selden không đoán được là hắn có vui khi gặp mình hay không. Anh đoán là không.

"Selden Rose," Comstock nói. Và rồi, sau một giây, "Anh đang làm gì ở đây thế?"

"Cũng như anh thôi, tôi nghĩ thế," Selden nói. "Xem ngựa con."

"Trò này là như thế à," Comstock hỏi, như thế để cho Selden biết mình là ai với sự mỉa mai của kẻ trong cuộc.

"Tôi nghe bảo vậy," Selden đáp lại.

“Vậy là anh quyết định chụp ảnh ở The Hamptons,” Comstock nói, gần như không che giấu được sự khó chịu.

“Xin lỗi,” một tay nhiếp ảnh nói. “Tôi chụp một pô ảnh hai người được không?”

“Không, cảm ơn,” Selden nói, với một cái vẩy tay. Anh quay sang Comstock Dibble và cũng dùng đúng cái giọng mà Comstock đã dùng với anh, nói, “Một vài người chúng tôi thích được những người cùng địa vị hơn là được đám đông nhận ra.”

Câu nhận xét này được nói kiểu đùa cợt nhưng nó khiến Comstock mắt long lên song sọc. Sự thật là mẹ Comstock thích khoe ảnh con mình cho bạn bè. Nó khiến bà tự hào và tất cả bọn họ đều nghĩ hãnh là Hoàng tử Charles, còn bà là Nữ hoàng Mẹ. Nhưng đó là chuyện mà những kẻ khốn được đặc ân như Selden Rose không bao giờ hiểu được.

Trong một giây, hắn đứng nhìn theo Selden khi anh ta biến mất vào trong đám đông nóng nực, cho đến khi Mauve giật gấu áo, hắn mới giật mình tỉnh táo lại. Hắn ném cho đám nhiếp ảnh cái nhìn ý bảo *đủ rồi*. Hắn chưa bao giờ thích Selden Rose. Nhưng vào lúc này, sự thù hận của hắn đã tụ lại thành một mối căm thù lớn.

Quá nhiều bí mật, Mimi nghĩ lúc sau buổi chiều hôm đó, khi nhìn quanh bàn. Chà, cô cũng có vài điều. Người duy nhất không che giấu cảm xúc của mình là Selden. Anh ta đang theo đuổi Janey với sự duyên dáng nhã nhặn, rót champagne vào cốc cho cô ta và cố lái chuyện để cô ta nói về sự nghiệp người mẫu của mình.

Nhóm gồm có cô, Janey, Selden, Mauve, và Comstock. Họ đã tụ tập ở chiếc bàn trong góc dưới căn lều. Một xô nhựa đựng chai Veuve Clicquot trên bàn, cùng với một đĩa sandwich đặt đến lỗ bích của Loaves and Fishes (*Cuốp và Điểm*, Mimi nghĩ - cô thích những câu đùa như thế), nhưng dường như chẳng ai có vẻ đang vui cả. Không khí nặng trịch trịch. Dẫu vậy, Mimi vẫn thích thú cảnh tượng này.

Comstock và Janey đang lờ nhau đi với cái kiểu thận trọng khiến người khác nghĩ quan hệ của họ có gì đó sâu sắc hơn mức họ thể hiện. Đã ba lần, Mimi thấy Janey ném cho Comstock một cái nhìn giận dữ, cất vắn, và lần nào Comstock cũng cố tình quay đầu đi. Mauve có vẻ cũng nhận thấy chuyện đó, bởi vì cô ta đang hành hạ Janey về mối quan hệ của Janey với Peter Cannon. Mauve tối hôm trước đã gặp Peter ở một bữa tiệc, và phần nộ vì hắn dám vác mặt ra nơi đông người. Selden thì giả vờ như rất quan tâm tới cuộc nói chuyện, nhưng rõ là anh mong Mauve im miệng để mình có thể nói chuyện với Janey. Còn Janey, có lẽ lí do chính là vì cô không thích Mauve, nên đã ra sức bảo vệ quyền được xuất hiện chỗ đông người của Peter Cannon.

“Ngày nay chả ai biết xấu hổ là gì nữa, Comstock nhỉ?” Selden nói. Trong câu nhận xét này ngụ ý một lời châm chọc.

“Xấu hổ thì chẳng bao giờ tiến được xa,” Comstock gù gù đáp lại.

Câu chuyện ngừng bắt lại. Janey nhấp một ngụm champagne và nhìn về phía sân chơi, nơi đội của Zizi đang nhận cúp bạc. “Tôi không biết là cô lại hâm mộ trò polo đấy,” Selden nói với cô.

“Có rất nhiều thứ anh không biết về tôi,” cô đáp sảng. Mimi ước Janey có thể dịu dàng hơn với Selden một chút. Selden về cơ bản là một người tốt và anh ấy có mọi thứ. Anh ấy là loại người mà ta phải nhìn sâu vào bên trong. Anh không hào nhoáng, nhưng anh quá kiêu hãnh và tự tin để thừa nhận rằng chuyện đó có thể quan trọng. Và dĩ nhiên với anh, nó không quan trọng.

Tuy nhiên, Comstock thì hoàn toàn khác hẳn. Người ngợm hẳn rất kỳ quặc - thân thì to, chân vừa nhỏ như cây sậy vừa ngắn cùn. Và lần nào thấy hẳn, Mimi cũng không ngần mình tự hỏi không biết thằng bé của hẳn được như phần thân trên hay phần dưới. Chiều hôm nay, hẳn nhét người vào một chiếc áo Prada đen ôm sát người và mang một đôi sandal Prada màu đen nặng nề. Hẳn đổ mồ hôi đầm đìa, dùng một cái khăn mùi xoa lau mặt, nhưng mồ hôi vẫn liên tục đổ, như thể cái việc sống thôi cũng nặng nhọc lắm rồi.

Nhưng dù vậy hẳn vẫn châm một chiếu xì gà.

“VẬY, Comstock,” Mimi nói. “Anh chưa nói với em là anh đang làm gì?”

“Phim với Wendy Piccolo,” hẳn nói.

“Ai thế nhỉ?” Mimi hỏi. “Ồ em nhớ ra rồi. Con bé người ngợm rất ngon.”

“Anh chẳng biết gì về người ngợm cô ta,” Comstock nói, liếc về phía Mauve. Hẳn ngồi ngả ra ghế và hút thuốc, như thể câu chuyện đã chấm dứt. Giống hết những kẻ có quyền lực, hẳn không bao giờ buồn nỗ lực làm gì nếu không có lợi gì cho mình, Mimi nghĩ.

“Chà,” cô nói, ném cho hẳn một cái nhìn như thể hẳn chẳng bằng một thằng bé giúp việc, “tôi nghĩ mình nên đi thôi.”

Janey nhìn lên. “Ở lại chút đi,” cô nói. Cô đã quyết rằng nhất định không thể về mà không nói chuyện lại với Zizi. “Em muốn chúc mừng Harold.”

“Chị quên mất là Harold Vane điều hành đội này,” Mimi nói.

“Anh nghĩ là mình cũng sẽ ở lại,” Selden nói. “Gặp người chủ.”

“Tôi nghĩ ông ấy được gọi là *ông chủ*,” Janey nói, gay gắt hơn mức cần thiết.

“Cô từng hẹn hò với Harold à?” Mauve hỏi.

“Vâng,” Janey nói. “Tôi nghĩ ông ấy đáng yêu.”

“Ông ấy lớn lên ở New York,” Mimi nói.

“Trên Đại lộ Năm,” Janey khẳng định.

“Lạ là chúng ta không gặp ông ấy,” Mauve nói.

“Sao có thể chứ?” Janey nói. “Chả lẽ chị quen tất cả mọi người lớn lên ở Đại lộ Năm à?”

“Ông ấy học ở Harvard, tôi nhận ra cái tên,” Selden nói, chen vào.

“Chà, thế thì ông ta là kẻ thảm hại rồi,” Comstock nói. “Chẳng ai học ở Harvard mà làm ăn được cái gì cả.”

“Nghe anh ấy nói kìa,” Mimi nói. “Selden học ở Harvard đấy.”

“Rõ ràng ở một vài giới thì chuyện đó không là gì cả,” Selden nói.

“Chà, nếu tất cả chúng ta đều sẽ ở lại, sẽ cần thêm champagne,” Mimi nói, cầm cái chai từ xô lên và rót những giọt cuối cùng vào ly của mình.

Bữa tiệc lại tiếp tục lúc Harold Vane và Zizi tiến lại và ngồi xuống. Nhưng cái không khí hòa hợp mà một người cố gắng tạo ra ở bàn vẫn bị thiếu vắng. Là một bà chủ tiệc tài giỏi, Mimi không thể nào không để ý những điểm này, và cô hơi khó chịu khi thấy Janey đã tìm cách để Zizi ngồi cạnh mình, còn Harold ngồi bên kia, để Selden bây giờ bị kẹt giữa Mauve và Harold. Quá tệ cho Selden, nhưng Mimi có thể hiểu được hành động của Janey: Zizi hấp dẫn đến nỗi một phụ nữ ở gần không thể nào không ham muốn sex với anh. Mimi chăm chú nhìn khuôn mặt Zizi. Anh không hề có một góc xấu nào cả. Càng nhìn anh, ta càng thấy anh đẹp trai, khiến ta cảm thấy anh thực sự không phải con người mà là tạo vật do Chúa sáng tạo ra cho một hành tinh hoàn hảo hơn. Dĩ nhiên là Janey cũng đẹp rạng ngời, nhưng dẫu vậy đôi này cũng không hợp.

Che giấu cảm xúc của mình, Mimi mỉm cười và nhìn quanh bàn. Harold đang nói chuyện làm ăn với Selden, trong khi Janey đang cố làm Zizi tập trung vào mình bằng cách bóng gió rằng anh là kẻ quê mùa bởi lớn lên ở một trang trại ở Argentina. Mặc dù rất đẹp, Janey có cái kiểu rất ngạo mạn khi nói chuyện với đàn ông, và cô có kỹ thuật tỏ ra xác xược với người khác khiến anh ta phải quan tâm tới mình. Không may là, Mimi nghĩ, nhấp một ngụm champagne, cô ấy đang áp dụng kỹ thuật này nhằm người. Bằng kiểu một con giống chó theo bản năng nhận ra con khác, Mimi ngay lập tức biết rằng Zizi có những giá trị châu Âu kiểu cũ và sẽ chỉ thấy sự ngạo mạn của Janey là khó hiểu (quả tình là lúc này anh ta đã bắt đầu nhìn quanh bàn như thể tìm kiếm sự giải thoát), và người mà Janey nên sử dụng kỹ thuật của mình là Selden.

Đột nhiên Zizi quay sang Mimi và mỉm cười, và một cái nhìn thấu hiểu truyền đi giữa hai người. Mimi thích Janey. Cô có cảm giác ấm áp với Janey mà phụ nữ thường có khi họ biết sẽ là bạn bè. Dẫu vậy, nếu họ là bạn bè, Janey phải học được rằng cô không thể có bất cứ người đàn ông nào cô muốn, đặc biệt là nếu Mimi có mặt ở đó. Cô sẽ phải học cách dừng lại. Và rồi, dùng một kỹ thuật chân thực và đã thành thạo của chính mình, Mimi nói với Zizi, “Anh chơi ở Palm Beach năm nay à?” Cô biết mình là người duy nhất ở bàn này biết tí gì về polo. Và vì vậy, bằng cách đưa Zizi vào chủ đề yêu thích của anh, cô có thể hoàn toàn độc chiếm sự chú ý của anh.

Janey Wilcox là loại phụ nữ mà những phụ nữ khác sẽ coi là con khốn, nhưng kỳ quặc là chó và trẻ con thì lại yêu mến. Ngồi trên khán đài của Fourth of July Huggy Bear Celebrity Baseball Tournament lần thứ 23 thường niên, hai bên cô là hai thằng nhỏ. Hai đứa này, sáu và tám tuổi, không thể khác nhau hơn - một đứa gầy gò cả xương, đứa kia thì béo núc na núc ních. Vậy mà chúng không chỉ là anh em, mà còn là con của George Paxton và vợ đầu của ông ta, Marlene.

Thằng bé, Jack, đang cầm chặt tay Janey với sự nồng nhiệt công khai mà không hề ngượng ngịu, trong khi thằng lớn, George J. (bọn trẻ còn nghịch ngợm ở trường gọi là “Gái Georgie”) thì mãi chăm chú nhìn bảng điểm với sự tò mò toán học của một chuyên viên thống kê. Digger giữ vị trí quan trọng. “Nếu chú ấy đánh được một cú home run, họ sẽ có năm mươi phần trăm thắng,” Georgie tự tin nói. Nó gần như là một phiên bản thu nhỏ của cha nó, theo tỉ lệ cân nặng và cái kiểu móng chân để vớ - hậu quả của một con virus móng ngang bướng. “Mặt khác,” nó tiếp tục, “nếu chú ấy không đánh trúng, họ sẽ có hai mươi tư phần trăm thua cuộc.”

“Thật à?” Janey nói, liếc qua sân bóng tới đĩa nhà, nơi Digger mặc áo sômi và quần kaki và đội một chiếc mũ bằng vải canvas mà những ông già thường đội ở Florida (Janey nghĩ đây rõ ràng là ý tưởng về đồng phục bóng chày của anh ta), đang vụt thử vài gậy.

“Cô nghĩ chú ấy có cho mình một tấm ảnh không?” Jack lo lắng hỏi, dùng tay day day một cái răng đang lung lay. “Nhờ mình hỏi xin ảnh mà chú ấy bảo không thì sao?”

“Để chắc ăn thì hỏi cô Patty vậy,” Janey tử tế nói. Cô nhoài qua phía Patty đang ngồi phía bên kia của Jack và nói, “Jack sợ là Digger không cho nó ảnh.”

Patty đưa mắt khỏi Digger. Khi cô ở cạnh anh trong những sự kiện thế này, cô luôn lo lắng cho sự an toàn của anh, sợ rằng một tay thợ chụp ảnh thực ra không phải là thợ chụp ảnh mà là loại fan cuồng đến tấn công anh và vò đầu Jack. “Nếu chú ấy không cho cháu ảnh thì đến gặp cô,” Patty hứa. Cả Janey và Patty đều cực kỳ tử tế với trẻ con. Bởi khi còn nhỏ, họ từng kiếm tiền bằng cách trông trẻ. Nhưng ở Hamptons, nơi việc trông trẻ chủ yếu là do người chuyên nghiệp làm, thì không có mấy phụ nữ trẻ lại tốt bụng.

Từ ghế khán đài phía sau, Roditzzy Deardrum vừa kinh tởm vừa ghen tị nhìn cảnh này. Cô tự hào mình là người “biết mọi người” và có thể ngồi với bất kỳ ai. Ấy vậy mà cô lại quyết định ban ơn cho Janey và Patty bằng sự có mặt của mình. Thực ra hành động của cô một phần là do muốn được thân thiết hơn với Digger. Tuy vậy, cô không nghĩ là ngồi với... *trẻ con*.

Mà điều tệ nhất về chúng, Roditzzy nghĩ, là chúng thậm chí còn không hợp những quy định cơ bản về trẻ con, đó là phải đáng yêu. Thằng bé thì giống như một con chó Chihuahua, trong khi thằng lớn thì, thật tình, quá *lớn*! Roditzzy không ở gần trẻ con bao giờ, nhưng cô không thể ngờ là ngày nay bọn nó lớn đến vậy. Thằng nhỏ có cái bụng bia to ngang một người đàn ông trung niên - phải chăng nó nên đi spa hay gì đó, giảm cân và ăn uống theo chế độ kiêng khem đặc biệt gồm rau diếp và nước quả? Ném cho Georgie một cái nhìn ghê tởm, cô nhoài qua người nó, và tiếp tục câu chuyện bị bỏ dở, nói với Janey, “Chà, hắn ta chắc chắn là vào tù rồi.”

“Ai cơ?” Janey hỏi, đã thôi không để ý tới cô ta mấy phút trước.

“Peter Cannon!” Roditzzy nói. “Bố tớ là luật sư và ông bảo họ chỉ đang đợi để buột tội hắn... Mà

hắn cũng không đóng thuế luôn.”

Patty thở dài rõ to và đảo mắt nhìn Janey. Janey lờ đi. Không muốn tỏ ra khó chịu với Roditzky, kẻ mà cô coi là “hữu ích,” Janey nói với Roditzky, “Điều tở không tin nổi là tại sao quá nhiều ngôi sao điện ảnh lại tin tưởng hắn.”

“Ha. Ngôi sao điện ảnh không hắn được coi là thông minh lắm,” Roditzky nói. “Với cả, anh ta làm cho họ khi họ mới khởi đầu sự nghiệp. Trước khi họ kiếm được tiền,” cô ta nói, liếc về phía Patty.

“Mọi người định nói về chuyện này bao lâu nữa?” Patty hỏi gắt.

“Ồ, cho đến khi một vụ scandal mới xuất hiện. Rồi họ sẽ quên tất cả chuyện này,” Roditzky nói vẻ hiểu biết.

Quay lại sân banh, một ngôi sao điện ảnh từng ở hạng A tên là Jason Bean ném một quả bóng về phía Digger, giờ anh đang đứng ở đĩa nhà. Theo như những nhà bình bút phụ trách mục lượm lặt, Jason Bean đã bị rơi xuống hạng C khi anh cố chạy vào chính quyền. Vấn đề không phải là chính trị của anh ta, mà là do thiếu trí tưởng tượng. Anh có ý nghĩ trở thành một chính trị gia từ việc anh đã đóng một vai chính trị gia trong một bộ phim. Digger quật bóng nhưng bị trượt, trong khi những tay thợ ảnh chụp ảnh anh.

“Có thứ gì không bị đám paparazzi ghi lại không nhỉ?” Patty hỏi.

“Patty, cái này là vì *từ thiện* mà,” Janey nói.

“*Cô gái* kia là ai thế?” Roditzky hỏi. “Cô ta đã nhìn chăm chăm vào Patty phải đến nửa tiếng đồng hồ rồi.”

“Cô gái nào?”

“Cô đó,” Roditzky nói, hất đầu về phía rìa đám đông. Một phụ nữ trẻ tóc đen, mặc áo ống jean, váy mini jean, đi đôi giày cao gót đen rẻ tiền, đang nhìn chăm chăm về phía họ. Khi họ nhìn lại, cô ta lập tức quay mặt đi.

“Tôi không biết,” Patty nói.

“Cô ta trông Jersey thế không biết!” Roditzky nói, phẫn nộ. “Ý tôi là, làm thế quái nào mà cô ta vào đây được? Hamptons *thật sự* xuống dốc!”

Janey phá lên cười, vì có vài người cũng nói y hệt Roditzky, và liếc về phía đám đông, mắt cô nheo lại và bụng cô quặn lên, giống hệt như khi cô bất ngờ nhìn thấy Zizi. Quả đúng thế, một cảnh tượng đã trở nên quen thuộc đến khó chịu. Zizi đi cùng Mimi, và họ có vẻ đang nói chuyện rất thân mật. Janey có thể nghi ngờ, nhưng Mimi thường tỏ ra thân mật ở vẻ bề ngoài với bất cứ ai. Và Janey không thể tưởng tượng rằng Zizi lại thấy Mimi hấp dẫn, đặc biệt khi cô ta lớn hơn anh ít nhất là mười lăm tuổi. Hơn nữa, tất cả những gì mà họ có vẻ nói đến là ngựa. Dẫu vậy, chuyện này cũng khiến cô phát điên: Khi Janey đã tuyên bố rõ ràng mình không hề quan tâm đến ngựa, thì giờ cô không thể nào chen vào câu chuyện của họ mà không có vẻ như mình đang tuyệt vọng giành sự chú ý của Zizi.

“Xong cái này, mình đến Maidstone được không ạ?” Georgie hào hứng hỏi. “Cháu có một trò thủ thuật với bài mới học được muốn cho cô xem.”

“Ôi Georgie, đáng yêu quá,” Janey nói, nhìn Zizi và Mimi tiến về phía khán đài. “Nhưng hôm nay

cô không đi được. Có khi Mimi sẽ đưa cháu đi.”

Nghe đến tên Mimi một cái, mặt Jack xù ngay xuống, và Georgie cụp mắt xuống, tập trung vào mũi giày. Mimi và hai cậu con trai của George không hợp lắm: Mimi nghĩ Jack “quá đeo bám”, còn với Georgie càng tệ hơn. Cô ta không thể nào buộc nổi mình nhìn thẳng nhỏ. Và bất cứ khi nào nó bước vào phòng, Mimi cũng phia ra có để người hầu đưa nó ra ngoài.

Janey làm bạn với hai đứa nhỏ bởi cô biết rất rõ việc là một đứa trẻ và kẻ ngoài cuộc là như thế nào, khi mà liên tục không biết chuyện gì sẽ xảy tới với mình. Nhưng gần đây, tự dưng cô phải quản lý hai đứa hơi nhiều. Thoạt đầu, cô rất phấn khích khi Mimi mời cô đi cùng họ tới Maidstone Country Club, là câu lạc bộ riêng tư nhất ở Hamptons. Nhưng trong hơn tuần qua, hơn một lần, Mimi đã biến mất cả tiếng đồng hồ, bỏ Janey lại chơi một mình với hai đứa nhỏ. Lần nào Mimi quay lại cũng bảo ở nhà có chuyện gấp. Nhưng Janey tự hỏi tại sao, với bốn người phục vụ sống trong nhà, sao ở nhà lại có lắm chuyện cần Mimi phải đích thân để tâm thế.

Và giờ đây, cơn buồn nôn thường đi kèm với những dự cảm không lành, Janey tự hỏi “khủng hoảng” đó có phải là Zizi. Nhưng chuyện đó, cô nghĩ, cố trấn an mình, là không thể. Dầu vậy, Zizi đang đi ở dưới, giúp Mimi leo lên bậc khán đài đầu tiên, khuôn mặt đẹp trai hiền lành của anh đang vui sướng tập trung vào câu gì đó mà Mimi nói. Sao anh không nhìn cô như thế nữa, Janey bực bội nghĩ, nhớ rằng anh đã nhìn cô như thế lần đầu tiên họ gặp nhau. Nhưng kể từ đó, mỗi lần anh thấy cô, anh đối xử với cô với vẻ nồng nhiệt hơi hợt, như thể anh là ngôi sao bóng bầu dục cấp ba còn cô là một trong những cô gái rụt rè phải lòng anh. Dĩ nhiên, hành vi của anh chỉ càng khiến thổi bùng lên ngọn lửa ham muốn của cô. Và cô cảm thấy như thể mình bị thu lại còn một vũng nước mưa khi ở cạnh anh.

Cô sẽ giành được anh, cô nghĩ, như thể cô có thể tìm ra cách nào đó! Trong vài tuần qua, Zizi trở nhanh chóng trở thành ngôi sao trong các hoạt động xã hội ở Hamptons. Với vẻ ngoài và sự duyên dáng của anh, anh tự nhiên được mời đi khắp nơi. Và anh càng từ chối thì mọi người càng muốn mời anh hơn. Giờ anh có thể dễ dàng được bao quanh bởi một bầy phụ nữ. Nhưng sự thật là anh vẫn chưa có ai và luôn xuất hiện một mình, dường như ngụ ý rằng anh là người nghiêm túc trong việc tìm kiếm người phụ nữ đúng đắn - và tình yêu đích thực.

Mà cô thì sẵn lòng làm mọi thứ vì tình yêu như thế, Janey nghĩ, nhìn chăm chăm vào cái lưng dài của anh, với đôi vai dài rộng thôn dài xuống cái eo nhỏ đẹp. Cô sẽ không từ bỏ mọi thứ dễ dàng. Cô sẽ đi cùng anh, họ có thể sống ở Argentina - dù có *nghèo* thì với cô cũng chẳng hề gì.

Cô cảm thấy ghen tuông ghê gớm khi Mimi đặt tay vào tay anh và để anh kéo lên bậc khán đài thứ hai. Trong một giây, Mimi đứng phải một tấm ván cập kênh, và Zizi phải túm lấy đỡ cô. Họ bật cười và Janey tự hỏi hàng trăm lần Mimi có cái gì mà cô không có. Tiền, dĩ nhiên là thế, và địa vị xã hội - không nghi ngờ gì, Zizi bị ấn tượng bởi cái ý tưởng Mimi là “Công chúa nước Mỹ.” Cô bực tức cắn móng tay, nhớ ra thêm một lần nữa, dù có làm gì chẳng nữa, cô cũng không thể thay đổi sự thật rằng cô xuất thân từ một gia đình trung lưu tầm thường. Nhưng dầu vậy, cô vẫn nổi tiếng, chứ không phải Mimi. Cô là người xuất hiện trên tivi và các tạp chí và bảng quảng cáo. Và nếu thế còn chưa đủ để cuốn hút một người đàn ông, cô chẳng biết cái gì thì đủ. Trong khi đó, Mimi không là gì ngoài bà chủ tổ chức các bữa tiệc... và trên hết, cô ta đã có chồng!

Nhưng có lẽ vấn đề mấu chốt không nằm ở đó, Janey nghĩ, chỉnh lại tóc dưới chiếc mũ bóng chày khi nhìn Zizi và Mimi. Có lẽ việc Mimi *không* còn độc thân khiến Zizi trở thành người bảo trợ của Mimi. Chắc chắn Mimi có thể thấy rằng không có gì hoàn hảo hơn nếu Janey và Zizi trở thành một cặp. Ấy vậy mà, cô hoàn toàn không giúp đỡ gì cho việc đó xảy ra cả.

Digger quật gậy thêm lần nữa và lại hụt. Hai thằng nhỏ ngồi cạnh Janey rên rĩ thất vọng. Chà, Janey nghĩ. Cô rất quen thuộc với loại đàn ông chỉ hứng thú khi anh ta nghĩ phụ nữ không hứng

thứ. Và nếu đó là thứ để giành được Zizi, thì cô hoàn toàn có khả năng biến mình thành gái không còn độc thân. Cô sẽ bắt đầu hẹn hò với ai đó - bất cứ ai - thậm chí, cô nghĩ, với một nụ cười chua chát, với cái gã Selden Rose chết tiệt đó!

Selden... Kể từ hồi trận đấu polo đầu tiên, khi sau đó cô đi cùng anh trên chiếc xe của anh (cô có thể cưỡng lại anh ta, nhưng cái xe thì không), anh đã theo cô như một con cún con. Thực sự là đáng tiếc, bởi trong một hai phút, khi mới vào xe, kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó, cô thực sự đã nghĩ là anh có cơ hội. Cái xe cho thấy anh có địa vị, tiền bạc và gu thẩm mỹ... Nhưng rồi anh cứ liên tục lải nhải về những chi tiết của cái xe - anh đã tìm được người làm da thật cho ghế xe như thế nào và loại crôm đặc biệt họ dùng cho nan hoa - và sau mười lăm phút, mắt cô nhìn đờ đẫn vì chán. Mà cổ vẻ như Selden không để ý, hay sự quan tâm của anh không hề giảm đi, mặc cho cô liên tục từ chối không đi hẹn hò với anh. Cô biết mình cần ngoắc tay một cái là anh chạy tới ngay, và nhìn Mimi và Zizi ngồi ở hàng ghế phía trước cô, cô quyết định mình sẽ làm thế.

Mimi và Zizi quay lại vẫy tay. Và bé Jack nhìn lên, mắt nó mở to sợ hãi. Có hàng trăm người tới nhà cha nó vào dịp cuối tuần. Nó và anh nó Georgie, không buồn nhớ họ là ai, nhưng nó nhớ cầu thủ chơi polo này. Anh ta đến nhà nó hai lần khi chỉ có Mimi ở nhà, và lần nào cũng dọa đặt Jack lên một con ngựa, bảo rằng sẽ biến nó thành một tay đua ngựa. Cảm thấy được sự khó chịu của Jack, Janey dứt mắt khỏi Zizi và kéo Jack lại gần mình. Cô vẫn chưa quyết định là có con hay không (nếu có con, chắc chắn là cô sẽ phải thuê vú em, khác với Patty, khẳng khẳng rằng về mặt đạo đức nhất định phải tự chăm sóc con mình đẻ ra), nhưng có một điểm về trẻ con mà cô biết rõ: Cô biết rằng, với đúng loại đàn ông, không có hình ảnh nào quyến rũ hơn một phụ nữ trẻ yêu quý trẻ con.

Cuối cùng Digger cũng đập trúng bóng và đám đông gào lên cổ vũ.

“Được rồi, bây giờ họ có hai mươi bảy phần trăm thắng cuộc,” Georgie nghiêm nghị nói.

“Cháu nghĩ sao, Jack?” Janey hỏi.

“Cháu không biết. Cháu không thích toán,” Jack nói.

“Cháu biết sao không? Cô cũng chả thích,” Janey nói. Cô mỉm cười và vò tóc nó, rồi nó vui mặt vào cánh tay cô. Cô cầu nguyện Zizi sẽ đang nhìn.

Không may là, như thường xảy ra khi con người muốn lái hướng đi mũi tên của Cupid, nó lại nhằm sai mục tiêu. Và Selden Rose là người bị gục ngã chứ không phải là Zizi.

Mấy phút trước, khi Selden Rose đậu xe ở cuối hàng xe dài trên một con phố phụ ở East Hampton, anh thề đây sẽ là lần cuối cùng anh hạ thấp bản thân bằng cách tham dự một sự kiện ở Hamptons. Khi anh đi theo hàng xe về lại nguồn của nó (anh vẫn không biết sân bóng ở đâu), anh ngẫm ngợi về mùa hè hoàn toàn vô nghĩa lý của mình cho đến thời điểm này. Gần như cuối tuần nào cũng phải đi dự tiệc, sự kiện hay buổi khai trương nào đó. Nhưng những người tại các bữa tiệc này lúc nào cũng giống nhau, và sau khi ta phải gặp cùng những người ở cùng sáu sự kiện khác nhau trong cùng dịp cuối tuần, câu chuyện trở nên nhạt nhẽo đến đau đớn. Và Selden giờ quyết định rằng dân Hamptons giống như bọn trẻ con nhà giàu được gửi tới trại hè, nơi chúng liên tục cần những thứ làm sao nhãng ngớ ngẩn.

Anh nhập vào một đám đông nhỏ đang đi qua cái có vẻ là một sân chơi của trường cấp ba, nghĩ rằng trong khi anh không thực sự phản đối việc tham gia giao lưu, anh thích dành thời gian của mình theo cách hữu ích hơn. Ở Los Angeles, phong cách hoặc là thô bạo hoặc là không tồn tại, hay ít nhất “giao lưu” xã hội bao gồm những mối quan hệ và hợp đồng có thể ký. Trong khi ở đây, mục đích của nó dường như chỉ là việc được “nhìn thấy”, như thể ngụ ý rằng nếu không thế, ta sẽ biến mất. Và giờ đây, thêm một lần nữa nói tên mình cho một phụ nữ trẻ mặc đồ đen

cầm kẹp hồ sơ và đeo bộ đàm, đột nhiên anh ước giá gì mình làm theo bản năng mà dong thuyền ra khơi.

Và anh sẽ làm thế, anh giận dữ với chính mình khi nghĩ, nếu không phải là vì cái cô Janey Wilcox chết tiệt. Suốt tháng vừa rồi anh đã ngu xuẩn tham dự tất cả sự kiện mà cô nàng có mặt, nghĩ rằng nếu cô thấy anh nhiều và hiểu anh, cô sẽ nhìn ra được giá trị thực sự của anh. Nhưng lần nào cô cũng từ chối anh, từ chối lời mời đi ăn tối với anh với thái độ khinh khi, “Thật á Selden, bữa tối vào tối thứ Bảy ở Hamptons vào tháng Sáu ư? Tôi phải đi dự bốn bữa tiệc.” Và cuối cùng anh bắt đầu chấp nhận sự thật rằng cô không hứng thú và sẽ không bao giờ. Một tháng nay anh đã nồng nhiệt tin rằng nếu anh có thể tách cô ra khỏi thế giới này, con người Janey Wilcox thật sự sẽ bùng nổ. Bởi anh nghĩ mình đã nhìn thấy trong cô tình yêu trí tuệ dành cho cái đẹp và nghệ thuật mà anh cũng có. Cô có thể nói rất nhiều về văn học, điện ảnh, hội họa. Nhưng giờ anh đoán rằng những câu chuyện của cô không phải là do cô yêu thích thật sự, mà chỉ là đơn thuần là mách khi đi dự tiệc, dùng để giành được sự chú ý mà cô khao khát để thăng tiến trong xã hội.

Khi anh bước đi dọc hàng rào sau đĩa nhà, anh quyết định mình không phí thời gian với cô nữa. New York đầy rẫy những phụ nữ trẻ xinh đẹp giỏi giang, và anh là một người đàn ông độc thân. Nếu anh không có được Janey Wilcox, chắc chắn anh có thể tìm được ai đó tốt chẳng kém nếu không muốn nói là còn tốt hơn. Nhưng rồi một cú vụt bóng khiến anh dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, và anh nhìn theo quả bóng bay.

Quả bóng vút lên qua gôn ba, rồi đột nhiên, khi anh nhìn thấy cảnh Janey ngồi giữa hai thằng bé con của George Paxton, tất cả sự cương quyết của anh bốc hơi sạch. Cứ như thể là cô đã bị bắt chọt trong một cú snapshot bí mật, vì mặt cô có vẻ dịu dàng kỳ lạ mà anh chưa bao giờ thấy. Đứa bé vui đầu vào ngực cô (và anh ước chi mình được vui đầu như thế); mặt cô có vẻ tốt bụng sáng ngời như một Madonna. Tim anh đập thình thịch và thế giới trở lại trạng thái cân bằng, bởi anh biết mình đã nghĩ đúng về cô bấy lâu nay. Anh phải cứu cô khỏi chính mình. Cô đang tự tàn phá bản thân vào con đường phù phiếm và hời hợt, và nhiệm vụ của anh là đưa cô lên một bậc cao hơn và ý nghĩa hơn. Anh hình dung ra cảnh cô cúi xuống những đứa con của họ (và con của họ chắc chắn là dễ thương hơn con của Georgie). Và rồi, như thể định mệnh đã khẳng định những kế hoạch của anh, cô ngược lên và bắt gặp ánh mắt anh. Một cái nhìn thông hiểu và dịu dàng truyền đi giữa họ.

Cô vẫy tay - và Selden nghĩ cánh tay cô duyên dáng như một cánh bướm.

Jack Paxton chuẩn bị nôn. Lẽ ra nó không nên nhét cái xúc xích đó, gần như toàn bộ, xuống cổ họng, nhưng Georgie đã thách nó, và Jack không còn lựa chọn nào khác. Và giờ đây, đứng trong bãi đậu xe xung quanh toàn là người lớn, Jack cảm thấy bụng mình cuộn lên báo hiệu nó sắp sửa nôn tới nơi. Nỗi sợ hãi lớn trong đời nó là nôn ra từ mũi, mà nó đã bị hồi ba tuổi - thực thể, ký ức sớm nhất về cha nó là nó bị ốm và rồi nói, “Bố ơi, con nôn ra từ mũi,” và bố nó nói, “bố biết, con trai ạ...” và ngay sau đó, bố nó rời khỏi nhà.

Jack cảm thấy mặt nó mất sạch máu. Trận đấu đã kết thúc, như mọi khi, phải rất lâu người lớn mới chịu ra về. “Có một bữa tiệc cocktail ở Flying Point Road,” Roditzzy Deardrum đang nói. Cô ta giống một con chó con, luẩn quẩn chân người lớn và nhảy lên đòi được chú ý. “Chả biết nữa,” Patty mơ hồ nói. Cô liếc lên Digger, ngửi mùi mồ hôi của anh và nghĩ đến sex. Cô muốn hòa mình vào cơ thể đẹp đẽ của anh (anh cao một mét chín và nặng tám một cân) và đôi mắt mơ màng kỳ lạ của anh, hai mắt cách xa nhau rất nhiều và có hình dáng như những viên kim cương được cắt thành hình bầu dục. Cô biết anh cũng đang nghĩ đến sex vì cánh tay anh siết chặt hông cô, và ngả đầu về phía cô, anh nháy mắt với cô.

Janey nhìn thấy ánh mắt trao đổi giữa Patty và Digger, và đứng trong bãi đỗ xe một buổi chiều nóng ngót ngạt, giằng xé giữa ham muốn Zizi và khao khát được trừng phạt anh bằng cách để ý

tới Selden, đột nhiên cô bị ảnh hưởng bởi cái biểu lộ không lời của sự thân mật giữa một người đàn ông và đàn bà đó. Cô đã luôn nghĩ tình yêu là một thứ tình cảm mơ hồ, không định dạng, nhưng trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô thấy rằng tình yêu có một dáng hình nhất định, một hình thể chắc chắn có thể được diễn tả bằng hành động và cử chỉ. Cô muốn cái mà em gái mình có, và nhìn ba người đàn ông - Digger, Zizi, và Selden - cô thấy Selden sao mà mờ nhạt khi đứng cạnh những chàng trai trẻ cao to đầy năng lượng như Digger và Zizi. Selden đang cố bắt ánh mắt của cô, cố tách cô ra khỏi đám đông, nhưng đột nhiên cô chắc chắn mình sẽ không bao giờ có tình cảm như thể dành cho anh, và dù có thử thì cũng vô vọng. Và hiểu điều này, cô biết mình sẽ không bao giờ thân thiết với Selden, dù mối quan hệ này có đem lại cho cô nhiều lợi ích đến thế nào.

“Tôi sẽ chỉ cho Janey hoa tiêu mới của tôi,” Selden nói.

Janey hoảng hồn liếc anh. Cô không thích cái kiểu anh nói chắc nịch, như thể có gì đó đã được quyết định trước giữa hai bọn họ. Cô liếc nhìn Mimi rồi Zizi, cảm thấy rằng cả cô và Mimi đều muốn đi bất cứ nơi nào Zizi sẽ đi. Nhưng Mimi còn vướng con.

“Anh không mang chị Janey đi được,” Roditzzy nói với Selden. Cô ta là một trong những người chỉ nghĩ tới chương trình của riêng mình. “Con trai của Sophie Loren sẽ có mặt ở bữa tiệc cocktail đấy.”

“Tôi phải đi đây,” Zizi nói. Nước da anh rám nắng còn răng thì trắng; trông anh như một vị thần trẻ đang tỏa sáng với vàng hào quang của sự độc lập khiến phụ nữ không thể cưỡng lại được.

“Chúng tôi cũng đi cùng anh,” Digger nói. Lại một lần nữa, cái nhìn bí mật được trao đi giữa Patty và Digger, khiến Janey thấy ghen tị đến đau đớn. Nếu cô có thể thoát khỏi Selden, cô sẽ đi theo Zizi, hay ít nhất xem thử anh định đi đâu.

“Mình đi thôi,” Georgie nói với Jack. Nó lo lắng đứng nhìn từ bên ngoài, cố gắng theo kịp mọi chuyển động của họ, bởi nó có cảm giác là Mimi hoàn toàn có khả năng quên bồng hai đứa nó và bỏ lại chúng ở đây. Một tiếng hét vang lên từ bên cạnh một chiếc xe, và Georgie nhìn quanh thấy Jack đang loạng choạng, mắt đầy nước mắt còn mặt xanh lét. Nhưng khi Mimi đang hôn tạm biệt mọi người - một hai phút tới cô có thể bỏ đi mà không dắt theo chúng - nó sốt ruột thì thầm, “Nhanh lên!”

Jack cố hết sức để bình ổn trở lại. Siết chặt quả bóng chày Digger đã cho, nó loạng choạng đi vào giữa nhóm. “Tôi nghĩ thằng nhỏ đó bị làm sao...” Roditzzy Deardrum cảnh báo, đúng lúc dạ dày Jack cuộn lên đau đớn. Siết chặt quả bóng quý giá giữa hai đầu gối, nó cúi gục xuống và há miệng ra với cái xúc xích kẹt trong cổ họng. Và khi bụng cuộn lên lần cuối cùng, nó nồn gần như toàn bộ lên mũi giày của Roditzzy Deardrum.

Ngồi trong căn biệt thự Wanamaker lát đá hoa cương mát lạnh, Janey lắc mấy viên đá trong ly với vẻ khó chịu không che giấu và nói, “Nó chỉ là một đứa bé thôi mà, George.” Thông thường, vẻ tráng lệ xung quanh sẽ làm cô thấy dễ chịu. Giờ cô đến nhà Mimi nhiều đến nỗi bắt đầu cảm thấy nó như là nhà mình. Nhưng ngày hôm đó cô khó chịu đến nỗi dù nội thất xa xỉ trong nhà cũng không khiến cô thấy thoải mái hơn.

“Chị nghĩ không phải lỗi của nó,” Mimi nói. Cô ta đang bồn chồn đi lại quanh phòng khách rộng lớn, như thể không quyết định được phải ngồi ở chỗ nào, hay có muốn ở trong căn phòng đó hay không. Mimi đã nằng nặc đòi Janey về lại nhà để giúp cô chăm bọn trẻ và Janey đã đồng ý. Một phần vì thế nghĩa là cô không phải đi với Selden và một phần cô đã ra một quy tắc là không bao giờ từ chối lời mời tới nhà Mimi. Nhưng ngay khi bước vào căn nhà, cô nhận ra mình đã

phạm sai lầm. Sảnh đá hoa cương với những cái gương mạ vàng đột nhiên có cảm giác xa hoa quá mức, và mối quan hệ của cô với Mimi có cảm giác như bị áp bức, như thể cô đang ngụp lặn vào cuộc sống của người khác. Nhìn vào cốc nước đá, cô tự hỏi tại sao cô lại để mình trở thành trung úy của đại úy Mimi. Và cô khao khát được ở nơi khác - bất cứ nơi nào mà cô có thể trở lại là ngôi sao của cuộc đời mình. “Chị không được để bọn trẻ ngồi dưới trời nắng, Mimi ạ,” cô nói gay gắt. Và ngay khi lời nói thốt ra khỏi miệng, cô nhận ra mình giận dữ, và rằng hành vi của Mimi với Zizi chính là lí do. Cô sẽ nói chuyện với Mimi về Zizi, cô nghĩ và nhìn vào mắt Mimi trong chiếc gương lớn treo trên lò sưởi. Cô không thể cứ để như thế thêm nữa. Giá George đi đi...”

Vẻ mặt Mimi thể hiện rõ cảm giác tội lỗi, nhưng đúng kiểu Mimi, cô ta thay đổi chủ đề ngay. “George, anh sẽ tử tế với Comstock khi anh ấy và Mauve tới ăn tối, được không?” cô hỏi.

George đảo mắt, nhìn Janey, rồi nháy mắt. Anh ta có vẻ thấy vợ mình thật buồn cười, và Janey biết anh ta thích chọc cho vợ tức lên. “Còn tùy thuộc vào việc em định nghĩa thế nào là “tử tế”,” George nói. “chừng nào em không hy vọng anh *ngủ* với hần...”

“Ôi, George!” Mimi nói, khi George cười rú lên. George cũng tự thấy mình thật buồn cười. Anh quay sang Janey để xác nhận cho sự thật này, và Janey mỉm một nụ cười nhợt nhạt với anh.

“VẬY anh không thích Comstock à?” cô nói.

“Sự thật là, tôi không thể chịu nổi hần,” George nói, nhìn Mimi. “Nhưng Mimi cứ đòi mời hần tối.”

“Em không đòi,” Mimi nói. “Chỉ là giao tiếp xã hội thôi. Anh ấy là vị hôn phu của Mauve, vì thế không thể tránh mặt được.”

Mí mắt to dày của George đột nhiên hơi khép sụp lại, và mặt anh có cái vẻ trống rỗng như thường lệ. “Em đang đi vào vùng nước nguy hiểm đấy, Mimi,” anh cảnh báo nói.

Mimi quay lại. “Ôi thôi đi nào, George. Chỉ bởi vì anh ấy là người duy nhất thắng anh trong một vụ...”

“Nếu hần mà thắng anh, thì chả sao cả,” George lạnh lùng nói. “Nhưng hần chơi ăn gian trắng trợn. Và rồi lại mời hần tới nhà mình...”

“Chuyện đó lâu lắc rồi mà,” Mimi nói,

“Auschwitz cũng thế,” George độp lại.

“George Paxton,” Mimi nói, “trong một xã hội lịch sự, chúng ta không làm mọi việc như thế. Chúng ta không để cho chuyện làm ăn ảnh hưởng tới tình bạn bè. Nếu thế, sẽ không ai lên tiếng nữa. Với cả, em chắc chắn ngày nào đó anh sẽ có cơ hội hiểu Comstock, và rồi hai người sẽ là bạn bè tốt.”

George nhướn mày lên, như thể không thể bị ảnh hưởng gì bởi lời nói của cô mà nói, “Bạn bè là người mà ta có thể làm ăn cùng, Mimi ạ.”

“Phải, nhưng em không muốn làm bạn với bất cứ đối tác kinh doanh nào của anh cả. Em nghĩ em sẽ chết vì buồn chán,” Mimi nói câu dứt khoát cuối cùng.

Họ trân trối nhìn nhau, và Janey nghe tiếng điện thoại đổ chuông đâu đó trong căn nhà, và một người hầu trả lời, “Nhà Paxton đây.”

Janey tranh thủ cơ hội để tẩu thoát. “Tôi nghĩ tôi nên...”

“Ồi không, Janey,” Mimi nói, quay sang cô với một nụ cười đáng sợ. “Chị muốn nói chuyện với em.”

Một người hầu mặc bộ đồng phục xám và trắng bước vào phòng. “Điện thoại của bà, thưa bà Paxton.”

“Cám ơn Gerda,” Mimi duyên dáng nói. “Chị sẽ quay lại ngay. George, đừng để Janey đi đấy.”

“Và đó là một mệnh lệnh,” George nói, khi Mimi ra khỏi phòng.

Janey thở dài và ngồi xuống lại chiếc ghế bành lụa trắng. George nói đúng - khi Mimi nói như thế, thì không thể nào tranh cãi với cô. Và Janey khó chịu nghĩ rằng những người sinh ra giàu có cho rằng mọi người - đặc biệt là những người không giàu - sẽ làm theo lời của họ. Nhưng tâm trí của cô chỉ tập trung vào Zizi. Sự lảng tránh của anh là mảnh khõe, hay có thể nào anh thực sự không quan tâm?

Nhưng rồi George đứng dậy và, bước qua phòng, ngồi xuống đầu một sofa gần cô.

Janey nhướn mày nhìn anh như hỏi anh đang làm gì. Khi ở một mình với anh, cô không cảm thấy thoải mái. Anh tạo cho cô cảm giác là cô chỉ phải nói một lời là anh sẽ ngủ với cô, như thể đó là điều cô muốn làm. Không phải là những lời anh nói, mà cái những cái liếc mắt không che giấu của anh xuống ngực cô. Tuy vậy, cô biết phải cư xử như thế nào với loại đàn ông như George Paxton - cô đã làm việc này trong suốt đời mình. Không buồn che giấu sự buồn chán, cô nói, “Anh thế nào, George?”

“Tôi nghe bảo cô đang gặp gỡ bạn tôi, Selden, rất nhiều,” anh nói. George lúc nào cũng cố lái câu chuyện vào chủ đề sex, như thể nói về nó kiểu gì đó sẽ khiến đem lại kết quả là hành động.

“Có khi anh gặp anh ấy nhiều chả kém gì tôi,” Janey đáp lại.

“Vậy là anh ta chưa chiếm được cô,” George nói vẻ hiểu ý.

“Tôi không hiểu sao anh lại nghĩ là anh ấy sẽ làm được chuyện đó.”

“Ồ, Selden là một con chó săn già,” George nói, nhấp một ngụm scotch. “Câu ấy thường giành được cái mình muốn.” Anh ngả người ra ghế, nhìn qua phòng vào bức tranh Harlenquinss của họa sĩ David Sale. “Nếu cô biết trước đây câu ấy thế nào thì buồn cười phết. Ôi trời, hồi cấp ba, cậu ta chỉ có chơi tennis và hút ma túy. Không thể tin nổi là giờ đây cậu ta lại lên được vị trí thế này.”

Janey bật cười không tin. “Selden Rose chơi ma túy?”

“Giữa lúc phịch mấy em cổ vũ,” George nói, đưa ly lên môi. “Chuyện vui là... làm thế nào mà *cậu ta* vào được Harvard?”

Janey không buồn trả lời. Cô bắt đầu đứng dậy, lẩm bẩm, “Tôi nghĩ sẽ đi tìm Mimi...”

“Khoan đã,” George nói, đột nhiên giơ tay ra tóm lấy cổ tay cô. Janey ném cho anh ta một cái nhìn sắc lẹm và anh vội vàng cười vui vẻ để xuê xoa đi hành động vừa xong. “Cô biết là chẳng ích gì - sẽ không khiến cho cô ấy bỏ điện thoại ra sớm hơn,” anh nói. “Hơn nữa, tôi ít khi có cơ hội nói chuyện với cô... riêng tư,” anh nói thêm, mắt đưa xuống ngực cô.

“Vớ cả,” anh nói tiếp, “tôi muốn nghe về công việc của cô.”

“Công việc của tôi?” Janey chế giễu. “George, tôi là người mẩu. Mà hơn nữa, mùa hè tôi nghỉ.” Giọng cô mỉa mai, nhưng câu nói của George đột nhiên khiến cô cảm thấy tội lỗi. Cô không định tiêu phí cả nửa mùa hè. Cô đã định đọc những cuốn sách vĩ đại, có lẽ thậm chí còn viết xong cái kịch bản đó (ơn Chúa là cô không nghe Comstock nhắc lại chuyện đó lần nào nữa). Dù thế nào, cô đã lên kế hoạch để thăng tiến trong sự nghiệp. Nhưng một lần nữa, cô lại tiêu phí bao thời gian và cô bị kẹt giữa những thứ phù phiếm hời hợt của cuộc đời...

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, George nói, “Tôi đã nghiên cứu quảng cáo trên tivi của cô, và tôi quyết định là cô có tài năng. Tài năng thực sự. Và tôi là người kiếm được tiền nhờ vào khả năng đánh hơi như thế.”

“Thật á George?” cô nói, cười khinh bỉ. Cô nhìn anh, cố xem anh đang nói nghiêm túc hay đơn thuần chỉ là chiến thuật để dụ cô lên giường. Nhưng dẫu vậy, cô vẫn thấy hạnh diện - như mọi khi, mỗi lần có người nhận ra cô vì thứ gì đó hơn là sắc đẹp của nò.

“Chà,” cô chậm rãi nói, dùng đưa ngón tay trên thành ghế, “tôi đang nghĩ mình có thể là một nhà sản xuất giỏi.” Trong thực tế, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc đó trước kia, nhưng ý tưởng đó đột nhiên nảy ra trong đầu cô và cô thích cái kiểu nó vang lên - nó tạo cho cô sức nặng.

“Như Selden,” George nói, xoa đùi.

“Không *hắn* là như Selden,” Janey nói. Cô không biết là mình đang nói cái gì nữa, nhưng cô bắt đầu thấy thích thú với bản thân. “Tôi sẽ sản xuất những bộ phim nhỏ mà tôi thực sự quan tâm. Chúng *nói* điều gì đó với công chúng Mỹ...”

“Và cô nghĩ là sẽ có tiền từ đó à?” George hỏi. Mặt anh đã mất cái vẻ ngờ nghệch thường lệ - Janey tin là mặt anh sáng lên vì quan tâm.

“Sao lại không?” cô nói. “Sau rốt, thứ đảm bảo duy nhất là ta đang kiếm được tiền là khi ta làm thứ gì đó hay ho - đó là thứ công chúng Mỹ nghĩ họ cần.”

“Tôi đã cân nhắc về việc mình tham gia vào ngành điện ảnh...,” George nói, đột nhiên bị cắt ngang bởi tiếng giày cao gót của Mimi lanh lảnh trên thảm đá hoa cương.

“Chà, mọi người không tin nổi ai vừa gọi đầu,” cô nói, bước vào phòng. “Roditzzy Deardrum. Cô ta muốn có người trả tiền cho cô ta để thay giày!”

Cái tên Roditzzy Deardrum làm gọi lại những sự kiện buổi chiều. Janey cau mày, thêm cương quyết là mình sẽ không bao giờ nói chuyện với Mimi về Zizi. “Em thực sự phải *đi* rồi,” cô nói, nghĩ rằng đó là cách duy nhất để được ở một mình với Mimi.

“Em chào tạm biệt bọn trẻ cái đã nhé?” Mimi nói, trở thành bà mẹ kể lo lắng.

“Dĩ nhiên rồi,” Janey nói. Cô đứng dậy, ngả người tới hôn một nụ hôn bắt buộc lên má George. “Đừng quên cuộc nói chuyện nhỏ của chúng ta,” anh thì thầm. “Cố ý tưởng nào thì gọi cho anh.”

Mimi có vẻ đang phấn khi dẫn Janey lên cầu thang trước rộng lớn. “Khoan vào phòng bọn trẻ vội,” cô nói. “Chỉ phải nói với em cái này.” Janey theo cô đi trên một hành lang dài dẫn tới phòng ngủ lớn. Và khi họ đi qua một loạt tranh ngựa đua Currier & Ives đóng khung, cô tin là “cái này” liên quan tới Zizi. Cô tưởng tượng kiểu rất trẻ con là Zizi đã nói với Mimi rằng anh thầm yêu cô và nhờ Mimi làm người đưa tin...

Một chiếc giường bốn cọc màn lớn kê giữa phòng của Mimi và George. Một cái bàn trắng kê với các thứ chuẩn bị cho bữa ăn nhẹ - bình trà sứ màu xanh trắng và một cái đĩa đựng dưa chuột và sandwich cá hồi - bởi một trong những sắc lệnh của Mimi với tư cách là bà chủ tổ chức các bữa tiệc nổi tiếng thế giới là khách luôn phải tìm thấy thứ gì để ăn ở bất cứ lúc nào trong ngày. Mimi ngồi xuống bàn, với với những ngón tay dài, mảnh, cầm ấm trà lên và bắt đầu rót vào một cái tách. Nhưng cô làm thế là vì thói quen chứ phải phải là vì muốn uống gì. Mắt cô sáng rõ lên với niềm hân hoan xấu xa, như thể cô vừa làm gì đó tồi tệ và tự hào về nó. Và bằng một giọng thân thiết đặc biệt, như thể Janey là người thân nhất đời, cô nói, “Cung ơi, chị sợ là mình vừa làm một việc *tồi tệ*...”

Janey sải bước tới hàng lan can nhìn ra biển. Đây là thời điểm yên tĩnh trong ngày khi buổi đêm bắt đầu buông mà biển vẫn ấm nóng. Với trái tim đập thình thịch, cô quay lại nhìn Mimi. Cuối cùng cô cũng định nói thẳng tình cảm của mình dành cho Zizi, và không mào đầu, cô cất tiếng, “Em biết chị là bạn tốt với Zizi...,” nhưng rồi nét mặt tội lỗi, sợ hãi trên mặt Mimi làm cô giật mình.

“Ôi Janey, xin em hứa là sẽ không nổi giận,” Mimi kêu lên. “Chị định kể với em trước kia, nhưng chị không biết chuyện gì đang diễn ra, và chị không muốn em bị dính vào. Nhưng em, trong tất cả mọi người, nên hiểu rằng...”

Đột nhiên Janey có cảm giác buồn nôn hết như lúc chiều, và đoán trước được câu trả lời, tuy vậy vẫn thấy mình hỏi, “Hiểu gì?”

Mimi hoang mang nhìn cô. “Nhưng chị nghĩ em đã đoán ra... Chị nghĩ là em phải biết... Zizi và chị đang yêu nhau. Bọn chị đã yêu nhau ba tuần rồi.”

Lời khẳng định sự thật này làm Janey choáng váng, và trong một lúc, cô không nói nên lời. Nhưng rồi cô nghe tiếng sóng vỗ trên bãi biển bên dưới, và thấy Mimi ngồi trước mặt cô, mặt bừng lên vì vừa phấn khích vừa sợ hãi. Cô phải đáp lại gì đó, và hất tóc qua vai, cô thốt ra một tiếng cười lạnh lùng và nói, “Dĩ nhiên là em biết. Sau rốt thì chuyện đó khá rõ ràng mà.”

“Thật á?” Mimi hoảng hốt hỏi.

“Dù sao thì với em là thế,” Janey nói. Và một lần nữa, cô cười lạnh lùng. “Nhưng mà, em biết chị quá rõ,” cô nói, vui vẻ để một chút mỉa mai xen vào giọng nói của mình. Sự thật là, cô *hoàn toàn* không biết Mimi - và chắc chắn không hề biết cô ta có thể xảo trá đến thế.

“Janey!” Mimi kinh ngạc thốt lên. “Em đang giận.”

Cô *đã* giận - thực ra, cô phần nộ - nhưng cô thà xuống địa ngục còn hơn để Mimi phát hiện ra. “Đừng có vớ vẩn thế,” cô nói thẳng băng. Và để tiếp tục che giấu cảm xúc, cô nói, “Bắt đầu từ khi nào? Tại trận polo à?” Nghĩ rằng mình mới thật ngu ngốc làm sao khi rủ Mimi đi xem trận đấu đó. Còn Mimi, giờ hoàn toàn phấn khích với mối tình của mình, ném cho cô cái nhìn nhẹ nhõm.

“Chị nghĩ anh ấy thật dễ thương, như mọi người khác thôi,” cô nói. “Nhưng chị không hề biết là anh ấy có quan tâm cho tới buổi chiều em đi cùng Selden... trong xe anh ấy. Và rồi Zizi với chị sắp xếp đi cưới ngựa ngày hôm sau... Đó là lí do vì sao chị không bảo giờ rủ *em* đi... Và rồi anh ấy theo chị vào trong chuồng ngựa và bọn chị hôn nhau...”

Janey ngả người qua hàng bao lơn. Trong một giây, cô nghĩ mình sẽ nôn mất! Tại sao, ôi tại sao, cô lại để cho Selden rủ cô đi một vòng trên chiếc xe của anh ta sau trận đấu? Với một quyết định ngu xuẩn đó, cô đã đẩy Mimi và Zizi đến với nhau, nhưng làm sao mà cô đoán được

là Zizi sẽ hứng thú với *Mimico* chứ? Và cô đổ tội cho Zizi. Anh ta là một tên trai bao... kẻ cơ hội xấu xa nhắm vào những phụ nữ đã có gia đình, giàu có... Có khi anh ta đã hỏi xin tiền của cô... Thật tình, cô đã may mắn khi không dính dáng gì tới anh ta. Kiểu gì đó, cô khoác lên mặt mình vẻ lo lắng quan ngại. “Nhưng Mimi,” cô nói. “Chị có thực sự nghĩ đó là một ý hay...”

“Ôi không,” Mimi kêu lên. “Đó là một việc xấu. Nhưng quá trễ rồi. Em thấy anh ấy tuyệt vời thế nào rồi đấy... Dĩ nhiên là chị yêu anh ấy phát điên...” Tay cô vô tình bẻ miếng sandwich. “Và điều tệ nhất là anh ấy *bảo* cũng yêu chị.”

Thêm một cú choáng váng. Janey đã ấp ủ ý tưởng rằng Zizi ngủ với Mimi vì những động cơ không nói ra, nhưng không bao giờ yêu cô. “George thì sao?” cô rít lên.

Câu hỏi đó dường như đưa Mimi về lại hiện thực. Cô hốt mấy mẩu vụn bánh vào một cái khăn ăn rồi hỏi lại, “George thì *sao*?”

“Chị là vợ anh ấy.”

Mimi quay sang cô. Trong mắt cô có một vẻ thách thức, như thể Janey đột nhiên trở thành kẻ thù của cô. “Thì sao?” cô hỏi, với một cái nhún vai khe khẽ. “Thẳng thắn mà nói, chị ngạc nhiên là em lại nhà quê đến thế. Chị không bao giờ nghĩ là em, trong tất cả mọi người, lại đánh giá chuyện ngoại tình theo thông lệ xã hội đấy.”

Không khí trở nên lạnh băng. Không ai nói gì. Tình bạn của họ đã đi tới một ngã tư. Janey hoặc là chấp nhận vụ ngoại tình và vẫn là bạn bè, hoặc là phản đối và mất mọi thứ.

Trong sự im lặng chết chóc, Mimi thả hai viên đường vào tách trà, và trong một giây, Janey ghét cô ta. Khi liên quan đến cuộc chinh phục về mặt tình dục, trước đây cô chưa bao giờ để mất một người đàn ông vào tay một phụ nữ nào. Nhưng Mimi không phải là “một phụ nữ nào.” Cô ta có thể lấy bất cứ thứ gì cô muốn, vì cô ta giàu và đã luôn làm như vậy. Cô ta dù thế nào cũng sẽ tiếp tục với Zizi, và sẽ không quan tâm Janey nghĩ gì. Và một lần nữa, sẽ có những lời thì thầm, và Jack sẽ lại cảm thấy như mình là kẻ ngoài cuộc, cố gắng để tham gia vào...

Không, cô nghĩ với sự tính toán lạnh lùng. Cô đã phải rất vất vả mới giành được tình bạn này với Mimi và không thể để một gã ngu xuẩn phá hỏng nó. Chuyện ngoại tình của Mimi sẽ là thứ có lợi cho cô - nó sẽ kết nối họ lại với nhau. Và thế là, bước vài bước về phía trước, cô nói, “Em chỉ nghĩ cho chị thôi, Mimi ạ. Em không muốn chị bị bắt gặp.”

Không khí đột nhiên trở nên nhẹ nhõm. Đúng theo kiểu tình bạn của nữ giới tức là tránh sự đối đầu, và một khi hành động hòa giải đã được thực thi, theo quy tắc thì tình bạn sẽ quay trở lại. “Ồ không, Janey. Ý chị hoàn toàn không phải thế,” Mimi nói. “Chỉ là trong một thoáng, chị đã nghĩ có khi *em* quan tâm tới Zizi...”

Cả hai phụ nữ phá lên cười, và khi người hầu, Gerda, xuất hiện ở ngưỡng cửa để mang trà đi, chị ta ngạc nhiên trước cảnh tượng có vẻ rất hoàn hảo. Tấm vải ngoài hiên bạt kẻ sọc xanh trắng khẽ bay phần phật trong gió, còn trong phòng hai phụ nữ quý phái - tóc vàng, da rám nắng, và xinh đẹp - ngồi một cách khuây khỏa nổi bật trên nền biển xanh ngoài kia. Họ ngả người về phía nhau, chia sẻ một câu đùa riêng tư. Gerda nghĩ chắc họ đang nói về đàn ông...

Và trong giây tiếp theo, những gì chị ta nghĩ đúng là thật khi nghe được Janey nói: “Đừng lo bị lộ, chị yêu. Sự thật là, em đã quyết định hẹn hò với Selden Rose.”

CHƯƠNG HAI

6

Vào ngày 10 tháng Chín năm 2000, tờ *New York Times* tuyên bố rằng Jane (được biết là Janey) Wilcox, ba mươi ba tuổi, một người mẫu đồ lót của Victoria Secret, đã kết hôn được bốn ngày với Selden Rose, bốn mươi lăm tuổi, CEO của MovieTime, tại một buổi lễ nhỏ riêng tư tại Montradonia, Ý.

Nó cũng đề cập tới chuyện Peter Cannon đã vào tù, với một mẫu tin đi kèm về chuyện những nhà tù cổ trắng không phải là câu lạc bộ miền quê như ngày xưa, và những kẻ trốn thuế, những tên lừa đảo tài chính, những kẻ buôn bán nội gián đã vào tù sẽ ngạc nhiên vì nhiều thứ như thế nào, trong đó thức ăn dở chỉ là thứ nhẹ nhàng nhất.

Nhưng với hầu hết người New York thì đó là một sáng thứ Hai rực rỡ vào tuần thứ hai của tháng Chín. Hôm đó, Comstock Dibble đang nghĩ tới chuyện mua một căn hộ mười triệu đô trên Park Avenue, bằng cách đó đẩy mình lên cao thêm trên nấc thang xã hội. Nhưng như mọi khi, đó là một quá trình khá vất vả. Đứng trong sảnh tòa nhà 795 Park Avenue, một tòa nhà mà hắn đã được đảm bảo đi đảm bảo lại bởi cả nhân viên bất động sản Brenda Lish và vợ chưa cưới của hắn, Mauve, là một trong những tòa nhà đẹp nhất ở New York, mặt hắn bóng nhẫy lên và những giọt mồ hôi lấm tấm nổi lên dưới chân tóc mỏng. Dầu vậy, mắt hắn vẫn đảo quanh sảnh với một vẻ vui sướng. Cuối tuần trước, kế toán của hắn đã cảnh báo hắn rằng lần đầu tiên trong ba năm, Parador Pictures đang cho thấy một thua lỗ giữa năm. Nhưng vào tối thứ Năm, hắn được vinh danh bởi thị trưởng New York vì những đóng góp nhân đạo cho thành phố. Và đến cuối tuần, hắn hy vọng có thể ký được hợp đồng một vụ dễ dàng kiếm cho hắn năm mươi triệu đô hoặc hơn nữa. Gần đây, hắn đã nghĩ tới chuyện mở rộng lĩnh vực làm ăn - phải, hắn yêu phim ảnh, nhưng sau rốt thì ta cũng phải thừa nhận rằng đó là lĩnh vực kinh doanh cho trẻ con - và chẳng phải hắn có thể là một nhà chính trị tuyệt vời sao? Hắn chùi trán bằng một cái khăn tay vải lạnh, và khi Brenda Lish tiếp tục những lời lảm nhảm vô tận của mình, hắn mỉm cười.

“Tớ chả phải nói với *cậu* về cái sảnh này,” chị ta nói, quay sang Mauve. “Nó được Stanford White thiết kế và được bảo dưỡng cực kỳ cẩn thận - mọi thứ đều là nguyên gốc. Nếu cậu định bán cái sảnh này ở Sotheby’s, tớ nghĩ nó sẽ trị giá tới hai mươi lăm triệu đô đấy.”

Nhưng bức tường được ốp gỗ dái ngựa; một lò sưởi đá hoa cương lớn nằm ở giữa. Và trên mặt lò sưởi có một cái bình cắm những cành hoa cao tới gần một mét. Những người gác đàn mặc đồng phục đeo găng tay trắng nhẹ nhàng lướt qua sảnh như những bóng ma. Không khí có vẻ giàu sang và bí mật, như thể tất cả những sự kiện trong tám mươi năm qua đã không hề tác động gì lên cái ốc đảo nhỏ xíu này.

“Comstock, anh nghĩ sao?” Brenda Lish hỏi.

Comstock nhìn chị ta - chị ta chắc là hơn bốn mươi lăm rồi nhưng chả hiểu sao vẫn có cái vẻ vừa con gái vừa có vẻ cô giáo - và cái váy hoa mà chị ta đang mặc trông làm sao ấy nhỉ?

“Tôi đang nghĩ là...,” hần chậm rãi nói, “tôi sẽ không mua cái sảnh này.”

Lúc này, Mauve đảo mắt, còn Brenda thì phá lên cười như thể hần nói gì đó thật sự buồn cười. Nếu hần ý thức chút nào về việc trong cái bối cảnh này hần trông ra sao - khi phong thái nhà quê của hần chỉ càng nổi bật thêm lên trên cái nền xung quanh này - hần sẽ không để lộ ra. Và Brenda Lish cũng sẽ không thừa nhận chuyện đó. Brenda lớn lên từ một gia đình New York gốc, từ cái thời thực sự có ý nghĩa, và bà của cô đã sống trong tòa nhà này. Năm mươi năm trước, một gã như Comstock Dibble sẽ không được cho vào, nhưng có lẽ hần cũng đủ khôn ngoan và kiêu hãnh để không sống trong một tòa nhà như thế này. Nhưng những ngày đó đã xa rồi, cùng với gia tài của nhà Lish, tất cả đã biến mất hồi giữa thập kỷ 1980. Lúc đó Brenda đã trở thành một nhà môi giới bất động sản, sử dụng kiến thức của một người trong cuộc về những tòa nhà đẹp nhất ở New York để dựng nên một mạng lưới khách hàng sẵn lòng, và có thể, bỏ hàng triệu hàng triệu đô cho một căn hộ. Cá nhân thì cô không bằng lòng với những gã như Comstock Dibble. Nhưng mặc dù hần thô lỗ hơn hầu hết tất cả những gã ngạo mạn, vô vị với những bà vợ lấy về làm cảnh, những kẻ đã thay đổi bộ mặt xã hội hồi những năm tám mươi, hần không hoàn toàn lệch khỏi khuôn. Hần có tên tuổi, hần có tiền, hần được thị trường vinh danh, và hần sắp sửa lấy Mauve Binchely.

“Mình có nên bước ra ngoài không?” chị hỏi, và cả ba bước ra ngoài trời nắng rực rỡ.

“Giờ thì Mauve, tớ chả phải nói với *cậu* điều này,” Brenda nói. “Nhưng cậu biết là các căn hộ trong tòa nhà này không thường xuyên trống... Căn gần đây nhất là ba năm trước. Vậy nên nếu cậu quan tâm, tớ sẽ ra giá ngay lập tức, ít nhất là hỏi về giá cả...”

Mauve khịt khịt mũi như thể đang ngửi mùi hôi và nói, “Tớ lo là hơi ồn.”

“Ồn?” Comstock nói. Đột nhiên hần có vẻ nổi đóa lên. Và Brenda, đã nghe rất nhiều chuyện về những người khác qua mạng lưới công việc của mình, tự hỏi mình có sắp sửa chứng kiến cơn mất kiểm soát khét tiếng của hần hay không.

“Giờ em phải quen với tiếng ồn rồi chứ? Em đã sống ở Park Avenue mà,” hần nói, quay sang Mauve về buộc tội, như thể cô vừa ăn cắp một thứ ở cửa hàng.

“Thì sao?” Mauve nói. “Em nghe thấy một tiếng ồn lớn.”

“Đó chắc là do Brenda đang nói, em ngu thế,” hần đập lại.

“Em *nghe thấy tiếng còi xe*,” Mauve nói, không đáp lại lời xúc phạm kia. Đó là một trong những điểm hần thích ở cô - da cô dày như da cá sấu.

“Chà, cửa sổ hai lớp, nhưng cậu hoàn toàn có thể làm thành ba lớp, chừng khoảng... năm mươi ngàn đô?” Brenda nói. Đột nhiên chị nhớ ra một chuyện chị nghe về Comstock Dibble, hần đã gắn cái kẹp núm vú vào một phụ nữ rồi buộc dây vào hai cái kẹp và rồi phịch cô ta từ phía sau, cưỡi cô ta như cưỡi ngựa. Và hiển nhiên là cô đó thích như thế.

“Anh biết là em không chịu nổi tiếng ồn mà,” Mauve nghiêm nghị nói. “Breanda, cậu nhớ không, ngay cả hồi khi bọn mình còn nhỏ, lần nào nghe tiếng còi báo động là tớ cũng hét toáng lên.”

“Còn giờ anh thì không thể chịu nổi em,” Comstock nói. “Xe của tôi đâu rồi?”

Đĩ nhiên là hắn đang đứng ngay trước chiếc xe - một chiếc Mercedes đen với cửa màu và kính chống đạn. “Tạm biệt Brenda,” hắn nói, lờm Mauve một phát. “*Tôi* sẽ gọi cho cô sau.”

“Bất cứ lúc nào,” Brenda nói, vẫy tay.

“Anh ta thật tởm nhỉ?” Mauve nói.

“Tởm” là một từ quá nhẹ nhàng, Breanda nghĩ, nhưng chỉ đáp, “Ừa.”

“Nhưng tớ chả biết làm thế nào. Tớ yêu anh ấy,” Mauve nói.

Brenda muốn phá lên cười. Không giống như bạn bè cùng lứa, chị không cảm thấy thương cho “Mauve tội nghiệp”; mà thấy sự liên minh của cô bạn với Comstock là một dạng báo thù thần thánh. Brenda và Mauve đã ở Brearley cùng nhau từ hồi còn nhỏ. Và Comstock nói hoàn toàn đúng - Mauve là, và đã luôn là, ả ngu xuẩn. Cô ta thực tình có hét toáng lên mỗi lần một chiếc xe có còi báo động chạy qua, và có lần thậm chí đã tè ra quần. Có khi người ta đã đuổi cô ta ra khỏi Brearley, nhưng cha mẹ cô ta có quá nhiều tiền và chả hiểu sao lại có họ hàng với nhà Vanderbilt.

“Nếu cậu yêu anh ấy thì đó là điều quan trọng nhất rồi,” Breanda nói.

“Ồ, *tớ biết*,” Mauve nói. Cô ta lấy một cái gương tay nhỏ từ cái túi Fendi da rắn ra và bôi phấn lên cái mũi dài nhọn hoắt. “Bạn yêu, giờ thì *tớ* thật sự *phải* đi. Tuần lễ Thời trang bắt đầu hôm nay.”

“Rất vui được gặp lại cậu, bạn yêu,” Brenda nói, ngả người tới trước hôn gió hai cái bắt buộc. “Trông cậu y hệt như hai mươi năm trước.”

“Cậu cũng vậy,” Mauve nói. “Cậu biết không, *tớ* đã quên mất những cái váy Laura Ashely cổ trống tuyệt thế nào. Có lẽ chúng nên được mặc lại.”

“Sau rốt thì mọi thứ sẽ đều quay lại,” Brenda nói. Chị mỉm cười khi nhìn Mauve rẽ xuống Park Avenue. Chị chả bận tâm chuyện Mauve cười nhạo cái váy Laura Ashley của chị. Bản thân Brenda cũng thừa nhận là mình ăn mặc lạc hậu không cứu vãn được. Nhưng dẫu vậy, chị kiếm được hơn hai triệu đô tiền hoa hồng trong một năm, và là người đã chứng kiến cú sa sút hết lần này tới lượt khác, chị sẽ không bao giờ phung phí tiền bạc vào đồ hiệu.

“Bọn nhà giàu này mới ngu xuẩn làm sao!” chị nghĩ khi giơ tay vẫy taxi. Như thế mặc đồ hiệu sẽ tạo cho Mauve Binchely một cá tính. Chị ngồi vào sau một chiếc taxi và nói địa chỉ cuộc hẹn tiếp theo. Chị cảm thấy vui sướng - mặc cho Mauve có phản đối, chị biết Comstock Dibble sẽ mua căn hộ đó, hoặc ít nhất là cũng cố mua. Căn hộ hắn quan tâm, 9B, là một căn hộ bốn nghìn foot vuông, với một phòng khách, phòng ăn, phòng làm việc, ba phòng ngủ, và một phòng người giúp việc. Nhưng chị ngờ là hắn sẽ mua căn hộ bằng cái hộp giày nếu như có loại đó. Không phải chỉ chuyện tòa nhà ở số 795 Park là tòa nhà đẹp nhất trong thành phố, mà Victory Matrick, lão CEO điên rồ của cả tập đoàn Splatch Vernerr, sống tại tòa nhà này. Và rõ là, Victor sống ở đâu, thì Comstock cũng phải sống ở đó. Trong suốt thời gian chị dẫn họ đi xem căn hộ, Comstock đã hỏi hết câu này tới câu khác về căn hộ của Victor Matrick - nó nằm chỗ nào so với căn hộ 9B, rộng bao nhiêu, thậm chí cả chuyện ai thiết kế nội thất. Brenda nghĩ, thật thảm hại và đúng kiểu cư xử của những gã quyền lực và giàu có, những người lẽ ra phải ở trên tất cả, lại gần như lúc nào cũng đưa ra quyết định dựa vào những cái tôi cá nhân nhỏ bé ti tiện.

Chỉ cách vài khu nhà về phía Nam, trên Đại lộ Năm và Phố 70, Mimi Kilroy bước vào một thang máy nhỏ xíu dẫn lên căn hộ của cô và George, và chào người gác thang máy. Người này sẽ nhấn tầng để cô không phải tự mình làm việc đó. Hai người gác cửa ngồi trong sảnh. Khi cô đi qua và

gật đầu, một gã vội chạy ra cánh cửa đồng nặng nề dẫn ra phố, mở cho cô bước qua.

“Tôi nghĩ là xe chưa tới, thưa bà Paxton,” gã nói, lo lắng vô độ, như thể việc cô đi bộ khiến anh ta đau đớn về mặt thể xác.

“Hôm nay tôi không đi xe, Jésus ạ. Tôi sẽ cưỡi cái đó. Tuyệt vời không?” Cô chỉ một thứ máy kỳ cục nằm bên vệ đường, gồm một cái xe kéo gắn với một cái xe đạp. Một chàng trai trẻ đội mũ lưỡi trai ngồi trên đó.

“Trông nguy hiểm quá, thưa bà Paxton,” Jésus nói, và Mimi phá lên cười. “Anh biết là sẽ không bao giờ có chuyện gì xảy ra với *tôi* mà,” cô nói.

Bước ra ngoài, tâm trạng cô hân hoan phấn chấn. Đại lộ Năm là một trong những nơi tuyệt vời nhất trên thế giới và hết năm này sang năm khác, nó đều luôn như vậy - nó là một trong số những như ít ỏi trong đời mà ta có thể thực dựa vào. Và rồi cô nghĩ chuyện này mới thú vị làm sao, khi một con đường có thể khiến ta dễ chịu hơn cả gia đình hay bạn bè. Nhưng cô nhận ra là trong cuộc sống, việc mình đón nhận hạnh phúc từ bất cứ nơi nào nó nảy sinh ra là rất quan trọng. Bởi vì thông thường, những thứ người khác nói với ta rằng sẽ khiến ta hạnh phúc thì lại không làm được thế.

Cô bước vào một cái xe kéo, sơn màu vàng bắt mắt khách du lịch mà chính vì họ, cái phương tiện đi lại này mới được tạo ra. Cô bắt chéo chân, vuốt thẳng váy. Chân cô đi một đôi bốt màu be - rất là bất tiện và đắt đến nỗi bịch, nhưng mục đích là chỗ đó. Người lái xe gật đầu với cô và chạy vào dòng xe. Và khi họ nhẹ nhàng chạy xuống Đại lộ Năm, cô thấy ngất ngây sung sướng.

Cô quyết định là ngày hôm đó, cô hạnh phúc. Cô bốn mươi hai tuổi, và gần đây ngày tháng của cô rơi vào hai trạng thái: hoặc buồn hoặc vui đến nỗi bịch. Khi vui, cô thấy mình lại là cô gái mười tám tuổi, như thể không có gì là quá muộn. Và cô vẫn có thể làm gì đó, như bắt đầu một ban nhạc rock chỉ có nữ, học chơi guitar điện và hát trên sân khấu trước hàng ngàn người. Khi buồn, cô thấy mình già nua, như thể cô đã không làm được gì trong đời. Cô cảm thấy chẳng mấy chốc sẽ chẳng ai còn ham muốn cô và không ai muốn làm tình với cô nữa. Cô sẽ mãn kinh và phía dưới của cô sẽ khô khốc - và quả tình đôi lúc thật khó bắt nó ướt át lại, đặc biệt là với George. Nhưng năm qua George không đòi hỏi cô lắm. Cô đoán là chắc anh có được từ nơi khác như mọi ông chồng mà cô biết. Nhưng cô chẳng quan tâm, chừng nào anh còn giữ chuyện đó kín đáo.

Vài năm trước, những suy nghĩ đó sẽ là lời nguyện rửa với cô. Cha cô là kẻ ngoại tình (mà theo như cô biết là giờ vẫn ngoại tình), và cô đã nhìn thấy sự cay đắng và khổ sở bên dưới cái vẻ ngoài lộng lẫy của mẹ mình. Khi Mimi còn thiếu nữ, cô ghét mẹ vì không bao giờ phản đối những đêm bí ẩn mà cha cô không có mặt ở nhà. Nhưng mẹ cô nói rõ rằng chủ đề đó sẽ không bao giờ được nói tới, với một câu nhận xét, “Mẹ sẽ không bao giờ chỉ trích cha con, cưng ạ.” Lời nhận xét đó ám ảnh cô suốt nhiều năm. Đôi khi cô tự hỏi có phải chính vì nó mà cô đã nổi loạn đến thế trong những năm hai mươi tuổi và ngoài ba mươi, không chịu ổn định lập gia đình, để “làm gì đó.” Ấy vậy mà, về mặt *lý tưởng*, cô ngưỡng mộ sự hy sinh của mẹ. Cô thường tự hỏi cô có làm được như thế không. Và đột nhiên cô nhận ra đó chính là điều mà cô *đã* làm với George. Cô đã gạt bỏ những sở thích cá nhân cho cái cô tin là lợi ích lớn hơn.

Nhưng lợi ích lớn hơn cho ai? Cô tự hỏi khi họ băng qua một tòa nhà đá trắng tuyệt đẹp từng là nhà riêng của một tỉ phú hồi những năm 1920 nhưng giờ là Frick Museum. Dĩ nhiên, những chuyện cô làm là vì cô. Sau cùng, George là một người đàn ông giàu có, và mọi người đã luôn trông đợi cô sẽ lấy một người giàu, với mục đích duy nhất là để thêm vào gia sản của nhà Kilroy. Nhưng cô cũng biết rằng mình là một người vợ tuyệt vời cho George, rằng cô làm anh mạnh thêm. Việc nhận ra và cuối cùng chấp nhận việc này là mục đích trong đời cô không hề đến một cách dễ dàng, và đã bao năm nay cô dành vật mình với suy nghĩ đó. Khi còn nhỏ, cô đã

luôn nghĩ mình sẽ là thứ gì đó - một ngôi sao - một vận động viên cưỡi ngựa Olympic, hay thậm chí là một kẻ gây hài, một nữ diễn viên, một nhà báo. Nhưng mỗi lần cô cố làm những việc này thì đều bị gia đình phản đối một cách ngấm ngầm. Mặc dầu sự phản đối của họ chẳng bao giờ nói rõ ra, nó cũng nặng như cùm. Cô không được xuất hiện quá nhiều trong mắt dân chúng, nơi cô có thể thất bại hay bị những nhà phê bình chế giễu. Cô không được làm xấu hổ gia đình và, trên hết, là cha cô. Thông điệp không nói ra luôn là: Tại sao cô phải làm gì khi mà cô không cần phải làm? Việc duyên dáng và quyến rũ, ăn mặc đẹp và trông xinh đẹp không đủ sao? Và vì vậy, cô tự hỏi, làm thế quái nào mà cô lại ngoại tình với Zizi?

Cô đang bị khủng hoảng tuổi trung niên. Không ai bảo với phụ nữ chuyện gì sẽ xảy ra với họ về mặt cảm xúc khi họ bước sang tuổi bốn mươi. Đầu tiên, sẽ có cảm giác thanh thản tốt độ. Ta hiểu ra rằng ta không thể kiểm soát mọi thứ, rằng không phải mọi chuyện xảy ra đều liên quan tới ta, và có quá nhiều thứ ta từng nghĩ là quan trọng thì đột nhiên ta nhận ra không phải vậy. Vậy mà ta vẫn thấy mình còn trẻ, vẫn có thể đọc thực đơn nhà hàng vào buổi tối. Nhưng rồi một cú huých về mặt cảm xúc xảy ra, khi ta tự hỏi mục đích của cuộc đời, đặc biệt là mục đích của cuộc đời *mình*. Đột nhiên ta muốn ý nghĩa, ta muốn sự liên hệ, ta muốn tình yêu, và ta thấy những thứ này đã phai nhạt đi; ta là con robot, làm mọi việc ta luôn làm, nhưng ta không còn thấy phấn khích nữa, ta thấy sự *vô nghĩa* nằm bên dưới mọi thứ. Có những đêm cô đi ngủ và ước buổi sáng sẽ không bao giờ tới. Nhưng lúc nào, nó cũng tới.

Dĩ nhiên, không ai kể cả George biết cảm xúc của cô. Cô sẽ không bao giờ nói về nó. Mẹ cô đã luôn bảo rằng không có gì kém hấp dẫn bằng việc một cô gái giàu có than phiền về cuộc đời. Cô biết mình may mắn. Cô biết mình sung sướng hơn hầu hết mọi người trên thế giới. Ngày nào cô cũng tự nhắc nhở mình điều đó. Cô cố tận hưởng niềm vui nho nhỏ, nhưng đôi khi không được.

Và rồi cô gặp Zizi. Cô biết Janey thích anh và anh tò mò về cô ấy, nhưng Mimi nhanh chóng dập tắt chuyện đó. Cái lão Harold Vane đã cảnh cáo anh phải dứt Janey ra. Kiểu gì đó thì tiếng tăm của Janey khá xấu. Có tin đồn khá ác rằng cô là gái điếm, lấy tiền của đàn ông, nhưng Mimi không nhất thiết phải tin chuyện đó. Lỗi của Janey là cô không có đủ sức mạnh để tóm lấy một chàng như Zizi, mà bố của anh, Janey cũng như mọi người đều không biết, thực ra là một bá tước Đức. Gia đình anh đã chuyển tới Argentina trước khi Zizi ra đời. Và Zizi, là con trai thứ hai, vì thế anh không hưởng thừa kế hay tước vị, đã chuyển sang chơi polo.

Zizi là người Mimi sẽ cưới nếu như cô không cưới George, và nếu như Zizi già hơn mười lăm tuổi. Đây là một trong những trò ác độc của cuộc đời, không thể nào giải quyết được cho đến khi nó tự lộ ra ý nghĩa thật. Cô không thể bỏ George (phải giải quyết vụ scandal sau đó với cô là chuyện không thể tưởng tượng nổi), nhưng trong khoảnh khắc, cô cũng không thể bỏ Zizi được. Anh có lẽ là chàng trai đẹp nhất cuối cùng mà cô làm tình trong suốt quãng đời còn lại.

Xe cô đi chậm lại trên Phố 65, và người lái xe tranh thủ quay lại và mỉm cười. “Nhân tiện, tôi là Jason.”

“Tôi tên là Mimi,” Mimi nói. Cô nhào người tới chìa tay ra để che giấu sự trịnh trọng mà cô vừa nói tên mình. “Anh sống ở đây à, Jason?” cô hỏi.

“Tôi ở với một người bạn ở Brooklyn,” anh nói. Và đột nhiên cô tưởng tượng ra căn nhà xập xệ - cô chỉ mới đi qua Brooklyn trên đường ra sân bay, khi tài xế phải đi tuyến đó để tránh tắc đường.

“Ồ thế à,” cô nói.

“Chỉ vào mùa hè thôi,” Jason nói. “Tôi quê ở Iowa. Vào mùa hè, tôi làm việc này để trả tiền học.”

“Chà,” Mimi nói. “Tôi ngưỡng mộ việc anh làm quá.”

Cô mỉm cười và, liếc sang trái, thấy rằng họ đang đi qua một tòa nhà bằng sa thạch lớn nơi cô đã lớn lên. Gia đình cô sở hữu toàn bộ một tầng - mười nghìn foot vuông - với hai giúp việc người Ireland sống cùng. Nhìn lên, cô thấy cửa sổ phòng ngủ cũ, và đột nhiên nhớ tới lúc còn nhỏ. Sở thú của Công viên Trung tâm ở ngay đối diện bên đường, và khi còn nhỏ, cô nghe tiếng sư tử gầm trong đêm... Và lần đầu tiên trong nhiều năm, cô nhớ mình thích nghĩ rằng cha mình đã ở với những con sư tử vào những đêm ông không về nhà.

Bọn sư tử đã từ lâu không còn nữa, được cứu thoát khỏi sở thú nhiều năm trước bởi những nhà hoạt động vì quyền động vật. Nhưng giờ trong công viên có chim ưng, bồ câu, sóc, chuột, và có khi là con chó nhỏ - thật ra, một con chó Chihuahua của một bà già đã bị một con chim ưng bắt mất trên Phố Đông 63 khi bà ta dắt nó đi dạo buổi sớm hai ngày trước đó. Chuyện đó được đăng trên trang hai tờ *New York Times*. Và người ta ngờ rằng một đôi chim ưng làm tổ ngay bên dưới rìa mái nhà chạm trổ của Khách sạn Lowell.

Hai tầng bên dưới, trong một căn hộ suite lớn có sảnh, phòng khách, hai phòng ngủ, ba phòng tắm, và một lò sưởi, một đôi mới cưới đang chuẩn bị cho ra phố. Selden Rose cài đôi măng sét vàng lên chiếc áo trắng phau của mình trong khi vợ anh, Janey, vẽ một đường chì màu nâu lên mí mắt.

Selden ở trong phòng ngủ số hai, ngán ngẩm một mình. Cho đến lúc này, mọi thứ sẽ thành công tốt đẹp. Và anh tự chúc mừng mình vì đã nhìn xa trước mà thuê một phòng suite hai phòng ngủ rất nhiều tháng trước khi anh chuyển tới New York. Thế cho phép anh và Janey có thể thoải mái ở khách sạn trong lúc tìm một căn hộ. Người hầu đã chuyển quần áo của anh vào tủ trong phòng ngủ thứ hai và thư ký đã sắp xếp đồ đạc của Janey vào phòng ngủ thứ nhất khi họ ở Tuscany. Thật là một chuyến đi tuyệt vời, anh nghĩ. Họ đã đi xem ít nhất là hàng chục nhà thờ và rất nhiều bảo tàng nhỏ. Và họ đã rất hòa hợp với nhau, trừ ngày thứ ba khi Janey nổi đóa lên trên quảng trường thị trấn có tường bao quanh Puntadelliesia. Họ đang uống những tách nhỏ cà phê Ý đen của địa phương, vừa chụp ảnh nhau trước một cái cổng bằng đá lớn, bên dưới trải ra một thung lũng những nông trại đường như đủ mọi màu sắc xanh, vàng, lá cây. “Khi nhìn thấy cảnh như thế, em hiểu người Thiên Chúa giáo nghĩ ra ý tưởng thiên đường ở đâu,” anh nói. Và khi cô chẳng nói gì mà gật đầu, anh nghĩ chắc do trời nóng làm cô không nhiệt tình.

“Em uống ly nước chanh nhé? Hay ăn kem?” anh đã hỏi. Và khi cô không trả lời, chỉ dăm dăm nhìn anh bằng đôi mắt xanh lớn như màu của sapphire, anh lấy bản đồ Tuscany và trải ra trên chiếc bàn sắt màu xanh lá cây tròn. “Anh nghĩ tối nay mình sẽ lại ăn tối ở biệt thự,” anh nói. “Suy cho cùng, khi mà mình có đầu bếp mà đi ăn ngoài thì thật vô nghĩa. Rồi mình có thể chạy xe tới Montrachet vào sáng hôm sau. Nghe nói ở bảo tàng có vài bức tranh rất đẹp từ hồi thế kỷ mười sáu - Met đã cố có được chúng bao năm rồi nhưng người ta không cho phép chúng rời khỏi đất nước này, và chắc chắn không phải *vùng quê này*...”

Thông thường, anh nghĩ cô sẽ thích câu đùa của anh. Nhưng thay vào đó anh nhận thấy trong mắt cô một vẻ lạ lùng, và đột nhiên, cô hất tách cà phê của mình xuống nền đá cuội.

“Anh không hiểu à?” cô hét lên. “Tôi *đến* quan tâm tới mấy bức tranh thế kỷ mười sáu của anh.”

Trong một lúc, họ chỉ dờ dẫm nhìn nhau, cả hai sợ hãi vì câu nói ác nghiệt của cô.

“Nhưng anh nghĩ...”

“Anh không *nghĩ*, Selden ạ. Anh chỉ *làm*... bất cứ thứ gì *anh* muốn... và anh muốn tôi cũng thích

thế.” Và rồi cô òa khóc nức nở.

Quảng trường đầy những người già - phụ nữ mặc đồ đen quàng khăn trên đầu và đàn ông chơi cờ - và tất cả nhìn họ, tự hỏi không biết có chuyện gì. Anh nghe được vài câu tiếng Ý, và cùng với những ánh mắt giận dữ của họ, anh hiểu họ đang tự hỏi tại sao “cái gã” kia lại “hành hạ” cô gái người Mỹ xinh đẹp.

Anh ném năm nghìn lira lên bàn và cầm lấy tay cô. “Đi nào,” anh nói.

“Em không đi. Em nóng và mệt... Sao mình không đi Portofino hay Capri, nơi mình ít nhất biết vài người. Em chán ngấy những người Ý già nua này rồi, em chán ngấy bảo tàng với nhà thờ bẩn thỉu này... Anh không thấy là chỗ này *bẩn thỉu* đến chết được à?”

“Nhanh lên,” anh đập. “Trừ phi em muốn gặp cảnh sát.”

Cô để anh dẫn ra xe. Và một khi vào xe, và họ bắt đầu chậm chậm chạy khỏi thị trấn, cô mới nín khóc. “Có chuyện gì thế?” anh hỏi. “Ngày trong tháng à?”

“Không, không phải ngày trong tháng,” cô cúi kính nói. “Em chán ngấy phải đi lại bằng ô tô. Em chán ngấy mì Ý. Và em chán tranh vẽ chết đi được.”

“Nhưng mình đã bàn bạc,” anh tuyệt vọng nói. “Em bảo em thích Caravaggio...”

“Mình chưa thấy Caravaggio gì cả...”

“Mình sẽ thấy. Mình sẽ tới Rome...”

Cô lại bắt đầu thút thít, nước mắt chảy xuống hai má.

Anh cho xe tạt vào bên trường. Cô là vật quý của anh. Anh không thể chịu đựng nổi việc nhìn cô bị tổn thương. Anh vòng tay quanh cô và kéo đầu cô gục lên vai anh. “Sao thế cưng?” anh khẽ hỏi. “Xin em đừng khóc mà. Em muốn làm gì?”

“Em muốn đi Capri,” cô nói. “Hay ít nhất là Milan. Em muốn đi mua sắm. Và đồ ở đó rất rẻ...”

“Giờ đi Capri thì muộn quá rồi, nhưng mai mình sẽ đi Milan, anh hứa đấy,” anh nói, nghĩ, với một chút ân hận, thật đáng tiếc phải rời khỏi biệt thự sớm ba ngày bởi anh phải mất hai mươi nghìn đô tiền thuê một tuần. Nhưng anh đủ thông minh để hiểu rằng đây không phải là lúc nghĩ tới chuyện tiền bạc. “Mình sẽ đi Milan,” anh trấn an cô, “và mình sẽ ở một căn phòng suite ở khách sạn Bốn Mùa...”

Và rồi, khi họ sung sướng ở trong phòng suite một ngàn năm trăm đô một năm, khi cô mở hàng đồng túi quần áo mà anh đã mua (được giảm giá - ơn Chúa là đám nhân viên đã nhận ra cô), anh bảo rằng nếu có gì cô cảm thấy không vừa lòng, cô chỉ việc *nói* với anh rằng mình thấy thế nào và anh sẽ hiểu...

Lúc này, quay lại New York và chuẩn bị ngày đầu tiên đi làm sau khi cưới xong, anh nghĩ đến những thay đổi nhỏ khi bắt đầu một cuộc hôn nhân, và có khi cuộc hôn nhân này phải thay đổi nhiều. Xem xét sự thật rằng Janey và anh chỉ mới biết nhau hơn ba tháng, thì họ đang làm mọi thứ rất tốt, anh nghĩ, thắt cà vạt trước gương. Và sáng hôm đó cô đã làm cho anh cực khoái đến mê mê. Và nhớ tới chuyện đó, đột nhiên anh thấy nhớ cô, mặc dù cô chỉ ở ngay phòng kế bên.

Anh đeo chiếc đồng hồ vàng Bulgari quanh cổ tay gầy và rồi qua phòng khách vào phòng ngủ chính.

Cô đang trong phòng vệ sinh, cẩn thận trang điểm trước một cái gương tròn. Mắt cô cười với anh qua gương. Và anh bước tới sau cô, nâng tóc cô lên và khẽ hôn lên gáy cô.

“Chào anh yêu,” cô nói.

“Chào bà Rose,” anh nói. “Thế cả ngày nay em phải làm gì?”

“Đi xem trình diễn thời trang. Với Mimi. Bọn em sẽ chọn quần áo cho mùa tiếp theo,” cô vui vẻ nói.

“Anh nghĩ *em* nên làm người mẫu quần áo.”

“Ừmmmm,” cô nói, nhắm một mí mắt lại để đánh mí màu tím. “Cả đồng việc... mệt kinh... và tất cả bọn con gái họ dùng đều trẻ và ngực phẳng - họ không muốn phải trả cho chúng... Anh có tiếc mình bị lỡ mất lễ Emmy không?” đột nhiên cô hỏi. “Em đọc trên báo thấy bộ phim của Johnny Block đạt giải...”

“Emmy thì năm nào chả có. Tuần trăng mật của chúng ta thì chỉ có một lần trong đời.

“Ừa,” cô nói. “Em nghĩ là... Dù sao, luôn có giải Cầu Vàng. Và Oscar...”

“Mấy cái đó còn xa lắc,” anh dễ chịu nói, không muốn bảo với cô rằng CEO của MovieTime lẽ ra phải hộ tống một trong những nữ diễn viên của họ. “Anh đang nghĩ,” anh nói, thay đổi chủ đề khi ngồi lên rìa bồn tắm Jacuzzi. “Sao tối nay mình không ở nhà nhỉ? Đêm đầu tiên chúng mình quay về, và mình có thể gọi phục vụ phòng... trứng cá và thịt bò với sốt béarnaise...”

Trong một giây, anh nghĩ mình nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của cô mà anh đã thấy lần đầu tiên ở Tuscany, nhưng cô nói về buổi tiệc, “Ôi Selden. Anh biết là không được mà. Tối nay là đêm đầu tiên của Tuần lễ Thời trang, và mình phải tới dự chương trình của Calvin Klein và sau đó là bữa tối của ông ta, và rồi bữa tiệc Visionnaire lớn... Anh không phải đi. Nhưng nếu em không đi, mọi người sẽ coi là rất kỳ cục.”

“Và chuyện đó,” anh vừa đứng lên vừa nói, “là chuyện là anh không bao giờ hiểu được.”

“Ồ, nhưng anh sẽ hiểu, cưng ạ,” cô nói, mỉm cười với anh. “Và mình còn có bữa tiệc Armani vào thứ Tư và lễ khai trương boutique mới của Prada, và thứ Năm, lễ trao giải thưởng của thị trưởng - mình tuyệt đối không được vắng mặt bởi chủ tịch của Victoria’s Secret muốn vợ chồng mình ngồi ở bàn ông ấy...”

Selden muốn vắng mặt trong tất cả các chuyện đó. Nhưng mắt vợ anh sáng rực lên vì phần khích đến nỗi anh không nỡ lòng nào làm cô thất vọng. “Tối nay em muốn anh gặp em ở đâu?”

“Ở lều trong Bryant Park. Bảy giờ tối - anh đến muộn mười lăm phút cũng không sao, các show thường bắt đầu muộn đến nửa tiếng. Cứ đi thẳng vào trong - họ hứa cho anh một ghế hàng đầu tiên cạnh em...”

Đột nhiên cô quay lại và vòng tay ôm lấy anh. “Ngoan nào cưng,” cô nói. “Hôm nay em sẽ nhớ anh lắm đấy. Em sợ mình không chịu đựng nổi tới lúc bảy giờ cơ.”

“Nếu thế thì anh sẽ không đến muộn,” anh nói, và tiếc khi phải tách người đi ra.

Vài phút sau, anh bước xuống đường và vào sau một chiếc Lincoln Town Car màu đen đưa đón anh đi làm hàng ngày. Anh ngồi ngả ra ghế da và cầm điện thoại lên, quay số văn phòng.

Thư ký của anh trả lời, “Tôi đây,” anh hỏi. “Có ai gọi không?”

“Gordon White vừa gọi,” cô kia nói. “Tôi có nên gọi lại cho anh ta?”

Vài giây sau, Gordon White, phó của anh ở MovieTime, gọi cho anh. “Selden, kỳ trăng mật thế nào?” anh ta nói.

“Tuyệt lắm,” Selden nói.

“Anh xem lễ Emmy chưa?” Gordon hỏi.

“Jonny Block thắng. Với chúng ta, thế quá tuyệt.”

“Nhưng anh ta không cảm ơn MovieTime.”

Selden cau mày và đột nhiên trở thành một con người khác. “Bảo bên bộ phận kinh doanh xem hợp đồng của anh ta,” anh nói, nhìn ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe bò qua Khách sạn Sherry-Netherland ở Đại lộ Năm. “Có khi có lỗi hổng. Xem thử anh có cách này tước đi uy tín của anh ta không.”

Anh ta đi rồi! Janey nghĩ. Và đột nhiên thấy nhẹ nhõm.

Cô có thể thở được.

Cô đặt cây chổi trang điểm xuống và lăn ra giường. Không phải là cô không yêu Selden Rose - có những khoảnh khắc, những giờ, thậm chí nhiều ngày, cô yêu anh điên cuồng. Nhưng cũng có những khoảnh khắc, những giờ, những ngày, cô cảm thấy không hề yêu anh chút nào, khi cô nhìn anh và thấy *sợ hãi* rằng cô đã phạm sai lầm lớn nhất trong đời. Thật không thể biết được cảm giác nào mới là đúng, bởi ai cũng nói rằng sợ hãi là một phần tự nhiên, thông thường khi tiến hành kết hôn.

Khi nằm trên giường, cô nhớ lại những cảm xúc đã dẫn tới cuộc hôn nhân này. Cái khoảnh khắc định mệnh khi Mimi bảo với cô rằng cô ta đang hẹn hò Zizi đã khiến Janey nhớ ra sự thật nghiệt ngã của tình yêu và lãng mạn. Cái sự thật rằng sự lựa chọn chồng của một phụ nữ luôn bị giới hạn trong những người đàn ông muốn cô ta, không có chuyện ngược lại. Và khi cô lái xe từ nhà Mimi về chiều hôm đó, cô quyết định rằng mình không thể để bị tụt lại phía sau. Và vì vậy, như hàng triệu phụ nữ khác, cô đã buộc mình phải yêu người đàn ông đã phải lòng cô.

Thoạt đầu chuyện này không dễ gì. Và trong hai tuần đầu tiên, khi cô cho phép anh hộ tống cô đi quanh Hamptons và thậm chí nắm tay anh, mọi phần trong cô đều cưỡng lại điều đó. Cô thậm chí không thể buộc mình hôn nổi anh. Nụ hôn của anh nhỏ và cứng quèo, như của một ông già. Cái ý nghĩ phải làm tình với anh khiến cô thấy phát ốm. Nhưng dần vậy, anh kiên trì, còn cô nhìn và đợi, tìm những điểm tốt trong anh, hy vọng vào thời điểm khi đột nhiên anh có thể phá tan sự phòng vệ của cô...

Và sự nhiệt tình của Mimi giúp cô tiến tới. Không có gì một người phụ nữ đã có gia đình thích hơn việc ghép đôi cho người khác, và ngày qua ngày, cô ta liên tục lấy ra các ví dụ ủng hộ cho Selden: Anh ấy là loại đàn ông độc thân không hay có đâu; phụ nữ đã xếp cả hàng dài đợi hẹn hò với anh ấy. Anh có thể không phải là người Janey đã luôn tưởng tượng là mình sẽ lấy, nhưng người mà ta *lấy* cũng chả bao giờ là vậy. Janey đã hẹn hò với mọi đàn ông ở New York và không có mối quan hệ nào thành công cả. Mà Selden thì phát điên lên vì cô - những ai thấy họ đi cùng

nhau đều nói thế - và lấy một người chồng yêu mình hơn là mình yêu anh ta vẫn là tốt hơn.

Và rồi cuối cùng, khoảnh khắc cô đổ cái rập vì anh cũng đến.

Họ đã hẹn hò được ba tuần thì anh gợi ý một chuyến đi đến Block Island trên chiếc thuyền của anh. Thoạt tiên cô chẳng hề muốn đi, nhưng Mimi đã chỉ ra rằng có thể giúp nhìn thấy một vẻ mới lạ của Selden. Và đúng thế thật: Cách xa khỏi sự hối hả và đua tranh của Hamptons, Selden thật sự lớn lên...

Con thuyền của anh tuyệt đẹp - một con Christ-Craft ba mươi foot bằng gỗ cổ có ghế đỏ. Ngay khi bước chân lên thuyền, tính cách Selden thay đổi ngay. Đột nhiên anh trở thành thuyền trưởng, lái con tàu với một sự nhuần nhuyễn vui sướng. Lần đầu tiên, anh không tập trung vào cô mà vào việc anh đang làm, và việc có được không gian như thế đã giúp cho tình cảm của cô phát triển. Đứng cạnh anh ở tay lái, cô uống bia với anh và cười cợt về những người xuẩn ngốc mà họ cùng quen biết, như Mauve Binchely. Và khi cô mặc bộ bikini màu hồng nhỏ xíu còn anh vòng tay quanh eo cô, cô nhận ra rằng, trong một trong vài lần ít ỏi trong đời mình, cô cảm thấy thoải mái với một người đàn ông. Không giống hầu hết những người đàn ông cô đã gặp, kẻ, bản ngã của anh không bị thổi phồng lên...

Họ đến Block Island đầy gió thổi và mặn hương vị biển cả, và cả chiều đạp xe quanh đảo, đi picnic trên bãi biển đầy đá. Họ kể chuyện riêng cho nhau nghe. Và tối đó, khi họ ở trong cái khách sạn cổ rộng lớn trông ra cảng, việc vào giường với anh thật dễ dàng, và nụ hôn của anh không hề khô cứng chút nào. Sau đó, cô ngắm nhìn khuôn mặt anh. Anh có bộ xương hàm mạnh và các nét rất đều. Và mặc dù không có nét nào có thể coi là đẹp trai, cô thấy rằng mặt anh là loại mặt có thể trở nên đẹp trai nếu nhìn qua đôi mắt của người có tình yêu.

Và cô quyết định sẽ yêu anh.

Mặc dù đã cương quyết vậy, vẫn có những giây phút khi sắp sửa kết hôn cô thấy hoảng loạn đến nỗi dờ dẩn, không thể nói gì được, cô thấy như mình sắp sửa chết đuối. Và rồi cô mơ thấy mình chuẩn bị kết hôn, và khi đi tới bàn thờ, *một người không đúng* đang đợi ở đó. Và vào những ngày đó, khi cảm thấy hoảng loạn, tất cả những gì cô nhìn thấy là khuyết điểm của Selden.

Vào những ngày không tốt lành, những ngày cô cảm thấy mình không yêu anh, mọi thứ khác đều bị xóa sạch. Ngày thứ hai của họ ở Tuscany, Selden đi tắt đèn với xăng đan. Khi cô nhìn thấy anh như vậy, cô nhận ra cô không thể nào lấy anh. Và suốt buổi chiều hôm đó, khi họ đi “khám phá vùng quê” (có vẻ như là một trong những thú tiêu khiển của anh), những ngọn đồi vàng đẹp dễ như trở nên vô hình trước mắt cô - tất cả những gì cô hình dung là đôi tất sẫm màu đỏ, đi trong đôi xăng đan da màu nâu. Đôi xăng đan của hãng Prada, nhưng ngay cả giày hàng hiệu cũng không thể cứu được một gã khỏi gu thẩm mỹ tồi tệ, và suốt cả buổi chiều cô khó chịu vì điều đó. Cô có nên hủy đám cưới? Nhưng hủy đám cưới chỉ vì một lý do vớ vẩn thế sao? Cô có nên bảo anh cưới tắt ra không? Nhưng cô sợ là khi mình làm thế, giọng cô sẽ có vẻ kinh tởm ghê gớm làm lộ ra toàn bộ những khó chịu của cô về anh. Vì vậy cô không làm gì cũng không nói gì, chịu đựng sự tuyệt vọng đến buồn nôn, như một tù nhân trên đường đến chỗ máy chém.

Cuối cùng, khi họ kết thúc chuyến đi và nhìn thấy mốc bờ chỉ sang một con đường đất dẫn tới căn biệt thự của họ, anh nhận ra sự khổ sở của cô.

“Sao em im lặng thế?” anh nói.

Cô chỉ có thể sợ hãi gật đầu.

“Em sợ à?”

“Anh không sợ ư?” cô rụt rè hỏi.

“Dĩ nhiên là anh có hơi sợ,” anh nói. Mắt anh chuyển từ con đường sang nhìn cô và anh giơ tay ra siết lấy tay cô. Dưới mặt trời Tuscan, đôi mắt màu nâu của anh ánh lên màu vàng. “Nhưng trên hết mọi thứ, anh biết bọn mình sẽ rất tuyệt khi ở bên nhau. Mình sẽ hạnh phúc. Mình sẽ có mọi thứ mình đã luôn muốn... Và anh rất nóng lòng được trao nó cho em, cưng ạ. Anh yêu em rất nhiều...”

Lúc anh cầu hôn cô anh cũng nói y hệt như vậy, một tuần sau chuyển đi tới Block Island. Họ lấy nhau năm ngày sau, và nếu anh lộ ra chỉ một tí lưỡng lự hay sợ hãi hay giận dữ, cô có thể tìm cách thoát ra khỏi nó.

Nhưng không. Anh quả không hổ danh là một CEO tại Splat Verner.

Và, cô nghĩ, nằm trên giường trong phòng suite khách sạn Lowell và nhìn vào cái nhẫn cưới của mình (đó là một buổi chiều buồn cười - họ đã mua chiếc nhẫn này tại Harry Winston hôm trước khi họ đi Tuscany để tổ chức lễ cưới), vào ngày cưới, cô đã không hề sợ hãi. Cô hân hoan vì phần khách và anh cũng vậy. Họ làm tình ngay khi thức dậy và rồi bắt đầu uống champagne, hết chai Cristal này đến chai kia, mà Selden đã đặc biệt đặt hàng từ Paris. Họ bơi trong bể bơi dài, nằm ngâm nước nóng, không thể quên được sự thật là chỉ trong vài tiếng, họ đã thành vợ thành chồng. Rồi họ cùng mặc quần áo. Cô mặc một chiếc đầm dài Valentino kiểu Grecian màu trắng cỡ chuẩn (nhưng vẫn giá sáu ngàn đô); anh mặc bộ vest Ralph Lauren với áo sơ mi hồng. Khi cô nhìn anh, cô tự hỏi trước đây mình đã nghĩ gì không biết, vì đột nhiên với cô, anh là người đàn ông đẹp nhất thế giới. Và cô nghĩ, một cách điên rồ, rằng mọi người khác cũng phải thấy như vậy.

Và rồi bốn vị khách của họ tới. Họ vẫn tự hào cười về chuyện đó - chuyện họ chỉ có đúng bốn khách, và những người đó được mời vì tình cờ họ cũng đi nghỉ ở Tuscany vào thời gian đó. Họ là Harold Vane và cô bạn gái mới nhất của ông ta, Mariah. - Cô này bằng tuổi Janey và là chủ một tạp chí mới ra đời về thời trang, liên tục bảo với Janey là cô may mắn đến mức nào - và Ross Jared cùng vợ anh ta, Constance, mà Selden quen ở Splat Verner. Ross là CEO của bộ phận Internet và vợ anh ta là vũ công ba lê. Cô ta nhỏ bằng cỡ hạt đậu, Janey nghĩ, tóc đen, cao năm foot hai và có lẽ chưa đến một trăm pound. Cô ta hầu như không nói một lời nào nhưng có vẻ rất say, vì sau đó cô ta chạy qua bãi cỏ và nhảy căng lên như một nàng tiên.

Buổi lễ diễn ra trên một sân vườn lớn. Selden, một lần nữa, một cách kỳ diệu đã tìm được người trang trí hoa cho nó. Một vị cha Công giáo đã chủ trì cuộc hôn nhân (Selden có một người bà người Ý và bảo anh cảm thấy gần bó với tôn giáo) và buổi lễ được tiến hành bằng tiếng Ý và Janey không hiểu một từ nào, trừ phần cô nói tên mình và rồi, “Con đồng ý.”

Sau đó, ai đó bật nhạc của ban Grateful Dead và Allman Brothers lên, và rồi họ nhảy như điên. “Cưới là phải như thế này chứ,” Harold Vane cứ liên tục nói đi nói lại. “Đây là đám cưới vui nhất mà tôi từng dự trong đời mình.”

Và Janey đã nghĩ rằng nỗi sợ hãi đó đã biến mất vĩnh viễn.

Nhưng không. Kể từ lúc kết hôn, có rất nhiều lần cô thấy mình *kinh tởm* chồng mình ở một mức độ mà cô chưa bao giờ cảm thấy với bất kỳ người đàn ông nào trước đây. Cô bị kẹt với anh và những khuyết điểm của anh, như kiểu phải mất rất nhiều thời gian mới lòi được anh ra khỏi nhà. Bởi anh lúc nào cũng phải kiểm tra chìa khóa và ví tiền tới ba lần, và cái kiểu anh đứng giữa đường nói chuyện điện thoại, khiến cô phải đứng chờ có khi tới năm phút, và khi cô mở miệng phản đối, anh sẽ thô lỗ giơ tay lên. Hay cái bụng mỗi lúc mỗi phệ của anh, cái mông xẹp

lép và cả thẳng cu của anh - nó hoàn toàn bình thường, nhưng sao nó không thể to hơn một chút chứ? Và vấn đề là anh đã tước đi mọi cơ hội của cô. Khi cô nghĩ lại, cô băn khoăn sao mình không nhắm vào những người hoành tráng hơn.

Cho đến lúc kết hôn, cô luôn mộng tưởng khi lấy chồng, cô sẽ lấy hoàng tộc ở châu Âu hoặc là ngôi sao điện ảnh, hay một họa sĩ hay tiểu thuyết gia thành công. Cô đã tưởng tượng ra mình với ai đó ngoại lệ, ai đó trong mỗi phút giây đời mình đều vượt trội lên trên toàn bộ nhân loại. Và khi lấy Selden Rose, cô đã cự tuyệt không cho mình cơ hội đó một cách vĩnh viễn.

Chà, có lẽ không phải là vĩnh viễn. Selden đã liên tục bảo với cô rằng không có cách nào để dự đoán được một cuộc hôn nhân có thành công hay không, không thể nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Chẳng quan trọng là đôi đó đã biết nhau năm năm hay năm phút trước khi cưới, điều quan trọng là phải tận dụng cơ hội, và phải cam kết. Và rồi sống từng ngày khi nó đến.

Điện thoại đổ chuông - hai tiếng chuông ngắn, báo hiệu cuộc gọi từ bàn tiếp tân - và cô cầm máy lên, biết rằng nhân viên tiếp tân báo Mimi đến. Cô mới ngủ xuẩn làm sao, cô nghĩ, nhảy khỏi giường. Căn phòng suite đầy những thứ xa xỉ cô mua ở Milan - váy, giày, túi, thậm chí cả găng tay - và Selden đã rất dễ thương, và hào hứng, trả cho tất cả. Hiển nhiên là như mọi đàn ông, anh sẽ cảm ràm về chuyện giá cả, lắc đầu trước một cái áo cổ lọ không tay gấp thành một hình vuông nhỏ xíu mỏng dính tới một phần tư inch ('năm trăm đô cho một mẫu vải không che nổi mông một đứa trẻ á?' anh kêu lên). Nhưng cô có thể thấy trong ánh mắt anh lộ vẻ sung sướng khi được mua sắm quần áo cho cô vợ trẻ xinh đẹp của mình. Và cô cũng vui sướng khi tạo cho anh sự vui sướng đó...

Giá như thỉnh thoảng anh để cô yên! Cô nghĩ, lục lọi chiếc vali tìm chiếc áo cổ lọ. Lúc nào anh cũng bám lấy cô, nhìn ngắm cô, như thể anh rất thích thú muốn biết cô sẽ làm gì kế tiếp. Chỉ sáng hôm đó thôi, sau khi cô thối kèn cho anh và họ ngồi ở bàn uống cà phê, đọc báo, đột nhiên anh đặt tách cà phê xuống, và cô nhận ra, khi đang lật trang báo, anh đang nhìn chăm chăm vào ngón tay cô. Cô bắt gặp ánh mắt anh, trùng trùng nhìn anh một phát. Anh bật cười e thẹn, và miệng anh ngoạc ra cười cái kiểu luôn khiến bụng cô quặn lên vì khó chịu. Giá như cô có thể huấn luyện để anh không cười như thế! "Tay em khi lật tờ báo đẹp quá," anh nói, nhoài tới dùng cả hai tay cầm lấy tay cô. Anh cúi đầu xuống và nhìn lên cô, xòe một tay ra để lộ tay cô, như thể nó là một con chim nhỏ, và rồi anh nhoài xuống hôn nó.

Cô có thể làm gì được đây? Cô không muốn tỏ ra không tử tế, nhưng cô có thể cảm thấy những giọt nước mắt bức bối dâng lên ở khóe mắt mình. "Ôi, Selden," cô nói. "Móng tay em nhìn tởm lắm..."

Chuông cửa reo và cô vội chạy ra mở. "Xin chào, quý cô đã có chồng," Mimi nói. "Gặp em, chị vui quá."

"Tuyệt vời nhỉ?" Janey nói, khi họ hôn nhau. Những khó chịu của cô về Selden biến mất khi đột nhiên cô nghĩ, *Giờ thì tôi chả kém gì chị cả...*

Cô nói lớn, "Chị vào đi. Dĩ nhiên là trong này lộn xộn lắm, bọn em vừa mới về tối hôm qua và hầu phòng vẫn chưa có dịp nào để dọn dẹp..."

"Đừng vì chị mà vội vã," Mimi nói, bước vào phòng khác. "Họ sẽ không dám bắt đầu khi mà không có chị, khi mà chị đã bỏ ra ngần ấy tiền cho buổi lễ Oscar... Thật là buồn cười quá, giờ em với Selden sống ở đây như một cặp vợ chồng. Em biết đấy, khách sạn Lowell là nơi tất cả đàn ông ở khi họ ly dị vợ."

"Ồ, em biết," Janey nói. Trong nhiều năm qua cô đã đích thân đến khách sạn Lowell vài lần.

Hai phụ nữ nhìn nhau vẻ thông hiểu. Giữa họ không phải là một tình bạn thực sự, nhưng có lẽ là một thứ cũng mạnh mẽ gần như vậy: Tình cảm tự nhiên mà hai người phụ nữ xinh đẹp dành cho nhau khi cùng trải qua những trải nghiệm tương tự trong đời.

Vài phút sau, họ hào hứng buôn chuyện khi chiếc xe kéo đưa họ đi trên Đại lộ Năm tới Phố 42, nơi các cuộc trình diễn thời trang diễn ra dưới những căn lều lớn màu trắng. Những cái đầu quay lại, và ý thức được rằng mình được chú ý chỉ khiến cuộc trò chuyện của họ thêm phần hào hứng. Khi họ tới cổng vào, đám đông thợ chụp ảnh tò mò nhìn lên và giơ máy ảnh lên.

“Rắc rối đến rồi đây,” một người nhận xét.

“Họ là ai thế?”

“Janey Wilcox, người mẫu của Victoria Secret. Mimi Kilroy, người giao thiệp cực rộng,” một kẻ rít lên.

“Gái hot.”

“Trừ việc họ quanh quẩn ở đây vĩnh viễn.”

“Gái hot đang già.”

“Janey! Mimi! Ở đây,” họ hét lên.

“Chào Janey, lấy chồng thế nào?”

“Chúng tôi muốn xem chiếc nhẫn!” một người nói.

“Chiếc nhẫn! Chiếc nhẫn!”

Janey chìa tay ra.

Mimi quàng tay qua eo bạn và kéo cô lại gần. “Selden thế nào?” cô hỏi. “Em có đang yêu điên cuồng không?”

“Anh ấy nói những câu vô cùng dễ thương lúc bọn em bay về đây,” Janey nói. “Anh ấy cầm lấy tay em, và với vẻ cực kỳ nghiêm túc mà nói rằng, ‘Janey, chúng mình sẽ cai trị New York.’”

Họ mỉm cười để chụp ảnh.

Ba ngày sau, vào sáng thứ Năm, Patty Wilcox thức dậy, vào phòng vệ sinh, và thấy mình có kinh.

Mẹ khi, mẹ khi, mẹ khi, cô nghĩ. Nhưng cô mong đợi gì chứ? Digger đã đi lưu diễn gần như suốt cả mùa hè, và cô chỉ gặp anh một lần duy nhất trong hai tuần cuối cùng. Nhưng vì lý do ngu xuẩn nào đó, cô đã hy vọng mình sẽ có thai. Thật lố bịch - cô mới chỉ hai mươi tám tuổi đầu và họ đã cố một năm nay rồi và giờ cô thực sự bắt đầu nghĩ rằng mình bị làm sao. Lẽ ra cô phải có thai rồi chứ. Đặc biệt khi mọi thứ trong đời cô đều theo đúng kế hoạch - nhưng đó là bởi vì cô đã làm việc rất chăm chỉ để mọi thứ được đúng đắn.

Cô nhét tampon vào, và khi làm vậy, cô nhớ đến chuyện con cún. Lần gần đây nhất khi Digger ở nhà, cô đã nói, “Anh biết sao không, em nghĩ nếu tháng tới em không có thai, mà dù có chẳng nữa, mình nên nuôi một con cún. Mình sẽ gọi nó là Triscuit. Cún Triscuite. Dễ thương không?”

Và anh gật đầu, mồm đầy pizza. “Triscuit. Anh thích cái tên đó.”

“Sẽ không nuôi chó to,” cô nói, đứng cạnh vuốt tóc anh, để đầu tóc cúi xuống và đôi mắt xanh lá nhìn đắm đắm vào mắt cô. “Nhưng nó phải có nhiều đặc tính. Kiểu, nó sẽ không phiền gì nếu mình cho nó ăn diện rồi dắt nó đi cuộc biểu diễn Halloween.”

Anh vòng tay ôm cổ cô rồi kéo cô ngồi lên đùi anh. Họ bắt đầu hôn nhau như bọn trẻ teen, và sau vài phút, cô nói, “Anh đúng là thích hôn hít.”

“Ừa,” anh nói. “Anh nghĩ chắc anh quên lớn lên.” Họ nhìn nhau và bật cười. Đây là một trong những câu đùa riêng tư yêu thích của họ, bắt đầu vào cuộc hẹn hò thứ ba của họ khi Digger đến căn hộ của cô và vô lấy cô, và không chịu thả cô ra ít nhất cả tiếng đồng hồ. Vào đêm hôm đó, ba năm sau, thì cả hai nhận ra mối quan hệ của họ nghiêm túc đến mức độ nào.

“Vậy anh thích chuyện nuôi chó,” cô nói.

“Ừa,” anh nói, cọ má mình vào má cô. “Anh yêu em lắm.”

“Em cũng yêu anh lắm,” cô nói. “Nếu có chuyện gì xảy ra với anh, em sẽ phải chết để có thể lên thiên đường tìm lại anh.”

“Sao em biết là anh được lên thiên đường?” anh hỏi.

“Ồ, chắc mà. Em *biết*,” cô nói.

Vì vậy hôm nay cô sẽ mua con chó, cô nghĩ, kéo quần lót lên. Chà, đây dù sao cũng là chuyện đáng mong ngóng. Gần đây cô cảm thấy mình thật vô nghĩa. Cô muốn đóng góp gì đó, nhưng cô sợ thế giới sẽ không cho phép cô mà cô cũng không biết mình muốn làm gì.

Cô mặc một quần cap trễ và áo phông mà cô đặt từ catalog của Abercrombie & Fitch. Cô thường ăn mặc thế này, đồng phục dân chủ của thế hệ cô, ai cũng có khả năng mua được. Rồi cô vào thang máy và xuống sân, gật đầu với Kenny, một tay người nhỏ xíu với những ngón tay dính mực in của báo. Kenny đứng trông ở quầy và lúc nào cũng rạng rỡ khi nhìn thấy Digger.

Bởi vì ngày nào mà ở thành phố, Digger cũng mua một bao thuốc của gã, mặc dù chỉ thỉnh thoảng anh mới hút, chỉ là mua giúp đỡ thôi.

“Chào, Kenny,” cô nói. Kenny đang ngồi trên một cái ghế gấp cạnh quầy báo, mà có vẻ gã sẽ ngồi ở đây suốt cả ngày.

“Chồng cô sắp về nhà chưa?” Kenny hỏi.

“Tuần sau,” cô thở dài. “Tôi gần như không chịu nổi.”

Kenny gật đầu thông cảm, như thể gã đã trải qua tất cả những khổ sở mà con người phải chịu đựng trong thế giới này.

Rồi cô đi qua Sarouk, tay giữ cửa người Trung Đông có vẻ mặt buồn bã. Anh này là bảo vệ hơn là một người giữ cửa thật sự - dù ta có đang vất vả xách hành lí hay túi hoa quả, anh ta cũng không rời khỏi bạn. Nhưng anh ta sẽ tử tế mỉm cười, như thể cả anh ta nữa cũng hiểu được sự khó khăn khi là người thuộc tầng lớp trung lưu ở New York, nghĩa là ta phải tự mang túi của mình. “Xin chào anh Sarouk,” cô nói khi bước ra đường.

Tòa nhà nơi họ sống, số 15 Đại lộ Năm, là một kiến trúc cổ màu vàng cũ kỹ từng là Khách sạn Washington Square. Ta vẫn có thể thấy dấu vết của vẻ hùng vĩ trên những bức bích họa mạ vàng trên trần nhà trong sảnh, và ở lối vào lát đá hoa cương trên Đại lộ Năm với mài vòm vàng. Nhưng chẳng ai sử dụng lối vào đó, như thể việc giả vờ tòa nhà này vẫn còn hoa lệ chẳng có tác dụng gì. Những bức tường hành lang trát đầy vữa xanh, và hàng trăm hàng trăm con người sống trong tòa nhà này, phần lớn là trong những căn hộ nhỏ xíu một hoặc hai phòng có bếp được xây nổi vào cuối phòng khách. Nhưng dù thế nào Patty vẫn yêu tòa nhà này. Cô yêu những bà già vui tính sống ở đó không biết từ khi nào, họ vẫn trả tiền thuê nhà (có lẽ chừng bốn trăm đô một tháng cho căn hộ một phòng ngủ), và khoe khoang trưng diện bản thân với đủ loại thời trang hay ho. Có bà sơn móng chân màu tím và lúc nào cũng bế một con chó nhỏ như con sư tử nhồi bông có lông do bị vuốt nhiều quá mà trụi sạch đi. Một bà khác thì mặc áo ống và quần cạp trễ đi giày cao gót, như thể thách ai dám ý kiến gì về phần da thịt táo bạo hở ra trên lưng và cánh tay của bà.

Tòa nhà này phong cách rất bô hê miêng, gồm những người trẻ và giàu trong giới showbiz như cô và Digger, sống trong những căn hộ thông tầng gỗ tích lớn ở tầng trên cùng tòa nhà, và những người trung lưu làm việc vất vả, sống trong những căn hộ studio và căn hộ một phòng ngủ. Họ hoặc là những người trẻ có sức mê hoặc đang trên đà thăng tiến, hoặc những trung niên bốn mươi, năm mươi, sáu mươi (Patty tưởng tượng hầu hết bọn họ còn độc thân), những người đã chấp nhận sự thật rằng thế đấy, sau rốt thì họ không thể làm gì hơn được nữa và chuyện quan trọng tiếp theo có thể xảy đến với họ có lẽ là bị ung thư. Vài người trong số họ dường như bị cuộc đời hạ gục, bởi cái chuỗi dài bất tận những công việc vô nghĩa, và quần áo của họ luôn là màu đen, hơi nhàu nhĩ và bẩn thỉu, như thể họ đã mặc đồ tang rất lâu rồi. Còn những người khác dường như có mục đích lớn hơn trong đời, như người phụ nữ năm mươi lăm tuổi làm việc cho Quỹ cứu trợ Động vật, vui tính, lanh lẹ, và bất cứ khi nào mở cửa, Patty cũng nghe thấy tiếng trò chuyện rộn ràng sáu cánh cửa nhà bà. Và kiểu gì đó, chuyện này luôn khiến cô nhớ rằng trong đời còn có những chuyện tốt đẹp...

Cô may mắn và cô biết điều đó, cô nghĩ, khi bước ra ngoài dưới ánh mặt trời. Có lẽ cô chẳng việc gì phải lo về chuyện sẽ xảy tới với mình khi về già. Nhưng chuyện đó là tương lai xa đến nỗi cô cảm giác như thể nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Có hai phụ nữ trẻ đứng cạnh lối vào như thể đang bối rối, nhưng Patty không nghĩ gì đến chuyện đó - có một bến xe buýt trước tòa nhà và một ga PATH cho tàu đi New Jersey gần đó, vì thế sẽ luôn có những người xung quanh trông như thể không biết mình sẽ đi đâu. Cô bắt đầu bước đi trên Đại lộ năm và rẽ xuống Phố 9, suy nghĩ về cuộc đời mình. Kể từ khi nghỉ việc, cô đã bị những suy nghĩ về việc mình thực sự là loại

phụ nữ như thế nào làm cho phiền não.

Gần đây cô đã xem xét việc cô không phải đi làm bởi gì Digger giàu. Hiện thực rất tươi đẹp, nhưng cô không thể bằng lòng với cái ý tưởng đó. Dĩ nhiên cô có thể tránh sự phức tạp về tinh thần này bằng cách tiếp tục đi làm. Nhưng rồi cô sẽ phải đương đầu với một tình huống nan giải khác, vì cô sẽ trở nên cẩu kính với công việc. Ít nhất một năm trước khi nghỉ, cô đã không ngăn nổi mình khỏi nhìn thấy sự thật: Việc sản xuất phim tài liệu về những ngôi sao nhạc rock cho VH1 thực ra chỉ là một việc tự coi mình là quan trọng của tất cả những người có liên quan, bao gồm cả cô. Cô chỉ có thể tiếp tục bằng cách khuấy mắt trông coi và buộc mình tập trung vào những thứ nhỏ nhặt vô tận cần thiết phải làm để hoàn thành được công việc, và rồi cô phải tin rằng hoàn thành công việc là việc quan trọng có tính quốc tế. Cái hệ thống này ghê tởm cô và vì vậy cô phải kết thúc với nó. Nhưng cô biết chuyện đó không biến cô thành một người được ngưỡng mộ, chỉ là một người được đặc quyền. Sau rốt, gần như ai phải làm việc cả đời mình dưới những điều kiện giống hệt nhau, ghét công việc của mình vì không có lựa chọn nào khác. Và vì vậy một phần trong cô cảm thấy mình đã gian trá khi nghỉ việc.

Và giờ đây, khi không đi làm và để Digger nuôi mình, một phần khác trong cô tự hỏi, về mặt đạo đức, cô có phải là gái điếm không.

Kể từ khi còn nhỏ, về mặt bản năng, cô đã ghê tởm cái ý tưởng “cuộc hôn nhân truyền thống.” Cô tự hỏi tại sao cả thế giới lại không ghê tởm bởi cái việc đổi chác trắng trợn tình dục, việc nhà, và nuôi con của một phụ nữ để lấy một mái nhà trên đầu và thức ăn trên bàn. Sự thật là, cách duy nhất để ta có thể tìm thấy tình yêu đích thực là ta không cần sự hỗ trợ tài chính từ một người đàn ông. Nếu không, ta sẽ phải thỏa hiệp và nhượng bộ; ta ngủ với người ta không thực lòng thấy hấp dẫn. Ta có thể tự thuyết phục bản thân là việc này ổn thôi, nhưng thực ra, Patty nghĩ, nó không là gì khác hơn một hình thức mại dâm có thể chấp nhận được.

Vậy mà giờ đây, cô đã trở thành chính thứ mà cô luôn ghê tởm.

Đại lộ Sáu nhưng nhúc người qua lại. Một bọn nhóc trai lừ đừ trên vỉa hè, quần jean thùng thỉ xuống tận dưới khe giữa hai móng. Những bà già đẩy xe cút kít mua hàng. Một phụ nữ trẻ đi qua, hét vào di động, “Tôi mừng là cuối cùng cậu cũng đủ can đảm mà nói với tôi. Chuyện này đã ảnh hưởng tới tình bạn của chúng ta suốt ba năm qua...!” Trước cửa hàng Balducci’s, một cửa hàng thực phẩm cho người sành ăn giàu có nơi cô và Digger đã nói đùa rằng mọi thứ trong cửa hàng đều có giá sáu đô, gồm cả trứng gà, một thanh niên vô gia cư ngồi trùm chăn, trông rất thảm hại và ôm một con chó săn. Gã này chưa tới hai mươi lăm, và một cái biển đặt cạnh gã giải thích rằng gã đang cố xin được bốn mươi đô để đi xe bus tới Pennsylvania. Nhưng cho tới lúc này, trong một năm kể từ khi Patty và Digger sống ở tòa nhà này, gã có vẻ như chả có ý định đi đâu cả.

Sáng nay, gã đang nói chuyện với một phụ nữ trẻ đang gập một cái chăn. “Tôi đã sống ở ngoài đường từ năm 1997,” Patty nghe gã nói về tự hào. “Tình trạng vô gia cư đang mốt trở lại. Thị trường sẽ sớm ra ngoài thôi, và rồi chúng ta sẽ chiếm lại những con phố.”

Patty tự hỏi làm cách nào mà gã trụ lại được trên phố, khi mà theo chính sách của thị trường thì mỗi đêm tất cả những kẻ vô gia cư sẽ được gom lại và đưa vào ở nhà ở tạm thời. Một vài người thậm chí còn bảo họ đã được đưa lên xe bus ra khỏi thành phố. Cô lấy hai mươi đô trong ví và đưa cho gã, là việc mà vì cảm thấy tội lỗi tuần nào cô cũng làm. Cô biết gã không xứng đáng được cho tiền, nhưng cô có quá nhiều tiền còn gã thì rõ là có quá ít, vậy thì chuyện đó thay đổi được gì chứ?

Gã nhìn lên. “A, thiên thần hộ mệnh của tôi,” gã nói. “Hôm nay cô khỏe không?”

“Tôi khỏe,” Patty nói. “Tôi đang đi mua một con cún.”

Đèn xanh bật lên. Khi qua đường, Patty nghĩ cô có thể tha thứ cho chính mình bởi vì một thứ duy nhất là tình yêu. Không phải là tình yêu cô dành cho bản thân, mà những ngày này có vẻ không được nhiều cho lắm, mà là tình yêu cô dành cho Digger. Giữa hai người, họ có một thứ cảm giác kỳ diệu và hiếm có mà người ta gọi là “tình yêu đích thực” - cái thứ tình cảm yêu thương thuần túy khiến cho ta thực sự có thể tin vào lời thề nguyện hôn nhân, “Dù tốt hay xấu, dù giàu có hay nghèo đói, dù ốm đau hay khỏe mạnh.” Tình yêu đích thực, Patty nghĩ, là thứ ngược với cảm giác ta có một khoảng trống rỗng bên trong mình. Thay vào đó, ta cảm thấy tràn đầy, như thể ta đã ăn một bữa ăn ngon lành thỏa mãn nhất trên thế giới...

Phía bên kia Đại lộ Sáu, hai cô gái, người đậm mặc đồ đen và đi giày đế dày (có khi họ là sinh viên ở NYU, Patty nghĩ), đứng trước một cái bàn vầy vầy mấy cái móc áo. “Giết ngay bọn Cộng hòa,” một cô hét lên với người qua đường. “Một phiếu cho phe Cộng hòa là một phiếu cho thời Trung Cổ.”

“Xuống dốc với Bush,” cô kia hét lên.

“Này,” cô đầu tiên nói, khi Patty đi ngang qua. “Chị là Cộng hòa hay Dân chủ?”

“Cô nghĩ sao?” Patty hỏi.

“Phe Cộng hòa muốn tước đi quyền nạo thai của chị.”

“Tôi không muốn nạo thai.”

“Cô ủng hộ phụ nữ hay chống lại phụ nữ?” cô kia ngờ vực hỏi.

“Ủng hộ...” Patty ngượng ngịu nói.

Cô kia giơ một cái hồ sơ ra dưới mũi Patty. “Vậy hãy đăng ký ủng hộ cho đảng Dân chủ.”

Ở phía xa xa, trên phố Christopher, là cửa hàng thú nuôi. Bốn con chó con đang lăn lộn trên đồng cỏ bào - một con chó bun nhỏ có đôi mắt nâu to dùng nhìn thấy Patty và nhảy cho chân lên kính. Chính con đó, Patty nghĩ, và bước vào trong.

Cô thấy hơi khó chịu khi mua chó từ một cửa hàng thú nuôi - mọi người đều bảo không nên. Bọn chó con có thể bị ốm hay không đẹp và chúng được nuôi ở trại thú nuôi, nơi những người chủ độc ác buộc chó cái phải đẻ hết lứa này tới lứa khác, và rồi khi không đẻ được nữa, giết chúng và cho những con chó khác ăn. Nhưng đó đâu phải lỗi của bọn chó con, Patty nghĩ, và nếu cô không mua một con thì chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy đến với chúng. Thế là cô đi vào.

“Tôi muốn mua một con chó con,” cô nói với cô bé bán hàng.

“Chị muốn mua loại nào?”

“Tôi nghĩ là con vằn kia. Có mắt to ấy.”

“Nó là chó bun Pháp,” cô bé nói, mở cái hộp và bế con chó con đang giẫy dụa ra. “Thực ra thì nó là giống Nga. Nhưng giống này rất hiếm. Ít khi có được chúng lắm. Chúng tôi mua được nó chỉ bởi vì màu lông của nó hơi khác đi.”

“Ồ tôi chẳng quan tâm màu lông,” Patty nói, ôm con chó.

Vài phút sau, cô ra khỏi cửa hàng với một cái vòng cổ và dây buộc chó, và con Triscuit trong một cái túi đựng chó. Cô đi tới góc phố, và không thể nào tìm được nữa, cúi xuống cho con Triscuit ra ngoài. Nó nhảy phốc lên, răng ngoạm chặt vào mũi Patty. Patty phá lên cười - rằng con chó rất nhỏ và cùn - và khi đó cô nghe một giọng phụ nữ hỏi, "Patty Wilcox phải không?"

Cô nhìn lên, và thoát tiên cô nghĩ hai phụ nữ trước mặt cô hẳn là những người cô đã gặp tại một bữa tiệc nào đó mà giờ cô không nhớ nổi tên. Ở cô tóc đen có gì đó khá quen. Và rồi Patty giật mình nhớ ra rằng cô ta chính là cô gái đã nhìn chăm chăm vào mình ở sân bóng chày hồi tháng Bảy ở Hamptons. Và rồi cô nhận ra hai người kia đã đứng bên ngoài khu nhà cô ở lúc cô ra ngoài, và họ hẳn là đã đi theo cô. Nhưng tại sao?

"Cô ta là Patty Wilcox," cô kia nói. Cô này to hơn cô tóc đen, cao hơn, với mái tóc đỏ rõ là đã nhuộm. Cô thấp hơn với mái tóc đen thì, Patty thấy, rất xinh, và trong một thoáng Patty biết họ đúng là kiểu con gái đến từ Brooklyn hoặc New Jersey, đã đi đường tắt qua sông tới Manhattan. Và cô tóc đen, có bộ ngực được đẩy lên và lộ ra ngoài một cái áo sơ mi hoa bố chặt (ta có thể thấy cả áo ngực ren bên trong), rõ là định dùng vẻ ngoài của mình để xem thử nó có thể giúp cho ả đến mức nào.

"Tôi xin lỗi," Patty nói, "nhưng tôi nghĩ là tôi không quen chị."

"Cô không biết chúng tôi, nhưng chúng tôi biết cô," cô tóc đỏ nói. Cô ta có vẻ như làm chủ tình hình, trong khi cô tóc đen có cái vẻ mặt như ngụ ý cô ta nghĩ Patty dưới tầm cô ta. "Chuyện về Digger," cô ta nói.

Ồ, Patty nghĩ, nhẹ cả người. Vậy thì họ là fan hâm mộ. Hai fan hâm mộ hơi cuồng kiểu gì đó đã tìm ra nơi họ sống và muốn gặp Digger. Chuyện này thỉnh thoảng vẫn xảy ra, và tốt nhất là tỏ ra càng thân thiện và lịch sự càng tốt và rồi lủi đi thật nhanh. "Nếu cô muốn gặp Digger, cô nên liên lạc với công ty băng đĩa của anh ấy. Yêu cầu nói chuyện với ai đó ở bộ phận truyền thông..."

Hai ả kia liếc nhìn nhau. Hành vi của họ có gì đó đáng ngại, và đột nhiên Patty thấy sợ hãi.

"Chúng tôi không muốn liên quan tới truyền thông," cô tóc đen nói.

"Nhưng cô biết là dù gì thì cũng xuất hiện trên báo chí," tóc đỏ nói. "*Star's* đã gọi nó..."

"Tôi xin lỗi," Patty nói. "Tôi có hẹn. Tôi phải đi đây..." Con cún giẫy dựa trong tay cô. Nó trợn như một con hải cẩu con với cái bụng to đùng còn chân nhỏ xíu.

Cô tóc đỏ bước một bước về phía cô. "Chúng tôi nghĩ cô sẽ muốn nghe chúng tôi nói gì. Marielle đây đã phải nghỉ việc một hôm."

"Tôi xin lỗi," Patty nói. "Nhưng tôi không giúp chị được."

"Ồ, chúng tôi không cần cô giúp," cô tên Marielle nói.

"Marielle sẽ là ngôi sao lớn. Như J. Lo vậy," cô tóc đỏ nói.

"Tôi chỉ đang cố làm điều đúng đắn. Sandy và tôi đã bàn bạc với nhau, và chúng tôi nghĩ việc đúng đắn là nói cho chị trước," Marielle nói.

"Nói với tôi cái gì?" Patty hét lên.

"Tốt hơn là chị nên làm quen với ý tưởng là chị sẽ là phải chung chồng," Sandy nói. "Vì Marielle đây sắp có con với Digger."

“Gần đây em có nói chuyện với em gái không?” Selden hỏi về tự nhiên để gọi chuyện.

“Nó không trả lời điện thoại,” Janey nói. “Có khi nó đi châu Âu gặp Digger rồi.”

Đó là buổi tối thứ Năm, đêm diễn ra buổi trao Giải thưởng Nhân đạo vì Thời trang của thị trường. Janey đang ngồi trong phòng trước trước bàn trang điểm nhỏ cho một cô gái người châu Á xinh xắn trang điểm, trong khi một người phụ trách phục trang trải ba cái váy lên giường. Mắt Janey hơi nheo lại triu mến nhìn Selden. Cô đang thích thú cảm giác mới mẻ của việc chuẩn bị đến một buổi tối quan trọng với chồng mình.

“Anh nghĩ là sớm muộn gì thì em cũng nói chuyện với cô ấy thôi,” Selden nói, đang mải lục ngăn kéo tìm cà vạt nơ màu đen. Anh hơi khó chịu khi phải mặc quần áo giữa một sự chuẩn bị đầy đủ kiểu phụ nữ thế này.

“Ồ, Barbara,” Janey nói với người phụ trách phục trang. “Tôi nghĩ là tôi sẽ mặc chiếc Luca Luca màu xanh da trời với áo lông. Giờ màu đen chả ai mặc nữa, nhỉ? Tôi vừa quyết định nó là màu cho các trợ lý không có xu nào, vì màu đen hợp với mọi thứ khác cũng màu đen. Trong khi, nếu ta mặc màu khác, thì nguy hiểm hơn, ta thực sự phải biết ta đang làm gì với tủ quần áo của mình...”

“Quá chuẩn luôn,” người trang điểm nói.

“Anh nghĩ màu đen không phải là một màu,” Selden nói. Anh ngả người tới hôn vợ, nhưng cô quay đầu đi, thế là anh hôn lên tóc cô. “Anh yêu, xin anh đấy,” cô nói. “Son phấn của em...”

“Thế nghĩa là cả tối nay anh không được hôn em à?” anh hỏi.

“Vâng,” cô trang điểm nói cộc lốc. “Không được.”

“Chồng tôi vẫn chưa hiểu mấy về chuyện đi dự tiệc ở New York,” Janey nói.

Selden nghĩ tốt hơn là anh vào phòng khách và rót cho mình một ly rượu.

Anh cho ba viên đá vào ly rồi rót rượu cỡ một lóng rơi ngón tay lên trên. Anh không chắc mình có chịu đựng thêm được một buổi tối thế này không mà hôm nay mới chỉ có thứ Ba. Anh đếm - đây là bữa tiệc thứ tám mà họ đã tới dự trong tuần này, mặc dù Janey đã chỉ ra rằng hôm nay là một đêm dễ dàng, họ chỉ phải tới dự tiệc thôi. Và không phải là anh lo lắng vụ bữa tiệc, mà là những chuẩn bị vô tận - hàng giờ làm tóc và trang điểm, những lần tới gặp các nhà thiết kế thời trang để mượn váy rồi đi về, mọi người gọi điện để sắp đặt xe cộ, người đưa tin tới rồi về. Và với anh có vẻ như mục đích thường không có gì ngoài một bức ảnh trên tờ *New York Post* đăng hôm Chủ nhật hay trên trang xã hội trên tạp chí *Vogue*. Selden không hiểu là có ý nghĩa gì, nhưng anh không muốn phá hỏng niềm vui của Janey. Khi cô đi dự tiệc, ở cô có cái vẻ rực rỡ mà hồi ở Tuscany không có. Và từ phòng bên này, anh nghe tiếng cô cười giòn giã...

“Chồng chị đáng yêu quá,” anh nghe cô phụ trách phục trang nói, và rồi Janey đáp lại, “Thật à? Tôi kiếm được ông chồng ngon nhò?”

Anh thở dài. Kể từ hồi họ đi trăng mật về, cô đã tấn công New York với sự cuồng nhiệt của một người leo núi quyết tâm leo đến đỉnh cao nhất, mà với anh dường như là cho một người Sherpa đeo một cái khăn thắt lưng và một cái cà vạt đen. Nhưng anh tự nhủ chuyện này sẽ không kéo dài lâu. Cô sẽ dần chán tất cả những hoạt động giao tế này và rồi cô sẽ ổn định, có thai và họ sẽ

có con. Họ đã bàn bạc chuyện mua ngay một căn hộ ở Đại lộ Park hoặc Đại lộ Năm. Nhưng anh đang bắt đầu nghĩ rằng tốt hơn là nên đợi và mua một căn nhà ở ngoại ô, ở Greenwich hoặc Katonah - sau rốt, *anh* không phải sống trong thành phố, và dù sao anh không thể tưởng tượng nổi việc nuôi con ở đó...

Tuy vậy, trong khoảnh khắc tiếp theo, những ý nghĩ của anh bị cắt ngang bởi tiếng reo đầy phấn chấn của Janey, "Sao?" và anh quay lại thấy cô rực rỡ trong một bộ đầm hở vai đơn giản. Da cô vẫn còn hơi rám từ mùa hè. Và bộ đầm màu xanh rất hợp với đôi mắt xanh của cô, vì thế chúng như sáng rõ lên trên mặt cô như sapphire. Một phần tóc cô không búi lại mà để thả những cuộn dài ở gáy theo kiểu những năm bảy mươi - mà Selden nhớ Janey đã bảo anh đang một trở lại. Và đột nhiên tất cả đều được bỏ qua.

"Trông em đẹp tuyệt vời," anh thì thầm với cô, đột nhiên thấy hài lòng là họ thực sự chuẩn bị đi dự tiệc. Đột nhiên anh nhận ra mình là ai và vị trí của anh ở đâu trên thế giới này; anh là một người đàn ông thành công đỉnh cao với một cô vợ xinh đẹp - anh là người mà mọi người đàn ông khác đều muốn trở thành, và anh có mọi thứ mà anh đã luôn tưởng tượng ra cho chính mình.

Trong thang máy đi xuống sảnh, anh cầm lấy tay cô và kéo cô sát vào người mình, lần này cẩn thận để không làm nhòe phấn trang điểm của cô, nhưng anh vẫn cảm thấy cô cứng đờ khi ở cạnh anh. "Trông em *đẹp* lắm," anh lại nói.

"Ôi anh yêu," cô thở dài. "Cảm ơn anh." Trong thang máy có một chiếc gương và cô sung sướng liếc vào gương một cách vô thức, một mây nhướng lên. Rồi tay cô đưa lên cổ. "Lẽ ra em nên đeo cái gì đó," cô nói.

"Em không cần trang sức," anh thì thầm, ngụ ý là cô đẹp đến mức không cần nó.

"Ồ, có mà," cô nói, cố tình lờ câu ngụ ý đó đi. "Lẽ ra em có thể mượn thứ gì đó từ Harry Winston. Nhưng họ thường phái bảo vệ tới, và em nghĩ thế với anh sẽ không vui vẻ gì."

"Ừ," anh bật cười. "Phải chia sẻ em với toàn bộ New York cũng đủ tồi tệ rồi..."

Trong một thoáng, anh nghĩ cô đảo mắt. Nhưng rồi cửa thang máy mở ra và cô trở thành cô vợ âu yếm, cười đùa vui vẻ, cầm lấy tay anh khi họ bước tới chiếc limousine đang đợi sẵn. Khi ngồi yên vào ghế sau, cô nói, "Em nghĩ là mình phải thuê trợ lý. Barbara không thể tin nổi là em không có trợ lý. Cô ấy bảo ai cũng có trợ lý riêng cả. Và em biết là Mimi có một người..."

"Barbara là ai?" anh hỏi.

"Selden! Người phụ trách phục trang chứ ai. Cô ấy làm việc với mọi người, chuẩn bị trang phục cho tất cả các ngôi sao điện ảnh khi họ tới thành phố..."

"Mất bao nhiêu tiền?" anh hỏi.

"Ồ, em không biết," cô nhún vai, như thể tiền không phải vấn đề. "Có lẽ hai trăm đô một ngày."

Hai trăm đô một ngày! Anh nghĩ. Thế nghĩa là bốn ngàn đô một tháng - gần bằng lương của thư ký của anh. Dĩ nhiên là anh muốn cô có mọi thứ mà cô muốn, và bản chất không phải là chuyện tiền nong, mà là nguồn gốc trung lưu của anh, bảo với anh rằng cô có làm việc, và đây là chuyện kinh doanh, cô nên tự mình trả lương cho trợ lý.

Anh đã phát hiện ra rằng vợ mình rất ghét tiêu tiền của riêng cô, nhưng dẫu vậy anh cũng mạo hiểm, "Dĩ nhiên rồi, em có thể làm mọi thứ em muốn với tiền của em..."

“Nhưng em nghĩ cô ấy làm việc cho cả hai chúng ta,” Janey nói, ngạc nhiên quay sang anh. “Cô ấy có thể làm tất cả mọi thứ, như mang áo sômi của anh tới chỗ giặt khô... Anh cần phải có áo sạch, đúng không?”

Anh luôn tự lo chuyện áo sômi của mình, nhưng đột nhiên thấy cảm động bởi lo lắng của vợ dành cho mình. Cầm lấy tay cô và vuốt lòng bàn tay cô, anh nói, “Nếu chỉ có thể thì mình có thể bàn bạc.”

Nhưng trong một giây, cô có vẻ như quên bém đi toàn bộ cuộc nói chuyện, và giặt tay ra, vội vã tô lại son, vì họ đã tới nơi.

Một giờ sau, Selden ngồi nhìn trân trân vào một cái đĩa đựng món cá gì đó, và sự buồn chán của anh bắt đầu lên đến mức khó chịu. Ngồi phía bên phải anh là Janna Glancy, tổng biên tập của *Vogue*. Sau khi trao đổi vài câu xã giao, ngay lập tức họ nhận ra rằng họ chẳng có gì chung. Và cô Glancy, đeo kính râm, đã quay lưng lại với anh và giờ thì đang trò chuyện rất sôi nổi với một gã phía bên phải của cô, một nhà thiết kế giày nổi tiếng. Trong khi đó, anh đã phát hiện ra cô gái ngồi phía bên trái anh thực sự *không* nói được - tiếng Anh - và từ vài lời bập bõm mà anh hiểu được từ tiếng Tây Ban Nha mà anh có học hồi ở trường. Cô ta vừa mới tới từ một trang trại ở Brazil để tham gia vào chiến dịch mới của Victoria's Secret. Ngồi cách đó hai ghế là Mauve Binchely, anh có quen biết chút đỉnh và chắc chắn là nói được tiếng Anh. Nhưng do cái kiểu sắp đặt của một bàn tròn lớn thế này, ta không thể nói chuyện được với ai, ngoài người ngồi bên cạnh mình.

Vì vậy anh ngồi uống nước đá, giả vờ đang quan sát xung quanh. “Căn phòng” thực sự là một không gian lớn trên Phố 42 Đông đối diện với Grand Central Station, mà Selden đoán là từng có lúc là ngân hàng. Nó chứa đầy những chiếc bàn tròn mười người ngồi, và người ta đã phải nỗ lực để khiến nó trông phù hợp với buổi lễ hội: Khăn trải bàn in hình da báo bên trên có đặt hoa trắng và đen; những người đàn ông đeo cà vạt đen và phụ nữ mặc những bộ váy rực rỡ - với một mục đích rõ ràng là vượt trội hơn người khác. Ấy vậy mà, mặc cho cái vẻ ngoài hoành tráng này, khi buổi tối diễn ra có một sự chán nản mỗi lúc một gia tăng ở toàn bộ sự vụ này, như thể các vị khách, hy vọng có gì đó khác biệt, thêm một lần nữa được nhắc cho nhớ là họ đã đến dự quá nhiều bữa tiệc rồi, và rằng sau rốt thì không có thứ gì thay đổi cả.

Có một ngoại lệ, anh nghĩ, đó chính là vợ anh. Nhìn cô ngồi phía bên kia bàn, anh kinh ngạc trước việc khi buổi tối diễn ra, cô càng lúc càng trở nên phấn khích. Mặt cô sáng rỡ lên và nụ cười của cô ấm áp và rất gợi mời: Một đoàn những con người đẹp để cứ liên tục ghé vào chỗ cô ngồi chúc mừng việc cô mới lập gia đình - lúc đó cô sẽ chỉ và vẫy tay với Selden. Và giờ đây, thò ơ chọc chọc vào đĩa cá, anh tự nhắc mình rằng mặc dù anh biết Janey rất “quảng giao”, anh chỉ mới bắt đầu hiểu được thế thực sự nghĩa là như thế nào. Và anh chắc chắn đã không trông đợi một phản ứng như thế khi họ mới tới và bước trên thảm đỏ...

Anh cũng tham gia vào các sự kiện ở Hollywood, nhưng do anh chưa bao giờ là đối tượng được săn ảnh, anh không để tâm nhiều lắm. Nhưng ngay khi chiếc limo của họ dừng lại phía trước lều, họ gặp một cô gái mặc đồ đen giải thích rằng cô là người hộ tống của họ cho cả buổi tối và sẽ “chăm sóc” họ, rồi cô ta hét vào bộ đàm rằng Janey Wilcox đã tới, và trong một giây, họ dường như bị chìm ngập trong những ánh đèn flash lóa mắt. Những tay thợ chụp ảnh hét gọi tên cô, bảo cô quay sang trái, sang phải, bước một bước về trước hoặc sau, và trong một giây anh nghĩ, *Gượm đã*. Đây không phải là thứ anh muốn... nếu muốn *thế này*, anh đã lấy một ngôi sao điện ảnh rồi.

Nhưng cô đang cầm tay anh, và ngả người tới anh để hôn - phần son của cô có vẻ không phải là vấn đề khi đứng trước đám săn ảnh này. Rồi họ yêu cầu cô đứng chụp một mình, và trong một lúc, anh đứng đó một mình, thấy thừa thãi. Nhưng may mắn là cô gái mặc đồ đen đã cứu anh và

dẫn anh đi.

Tuy vậy Janey chưa xong, và việc chụp ảnh và phỏng vấn kéo dài ít nhất là hai mươi phút. Nhưng khi cuối cùng anh nghĩ là Janey đã được thả ra, rằng họ có thể uống rượu và nói chuyện với nhau một chút, họ bị lừa với khu vực VIP, tại đây lại có thêm nhiếp ảnh viên yêu cầu chụp ảnh Janey, và một lần nữa anh bị bỏ lại và cảm thấy mình là một người thừa.

Và rồi họ được đưa tới bàn của họ. Nhưng thế vẫn chưa được yên bởi vì đám đông mà mọi thành viên của nó mà Janey đều “biết” kiểu này hay kiểu kia. Họ như một đám trẻ vừa mới quay lại trường sau kỳ nghỉ hè. “Ê Janey! Nghỉ hè thế nào?”

“Tuyệt lắm cưng ạ. Tớ kết hôn rồi.”

“Janey cưng ơi! Thích cái váy của cưng quá.”

“Cám ơn cưng. Của Luca Luca đấy. Nhà thiết kế người Ý yêu thích mới của tớ.”

“Nào em yêu, ngồi xuống đi,” lúc nào đó anh nói, cố kéo nàng khỏi một gã đồng tính thấp bé vui vẻ.

“Ồ, không phải lo chuyện đó,” cô nói. “Dù sao thì đến phút cuối cùng cũng chẳng ai ngồi cả. Mà Oliver đang kể em nghe về chuyến đi của anh ấy đến Capri, lẽ ra *bọn mình* phải đi trắng mặt ở đây mới phải...”

Và cứ thế.

Rõ ràng là họ đang ngồi ở một trong những bàn tốt nhất, mặc dù Selden không hiểu điều gì khiến bàn của họ tốt hơn những bàn khác, trừ phi là do sự có mặt của Comstock Dibble, là một trong những khách mời danh dự của buổi tối. Janey đã ngạc nhiên và anh nghĩ là thầm hài lòng khi biết được là cô sẽ ngồi cạnh hắn. Selden thì khó chịu vô cùng. “Đổi tấm card ghi chỗ đi,” anh đề nghị.

“Selden! Đâu làm thế được. Anh biết là vợ với chồng không ngồi cùng nhau, mà với cả luôn có người để ý việc đổi card ghi chỗ và cuối cùng chuyện đó bị đăng lên Trang Sáu.” Và rồi cô mỉm cười và cho phép anh khế hôn lên môi cô.

Comstock và Mauve ngồi vào bàn ngay trước khi món đầu tiên được đưa ra. Comstock thì bóng loáng và nồng nhiệt, như một gã vừa mới từ ngoài trời lạnh vào và biết là đang có whiskey ngon và một miếng gà Cuba đợi sẵn dành cho mình. Đây là địa phận của hắn và hắn biết điều đó. “Mấy cái thứ chán ngắt chết tiệt này, Rose nhỉ?” hắn hỏi, như thể hắn với Selden là bạn cũ.

“Anh nói quá đúng.”

“Đợi cho tới khi bà vợ dắt anh tới ba bữa tiệc trong một buổi tối.”

“Tôi nghĩ bà vợ có nhiều việc hay ho cần phải làm hơn.”

Comstock không nói gì, chỉ nhướn mày lên ngụ ý Selden còn phải học nhiều, và nhìn thấy ai đó hắn quen qua vai Selden nên vội lảng đi.

Sự thật là, Selden nghĩ, đẩy miếng cá quanh đĩa, những gì Comstock Dibble làm, nghĩ, hay nói chẳng quan trọng quái gì với anh cả, nếu hắn không ngồi cạnh vợ anh.

Kể từ khi họ ngồi xuống cạnh nhau, Selden tin rằng Comstock đang đóng đưa với Janey. Và nếu

anh không hiểu chuyện hơn, anh thậm chí có thể đoán là có lúc giữa họ đã có gì đó. Có một sự quen thuộc không lẫn vào đâu được ở cái cách Comstock cứ nghiêng đầu về phía cô và nói với cô từ khế miệng, và cái kiểu cười điệu đà của cô khi nghe những câu nhận xét của hắn, như thể cô đã nghe trước đây rồi. Nhưng mọi người đều biết danh tiếng của Comstock về phụ nữ - thật là đáng kinh ngạc khi với cái vẻ ngoài như thế, hắn lại có thể khiến bất cứ người phụ nữ nào để ý tới mình...

Từ phía bên kia bàn, Comstock Dibble nhoài người tới nói với Janey, “Chồng em không rời mắt khỏi chúng ta. Anh nghĩ là anh ta đang ghen.”

“Ghen! Ôi Comstock, đừng có lỗ bịch. Anh ấy chỉ yêu em điên cuồng, thế thôi.”

“Nhưng em có yêu anh ta không?”

“Dĩ nhiên là có,” Janey nói, uống nốt cốc champagne thứ ba. Cô đã uống khá nhiều, nhưng vẫn chưa thấy say. “Chúa ơi, anh tởm quá, Comstock ạ.”

“Em biết anh tởm, nhưng em cũng tởm. Có lẽ chúng ta có thể lại tởm cùng với nhau.”

Janey bật cười. “Mauve sẽ nghĩ gì?”

“Mauve không biết đâu.”

“Em không làm những chuyện như thế nữa. Em kết hôn rồi, nhớ không?”

“Giờ thì em không, nhưng rồi em sẽ làm thế thôi. Rồi em thấy,” Comstock nói.

Janey biết lẽ ra cô phải thấy hắn đang xúc phạm mình, nhưng cô chả bận tâm. Sự thật là, cô thấy nhẹ nhõm. Suốt cả mùa hè, hắn đã rất cục súc với cô. Nhưng rõ ràng tối nay hắn không hề nghĩ tới chuyện đã làm hắn khó chịu, và hắn không hề dả động gì tới hai lá thư đã gửi cho cô. Dĩ nhiên là hắn đang phẫn chấn, nhồi nhét trong bộ tuxedo như con cánh cụt, và mọi người đều đang nói hắn tuyệt vời ra sao nhờ vào việc được thị trưởng công nhận. Nhưng cả cô cũng phẫn chấn, và trong khi kỳ trăng mật của cô chán chết được, việc cô quay về thành phố đầy đặc trưng là một phụ nữ kết hôn với người đàn ông quyền lực trong ngành giải trí đã khiến tất cả trở nên bổ công. Mỉm cười với Comstock một nụ cười khêu gợi, cô nói, “Anh biết không, chúng mình thực sự *nên* thử cố làm bạn bè.”

Nụ cười đáp trả của Comstock như của một con sư tử chuẩn bị ăn con mồi - thực tế ta có thể nhìn thấy cả nước bọt nhều ra từ răng của hắn. “Phải,” hắn nói, “anh nghĩ mình nên làm thế.”

“Em đã nói chuyện quái gì với Comstock Dibble thế?” Selden hỏi trong chiếc limo lúc trên đường về nhà.

Janey nhún vai. “Phim ảnh, còn gì nữa. Em bảo với anh ta là anh ta nên chuyển thể tác phẩm *The Custom of the Country* của Edith Wharton thành phim. Chưa có ai làm thế cả và anh ta sẽ làm tốt.”

“Thế anh ta có nghe lời khuyên của em không?”

“Sao lại không chứ? Đó là một ý tưởng hay,” cô nói, ngả đầu ra sau ghế. “Em nghĩ tối hôm nay tuyệt quá, nhỉ?”

“Ừa,” Selden nói. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ vào những cửa hàng sáng trưng trên Đại lộ Madison. “Anh không hề biết là em với Comstock là bạn tốt đến thế đấy.”

“Chả phải bạn tốt gì,” Janey nói. “Nhưng một cách tự nhiên em gặp anh ta nhiều năm rồi...”

“Một gã như thế mà được giải thưởng nhân đạo thì thật đáng kinh ngạc.”

“Chà, anh ta đã làm rất nhiều phim ở thành phố này,” Janey nói, vươn ra nắm lấy tay anh.

“Nhưng thế không biến anh ta thành một nhà nhân đạo.”

“Chúa ơi, Selden,” cô nói. “Dù sao ai cũng biết mấy trò này là giả tạo hết mà. Chẳng ai mong đợi chúng là *thật* cả.” và quay sang anh với đôi mắt long lanh, cô nói một câu khiến anh choáng váng: “Với cả anh nghĩ mà xem, nó cũng chả khác với Emmy Awards là mấy. Ai cũng biết giải đó cũng toàn là chính trị cả.”

Anh mở miệng định phản đối, nhưng rồi nghĩ là thôi. Anh phải thừa nhận là cô không sai hoàn toàn, và vì vậy trong suốt đoạn đường còn lại họ im lặng.

Nhân viên tiếp tân gặp họ ở sảnh khách sạn Lowell. “Ngài Rose, tôi có bưu kiện gửi cho ngài,” anh ta nói, đưa ra một chồng thư. Selden nhìn nhận - tất cả đều gửi cho Janey, chuyển tới địa chỉ mới của cô.

“Thư của em,” anh nói, đưa bưu phẩm cho cô.

“Cám ơn Neil,” Janey nói với người tiếp tân. “Tôi đang đợi cái này.”

Trong thang máy, cô lật xem các thư, thỉnh thoảng liếc nhìn anh với một nụ cười lạnh nhạt ý rằng cô sẽ không để ý tới tâm trạng tồi tệ của anh. Anh đã biết được rằng đây là mẹo của cô, nhưng nó vẫn khiến anh có cảm giác mình là đứa trẻ hư đã không còn được mẹ hiền yêu thương nữa. Và anh biết mình sẽ không thể chịu nổi kiểu đối đãi như thế lâu. Khi vào trong căn hộ, anh nói, “Anh đi ngủ đây,” nhưng cô chỉ trao cho anh nụ cười lạnh nhạt, tò mò đó, rồi ngồi xuống bàn viết trước lò sưởi, cô nói, “Em sẽ mở thư xem. Vài phút nữa em vào.”

Anh cởi áo khoác và ném lên ghế, rồi cởi quần và cà vạt nơ. Anh vào phòng tắm, đánh răng, rồi anh nhìn lên cái giường trống và bước vào phòng khách.

Cô đã mở lò sưởi, và cô ngồi mở phong bì bằng một cái mở thư bằng bạc. Ánh sáng ấm áp từ lò sưởi làm da cô có màu nâu bóng, mái tóc vàng nhạt của cô sáng ánh lên sau lưng. Anh thật ngu ngốc làm sao khi cãi nhau với cô vì chuyện không đâu, anh nghĩ, và bước lại chỗ cô, vén tóc cô sang một bên, hôn lên gáy cô.

“Chào anh yêu,” cô nghĩ.

“Chắc em nghĩ là anh bị điên,” anh nói.

“Em chỉ không biết được là anh bực tức chuyện gì. Em làm mọi thứ có thể để khiến anh trông đẹp đẽ...”

“Ồ, anh biết, em yêu của anh,” anh nói, bước tới phía trước cô. Anh cúi xuống và cầm lấy tay cô. “Chỉ là anh không thể chịu nổi cái kiểu Comstock Dibble nhìn em. Anh cứ nghĩ những chuyện điên rồ, như có thể em đã ngủ với hắn hoặc sẽ làm thế. Và tất cả những gì anh nghĩ là nếu em *đã* ngủ với hắn hay nếu em *sẽ*, anh sẽ không bao giờ nhìn nổi em nữa, nói gì là kết hôn với em...” Anh dừng lại. “Em biết mình là thằng ngu, em yêu. Em phải tha thứ cho anh.”

Anh cười khúc khích, nhưng trong một giây, anh nghĩ mình nhìn thấy vẻ tội lỗi hiện ra trên mặt

cô. Nhưng rồi khoe mắt cô nhả lại vẻ vui thú. “Comstock Dibble,” cô líu ríu. “Ôi Selden, anh không bao giờ phải lo lắng về hắt ta đầu. Em thấy hắt ta thật kinh tởm. Và thành thực mà nói, em hơi bị xúc phạm khi anh *nghĩ* là em sẽ ngủ với hắt.” Giọng cô tràn đầy sự thích thú tự tin, nhưng bên trong, cô thấy khó chịu. Nếu anh cảm thấy nặng nề về chuyện đó đến thế, cô sẽ phải thận trọng đảm bảo để anh không bao giờ phát hiện ra sự thực.

Anh kéo cô đứng dậy và ôm cô, vuốt tóc cô. “Anh không tìm được ấy. Anh là một ông chồng ghen tuông. Giờ em vào giường được chưa?”

Cô hôn lại anh một lúc, rồi dứt ra. “Một lát thôi,” cô nói. “Em thực sự phải xem đồng thư này - toàn là các thiệp mời và có thể có vài thứ mình muốn đi.” Và, bắt gặp vẻ mặt anh, cô thêm thêm đầy khôn khéo, “Anh thấy chưa? Nếu mình có trợ lý thì em đâu có phải làm việc này.”

“Hiểu rồi,” anh nói, dịu dàng đáp lại. “Anh sẽ xem tin tức xem có gì quan trọng xảy ra trên thế giới trong khi em lên kế hoạch giao lưu của chúng ta.”

“Nếu có thứ gì bị đánh bom thì cho em biết nhé,” cô vui vẻ gọi theo, khi anh bước vào phòng ngủ.

Cô thở dài, vuốt tóc lấy mấy cái kẹp xước đã giữ tóc ở nếp suốt cả buổi tối. Khi tóc xõa xuống vai, cô nghe tiếng sấm và tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà, đường phố và hắt vào cửa sổ. Lẽ ra cô phải nói cho Selden nghe về Comstock, cô thở dài, đặc biệt là khi Comstock tiếp tục gửi thư cho cô. Nhưng giờ đã mất cơ hội, cô không thể nói cho Selden được nữa. Dù thế nào, chắc chắn là cô không bạn bè gì với Comstock, ít nhất là không trong một khoảng thời gian. Cô không thích thú gì chuyện nói dối chồng mình cả. Nhưng mặt khác, nói dối đàn ông là một vấn đề của sự sống còn, với cả, những gì Selden không biết sẽ không bao giờ làm tổn thương anh...

Nhìn xuống con phố đen ướt dầm mưa, mắt cô bắt gặp một dáng hình cô độc ở phía bên kia vỉa hè, co ro người dưới mưa khi cô ấy tuyệt vọng cố gọi một chiếc taxi. Nhìn kỹ hơn, Janey thấy đó là một cô gái trẻ và xinh đẹp, mặc đồ da tiệc đen và đi giày cao gót. Nhưng cô ấy sẽ xinh đẹp trong khu phố này - có lẽ cô ta vừa dự một bữa tiệc xa xỉ đầy những gã đàn ông giàu có hờm hĩnh trao đổi những cô gái trẻ đẹp như là trao đổi các tấm thẻ bóng chày. Và đột nhiên, Janey nhớ ra mình cũng giống như cô gái kia mấy năm về trước, tới các bữa tiệc hy vọng gặp được một vị cứu tinh và cầu nguyện mình có đủ tiền mặt để về nhà nếu không gặp được. Và khi cô gái kia ngược mặt lên như thể hỏi, “Tại sao lại là tôi hả Chúa?”. Mưa rơi xuống má và tóc cô, xuống chân vào vào giày cô. Và Janey cảm thấy nỗi khổ sở của cô gái đó, cảm thấy cảm giác giày đầy nước, biết rằng chúng đã bị hỏng và rằng cô ta đã tiêu hai trăm đô cuối cùng của mình để mua chúng vì chúng là giày hiệu và đang được giảm giá...

Cô gái nhả nhục nhìn thêm một lần nữa trên phố, nhận ra mình không thể gọi được taxi và sẽ phải đi bộ về nhà. Janey muốn mở cửa sổ và hét lớn, “Vào đây đi! Lên đây đi, vừa ấm áp vừa khô ráo,” nhưng đó là một ý nghĩ ngu xuẩn, đặc biệt là khi chồng cô đang sốt ruột đợi ở phòng bên. Và giả sử kiểu gì đó cô mời được cô gái kia lên, thì Selden sẽ cho rằng là vì sex, một lần ân ái ba người, và cô thừa biết rằng cô gái kia có thể sẵn lòng làm thế chỉ để thoát khỏi cơn mưa này. Cô ta có lẽ đã học được rằng tình dục là một giá rẻ để trả cho một cái giường đẹp để có khăn trải giường sạch sẽ và phòng tắm không đầy gián...

Janey tì trán vào cửa sổ, nhìn cô gái bước vội trên phố, đầu cúi xuống dưới cơn mưa. Có lẽ cô ấy đang hối hận vì đã đi dự bữa tiệc tối nay, Janey nghĩ. Gái đẹp có thể tự đứng thành một nhóm riêng, cô nghĩ, và đôi khi tốt hơn là không nên đẹp. Gái đẹp luôn được bảo rằng vẻ ngoài sẽ khiến họ đặc biệt, rằng vẻ ngoài đẹp để nghĩa là thứ gì đó hoành tráng đang đợi họ, nhưng thông thường những thứ hoành tráng chỉ là một đôi giày ướt mà ta không thể nào dùng nổi. Cô ngần ngại bước đi khỏi chỗ cửa sổ, biết rằng mình *đã từng* là cô gái đó. Sự khác biệt duy nhất là kiểu gì đó bây giờ cô thành công, và lấy một nhà sản xuất phim giàu có...

Chà, cô nghĩ mình đã phải trả giá cho nó, Janey lơ đãng nghĩ, ngồi xuống bàn và cầm một lá thư nằm trong phong bì lên. Nhưng đột nhiên suy nghĩ của cô đổi sang một hướng mới khi nhìn thấy dòng địa chỉ “Parador Pictures” ở trên. Hơi hốt hoảng, cô lật bức thư lại và không thấy có tem và nó được gửi đến cho cô tại khách sạn Lowell, nghĩa là nó đã được chuyển tay đến chiều hôm nay.

Tay run run, cô mở phong bì ra và mở lá thư.

Cũng như những lá thư kia, trừ việc cái này là chính thức, từ luật sư của Comstock, yêu cầu cô trả lại ba mươi nghìn đô mà hắn đã trả cho cô để viết một kịch bản mà cô đã không bao giờ nộp. Cô vừa kinh hoàng vừa giận điên người, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là, Sao hắn dám? Hắn nợ cô món tiền đó sau khi hắn đã “quan hệ” với cô. Vậy ra đó chính là lí do mà hắn đã tỏ ra rất thân thiện suốt cả buổi tối - hắn thực sự nghĩ đã dụ được cô làm theo hắn, và rằng cô sẽ không dám đứng lên chống lại hắn...

“Ở trong đó cô đơn kinh khủng,” Selden nói, bước ra từ phía sau cô, và cô giật nảy cả người.

Cô quay lại, cố gắng bình tĩnh. “Sao, có chuyện gì thế?” anh hỏi. “Trông em như thể có người vừa cắn em vậy.”

“Ồ, không có gì đâu,” cô nói, thốt ra một tiếng cười nho nhỏ. Trong một thoáng cô lưỡng lự. Cô có nên nói với Selden về lá thư này không? Nhưng rồi cô sẽ phải kể cho anh nghe về lịch sử của cô với Comstock Dibble, mà cô không thể làm thế, không phải là *bây giờ*... “Chỉ là một lá thư cho quý từ thiện thôi,” cô nói dối. “Đề nghị em có thể làm chủ tịch hội đồng của họ... nếu em có thể ủng hộ mười ngàn đô. *Thiệt tình*,” cô nói tiếp, “anh có thể tưởng tượng nổi không? Họ muốn dùng tên mình cũng đã là đủ lắm rồi, đây lại còn đòi xin tiền... như thể *em* có mười nghìn đô để cho đi ấy...”

“Thế thôi à?” Selden hỏi, mỉm cười kiên nhẫn.

“Ngu xuẩn, nhỉ?” cô nói, vò nát lá thư và ném vào trong lò sưởi.

“Thế thôi à?” người thu ngân hỏi.

Cô ta béo kinh khủng. Đôi mắt nhỏ xíu liếc Janey ngò vức, như thể căng ra để nhìn xuyên qua lớp mỡ đe dọa sẽ che kín cả hai mắt. Một tảng mỡ lớn lủng lẳng dưới cánh tay cô ta.

“Vâng, thế thôi,” Janey nói, đẩy tờ tạp chí về phía ả.

Janey lén lút đưa mắt nhìn quanh. Chúa ơi, cái cửa hàng này thật bẩn thỉu. Và đầy những người trông buồn thảm. Chỉ có hai thu ngân, và hai ả này làm chậm rề rề, và ít nhất là hai mươi người đang đợi để trả tiền hàng, nhưng điều kỳ cục là những người đứng xếp hàng không hề than phiền. Thậm chí trông họ không hề có vẻ sốt ruột, như thể họ quá chán nản đến mức không thể phản kháng gì nữa và đã chấp nhận cái sự thực rằng một phần tốt lành trong đời họ bao gồm việc đứng đợi trả tiền cho một thanh kẹo và một chai soda lớn.

“Một đô ba mươi chín xu,” ả thu ngân nói, liếc đi chỗ khác.

“Tôi xin lỗi... bao nhiêu cơ?” Janey hỏi.

“Một đô ba mươi chín xu,” ả thu ngân nói, nhìn cô như thể cô là một con ngốc.

Janey sục sạo túi, tìm tiền lẻ. Ngày nay mà còn có thứ giá một đô ba mươi chín xu? Cô nghĩ. Một khoản tiền nhỏ bé bất tiện đến mức lẽ ra nên cho không. Và rồi ả thu ngân thực sự nhìn cô, mặt giãn ra.

“Này,” ả nói. “Tôi có biết cô không?”

Janey cứng đờ người. Cô không biết làm cách nào để trả lời cho câu hỏi này. Cô có nên nói “không” bằng một giọng hống hách, chụp lấy tờ tạp chí, và chạy, hay nên giải thích rằng cô là Janey Wilcox, người mẫu của Victoria’s Secret, và rằng cô kia có thể đã thấy cô trên tivi?

“Ồ, tôi biết rồi,” cô thu ngân nói. “Cô là cô người mẫu *đồ lót*.”

Janey cầm lấy tờ tạp chí. “Vâng,” cô nói, gật đầu và buộc mình phải mỉm cười.

“Này, Washington,” ả thu ngân nói, gọi cô gái phía bên phải. “Cô người mẫu của Victoria’s Secret đang ở đây này.”

“Vậy hả?” Cô thu ngân kia đưa mắt lên xuống nhìn Janey. “Sao họ lại không cho các cô gái mập mập làm người mẫu nhỉ? Tôi rất gọi cảm.”

“Bọn chó cái da trắng gầy trơ xương,” cô nghe một khách hàng thì thầm.

Cô cảm thấy mặt mình đỏ bừng, nhưng kìm nén không đáp lại lời sỉ nhục này. Vội ra khỏi cửa hàng, cô đi từ cửa hàng thuốc Duane Reade ra Đại lộ Hai, run rẩy và thở không ra hơi.

Chuyện quái gì đang xảy ra trên thế giới này không biết? cô nghĩ, nhìn quanh tìm xe. Những người này là ai? Họ khổ sở đến mức nghĩ rằng gầy gò là xấu sao? Mà cô đâu có đến nỗi gầy trơ

xương! Mà cô còn đang định đi hút mỡ thừa... Cô thấy chiếc xe đậu cách đó vài mét và vội chạy tới, mở cửa xe và ngồi vào bên trong xe có nội thất bằng da màu đen tạo cảm giác dễ chịu.

Tài xế, một ông người Ấn Độ tên là Rashneesh, nhìn cô trong gương chiếu hậu.

“Đi đâu đây thưa cô?”

“Four Seasons,” cô thở dốc. “Nhà hàng. Trên Phố 52 Đông. Không phải khách sạn đâu.”

Tim cô vẫn nện thình thịch kể từ lúc bị gọi là ả chó cái da trắng gầy trơ xương, cô cầm tờ tạp chí lên và dùng nó quạt quạt. Cô đã làm cái quái gì để phải chịu một sự thù địch vô lý như thế? Nhưng ngày nay thế giới là vậy, đầy những con người giận dữ. Tất cả họ đều cảm thấy mình xứng đáng được hưởng nhiều thứ hơn, đơn giản bởi vì họ đã được sinh ra - và tại sao có vẻ như tất cả đều muốn trở thành người mẫu đồ lót?

Và giờ là cái chuyện này nữa! cô nghĩ, mở tờ tạp chí ra. “STAR” được in bằng chữ màu trắng to trên cùng; bên dưới là một tấm ảnh chụp Gwyneth Paltrow trông rất thảm hại. “Cú đau tim Oscar bí mật của Gwyneth,” dòng chữ viết. Và ở trên cùng, phía trên Gwyneth, là một tấm ảnh nhỏ xíu chụp Digger, mồm hôi đầm đìa và ôm một cái ghita, với một dòng chữ: “Đứa con tình yêu Bí mật của ngôi sao nhạc rock.”

Cô không muốn nhưng vẫn phải đọc. Chỉ mới hai tiếng trước, khi cô đang kết thúc buổi chụp hình catalog của Victoria’s Secret, Patty đã gọi cho cô, và bằng một giọng thì thầm, “Nó đang trên tạp chí *Star*.” Rồi cô ấy cúp máy.

“Có ai có tạp chí *Star* không?” Janey gọi lớn.

“Sao thế?” tay thợ chụp ảnh hỏi.

“Em gái của tôi lên đó,” cô nói.

“Tuyệt quá!” thợ trang điểm nói. Anh ta quê ở Costa Rica. “Ước mơ cả đời tôi là được lên tạp chí *Star*...”

“Chẳng phải đó là tạp chí nơi họ đi lục lọi rác rưởi của người khác sao?” trợ lý chụp ảnh hỏi.

“Tôi rất *thích* có người lục lọi rác rưởi của tôi. Họ sẽ tìm thấy rất nhiều thứ thú vị...”

“Chẳng hạn cái gì? Bao cao su à?”

“Bao cao su dùng rồi *chả* có gì thú vị cả,” Janey nói cương quyết, như thể để đóng chủ đề này lại.

Chà, giờ đây là cuộc đời của nó, cô nghĩ, lật vội qua các trang. Em gái cô lên tạp chí *Star*.

Câu chuyện chiếm một trang ngay phần đầu tạp chí. Có một bức ảnh lớn chụp Digger ở giữa trang, với một tấm ảnh nhỏ hơn chụp một cô gái tóc đen trong một bộ đồ đen trông giống như loại gái cầm roi da khi làm tình, và rồi một bức ảnh nhỏ hơn nữa của Patty ở trên phố, cúi xuống một con chó đen nâu nhỏ xíu đang ngồi trên vỉa hè. Tóc Patty rối bù và cô mặc một chiếc quần thể thao màu xanh của Nike, trông cô như vừa mới ngủ dậy, mà Janey nghĩ có khi đúng như thế. Nhưng con chó kia là sao nhỉ? Và rồi cô nhớ ra là lúc nào đó trong cái sự vụ lộn xộn này, Patty đã mua một con chó con. Cô bắt đầu đọc:

Ca sĩ Marielle Dubrosey nóng bỏng làm tình một đêm với Digger... và giờ cô mang thai con của

anh!

Cô gái cực kỳ hấp dẫn hai mươi hai tuổi hứa hẹn đầy triển vọng gặp Digger sau cánh gà tại một buổi biểu diễn ở Minneapolis, và cuối cùng hai người trải qua một đêm bên nhau.

“Ngay giây phút mắt Digger nhìn thấy Marielle, bạn có thể nhìn thấy những tia sáng lóe lên giữa hai người,” một cô bạn của Marielle kể với *Star*. “Tay anh ấy không lúc nào rời khỏi người cô ấy. Anh ấy liên tục hôn và sờ soạng ngực cô ấy.”

Chà, Janey nghĩ. Cái này thì nghe giống Digger thật. Tay cậu ta cũng không lúc nào rời khỏi người Patty.

Sau đấy Digger kéo Marielle về phòng mình, nơi họ trải qua một đêm ân ái nồng nhiệt... Không ai nhìn thấy họ cho đến tận bốn giờ chiều ngày hôm sau.

Và giờ đây nàng Marielle xinh đẹp đã mang thai!

Tuy vậy, duy có một vấn đề. Digger đã có vợ - một nhà cựu sản xuất VH1 hai mươi tám tuổi Patty Wilcox!

Patty là một phụ nữ đẹp như một pho tượng [Chà, cái này thì không đúng lắm, Janey nghĩ] đã chộp được trái tim của Digger hai năm trước khi họ gặp nhau tại một buổi quay VH1. “Patty và Digger yêu nhau chân thành,” một nguồn tin nói. “Patty sẽ không dễ dàng từ bỏ anh ấy.”

“Tôi không quan tâm,” Marielle nói, cô dự định sinh em bé, vào tháng Năm. “Tôi không muốn làm tổn thương vợ anh ấy, nhưng Digger là một người tuyệt vời là một người tình đẹp trai. Anh ấy tài năng và tốt bụng. Cái đêm giữa tôi với anh là đêm tôi sẽ không bao giờ quên!”

Janey quảng tờ tạp chí xuống ghê. Thật là một thứ rác rưởi. Sao Digger lại ngu thế không biết? Mà lại còn dính vào một con mụ dĩ thiện - ả chắc chắn đã lên kế hoạch toàn bộ chuyện này. Ả giăng bẫy, và Digger đã rơi ngay vào bẫy. Giờ thì cậu ta phải trả giá thôi. Nhưng Digger không phải là người phải trả giá, mà là Patty. Cậu ta đã hủy hoại cuộc đời của Patty... có lẽ cô sẽ không bao giờ hồi phục lại được sau chuyện này.

Nhưng rồi cô lại với lấy tờ tạp chí lên. Và cô bắt đầu lật lại câu chuyện kia.

Cô cầm tờ tạp chí lên và nhìn bức ảnh Patty. Và khi làm vậy, một suy nghĩ tồi tệ này ra trong đầu cô. Cô thực sự có một chút... ghen tị.

Thật đáng khinh! Sao cô lại có thể nghĩ như thế chứ? Nhưng cô ghen tị, cô nghĩ. Cô muốn được lên tạp chí *Star*. Dĩ nhiên là không phải theo kiểu của Patty. Nhưng dù vậy, nó chắc chắn sẽ giúp cho sự nghiệp của cô nếu cô xuất hiện đâu đó ở trên đấy, ở mục thời trang chẳng hạn. Tất cả những phụ nữ lên mục đó đều là diễn viên điện ảnh và nổi tiếng hơn cô, nhưng chắc chắn là cô đẹp hơn, và ít nhất là thú vị...

Cô ngã người ra sau, đột nhiên thấy cuộc đời sao mà bất công. Mỗi ngày là một trận chiến để giữ vững được vị trí của mình trên thế giới. Hai ngày qua, chụp hình bìa catalog cho Victoris's Secret, cô đã đấu tranh để là một người mẫu kiên nhẫn, cố tử tế với tất cả mọi người, và cố không than phiền khi đèn bị tắt hay người làm tóc không làm cho dài tóc trên đỉnh đầu cô ẹp xuống hay người phụ trách phục trang cứ liên tục sắp xếp lại nệm mút trong áo ngực của cô - và Janey nghĩ, cố tình chọc vào ngực của cô. Giờ đây làm người mẫu mới *té nhợt* làm sao - chuyện này không ai hiểu được - và cô được trả tiền để ngồi yên một chỗ mà không phát điên lên... Và tất cả chuyện này là vì - *cái gì?* Một tấm ảnh mọi người nhìn vào rồi rút lên. “Đồ chó cái da trắng gầy trơ xương, chó cái da trắng gầy trơ xương...”

Chiếc xe chạy chậm qua lối vào nhà hàng Four Seasons đang bị chặn bởi cái chiếc xe công vụ màu đen giống xe của cô. Nhìn lên, đột nhiên cô hét toáng, “Dừng lại!” với người tài xế.

“Nhưng thưa cô,” ông ta quay lại nói. “Tôi không đỗ giữa phố được. Thị trưởng ra một loạt luật mới. Nếu tôi đỗ giữa phố thì sẽ bị phạt bốn trăm năm mươi đô!”

“Tôi không quan tâm,” Janey nạt lại. Chúa ơi, những ngày này cứ lần nào lên xe hay taxi là tài xế lại than phiền về loại tiền phạt mới nào đó mà thị trưởng vừa mới áp lên cho họ, cứ như thể đó là lỗi của cô. “Tôi không muốn phải đi bộ,” cô nói. Cô mở cửa và nhảy ra ngoài, sau khi bảo người tài xế phải đợi. “Và đảm bảo là ông phải đợi tôi ở trước lối vào khi tôi ra đây,” cô nói, đóng sập cửa lại.

Patty đang ngồi một mình ở giữa một cái ghế dài bằng da màu nâu to đùng. Tóc cô được buộc bằng một cái khăn rằn màu vàng, kiểu bon gängxơ - Janey ngạc nhiên là người ta đã cho em gái cô vào nhà hàng Four Seasons - và dù đứng ở phía bên kia căn phòng, Janey cũng có thể thấy là em mình đã sút cân. Đã hơn một tuần kể từ lúc đích thân Marielle tiếp cận với Patty trên phố, nhưng trong năm ngày đầu tiên, cô đã không nói với ai, kể cả Digger. Thay vào đó, cô khóa trái cửa ở trong căn hộ, không chịu ra mở cửa hay trả lời điện thoại.

Sau những ngày van xin bằng điện thoại (Digger đi vắng, tham gia tour lưu diễn với ban nhạc ở châu Âu), cuối cùng Digger đã gọi được người quản lý mở cửa và tìm Patty. Người quản lý đã tìm thấy cô nằm trên giường, kẹo cao su dính trên tóc, bởi cô chỉ ăn có mỗi thứ này. (“Ồi, Patty. Kẹo cao su ư?” Janey đã nói. Và Patty trả lời Digger thích ăn thứ đó...)

Mimi đã rất tử tế đi cùng Janey tới căn hộ của Patty ba hôm trước, sau khi Janey nhận một cú điện thoại của mẹ. Bà đã nhận một cú điện thoại của Digger (Sao Digger không đích thân gọi cho cô chứ? Janey nghĩ, nhưng chắc là vì cậu ta biết cô sẽ vắn cổ cậu ta), nói với mẹ cô rằng Patty đang “buồn bực” về “chuyện gì đó” và rằng ai đó nên tới kiểm tra thử xem. Anh không làm gì được vì đang ở tận Amsterdam, nhưng anh đã hủy vài buổi biểu diễn để quay lại New York ngày hôm sau.

“Nghe giọng nó có vẻ đang phê không?” Janey hỏi mẹ.

Và mẹ cô, gốc Pháp và thích giả vờ mình là một mệnh phụ, nạt cô, “‘Phê’ là gì? Mẹ không biết từ ‘phê’.”

“Nếu nó đang hút thuốc phiện và lên cơn sương, mẹ ạ, thì có thể là nó bịa ra toàn bộ chuyện này,” Janey thở dài.

Nhưng rõ ràng không phải thế.

Janey và Mimi đã đến căn hộ của Patty và nặn được chút ít thông tin về vụ ngoại tình của Digger. Rồi Mimi đã cho Patty uống thuốc ngủ và để lại cho cô một nắm Xanax để uống khi cô tỉnh dậy.

“Nó suýt nữa thì *chết* rồi,” Janey gay gắt nói.

“Chị *hiếu*,” Mimi đáp lại.

Và lúc này đây, Janey nhoài qua bàn hôn em gái. “Chào cưng,” cô vui vẻ nói. “Em thế nào rồi?”

“Ồn,” Patty buồn chán nói.

“Em có uống thuốc không?” Janey hỏi. “Đừng uống nhiều hơn ba viên một ngày...”

“Không đâu,” Patty nói. “Sao chị lại trang điểm đậm thế?”

“Hôm nay chị phải chụp ảnh,” Janey nói, như thể với một đứa trẻ. “Cho Victoria’s Secret.”

“Vui không?” Patty hỏi.

“Ồ em biết mà,” Janey thở dài. “Chán ngắt.”

Patty để lộ một nụ cười nhỏ xíu. “Nào, Patty cưng ơi,” Janey tiếp tục. “Chị hy vọng em không thấy phiền, nhưng Mimi cũng tới ăn trưa.”

“Em không phiền đâu,” Patty nói. “Em chả phiền chuyện gì cả.”

“Tốt,” Janey nói, mở khăn ăn ra và trải lên đùi. “Em biết đấy, Mimi xử lý scandal rất tốt. Chị ấy có rất nhiều kinh nghiệm. Chị ấy đã lên tờ *Star* hai lần...”

“Thế á?” Patty hỏi. “Vì vụ gì?”

“Ồ, vì hẹn hò với ngôi sao điện ảnh. Có một lần chị ấy còn lên trang bìa cơ, vì đi chơi với Hoàng tử Charles.”

“Tất cả đều là dối trá,” Mimi nói, ngồi xuống cạnh Patty. Cô nhào người sang bàn về phía Janey, và nói qua Patty như thể cô là một lão già điếc đặc, hỏi, “Hôm nay nó thế nào?”

“Em nghĩ là ổn hơn rồi,” Janey nói.

“Em tìm hiểu được thêm gì về Digger chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Tốt, vậy là chị chưa bị lỗ mất gì cả.”

Bồi bàn tới bàn của họ. “Tôi sẽ uống một ly champagne và dùng trứng cá muối,” Janey nói.

“Trứng cá muối?” Patty hỏi.

“Em cũng ăn đi. Nó sẽ làm em thấy dễ chịu hơn,” Janey nói.

“Mang cho cô ấy trứng cá muối,” Mimi nói với người bồi bàn. “Thực ra, mang trứng cá muối cho cả ba... Không, tôi đói. Mang suất trứng cá muối cho năm người...”

“Vâng, thưa bà, trứng cá muối cho năm,” bồi bàn nói.

“Và một chai Veuve Clicquot nhé?” Mimi nói, nhìn sang Janey.

Janey nhún vai. Cô chưa bao giờ thích champagne, nhưng Mimi thì rất thích, và trong ba tháng qua cô đã cố gắng thích uống. “Em nghĩ ban ngày uống Veuve được.”

“Ai trả tiền thế?” Patty hỏi.

“Digger, cưng ạ,” Mimi nói, đập lên tay cô. “Đó là một trong những điều đầu tiên em cần phải học. Khi đàn ông ngoại tình, gã phải trả. Và trả nhiều.”

Bồi bàn quay lại bàn với một chai champagne và một xô đá. “Ba ly?” cậu ta ngờ vực hỏi, nhìn Patty. “Tôi nghĩ là hai thôi,” Janey nói. “Champagne thì hơi nặng với nó...”

“Nào Patty, em yêu,” Mimi nói, “cậu ta đã nói gì?”

“Anh ấy bảo là không hề làm,” Patty nói, nhìn từ Janey sang Mimi.

Janey và Mimi đưa mắt nhìn nhau. “Dĩ nhiên là cậu ta sẽ nói thế rồi,” Janey nói. “Nhưng lý do của cậu ta là gì?”

“Anh ấy bảo cô ta theo đuổi anh ấy. Có một bữa tiệc trong phòng anh ấy, nhưng anh ấy không ngủ ở đó. Anh ấy lấy chìa khóa của Winky - tay trống - và ngủ trong phòng của anh kia, và Winky ngủ với... với...”

“Con điếm đó?” Mimi nói, gật đầu. “Và chị nghĩ rằng gã Winky này đồng mưu trong chuyện này. Chúa ơi, thật là một gã cút đái, ăn ốc bắt người đổ vỏ.”

“Anh ấy bảo ả ta làm thế để được nổi tiếng. Cho *sự nghiệp* của ả,” Patty nói, nhìn Janey.

“Nghe này, em yêu,” Janey nói. “Em biết mình sẽ phải làm gì, phải không?”

“Không,” Patty nói. “Em không biết phải làm gì. Cả thế giới của em đổ sụp.”

“Những chuyện kiểu này xảy ra suốt ấy mà,” Mimi nói.

“Em phải bỏ cậu ta,” Janey nói.

“Một khi đàn ông đã ngoại tình, anh ta sẽ ngoại tình suốt,” Mimi nói về cảnh báo.

“Ai mà biết được cậu ta đã ngủ với bao nhiêu gái *trước* con này,” Janey chêm thêm.

“Nhưng anh ấy bảo anh ấy không...,” Patty phản đối yếu ớt.

“Thôi nào, Patty. Dĩ nhiên là cậu ta phải chối. Chị tin chắc là cậu ta vẫn còn yêu em và nhận ra cậu ta đã phạm một sai lầm lớn. Nhưng con kia nó có thai rồi! *Có thai!* Nó đang mang thai đứa trẻ lẽ ra em phải mang,” Janey nói, ngồi lại về đắc thẳng.

“Chúa ơi, nặng lời quá đấy, Janey,” Mimi nói, nhấp một ngụm champagne.

“Nó phải đối mặt với sự thật,” Janey nói. “Đó là cách duy nhất.”

“Nhưng nếu *không phải* anh ấy thì sao?” Patty nói. Nếu là hoàn cảnh thông thường, cô sẽ kinh hoàng khi Janey đem chuyện cô không có con được ra nói trước mặt Mimi. Nhưng kể từ khi cô bắt đầu uống mấy viên thuốc nhỏ xinh mà Mimi cho cô, thì những chuyện này chẳng quan trọng gì nữa...

“Giả sử có không phải thì anh ta cũng phải *ra đi*,” Janey nói. “Nhỡ anh ta lại gây ra một vụ như thế này nữa thì sao?” Janey nghĩ, đàn ông đối xử tệ với cô là một chuyện. Nhưng em gái cô là người phải chịu khổ lại là chuyện khác...

Một tiếng sau, Patty đưa Janey và Mimi ra xe của họ. Cả hai đều hơi biêng biêng. Và Patty nhận ra thêm một lần nữa, mặc dù cô là người gặp chuyện phiền toái, kiểu gì đó, Janey vẫn giành được sự quan tâm. *Lẽ ra* cô phải tức giận... nhưng cô lại không. Một lần nữa, là do những viên

thuốc Mimi đã đưa cho cô... Họ gọi chúng là gì nhỉ? *Búp bê*. Nhưng con búp bê nhỏ xinh đáng yêu làm mọi thứ đều trở nên ổn thỏa.

“Nào Patty,” Janey cứng rắn nói. “Chị sẽ đi với Mimi bằng xe chị ấy, còn em đi xe chị.”

“Em đi taxi cũng được,” Patty nói.

“Tuyệt đối không được, cưng ơi,” Mimi nói.

“Xe của Victoria’s Secret đấy, em đừng lo, không phải mất tiền đâu,” Janey nói.

Cô tiến lại chỗ tài xế, ông này đang ngồi trong xe nói chuyện điện thoại. “Phiền ông đưa em gái tôi về nhà được không?” cô hỏi. Trông ông ta có vẻ khó chịu, và cô nhớ ra cơn giận dữ của mình lúc trước. Cô nên đưa cho ông ta ít tiền, cô nghĩ, và mở ví ra, cô bắn khoả không biết nên đưa năm đô hay mười đô.

Cuối cùng, cô quyết định đưa năm đô.

Tài xế nhìn từ tờ tiền sang Janey. Ông ta khẽ lắc đầu. “Cám ơn ông,” Janey nói.

“Không, xin cám ơn,” ông ta nói vẻ chế nhạo.

“Khổ thân con bé,” Mimi nói, khi chiếc xe chạy khỏi vệ đường.

“Em *không* bao giờ nghĩ chuyện này có thể xảy ra cho nó,” Janey nói. “Lúc nào em cũng nghĩ là chúng nó yêu nhau *thật lòng*.” Cô lắc đầu. “Đúng là ta không thể tin tưởng *bất cứ* gã đàn ông nào...”

“Thật kinh khủng, nhỉ?” Mimi nói. “Muhammad,” cô gọi người tài xế của mình, “anh có thấy là những cám dỗ trên thế gian còn mạnh hơn tình yêu đích thực không?”

“Ồ có, thưa bà,” tay tài xế gật đầu nói. “Rất là buồn.”

Mimi với tới và chạm vào tay Janey. “Dù thế nào, chị rất mừng khi được *em*, cưng ạ. Mình lúc nào cũng có thời gian vui vẻ với nhau.”

“Đúng thế,” Janey nói.

“Mình có khắc nghiệt với con bé quá không?” Mimi hỏi. Và rồi đập tay lên miệng, cô nói, “Chị quên kể với em chuyện này. Mauve bảo Comstock sẽ mua một căn hộ ở 795 Park. Với giá mười triệu đô!”

“Chị đùa à,” Janey nói với vẻ kinh ngạc vừa đủ thích hợp.

“Cưng ơi,” Mimi nói vẻ tỉnh quái, đổi chủ đề. “Em vẫn giữ căn hộ *của em* đấy chứ?”

“Ở Phố 67 Đông ấy à?” Janey hỏi.

“Em nghĩ Zizi ở đó được không?”

Nghe cái tên “Zizi” làm Janey hơi cau mày. Mimi ít khi nhắc đến Zizi, và Janey đã hy vọng rằng chuyện tình này đã tan. Nhưng nếu Mimi đang tìm chỗ ở cho anh ta, thì rõ là không phải thế, và việc này khiến Janey tức phát điên. Cô vẫn không thể hiểu tại sao Zizi chọn Mimi chứ không chọn cô. Cô thực sự không muốn Zizi ở trong căn hộ của mình - đơn giản là vì cô không muốn

làm cho việc Mimi gặp anh trở nên dễ dàng hơn. Nhưng thẳng thừng từ chối là sẽ làm tan nát tình bạn của cô với mimi. “Em thoải mái mà,” Janey nói về mơ hồ, “nhưng em *đang* nghĩ tới chuyện cho thuê.”

“Ồ, Zizi có thể trả tiền mà,” Mimi nói.

Vậy là Mimi chẳng còn lựa chọn nào nữa. “Thế được thôi,” cô nói.

“Tối nay em có ra ngoài không?” Mimi hỏi. Giờ chuyện sắp xếp đã xong xuôi, cô không muốn nói tiếp về nó nữa. Cô vẫn ngờ rằng Janey muốn có được Zizi, và vẫn hơi cáu vì chuyện đó.

Janey đảo mắt. “Bọn em phải đi tới Greenwich. *Connecticut*. Một bữa tiệc tối nào đó của Splatsh Verner.”

“*Kinh khủng*... quá,” Mimi nói.

“Em phải gặp tất cả bà vợ ở Splatsh Verner.”

“Trông em sẽ rất tuyệt, cưng ạ, và bọn họ sẽ ghen tị.”

Chiếc xe dừng lại ở phố 63 và Madison, và Janey xuống xe. “Tạm biệt chị yêu,” cô nói.

“Tạm biệt,” Mimi nói. “Mai gọi cho chị và kể chị nghe nhé!”

“Vâng,” Janey nói.

Chiếc xe chạy đi và Janey nhìn quanh. Ở đây thật vắng vẻ, *nhẹ* hết cả người.

Khi bước đi trên phố về lại khách sạn Lowell, cô đi qua một quán Pháp nhỏ có mái hiên màu xanh, bên dưới có vài người đàn ông châu Âu trông hấp dẫn mặc quần jean, đi giày lười của ý, và áo khoác thể thao đắt tiền. Ông chủ, Christian, một người tầm trung có khuôn mặt như ngôi sao điện ảnh, đang đứng bên ngoài hút thuốc. Khi thấy Janey, mặt ông ta sáng bừng lên và ông giang tay ra.

“A, cô ấy đây rồi!” ông kêu lên. “Giờ chồng con rồi không thể nào mà gặp được cô nữa.”

Ông nắm lấy tay trái cô, và nói, “Cho tôi xem cái nhẫn nào! Ồi, đẹp quá đấy,” ông nói, nhìn cô về ngưỡng mộ.

“Chồng tôi tuyệt lắm,” Janey nói.

“À, nhưng anh ta may mắn đấy,” Christian nói, phẩy phẩy điều thuốc trong không trung. “Cô không bao giờ được quên điều đó!”

Janey bước đi, mỉm cười. Đã cuối tháng Chín, nhưng trời vẫn ấm, đúng 21 độ C. Kiểu gì đó, cô đã làm được tốt hơn tất cả mọi người, cô thỏa mãn nghĩ. Tình huống của cô chắc chắn là tốt đẹp hơn của Patty, bị chồng phản bội, và Mimi, chồng quá kinh khủng đến mức cô phải đi kiếm tình dục ở chỗ khác... Trong khi đó, chồng cô yêu cô phát điên, và ít nhất thì cô không phiền chuyện phải làm tình với anh. Và tự tin bước vào sảnh khách sạn Lowell, cô cảm thấy cuối cùng mình cũng chắc chắn về vị trí của mình...

Nhưng ảo mộng về sự an toàn của cô gần như bị tiêu tan ngay lập tức. “Bà Rose,” người tiếp tân thì thầm, “có một ông ở đây đang đợi bà.” Từ nét mặt anh ta, cô biết ngay người này không phải là người được khách sạn Lowell chào đón. Quay lại, cô thấy một gã mặt mày dị hợm ngồi

trong một chiếc ghế bành ở một góc nhỏ. Khi cô tiến một bước về phía gã, gã đứng dậy.

“Janey Wilcox à?” gã nói. Gã bận một bộ vest màu be có mũi khâu phía trước và dọc ve áo. Janey chợt nghĩ rằng gã “ăn diện” nhân dịp này.

Đột nhiên cô thấy sợ hãi. “Vâng?” cô hỏi, giả vờ sốt ruột.

“Tôi có một lá thư gửi cho cô. Tôi cần chữ ký của cô.”

Đột nhiên cô thấy ngờ hoặc. “Của ai gửi thế?” cô hỏi.

“Parador Pictures.”

Cô nheo mắt lại khi cố nghĩ ra cách từ chối không nhận thư. “Nếu tôi không ký thì sao?” cô hỏi.

“Cô làm gì tùy cô,” gã nói. “Nhưng nếu cô không ký, mai tôi lại tới đây. Và ngày kia...”

Janey liếc qua vai. Người tiếp tân và người khuôn hành lý đang liếc mắt theo dõi cuộc nói chuyện của cô. Nếu cô làm lớn chuyện này lên, nó sẽ trở thành chuyện cho kẻ khác buôn bán, và cuối cùng sẽ có người nói lại với Selden. Cầm lấy cây bút từ tay gã kia, cô vội ký tên mình và giật lấy lá thư, nhét vào trong túi.

“Mọi chuyện ổn chứ, bà Rose?” người tiếp tân hỏi.

“Ổn cả,” Janey vừa nói vừa mỉm cười.

Nhưng mọi chuyện không ổn, cô nghĩ khi thang máy đi lên và rồi cô bước trên hành lang về phòng mình. Cô xoay chìa khóa trong ổ và lao vào phòng, ném túi xuống ghế. Rồi cô xé toạc phong bì và liếc vội nội dung. Cũng như những thư khác, yêu cầu cô trả cho Parador ba mươi nghìn đô... Sao Comstock dám tiếp tục đòi tiền cô? Nhất là khi hắn đang mua một căn hộ trị giá mười triệu đô...

Thực ra cô có khoản tiền đó trong tài khoản tiết kiệm. Nhưng số tiền đó là tất cả những gì cô có trên thế giới này. Cô đã mở tài khoản đó mười lăm năm trước, khi cô trở về từ mùa hè đầu tiên “làm mẫu” ở châu Âu. Kể từ đó, cô đã chắt bóp và tiết kiệm, cẩn thận bỏ tiền vào tài khoản mỗi lần nhận được một tờ séc - bởi cô biết tương lai không chắc chắn, và một ngày nào đó, cô có thể cần từng đồng xu trong khoản tiền đó để sống sót. Thật không công bằng khi Comstock Dibble vốn đã giàu lại đi lấy một đô la của cô, mà hơn nữa, chẳng phải cô đã kiếm được khoản tiền đó ư? Cô đã cố viết cái kịch bản đó, còn Comstock cũng kiểm soát về mặt tình dục với cô rồi...

Cô bước đi bước lại trong phòng khách. Cô phải nghĩ! Cô phải làm gì đó... cô phải kết thúc chuyện này một lần và mãi mãi. Ngay cả nếu cô có trả cho Comstock ba mươi nghìn đô, sẽ không có gì đảm bảo là chuyện này sẽ kết thúc - hắn hoàn toàn có khả năng nghĩ ra một trò gì đó để khùng bố cô. *Giá như cô là đàn ông*, cô nghĩ. Những gã như Comstock Dibble là thành viên của câu lạc bộ riêng của họ. Một thỏa thuận ngầm giữa họ là sẽ không bao giờ gây chuyện với bất kỳ ai có luật sư đắt đỏ ngang mình. Cô ngồi xuống ghế trước bàn viết, nhip nhip ngón tay trên mặt da. Có một vài tình huống trong cuộc sống mà một phụ nữ không thể lo cho mình được - một mình chống lại Comstock thì thật là ngu xuẩn. Trong quá khứ, cô đã dùng đàn ông để lo các vấn đề của cô. Và cô khá lão luyện trong chuyện điều khiển người khác. Vấn đề chỉ là tìm được đúng người đúng việc.

Điện thoại đổ chuông, nhưng cô lơ đi. Cô cần sự giúp đỡ của một người đàn ông giàu có và quyền lực ngang Comstock, nếu không thể hơn. Selden thì không bàn tới rồi, còn Harold Vane

thì hồi xưa đã cho cô vay quá nhiều (mà trên thực tế là cô vẫn còn “nợ” ông ta) nên chẳng muốn giúp cô nữa. Phải là ai đó không biết những rắc rối trong quá khứ của cô, người tin rằng cô đã bị lợi dụng. Nhưng chuyện đó chả khó khăn gì, vì cô đã lợi dụng thật!

Vấn đề là, nói chung thì đàn ông giúp đỡ những chuyện kiểu này thì đổi lại phải là sex, hoặc là hứa hẹn sẽ có sex. Nhưng giờ cô không thể làm chuyện đó được, giờ cô đã có chồng. Cô nhắm mắt lại và đưa nắm tay lên trán... cô hết cách rồi, mà cũng chả gây ra khác biệt gì. Nếu Selden phát hiện ra, dù chỉ là chuyện khoản tiền này thôi, hẳn là anh sẽ hỏi han các thứ. Và rồi anh sẽ phát hiện ra cô và Comstock từng gian díu với nhau - suốt cả một mùa hè! Lẽ ra cô nên kể cho Selden sự thật về Comstock khi có cơ hội, nhưng anh đã khiến chuyện đó trở nên quá khó khăn, và giờ thì đã quá muộn rồi. Giá như cô có thể tìm được ai đó ghét Comstock chẳng kém gì cô... và hạ nắm tay xuống, cô nhìn quanh phòng tìm nguồn cảm hứng.

Mắt cô nhìn vào một hàng những thiệp mời đặt trên bệ lò sưởi, và trong cơn giận dữ, cô đứng bật dậy. Cô không thể quay lại với cuộc đời cũ: đi hết bữa tiệc này tới bữa tiệc khác hy vọng gặp “ai đó,” nịnh bợ những kẻ mình không chịu nổi, thối kèn cho những gã giả vờ không quen biết cô khi họ nhìn thấy cô ngay bên cạnh, và trên hết là sự lo lắng khôn nguôi về tiền nong, nỗi sợ hãi thường trực không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai - chuyện gì sẽ xảy ra khi sắc đẹp của cô tàn phai và cô không còn gì để cho đi nữa...

Hét lên đầy tuyệt vọng, cô hất hết đồng thiệp mời khỏi bệ lò sưởi. Một tờ card trắng gấp lại với chữ cái dập nổi rơi xuống chân cô: Đó là thiệp mời tới buổi Gala mùa đông cho buổi biểu diễn Ballet của thành phố New York. Mimi là chủ tịch hội đồng và cô ta đã mời Janey ngồi cạnh cô cùng với George...

George! Cô nghĩ. Và nhìn đồng thiệp nằm lăn lóc trên thảm, ngay lập tức cô cảm thấy xấu hổ, như một đứa trẻ đã làm hỏng đồ chơi yêu thích của mình trong một cơn giận dữ.

Nhặt từng chiếc thiệp lên, cô cẩn thận đặt chúng lên bệ lò sưởi. Và rồi, khi mọi thứ đã đâu ra đấy, cô cầm điện thoại lên gọi cho George.

Nửa tiếng sau, một chiếc Mercedes SUV màu đen dừng lại phía trước một lối vào kín đáo một tòa nhà trên Đại lộ Park và Phố 69. Chiếc SUV có cửa sổ chống đạn, kính màu, một chiếc tivi, và đường nối internet. Trong năm vừa rồi, SUV đã thay thế limousine như một phương tiện đi lại cho những kẻ tài phiệt. Điểm ưu việt của nó là trong trường hợp khẩn cấp, nó có thể được sử dụng như là một văn phòng di động, cho phép các ông lớn làm kinh doanh trong khi tránh xa khỏi những đám đông giận dữ đang gào thét đòi thức ăn vì máy quét ở siêu thị đã bị hỏng - một trong những dự báo về sự cố Y2K khi đồng hồ chỉ sang 12:01 ngày 1 tháng Giêng năm 2000. Nhưng giống như hầu hết những lời tiên tri thảm họa, sự kiện Y2K đến rồi đi chả có vấn đề gì, hàng hóa và dịch vụ chẳng gặp sự cố gì. Nhưng chiếc SUV siêu xa xỉ thì vẫn tiếp tục được trọng dụng.

Chiếc xe này là của George Paxton. Tài xế, ông Pike, là một người Sikh đội khăn xếp. Pike được huấn luyện võ thuật, nhưng George thích đùa với mọi người rằng ông Pike giấu một thanh gươm trong chiếc khăn đội đầu, và mọi người nói chung đều tin cả. Mặc bộ đồ truyền thống của dân Ấn, ông Pike ra khỏi xe và giữ cửa sau mở. Vấn đề duy nhất của chiếc SUV là khó mà lên hay xuống xe một cách duyên dáng được, vì vậy trong một thoáng ngượng ngịu chân tay để quyết định xem chân nào nên thò ra trước, George Paxton nhảy ra khỏi xe luôn.

Mặc một bộ vest may đo hoàn hảo, anh ta bóng lộn từ đầu tới chân. Đúng như anh ta mong đợi, Janey Wilcox đang đứng đợi ở lối vào, siết chặt ví lên ngực kiểu rất lén lút và sợ hãi. Khi nhìn thấy anh, ngay lập tức cô thả tay xuống và hất tóc qua vai để trông có vẻ tự nhiên.

Cô ấy đẹp quá, George nghĩ.

Chìa tay ra, ở cuối cánh tay đeo một cái đồng hồ Bulgari vàng mười tám kara to đùng, anh ta nói, “Xin chào. Vào đi. Để anh dẫn em đi xem quanh nhà.”

Anh ta nhấn một cái chuông nhỏ màu vàng cạnh cánh cửa bằng gỗ nặng nề mà dường như không có tay cầm; một lúc sau cửa mở ra bởi một gã cao to mặc bộ vest màu xám có đuôi tôm. “Xin chào buổi tối, ông Paxton,” gã kia nói, cầu đầu xuống.

“Chào buổi tối, Buswell,” George nói. “Ông Buswell, đây là Janey Wilcox, một người bạn của vợ tôi. Ông sẽ lên lút cho cô ấy xem căn hộ, nên hãy giữ kín chuyện này.”

“Vâng thưa ông Paxton.”

Cô bằng lòng theo sau anh ta qua cái sảnh nhỏ xíu, sơn màu xanh da trời và màu trắng, nhưng rồi lại hơi lẩn lữa ở chỗ thang máy. “George, tôi...,” cô cất tiếng. Anh ta giơ một tay lên, đẩy cánh cửa bằng đồng ra. “Rất nhiều thời gian cho việc đó sau,” anh ta nói, ra hiệu bảo cô bước vào. Thang máy rộng chưa tới một mét vuông, và đứng sát cạnh nhau trong góc, George nói, “Vấn đề duy nhất với những chỗ này là thang máy. Họ xây dựng hồi thang máy là phát minh mới ra đời, và không ai tin nó cả - một chiếc thang máy thường được coi là xa xỉ hơn là thứ cần thiết.”

Chiếc thang máy chậm chậm bò lên, và cô mỉm cười với anh ta, nhưng anh nhìn thấy một thoáng hoảng loạn trong mắt cô. Cô chắc là nghĩ anh ta sẽ đòi làm tình với cô, nhưng anh đoán đến khi cuộc gặp gỡ kết thúc, thì có khi là ngược lại. “George, sao anh lại đưa tôi đi xem?” cô hỏi, giọng có chút hài hước để câu hỏi không có vẻ xúc phạm. Và mắt nhìn triu mến để cho cô thấy cô không có gì phải sợ anh, anh nhoài tới và nói, “Là một ngạc nhiên. Anh biết em thích những thứ đẹp dễ, và anh nghĩ có thể em sẽ thích xem cái này.”

“Nhưng nó là cái gì?” cô kêu lên, khi thang máy dừng lại và cửa mở ra. George bước ra ngoài vào một sảnh lát đá hoa cương có tường bằng gỗ óc chó sáng bóng. Loại gỗ này đắt đến nỗi nó hầu như không bao giờ được dùng để ốp tường. “Nó là một căn hộ,” anh nói.

“Một căn hộ?” cô hỏi, nhìn quanh vừa kính sợ vừa khó chịu. Căn hộ gần như trống không hoàn toàn, người ở trước đây đã dọn vào năm ngoái, nhưng riêng đồ đạc thôi thì cực ấn tượng. Trần nhà mái vòm cao mười hai foot, sơn những đám mây và tiểu thiên sứ và có rìa mạ vàng. Khi Janey nghiêng đầu ra sau, George nhìn thấy làn da láng mịn tươi trẻ ở cổ, và khúc xương ngực đẹp dễ.

“À, nhưng không phải là căn hộ *vớ vẩn*,” anh nói, dẫn cô vào một trong ba phòng khách lớn nhất ở trước. “Nó là căn hộ to nhất, vĩ đại nhất ở thành phố New York và đắt nhất. Hai mươi nghìn foot vuông, ba mươi phòng, mười hai phòng ngủ - tất cả trị giá ba mươi triệu đô.”

“George!” cô nói, kinh ngạc.

Anh ta nhìn cô vẻ dò xét. Đứng trước sự giàu sang như thế này, dường như cô tạm thời quên mất cái khó khăn bí ẩn nào đã đẩy cô tới việc phải gọi cho anh và cầu xin gặp anh ta ngay lập tức. “Nhưng anh đã có căn hộ rồi,” cô nói về buộc tội, như thể không ai nên được phép có hơn một căn hộ.

“Đúng thế,” anh gật đầu. “Nhưng phải là may mắn nếu một căn hộ như thế này rao bán trên thị trường và tình cờ ta lại có tiền mua được nó. Anh có tiền. Em biết ai từng sống ở đây không?”

“Không,” Janey nói, lắc đầu.

“Maury Finchberg. Nhớ ông ta không? Hồi giữa những năm tám mươi, ông ta là người giàu

nhất thành phố New York.”

“Ai cũng bảo ông ta rất kinh khủng!” Janey kêu lên.

“Quả là trông ông ta có hơi giống một con rùa thật,” George nói, ngồi lên một cái máy sưởi. Anh ta đang rất thích thú với bản thân, yêu thích sự kinh ngạc của cô khi cô chầm chậm nhìn quanh sàn phía trước mặt anh. Nhưng mà, khi ta giàu ngoại cỡ, như anh ta, lúc nào ta cũng có được khoảng thời gian vui vẻ.

“Anh sẽ làm gì với nó?” cô hỏi.

“Anh sẽ tặng cho Mimi, món quà Giáng sinh đầy ngạc nhiên.” Anh ngồi ngả ra, nhìn về mặt choáng váng của cô - và đúng như anh nghĩ ngờ, ghen tị - nhưng phụ nữ nào lại không ghen tị cơ chứ? “Janey,” anh ta nói, cho tay lên đầu gối, “em có bao giờ tự hỏi tại sao một người đàn ông lại trở nên giàu có không?”

“Đơn giản,” cô nói, với cái kiểu quở mắng của một đứa trẻ nghĩ mình vừa được đặt cho một câu hỏi ngu xuẩn. “Vì tình dục.”

“Phải, tất cả phụ nữ đều nghĩ thế,” George nói, mỉm cười. “Nhưng em nói thế là không đủ coi trọng những người đàn ông giàu rồi. Sự thật là, một vài người bọn anh thực sự làm thế để làm chuyện tốt lành.

“Ồi George,” cô nói nhìn anh với vẻ gầy hấn khéo léo. “Anh đã làm chuyện tốt lành gì rồi?”

“Aha!” anh nói. “Như hầu hết mọi người, em coi khinh một người đàn ông giàu có. Mặc dù tình cờ là em đã lấy một ông chồng giàu.”

“Selden không giàu bằng anh,” cô nói.

“Nhưng em không nghĩ là, sau một lúc nào đó, thì chuyện đó không quan trọng gì nữa?” anh hỏi.

“Nhưng rõ là nó có quan trọng,” cô nói. “Selden không thể mua được một căn hộ như thế này.”

“Anh đang nghĩ tới chuyện tặng nó cho thành phố để làm trường học,” anh nói. “Nhưng đáng buồn là, những loại đóng góp từ thiện lớn như thế này lại hay có màn phản thùng lại ta - công chúng không đạt được sự thỏa mãn khi nghĩ ta xấu xa vì ta giàu có - và những đối tác kinh doanh lại nghĩ ta mềm yếu. Ngay trước khi mất sạch tiền, Maury Finchberg đã góp tặng một khoản lớn để tu sửa lại hệ thống tàu điện ngầm... rồi bất thành linh, IRS điều tra ông và công ty của ông ta bị giải thể trong một cuộc chiếm đoạt đầy thù địch.”

“Em hiểu rồi,” Janey nói về trầm ngâm. Khẽ cau mày, cô quay người và chầm chậm bước lại chỗ cửa sổ, để cho anh ta được nhìn ngắm mình từ xa. Ở cửa sổ, cô quay lại, và mắt cô long lanh nhìn anh đơng đờ. “Anh không hề giống với những gì em từng nghĩ về anh, George ạ,” cô dịu dàng nói.

Anh không hề ngạc nhiên. Anh biết mình không hề khôn khéo ở các bữa tiệc hay các buổi tụ tập lớn đông đúc, là người chỉ lộ ra con người cá nhân với những ai thân thiết nhất mà thôi. Nhưng lời nhận xét của cô cho thấy, mặc dù không muốn, cô đang dần bị anh chinh phục - ngay sau đây thôi, có khi cô sẽ bắt đầu theo đuổi anh.

Cô là loại người đẹp đến mức không thể từ chối việc làm tình với cô được, anh nghĩ. Và anh đã quyết định rằng nếu cơ hội xuất hiện, anh sẵn sàng lao theo - mặc dù vì tôn trọng Selden, anh

sẽ không bao giờ là người tiến bước đầu tiên. Sự thực là có khi anh chả bao giờ phải làm thế: Anh không trở thành tỉ phú vài lần mà không biết gì về đặc tính của con người. Và anh quá quen thuộc với hành vi của những phụ nữ đột nhiên đương đầu với một người đàn ông có cực nhiều tiền. Nhiều lần thậm chí anh tin là phản ứng của họ là theo gen. Những phụ nữ duy nhất có thể cưỡng lại được một người đàn ông có tiền là loại còn trẻ và lý tưởng hóa, những kẻ không hề biết những khó khăn phía trước; hoặc người thực sự tài năng, sáng tạo, sở hữu thứ còn lớn hơn tiền; hoặc loại phụ nữ giàu sẵn rồi, không cần tiền làm gì nữa. Nhưng loại tuyệt vọng nhất là loại được gọi là phụ nữ sự nghiệp - họ hoặc là chơi bời ở chỗ làm cho đến khi tìm được một người đàn ông giàu có, hoặc họ thực sự làm việc. Trường hợp này thì họ hiểu lao động cực nhọc như thế nào và mệt mỏi và muốn được nghỉ ngơi. Dù thế nào, cả hai loại này đều là loại tham lam về mặt tình dục nhất - đến cuối cuộc hẹn đầu tiên, họ thường ít nhất là đề nghị được thối kèn, vì một niềm tin không lẫn vào đâu được rằng chuyện này kiểu gì đó sẽ chứng minh cho anh thấy rằng họ thích anh là vì *anh*, và không chơi trò đem sex ra nhử mồi. Và chuyện đó, anh vừa nghĩ vừa xoa mắt khi nhìn Janey. Chính là điều anh nghĩ về Mimi - cô chưa bao giờ thực sự thích *anh*. Ngay từ đầu, cô giải thích rằng cô thấy anh nhà quê vô cùng và chấp nhận anh chừng nào anh còn giàu.

Nhưng Janey Wilcox là một loại khác, anh nghĩ. Trong khi Selden Rose thấy cô là một cô gái ngây thơ, thì anh coi cô là kẻ khôn khéo. Anh không trách Selden khi lấy cô. Selden vẫn còn đang leo lên nấc thang xã hội, cố vượt lên. Và như hầu hết những người đàn ông thông minh, anh ta hiểu giá trị của việc lấy được một cô vợ đúng đắn. Anh chỉ hy vọng rằng Janey sẽ không gây tổn thương cho Selden, khi mà Selden đã bị cô vợ đầu làm cho tổn thương rất nhiều rồi. Và rồi, mỉm cười âm ỉ đáp lại lời nhận xét của cô, anh nói, “Em cũng không hề giống với những gì anh tưởng tượng.”

Anh ngả người ra dựa vào cửa sổ, thích thú nhìn vẻ sung sướng lộ rõ của cô, và nghĩ rằng anh chỉ đang nói dối một phần. Sự thật là, cô chính xác là loại mà anh đã nghĩ, trừ việc bên dưới cái vẻ ngoài cố tình tỏ ra phức tạp và lạnh lùng, cô có một mặt trẻ con. Mặt đó, anh nghĩ, có thể vừa ấm áp và yêu thương, vừa độc ác và đòi hỏi, phụ thuộc vào mức độ dễ chịu. Nếu bị dồn ép, anh đồ rằng cô sẽ sẵn lòng tìm kiếm sự thỏa mãn dù cho phải trả gì chăng nữa, dù cho nó có nghĩa là tự hủy hoại bản thân.

Chìa tay ra, anh nói, “Cho anh xem lá thư làm em phát hoảng nào.”

Một vẻ - giận dữ? tức tối? - thoáng hiện lên trên mặt cô, và cho tay vào túi, cô lấy lá thư ra đưa cho anh với vẻ kinh tởm. “Thật xấu hổ vô cùng,” cô nói, nhưng anh giơ tay lên ra hiệu cho cô im lặng, và khi cô tiến lại gần anh, anh lặng lẽ bắt đầu đọc. “Cô Wilcox thân mến,” lá thư viết.

Vào ngày 15 tháng Sáu, 2000, chúng tôi đã cố nói chuyện với cô về vấn đề kịch bản chưa được đặt tên cho Parador Pictures. Đây là lần thứ tư chúng tôi cố liên lạc với cô.

Chúng tôi có để ý rằng cô đã có một thỏa thuận bằng miệng với Comstock Dibbles về việc nộp vở kịch bản gốc chưa có tên này. Về kịch bản nói trên (từ đây xin được gọi là “Kịch bản Chưa đặt tên”), theo sổ sách của chúng tôi cho thấy cô đã nhận một tờ séc trị giá ba mươi ngàn đô vào ngày 23 tháng Năm năm 1999. Theo luật của Writers Guild of America, một thỏa thuận bằng miệng công với một khoản chi trả sẽ được coi là ngang bằng với, nhưng không vượt quá, và được quản lý bởi, những thỏa thuận chuẩn của Writers Guild cho một Kịch bản chưa Đặt tên, mà theo đó những quy định của Writers Guild về việc giao nộp và chi trả cho Kịch bản chưa Đặt tên sẽ được áp dụng.

Những quy định của Writers Guild yêu cầu phải nộp Kịch bản chưa Đặt tên trong vòng 90 (chín mươi) ngày kể từ ngày ký hợp đồng hoặc ngày chi trả, tùy thuộc vào việc nào diễn ra trước. Nếu Kịch bản chưa Đặt tên không được giao nộp trong vòng 90 (chín mươi) ngày, hợp đồng sẽ bị coi là không còn hiệu lực, và Người viết đã hủy hợp đồng trên. Trong trường hợp như vậy, Người viết

buộc phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền cho Xưởng phim (Parador Pictures) mà Người viết đã nhận được trong vòng 30 (ngày) kể từ ngày hủy hợp đồng.

Theo sổ sách ghi chép của chúng tôi, cô đã không nộp Kịch bản chưa Đặt tên nói trên, cũng như không hề cho thấy là cố gắng làm vậy. Bởi mười tám tháng đã trôi qua kể từ ngày cô nhận khoản tiền chi trả cho Kịch bản chưa Đặt tên, vì vậy chúng tôi buộc phải yêu cầu cô hoàn trả lại toàn bộ khoản tiền đã trả cho cô, cụ thể là tờ séc mà Parador Pictures đã viết cho cô với trị giá ba mươi ngàn đô.

Nếu cô có bất kỳ câu hỏi nào, hoặc nếu cô trên thực tế đã giao nộp một Kịch bản chưa Đặt tên, hoặc nếu có hiểu nhầm nào đó về vấn đề này, xin hãy liên hệ với chúng tôi.

Trân trọng...

George mỉm cười với chính mình, gấp lá thư lại và đặt nó lên phía sau mình trên bậu cửa sổ. Câu chuyện rõ là còn nhiều thứ hơn với những gì có trong lá thư, và nhìn nét mặt Janey, anh tự hỏi cô đã nói cho anh bao nhiêu sự thật. “Chà,” anh nói. “Selden nghĩ sao?”

“Selden?” cô nói, cố để trong giọng mình không lộ vẻ khó chịu. Cụp mắt xuống và nhìn lên anh như một đứa trẻ biết mình đã làm sai, cô nói, “Thực sự là, em không thể nói cho Selden...”

“Vậy là em nói cho anh, mà không nói cho chồng em,” anh nói.

Cô ngồi xuống cạnh anh trên lò sưởi, buộc anh phải dịch ra tận mép ngoài. “Nếu Selden biết chuyện...,” cô lên tiếng, rồi vội nhìn đi chỗ khác.

“Nhưng Selden hiểu về những loại hợp đồng kiểu này,” George nói về hợp lý. “Có khi anh ấy đã đích thân gửi đi những thứ như thế này.”

“Vấn đề là ở chỗ đó,” cô nói, giơ tay lên che mặt. “Nếu Selden biết chuyện...,” cô lại nói, ngả người sang một tư thế gần như là để cho anh vỗ về an ủi cô.

Đôi mắt màu nâu đục của George lóe lên vẻ thích thú. “À, anh hiểu rồi,” anh nói. “Không hoàn toàn là chuyện làm ăn.”

“Đúng thế,” cô nhẹ nhõm nói. Cô bỏ tay xuống và nhìn thẳng vào mắt anh. “Vấn đề duy nhất là... Em có tin tưởng anh được không, George? Anh phải hứa là không nói với ai cả... Selden cũng không.”

“Xin thề,” George nói về đảm bảo.

“Em đã rất ngu xuẩn,” cô nói, nhìn dờ dẩn vào không trung. “Em không có đồng xu nào và không biết mình đã dính vào chuyện gì... Và Comstock Dibbles đã lợi dụng em!”

Trong một giây, anh sững sờ - anh không hề biết cô dính líu tới Comstock Dibble - nhưng mặt khác thì chuyện này lại hợp lý. Thiên hạ thực sự có nói là cô đã cặp kè với tất cả. Che giấu sự ngạc nhiên, anh nói, “Tiếp đi.”

“Em gặp hắn ở một bữa tiệc,” cô nói tiếp. “Chuyện lâu rồi, mà chắc, cứ coi như là em gặp xui xẻo đi. Comstock tán tỉnh em...”

“Như việc hắn làm với mọi phụ nữ,” George nói về cảm thông.

“Và hắn rất là dai dẳng,” Janey vừa nói vừa gật đầu. “Lúc đó em có thích hắn, và em đang không

hẹn hò ai cả... và em *ngĩ* hẳn cũng vậy.”

“Và em không *ngĩ* tới tai tiếng của hẳn ư?” George hỏi, nhướn mày lên.

“Em đánh giá người khác theo cách nhìn của em, George ạ. Em không bao giờ để ý tới những “tai tiếng.”” Janey nói, giọng cô hơi có vẻ bị tổn thương. “Vì vậy khi hẳn bảo em là hẳn yêu em, em tin hẳn.”

“Hẳn bảo em tất cả những điều đó...”

“Và còn nhiều nữa,” cô kêu lên. “Hẳn bảo muốn... cưới em.”

Đến điểm này, George *ngĩ*, anh tin chắc cô đang nói dối. Dẫu vậy, anh hỏi, “Thế em trả lời sao?”

“Dĩ nhiên là em bảo hẳn không thể được. Em chỉ mới gặp hẳn thôi. Và không biết gì về hẳn...”

“Trong lúc đó hẳn lại đính hôn với một người khác.”

“Đúng thế,” Janey nói, đánh mắt đi chỗ khác như thể ký ức đó làm cô đau đớn.

George suýt cười phá lên, nhưng anh đã đặt ra quy tắc là không được tàn nhẫn trừ phi bắt buộc phải thế. Thay vào đó anh hỏi, “Vậy em có *ngũ* với hẳn không?”

“George!” cô kêu lên, giả vờ bị sốc.

Mặt anh sầm xuống. “Em muốn anh giúp em, Janey ạ. Vì thế anh phải biết được sự thật.”

“Dĩ nhiên là có,” Janey nói, liếc anh một cái đầy gợi tình. Anh *ngĩ* cô có thể cởi quần anh và quỳ xuống. “Em chẳng có lý do nào mà không làm thế. Em *ngĩ* bọn em hẹn hò với nhau. Em *ngĩ* hẳn nghiêm túc trong chuyện với em. Và rồi, hẳn là hẳn bắt đầu cảm thấy bất an. Không có gì tồi tệ hơn việc một người đàn ông cảm thấy bất an...”

“Đặc biệt là Comstock Dibble,” George nói.

“Hẳn đề nghị giúp đỡ em,” Janey nói. “Chính hẳn đưa ra ý tưởng em nên viết một kịch bản, và rồi hẳn... đưa cho em ba mươi ngàn đô để thuê nhà trong mùa hè.” Đột nhiên cô đưa tay lên che miệng và cúi xuống như thể sắp sửa nôn. “Em chợt nhận ra nghe chuyện đó có vẻ kinh khủng thế nào. Chắc anh *ngĩ*...”

George dựa vào tường, gạt đầu về hiểu biết. “Ba mươi ngàn đô là một khoản rất lớn, dù có nhìn nhận kiểu gì đi nữa.”

“Nhưng em hoàn toàn ngây thơ!” Janey phản đối. “Em không hề biết... em thành thực *ngĩ* là hẳn muốn giúp em.”

“Thế em có viết kịch bản không?” George hỏi.

“Vấn đề không phải ở chỗ đó,” Janey phản đối. Cô sẵn lòng cho George xem lá thư, nhưng chuyện kịch bản lại dây dưa tới bao phiền phức khác. “Vấn đề là em chia tay, tại lễ cưới của em gái em, khi em phát hiện ra hẳn đã đính hôn. Và thẳng thắn mà nói, em không *ngĩ* gì tới nó cho tới khi em nhận được lá thư.” Janey nói dần để George buộc phải cúi tới trước để nghe cô. “Anh là một người đàn ông giàu có, quyền lực, George ạ. Anh không hiểu là một phụ nữ độc thân thì thế nào đâu. Những chuyện kiểu này xảy ra suốt, và anh không có ai để bảo vệ cho

mình. Tất cả những gì em có thể làm là nhún vai và sống tiếp.”

“Anh hiểu rồi,” George nói.

“Hắn không thể chịu nổi việc em kết hôn. Và em hạnh phúc,” Janey nói tiếp. “Đêm hôm trước, khi em gặp hắn tại Giải thưởng Nhân đạo của thị trưởng, hắn thực sự đã đến bảo với em hắn muốn ngủ lại với em. Em cười vào mặt hắn, nhưng rồi em bắt đầu nhận những lá thư này!”

“Vậy *em* nghĩ rằng hắn đang đe dọa em?”

“Hắn *đang* đe dọa em,” Janey nói. Và ngay khi những lời đó thoát ra khỏi miệng cô, cô tin đúng thể thật. “Em chẳng ngại gì chuyện tự mình đấu tranh với hắn,” cô nói, “vì em biết mình đúng. Nhưng nếu làm thế thì mọi chuyện sẽ rùm beng trên báo chí, và thế thì sẽ ra sao với Selden nữa.”

“Đúng thế,” George vừa nói vừa gật đầu. “Nó sẽ khiến vợ cậu ấy trông như một con điếm.”

Janey há hốc mồm - cho tới tận giây phút đó, cô vẫn không thực sự hiểu tình huống này với người khác được nhìn nhận thế nào, chỉ là với bản thân cô thì cực kỳ bất tiện thôi. Và đột nhiên, mắt cô mở to và cô quay sang George với vẻ choáng váng khi hai giọt nước mắt chảy dài trên mặt.

George không biết phải nghĩ gì. Anh ngờ cô đang chơi trò nước mắt cá sấu, nhưng rồi thấy mình cảm động bởi pha diễn của cô.

“Thế này Janey ạ, anh nói. “Dù động cơ của Comstock có là gì, sự thật là hắn ta hoàn toàn có quyền gửi cho em lá thư này. Và cách tốt nhất để em thoát khỏi hắn là trả lại khoản tiền. Coi như là một khoản hân cho em vay...”

Mặt cô trắng bệch và cô ôm bụng. Cô hít một hơi thật sâu và thẳng người lên. “Thế với *anh*... thì hoàn toàn ổn,” cô nói về buộc tội. “Nhưng sự thật là, em không có khoản tiền đó.”

“Thôi nào,” George nói. “Em phải có khoản đó. Em là người mẫu nổi tiếng. Em phải có ba mươi ngàn đó năm đầu đó.”

“Em không có tiền ‘năm đầu đó’,” cô lạnh lùng nói. “Người mẫu không kiếm nhiều tiền như mọi người nghĩ. Người đại diện của em lấy đi hai trăm phần trăm, và sau đó, chính phủ lấy một nửa. Em may mắn lắm nếu mang được về một trăm năm mươi ngàn mỗi năm... và trong trường hợp anh quên, khoản đó không đủ thuê nhà ở New York,”

“Em có Selden cơ mà,” anh khẽ nói.

“Em nghĩ chuyện phụ nữ hoàn toàn phụ thuộc vào chồng mình thật không ra sao,” Janey nói, nhìn thẳng vào anh.

Ôi Chúa ơi, anh nghĩ, lừa tay vào tóc. Nếu cô mà có kiểu tự trọng đó, cô sẽ không bao giờ trả lại khoản tiền. Và khi cô cầm lá thư lên và đút lại vào túi, anh bị giằng xé giữa ý muốn giúp tay với mong ước được phải tay khỏi chuyện này.

“Nếu vấn đề là ba mươi ngàn đô...” anh nói.

Cô quay đi. “Em sẽ không nhận tiền từ người bạn thân nhất của chồng em,” cô cười khểnh, chột nhận ra sự mỉa mai rằng nếu ngày xưa thì chắc chắn cô sẽ làm thế. Nhưng đây không phải chuyện tiền nong, giờ cô tự nhủ, nó là về nguyên tắc. Cô mệt mỏi và chán nản việc bị những

Comstock Dibble của thế giới này làm phiền rồi. “Hơn nữa,” cô hỏi, “anh không thấy là nếu em thực sự trả tiền cho hắn thì sẽ không có gì có thể ngăn cản hắn tiếp tục đưa ra những lời buộc tội em trong tương lai à?” Và cô bắt đầu tiến về phía cửa.

“Vấn đề là thế này,” anh gọi với theo.

“Vâng?” cô hỏi. Cô dừng lại, nhưng chẳng buồn quay lại.

“Nếu *anh* là người có rắc rối với Comstock Dibble thì là một chuyện,” anh giải thích. “Nhưng là rắc rối của người khác thì lại hoàn toàn khác hẳn... Nếu anh gọi cho hắn, có khi hắn sẽ bảo lặn mẹ đi cho nước trong.”

Cô quay một nửa người lại, nhìn anh qua vai. “Em hoàn toàn hiểu,” cô lạnh lùng nói. “Em xin anh làm cho em một việc nhỏ - nếu anh không phiền, xin anh coi như là bọn mình chưa hề nói chuyện này?”

Đột nhiên George bật cười. Cô *không* hoàn toàn như anh tưởng tượng - cô táo gan hơn anh tưởng nhiều. Đứng dậy và tiến một bước về phía cô, anh nói, “Thú nhận đi. Sự thật là em chỉ muốn đá vào hạ bộ của thằng chó đó một cái.”

Mắt họ gặp nhau cùng thông hiểu. “Đúng thế,” cô vừa nói vừa nghiêng đầu.

“Lẽ ra em nói ngay ra từ đầu,” George nói.

“Lẽ ra thế,” cô đáp lại, “nhưng anh đâu có cho em cơ hội.”

“Vậy thì coi như xong,” anh nói, cho tay vào túi tìm chìa khóa - một cử chỉ ra ý bảo anh đã sẵn sàng ra về. “Anh sẽ bảo luật sư của anh dàn xếp với luật sư của hắn.”

Trong một lúc, cả hai không ai nói gì. Trong một giây khác, anh tin là cô sẽ ngã vào vòng tay anh. Thế sẽ là vấn đề bởi anh đang bắt đầu nghĩ là anh thích cô hơn anh tưởng. Anh bắt đầu bước về phía thang máy và cô đi sau anh, tiếng bước chân của họ vang vọng trong căn hộ trống không.

“Em không tưởng tượng nổi sống trong một nơi thế này sẽ như thế nào,” cô nhận xét, nhìn quanh.

“Mimi có lẽ là một trong số rất ít phụ nữ trên thế giới có thể đảm đương việc đó,” anh nói. “Không phải là em không thể...”

“Ồ, *em* không biết gì về trang trí nhà cửa đâu,” cô khiêm tốn phản đối. “Tất cả những gì em biết là khoe áo ngực.”

Nếu cô định khiến anh nghĩ đến ngực của cô thì chắc chắn cô đã thành công, anh nghĩ, khi họ vào thang máy. Cô thay đổi câu chuyện, anh nói, “Anh nhờ em làm một việc nhỏ này được không?” ý định yêu cầu cô giữ bí mật căn hộ này với Mimi. Nhưng rõ ràng cô nghĩ anh đang đòi ngủ với cô, vì cô dịch lại gần, và quay đầu để miệng cô gần như là sát vào tai anh, nói, “Dĩ nhiên em sẽ làm gì đó cho anh, George. Em lúc nào cũng biết ơn anh... Tất cả những gì anh phải làm là yêu cầu thôi.”

Và rồi cửa thang máy mở ra họ bước ra sảnh.

Buswell giỡn cửa mở ra phố. “Chúc ngủ ngon, ông Paxton,” ông ta nói.

“Chúc ngủ ngon, Buswell. Tuần sau tôi sẽ quay lại,” George nói.

“Vây nhé,” George nói, khi họ bước trên vỉa hè. Anh giơ tay ra, nhưng Janey kéo anh lại chìa má ra để hôn. Khi anh dịch tới đặt môi lên mặt cô, cô nghiêng đầu sang một bên, để nụ hôn rơi - anh chắc chắn là cố tình - gần nơi khóe miệng cô.

“Tạm biệt, George,” cô vui vẻ nói. Và khi cô bước đi, quay lại một lần vẫy tay với anh, George chợt khó chịu nhận ra mình vừa bị điều khiển hoàn toàn.

“Anh không chắc là em muốn mặc bộ đó tới một bữa tiệc tối ở Greenwich,” Selden nói.

“Sao cơ? *Bộ này á?*” Janey nói, nhìn xuống bộ váy với vẻ ngây thơ cố tình. “Nó làm sao?” cô hỏi, cúi xuống trước khi nghiêng đầu sang bên, đeo một khuyên tai bằng vàng lớn lên.

“Nó chỉ hơi...” Selden yếu ớt nói.

“Hơi *sao?*” Janey hỏi. “Nữ tính thế còn gì.”

“Đây chẳng phải là loại váy em sẽ mặc khi tới câu lạc bộ đêm sao?” Selden hỏi.

“Em nghĩ thế,” Janey nói, cau mày. “Nhưng sự thật là em để dành cho nó một dịp đặc biệt.”

“Anh hiểu rồi,” Selden nói, lắc đầu khi ra khỏi phòng ngủ. Anh không muốn cãi nhau với vợ chuyện váy vụng. Mặt khác, anh không muốn vợ anh đi tới bữa tối của công ty ở Greenwich trông như ả điểm người Nga.

“Có lẽ em nên mặc gì đó ra bên ngoài. Một cái áo len chẳng hạn?” anh hỏi.

“Ôi Selden. Đừng có lỗ bịch,” cô nói, ra khỏi phòng ngủ khi chỉnh lại cái khuyên tai. “Anh không biết là một cái áo len sẽ trông ngu xuẩn thế nào khi mặc ra ngoài bộ đầm này à? Nó sẽ khiến bạn bè anh có ấn tượng là em xấu hổ khi mặc nó.”

Anh ước gì em như vậy, Selden nghĩ, và đột nhiên cảm thấy tội lỗi.

Cái váy đang nhắc tới là một chiếc váy mini kiểu vintage màu trắng, mà Janey đã chớp từ nhà thiết kế Michael Kors vài hôm trước. Chiếc váy được thiết kế hồi giữa những năm tám mươi, và chỉ còn có năm chiếc duy nhất - thực ra nó được dùng để trưng bày. Nhưng Janey đã thấy nó và phải có nó, và mặc cho sự phản đối yếu ớt của Michael bé bỏng tội nghiệp, đã mặc thử nó vào. Khi cô mặc lên thì trông tuyệt đẹp - như thể cái váy được may dành cho cô vậy - và lẽ tự nhiên Michael không còn cách nào khác là cho cô “mượn”, mà theo cô nghĩ, là vĩnh viễn.

Đây đúng là một vũ khí hoàn hảo để đánh bật các bà vợ ở Splatch Verner, cô nghĩ khi ngắm mình trong chiếc gương dài trên tủ quần áo. Bằng cách mặc nó, không ai có thể quên được cô là Janey Wilcox nổi tiếng, người mẫu của Victoria's Secret.

Giá như Selden không hà khắc quá, cô nghĩ, mở tủ quần áo tìm một đôi boots. Mặc khác, chuyện này khá vui. Vừa tìm đôi boots trong một núi hộp giày, cô nghĩ để khiến anh bị sốc mới dễ dàng làm sao. Và nó khiến cô sung sướng thế nào, thế nghĩa là cô cầm đẳng chuối và đã điều khiển anh.

“Anh nghĩ đôi này thế nào?” cô nói, cầm một đôi boots da màu trắng lên. Không đợi câu trả lời, cô ngồi xuống giường cởi phéc-mot-uya đôi boots và đút chân vào. “Em mua hồi năm 1994... Hồi đó

em nghĩ nó cực kỳ đắt - tám trăm đô mà em thì không có tiền - nhưng giờ em sung sướng vì đã mua nó... Nó là đồ sưu tập, anh biết chứ?"

"Thật à?" Selden nói. Anh không biết phải nói gì, vì anh không mấy quan tâm tới quần áo mà đó dường như là tất cả những gì cô nói những ngày này.

Cô đứng dậy để anh nhìn toàn bộ bộ đồ. Cộng thêm đôi boots da, cô thực sự trông như một ả điểm trên Đại lộ Sáu, Selden nghĩ. Đây là đêm anh rất mong ngóng - anh muốn khoe vợ mình và chỉ cho cô thấy kiểu sống mà họ sẽ sống - nhưng lại một lần nữa, kiểu gì đó cô đã phá hỏng được nó. Anh ước giá cô mặc gì đó bình thường hơn, nhẹ nhàng hơn... Nhưng sao lúc nào cô cũng đặt mong muốn của cô lên trên mong muốn của anh? Ở hành vi của cô có gì đó cứng đầu, như thể cô biết nhưng không quan tâm hành động của mình có thể ảnh hưởng tới anh như thế nào.

Tuy vậy, không thể nào bộc lộ ý nghĩ của mình, anh chỉ nói, "Bộ váy này giá bao tiền?" Đó là một câu hỏi hợp lý - anh vừa mới thanh toán hóa đơn American Express của mình và suýt ngất vì món tiền cô đã tiêu ở Milan khi mua quần áo - gần bốn mươi ngàn đô. Anh nghĩ chuyện ai đó có thể cần nhiều quần áo đến mức đó là không thể được, và giờ cô lại đi mua thêm một bộ đồ khác.

"Sao anh *ngốc* thế," cô nói, nghịch ngợm mắng anh. "Nếu anh lo chuyện đó... Thì thực ra là chả mất xu nào. Nhà thiết kế tặng em."

"Ồ," anh chỉ nói thế, rồi lại nghĩ, kiểu gì đó cô cũng khiến anh trông như một thằng ngu. Anh phải thôi không cảm thấy thế này nữa, anh nghĩ. Và liếc đồng hồ, anh nói, "Mình đi thôi... xe đang đợi dưới nhà rồi."

Vào đúng lúc đó, hẳn là cô hiểu ra anh không hài lòng với mình, bởi vì tiến lên một bước và nghiêng đầu về phía anh vẻ ngoan ngoan, cô nói, "Sao thế Selden, có chuyện gì à?" Và rồi thay đổi chiến thuật, hỏi, "Anh không thấy là trông em gợi cảm à?"

"Có nhưng mà..." anh lên tiếng, nghĩ rằng có lẽ mình có thể thuyết phục cô thay bộ đồ mà cô đang mặc ra. Nhưng đột nhiên cô quỳ xuống, và bằng những ngón tay điêu luyện nhà nghề, cô kéo khóa quần anh.

Janey thích thú thực hiện việc làm của mình. Kể từ lúc chào George, cô đã có tâm trạng sôi nổi. Đột nhiên cô nhận ra cái hiểm họa bị Comstock Dibble đe dọa đã đè nặng lên mình thế nào; giờ được giải thoát, cô thấy rằng cuộc sống có thể diễn ra theo ý muốn...

Với một tiếng thở dài nghe như khoái lạc, Selden đặt tay lên đầu cô, hy vọng việc này sẽ kết thúc nhanh chóng để họ tới kịp bữa tối. Một phút trôi qua và anh vô tình rên lên: Anh mới ngu xuẩn làm sao! Gần như bất cứ đàn ông nào ở Mỹ cũng muốn được ở vị trí của anh - sở hữu một cô vợ không chỉ khiến ta thêm muốn, mà còn sẵn sàng thực hành sex bất cứ lúc nào, và khiến ta thỏa mãn mà không cần phải đòi hỏi.

Mark Macadu và vợ anh, Dodo Blanchette Macadu, sống trong một căn nhà lớn được biết tới như là một McMansion. Căn nhà, nằm trên một mảnh đất ở Long Island Sound, được xây theo kiểu mà kiến trúc sư tưởng tượng là một "căn nhà Thực dân" trông sẽ như thế nào, nếu thực sự một căn nhà như vậy có tồn tại trong lịch sử. Nó có ván che trắng và bốn cái cột ở lối vào bằng đá; bên trong là bốn lò sưởi, sáu phòng ngủ, một nhà kính, và đằng sau là một cái bếp năm trăm foot vuông được thiết kế như tác phẩm nghệ thuật.

Ở giữa căn bếp đó, nào là nồi niêu, vôi nước, rượu vang đỏ đổ tung tóe, một vệt bột mì bí ẩn từ cửa sau tới bồn rửa, Dodo Blanchette đứng chuẩn bị bữa tối. Dodo làm mọi thứ trong đời bằng

vẻ nhiệt tình của một nữ doanh nhân quyết đoán, là người tin tưởng vào việc “cải thiện khả năng” và vừa mới tốt nghiệp hai tuần học nấu ăn tại Viện ẩm thực Mỹ. Cô chuyên món “thịt bê” - và biến bất cứ cái bếp nào thành một khoảng không thảm họa.

Đứng cạnh đó, với vẻ mặt vừa hoảng sợ vừa ngưỡng mộ là Sally Stumack, một bé gái sống cạnh bên. Sally là một cô bé cao ráo; tóc dài, vàng, và rối bù, đeo kính và có cái vẻ ương ngạnh của một cô thiếu nữ cương quyết không tham gia cuộc thi sắc đẹp. Dodo “thuê” Sally giúp cho các bữa tiệc tối. Điểm hay ho nhất ở Sally là nó ngoan ngoãn và Dodo có thể sai nó đủ chuyện.

“Sally, đưa cho cô cái đánh trứng được không?” Dodo ra lệnh. Cô đang làm những cái bánh pancake nhỏ mà cô định đặt lên trên món cá hồi xông khói và đó là món khai vị. “Nó ở đâu ạ?” Sally hỏi, chạy quanh cái bể như một con chuột to xác.

“Ở trong bồn rửa?” Dodo hỏi. Cô rút sữa vào một cái nơi, nó tung tóe ra ngoài và đổ xuống catalog của Victoria’s Secret, đang mở ở trang Janey làm mẫu đồ tắm. Dodo cầm catalog lên và trút chỗ sữa vào lại tô. “Không thể tin nổi là Selden Rose mang tới một cô người mẫu Victoria’s Secret,” cô cáu bẳn, lần thứ mười lăm trong ngày hôm đó.

“Nhưng chẳng phải cô ấy là vợ anh ấy à?” Sally nói re re. Nó vừa mới tìm thấy cái đánh trứng trong sọt rác và rửa qua loa. Một tiếng vừa qua, Dodo cứ nói đi nói lại mãi chuyện Janey Wilcox. Và Sally ước gì cô ngừng lại - bởi nó chưa bao giờ gặp một người mẫu của Victoria’s Secret và rất mong chờ việc đó.

“Vấn đề là,” Dodo nói, cầm lấy cái đánh trứng từ tay Sally, “cái ả người mẫu Victoria’s Secret này sẽ khiến mất cân bằng quyền lực. Bất cứ đàn ông nào, gồm cả chồng cô, sẽ vây lấy ả, và cô đã bảo với chú ấy là nếu chú ấy mà chỉ cần nhìn theo ả thôi thì đừng hòng một tháng nữa được cô thối kèn cho. Đàn ông giống như chó vậy, cháu biết đấy,” cô nói. “Họ phản ứng theo điều khiển của ta.”

“Cháu không hiểu cô lo chuyện gì,” Sally nói. “Cô đẹp chả kém gì chị ta cả.”

“Cô cũng nói đúng như thế với Mark,” Dodo nói. Cô khuấy trứng như điên trong một lúc, và rồi liếc nhìn cái đồng hồ to bên bồn rửa đôi bằng sứ. “Cháu yêu, cháu làm hộ cô một phút được không? Cô phải lên lầu thay đồ.” Cô chùi tay vào chiếc tạp dề đang mặc và vội ra khỏi phòng.

“Nhưng cháu không biết phải làm gì.” Sally kêu lên.

“Cứ khuấy thôi,” Dodo hét lên.

Băng qua phòng khách, cô liếc nhìn mình trong gương. Chỉnh lại tóc, cô nói to, “Trông mày tuyệt lắm!” Mặc dù Dodo, vẻ bề ngoài, là một phụ nữ trẻ cực kỳ tự tin, nhưng dù thế nào cô lại không phải là người đẹp - khuôn mặt cô có vẻ nam tính và da cô nhợt nhạt đầy tàn nhang - nhưng cô tự tin vào sức cuốn hút của mình đến mức cuối cùng những người khác bắt đầu tự hỏi có phải họ đã bỏ lỡ gì đó.

Ở sảnh lớn, cô gặp chồng mình, Mark, đang đi vào. Mark Macadu có một đầu đầy tóc xoăn đen, và đã trảng kiện cho tới tận lúc bốn mươi. Vào tuổi này anh béo phì ra, bỏ cô vợ đầu, và bốn năm sau, lấy Dodo. Mark khá năng động và biết điều. Ai cũng nghĩ anh là “một người cực kỳ tử tế,” và có nhiều lúc anh đã cầu nguyện rằng vợ mình không bị điên.

“Chào em,” anh nói, quảng tờ *New York Post* lên một cái bàn.

“Chào chàng trai to xác,” Dodo nói, hơi quá lời bởi Mark chỉ cao chưa tới một mét bảy. “Em sẽ xuống ngay - Sally đang ở trong bếp.”

Cô chạy lên cầu thang trên một cái thảm vào phòng ngủ lớn ở cuối hành lang. Một khi đã vào trong, cô đóng cánh cửa gỗ sồi nặng nề lại và khóa trái cửa. Cô chộp lấy túi và bắt đầu lục sạo qua những tờ hóa đơn cũ, những sổ điện thoại viết trên khăn giấy, bốn thỏi son, khăn ăn bẩn, phấn trang điểm, chì kẻ mày, hai cây bút đồ mực, bốn tờ một trăm đô, mascara đen, và một cái lược đầy những sợi tóc gãy màu vàng. Tức điên lên, cô đổ cả đồ ra giường, tìm từng món một và cuối cùng thấy được: một cái túi nhựa nhỏ đựng bột trắng.

Cho một ngón tay nhỏ vào túi, cô lấy bột ra trên đầu ngón tay dài bằng acrylic. Như Janey, Dodo là kẻ cắt móng tay, nhưng cô che giấu chuyện đó rất kỹ và cứ một tuần một lần lại phải đi sửa móng giả một lần. Cô che một bên lỗ mũi lại và rồi hít, rồi che lỗ bên kia, lại hít vào. Để mặc cái đồng hồ bả bãi trên giường, cô đút cái túi nhựa vào ngăn tủ đựng đồ lót, rồi vào phòng tắm xem mũi mình.

Dodo Blanchette coi mình là một phụ nữ hoàn toàn hiện đại. Cô ba mươi chín, và trong suy nghĩ của cô, cực kỳ thành công. Cô tham vọng lớn, giỏi giang, và tự gọi mình là nhà nữ quyền kiểu mới. Cô tin vào việc phụ nữ giúp đỡ những phụ nữ khác (vì thế cô mới thuê Sally). Cô luôn nghĩ cách leo lên cao trong sự nghiệp của mình, làm thế nào để cai trị thế giới, và làm cách để tên mình xuất hiện trên mặt báo. Cô có cả núi bạn gái, và câu nói yêu thích của cô là “Phụ nữ cai trị!” mà cô thường nói kèm với một cái vỗ tay. Giống rất nhiều phụ nữ trẻ cùng thế hệ, cô chẳng ngại gì chuyện dùng sex để tiến tới, và đã ngủ với không biết bao nhiêu sếp của mình. Đó là cách mà cô đã gặp Mark.

Nhưng vấn đề là tất cả những chuyện đó rất mệt mỏi! Là phóng viên phong cách sống cho CBS (cô làm tất cả các mục: từ buổi chiếu phim ra mắt tới nơi tốt nhất để có được làn da rám nắng tới mèo con ngã từ cửa sổ). Sáng nào cô cũng dậy từ sáu giờ để đi tập gym, rồi cô và Mark lái xe lúc 7:30 vào thành phố. Lúc trên xe, cô đọc bốn tờ báo, rồi phải nghiền cứu câu chuyện của mình, rồi cô làm tóc và trang điểm, rồi cô thường tới “địa điểm cần làm”, rồi quay lại studio để biên tập, và rồi cô *lên TV*. Và rồi cô phải gặp gỡ bạn bè, thường bao gồm những ly cocktail vô tận ở các quán bar sành điệu, rồi cô phải đi ăn tối, làm vài ly rượu trắng, *hoặc* cô phải về nhà chuẩn bị bữa tối cho Mark và bất cứ ai mà họ mời tới nhà họ có thể có lợi cho sự nghiệp của họ.

Dodo là một cô gái to xương, thích thể dục thể thao, chơi bóng đá từ khi còn nhỏ. Cô có bộ ngực lớn mà cô thường dùng loại áo ngực push-up khiến đàn ông thích thú nhìn vào. Nhưng thế không đủ, và cô đã phải hút mỡ từ hông xuống đùi hai lần. Khi cô hai mươi hai và thực tập ở tờ *New York Times*, cô đã khám phá ra cả cocaine và quyền năng của bộ ngực mình: Sau sáu tháng, cô bị sa thải. Lý do chính thức là bởi cô không thể nào đi làm trước mười một giờ. Lý do bí mật là vì cô đã ngủ với sếp đã có vợ - khi bà vợ phát hiện ra, bà ta buộc chồng sa thải Dodo. Kể từ đó, Dodo đã giữ thói quen hút cocaine trong vòng kiểm soát, nhưng cô chưa bao giờ có thể làm chủ khả năng nghiện tình dục của mình với những người đàn ông quyền lực. Cô không thể cưỡng lại được ý tưởng một người đàn ông quyền lực ám ảnh bởi cô và sắc đẹp của cô.

Đứng trước tấm gương trong phòng tắm, cô bắt đầu bôi son đỏ. Rồi cô cúi tới trước và nhìn môi mình trong gương, dùng ngón tay đẩy môi trên lên. Nếu cô tiêm vài mũi collagen thì trông cô đẹp chả kém gì Janey Wilcox, cô nghĩ, rồi tự hỏi mình đang lo chuyện gì. Janey Wilcox chắc chắn là một con đàn bà lẳng lơ. Và sự thật là, trong giới của *họ*, một phụ nữ dù có đẹp thế nào cũng chả quan trọng gì - nếu cô ta không chuyên về làm ăn và chính trị, nếu cô ta không *thực sự* làm gì cả, đàn ông sẽ mất hứng thú và lờ cô ta đi.

Nhưng dù ta *có thể* làm tất cả những việc đó, cũng không có gì đảm bảo là đàn ông sẽ để mắt liên tục tới ta, Dodo chưa chắc nghĩ. Trong sáu tháng qua, cô cảm thấy chồng bắt đầu giảm hứng thú với mình: Anh thường xem chương trình của cô hàng ngày vào lúc năm giờ. Nhưng gần đây khi cô hỏi anh về nó, anh thú nhận là không xem, lý do là “quên bẻng mất”. Cô phải chỉ rõ với anh là vợ anh không phải thứ có thể “quên bẻng mất” như chìa khóa. Hồi xưa, những cơn

giận dữ của cô thường đem lại hiệu quả mong muốn. Nhưng gần đây khi cô “phát điên”, anh chỉ đảo mắt và bỏ sang phòng khác xem tivi. Vì vậy rõ ràng là lỗi của anh khi gần đây cô sa vào vòng tay người bạn thân nhất của anh, Paul Lovelady.

Paul Lovelady và vợ anh, Carolina, cô này là nhạc công chơi piano hòa nhạc và tự kê mình là công chúa Nga (Dodo chả tin chuyện đó), sẽ đến dùng bữa tối. Suốt cả buổi chiều, giữa những lúc lo lắng về Janey Wilcox, Dodo đã tự hỏi không biết Paul có tán tỉnh gì cô không. Trong tháng qua, cô và Paul đã ngủ với nhau hai lần - cả hai lần đều vào cuối tuần, khi Mark đi tập gym còn Carolina có buổi diễn tập ở Lincoln Center. Cô và Paul giờ đây nói chuyện điện thoại một tiếng một ngày. Paul bảo cô rằng cô “thông minh” và “xinh đẹp,” và mặc dù trên thực tế Carolina là một trong những cô bạn thân của cô, Dodo không hề cảm thấy tội lỗi.

Cô dùng son bóng chấm lên và bôi đều trên môi, ra khỏi phòng tắm, nghe tiếng gọi tha thiết của túi cocaine. Cô hít thêm hai lần nữa, chỉ để lấy tinh thần giúp cô vượt qua cả buổi tối dài, và thề sẽ không hút nữa... cho đến ngày mai.

Ở dưới tầng, Mark Macadu mạnh dạn vào phòng bếp, ngửi thấy không khí của thảm họa. Ba năm kết hôn với Dodo, anh đã học được cách không ngạc nhiên gì cả - có vài bận khi vào bếp anh phát hiện có thứ đang cháy bùng bùng - và trong khi anh đang sợ chết khiếp là căn nhà có thể bị bốc cháy, Dodo thì chả quan tâm chút gì. Cô bảo lửa trong bếp là thứ chứng tỏ mình là đầu bếp chuyên nghiệp, như cô đây. Anh không nghĩ hai tuần học nấu ăn biến một người thành đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng Dodo khẳng định đúng là như vậy. Và anh thấy rằng đồng ý với cô thì dễ dàng hơn là không, dù rằng đồng ý có nghĩa là nói dối.

Nhưng vào buổi tối hôm nay thì mọi thứ đặc biệt bình thường. Dĩ nhiên bếp là một mớ lộn xộn như trước nay vẫn thế, và có con bé Sally ngoan ngoan ở nhà bên, đang khuấy cái gì đó trong bát, và mùi thịt cừu nướng bốc ra từ lò.

“Chào chú Macadu,” Sally nói.

“Thôi nào Sally,” Mark nói, tới tủ lạnh lấy chai rượu, “cháu gọi chú là Mark đi. Chú có phải bố cháu đâu.”

“Cháu biết, chú Macadu,” nó nói.

Lần nào gặp nhau họ cũng nói chuyện như thế, và anh mỉm cười với mình khi nghĩ người dân ở ngoại ô mới tử tế và lịch sự làm sao so với dân thành phố.

Carolina và Paul Lovelady đến đúng lúc bảy rưỡi. Caroline nhoài tới cho Dodo hôn và hỏi, “Cô ta tới đây chưa?” và khi Dodo lắc đầu, cô nhoài sang tai bên kia thì thầm, “Cậu có gì không?”

“Trong ngăn kéo đồ lót của tớ ấy,” Dodo thì thầm lại. Trong hai năm qua, Dodo và Carolina đã trở thành bạn thân. Phần lớn là do cùng chia sẻ tình yêu cocaine, một bí mật mà họ giữ kín với chồng mình.

Nhìn thấy hai phụ nữ thì thầm, và đột nhiên sợ hãi rằng Dodo đã kể cho Carolina chuyện họ ngoại tình, Paul hỏi, “Hai cô nàng thì thầm chuyện gì đấy?” và đảo mắt nhìn Mark.

“Không có gì,” Đô nói. “Bọn em chỉ đang nói về cô người mẫu Victoria’s Secret thôi.”

“Paul nghĩ tới cô ta suốt ngày,” Carolina nói. “Anh ấy không chịu thú nhận, nhưng tớ lúc nào cũng có thể biết *đích xác* anh ấy nghĩ gì. Đúng không, *anh yêu?*” cô hỏi, vỗ lên má anh.

Paul đột nhiên lại thấy hoảng sợ, ước gì mình chưa bao giờ ngủ với Dodo. Anh đã nghĩ nó chả là gì ngoài một cú làm tình với hàng xóm kiểu thân mật, nhưng sau lần thứ hai, cô bắt đầu gọi cho anh hàng ngày ở chỗ làm. Anh sẽ phải chấm dứt ngay, nhưng rồi anh nhìn thấy ngực cô, và anh đổi ý. Cô đang mặc một chiếc jacket bên trong chỉ có mỗi chiếc áo ngực; ngực cô căng ra và anh thoáng thấy chiếc áo lót ren màu xanh - cùng chiếc áo lót mà cô mặc lần đầu tiên họ ngủ với nhau. Lập tức anh nhớ tới cảm giác bộ ngực đầy đặn, và anh quyết định thêm một lần nữa cũng chẳng mất mát gì - đặc biệt là khi ngực vợ anh không hề được như thế. Carolina rất lịch lãm, chắc chắn rồi. Nhưng sau một năm kết hôn, anh chẳng còn thấy cô gợi cảm gì nữa.

Anh nói lớn, “Này, anh là một thằng đàn ông Mỹ. Anh không thể cưỡng lại mình...”

Và Dodo đáp lại, “Chùng nào anh còn giữ của quý mình trong quần,” và ném cho anh một cái nhìn ẩn ý.

“Tớ vào phòng vệ sinh chút,” Carolina nói, và chạy lên cầu thang.

Ross và Constance Jared đến vài phút sau. Constance ăn mặc, như Dodo vẫn nghĩ, kỳ quặc, trong một sômi có bèo màu xanh và váy nhung dài quá đầu gối, như thể cô ta đang cố gây ấn tượng mình là một đứa teen còn trinh trắng. Carolina nghĩ Constance kỳ quặc, nhưng Dodo luôn bảo vệ cô ta - cô ấy là một người rất dễ thương, tử tế, cô luôn nói vậy. Nhưng thực ra, Dodo thích Constance vì cô này chả bao giờ nói chuyện, vì thế không bao giờ cướp đi sự chú ý của Dodo.

Cả ba vào phòng khách, nơi những bát hạnh nhân và ôliu và pho mát Pháp mềm đã được bày ra. Trong vòng mười lăm phút, đàn ông nói về chính trị văn phòng trong khi Dodo và Carolina phân tích tính cách một cô đồng nghiệp của Dodo, một cô gái trẻ mới được tuyển, Dodo thề, đã nhìn cô bằng ánh mắt bắn thủ. Rồi chuông cửa reo, và sau khi câu chuyện vì ngừng lại một chút, mọi người đều quay lại tiếp tục nói chuyện.

Sally mở cửa. Một khi những vị khách đầu tiên đã tới, Dodo luôn “để cho” con bé mở cửa như một “đặc ân”, bảo rằng sẽ giúp con bé cải thiện khả năng chiêu đãi khách nhưng thường chỉ khiến Sally thấy mình như người hầu. Tuy nhiên tối nay thì khác, nó không phiền việc được làm người hầu - nó sẽ là người đầu tiên nhìn thấy cô Janey Wilcox này và nó rất phấn khích vì chuyện đó.

Dodo đã bảo Janey rất có thể là một ả chó cái, và mặc dù Sally đã gặp vài ả như thế ở trường, nó vẫn chưa gặp một phiên bản người lớn. Mà nó cũng chưa nhìn thấy một người mẫu trong đời thực. Dodo bảo cô ta trông sẽ chẳng đẹp như trong ảnh đâu, nhưng Sally không chắc lắm. Dù thế nào, nó chắc chắn không được chuẩn bị cho hình ảnh đập vào mắt nó khi nó mở cửa và lùi lại một bước trong kính sợ, suýt thì vấp vào tấm thảm.

Nó biết mình cao - nó mười sáu và hơn một mét bảy - nhưng Janey trông như một sinh vật khổng lồ. Sally chưa gặp ai có hình thể chuẩn đến vậy - nó không biết rằng một con người có thể trông như thế. Và khi Janey nói, giọng cô đổ xuống Sally như kem. Và câu cô nói là:

“Bố mẹ cháu có nhà không?”

“Ồ!” Sally nói, sờ soạng nắm đấm cửa. “Họ không phải bố mẹ *cháu*... ý cháu là, cháu sống kế bên...” nó yếu ớt nói.

“Hay quá,” Janey nói, nhìn quanh mà Sally tin là ánh mắt khinh miệt vui thích. Có một bức ảnh chụp Dodo ở sảnh vào, đeo ngọc trai và mặc áo choàng tắm - bức ảnh do thợ chụp và không đẹp lắm. Và khi Janey nhìn vào bức ảnh, một nụ cười khế nở trên môi cô, và đột nhiên Sally

thấy xấu hổ cho Dodo.

“Mọi người đang ở trong phòng khách,” nó nói về hụt hơi, nhìn theo Janey và Selden khi họ tiến vào phòng kia. Rồi nó hớn hở quay lại bếp. Janey Wilcox đẹp không kém gì trong ảnh và Dodo sẽ phát điên lên. Điểm thất vọng duy nhất về Janey là chồng cô ấy, nó nghĩ, nhấp một ngụm rượu trắng mà nó biết nhà Macadu sẽ không bao giờ nhận thấy. Một người như Janey nên cưới một ngôi sao điện ảnh, nó nghĩ. Không phải với một gã tầm thường trông giống như bố nó hay ông Macadu, và những người đàn ông khác ở khu này.

“Mark!” Selden nói lớn, bước vào phòng khách.

Mark nhìn lên - thực ra tất cả bọn họ đều nhìn lên - và bọn họ đều nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, trừ Mark, đang bước tới trước, tay chìa ra. Anh dùng cả hai tay bắt tay Selden, và rồi họ vỗ lưng nhau.

“Đây là Janey, vợ tôi,” Selden nói.

Mark mỉm cười, cẩn thận để không tỏ vẻ thân thiện quá mức, và bắt tay Janey.

Tất cả đàn ông đều cố nhìn đi chỗ khác ngoài Janey, Dodo khó chịu nghĩ, chỉ càng khiến việc họ muốn há hốc mồm nhìn cô thêm rõ ràng. Janey, Dodo nghĩ, chính là thứ mà tất cả đàn ông muốn - một cô gái trông đầy đặn, gợi cảm, rẻ tiền - và chậm chạp, cô đứng dậy từ ghế bành và tiến qua phòng.

“Xin chào. Chị hẳn là Janey,” cô nói.

“Vâng. Và chị là...?”

“Dodo Blanchette. Vợ Mark,” Dodo lạnh lùng nói, khó chịu khi Selden đã không nhắc tên của cô trước cho Janey. Nhưng rồi cô nghĩ biết đâu là anh ta *đã* nói nhưng Janey ngu quá không nhớ nổi. “Hai người có gặp trực trực gì khi đi tìm tề xá của chúng tôi không?” cô hỏi.

“Thực ra thì tài xế bị lạc,” Janey nói.

“Xin lỗi nhé,” Mark Macadu nói. “Dodo không giỏi chuyện chỉ đường lắm... cô ấy không tìm thấy đường ra khỏi một cái túi giấy.”

Dodo ném cho Mark một cái nhìn khó chịu. Cô không thể quyết định là mình mong tiêu diệt ai hơn: chồng cô... hay Janey Wilcox.

“Tôi muốn chúng ta nâng ly,” Dodo nói, dùng dao khẽ gõ vào ly nước. Cô đứng không vững, cầm ly rượu đổ gập lên hơi nghiêng nghiêng đến mức sắp đổ - cô đã uống khá nhiều và hít nhiều cocaine hơn dự tính - và cô đang rất cao hứng. “Vì thành viên mới nhất trong gia đình nhỏ của chúng ta. Janey Wilcox, xin chào mừng.”

“Chúc mừng, chúc mừng.”

Janey nhấp một ngụm rượu và ngả ra ghế, buộc mình phải mỉm cười. Cô sẽ không bao giờ là thành viên của gia đình nhỏ này, cô nghĩ, dù cô có cố đến mức nào chăng nữa. Cô giống như một kẻ ngoại quốc không nói ngôn ngữ của họ, và nhìn quanh bàn, cô cảm thấy hoàn toàn lạc lõng.

Con mụ Dodo đó bị thần kinh, cô nghĩ. Trước bữa tối, Dodo đã khẳng khẳng đòi đưa Janey đi xem nhà. Và trong lúc đi, chị ta liên tục nhấn mạnh chuyện họ có thể sống ở thành phố, nhưng

năm triệu đô mua được nhiều không gian hơn ở Greenwich... Và rồi chị ta đưa Janey vào phòng ngủ và mời cô dung cocaine, Janey đã từ chối. Dẫu vậy, Dodo đã giữ tịt cô trong phòng tắm đến mười lăm phút, rao giảng kỹ thuật phòng tránh thai. Đó là dùng xét nghiệm biết ngày trứng rụng và không làm tình vào những ngày đó. “Cô có tưởng tượng nổi *tôi* có một đứa con không?” chị ta cứ liên tục hỏi. “Nhưng đó là tất cả những gì họ muốn, những gã này. Họ muốn chúng ta vì sex và sinh con để cái - như thể tôi không làm việc đủ chăm chỉ vậy! Tôi phải chăm sóc ngôi nhà, và Mark, và Chúa biết *anh ấy* chẳng làm gì cả...”

Và rồi tới phiên Carolina. Carolina có khuôn mặt dài kiểu quý tộc được coi là đỉnh cao của sắc đẹp hai trăm năm trước. Nhưng bên dưới khuôn mặt đó là một phụ nữ giận dữ biết chồng mình ngoại tình nhưng chưa tìm ra bằng chứng. Cũng chả khó khăn gì mấy, Janey nghĩ, bởi Dodo cứ sấn lại gần chồng Carolina, Paul, thì thào vào tai anh ta và xoắn chân lên anh ta....

Và cuối cùng là Constance nhỏ bé tội nghiệp. Cô ta gầy đến nỗi Janey tưởng cô ta có thể ngất vì thiếu thức ăn. Và mọi người lừa cô ta đi, như thể cô là một con búp bê lớn ai đó mang tới bàn cho ngồi vào ghế.

Và họ đều tự mãn về bản thân.

“Tôi vẫn nói là những người theo Đảng Cộng Hòa sẽ phá hủy nền kinh tế,” Ross nói đầy nhiệt huyết với Selden.

“Thôi nào, Ross, thật vớ vẩn và anh biết rõ thế,” Selden nói. “Nền kinh tế đi theo đường đi của nó - dù tổng thống là người của Cộng hòa hay Dân chủ thì chả liên quan gì...”

“Là người duy nhất trong nhóm này thực sự làm việc trên truyền hình, tôi nói rằng thị trường chứng khoán đang hồi phục,” DoDo nói.

“Ross, anh hoàn toàn quên chuyện Reagan rồi,” Carolina nói.

Janey cầm miếng sườn lên và không nói gì cả.

“Cô có đầu tư vào thị trường chứng khoán không?” Đột nhiên Ross hỏi cô.

“Một ít,” Janey trả lời.

“Chắc Janey có người quản lý chuyên lo chuyện tiền nong của cô ấy. Người mẫu thường làm thế đúng không? Vì vậy cô thực sự không biết gì mấy về thị trường chứng khoán,” Dodo nói.

“Thực ra thì rất nhiều người mẫu tự quản lý tiền nong của mình,” Janey nói.

“Tôi có nói chuyện với một tay có dính líu tới ngành người mẫu, và anh ta bảo rằng bí mật về rất nhiều người mẫu hạng nhất là họ rất thông minh,” Paul nói. “Họ phải thông minh thì mới thành công được.”

“Thôi nào Paul,” Carolina đốp. “Thông minh so sánh với *cái gì*?” Và trong khoảnh khắc im lặng chết chóc kéo theo, cô nhanh chóng thêm, “Ý tôi không nói *chị*, Janey ạ.”

Và rồi ai đó đổi chủ đề sang chuyển đi leo núi của họ ở Ấn Độ hồi năm ngoái.

Janey thấy không tài nào tập trung vào câu chuyện. Cô ghét thể thao và cô sẽ không bao giờ đi Ấn Độ. Lén liếc đồng hồ, cô thấy mới có chín rưỡi. Thật là một nhóm kỳ lạ, cô nghĩ. Nếu ta không biết ai lấy ai, ta sẽ không bao giờ ghép họ một cách đúng đắn được, bởi thật sự không có tình yêu thật sự, sâu sắc giữa các cặp đôi. Họ như những đứa trẻ, chơi trò người lớn...

“Năm nay mình nên làm gì?” Caroline hỏi.

“Tôi vẫn nghĩ là mình nên mang Ferrari tới Montana và đua xe,” Michael nói.

“Anh có một chiếc Ferrari, phải không Rose?”

“Tôi có thứ ngon hơn,” Selden nói. “Một chiếc Jaguar XK 120.”

“Nó chạy nhanh được cỡ nào?”

Selden nhún vai. “Một trăm, một trăm hai mươi?”

“Bọn tôi sẽ cho anh hút bụi,” Dodo nói.

“Sao lại là Montana?” Đột nhiên Janey hỏi, cố đưa mình vào câu chuyện.

“Bởi vì không có giới hạn tốc độ?” Carolina nói, bằng một giọng hơi thô lỗ đủ khiến đám đàn ông không để ý.

“Chỉ *chỉ* làm người mẫu thôi à, Janey?” Dodo hỏi. Và rồi nhìn quanh bàn như thể cô vừa phạm sai lầm, cô nói thêm, “Chỉ là rất nhiều siêu mẫu làm những việc *khác* nữa, đúng thế không? Ý tôi là, cái cô gái thanh nhã, cô có khuôn mặt đẹp như tượng tạc ấy... tên cô ấy là gì nhỉ?” cô hỏi, quay sang Carolina.

“Ý cậu là Christy Turlington,” Carolina nói. “Cô ấy có công ty riêng và một hãng quần áo - tôi nghĩ cô ấy còn làm cả video tập yoga...”

“Đúng thế, Janey,” Paul nói, liếc nhìn cô. “Kể cho chúng tôi nghe về cô đi.”

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào cô. Janey đột nhiên thấy hoảng loạn - cô gần như thấy váng vất. Đột nhiên cô có cảm giác mình bị ngạt thở. Cô không *cảm thấy* chính mình; dù có bộ đầm, thường là thứ khiến cô có cảm nhận về đặc tính riêng của mình, dường như cũng không đem lại cho cô cảm nhận đó... Nếu cô không nói gì cả, họ sẽ nghĩ cô là một con ngốc, và cô không đời nào để cho họ được thỏa mãn...

Nhấp một ngụm rượu, cô dịu dàng nói, “Thực ra, tôi là nhà sản xuất phim.”

“Thật á??” Dodo nói, bị ấn tượng.

“Cô đang làm phim gì?” Carolina nói, lấy một điều thuốc từ trong túi ra.

“Ồ Carolina, em đừng hút,” Paul nói.

“Kệ xác anh,” Carolina nói, và châm thuốc.

“Mùa hè năm ngoái tôi có viết một kịch bản,” Janey nói, thấy rằng, như mọi khi, một khi cô bắt đầu nói dối, lời nói dối trở nên càng lúc càng dễ dàng hơn. “Và ngay bây giờ tôi đang trong quá trình làm phim từ kịch bản đó.”

Cô nhấp một ngụm rượu nữa, không dám nhìn Selden. Cô có thể thấy, từ khóe mắt mình, mặt anh lộ vẻ sốc, như thể anh không tin nổi cô có thể phịa ra một câu chuyện như thế. Nhưng cô còn biết làm gì nữa đây?

“Phim về gì thế?” Carolina hỏi.

“Về một người mẫu, và mọi người cố lợi dụng cô ấy như thế nào,” Janey nói.

“Chuyện cũ nhèm,” Selden nói vẻ khó chịu.

“Selden giận vì tôi không kể với anh ấy,” Janey nói với Carolina và Dodo. Quay sang Selden, cô nói thêm, “Em không nói với anh, anh yêu, vì em muốn tạo nên một cú bất ngờ. Anh nghĩ em dành buổi chiều vào việc gì *khác* nữa...?”

Câu này khiến mọi người bật cười. “Anh không nghĩ là cô ấy dành các buổi chiều để đi mua sắm đấy chứ?” Dodo hỏi.

“Tôi chưa bao giờ biết các cô làm *gì*,” Selden đáp. Và nhanh chóng thay đổi chủ đề, anh nói với Ross, “Ông già bị làm sao thế?” “Ông già” là biệt danh họ dùng để chỉ Victor Matrick, CEO già khú để của Splatsh Verner.

“Dần dần hóa điên,” Ross nói.

“Nghe bảo ông ấy mua máy bay,” Mark nói.

“Máy bay?” Paul cười khểnh. “Mọi người đang nói gì thế. Đó là một chiếc phi cơ lớn. Một chiếc 727...”

“Có ai biết lợi nhuận thực sự đi đâu không?” Selden hỏi.

Nhòai người qua anh, Dodo thì thầm với Janey, “Cô biết không, *tôi* từng là người mẫu đấy.”

“Thật à?” Janey hỏi, vờ quan tâm.

“Cậu làm người mẫu hai tháng,” Carolina cười khểnh. “Tớ làm suốt một năm.”

“Này? Cậu sai rồi đấy?” Dodo nói. “Tớ là người mẫu áo tắm trong hai năm...”

“Dù thế nào thì cũng thật kinh khủng,” Carolina nói.

“Tôi không biết cô làm thế nào,” Dodo nói. “Thật nhàm chán. Và rồi tay chụp ảnh cũng muốn ngủ với cô...”

“Chị nói đúng,” Janey nói. “Nó *thật* kinh khủng. Nhưng nó kỳ quặc, chị biết không?” cô nói, nhấp rượu. “Bởi vì gần như tất cả những cô gái xinh đẹp mà tôi gặp đều đã thử cố làm và muốn làm người mẫu.”

“Chà,” Janey nói khi họ vào xe. “*Cô bé hàng xóm* đó rất dễ thương.”

“*Tất cả* họ đều dễ thương. Họ là những người tuyệt vời,” Selden nói.

Janey ngồi ngả ra sau ghế. Đột nhiên cô thấy tức giận, mặc dù cô không hiểu tại sao, và thấy một trận cãi nhau sắp bùng ra.

“Constance rất tử tế,” cô nói, “nhưng em tự hỏi không biết chị ấy có bị làm sao không. Anh có nghĩ là chị ấy bị chứng biếng ăn không?”

“Cô ấy khá thú vị nếu em dành thời gian nói chuyện với cô ấy,” Selden nói.

“À. Chà,” Janey nói. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi họ có về kịp đến nhà trước khi trận cãi vã nổ ra không.

Coi câu trả lời của cô là một bước lui, anh nói, “Vợ của Mark, Dodo, rất là vui tính.”

“Cô ấy vui tính vừa phải,” Janey nói về mơ hồ. “Nhưng cô ấy nấu ăn chả ngon lắm. Anh không thấy là cừu sống khiến anh buồn nôn à?”

“Cô ấy rất thành công - một trong những phụ nữ thành công nhất trong ngành truyền hình,” Selden nói. Anh nhìn Janey, tự hỏi cô bị làm sao. Người vợ đầu tiên của anh, Sheila, có rất nhiều bạn gái, và cô rất giỏi trong việc đánh bại với những đối tác làm ăn của anh. “Sự thật là, Janey, em gần như không cho những người phụ nữ này một cơ hội,” anh nói, nói lỏng cả vạt.

Janey kinh ngạc quay sang anh. “Em ư?” cô nói, nghĩ đàn ông mới ngu xuẩn làm sao. “Họ ghét em ngay từ lúc đầu. Anh không nhìn thấy mặt Dodo khi em bước vào à? Và anh không nghe họ nói gì về người mẫu à...?”

“Chà, lẽ ra em không nên mặc cái váy đó!” Selden vặn lại. Đây - cuối cùng anh đã nói ra. Lẽ ra không nên, nhưng cuối cùng anh cũng phun ra được...

Cô lắc đầu kinh tởm. “Các đối tác làm ăn của anh có vẻ thích nó đấy,” cô nói.

Giờ thì quá đáng rồi đấy, anh nghĩ. Tại sao lúc nào họ cũng cãi nhau? Lần nào anh cố nói chuyện lịch sự với cô, cũng trở thành trận chiến cả. Cô lúc nào cũng vậy cả, từ đêm đầu tiên anh gặp cô. Và mặc dù anh luôn nghĩ cuộc nói chuyện của họ tối hôm đó không là gì ngoài một cuộc chuyện trò hấp dẫn dẫn tới sex, anh đang bắt đầu tự hỏi có lẽ sự đối địch đại diện sự khác biệt về giá trị và chuẩn mực đạo đức. Và rồi cô đã *nói dối* chuyện làm nhà sản xuất...

“Anh nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện,” anh nói.

“Thật à?” cô hỏi. “Về cái gì? Anh không mong em ngồi đó và nghe những lời sỉ nhục của họ mà không tự bảo vệ mình...”

“Được rồi,” anh nói. “Anh không thể làm gì với cảm giác của họ. Nhưng sao em lại bảo họ rằng em đang sản xuất phim cơ chứ?”

“Tại sao em *không nên* bảo họ?” cô hỏi, mắt rực lửa.

“Bởi vì đó là một lời nói dối,” anh gần như hét lên.

Thông thường, khi anh nổi cáu với cô, cô giành lợi thế.

Khoanh tay lại, cô nói, “Em sẽ không để bị mắng như một đứa trẻ. Không bị mắng bởi anh, Selden Rose ạ.”

Giờ thì anh phòng vệ. “Được rồi. Anh không mắng mỗ. Anh chỉ muốn biết tại sao. Em là vợ anh, mẹ kiếp...”

“Vậy anh mong đợi em sẽ nói với anh mọi chuyện?” cô hỏi, khéo léo dẫn dắt anh ra khỏi nội dung câu chuyện.

Đến lúc này thì ít nhất anh đã biết mảnh này của cô. “Janey,” anh nói. “Em không phải là nhà sản xuất phim. Và còn chuyện kịch bản ngớ ngẩn đó là cái gì thế?”

Kịch bản! Suýt tí nữa cô đã phun ra bí mật của mình. Cô vội nói, “Có thể em chưa sản xuất - hay viết - cái gì cả. Nhưng anh nên biết đó là thứ em định theo đuổi rất nghiêm túc trong tương lai. Vì vậy nếu anh có vấn đề với chuyện đó, chúng ta tốt hơn nên giải quyết ngay bây giờ.”

Trong một giây, anh bị giằng xé giữa mong muốn được lắc cô - lắc thật mạnh để cô phải nói ra sự thật - và một ham muốn điên rồ được cười phá lên. Sự thật là, cô không hề biết làm nhà sản xuất thì như thế nào cả, không hề biết để làm một bộ phim thì phải tiến hành những gì - sau một vài ngày diễn vai nhà sản xuất, cô sẽ bỏ cuộc và quay lại việc mua sắm. Và vì vậy anh nói:

“Vây tùy em thôi.”

“Cám ơn anh,” cô nói. Cô nhét tay vào miệng và nhìn đi chỗ khác.

Cô liếc ra ngoài cửa xe. Giờ họ đang chạy trên xa lộ, quay về thành phố, băng qua những trạm đổ xăng và biển quảng cáo - sống ở đây mới thật buồn thảm làm sao, cô nghĩ, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm khi buổi tối đã kết thúc. “Nghe này,” cô chạm vào tay anh làm hòa, “mình đừng cãi nhau, nhé? Đặc biệt vì một nhóm người mà có khi em chẳng bao giờ gặp lại...”

Selden rút tay lại khó chịu. Có thể nào giữa họ không hề có một sự hiểu biết nào? “Dĩ nhiên em sẽ gặp lại họ,” anh nói. “Đặc biệt nếu chúng ta chuyển tới Greenwich. Em sẽ gặp họ liên tục...”

“Chuyển tới Greenwich?” cô hét lên kinh hoàng.

“Phải,” anh nói vẻ kiên nhẫn mĩa mai. “Kế hoạch luôn là thế mà.”

“Thật á?” cô nói, hoảng loạn. Cô không thể nhớ họ đã bàn tới chuyện Greenwich trước đây, trừ việc đi thăm bạn bè của anh. Nếu họ chuyển tới Greenwich, cô sẽ chết, cô nghĩ, cô sẽ không là gì ngoài một bà nội trợ - thậm chí cô có thể trở thành như Dodo...

“Mark bảo có một căn nhà rất tuyệt đang rao bán ngay ở phố cạnh nhà họ, gần bờ biển. Chúng ta có thể có một chiếc thuyền ở đó. Em nhớ mùa hè năm ngoái ở trên thuyền, bọn mình vui vẻ thế nào không?”

Cô liếc anh. Mặt anh lạnh tanh, và mắt anh sầm xuống, như thể thách cô dám cãi lại anh. Nhưng bản năng phụ nữ bảo cô rằng đây không phải là thời điểm thích hợp để cãi nhau, vì vậy cô đầu hàng.

“Vâng,” cô nói mơ hồ. “Sẽ vui lắm.”

Ngay lập tức anh dịu lại, nghĩ rằng cơn khủng hoảng đã qua, cầm lấy tay cô. “Anh không biết là họ có ụ tàu không, nhưng mình có thể xây một cái, và căn nhà đủ lớn cho tất cả những thứ mình cần. Thậm chí mình có thể xây một phòng tập nếu em muốn.”

Tập thể thao là thứ cô chả bao giờ ham thích, nhưng cô lăm bầm, “Thế hay quá...”

“Mai anh sẽ gọi cho Mark và hỏi tên đại lý bất động sản.”

Cô ngáp, giả vờ buồn ngủ. Dịch lại gần anh, cô ngả đầu lên vai anh; trong một giây, anh bắt đầu vuốt tóc cô.

Cô nhắm mắt lại, mặc dù không hề mệt. Đầu óc cô quay cuồng, và đột nhiên cô nhận ra lấy Selden Rose có thể là một sai lầm khủng khiếp. Ý nghĩ của cô quay lại với George và căn hộ của anh. Cô đã nói rằng cô không thể sống ở một nơi như thế, nhưng giờ khi nhìn cuộc sống ở

Greenwich, cô thấy rằng đang tự lừa dối chính mình. Đột nhiên không có gì cô ham muốn hơn là được ở trong một căn hộ lớn nhất thành phố New York - và nếu cô có đầu óc thì lẽ ra phải theo đuổi George và lấy anh ta mới phải.

George, cô bắt đầu nghĩ. George - với tất cả quyền lực và tiền bạc của anh - đó mới chính là *loại* đàn ông cô nên ở bên.

Một ngôi sao Giáng sinh hai mươi foot được treo lơ lửng giữa ngã tư Đại lộ Năm và Phố 57. Những cột đèn đường cuốn đầy vòng hoa, và những cửa sổ của cửa hiệu mùa sắm trưng các manơcanh mặc quần áo kỳ nghỉ. Tháng Mười hai năm 2000 rất rét - nhiệt độ trung bình chỉ khoảng hai mươi độ F - nhưng các cửa hiệu và nhà hàng đầy những người cương quyết tiêu càng nhiều tiền càng tốt, bởi các tạp chí thời trang đã tuyên bố lông thú đã trở lại thành mốt - từ những chiếc đồng hồ gắn kim cương thật tới chiếc boots da cá sấu đỏ trị giá năm ngàn đô.

"Như thế những gì Chúa ban cho chúng ta là không đủ tốt vậy!" Pippi Maus phần nộ tuyên bố, khi cô đi qua cánh cửa xoay của nhà hàng Cipriani ra ngoài vỉa hè. Pippi hơi say; cô ta, Janey nhận thấy với vẻ chê trách đầy thỏa mãn, lúc nào cũng hơi biêng biêng, mặc dù vào buổi chiều hôm nay thì Janey cũng vậy.

"Thế à?" Janey nhận xét, nghĩ rằng âm hộ của Pippi có lẽ là thứ duy nhất trên người cô ta là hàng thật.

"Mimi không hiểu," Pippi nói. "Mọi thứ xảy ra ở dưới đó khi ta già đi."

"Nghĩa là sao?" Mimi hỏi.

"Câu biết đấy. Mối. Nó... giãn ra." Pippi nói, cười ré lên khi túm lấy tay Janey. "Nghĩa là cái của tớ sẽ rộng như Grand Caynon, khi xem xét tới tất cả số đàn ông mà tớ đã ngủ cùng."

"Ôi, Pippi. Đó là thứ ngớ ngẩn nhất mà chị từng được nghe," Mimi nói, kéo găng tay lên. "Giờ thì em làm chị hoàn toàn phát điên lên rồi đấy. Nếu - ai đó - nhìn xuống dưới đó rồi nghĩ chị già rồi thì sao?"

"Chị đang nói về Zizi à?" Pippi hỏi, che miệng lại khi đột nhiên nhận ra cô vô tình nói hớ. "Nhưng dĩ nhiên anh ấy nghĩ chị già," cô nói. Dáng đi của cô rất vụng về, y hệt như tính cách của cô vậy, như thể cô không thể nào quen với việc mang giày cao gót. Dáng đi tập tễnh của cô, cùng với cái giọng oang oang và việc cô là Pippi Maus, diễn viên, bắt đầu thu hút sự chú ý trên phố.

"Thôi nào Pippi," Janey nói, cố xoa dịu mọi chuyện. "Em không muốn lên cột báo đưa chuyện, phải không nào?"

"Em lúc nào chả ở trên cột báo đưa chuyện," Pippi tuyên bố. "Và em có thể tuyên bố một cách thẳng thừng rằng toàn bộ chúng ta là dối trá."

"Mình nên đi bộ hay xe nhí?" Mimi hỏi.

"Xe đi." Janey nói cương quyết khi nhìn tình trạng của Pippi. Cô "yêu quý" Pippi, "mến" cô ấy, và thậm chí đồng ý với Mimi rằng Pippi hơi "điên điên." Nhưng thâm ghét cái sự thật đi cùng với Pippi quá nhiều khiến cô như người trông trẻ. Pippi làm mọi thứ theo bản năng: uống và hít cocaine, biến mất vào phòng tắm với một gã vừa mới gặp ở bữa tiệc hay ngất ở dưới một cái bàn. Rồi mọi người phải tìm Pippi, và tìm thấy cô. Janey sẽ rất mừng khi không phải đi cùng cô ta, nhưng những ngày này cô ta là bạn bè với Mimi, vì thế không có cách nào tránh khỏi.

“Dù sao, Mimi ạ,” Pippi tiếp tục - khi con bé say rượu hay phê ma túy, nó trở nên sần sủ - “Chị già hơn anh ấy hai mươi tuổi, và chị có bao giờ ở bên một lão già hơn chị hai mươi tuổi mà không nghĩ rằng lão già đến phát ốm không?”

“Có,” Janey nói.

“Nhưng chị thích đàn ông già,” Pippi nói, như thể Janey không tính; và Janey nói về tự vệ, “Selden không già.”

“Anh ấy ít nhất già hơn chị mười lăm tuổi, nếu chị không nói dối tuổi của mình...”

“Pippi!” Mimi nói về cảnh báo, ra hiệu cho xe của mình.

“Này,” Pippi nhún vai. “Em nói dối tuổi của em, không phải là em sẽ nói sự thật cho mọi người biết đâu...”

“Chị biết sự thật,” Mimi nói. “Nhớ không cung, chị biết em từ hồi em mười tuổi...”

Chiếc Mercedes đen đỗ lại bên vệ đường và Muhammad ra khỏi xe và mở cửa sau. “Cám ơn, Muhammad,” Mimi nói. Ba người phụ nữ vào xe, và chiếc xe bò vào dòng xe cộ đông đúc trên Đại lộ Năm. Đi được mười khối nhà có khi mất tới hơn mười lăm phút, nhưng thật hoành tráng, Janey nghĩ, khi đi lại trong một chiếc Mercedes có tài xế riêng, giàu có, mặc áo lông, cười cợt và hơi say xỉn sau một bữa trưa uống champagne ở một trong những nhà hàng riêng tư nhất thành phố, đẹp và có bạn bè nổi tiếng đẹp đẽ, và trên đường tới buổi đấu giá đồ trang sức ở Christie’s. Cô chạm vào cửa xe bằng ngón tay đeo găng, mỉm cười trước sự hoàn hảo của mọi thứ. Cô đã chụp bìa cho catalog Giáng sinh của Victoria’s Secret, mặc một chiếc áo ngực có đính kim cương và quần lót, được đưa tới phòng chụp hình bởi người bảo vệ. Và sau đó, người bảo vệ đứng cách cô chưa tới một mét khi cô mặc chiếc áo lót cho buổi họp báo. Nhưng hoành tráng nhất là bìa tạp chí *Maxim*, trên đó cô mặc một bộ đồ bằng da màu đen. Sự kết hợp của hai trang bìa - một cô gái thánh thiện với một cô gái xấu xa - đã tạo nên một sự quan tâm lớn ở công chúng; gần như mọi chương trình giải trí đều nói về chuyện đó.

Ngồi cạnh cô trong xe, Pippi bắt đầu nhúc nhích một cách khó chịu, tìm thuốc lá trong túi. “Mà Selden thế nào?” nó hỏi.

“Bọn chị rất tuyệt,” Janey nói về cương quyết. Thực ra không hoàn toàn như thế, nhưng cô sẽ không phàn nàn về Selden với Pippi. Và kể từ khi cô xuất hiện trên hai trang bìa, cô và Selden gần như đã thôi không cãi nhau nữa, và Selden không đem chuyện Greenwich ra nói nữa. Janey ngờ rằng sự phấn khích khi thấy vợ mình lên bìa hai tạp chí, và biết rằng hàng triệu đàn ông ham muốn cô ấy, có lẽ là nguyên nhân khiến Selden thay đổi thái độ, nhưng cô không muốn đi quá sâu vào chuyện đó. Gần đây, Selden rất là dễ bảo như chó con, sẵn lòng chiều chuộng như hồi họ mới cưới. Và khi thỉnh thoảng anh nhắc tới chuyện chuyển nhà, cô sẽ thở dài mà nói, “Em cũng muốn lắm nhưng em bận quá, làm thế nào được?”

Tuy vậy, Mimi lại là một câu chuyện khác. “Janey, em gọi Branda Lish chưa? Chị hứa với em, nếu cuộc hôn nhân của em kết thúc thì là bởi vì em và Selden phát điên khi phải sống trong cái khách sạn đó.”

Tiếng cười Janey ròn rã như tiếng khánh. “Mà Selden gần như không về nhà. Với cả, anh ấy chả bao giờ để ý những thứ xung quanh.”

Pippi rít một hơi thuốc dài, và Janey, hơi khó chịu, nhấn nút mở cửa sổ ra một chút. Không khí lạnh tràn vào khi Pippi nói, “Chắc, chắc chắn là anh ấy để ý tới Wendy Piccolo ở Dingo’s đêm hôm trước, nhưng em không hiểu. Chị ta quá nhỏ bé đến mức em không nghĩ là có ai đó sẽ nhìn

thấy chị ta.”

Môi Janey vẫn cong cong thành một nụ cười, nhưng mắt cô hơi dao động. “Ý em là sao, Pippi?” cô hỏi. “Rằng Selden đang ngoại tình à?”

“Dĩ nhiên là không phải,” Mimi cương quyết nói. “Anh ấy mời kết hôn có ba tháng. Nhưng nếu em không tìm một nơi sống cho riêng mình...”

“Em biết rất nhiều đàn ông ngủ với người khác ngay đêm trước lễ cưới của họ,” Pippi tiếp tục nói. “Em thậm chí còn biết một gã đưa nhân tình vào khách sạn phòng ngay bên cạnh khi gã đi nghỉ tuần trăng mật.

“Đó là bởi vì em chỉ quen với diễn viên,” Janey nói.

“*Em* là diễn viên,” Pippi bật lại, bảo vệ nghề nghiệp của mình. Janey phá lên cười, thích thú trước sự ngạo mạn của con bé. Dù có ở cùng với Mimi bao lâu chẳng nữa, họ cũng không bao giờ là bạn bè thực sự. Ở phía Pippi có quá nhiều sự cạnh tranh, mà Janey cảm thấy thảm hại, đặc biệt khi cô không coi mình và Pippi ở cùng một hạng. “Mũi nó quá... nhọn,” Janey nói với Mimi vào một buổi chiều. Và Mimi nói, “Ồ, chị biết, nhưng đàn ông thấy nó sexy.” Janey, không nói gì, chỉ mỉm cười vẻ hiểu biết - lý do duy nhất đàn ông thấy Pippi sexy là bởi vì nó lúc nào cũng sẵn sàng cho sex.

“Mà Selden không phải là loại đàn ông ngoại tình,” Mimi nói cương quyết. “Tin chị đi, Janey sẽ ngoại tình trước anh ấy.”

Trong một giây, chuyện Mimi ngoại tình với Zizi treo lơ lửng không ai nói ra trong không khí và rồi Janey nhẹ nhàng nói, “Em không thể tưởng tượng nổi việc ngoại tình lừa dối Selden. Nhưng em nghĩ mình may mắn. Em kết hôn với người em thực sự yêu.”

Cô biết câu này không hoàn toàn là sự thật. Có quá nhiều giây phút anh làm cô điên tiết đến nỗi cô không thể lừa dối bản thân là mình có tình cảm dành cho anh. Nhưng cô nói câu đó quá nhiều lần - với phóng viên ở các cuộc họp báo, và trên thảm đỏ, và với những người chúc mừng cô ở các bữa tiệc - đến nỗi bây giờ cô đã thuộc lòng.

“Chà, chị thì không!” Mimi nói mạnh bạo, như thể cố thuyết phục chính mình chuyện đó không quan trọng.

“Theo nào, chị yêu, chị có yêu anh ấy,” Janey nói.

“Yêu, nhưng không phải là phải lòng,” Mimi nói. Cô vội thêm vào, “Thôi đừng nói chuyện George.”

“Được thôi,” Pippi ré lên. “Hãy nói về Zizi. Chị sẽ mua gì cho anh ấy làm quà Giáng sinh?”

“Một cái đồng hồ,” Mimi nói. “Tất cả những gì anh ấy nói đến lúc này là anh ấy muốn một cái đồng hồ tử tế đến mức nào. Và đúng như thế. Nếu em là đàn ông trong thành phố này và mọi người khác đeo đồng hồ mười lăm ngàn đô, em sẽ cảm thấy bị lạc lõng.”

Phần ác độc trong Janey muốn cười khúc khích chế giễu, nhưng cô ngăn mình lại bằng cách quay mặt sang cửa sổ và giơ găng tay lên che miệng. Trong ba tháng kể từ khi Zizi chuyển tới New York, anh đã thay đổi một cách tồi tệ. Janey đã nhìn thấy cảnh tượng kiểu đó hàng nghìn lần: Ở Hamptons, Zizi xuất hiện với vẻ một người cư xử chuẩn mực; anh luôn duyên dáng và không bao giờ tán tỉnh vớ vẩn. Nhưng ở Hamptons không nhiều cảm dỗ như ở thành phố, và chỉ trong một thời gian ngắn, Zizi đã trở nên nổi tiếng đến khét tiếng ở các câu lạc bộ, thường

tiệc tùng tới tận bốn giờ sáng, và đã có tiếng là một tên sở khanh. Về ngoài cửa anh khiến anh trở nên khôn cưỡng với phụ nữ - có tin đồn là mỗi đêm có tới vài ba người tới tán tỉnh anh - và Patty thậm chí đã kể với cô rằng bất cứ cô gái nào thành công trong việc đó sẽ trở thành thành viên của một “câu lạc bộ Zizi” bí mật nào đó.

Giá như Mimi chịu lắng nghe! Janey bực bội nghĩ. Suốt lần này đến lần khác, cô đã cố bóng gió với Mimi rằng Zizi không như vẻ bề ngoài của anh ta. Nhưng Mimi chỉ coi những lời gợi ý của cô là bằng chứng Janey đang ghen tuông. Mà như thế cũng không hẳn là sai sự thật lắm. Mỗi lần Janey nghe về một vụ phiêu lưu tình ái của anh, hay nhìn thấy anh đi cùng với một em trẻ đẹp, cô thấy nhẹ nhõm mình đã từ chối anh. Đó là điều cô đã tự nhủ về những chuyện đã xảy ra với anh. Mimi vẫn trả tiền thuê nhà cho anh ấy. Và Janey đoán rằng Zizi thích tiền như thế, cuối cùng anh sẽ gặp một em gái trẻ đẹp giàu có và sẽ lấy em này, khiến Mimi phát điên lên - Janey gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Mimi Kilroy sùi bọt mép...

Khi họ đi qua Tiffany, nơi một dòng du khách háo hức đang chen chúc nhau để vào trong, Janey nhai đầu găng tay. Cô lúc nào cũng tự hào với bản thân ở khả năng phân tích những mục đích thật sự của đàn ông và rằng cô chưa bao giờ nói dối bản thân về thứ mà một người đàn ông thực sự muốn, và có một phần trong cô không kiên nhẫn nổi với những phụ nữ như Mimi, luôn tự lừa dối chính mình về những mục đích thật sự của đàn ông. Nhưng giờ đây tình bạn của cô với Mimi khiến cô che giấu sự thật về Zizi, và cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không thể nói dối được nữa.

“Thế chú George thì sao?” Pippi hỏi. Janey nhăn mặt. Cô ghét sự hiểu biết rõ không thích hợp của Pippi với mọi người, nhưng Mimi không để ý. “Ồ, chị sẽ mua cho anh ấy một đôi măng sét, chị nghĩ thế,” cô ta nói. “Thứ gì cổ và hiếm, có lẽ là một đôi bằng bạch kim ở Asprey’s. Dù thế nào, anh ấy sẽ vui chừng nào chúng là loại độc nhất vô nhị và không ai có cả.”

“Ồ em nghĩ George có gu tuyệt vời,” Janey nói. Mimi cười ré lên và vươn qua người Pippi chạm vào tay Janey. “Đừng nói với chị là em mê chồng chị đấy nhé, Janey, mặc dù chị không thể nghĩ ra một giải pháp hoàn hảo hơn. Nếu em muốn anh ấy thì cứ việc thoải mái, mặc dù chị không thể tưởng tượng ai có thể có tới *hai* ông chồng... Em chắc chắn là sẽ phải học trang trí nhà rồi cưng ạ!”

Mimi tiếp tục cười và thậm chí Pippi cũng cười theo. Khi chiếc xe đỗ lại bên vệ đường và ba phụ nữ ra khỏi xe, Janey thấy mặt mình đỏ bừng. Kể từ buổi chiều hôm đó ở căn hộ, George luôn ở trong tâm trí cô. Và khi họ gặp nhau ở các buổi tối và bữa tiệc, cô tin rằng có “gì đó” giữa họ, mặc dù theo lẽ tự nhiên, luôn có những người khác xung quanh, và không hề có chuyện gì xảy ra cả.

“Sự thật là, em nghĩ George rất dễ thương,” Janey nghiêm nghị nói.

Mimi lại bật cười. “Anh ấy là đỉnh nhất đây, cưng ạ, chẳng có gì nghi ngờ cả. Và chị thật sự yêu mến anh ấy...”

Nhưng khi vào nhà đấu giá, Janey tự hỏi George sẽ cảm thấy như thế nào về đôi khuy măng sét này, so với thứ mà anh sẽ tặng cho Mimi.

Hai tiếng đồng hồ sau ở nhà đấu giá Christie’s, Janey đứng ở quầy tiền mặt, trả cho một chiếc vòng cổ ngọc trai đen năm mươi ngàn đô bằng thẻ American Express của Selden. Cô vẫn ngây ngất vì đã đấu giá chiếc vòng và thắng, và mạnh bạo ký “Janey Wilcox Rose” ở cuối tờ hóa đơn, cố tình tránh không nhìn vào con số tổng. Cộng với thuế, sẽ là năm mươi tư ngàn đô, và mặc dù nhà đấu giá đề nghị sẽ chuyển vòng cổ tới để tránh phải trả thuế, Janey đã bật cười và bảo rằng

nếu Selden bỏ ra được năm mươi ngàn đô thì anh ấy đủ khả năng trả thuế.

“Ồ, nhưng đó là nơi em sai lầm,” Mimi nói, quở mắng. “Đàn ông không lấy làm phiền khi tiêu tiền nếu nó làm gì đó cho họ. Nhưng họ ghét tiêu tiền một cách không cần thiết.”

“Cứ thối kèn cho anh ấy,” Pippi khuyên, “và anh ấy sẽ quên hết mọi chuyện ấy mà.” Nó vẫy tay chào rồi trèo lên taxi.

Khoác tay Janey khi họ đi bộ tới vệ đường, Mimi nói, “Em đừng để ý tới Pippi. Nó dễ thương nhưng nó ghen tị. Đặc biệt là khi em làm rất tốt, còn sự nghiệp của nó thì chẳng đâu ra đâu. Nó gần như phát điên lên vì trang bìa trên tạp chí *Maxim*.”

“Chính xác thì nó đã nói gì?” Janey hỏi.

“Như mọi khi. Rằng nó không hiểu sao họ lại chọn em chụp bìa cho *Maxim* chứ không phải nó.”

“Nhưng nó đã không đóng một bộ phim nào tử tế trong suốt ba năm rồi,” Janey phản đối. “Và bộ phim cuối cùng đã chuyển thành video.”

“Chuyện đó chẳng quan trọng. Nó vẫn nghĩ mình nổi tiếng như hồi mười năm trước. Và là bạn nó, bọn mình cho phép nó nghĩ vậy.”

“Em nghĩ nó có thể nguy hiểm,” Janey nói bướng bỉnh, nhưng Mimi bật cười. “Pippy? Nó ngu lắm không nguy hiểm gì đâu, mặc dù chị sẽ không để nó một mình với chuỗi ngọc trai em vừa mua. Nó thường nhầm lẫn thứ thuộc về nó và những thứ thuộc về người khác.”

Janey bật cười và theo bản năng sờ chuỗi ngọc trai đen và phấn khích khi mình là người sở hữu nó, cô đã quyết định đeo nó về nhà, tự hỏi tại sao Mimi lại quyết định làm bạn với người như Pippi. Như thể đọc được câu hỏi trong mắt cô, Mimi vội nói, “Ồ chị biết Pippi chẳng ra làm sao và gần như điên rồ. Nhưng chị lớn lên cùng với nó và với chị, nó như một đứa em gái bé bỏng. Mẹ đỡ đầu của nó là bạn thân của mẹ chị. Và kể từ khi Pippi và chị gái nó gần như không có gia đình, gần như kỳ nghỉ nào nó cũng ở với nhà chị. Với cả, đâu phải là chúng ta không có khuyết điểm nào - chị biết chị có, và ở tuổi chị, chị muốn được tha thứ cho những khuyết điểm đó. Có gì đó xảy ra khi mình sang tuổi bốn mươi. Ta thực sự thấy được lợi ích của việc tử tế với người khác.”

Janey cười cái điệu khúc khích khi muốn che giấu sự xấu hổ khi bị nói trúng tim đen và nói, “Em không có ý...”

“Ồ không. Hẳn nhiên là không,” Mimi nói. “Chỉ là chúng ta có thể đối xử tốt với Pippi vì chúng ta hiểu nó như thế nào. Nó mệt mỏi, tuyệt vọng, và sợ hãi, và trên hết, nó không có tiền và không có người đàn ông nào chăm sóc cho nó. Dĩ nhiên là nó cảm thấy phải xấu tính.”

“Dĩ nhiên là chị nói đúng,” Janey nói. Mimi mỉm cười và siết tay Janey. “Chị phải đi đây - chị hứa là đi đón con của George ở sân bay. Nhưng chị gặp em sau nhé?”

Janey gật đầu, nhìn theo Mimi khi cô đi vội tới xe. Khi cô chuẩn bị vào trong xe, cô dừng lại, quần chiếc áo lông thú lại quanh người. “Nếu Selden gây phiền hà gì cho em vì chiếc vòng cổ,” cô gọi lớn ra, “bảo với anh ấy là chị bắt em phải mua nhé!”

“Vâng,” Janey đáp lại. Trong một thoáng, cô nhìn chiếc xe biến mất vào dòng xe cộ, và cô đi lên Đại lộ Madison. Đút tay vào túi chiếc áo lông chồn trắng, cô cảm nhận không khí giá lạnh tháng Mười hai và bầu trời xám xịt lạnh lẽo trên đầu, và tuyết như sắp sửa rơi. Một niềm vui hiện lên trên khuôn mặt những người đang đi trên vỉa hè, như thế, khi nghĩ tuyết sắp tới, mùa lễ đã

thực sự bắt đầu.

Janey đã luôn coi ngày tuyết rơi đầu mùa là một ngày đặc biệt, khi mọi thứ có thể xảy ra, và cô lại chạm chiếc vòng cổ. Thật là may mắn, cô nghĩ, khi mua chiếc vòng cổ đúng vào ngày tuyết rơi đầu tiên. Nhưng trong một thoáng, tâm trạng vui vẻ của cô bị tan biến bởi phản ứng không tránh khỏi của Selden. Anh có rất nhiều tiền, nhưng khi liên quan tới chuyện tiêu chúng, anh có quan điểm của tầng lớp trung lưu. Câu nói yêu thích của anh là “Em có thực sự cần thứ đó không?” mà lần nào anh cũng dùng mỗi khi phát hiện ra một món đồ mới mua của cô. Cuối cùng, bực tức, cô đáp lại, “Anh có chắc là anh thực sự cần một chiếc xe hơi Vintage năm trăm ngàn đô không?” Và anh lạnh lùng đáp lại: “Nếu em nói đến chiếc Jag, thì nó là tác phẩm nghệ thuật. Và anh sẽ không bao giờ bán nó.”

Chà, đó chính xác là điều cô sẽ nói với anh về chiếc vòng ngọc trai, cô quyết định: Nó cũng là một tác phẩm nghệ thuật! Nhưng dẫu vậy, thật là bất công, cô nghĩ, khi chen mình giữa đám đông. Đặc biệt khi Mimi đã tiêu nhiều tiền hơn cô rất nhiều: Cộng với chiếc đồng hồ vàng giá hai mươi ngàn đô cho Zizi, cô ta còn mua một chiếc vòng cổ kim cương một trăm năm mươi ngàn đô cho mình, mà cô ta đã tuyên bố phải có nó ngay khi họ bước vào và thấy nó được treo trong một cái hộp kính có lót màu nhung xanh.

Janey ước giá gì mình lấy George, khi cô đứng cạnh Mimi đau đầu nhìn chiếc vòng cổ ngọc trai. Sẽ thật tuyệt vời biết bao nếu có thể mua được bất cứ thứ gì ta muốn, không bao giờ cảm thấy ta phải ra đi mà không có...

“Em không bao giờ thấy ngọc như thế này nữa,” Mimi đã nói, ra hiệu cho người trông lấy nó ra khỏi hộp. Chuỗi ngọc trai có đường kính mười một millimét và chỉ trông đủ lớn để gây ấn tượng mà không có vẻ là đồ giả. “Mà không phải là ngọc mới,” Mimi nói tiếp, giờ chiếc vòng ướm lên cổ. Đây hoàn toàn là trai tự nhiên - phải rất nhiều năm mới thu thập được, đặc biệt là để tất cả cùng một cỡ. Chị luôn nghĩ ngọc trai đen rất quyến rũ. Em có thể đeo chúng với bất cứ thứ gì. Bà chị có một chuỗi mà bà đã đeo khi dưới gập nữ hoàng Elizabeth...” Trong một thoáng, Janey sợ Mimi sẽ mua chuỗi ngọc trai với cả sợi dây chuyền kim cương, và đột nhiên cô quyết định mình phải có nó.

“Nó đẹp quá,” cô nói, chìa tay ra cầm lấy chuỗi ngọc từ Mimi. Cô ướm thử lên cổ, thích thú khi chiếc vòng ngọc đen nổi bật trên làn da trắng của mình, và nghĩ so với cái cổ trẻ trung của mình, nó đẹp hơn biết bao với cái cổ của Mimi... Chuỗi này không đẹp bằng dây chuyền của Mimi, dĩ nhiên rồi, nhưng thế chẳng sao, và cô tuyên bố lớn, “Em sẽ mua cái này.”

“Tốt,” Mimi nói. “Nếu em mua được rẻ hơn năm mươi ngàn đô thì là món hời thật sự...”

Vì vậy, ngồi ở hàng thứ ba trong căn phòng bán đấu giá ken đầy người, Janey liên tục giờ cái bảng của mình lên, đấu giá với một gã mặc đồ xám mà Mimi khẳng định có khi là đấu giá cho bà vợ của một tỉ phú mới nổi lên nào đó, vì tiền mới sẽ không có gu để mà nhận ra giá trị của chuỗi hạt. Phấn khích trong lúc đấu giá, khi giá chuỗi hạt lên càng lúc càng gần mức năm mươi ngàn đô, Janey không cảm nhận được sự mỉa mai giữa việc chính mình là tiền mới và tiêu hoang độ tiền mới của chồng mới. Tất cả những gì cô nghĩ đến là trông cô sẽ thanh nhã thế nào với chuỗi ngọc trai đen trên cổ, và cô sẽ làm tình với Selden chỉ đeo mỗi chuỗi ngọc trai nếu buộc phải làm thế...

“Bán! Cho quý cô tóc vàng xinh đẹp,” người phụ trách buổi bán đấu giá cuối cùng gọi lớn - và Janey suýt nữa ngất đi vì ngất ngây chiến thắng. Một giọng nói vui vẻ trong đầu bảo cô rằng cô đã vật lộn quá lâu, cô xứng đáng được tiêu một món tiền như này, và cô không có lý do gì phải cảm thấy tội lỗi...

Cô đi tới góc Phố 57. Nhìn xuống dãy nhà, cô nhìn thấy một mẫu kẻ ca rô Burberry tuyệt đẹp treo trên một mái che cửa hàng và quyết định tạt vào. Cô cần mua gì đó cho Selden - có lẽ là một cái ví hoặc một cái móc chìa khóa. Nếu cô về nhà mang theo một món quà nhỏ, nó có thể khiến anh xao nhãng khỏi việc cô mua chuỗi hạt, đặc biệt khi mà cô chưa bao giờ mua cho anh cái gì.

Việc này khiến cô nhớ tới Zizi, và thứ mà Mimi đã mua cho anh, và vừa đi cô vừa trộm nghĩ: Tội nghiệp Mimi. Janey không bao giờ có thể tưởng tượng “che giấu” một người đàn ông - riêng ý nghĩ phải trả cho bữa tối của một gã đã khiến cô buồn nôn. Mấy năm trước, khi cô chưa đầy ba mươi, cô đã ngu xuẩn cho phép mình hẹn hò với một tay diễn viên cực kỳ đẹp trai đã tuyên bố xuất hiện trong bộ phim mới nhất của Woody Allen. Đó là một tối thứ Bảy, và gã đưa cô tới một nhà hàng bán hamburger kinh khủng trên Đại lộ Ba, nơi họ phải đứng đợi bốn mươi lăm phút mới có bàn. Và rồi khi hóa đơn được ra, gã mở ví và xấu hổ tuyên bố là mình không có tiền - nếu cô thanh toán, gã đã nói, gã hứa mai sẽ trả lại cho cô. Hồi đó Janey cũng cạn túi - cô chỉ có bốn mươi đô để sống cho hai ngày tiếp đó. Và khi cô thanh toán, cô cảm thấy mình chưa bao giờ thảm hại đến thế: cô không chỉ là một đứa thất bại, cô còn đang hẹn hò với một gã thất bại.

Cô tới cửa hàng Burberry, nơi một anh bảo vệ mặc đồng phục mỉm cười giữ cánh cửa kính nặng nề mở ra và nói “Xin chào buổi chiều thưa quý cô.” Ngay khi bước vào cửa hiệu, cô nhớ ra mình yêu thích việc đi mua sắm trong các cửa hàng đồ thiết kế đến mức nào, nơi mà mọi người ai cũng vui vẻ và nhiệt tình giúp đỡ... Nội thất cửa hàng rất ấm áp và được sơn màu be, kiểu gì đó khiến ta có cảm giác dễ chịu như khoác một tấm chăn mềm mại, và nhìn quanh tìm quầy bán đồ phụ tùng, mắt cô bắt gặp một đôi boots cao gót và cao đến bắp chân kẻ caro của Burberry. Đột nhiên cô bị choáng ngợp bởi cảm giác kích thích gần như là khoái cảm. Cô tiến lại chỗ đôi boots và cầm một chiếc lên, cô tuyên bố lớn: “Tôi *phải* có đôi này!”

Một anh bán hàng trẻ đẹp trai ngay lập tức lại gần chỗ cô; nháy mắt với cô, anh ta nói, “Tôi giúp được gì cho chị, chị Wilcox?”

“Ồ có,” cô nói, giọng phấn khích tột đỉnh. “Tôi đang cầu nguyện là anh có đôi này cỡ chân tôi - cỡ chín. Nếu anh không có, tôi không biết mình sẽ làm gì...”

Anh bán hàng biến mất đi tìm đôi boots, còn Janey ngồi xuống một chiếc sofa bằng da màu be, hoàn toàn quên bống Selden. Trong một vài phút, cô nhẹ nhõm sung sướng khi anh bán hàng quay trở lại cầm theo một cái hộp. Và rồi cô gần như chết giấc khi anh ta nói, “Đây là đôi cuối cùng, và tôi e là nó cỡ tám một phần hai...”

“Không có gì phải lo, tôi sẽ mang vừa,” cô nói, cười giầy ra.

“Tôi có thể gọi cho các cửa hàng khác,” anh bán hàng nói. “Tôi nghĩ cửa hàng ở Los Angeles có thể còn đôi số chín...”

“Nhưng tôi muốn *ngay bây giờ*,” Janey nói vẻ cương quyết. “Nếu phải đợi thì sẽ mất vui.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý,” anh bán hàng gật đầu nói.

Cô cởi khóa kéo đằng sau đôi boots ra và nhét chân mình vào - chỉ cần đi đôi này nửa tiếng thôi, chân cô sẽ khá nhức và cô sẽ ân hận - nhưng nó sẽ giãn ra, và cô cương quyết phải có bằng được đôi boots. Nhét nốt chân còn lại vào boots, cô đứng dậy và bước qua thảm tới soi gương, ý thức được những người trong cửa hàng đang ngưỡng mộ mình và thậm chí còn ghen tị với đôi boots của cô...

Như mọi khi lúc đứng trước gương mặc một cái gì mới, cô luôn tự tưởng tượng về bản thân mình. Cô tưởng tượng mình đang mang đôi boots ở một vùng xa lạ nào đó, băng qua đường với vẻ cương quyết và cả sợ hãi trên khuôn mặt... Cô đang gặp nguy hiểm và chỉ có một mình... với một khẩu súng trong túi...

Và đột nhiên, ở bên tai trái, cô nghe một giọng đàn ông thì thầm, “Không gì gọi cảm hơn một phụ nữ đi đôi boots quá nhỏ.” Và quay lại cô thấy khó chịu khi phát hiện ra người nói đó chính là Zizi, đang vận một chiếc áo khoác màu nâu đất tiền, và trông điển trai hết như mùa hè năm trước lúc cô gặp anh. Anh đang làm cái quái gì ở cửa hàng Burberry thế nhỉ, cô nghĩ. Nhưng dĩ nhiên - anh rõ ràng là đang mua gì đó cho mình bằng thẻ tín dụng của Mimi. Cô hất đầu và đập lại, “Nó không quá nhỏ. Nó vừa khít...”

“Tôi nghĩ là nhìn thấy trong mắt cô nổi đau đấy,” anh nói, cười khểnh với cô.

“Đó chỉ là vì...” cô nói, nghĩ đến tưởng tượng ban nãy của mình. Sao anh ta luôn bắt gặp cô trong tình huống xấu hổ?

“Chúc mừng,” anh nói. “Tôi nghe bảo cô đã kết hôn.”

“Ồ phải,” cô lạnh lùng nói, bước lại phía sofa và ngồi xuống. Vì lý do kỳ quặc nào đó anh đi theo cô, và như thể anh không còn gì khác để làm và họ là bạn bè cũ, ngồi xuống cạnh cô. “Tôi thực sự hạnh phúc,” cô nói, “chồng tôi rất tuyệt...”

“Phải, tôi có nhớ anh ấy. Selden Rose. Anh ấy có vẻ là người tốt.”

“Anh ấy là người tốt,” Janey nói, đột nhiên thấy tức giận vì việc gọi Selden là “người tốt” kiểu gì đó làm giảm giá trị của anh.

“Trông cô ổn lắm,” Zizi nói. Anh nhìn cô chăm chăm, và Janey thấy nhột nhột dưới ánh mắt của anh. Làm thế nào mà chỉ riêng sự hiện diện của anh thôi cũng làm cô nhớ lại những cảm giác mà cô đã dành cho anh vào mùa hè năm trước. Và với bàn tay run rẩy, cô mở khóa kéo đôi boots, nhấc chân ra.

“Sao tôi lại không ổn chứ?” cô nói, ra hiệu cho anh bán hàng. “Tôi lấy đôi này,” cô nói, và rồi, nhào về phía trước, thì thầm nhắc anh ta là cô được giảm giá ba mươi phần trăm.

Cô mạnh bạo nhìn Zizi, thách anh dám chỉ trích cô chuyện giảm giá, mà với mọi cửa hàng thiết kế cô được giảm như thế. Nhưng anh chẳng nói gì, và cô cố tình nói: “*Anh* có vẻ như đang có một khoảng thời gian tốt lành. Tôi liên tục đọc về anh trên các mục báo lá cải.”

Anh phá lên cười và đáp, “Cô mới là người đáng nói tới. Tôi thấy tên cô khắp mọi nơi.”

“Phải, nhưng...,” cô lên tiếng, giằng xé giữa cảm giác hài lòng vì anh có theo dõi tin tức của cô đồng thời muốn bảo anh biến đi. Cô nói gì được đây - rằng cô biết anh đang tặng tịu với Mimi? Nhưng theo lẽ thì cô không biết gì về cuộc tình đó. Và khi mà mùa hè năm ngoái cô bị anh từ chối, cô biết buộc tội anh ngủ với một người đàn bà khác chỉ làm cô nghe có vẻ chua chát hơn mà thôi.

Anh chàng bán hàng quay trở lại cầm theo đôi boots và thẻ tín dụng của cô. Khi cô ký tờ giấy hóa đơn cô nhận ra mình đã hoàn toàn quên bém món quà cho Selden. Liếc nhìn Zizi, cô nghĩ, sẽ phải đợi lần khác rồi - cô tự nhủ rằng ngay lúc này, tất cả những gì cô muốn làm là ra khỏi cửa hàng và tránh xa khỏi anh ta. Đột nhiên cô nổi điên lên vì anh đã từ chối cô và đứng bật dậy, cô tự hỏi anh ta bị làm sao. Có lẽ là theo cái tiêu chuẩn Argentina của anh ta, anh ta thấy cô

“không đủ tốt”. Chìa ra ra cô lạnh lùng nói, “Rất vui được gặp anh, Zizi.”

“Ồ thôi nào,” anh nói, từ từ đứng lên như thể toàn bộ thời gian trên thế giới này là của anh vậy. “Tôi đã nghĩ cô với tôi là bạn bè.”

Đó là một lời sỉ nhục chết tiệt, cô nghĩ, nhưng nếu cô để lộ ra cảm xúc của mình, anh ta sẽ biết là cô có quan tâm. Nghiêng đầu về phía anh cô nói về trợn trư, “Dĩ nhiên chúng ta là bạn bè, Zizi...” Và vào lúc đó, đột nhiên cô biết mình phải làm gì.

Đó là một kế hoạch gian xảo, nhưng nó sẽ cho Mimi thấy ngay lập tức bộ mặt thật của Zizi, cô nghĩ, khi cô mở ví và tìm thỏi son yêu thích của mình, Pussy Pink. Bước lại chỗ tấm gương, cô bặm môi vẽ dụ dỗ. Nhìn thấy ánh mắt của Zizi, cô nhìn anh đầy ẩn ý. Đúng như cô dự đoán, anh nháy mắt đáp lại cô.

Đây là tất cả thông tin cô cần, cô nghiêm nghị nghĩ. Suốt cả mùa hè anh đã lừa cô đi, nhưng bây giờ, khi không bị Mimi trông chừng, anh thực tế đang tán tỉnh cô!

Mimi tội nghiệp! cô lại nghĩ. Như hầu hết phụ nữ, cô ấy không hiểu đàn ông có thể không đáng tin đến mức nào, nhưng Janey thì biết. Suốt cả đời cô, cô đã ghê tởm những lần tán tỉnh của những gã đàn ông “đang yêu” những phụ nữ khác, có vợ, có con, và sự thật nghiệt ngã này đã trở thành khuôn hình quan điểm của cô về các mối quan hệ. Hãy nhìn chuyện gì đã xảy tới với Patty tội nghiệp, cô nghĩ. Quay lại mỉm cười với Zizi, cô cương quyết rằng chuyện tương tự thế sẽ không xảy tới với Mimi. Với tư cách là một người bạn, cô nợ Mimi việc phải cho cô ấy biết được sự thật.

Bước một bước về phía anh, cô nói về tự nhiên, “Lâu lắm rồi chả gặp được anh, Zizi ạ. Anh có thích căn hộ của tôi không?”

“Căn hộ rất đẹp...”

“Tôi nhớ cái căn hộ nhỏ bé ấy thế không biết,” Janey nói với một tiếng thở dài. “Bao ký ức của tôi lưu giữ ở đó...”

Đây lẽ ra là lời gợi ý để anh ta mời cô về đó, nhưng anh lại cầm túi của cô lên và đưa cô tới cửa mà nói, “Cô đi lối nào? Tôi gọi taxi cho cô nhé?”

Trong một thoáng cô ngạc nhiên bởi việc anh để cô đi dễ dàng thế, và đột nhiên cô nghĩ có thể là cô đã tính toán nhầm. Nhưng cô sẽ không bao giờ có được một cơ hội như thế này nữa - Mimi đang đi tới phi trường còn Selden thì làm việc - và căn môi, cô nói, “Tôi chưa quyết định. Anh đi đâu?”

“Tôi đi bộ về nhà. Tôi thích đi bộ ở thành phố New York này.”

“Thật à?” cô ngạc nhiên nói. “Tôi cũng thế.” Sự thật là cô chả thích thú gì cái việc đi bộ khi hầu hết những năm đầu tiên ở New York cô đã phải đi bộ vì không đủ tiền taxi mà lại sợ chết khiếp tàu điện ngầm. Nhưng nếu cô phải đi bộ để dụ cho anh ta dụ dỗ cô, cô sẽ đi. “Tôi cũng đi hướng đó,” cô nói. “Chúng ta có thể đi cùng nhau.”

Họ đi về phía đại lộ Madison. Anh rất cao, đẹp trai. Và khi nhìn thấy hình bóng họ trong gương, cô sững sờ bởi họ là một đôi đẹp đến mức nào. Nếu cô lấy Zizi chứ không phải là Selden, cô nghĩ, thì đời cô sẽ tươi đẹp đến mức nào, bởi công chúng không yêu gì hơn một cặp trẻ đẹp đôi. Họ sẽ được mời đi khắp mọi nơi, và sẽ đến dự các bữa tiệc tại lâu đài của Elton John ở Anh và trên thuyền buồm của Valentino ở miền Nam nước Pháp...

Rồi đột nhiên cô nhớ ra là anh không có xu nào và tự cười chính mình, và ngỡ ngàng vì những ảo mộng của cô về anh đích thị chỉ là ảo mộng. Nếu họ lấy nhau, có khi họ sẽ sống trong căn hộ của cô, khổ sở trong bốn trăm foot vuông như hai con chuột trong cái hộp giày. Cô sẽ là người phải mua quần áo cho anh và tiêu hai mươi ngàn đô quý giá của mình cho chiếc đồng hồ vàng mặc dù nếu anh ở bên cô, cô nghĩ, nhìn lên anh từ khóe mắt mình, cô sẽ đảm bảo để anh không có cơ hội nào mà lừa dối cô... Và đột nhiên cô ngỡ ngàng bởi hành vi xấu xa của anh: Ít ra thì anh cũng phải cư xử tử tế như một phụ nữ, chung thủy với người đã cung cấp tiền bạc cho mình...

Như mọi khi, câu chuyện giữa họ dường như nhạt dần. Nếu cô định dụ anh lên giường, rõ ràng là cô sẽ phải cố gắng hơn. Bước chân ngang bằng với anh, cô hỏi về cay nghiệt, “Chính xác là anh làm gì ở New York hả Zizi? Ngoài mỗi việc tới các câu lạc bộ ra. Suy cho cùng thì ở đây cũng chả có con ngựa nào...”

“Tôi chuẩn bị đi du lịch cho ông chủ,” anh nói. Và rồi, bằng một giọng nửa đùa có ẩn ý tình dục anh hỏi, “Em sẽ nhớ tôi không?”

Quả nhiên là thế, Janey nghĩ, anh ta đúng là cái loại đàn ông nghĩ rằng phụ nữ nào cũng nghĩ tới anh ta. “Ồ có chứ,” cô nói, gật đầu và bắt chước giọng anh ta. “Em sẽ nhớ anh chết được.”

“Tốt,” anh nói. “Vậy anh chắc chắn sẽ quay lại New York.”

Ha! Cô nghĩ. Anh ta ngu xuẩn đến mức thực sự tin rằng cô sẽ nghĩ anh quay lại New York là vì cô? Tại sao, họ gần như không biết gì về nhau. Nhưng rõ ràng anh không ngăn được mình nghĩ thế...

“Chà, bất cứ khi nào anh quay lại, Zizi, anh biết là em đang chờ mà,” cô nói. Giọng cô đùa cợt, nhưng ánh mắt cô cho thấy cô biết có gì đó giữa họ - trong một giây, cô tin chắc anh sẽ đồng ý...

Nhưng thay vào đó, anh cau mày, nhìn thẳng phía trước như thể xa xa có gì đó thú vị và anh rảo bước. Sau một lúc im lặng, anh hỏi, “Giờ em sống ở đâu?”

“Ồ. Ở một khách sạn,” cô nói, cố không để lộ sự thất vọng trong giọng mình. “Trên Phố 63.”

“Vậy thì đây rồi,” anh nói về lịch sự. “Anh nghĩ bọn mình chia tay ở đây.”

Cô khó chịu nhìn lên và thấy rằng quả thực họ đã tới góc phố cô ở. Phía bên kia đường là cửa hàng Roberto Cavalli quen thuộc; cạnh đó là quầy báo cô thường mua tạp chí. Cô phải câu giờ, mà cô không thể nào mời anh lên phòng cô được. Bước về phía quầy báo, cô gọi với qua vai, “Anh có phiền không? Tôi chỉ muốn mua tờ báo...”

Cô không thể để anh ta đi được, cô nghĩ. Ấy vậy mà, cái kiểu anh ta nhích chân cho thấy anh nóng lòng thoát khỏi cô. Dĩ nhiên là anh ta sẽ phải cư xử như thế; giả vờ không thích thú quan tâm gì... Suy cho cùng, cô là bạn thân của Mimi. Anh ta giống hầu hết mọi đàn ông: Anh sẽ giả vờ không phải lỗi của anh; rằng chuyện xảy ra là nằm ngoài khả năng kiểm soát. Vì thế, tất cả những gì anh ta cần là một cái cớ. Giả vờ tìm một cuốn tạp chí, mắt cô bắt gặp tờ *Star*. Có một banner bọc trên cuốn tạp chí viết: “Vợ ngôi sao nhạc Rock phá tan ban nhạc,” và lại thêm một chuyện nữa về vụ tan vỡ của Digger và Patty mà tờ *Star* đã đưa tin và giờ hàng tuần đăng tải như là một bộ phim truyền hình. Janey đã đọc câu chuyện, kể Patty đã đi gặp Digger khi anh đi tour (đúng thế) và trông chừng anh như một con điều hâu, không cho phép anh giao lưu gì với các thành viên trong ban nhạc (có lẽ không đúng), nhưng đột nhiên cô nhìn thấy giải pháp. Hét lên một tiếng thể hiện sự choáng váng, cô giật lấy tờ tạp chí. Trong một giây cô cảm thấy hơi tội lỗi khi lợi dụng sự khốn khổ của em gái để thực hiện mưu đồ của mình. Nhưng rồi cô cho

rằng sẽ không làm sao vì cô làm thế là để dùng một kẻ lừa dối để bắt một kẻ lừa dối.

Hành động của cô có tác dụng mong muốn, và trong một giây, Zizi đứng cạnh cô, vòng tay qua vai cô hỏi có chuyện gì vậy. Cô quay đi, và giọng gần như nức nở, “Kinh khủng quá... quá xấu hổ không thể nói tới...”

“Này. Cô có định trả tiền không đấy?” người bán hàng hỏi.

“Nếu nó quá kinh khủng thì em không nên đọc làm gì,” Zizi nói, kéo cô đi.

“Ồ không. Em phải đọc,” Janey nói, nhìn lên anh bằng đôi mắt mở to. “Nó là về em gái em. Em gái bé bỏng tội nghiệp của em, con bé chẳng làm gì sai cả...”

Mặt Zizi lộ rõ sự lo lắng. Vẫn nhìn cô không rời, anh hỏi, “em ổn chứ?”, cầm lấy tay cô và cúi đầu xuống sát đầu cô.

Cô lắc đầu. “Em... em nghĩ em ngất mất. Em thực sự cảm thấy là nên ngồi xuống...”

“Anh sẽ đưa em về khách sạn. Nó gần ngay đây...”

“Ồ không. Em *không thể*,” cô nói vẻ mạnh mẽ. “Ở đó đông đúc lắm... Rồi họ sẽ hỏi có chuyện gì, và rồi họ sẽ đọc cái này... Và rồi Selden và em sẽ bị buộc phải dọn đi...”

“Chỉ vì một câu chuyện trên tờ báo ư? Chắc không đâu,” anh nói. “Mà báo này nói gì thế?”

Anh đang cố tỏ ra an ủi, Janey nghĩ, nhưng thực tình, anh ta ngu kinh khủng. Sao mãi anh ta không hiểu ra nhỉ? Bám vào tay anh để đứng cho vững, cô nói, “Em sẽ giải thích sau... Em chỉ cần tới nơi nào đó để nghỉ...”

“Anh chắc là có một quán cà phê trên phố,” anh nói, vỗ vào găng tay của cô.

“Em cần một nơi yên tĩnh... không có ai ở xung quanh,” cô nói, đặt tay còn lại lên tay anh. Nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt buồn rầu, cô hỏi, “Anh có phiền nếu mình quay lại căn hộ của anh không? Nếu anh đang không đợi ai cả...”

Mười phút sau, cô đang theo Zizi lên cầu thang hẹp dẫn tới căn hộ cũ của cô - một căn hộ nhỏ xíu một phòng ngủ ở tầng ba trong một tòa nhà đá nâu cũ kỹ trên Phố 67 Đông. Khi cô nhìn vào cái móng đầy nam tính của anh, cô kinh ngạc bởi những thủ thuật mà phụ nữ vận dụng để điều khiển đàn ông thành công thế nào. Đặc biệt là, cô nghĩ, với một người đàn ông như Zizi, mà theo quan điểm của cô là không được thông minh cho lắm. Không nghĩ ngợi gì, Zizi đã gọi một chiếc taxi và đưa cô ngồi vào xe. Và trong chuyến đi ngắn ngủi, cô ngồi chân chạm vào chân anh, khi cô giải thích chuyện gì đã xảy đến với Patty. Anh tức giận; lên cầu thang trước cô, anh chuyển động với mục đích của một người đàn ông đang thực thi sứ mệnh. Và rồi, ở chiều nghỉ tầng hai, đột nhiên anh quay lại và cô suýt tí đã va vào anh.

Khuôn mặt đẹp trai của anh nhăn nhó vì khổ sở, như thể phải nghĩ ngợi là một việc quá sức anh. “Nhưng làm sao em biết được?” anh hỏi.

“Biết được cái gì?” Janey nói.

“Rằng anh ấy có tội. Làm sao em biết được là Digger không nói sự thật. Rằng có khả năng cô gái kia nói dối...”

Ôi Chúa ơi, Janey nghĩ. Cô hy vọng anh sẽ không lái nhái mãi chuyện Patty và Digger suốt cả

buổi chiều; nếu thế thật thì sẽ rất khó lừa anh lên giường. “Chà, chắc chắn là Patty có vẻ tin cậu ta,” cô nói, đi vụt qua anh với hy vọng anh sẽ theo sau cô - cô có cảm giác nếu cô không khiến anh di chuyển, họ sẽ đứng nói chuyện ở cầu thang - “nhưng mà, nó yêu cậu ta.”

“Nhưng có lẽ đó là thứ giữa họ,” anh nói, cau mày. “Nó là chuyện riêng tư, giữa một đôi yêu nhau...”

Cô liếc nhìn anh khó chịu. Có phải anh đang cố ám chỉ tới mối quan hệ giữa anh và Mimi? Và ném cho anh một cái nhìn méch lòng, như thể chính cô bị tổn thương bởi nhận xét của anh, cô nói, “Nhưng đó chính là vấn đề. Nó không phải chuyện riêng tư. Và nếu cô gái kia không nói dối... Chà, không ai biết được sự thật cho đến khi đứa bé ra đời.” Quay đầu đi, cô nói thêm, “Và con bé Patty tội nghiệp. Tất cả những gì nó muốn là có thai và có con với Digger...”

“À phải, đúng thế,” anh nói về mơ màng, như thể anh đang nghĩ đến ai đó khác. “Với một phụ nữ, có con là thứ đẹp đẽ nhất...”

Ặc, Janey nghĩ - không có gì chán hơn một người đàn ông tin rằng mục đích chủ yếu trong đời một phụ nữ là sinh đẻ, nhưng cô nói, “Ồ phải. Thứ đẹp đẽ *nhất*.”

Họ đã tới cánh cửa căn hộ, và quay chìa khóa trong ổ, anh đẩy cửa mở ra hiệu cho cô đi vào. Trong một giây, cô ngỡ ngàng vì nơi này mới nhỏ làm sao, thậm hại làm sao, và trong một thoáng cô không thể tin rằng mình từng sống ở đó.

Nhìn một cách tích cực thì đây là căn hộ cho một người trẻ dành càng ít thời gian ở nhà càng tốt, người không thành công cho lắm về mặt tài chính. Phòng khách nhỏ xíu với một cánh cửa sổ ở cuối, trông ra Phố 67. Toàn bộ căn hộ từng chỉ là một phòng lớn, nhưng đã được chia thành hai phòng với một bếp nhỏ và một phòng tắm có vòi hoa sen chứ không có bồn. Có một lò sưởi nhỏ ở phòng khách, nhưng nó không dùng được và bệ lò sưởi làm từ gỗ dán với gạch nhựa giả dán vào bằng keo - thứ còn lại từ người chủ trước. Janey đã định thay bằng bệ đá hoa cương, nhưng cô chẳng có tiền hồi còn sống ở đó, và giờ khi cô cho thuê thì làm thế chẳng để làm gì.

“Giờ em cảm thấy đỡ hơn chưa? Về lại nhà cũ của mình?” Zizi hỏi, cởi áo khoác ra.

“Ồ vâng. Dễ chịu hơn nhiều rồi,” Janey nói.

“Anh sẽ pha trà cho em.”

“Em thích vodka hơn,” Janey nói. “Một chút vodka với đá thì tuyệt lắm, với một chút chanh nếu anh có?”

Anh tò mò nhìn cô, nhưng không nói gì; cởi áo khoác và treo vào tủ, anh vào bếp.

Janey dịch đồng giấy tờ trên sofa qua một bên và ngồi xuống, bắt chéo chân. Chiếc sofa là thứ đồ đặc duy nhất tử tế - nó được bọc bằng thứ vải nhung đỏ đắt tiền và thứ đồ bỏ đi từ cửa hàng Harold Vane’s. Janey không chịu nổi sự lộn xộn và đã luôn sắp xếp căn hộ ngăn nắp. Nhưng bây giờ nhìn quanh, cô thấy nó bừa bộn kiểu căn hộ của đàn ông - những thứ bẩn thỉu của một chàng trai trẻ không lau dọn và không chịu vứt các thứ đi. Một gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá cũ trên tivi, ba đôi boot cao su đầy bùn trong góc; một cái áo khoác và áo sơ mi treo trên ghế; trước cửa sổ là một cái bàn gấp, trên đó là tách cà phê bẩn. Nhìn trộm vào phòng ngủ, Janey thấy đồ ngủ vứt lung tung: gối không có bao nằm trên sàn và ngăn kéo đầy ắp quần áo. Cô tự hỏi sao Mimi có thể đến đây được, và cô rùng mình khi nghĩ cuộc đời cô rất có thể đã thế này...

Nhưng dẫu vậy, *anh* vẫn hấp dẫn kinh khủng, cô nghĩ, nhìn anh đi lại trong cái bếp nhỏ xíu. Anh

đang mặc một chiếc áo cashmere len cổ lọ màu đen ôm làm nổi rõ những đường trên ngực anh và có lẽ là đồ thiết kế - Prada hoặc Dolce & Gabbana - khi ta trẻ và đẹp như Zizi, Janey nghĩ, một chiếc áo len cổ lọ đen và quần jean có thể đưa ta đi bất cứ nơi đâu.

“Không có chanh,” anh gọi ra từ bếp.

“Em không nghĩ là có,” Janey đáp lại.

Anh vào phòng khách, cầm theo một cốc vai đựng đá và vodka, và khi cô cầm lấy từ anh, Janey để ý tay anh. Nó lớn và mềm mại - tay của người mẫu, không có những nốt khức thường thấy trên những bàn tay thanh mảnh - và đột nhiên cô tự hỏi bàn tay đó mà đặt trên ngực cô thì sẽ như thế nào.

Anh ngồi xuống sofa cạnh cô, nhìn cô uống rượu. “Em cảm thấy đỡ hơn chưa?” anh hỏi. Giọng anh tử tế, nhưng bên dưới, Janey cảm thấy mong muốn cô biến khỏi đây, và cô tự hỏi tại sao.

“Một chút,” cô nói, nhấp rượu và nhìn lên anh. Mắt anh nhìn đáp lại hơi bối rối, như thể anh không thể hiểu nổi sao tự dừng cuối cùng cô lại ngồi trên sofa của anh. “Em xin lỗi một chút?” cô nói, đứng dậy và đi vào phòng tắm.

Cô nhìn mình trong gương, rồi nhìn quanh. Bồn rửa chắc hàng tháng rồi không được cọ - có vết xà phòng nâu quanh vòi nước và kem đánh răng khô trên bồn rửa. Một lọ kem cạo râu không thấy nắp đầu nằm trên giá thủy tinh, cạnh một cái bàn chải mòn xơ xác và một cái lược dính đầy tóc. Cô cầm cái lược lên, tự hỏi loại đàn ông gì mà không hề có ý thức vệ sinh gì cả, nhưng Zizi là vậy. Anh trẻ hơn và nghèo hơn, và cô nghĩ, nhìn thấy một cái khăn lau vắt trên cửa ngăn giữa vòi sen và phòng tắm, hoang dã hơn. Hầu hết những đàn ông cô qua lại đều là loại được huấn luyện, như một giống chó được thuần hóa. Càng giàu có hơn, họ càng trở nên sạch sẽ hơn. Bằng chứng của sự lộn xộn bị dọn đi sạch (bởi người giúp việc) và cách làm tình của họ thường là nề nếp và hướng tới mục tiêu. Đặt cái lược lên giá thủy tinh, cô tưởng tượng Zizi sẽ như thế nào - hoang dã, không thuần hóa, đầy sức sống, tay và miệng anh sẽ phủ khắp người cô và rằng anh sẽ chọc lưỡi anh vào trong cô và liếm láp ...

Có tiếng gõ sột ruột trên cửa. “Mọi thứ ổn chứ?” cô nghe Zizi hỏi. Hoảng hốt nhìn quanh, cô nhìn thấy tờ tạp chí *Maxim* trên sàn ở khoảng nhỏ xíu giữa toilet và bức tường, và cúi xuống nhặt lên, cô nói, “Em ra ngay đây.”

Đó là tờ tạp chí tháng Mười hai, có ảnh cô trên trang bìa, và nhìn thấy ảnh của chính mình với đôi mắt nhắm lại và hông hích ra về phía máy chụp ảnh (eo, hông, đùi đều được xử lý photoshop và thân mình cô được kéo dài ra để khiến trông cô dài hơn), đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng. Cô sẽ cho anh sự phấn khích trong cuộc sống; cô sẽ biến đổi tượng ham muốn trong tưởng tượng thành hiện thực. Ý nghĩ đó làm cô phấn khích. Sẽ rất vui và gợi cảm, một trải nghiệm cả hai sẽ không bao giờ quên. Khi cô cởi áo và váy bằng những ngón tay nộn nóng, cô nhớ cô đã từng làm thế này với những người đàn ông khác, cũng trong chính phòng tắm này của căn hộ này, và cô đã thích thú đến thế nào. Cô cởi quần tất, nghĩ đã lâu lắm rồi mình mới thả mình hoàn toàn vào tình dục thế này - lần cuối cùng là cách đây nhiều tháng, hồi mùa xuân, khi cô hơi say (“thoải mái” là một từ hay hơn), và đã nằm tư hờ trên bệ lò sưởi trong nhà của một chủ nhà hàng; cô bắt ông ta hôn cô từ bên dưới.

Cô nghe tiếng điện thoại đổ trong bếp, và giọng Zizi trả lời, “Alô?” Nhìn lại mình trong gương lần nữa, cô tự hỏi nhờ Mimi gọi thì sao. Nhưng cũng không quan trọng. Dù Zizi có bảo với cô ấy là cô ở đây, cả hai đều có lời giải thích hoàn toàn hợp lý. Và trên thực tế thì đây vẫn là căn hộ của cô; không có lý do nào mà cô lại không nên thỉnh thoảng ghé thăm. Dĩ nhiên cô sẽ không nói với Mimi ngay lập tức về sự vô ý của Zizi - cô sẽ dành nó cho thời điểm đúng đắn, khi Mimi đã khó chịu với anh mà tung ra món đòn cuối cùng. Hoặc, cô nghĩ, lững lờ vuốt tay dọc ngực và

bụng mình, có thể cô sẽ không nói gì với cô ấy cả. Giây phút chóng vánh của cô với Zizi sẽ là thứ cô muốn lặp lại, và rồi sau đó giữ kín bí mật này.

“Ừ. Không có vấn đề gì. Tôi sẽ gặp ông nửa tiếng nữa,” cô nghe Zizi nói, và nhìn thêm mình một lần nữa trong gương, cô sung sướng hôm đó mình đã mặc bộ đồ lót đẹp. Chuỗi ngọc trai sáng ánh lên trên cổ cô, và trong một thoáng, cô nghĩ đến Selden. Nhưng *không*, cô sẽ không nghĩ đến Selden vào lúc này.

Cô nghe Zizi gác điện thoại, và rồi, mở cửa phòng tắm, cô đứng đó với một tay trên hông, còn tay kia đặt ở nắm đấm cửa. Bằng đúng kiểu giọng hờn dỗi mà cô nói trong quảng cáo của Victoria's Secret, cô nhả nhót, “Em không nghĩ là anh sẽ đi đâu cả.”

Anh đứng đó trong bếp, rót nước đầy ly, và anh sốc đến nơi suýt nữa làm rơi cái ly vào trong bồn. Thoạt tiên mặt anh lộ vẻ bối rối, và Janey nghĩ là giây tiếp theo sẽ chuyển sang sự khấp khởi mong đợi. Nhưng thay vào đó, anh lùi lại một bước, đặt cái ly trên mép bồn rửa, và hoảng sợ hỏi, “Cô đang làm gì thế?”

“Anh nghĩ em đang làm gì?” cô hỏi, tiến một bước về phía anh. Trong một giây, cả hai kẹt trong cái bếp nhỏ xíu và anh dựa sát vào tường. Cô luồn tay ra sau cổ anh và kéo mặt anh xuống hôn.

Môi anh cứng đờ, nhưng có lẽ là do ngạc nhiên khi thấy cô gần như khỏa thân. Vẫn giữa thẳng lưng, cô khuỵu gối xuống, chuỗi tay xuống ngực anh khi cô duyên dáng chuyển sang tư thế quỳ - nhìn lên mặt anh, cô thấy một vẻ choáng váng không tin nổi, và cô mong đợi mặt anh sẽ thay đổi khi cô chạm tay vào phần dưới của anh. Cô cởi cúc quần jean của anh, và trong một giây, ngón tay của cô ở ngay trên khóa kéo. Và đúng giây đó, miệng anh há hốc và anh thốt ra một tiếng rền rĩ thật to.

Có lẽ anh nói “không”, nhưng âm thanh còn hơn cả thế - nó là tiếng thét của một con thú bảo vệ lãnh thổ của nó. Cúi xuống, bằng cách nào đó anh cho tay được xuống dưới cánh tay cô và đẩy cô mạnh ra sau. Cô ngã mông ục xuống đất và trước khi cô kịp đứng dậy, anh đang lao về phía cô như một cầu thủ cận vệ, và nhắc bóng cô lên đưa về phía chiếc ghế sofa. Nghĩ rằng anh đang bị ham muốn mãnh liệt chiếm lấy, cô vòng tay ôm lấy cổ anh. Và khi anh cố ném cô xuống ghế, cô càng siết chặt tay hơn, để anh không còn lựa chọn nào khác là phải ngã đè lên cô. Ôm siết lấy anh, cô quàng một chân quanh anh và bắt đầu rúc vào cổ anh, khi anh cố giằng ra. Cuối cùng, anh giật tay cô và chấp chúng lại giơ lên trên đầu cô, ngồi lên trên cô và hét, “Cô đang làm cái *quái* gì thế?”

Cả hai đều thở dốc. Janey không nói nổi - cô bị choáng ngợp bởi cảm giác thể xác khi anh ngồi trên cô. Nó vừa bạo lực vừa khêu gợi. Cô đã thấy nhờ làn da mềm mại của anh. Ham muốn tình dục của cô bị kích thích - nó mới mẻ như thể cô là một thiếu nữ. Oan người bên dưới anh, ý nghĩ duy nhất của cô là anh phải hôn cô. Cô muốn anh chiếm lấy cô, dù hậu quả thể nào chẳng nữa...

Anh nhìn mặt cô trong một lúc, và rồi, kinh tởm, ném tay cô ra và đứng dậy. “Đó là thứ... mà cô làm với đàn ông?” anh hỏi. Môi trên anh cong lên giận dữ, để lộ hàm răng trắng bóng. Janey nhìn anh, ước gì anh đừng phá vỡ giây phút đam mê nóng bỏng, nhưng hài lòng khi cô đã gây ra được phản ứng như vậy. Ngồi dậy, cô chìa tay ra. “Lại đây nào cưng,” cô nói.

Anh lắc đầu với cô và bước về phòng tắm. Anh quay lại mang theo quần áo của cô. “Mặc đồ vào đi,” anh rít lên.

Cô bật cười và nằm ngửa ra. Cô biết mình trông rất quyến rũ khi nằm ngửa ra trên sofa chỉ mặc đồ bộ đồ lót nhỏ xíu; cho anh được ngắm thỏa mắt là một trong những thứ cô rất tự hào, và cô vẫn tự tin mình có thể dụ được anh làm tình với mình. “Nếu em không thích mặc vào thì sao?”

cô hỏi, dùng ngón tay vẽ vẽ vòng tròn trong không trung. “Sau rốt thì đây là căn hộ của em. Em nghĩ em có thể làm gì tùy em thích...”

“Mặc đồ vào đi!” anh nói, ném quần áo lên người cô.

Bị quần áo ném vào người như một cái tát vào mặt, khiến cô choáng váng. Cô túm lấy cái váy và ném lại vào anh, nhưng cô ném trượt và nó rơi yếu ớt xuống sàn cạnh chân anh. Đây là một sự sỉ nhục ghê gớm với cô. “Sao anh dám?” cô hét lên, đứng bật dậy. Cô lao vào anh, khao khát được đánh anh, được tát vào mặt anh. Anh né sang một bên, cầm lấy cổ tay cô và bẻ ngoặt ra sau lưng, và rồi đẩy cô ra xa khỏi anh.

Cô loạng choạng về phía trước, túm lấy bệ lò sưởi, nơi cô thấy anh đặt một bức ảnh chụp một phụ nữ tóc đen, rất có thể là mẹ anh. “Anh bị cái quái gì thế?” cô hét, chùi miệng.

“Cô bị cái quái gì thế?” anh giận dữ hỏi, như thể anh mới là bên bị hại. “Làm cách nào tôi có thể thể hiện rõ ràng hơn là tôi không muốn ngủ với cô?”

Cô ngạc nhiên bởi câu trả lời của anh đến nỗi thoát tiên không hiểu gì cả. Việc anh không ham muốn gì cô là chuyện không thể có, cô nghĩ, trừ phi anh bị đồng tính. “Thật lố bịch,” cô bạo dạn nói, sau khi bình tĩnh lại. “Ai cũng muốn ngủ với tôi.”

Trong một thoáng, anh nhìn cô thương hại, như thể anh không hề thấy cô gợi cảm chút nào. Dưới ánh mắt anh, cô thấy tự tin của mình tan biến. “Phải,” anh dịu dàng nói. “Vấn đề chính là chỗ đó.”

Anh cúi xuống nhặt váy của cô lên. Khi anh làm vậy, tự dưng cô thấy sợ hãi. Cô không biết chắc ý anh muốn nói gì, nhưng lời của anh làm cô tái mặt. “Anh đã muốn ngủ với tôi... hồi mùa hè rồi,” cô nói.

“Không.” Anh lắc đầu, đưa váy cho cô. “Xin cô đấy,” anh nói. “Mặc đồ vào đi. Đừng biến chuyện này thêm xấu hổ cho cô nữa...”

Giữa họ, cái váy cầm trên tay anh như một lá cờ. Nó là dấu hiệu cho sự thất bại của cô và cô không thể nhận nó từ anh. Cô nghĩ anh ngạo mạn không thể tin nổi. Cô vừa ghét anh vừa thêm khát anh. Cô cảm thấy mình phải thắng, cô phải làm gì đó, dù phải trả giá đến mức nào. “Anh có muốn ngủ với tôi mùa hè này. Sao anh không thú nhận điều đó?” cô hỏi.

Trong một giây anh sợ hãi nhìn cô, thăm dò cơn giận và mức độ điên dại của cô. Không rời mắt khỏi cô, anh đặt chiếc váy xuống sofa. “Nếu cô không muốn mặc vào thì tôi không ép cô,” anh nói. “Nhưng tôi ra ngoài. Tôi có hẹn.”

“Vớ Mimi?” cô nạt.

“Vớ Harold Vane,” anh nói. “Chúng tôi phải bàn chuyện ngựa.”

“Ngựa!” cô cười nhếch mép, rồi ré lên ác nghiệt. “VẬY ĐẤY. Anh thích ngựa hơn phụ nữ...”

“Thỉnh thoảng,” anh nói, nhìn khắp người cô. Rồi anh đi qua cô vào phòng ngủ.

Nhìn Zizi đi lại trong phòng ngủ bé xíu, cô giận điên lên. Sao anh dám bỏ đi một cách vô sự như thế? Cô tiến vào phòng ngủ, đi lại phía sau anh - anh đang thay áo và tắm lưng trần đầy cơ bắp của anh ở trước mặt cô. “Tôi muốn biết lý do *tại sao!*” cô hét lên. Anh quay lại, cầm chiếc áo somi từ đầu giường lên và xỏ tay vào.

“Ngu xuẩn quá,” anh nói.

Cô đập vào tay anh. “Tại sao anh chọn Mimi chứ không phải tôi?”

“Đó không phải là chuyện chọn lựa,” anh nói thẳng băng, đẩy cô qua một bên. Cô theo anh ra lại phòng khách. “Nói cho tôi biết!” cô hét lên. “Tôi sẽ không để anh đi chừng nào anh nói cho tôi biết.”

“Chẳng có gì để nói cả,” anh nói với cái kiểu ngang bướng của đàn ông khiến phụ nữ phát điên lên. Anh đi tới tủ và lấy cà vạt ra, rồi anh vào phòng tắm để thắt nó trước gương.

“Cô ta có gì mà tôi không có?” Janey hét lên, đập tay vào người anh.

Anh đã tới mức không còn quan tâm gì tới cô nữa. Cô đã đi quá xa, nhưng chuyện kiểu này xảy ra với anh suốt. Giờ thì cô nức nở ở góc phòng tắm, quay khuôn mặt ướn dầm, sung phồng lên anh mà hỏi, “Tại sao, tại sao, tại sao?” - nhưng với anh, cô như một cái giẻ ướn bẩn thỉu ném trên sàn. Anh bước qua cô và lấy một chiếc áo jacket thể thao cashmere từ tủ ra. Anh khoác áo lên, và rồi khoác một chiếc áo khoác vải tuyết dài ra ngoài. Anh cầm bao tay từ bộ lò sưởi lên và khi anh quay lại, cô đang đứng trước cửa dạng hai tay hai chân ra, chắn không cho anh ra.

“Tôi sẽ không để anh đi chừng nào anh nói cho tôi tại sao!” cô điên dại hét lên.

Anh thở dài. Sao phụ nữ luôn gây ra những cảnh tượng thế này? Anh không muốn là người không tử tế. Nhưng khi anh đối xử với cô như một con người, cô lại nghĩ là anh đang phải lòng cô. Anh chỉ hơi quan tâm tới cô hồi đầu mùa hè - trong một phút, vì cô phô trương quá không thể không nhìn cô mà bắn khoản. Nhưng anh đã được thông báo về kiểu của cô, và anh không muốn một phụ nữ như thế. Bằng một giọng trung tính, anh nói, “Tôi yêu cầu cô tránh ra.”

“Và tôi yêu cầu anh nói cho tôi biết *tại sao*,” cô nói, gương mặt, lại bắt đầu lại từ đầu.

Anh tóm lấy hông cô và kéo cô ra khỏi cửa. Cô cố tóm chặt lấy anh, vì vậy anh phải đẩy cô qua một bên. Cô bước vài bước cố đứng cho vững, và đúng lúc đó, anh chộp lấy cơ hội mở toang cửa ra và lao ra sảnh, đóng sầm cửa lại sau mình.

Trong một thoáng, anh đứng đó thở khi luồn tay vào tóc. Rồi anh bắt đầu xuống cầu thang. Giờ cô sẽ không đuổi theo anh, anh nghĩ, khi chỉ mặc độc đồ lót - dù là cô thì cũng không điên đến mức đó. Khi lần tới anh gặp cô, có lẽ cô sẽ lờ anh đi vì quá xấu hổ vì hành vi của mình. Anh sẽ không bao giờ kể cho bất cứ ai về vụ việc này và, anh đoán cả cô cũng không - quá xấu hổ và nó khiến cô trông như một con ngốc, và nó sẽ phá hoại danh tiếng của cô khi là một kẻ dụ dỗ bị thất bại. Và vì vậy, khi chuyện này bị quên lãng, chẳng ai nhắc tới, và anh được an toàn, anh nghĩ.

Nhưng anh nghe tiếng ai đó đang xuống cầu thang phía sau anh. Anh quay lại, sốc khi thấy cô đã mặc quần áo siêu nhanh, và nhìn thấy cô làm anh chán nản. Tóc cô xõa xượi và anh không buồn cài khuy áo lại. Mặt cô sung húp lên và mắt đỏ bừng vì giận dữ. Đây mới là Janey Wilcox thật, anh nghĩ. Bản năng đầu tiên bảo anh chạy - nhưng rồi cơn giận dữ chiếm thế. Anh không phải con vật có thể bị buộc phải làm tình theo mệnh lệnh, mà anh cũng không có nghĩa vụ phải làm tình với vô số phụ nữ “phải lòng” anh vì anh đẹp trai. “Cô có muốn biết vì sao tôi không ngủ với cô không?” anh hét. Việc anh sắp sửa trả lời khiến cô ngạc nhiên, và cô đứng cách anh ba bậc thềm.

“Tại sao?” cô hỏi, chống hai tay lên hông.

“Vì cô là một *con điểm*,” anh quát. “Và tôi không ngủ với điểm.”

Cô bước xuống một bước như thể để tát anh, nhưng anh quay đi thật nhanh, chạy xuống cầu thang khi cô đuổi theo anh. “Anh là thằng ngu!” cô hét lên. “Đúng là một trò hề đích thực... Ai cũng biết Mimi là con điểm lớn nhất ở thành phố này... Cô ta lấy George Paxton chỉ vì tiền của anh ta...” Cuối cùng khi xuống tới cửa ra vào, zizi mở cửa bước ra. Anh nhìn qua nhìn lại con phố tìm taxi, và đúng giây đó cô bắt kịp anh.

“Đừng nghĩ là anh có thể thoát được,” cô rít lên. “Tôi sẽ nói với Mimi là anh cố dụ dỗ tôi... tôi tự hỏi anh sẽ thế nào khi phiếu ăn của anh bị mất đi. Anh chính là gã điểm đực đích thực duy nhất trong tình huống này...”

Chỉnh găng tay, anh lạnh lùng nói, “Tôi đã không ghét cô cho đến khi nghe lời nhận xét này.” Và anh lùi lại một bước, một giọng phụ nữ cất lên ngập ngừng, “Janey à? Janey Wilcox?”

Cô không rời mắt khỏi mặt anh, nhưng ngay lập tức thay đổi. Mặt cô giãn ra và cô vuốt tóc, khép chặt hai tà áo khoác lỏng lẻo. Với một nụ cười điên dại, cô quay lại nói, “Vâng?”

Ấn tượng duy nhất của Zizi với người phụ nữ đó là cô ta là một phụ nữ tóc vàng khá xinh mà ta liên tục gặp trên những con phố của khu Upper East Side. Cô ta có thể là bất cứ ai. Người phụ nữ đó nhìn Janey hết sức ngạc nhiên rồi chuyển sang bối rối khi nhận ra Janey không nhận ra mình.

“Dodo đây. Dodo Blanchette...?”

“Ôi trời ơi, *Dodo*,” Janey nói.

“Tôi đang không làm gián đoạn chuyện gì chứ?” Dodo hỏi, nhìn từ Janey sang Zizi với một nụ cười khểnh đầy ẩn ý.

“Tôi phải đi đây,” Zizi nói gọn lỏn. Thấy mình được thoát, anh quay và bước vội xuống phố.

Cả hai phụ nữ nhìn theo anh từ đằng sau. Anh sở hữu một sự thanh lịch mơ hồ khiến trông anh như thể quá đẹp không hợp với những tòa nhà gạch nâu trên con phố cũ này. Và nghĩ về anh như thế khiến Janey lại muốn bật khóc. Cô không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra và tại sao - tất cả những gì cô biết là cô cảm thấy một cảm giác mất mát kinh khủng, như thể thứ gì đó quý giá đã bị tước đi khỏi cô, và cô trống rỗng.

“*Ngon* thế không biết,” Dodo nói, như thể Zizi là thứ cô ta có thể ăn được. “Anh chàng khá quá. Nếu không biết gì hẳn tôi đã nghĩ hai người là *tình nhân đang cãi nhau đấy!*”

Dodo là loại phụ nữ hóng chuyện lúc nào cũng muốn có được thông tin, cô nghĩ. Nhưng trong một thoáng, Janey đã muốn kể cho Dodo nghe toàn bộ câu chuyện thảm hại này. Cô có cảm giác Dodo sẽ thông cảm - cho đến khi cô ta chạy về nhà và kể cho toàn bộ Splatch Verner nghe về vợ của Selden Rose. Quay mặt đi, Janey nhận ra rằng trong khi cô khao khát được nói về chuyện đó, cô không có ai để kể cả. Cô không có bạn thân đích thân, không người bạn tâm tình mà cô có thể tin tưởng.

“Ồ Zizi à?” cô nói, bằng một giọng quá run rẩy và quá cao. “Cậu ta là khách thuê phòng của tôi. Tôi đến để lấy tiền thuê nhà.”

Dodo có vẻ thất vọng vì thông tin này nhưng cô ta không hỏi gì thêm. “Mà nhân tiện,” cô ta nói, “bọn tôi quyết định sẽ đi chèo bè ở Grand Canyon vào tháng Ba. Bọn tôi hy vọng cô và Selden có thể tham gia.”

Janey buộc phải nói vài câu chuyện làm quà với Dodo trong mấy phút, cô này đang trên đường đi làm móng tay. Và cuối cùng cô cũng thoát được thì tuyết bắt đầu rơi. Đột nhiên cô ý thức được chân mình đang lạnh cóng và việc ngó ngẩn khi mang sandal vào mùa đông... Cô biết mình nên gọi taxi nhưng cô bối rối... cô phải bình tĩnh lại trước khi về nhà, nhưng cô không biết bằng cách nào đây.

Cuối cùng, cô trú tạm vào một ngưỡng cửa bằng đá hóa cương đen hẹp và lấy di động ra. Một cảm giác tội lỗi khủng khiếp khiến cô muốn gọi cho Mimi, để nghe giọng cô - nếu Mimi cư xử bình thường (và tại sao lại không chứ?), thì toàn bộ chuyện với Zizi coi như chưa bao giờ xảy ra. Nhưng nó đã xảy ra, và quay đi quay lại trong đầu cô - cái cách anh ném cô xuống sàn và gọi cô là con điếm - cô rúm người lại vì hổ thẹn như thể đó là một nỗi đau về mặt thể xác. Anh đã làm tổn thương cô - ác độc và cố tình, cô nghĩ - anh ta thật bạo lực và nguy hiểm. Trong một giây cô do dự - cô có nên kể cho Mimi? - nhưng rồi nỗi hổ thẹn trở thành tức giận, cô quay số của cô ấy.

Cô có thể nhận biết được nhà Paxton đang lộn xộn hết cả lên bởi cái câu “Alô?” vội vã của Mimi. Cô vừa về nhà sau khi đón hai thằng bé ở sân bay và chúng mang chó về. Con chó tè lên thảm. “Bọn trẻ cứ liên tục hỏi về em, cưng ạ,” cô nói. “Jack cứ hỏi khi nào thì được gặp em... Em sẽ đến thăm bọn nó chứ?”

“Vâng dĩ nhiên rồi,” Janey nói, dựa vào tường. Cô đưa lên che mắt. Cô nghĩ mình ốm mất. Cô ước gì mình đang ở trong căn nhà ấm áp đẹp đẽ của Mimi, thậm chí còn đầm ấm hơn căn nhà ở East Hampton, uống chocolate nóng và chơi với bọn trẻ...

“Selden nói gì về chuỗi ngọc trai?” Mimi hỏi, và rồi hét con chó: “Sadie, về phòng máy đi! Jack, con mang con Sadie lên tầng đi...”

“Anh ấy vẫn chưa thấy nó.”

“Ồ?” Mimi hỏi, lơ đãng. “Em đã làm gì?”

“Em đi mua sắm. Ở Burberry...” và ngay khi cô nói ra, cô nhận ra mình đã để quên đôi boots ở nhà Zizi. Thế sẽ cho cô lý do quay lại đó, và trả đũa lại anh. Giờ nghĩ đến chuyện đó, cô cảm thấy có gì đen tối và chưa ngã ngũ giữa họ. Anh phải bị trừng phạt. Anh sẽ phải khổ sở vì đã từ chối cô, anh sẽ phải nếm mùi cơn giận dữ của cô....

“Mọi thứ ổn chứ?” Mimi hỏi. “Giọng em nghe hơi kỳ kỳ...”

“Chắc...,” Janey lên tiếng. Cô bước ra khỏi ngưỡng cửa và xuống vỉa hè. Cô bước lại về đại lộ Madison. Cô đi qua cửa hàng Prada và thấy có một bộ váy cô muốn trong cửa sổ. Cô dừng lại, nhận ra câu hỏi của Mimi là thứ khơi mào cho cô, nhưng đột nhiên hiểu rằng mình không đủ gan để kể cho Mimi nghe toàn bộ câu chuyện.

“Có chuyện gì xảy ra à? Với Selden?” Mimi lơ đãng hỏi.

“Không, Selden ổn,” Janey nói. “Chỉ là...” Cô không biết bắt đầu thế nào. Giờ Zizi đã biết bí mật về cô - anh ta có kể với Mimi không? Cô lo ngại nghĩ. Mà họ có hay gặp nhau không, cô tự hỏi, nghĩ có cách nào để ngăn họ gặp nhau...

“Thế Patty à?”

“Vâng,” Janey nói, nhẹ cả người. Đột nhiên cô nghĩ ra giải pháp cho vấn đề của mình. “Tuần tới Patty với Digger quay về... Em mới nói chuyện với nó và mọi chuyện không suôn sẻ lắm, vì thế em nghĩ nó sẽ phải ở trong căn hộ của em một thời gian.”

“Ồ. Chị hiểu rồi.” Giọng Mimi trở nên ít thân thiện hơn.

“Em xin lỗi về chuyện đó, nhưng em không làm được gì khác,” Janey nói cương quyết, tự tin tăng dần lên. “Nó đang phải trải qua thời kỳ khó khăn...”

“Janey, đó là căn hộ của em mà,” Mimi nói. “Rõ ràng là em cần nó, Zizi sẽ phải tìm một chỗ khác. Mặc dù làm cách nào để anh ấy tìm một chỗ một tuần trước Giáng sinh...”

“Anh ấy có thể về East Hampton. Anh ấy có thể ở nhà khách của chị,” Janey nói, tự hỏi tại sao cô không nghĩ đến lời nói dối này trước đó. Nó sẽ khiến mọi chuyện trở nên *bất tiện* cho Zizi. Và khi Mimi bảo anh phải chuyển đi, nh sẽ hiểu tại sao, và anh sẽ cảm thấy quyền lực của cô...

“Đừng lo chuyện đó cung ời. Bọn chị sẽ tìm ra cách gì đó.” Đột nhiên Mimi lại nòng ắm trở lại, và trong một thoáng, Janey thấy tội lỗi. Nhưng rồi cô nghĩ, Tại sao cô lại phải thế chứ? Mimi giàu có... nếu cô ta muốn ngủ với anh ta đến thế, cô ta có thể cho anh ta ở khách sạn - nếu cô ta tìm được khách sạn vào mùa Giáng sinh. Và cảm thấy dễ chịu hơn, Janey nói. “Em chỉ muốn chị biết. Tạm biệt chị yêu. Hôn hai thằng bé hộ em.”

Cô gấp điện thoại lại, nghĩ một cách đặc thắng kế hoạch của mình thông minh thế nào. Với bọn trẻ của George ở đó, Mimi và Zizi sẽ hoàn toàn không thể gặp được nhau, và rồi Zizi sẽ phải chuyển đi, và rồi George và Mimi sẽ phải đi Aspen hai tuần nghỉ Giáng sinh. Cô an toàn, cô nghĩ: Cô sẽ vờ rằng chuyện này chưa hề xảy ra, như kiểu cô vẫn vờ bao chuyện trong đời mình chưa hề xảy ra, và mọi chuyện vẫn diễn ra như trước kia. Rồi cô nhìn thấy mình trong gương: trông cô xấu khủng khiếp. Tóc cô, ướt sũng vì tuyết, dính vào đầu; da cô lốm đốm. Cô không thể để Selden nhìn thấy cô như thế này được - anh lúc nào cũng để ý cô và sẽ biết *có chuyện* đã xảy ra - mà giờ này có khi anh đã về nhà, đang tự hỏi cô ở đâu.

Cô tạt vào một tiệm cà phê. Đó là nơi người ta bán mười đô cho một cái burger pho mát, nhưng phòng vệ sinh thì sạch sẽ. Cô chải lại tóc và vuốt ngược ra sau, dùng kẹp xước mà cô luôn bỏ trong ví để dùng trong những trường hợp khẩn cấp như thế này kẹp lại, và rồi cô bắt đầu trang điểm lại. Khi cô đánh phấn lên da mặt, mắt cô nhìn xuống chuỗi ngọc trai. Thở dài nhún nhục, cô nhớ ra mình sẽ phải trình diễn đúng cái màn dụ dỗ với Selden hết như cô đã thử với Zizi - nhưng chắc chắn Selden sẽ không từ chối cô.

Tòa nhà Splatsh Verner là một tòa nhà bằng đá hoa cương đen mới xây nằm chễm chệ ở góc phía Bắc của Columbus Circle. Năm năm trước, Victor Matrick đã có một ý tưởng thiên tài là tập hợp tất cả các công ty của Splatsh Verner lại dưới một mái nhà, để thúc đẩy sự hiệp lực, và trong khi tòa nhà được hoàn thành đúng thời hạn hai năm trước, kiểu gì đó họ mãi không hoàn thiện phần trang trí bên ngoài. Khu vực ngoài trời vẫn đang xây dựng - để vào được tòa nhà, ta phải đi bộ qua một mê cung những bức tường gỗ dán và giàn giáo - và từ xa tòa nhà trông như mọc lên từ những cái chòi bằng gỗ.

Tòa nhà cao bốn mươi tầng với tám thang máy và một căng tin cho nhân viên bình thường ở tầng 3. Trên tầng 42 là phòng ăn riêng, và tầng trên cùng, nơi Victor Matrick đặt văn phòng, bao gồm một phòng ngủ và một phòng tắm có vòi sen và một bồn Jacuzzi, là một phòng ăn riêng cho các giám đốc điều hành, với bếp và đầu bếp riêng, nơi Victor Matrick đã chiêu đãi tổng thống Mỹ vào ba dịp.

Văn phòng của Selden Rose nằm ở tầng bốn mươi và trông ra Công viên Trung tâm và giữa thành phố - từ cửa sổ anh có thể nhìn thấy Empire State Building và, vào những ngày quang đãng, Trung tâm thương mại thế giới. Văn phòng của anh rộng ba mươi nhân sáu mươi foot - lớn hơn nhiều căn hộ của dân New York - và có một bộ bàn cổ nặng nề mà anh đã vung tiền ra mua hai mươi năm về trước, khi anh mới bắt đầu khởi nghiệp. Và nó đã theo anh từ vị trí này đến vị trí khác khi anh leo lên nấc thang của tập đoàn. Văn phòng có hai cửa: Một dẫn vào từ văn phòng thư ký, và một cái khác, cửa "bí mật" luôn khóa dẫn thẳng ra hành lang, trong trường hợp người trong phòng cần phải bí mật thoát ra ngoài.

Selden Rose tự hào mình là một người làm việc chăm chỉ, nhưng vào lúc năm giờ ngày hôm đó anh đang đứng trước cửa sổ, nhìn tuyết đang bắt đầu rơi xuống Công viên Trung tâm. Anh cứ liên tục đập tay vào đầu mình, như thể để trấn an mình là tất cả tóc vẫn còn ở đó. Đầu óc anh không tập trung vào công việc, mà là vào vợ anh. Bởi anh vừa nhận một cú điện thoại từ American Express thông báo rằng một khoản năm mươi ngàn đô vừa được tiêu từ thẻ tín dụng của anh chiều hôm đó tại một nhà bán đấu giá nổi tiếng. Suy nghĩ đầu tiên của anh là, kiểu gì đó, thẻ tín dụng mà anh đưa cho Janey đã bị ăn cắp. Nhưng rồi người phụ nữ ở American Express đã giải thích rằng lý do duy nhất mà họ kiểm tra là vì vụ mua bán là do bà Selden Rose, và họ muốn đảm bảo là thực sự anh đã kết hôn.

Mẹ kiếp cô ta, anh nghĩ. Năm mươi ngàn đô là một khoản tiền lớn cho khoản đặt cọc mua một ngôi nhà; nó là bể bơi hoặc là trang trí ngoại thất; nó là tiền học trường tư cho một đứa trẻ; nó là lương của vú em. Thoạt đầu anh nghĩ Janey đơn giản là không hiểu gì về tiền nong, nhưng giờ anh bắt đầu nghi ngờ là cô cố tình không chịu hiểu hoàn cảnh của anh. Về mặt lý thuyết và theo tiêu chuẩn của hầu hết mọi người thì anh *giàu*, nhưng anh là người làm công ăn lương, và hầu hết tài sản của anh là nằm ở cổ phiếu, vì thế không phải là tiền trong ngân hàng.

Anh đã cố giải thích tất cả những điều này với Janey vào một trong những đêm hiếm hoi khi chỉ có hai người ăn tối ở nhà hàng. Nhưng cô chỉ dờ dẩn nhìn anh, gật cái đầu đẹp đẽ của cô - và rồi cô đã thấy "một người cô quen" và chủ đề hoàn toàn bị quên lãng. Lẽ ra anh phải bắt cô nghe - và không được sợ làm cô mất vui. Nhưng như mọi khi, về chuyện tiền nong, kiểu gì đó cô làm anh khó chịu: Thay vì khiến anh cảm thấy họ là đối tác, cô cư xử như thể cô trông đợi anh là nguồn tiền mặt vô tận, và nếu không phải vậy thì cô sẽ chuyển sang đối tượng khác. Luôn có một sự căng thẳng không nói ra giữa họ rằng cô sẽ bỏ anh một ngày nào đó, rằng anh không đủ

tốt, mà chính vì thế lại khiến anh muốn chứng minh cho cô là cô sai. Và giờ đây anh kẹt với cái món năm mươi ngàn đô tiêu bằng thẻ American Express, và anh không biết phải làm gì.

Dĩ nhiên anh có thể trả nó, nhưng đây là tiền của *anh*, và anh mới nên là người quyết định nên tiêu nó như thế nào. Và vì vậy anh đi qua đi lại: Anh có thể bắt cô trả lại bất cứ thứ gì cô đã mua, nhưng rồi sẽ ầm ĩ cả lên. Và như hầu hết đàn ông, anh thà chịu cắt đi một ngón tay còn hơn phải chịu đựng cảnh khóc lóc gào thét. Hoặc đơn giản là anh không đề cập chuyện đó, và lấy lại thẻ tín dụng. Nhưng làm thế nào để lấy lại được? Nếu anh hỏi cô, đảm bảo sẽ có vụ ầm ĩ. Anh có thể lén lấy từ ví của cô, và khi cô để ý là nó bị mất, anh có thể nói là quyết định lấy lại và để cho cô tự tìm hiểu tại sao. Hoặc anh không làm gì cả. Mà chắc là, anh vừa nghĩ vừa thấy khó chịu, anh sẽ làm như thế.

Suy nghĩ của anh bị gián đoạn bởi tiếng gọi, “này Rose,” và Gordon White bước vào phòng. Gordon là phó của anh và kín đáo tự coi mình là “hầu cận trung thành của Rose,” nhưng Selden biết anh ta hy vọng được lên vị trí của Selden bây giờ và sẽ đá anh đi ngay khi có cơ hội.

“Gordon,” Selden nói, khi Gordon ngồi xuống một chiếc ghế da trước bàn. Gordon, trong tâm trí Selden, đúng kiểu đàn ông New York, nghĩ là ở tuổi bốn mươi mốt, anh ta là một đứa trẻ vị thành niên to xác chưa bao giờ có một mối quan hệ nghiêm túc trong đời. Sự khác biệt duy nhất giữa một đứa trẻ teen và một người đàn ông như Gordon, Selden nghĩ, là Gordon có tiền riêng, căn hộ riêng, và chiếc Porsche riêng, và không ai quát anh ta nếu về nhà vào lúc hai giờ sáng. Mặt khác, anh nghĩ, nhìn Gordon, anh này mặc một bộ vest đen của Ý rất đắt tiền, sự khác biệt có khi chỉ là *quần áo*...

“Vậy tôi nghe bảo vụ Parador có thể tan tành,” Gordon nói vẻ tự nhiên, đang dùng tay chọc vào răng.

“Có vấn đề gì?” Selden lơ đãng hỏi. Cái tên Parador khiến anh nghĩ đến Comstock Dibbles, và thế lại khiến anh nghĩ đến Janey.

“Có gì đó buồn cười ở mấy cuốn sách,” Gordon nói.

“Luôn có gì đó buồn cười với mấy cuốn sách trong ngành điện ảnh,” Selden khinh thị nói.

“Được rồi, có gì đó kỳ *quặc*,” Gordon bướng bỉnh nói. “Tôi chưa biết là gì, nhưng có tin đồn là anh bạn George của anh có vẻ quan tâm. Có lẽ là anh ta đánh hơi thấy đồ rẻ được bán.”

“George luôn làm thế.”

“Tôi nghe bảo Comstock đang tuyệt vọng bán đi. Trước khi thị trường lại đi xuống.”

“Mọi người đều nói thị trường sẽ hồi phục,” Selden nói.

“Nó tốt hơn,” Gordon nói, lấy một sợi chỉ vướng trên ống quần trái xuống. “Năm nay tôi phải mua một ngôi nhà ở Hampton.”

“Có định trang trí ngoại thất gì không?” Selden hỏi và Gordon bật cười. Mọi người ở Splatch Verner đùa rằng thị trường xuống là lý do khiến cho việc trang trí ngoại thất mãi không hoàn thành.

Tiếng điện thoại đổ chuông và Selden nhắc lên.

“Ông Nick Vole đến gặp anh,” thư ký của anh, June, nói.

“Cho ông ấy vào,” Selden đáp.

Gordon đứng dậy, tay làm hình khẩu súng và chĩa vào Selden. “Này đừng quên chuyện chúng ta nói đấy, Rose. Nếu vợ anh có bạn bè gì...”

Vợ tôi chả có bạn bè gì cả, Selden nghĩ.

Gordon White đi ra và “Vole”, khi Selden bắt đầu nghĩ tới ông ta, bước vào.

Suy nghĩ đầu tiên là Vole đúng như anh đã nghĩ - ông ta trông rất tầm thường. Ông ta trạc khoảng gần năm mươi nhưng rất có thể là đã năm mươi lăm, với hàng ria mép đen được nhuộm và mái tóc mỏng dài gần tới vai. Ông mặc quần jean và áo jacket da nâu rẻ tiền. Nhưng ông là loại người biết mình vẫn còn tráng kiện và đánh nhau thì đảm bảo thắng, chuyện này không đáng ngạc nhiên lắm, Selden nghĩ, khi ông ta từng là thành viên của Lực lượng Đặc biệt.

Ông ta cầm một chiếc phong bì kẹp dưới tay trái để bắt tay.

“Selden Rose phải không nhỉ?” ông hỏi. Giọng ông thô và cộc cằn, nhưng Selden cũng đã nghĩ sẽ như vậy.

“Tôi đây,” Selden nói, bắt tay. Anh chỉ một cái ghế. “Ông ngồi xuống chứ?”

Vole ngồi xuống. “Selden là một cái tên kỳ lạ,” ông nói, nhìn quanh văn phòng. Mắt ông màu nâu với mí mắt nặng sụp - ông ta không phải là loại người dễ bị lừa gạt, Selden nghĩ.

“Đó là một cái tên cũ của gia đình,” Selden nói. “Ông có phiền nếu chúng ta vào việc luôn?”

“Việc của anh mà,” Vole nói. “Dù thế nào, có thể anh sẽ vui đấy.” Ông đẩy phong bì qua bàn, và Selden có cảm giác như đang trong một bộ phim - có lẽ là một bộ phim kinh khủng.

“Ồ? Sao lại thế?” Selden hỏi, nhướn mày lên khi anh mở phong bì ra.

“Chà,” Vole nói, ngồi ngả ra ghế và khoanh tay lại, “cô ta có một người chồng hợp pháp, trước hết là thế.”

“Aha,” Selden nói, lấy giấy tờ trong phong bì ra và trải lên bàn. Có vài tấm ảnh đen trắng chụp Marielle Dubrosey với một anh chàng trẻ trông rất gian xảo, gầy trơ xương, mắt đen, làn da trắng nhợt. Họ đứng cạnh nhau dưới cổng một ngôi nhà, có lẽ là ở Brooklyn, và từ nét mặt của họ có vẻ như họ đang cãi nhau. Selden giơ bức ảnh lên nhìn dò hỏi.

“Đó là chồng hợp pháp của cô ta,” Vole nói. “Gã ta tên là Tim Dubrosey - gã làm việc ở Fulton Fish Market...”

“Khi ông nói “hợp pháp”...?” Selden hỏi.

“Cô ta bảo đó là anh trai của mình. Ít nhất thì cô ta bảo chủ nhà nơi họ sống như vậy.”

“Anh trai?” Selden nói. “Họ trông chẳng giống nhau ở điểm nào cả.”

“Kể từ khi nào cần phải có chuyện đó thì mới là anh em?” Vole nhún vai hỏi. Ông ta nhìn Selden từ đôi mí mắt sụp, nghĩ rằng, như thường lệ, người giàu chả hiểu gì về thế giới cả.

Selden tiếp tục xem các bức ảnh. Một bức hơi nhòe chụp Marielle, bụng đã hơi lộ ra một ít, mặc quần lợt khe, đang nhảy lap dance trên đùi một gã trong câu lạc bộ; vẻ mặt cô ta hoàn toàn

trống không như thể cô ta đang tuyệt vọng tách mình ra khỏi việc đang diễn ra, và Selden đột nhiên cảm thấy thương cô ta. “Chúa ơi,” anh nói. “Cô ta còn là gái múa thoát y à?”

“Thỉnh thoảng cô ta múa đùi, nhưng chỉ để trang trải cho sự nghiệp ca hát,” Vole nói. “Ý tưởng là cô ta sẽ là Jennifer Lopez tiếp theo và Timmy-boy sẽ là quản lý của cô ta... Tôi đoán là anh ta chán ngấy mùi cá rồi.”

“Vậy toàn bộ vụ này là vụ lừa đảo,” Selden nói. “Họ muốn gì? Tiền à?”

“Họ muốn thứ mọi người đều muốn. Tiền và danh vọng. Họ xem *Entertainment Tonight*, và họ nghĩ, Sao không phải là tôi, bước đi trên thảm đỏ kia?” Vole nói.

Selden lơ đãng đập lên đầu. “Vấn đề là thế, đúng không?” anh thốt ra suy nghĩ của mình. “Ai cũng muốn nổi tiếng, ai cũng muốn giàu có, nhưng không ai muốn làm việc để đạt được cả.”

“Kiểu giống thị trường chứng khoán,” Vole nói. Ông nhip ngón cái này lên ngón cái kia, tự hỏi Selden Rose kiếm bao tiền một năm - một triệu, hai triệu?

Có tiếng buzz trên điện thoại. “Vâng?” Selden hỏi.

“Là Craig Edgers. Anh ấy muốn biết anh vẫn đi uống ở khách sạn anh tối nay chứ?” June hỏi.

“Bảo với anh ấy là có,” Selden nói.

Vole đứng dậy. “Tôi sẽ gửi cho anh một bản báo cáo, nhưng không có gì trong đó có nghĩa là những gì cô ta bảo không phải là sự thật. Cô ta đã ở trong khách sạn của em rể anh tối hôm đó. Và cô ta quả thực có gặp cậu ta. Anh phải hiểu về những phụ nữ như thế này là họ có cách để có thai khi họ cần... và có người đàn ông đứng để làm bố.”

Selden cau mày. “Hoặc, trong trường hợp này, người đàn ông sai.”

“Ai cũng phải đứng ra trả mọi chi phí,” Vole nói.

“Tôi nợ ông bao nhiêu,” Vole nói.

Vole lại nhìn quanh phòng lần nữa. “Năm ngàn đô.”

Anh đang bị chạt chém, Selden nghĩ, khi lấy sổ séc ra, nhưng rồi một lần nữa, anh chả làm gì được với chuyện này.

Selden Rose đi dọc theo đoạn đường dốc dẫn tới Broadway. Bùn bẩn đã tụ lại hai bên đường do tuyết và anh không muốn giày mình bị ướt. Trên phố, anh dừng lại xem mình đang ở đâu. Trên bề mặt, mọi thứ đều bình thường: chiếc xe công vụ của anh, chẳng hạn, đậu ở chỗ mọi khi ở góc Phố 62, với người tài xế, Peter, ngồi sau tay lái uống cà phê Starbuck. Nhưng Selden cảm thấy mỗi đe dọa trong không khí. Một chiếc xe cảnh sát đang ré còi chạy trên phố trong khi một phụ nữ trẻ mặc áo choàng đen dài liếc xéo anh không vì lý do gì cả. Những tòa nhà ở Broadway trông xám xịt và không có sức sống. Và đột nhiên anh nhớ ra một ngày như thế này, gần ba mươi năm trước khi anh hai mươi một và đã được mẹ sai đi cứu em trai ra khỏi một tổ chức tôn giáo.

Khi còn nhỏ, anh đã tưởng tượng mình là một anh hùng trong truyện tranh. Chỉ riêng mình anh sẽ đi ăn cắp huyết thanh để cứu sống mẹ mình. Học lớp ba, anh đã bảo vệ em trai mình ở sân trường, đâm vào bụng một thằng đầu gấu to béo tên là Horace Wiley - anh đã sợ gần chết nhưng kỳ diệu thế nào thằng kia gục và bắt đầu khóc ré lên. Anh bị đưa tới phòng hiệu trưởng

và mẹ anh đã phải đến đón anh. Nhưng bà cứ liên tục ôm anh và cổ hôn anh và gọi anh là Siêu nhân bé bỏng của bà. Và kể từ đó, vai trò làm chủ trong gia đình của anh bắt đầu - anh là đứa con trai vàng con trai bạc, là cậu bé nghiêm chỉnh, thông minh mà mọi người có thể tin tưởng là sẽ làm điều đúng đắn và bảo vệ danh dự của gia đình.

Cái trách nhiệm với gia đình đó một phần đã giúp anh thành công dù khi còn là một đứa trẻ - giành được điểm cao nhất - và rồi giúp anh vào được Harvard. Em trai anh, Wheaton, đối mặt với một sự cạnh tranh như thế, lẽ tự nhiên là cảm thấy lạc lõng - khi nó mười lăm tuổi, nó đã bị bắt gặp bán thuốc hút cần sa cho vài đứa con gái mười ba tuổi. Mẹ anh lúc nào cũng bảo rằng vấn đề của Wheaton là nó không nghĩ nó có thể giỏi như Selden. Và vì thế Selden phải đặc biệt tốt với nó. Nhưng như hầu hết những người trẻ tuổi có tham vọng lớn, Selden không dung thứ được cho những điểm yếu của Wheaton, mà anh coi là là những khuyết điểm về nhân cách đã ăn sâu vào bản tính.

Vì thế anh chẳng hề ngạc nhiên khi nhận một cú điện thoại hoảng loạn của mẹ hồi đầu tháng Mười hai năm thứ hai anh học ở Harvard. Wheaton đã cố gắng vào được đại học Florida, nhưng không ai nghe tin tức gì của nó trong hai tháng trời. Và rồi một người bạn của mẹ anh, một phụ nữ tên là Mary Schekel, đã tới New York để xem đèn trên cây thông Noel ở Rockefeller Center, và đã thấy Wheaton trên Đại lộ Năm(!) trước cửa hàng Tiffany (!), xin tiền với một cái túi nhỏ của Hare Krishnas (!). Và thằng bé là một trong số họ. Nó đã cạo đầu và mặc một cái áo choàng màu da cam bên ngoài áo len đỏ, và khi nó hỏi xin Mary Schekel tiền (rõ là nó không nhận ra bà), bà đã hét lên, "Wheaton Rose! Cháu phải xấu hổ với chính mình!" và rồi Wheaton đã bỏ chạy, theo sau là những thành viên Hare Krishnas khác. Và bà Schekel suýt tí thì bị trụy tim.

Selden đang ôn thi cuối kỳ, nhưng anh hiểu rằng "chuyện gia đình" này phải ưu tiên so với mọi thứ khác, bao gồm cả tương lai của mình. Gia đình là thứ quan trọng nhất trong đời. Và dù anh có thực sự cảm thấy như thế nào, Selden cũng chưa bao giờ tự hỏi anh có thực sự yêu mẹ và bố và anh có yêu em trai mình không. Không quan tâm đến gia đình là dị giáo. Người thân trong gia đình là những người đầu tiên mà ta có những cảm xúc đồng cảm khiến ta trở thành một con người. Và vì vậy, mặc dù thấy khó chịu tới mức tối, anh vẫn lên chuyến tàu Amtrak đi New York vào một buổi sáng lạnh lẽo tháng Mười hai.

Anh đã ở khách sạn Christopher trên Columbus Circle, mà bà Schekel đã đề xuất, vì nó rất thuận tiện, gần ngay trung tâm Lincoln. Giờ đây nhìn con phố khi anh bước đến xe mình với chiếc phong bì kẹp dưới tay, anh thấy rằng khách sạn vẫn nằm đó và thậm chí giờ đã tối tàn xập xệ hơn. Anh bước tới xe và gõ lên cửa kính. Peter nhìn lên nhưng không buồn ra khỏi xe và Selden tự mình vào xe.

"Dự báo thời tiết thế nào, Peter?" Selden hỏi, như mọi khi, để gọi chuyện.

"Sẽ có tuyết rơi cả đêm, ông Rose. Nhưng chỉ vài inch thôi. Ông biết thế nghĩa là gì."

"Tuyết tan vào buổi sáng," Selden nói. Ngày anh từ Cambridge đến New York trời cũng có tuyết, nhưng hôm đó tuyết dày. Một ngày thứ Sáu, và vì lý do nào đó mà tàu đông nghẹt; anh đã phải đứng giữa hai toa tàu. Một cánh cửa không đóng kín, và trong toàn bộ chặng đi dài năm tiếng, tuyết thổi vào qua kẽ hở đó. Anh đứng lạnh run, hai tay dút vào túi, nghĩ đến nhiệm vụ trước mặt mình. Có tám triệu người ở New York, nhưng anh có cái năng lượng cơ hồ siêu nhiên bí ẩn của tuổi trẻ có thể khiến mọi thứ xảy ra. Anh không hề nghĩ đến chuyện mình có thể thất bại.

Và rồi, như có phép lạ, vào ngày thứ hai anh ở New York, anh đã gặp em trai mình đi bộ trên phố với một Krishna khác. Wheaton trông nhợt nhạt và đôi mắt nâu của nó như lồi ra, và nó vẫn mặc cái áo len đỏ bần thủ kia. Nhưng chả mất công lắm để thuyết phục nó đi cùng anh tới

khách sạn Christopher. Và rồi buổi sáng hôm sau, họ đã lên máy bay về nhà và một lần nữa anh lại là anh hùng...

Anh đã tưởng tượng mình sẽ nhớ việc đó đến suốt đời, nhưng đâu đó, khi thời gian trôi đi, anh đã quên mất chuyện đó. Gần như toàn bộ. Anh đã không nghĩ đến nó hàng bao năm nay rồi - nhìn ra từ cửa xe vào dòng xe cộ giữa Đại lộ Năm và Madison, anh không nhớ ra được lần cuối cùng anh nghĩ tới nó là khi nào. Mười năm trước... hay mười lăm năm? Em trai anh giờ là luật sư ở Chicago, cưới người vợ thứ hai. Nó có nhớ không? Thỉnh thoảng nó có nghĩ tới chuyện đó, và tự hỏi mình đã ngu xuẩn thế nào không? Hay là nó cũng quên bẵng đi rồi? Và ngả người ra sau ghế, Selden nghĩ mọi chuyện mới đáng kinh ngạc làm sao. Toàn bộ một phần của một đời người có thể biến mất khỏi trí nhớ, như thể chưa bao giờ xảy ra.

Mười năm nữa, anh tự hỏi, liệu anh có nhớ khoảnh khắc này không? Ngay khoảnh khắc này, ngồi trong xe, kẹt giữa dòng xe cộ với một ông già Santa Claus bận đồ đỏ đứng ở góc phố, rung cái chuông Salvation Army? Liệu anh có nhớ mình đã tức điên lên với vợ vì tiêu khoản năm mươi ngàn đô hay anh thuê thám tử tư để điều tra vụ ai là cha thực của đứa trẻ được cho là con của chồng em gái vợ anh? Anh sẽ không nhớ, và đột nhiên anh thấy đời mình biến mất trước mắt. Hai mươi năm nữa, anh sẽ nghỉ hưu, và rất có khả năng là anh sẽ không còn nhớ gì cả...

Anh cầm lấy chiếc phong bì, bị mong muốn được bám vào thứ gì đó hiện hữu thực chiếm lấy. Anh có thể không có ký ức, nhưng vào giây phút đó, anh sẽ có cuộc đời. Và nếu anh có cuộc đời, anh có thể quan trọng. Anh có thể làm nhiều thứ - anh làm nhiều thứ liên tục, anh giải quyết các vấn đề, đó chính là lý do vì sao não anh không có chỗ cho trí nhớ.

Anh lấy bức ảnh Marielle ở câu lạc bộ thoát y ra và nhìn kỹ. Phụ nữ có con liên tục, nhưng anh nghĩ, đây là một trò bôi bác. Nếu đứa trẻ là con của Digger, anh sẽ gặp phiền phức, anh tức giận nghĩ. Anh đã giao cho mình nhiệm vụ chủ gia đình, và đóng vai trò là người hòa giải giữa Patty và Digger, khuyên Patty nên đi tour cùng Digger và rồi bảo thư ký của mình sắp xếp chuyến đi để cô không gây thêm phiền phức gì. Janey đã phản đối chuyện này. Nhưng Selden cảm thấy anh và Patty có một mối đồng cảm đặc biệt, và Patty đã nghe anh. Và giờ đây thông tin này sẽ là một món quà cho Patty, bằng chứng cô không nên từ bỏ cuộc hôn nhân của mình. Mặc dù chính anh đã từng li dị, Selden vẫn tin vào sự thiêng liêng của hôn nhân, vào khả năng khiến con người phát triển lên một bậc cao hơn của tình yêu và sự cảm thông. Và khi anh tới khách sạn Lowell và ra khỏi xe, anh lại có cảm giác mình là anh hùng.

Linh tính đầu tiên là anh định kể cho vợ nghe. Khi xoay chìa khóa trong ổ và bước vào sảnh ngoài, anh đợi cô cất tiếng quen thuộc gọi "*Sel-den?*" Nhưng không có tiếng động gì ở phía trong cửa, và hơi thấy thất vọng, anh vào phòng khách.

Anh ném chìa phong bì lên bàn viết và lấy một liều thuốc từ hộp bạc nhỏ trên bệ lò sưởi ra. Khi anh ngồi xuống chiếc sofa, đột nhiên anh thấy mình thật chán nản khi không có cô. Cô có những khuyết điểm, và cuộc hôn nhân của họ dĩ nhiên không hoàn hảo. Nhưng bản thân Janey thì thú vị, và anh không bao giờ biết chắc được cô sẽ làm gì tiếp theo.

Thỉnh thoảng khi anh về nhà, anh thấy cô trong bồn tắm, đang mơ màng bơi sữa tắm lên cơ thể đẹp đẽ của mình. Và anh biết rằng cô đã ngủ hay nằm trên giường và đã nhảy vào bồn tắm khi cô nghe tiếng anh về, chỉ để che giấu sự lười nhác của mình. Anh cũng biết rằng cô nghĩ mình đã lừa được anh với mưu mẹo đó, nhưng dường như quả thật rất kỳ quặc là anh chưa bao giờ muốn lật tẩy cô cả. Và nếu cô không đang tắm, cô sẽ thường gọi anh từ phòng khách, nơi anh thường thấy cô cầm một cuốn sách văn học cổ điển, và Mozart hay Beethoven được bật trên dàn đĩa. Lại là một trong những nỗ lực của cô để gây ấn tượng với anh rằng cô chưa phải hay không phải là người cô muốn trở thành, hoặc nghĩ là *anh* muốn cô như vậy. Nhưng anh thấy việc cô nỗ lực vì anh thật đáng yêu, mặc dù những nỗ lực của cô phần lớn là giả tạo.

Cưới Janey có thể là một sai lầm đẹp đẽ hoặc một chiến thắng tuyệt đẹp, anh nghĩ, và trong một giây, anh phải thú nhận mình vẫn đang ở trong giai đoạn trắng mắt của cuộc hôn nhân thứ hai. Có những thứ ở cô khiến anh khó chịu, nhưng rồi có rất nhiều điểm thú vị: từ khuôn mặt đẹp khiến ta choáng váng, đến những nỗ lực điên rồ để làm anh vui thú trên giường, đến sự vui thú của cô khi có địa vị mới. Anh phải thú nhận là nó *đích thực* làm thỏa mãn cái tôi của anh khi có khả năng đem lại hạnh phúc trong cuộc sống cho cô mà anh tưởng tượng rằng cô đã không có được cho đến khi gặp anh.

Anh nhìn đồng hồ - đã sáu giờ rưỡi. Anh tự hỏi, không biết có chuyện gì mà cô về trễ thế. Rồi đột nhiên anh nghĩ ra có lẽ cô sợ về nhà, sợ anh sẽ tức giận vì món tiền năm mươi ngàn đô. Chà, anh không tức giận vì nó nữa, và giờ anh bắt đầu thấy lo lắng. Craig Edgers sẽ đến bất cứ lúc nào, và anh muốn cô có mặt ở đó...

Anh nhấn số của cô, nhưng di động của cô ngay lập tức chuyển vào hộp thư thoại, và đột nhiên anh thấy tội lỗi. Có thể nào linh tính đã mách với cô rằng anh đang lên kế hoạch lợi dụng cô một chút và đã khiến cô tránh xa? Anh biết thỉnh thoảng sự tự mãn không phù hợp của cô sẽ làm cô nổi đóa lên khi bị coi là một đồ vật, bị đem ra trưng bày như một con ngựa đua ngu xuẩn. Nhưng riêng tối hôm nay, nỗi e ngại là cô sẽ khó chịu bị ham muốn ích kỷ được khoe cô với một bạn cũ của anh đã chiến thắng.

Craig Edgers là bạn cùng phòng của Selden hồi hai năm cuối họ học ở Harvard, và mặc dù vài năm qua không hề liên lạc gì, Selden không ngạc nhiên khi Craig gọi cho anh tuần trước, bảo là “muốn update thông tin.” Craig đã đọc về việc anh chuyển tới MovieTime trong cột tin tức doanh nghiệp, và về cuộc hôn nhân của anh trên mục lá cải. Và anh ta thú nhận là đã luôn muốn được gặp một cô người mẫu của Victoria's Secret. Selden không thể cưỡng lại được ý tưởng khoe Janey với Craig, và đã mời anh ta và vợ đi uống nước. Nhưng ngay lập tức Craig bảo rằng thích đến không có vợ là Lorraine hơn, mà Selden hiểu là sẽ cho phép anh ta trở mắt nhìn Janey một cách công khai mà không sợ bị trừng phạt. Tuy nhiên, anh nghĩ, đây là âm mưu của chính anh khi anh cố tình “quên” không nhắc với Janey là bạn hồi đại học của anh sẽ ghé chơi.

Ngồi trên sofa, anh để ý thấy một cuốn sách nằm sắp trên bàn cà phê, như một phụ nữ bị bỏ rơi sau cuộc ân ái. Cuốn sách là bản bìa cứng đắt tiền - cuốn *Republic* của Plato. Nằm cạnh nó là cây bút đánh dấu màu hồng Janey thường dùng để gạch dưới những đoạn làm xáo động những cảm xúc bí hiểm của cô. Anh cầm cuốn sách lên và kẹp cả cây bút đánh dấu vào trong nó. Thông thường anh sẽ chẳng bận tâm nếu cô để sách như thế. Nhưng nó nằm lộ liễu trên bàn cà phê với cây bút đánh dấu màu hồng là một việc lộ rõ sự giả tạo về mặt trí tuệ mà Craig sẽ chỉ ra và chế giễu không thương tiếc.

Selden nhìn quanh tìm chỗ giấu cuốn sách, và chọn ngăn kéo chiếc bàn viết nhỏ. Ngăn kéo đầy giấy tờ - những mẫu giấy ghi số điện thoại, phong bì không, vài lá thư trông có vẻ hành chính - nhưng anh nhét cuốn sách lên trên và đẩy ngăn kéo đóng lại. Giờ cuốn sách đã được giấu đi, anh cảm thấy thoải mái hơn, biết rằng nếu Janey cố tỏ ra trí tuệ với Craig, Craig sẽ không ngại ngần gì tiêu diệt cô, gạt đi những ý tưởng của cô với sự chính xác của một con dao mổ.

Craig Edgers là một trong những người đàn ông mà niềm thỏa mãn duy nhất trong đời đến từ niềm tin không gì lay chuyển được là mình vượt trội về mặt trí tuệ hơn toàn bộ đám đông. Tất cả những gì anh ta muốn trở thành là “tiểu thuyết gia vĩ đại.” Ngay cả hồi còn là sinh viên, anh ta đã tỏ vẻ ghen tị chưa chút nào với tác phẩm của mọi người khác, mà có vẻ là gánh nặng của “thiên tài chưa được nhận ra”. Anh ta đã rất thù hận sau khi tốt nghiệp, khi Selden chuyển tới LA và ngay lập tức tìm được một công việc tìm tài liệu cho một nhà sản xuất nổi tiếng. Trong tuần đầu tiên, Selden đã phát hiện ra cuốn sách *Discarded Land*, mà nó trở thành bộ phim nhiều triệu đô, đảm bảo cho Selden một vị trí trong ngành giải trí và giúp anh kiếm được một trăm ngàn đô đầu tiên. Trong khi đó, Craig chuyển đến New York và nhận một công việc lương ít ỏi là người kiểm tra các sự kiện cho tờ *The New Yorker*. Trong những năm qua, Selden tiếp

tục thành công, trong khi Craig thì chật vật. Mặc dù đã xuất bản nhiều tiểu luận và viết ba cuốn tiểu thuyết - và giờ đây được coi là "tài năng văn chương hứa hẹn" trong một giới nhỏ lẻ - tác phẩm của Craig vẫn không được nhiều người chú ý.

Nhưng tất cả những điều đó đã thay đổi trong ba tháng qua, khi Craig xuất bản cuốn tiểu thuyết lớn, *The Embarrassments*, hồi tháng Chín. Cuốn sách ngay lập tức nhảy lên vị trí số một trong danh sách những cuốn tiểu thuyết bán chạy của tờ *New York Times*, và Craig được ca ngợi là một Tolstoy tiếp theo. Anh ta đi nói chuyện và tham gia các ban bệ. Và ảnh có anh ta xuất hiện khắp nơi - mặc dù Selden ngờ rằng đó là tấm ảnh cũ chụp nhiều năm trước khi Craig mới ngoài ba mươi.

Tiếng chuông cửa kêu và Selden bảo người gác cửa cho Craig lên. Anh đứng cạnh cửa mong ngóng tò mò - anh nghĩ, đây sẽ là lần đầu tiên anh gặp Craig thành công, và anh tự hỏi chuyện đó ảnh hưởng tới anh ta thế nào. Trong một giây có tiếng gõ cửa, và Craig đi vào, sắc mùi không khí lạnh và thuốc lá. Anh ta, Selden nghĩ, chào anh bằng một cái ôm chặt, ăn mặc xấu xí như mọi khi, nhưng giờ anh ta đã thừa chừng ba mươi pound.

Craig tự nhiên đi vào phòng khách, nhìn quanh.

"Giờ ời, Rose," anh ta nói, "tớ tưởng giờ cậu là ông lớn rồi. Tớ không ngờ là lại thấy cậu sống trong khách sạn."

"Và tớ tưởng mục đích của việc trở thành tiểu thuyết gia thành công là để có thể ăn mặc như thể ta không phải người thành công," Selden nói.

"Ừ, phải, cậu vẫn giữ được phong cách đấy, Rose, tớ thì không," Craig nói, ngồi xuống sofa và cổ lộ cái áo choàng vải tuyết ra. "Ngoài kia tuyết rơi ầm ầm."

"Tớ lấy gì cho cậu đây?" Selden hỏi. "Vodka được không?"

"Lorraine sẽ nghĩ thấy trong hơi thở của tớ, nhưng thôi kệ mẹ. Cậu có bao giờ nghĩ là cuối cùng cậu lại lấy mẹ mình không?"

Selden bật cười. "Tớ có một bà mẹ. Thế đủ rồi."

"Vì vậy một cô siêu mẫu trẻ hơn mười tuổi, nhò?"

"Đúng thế," Selden nói thẳng thừng, nghĩ bây giờ quá sớm để trêu gan Craig.

"Hắn rồi," Craig nói, gãi gãi đầu, mà Selden thấy là anh ta đến lúc phải gội đầu rồi. "Mà này," anh ta hỏi, "cậu có bao giờ nghe tin của Sheila không?"

Selden cứng đờ người. "Cô ấy tái hôn vào đúng ngày giấy tờ li dị được phê chuẩn." Anh vào bếp và rót vodka lên hai ly đá, nghĩ thứ anh không bao giờ muốn nói tới là về Sheila và lý do cuộc hôn nhân của họ tan vỡ. "Này Edgers," anh gọi ra. "Giờ cậu đã thành công về mặt tài chính rồi, cậu có sợ quên đi hiện thực không?" Anh bước vào lại phòng khách, đưa cho Craig một ly và giơ cốc lên chúc mừng. "Cậu biết đấy, tiền bạc và danh tiếng luôn có cách để khiến cậu quên đi thế giới thực sự kinh khủng thế nào..."

"Quá đúng luôn," Craig buồn bã nói. "Tớ dành rất nhiều thời gian có để mọi người nhớ họ lẽ ra phải ghét tớ nhiều đến mức nào, bởi vì họ ngu quá đỗi còn tớ thì lại siêu thông minh. Nhưng giờ ai cũng đồng ý với tớ, trừ Lorraine. Ngày nào cô ấy cũng bảo tớ là mặc dù cuốn sách của tớ nằm trong danh sách bán chạy ba tháng, tớ vẫn là một thằng vớ đi."

“Một vài thứ không bao giờ thay đổi,” Selden nói.

Craig chăm chú nốc và rồi ngẩng lên nói, “Tớ phải chịu thua cậu, Rose ạ. Tớ biết tớ làm thiên hạ choáng tận óc khi viết một cuốn best seller, nhưng tớ nghĩ cuộc hôn nhân của cậu thật siêu phẩm.”

Selden cười, ngồi xuống ghế bành. “Tớ lúc nào cũng một bước trước cậu, Edgers ạ.”

“Nó khiến mọi người phát điên lên đấy,” Craig nói. Rượu làm anh ta bắt đầu nói về chủ đề của mình, và anh tiếp tục: “Tất cả đều nói về nó. Đàn ông thì ghen tị, còn đàn bà thì phát điên. Họ nghĩ rằng nếu Selden Rose có thể cưới một siêu mẫu, thì chồng *họ* cũng làm thế được - và đám đàn ông đồng ý. Thậm chí tớ còn thấy mình những ngày gần đây nhìn Lorraine, tự hỏi sẽ như thế nào nếu...”

Selden bật cười và nhấp một ngụm lớn. Craig, anh nghĩ, còn đáng tửm hơn hồi còn ở đại học, bởi bây giờ anh ta có lớp bỏ vọc ngoài của một lão già bần thủ. “Đừng có đùa,” anh nói, với một nụ cười giả tạo, tự hỏi làm cách nào nhanh nhất để tổng khứ anh ta đi. “Cậu nói nghe như bọn giẻ rách ở khắp nơi trên nước Mỹ ấy: Cậu nhìn thấy bọn gái trên tivi, và cậu nghĩ rằng phương tiện là lý do duy nhất cậu không được ở cạnh một em... Như thế cậu là một gã ba trăm pound nghĩ mình có thể cưới ngựa đua.”

“Đừng đưa ý tưởng cho tớ,” Craig chua chát nói.

“Vớ vẩn,” Selden tiếp tục, ngả người ra ghế và bắt chéo chân, “Tớ nghĩ cậu và Lorraine rất tuyệt. Các cuộc phỏng vấn của cậu đều nhắc tới cuộc hôn nhân sáu năm hạnh phúc của hai người...”

“Bọn tớ ổn,” Craig nói. “Ổn như hai người từng yêu nhau điên dại. Nhưng nghiêm túc mà nói, ai lại không nghĩ đến chuyện ở bên một ai đó khác? Và đặc biệt là với một cô gái trong quảng cáo. Nó là lực thúc đẩy đằng sau sự ám ảnh của đàn ông lấy tiêu dùng làm mục tiêu: đàn bà là sản phẩm.”

“Tớ tin chắc là Lorraine không đồng ý,” Selden nói, nghĩ đến vợ Craig. Lorraine là một phụ nữ thấp, sôi nổi với mái tóc vàng xù rất ám ảnh chuyện phải kiểm soát mọi khía cạnh trong đời mình, bao gồm cả việc cuộn giấy toilet cuộn lại thế nào.

“Chỉ là bởi vì cô ấy không thể *là* một sản phẩm,” Craig cười khịt.

“Chà,” Selden nói, không thể không đồng ý với nhận xét này. “Ơn Chúa, cậu thì có thể.”

“Tớ cưỡng lại đấy chứ,” Craig nói, giọng đầy sự mỉa mai, khi đột nhiên Selden nhớ ra gần đây có đọc được rằng Craig đã được đề nghị bán cuốn sách của mình để chuyển thể thành một bộ phim nhưng đến giờ vẫn chưa đến đâu. “Tớ vẫn còn ít nhiều sự liêm chính nghệ thuật còn sót lại,” anh ta nói tiếp. Anh ta lấy một gói thuốc từ chiếc áo choàng ra và đặt lên bàn, như thể anh ta định ở lại lâu lâu. “Nhưng dường như cả hai chúng ta đều đã trở thành những kẻ nhảm chán: Tớ là tác giả best seller cổ bấu vấu vào liêm chính nghệ thuật, còn cậu là ông trùm Hollywood lấy một em tóc vàng ngu xuẩn.”

Selden bị xúc phạm. Anh biết khiếu hài hước của Craig là đưa ra những nhận xét sắc sảo, ngạo mạn, nhưng câu vừa rồi đi quá xa. Anh nghĩ, xúc phạm anh là một chuyện, nhưng xúc phạm vợ anh lại là chuyện khác. Nện cái cốc xuống bàn cả phê với một nụ cười chế giễu, anh nói, “Tớ phải thú nhận là cậu không được sáng sủa bằng Janey, nhưng ít nhất thì cô ấy thông minh bằng Lorraine.”

“Nhưng cô ấy có phức tạp không?” Craig hỏi, trở ngón tay vào Selden vẽ đặc thẳng, rõ ràng

sung sướng tận hưởng tác dụng lời nói của mình. “Lorraine có thể không xinh đẹp, nhưng ít nhất cô ấy có gì đó trong đầu. Ý tớ là, cậu thấy những cô gái này và cậu nghĩ, ‘Tôi muốn ngủ với cô ta, nhưng tôi không muốn ăn sáng với cô ta vào buổi sáng.’”

“Và sự ghen tị chưa bao giờ được diễn tả hay ho hơn...”

“Thôi cho tớ xin, Rose...”

“Và rồi đến lúc trong cuộc đời mọi người đàn ông khi anh ta bắt đầu hiểu giá trị của sự ngọt ngào...”

“Thôi nào,” Craig gần như hét lên. “Cậu nói nghe như một lão già Anh khốn nạn ấy. Tất cả những gì tớ muốn biết là, hai người có gì để nói chuyện không? Hai người nói về chuyện gì? Hay hoàn toàn nhàm chán, ngoại trừ chuyện tình dục...?”

“Nhàm chán?” Selden hỏi. “Sheila thì nhàm chán.” Và anh ném cho Craig một cái nhìn ngụ ý rằng anh nghĩ Lorraine cũng nhàm chán.

Đúng lúc đó anh nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ và cửa mở ra rồi đóng lại. Và rồi có tiếng lảnh lót “Sel-den...?” của Janey khi cô bước vào sảnh. Selden ngồi thẳng dậy tự hào, đột nhiên nhớ ra giọng cô mới du dương, tròn vẹn, đẹp đẽ và dễ chịu làm sao, và tự hỏi không biết Craig có để ý không. “Vợ tôi về đây,” anh nói, liếc qua anh ta. Craig đang nhìn thẳng phía trước, như một đứa trẻ cương quyết là “sẽ không nhìn”, và khi anh ta đưa ly lên miệng, Selden thấy tay anh ta hơi run run. Tại sao, anh ta căng thẳng như một thằng nhóc học trò, Selden nghĩ đặc biệt, khi anh gọi lớn, “Bọn anh ở trong phòng khách...”

Đột nhiên cô xuất hiện ở khung cửa. Và với ý thức của một nữ diễn viên bước vào căn phòng trong một vở kịch, cô dừng lại một lúc, rồi chậm chậm cởi áo khoác, để lộ thân hình đường cong tuyệt mỹ. Anh sung sướng để ý thấy vợ mình ăn mặc đắt tiền, phong cách vừa sexy vừa rất quý phái, và khi cô bước vào phòng, môi cô cong lên hỏi. “Bọn anh...?” cô hỏi.

“Một bạn học thời đại học của anh.”

“Ồ!” cô nói. Trông cô hơi bất ngờ; anh biết cô đủ rõ để thấy rằng cô đang không bình thường. Năng lượng trong cô như cạn kiệt. Ở cô có gì đó căng thẳng, như thể cô lưỡng lự không biết có nên đứng đó không. Mặt cô hơi sưng, và anh băn khoăn không biết có phải cô đã khóc không. Và rồi bước thêm một bước vào phòng và anh nghĩ đã nhìn ra rồi: Sợi dây ngọc trai đen sáng rõ trên cổ cô. Vậy ra đó là thứ cô đã tiêu tiền! Ngay cả từ khoảng cách xa xa, anh cũng có thể thấy nó lộng lẫy, có lẽ là đáng giá tiền đó. Cô gái tội nghiệp hẳn là sợ chết khiếp không dám nói cho anh, và đó là lý do vì sao cô ấy đã khóc...

Anh đứng dậy khi cô vội băng qua phòng về phía anh. “Em xin lỗi,” cô nói, chìa mặt lên đón một nụ hôn. “Ngày hôm nay của em kỳ quặc nhất đời. Em nghĩ mình có một cái mụn vì thế em đi gặp bác sĩ da liễu, và thực sự đã đồng ý để ông ấy nặn ra. Anh có tin nổi không?” Cô hôn lên môi anh, hơi vò tóc anh, và rồi quay sang nói với Craig. “Tôi biết nghe thì ngớ ngẩn, nhưng làm người mẫu thì thế đấy. Ta trở nên ám ảnh với những thứ nhỏ nhất nhất - và rồi ta không còn gì khác để nói. Thảo nào người ta cứ nghĩ người mẫu rất ngu xuẩn!” Và chìa tay ra, cô nói, “Nhân tiện, tôi là Janey Rose.”

Thật là một màn ra mắt duyên dáng, và Craig bị choáng ngợp. Anh ta đứng dậy, và cầm lấy bàn tay chìa ra của cô, thực sự cúi xuống và hôn lên nó.

“Đây là Craig Edgers, em yêu. Cậu ấy là bạn cùng phòng với anh hồi học đại học. Anh nghĩ có thể em sẽ muốn gặp cậu ấy,” Selden nói, nghĩ mình thật thông minh khi nói như thế, hơn là bảo

với cô rằng Craig có mặt ở đó chỉ bởi vì anh ta muốn gặp một cô người mẫu của Victoria's Secret.

“Craig Edgers?” Janey nói, nhìn từ Craig sang Selden. “Selden,” cô quở mắng. “Sao anh không bảo với em là anh biết Craig Edgers?” Và rồi, bằng một giọng nịnh nọt gần như khiến ta xấu hổ, cô nói với Craig, “*Anh* là một nhà văn vĩ đại. Tôi đọc tất cả sách của anh, thậm chí trước khi anh trở thành một tác giả best seller. Tôi nghĩ anh là một thiên tài...”

Một mặt, Selden nghĩ, anh phải bái phục cô: Craig Edgers không bao giờ nghĩ sẽ gặp một phản ứng như vậy, và quả đúng thế. Cái vẻ ngạo mạn của anh ta, lúc nào cũng chọc xỏ ra, giờ rút lại như một cái dương vật bị xù. Anh ta làm một cử chỉ như thể đẩy kính lên trên sống mũi, nhưng nhớ ra mình đã thay kính bằng kính áp tròng, thay vào đó xoa xoa sống mũi. “Chà,” anh ta nói. “Cô không thuộc dạng thiếu số, ít nhất không phải bây giờ!” Và Janey nói, “Tôi rất vui mừng cho anh. Chắc hẳn là tuyệt vời lắm khi mọi người cuối cùng cũng nhận ra anh tài năng thế nào!” Và Selden vội nói thêm: “Đừng ca ngợi anh ta quá, Janey. Nếu em biết Craig lâu như anh, em sẽ nghĩ anh ta khá là khó chịu...” Lúc này thì cả Janey và Craig nhìn anh như thể anh là một kẻ xa lạ đột nhiên làm gián đoạn cuộc chuyện trò của họ.

“Selden,” Janey ngọt ngào nói, “anh lấy cho em một ly rượu có được không?”

“Hẳn rồi,” anh nói. Anh vào bếp, nghĩ, *Mặt khác...* Mặt khác, cái gì cơ? Anh đang ghen tị à? Với Craig Edgers? Anh đang cảm thấy như thế ư? Nếu hiểu rõ hơn, có lẽ anh đã có ấn tượng là Janey đang cố dụ dỗ Craig. Cái kiểu của cô, tập trung hết năng lượng vào một người - anh đã nghĩ nó chỉ dành cho mỗi mình *anh*. Nhưng có lẽ, anh nghĩ, rót vodka vào ly rồi cho thêm nước cam, nó là vì anh. Có lẽ toàn bộ màn này là vì lợi ích của anh - lẽ tự nhiên, cô sẽ nghĩ là anh muốn bạn cũ cùng phòng thời đại học của anh quý mến cô. Dẫu vậy, anh vẫn không thấy việc cô làm Craig *phải lòng* cô là cần thiết.

Chỉ là một sự ngạc nhiên, anh nghĩ, khi phát hiện ra vợ mình đã thầm có một mối ám ảnh mười năm với tác phẩm của Craig Edgers. Nhưng thậm chí bây giờ, khi mà Craig đã có được mọi sự chú ý mà anh ta ham muốn, Selden vẫn không hiểu nổi sự om xòm quanh tài năng viết lách “trữ tình” của Craig. Craig đã gửi cho anh hai cuốn sách đầu tiên của anh ta và vài truyện ngắn trong mấy năm qua, hy vọng Selden sẽ thích thú chuyển thể thành phim, nhưng Selden thấy tác phẩm của anh ta giả tạo. Anh sẽ không bao giờ nói thẳng như thế vào mặt Craig, nhưng anh chẳng ngại ngần gì nói với những người khác vào những dịp mà trong câu chuyện có nhắc tới Craig.

Nhưng có lẽ anh quá khắc nghiệt với tài năng của Craig. Có lẽ sự nghiệt ngã này xuất phát từ ghen tị. Cầm ly cocktail của Janey lên, anh tự nhắc mình không có lý do gì lại ghen tị với tác phẩm của Craig. Suy cho cùng, so về mặt tiền bạc thì anh tiến trước rất xa, Craig sẽ không bao giờ có khả năng bắt kịp. Nhưng, anh khó chịu bởi sự thật giản dị là Craig không phải là một nhà văn lớn, và anh không thể tin được chính vợ mình lại không đủ trí tuệ để nhận ra điều đó.

Nhưng thế thật xấu xa, anh nghĩ, buộc mình phải mỉm cười khi anh đưa cho Janey ly cocktail. Janey không được học hành tử tế. Cô gần như chưa tốt nghiệp cấp ba. Trông đợi sự minh bạch như thế từ cô là không công bằng. Nhưng khi cầm lấy ly cocktail, cô gần như không nhìn anh, anh rùng mình tự bên trong. Cô ngồi trên thành sofa, nhìn thẳng vào đôi mắt ngưỡng mộ của Craig. “Nhưng thế thật quá tàn bạo,” cô đang nói. “Họ không hiểu giá trị của nhà văn sao? Ai hiểu giá trị rõ hơn?... Ai hiểu nó nên như thế nào hơn, hiểu ý nghĩa nội tại của nó...?”

Anh phải chấm dứt cuộc nói chuyện này, anh nghĩ, ngồi xuống một chiếc ghế bành đối diện với họ. Anh đã nghe những lời này từ miệng những bạn bè “trí thức” của mình, và biết rằng cô và Craig đang nói về chuyện tác giả ở Hollywood đã phải chịu những sỉ nhục. Nhưng kiểu gì đó, nghe những lời này từ miệng cô làm những ý kiến đó bị giảm giá trị và khiến chúng trở nên

tầm thường. “Thôi nào, em yêu,” anh nói sắc bén. “Anh chắc là là Craig đã nói đến những chuyện này nhiều lần rồi...”

Cô quay sang anh với nét mặt niềm tự hào bị tổn thương, và đột nhiên anh cảm thấy có lỗi. Anh là ai mà kiểm soát cuộc nói chuyện của cô? Ấy vậy mà, thật quá là khó chịu khi phải nghe những ý kiến này từ miệng cô và thấy Craig hồ hởi nuốt trọn. Bởi lý do chính là một cô gái đẹp cuối cùng cũng để ý tới anh ta. Giá như Janey có thể dành câu chuyện trí tuệ này cho anh, anh nghĩ. Ít nhất như thế anh có thể hướng dẫn các ý kiến của cô...

Craig hẳn đã nhận ra sự khó chịu của anh, vì anh ta đang ngả người ra sofa và khoanh tay lại thích thú, gật đầu với Selden. “Đến lúc này, cô đứng về mọi thứ, Janey ạ,” anh ta nói. “Nhưng cô nên nói những phản nản đó với chồng mình. Anh ấy chịu một phần trách nhiệm cho tình trạng của ngành giải trí hiện nay.”

“Anh nói hơi quá cho tôi rồi,” Selden khịt mũi.

“Nhưng Selden,” Janey nói, giọng hơi vút lên giận dữ, “anh ở một vị trí có thể làm gì đó. Anh có biết một trong những người đề nghị mua cuốn sách mới của Craig là Comstock Dibbles không?”

“Anh ta biết anh ta đang làm gì.”

“Nhưng Comstock Dibbles?” Janey nói. Cô quay sang Craig. “Anh có biết bố anh ta là thợ sửa ống nước không? Và anh ta khởi nghiệp bằng cách bán băng phim con heo. Ý tôi là, anh ta thì biết gì về nghệ thuật?”

Selden bật cười và lơ đãng khuấy đá trong ly. “Chỉ là tin đồn thôi,” anh nói. “Nếu Comstock Dibbles muốn mua cuốn sách của Craig, tôi đảm bảo anh ta sẽ biến nó thành một bộ phim hay.”

“Nhưng anh ta không muốn Craig viết kịch bản,” Janey nói.

“Vậy thì anh ta thông minh.”

“Ôi Selden,” Janey thở dài. “Sao anh có thể không mời một nhà văn thiên tài viết kịch bản cho chính cuốn sách bán chạy của anh ta?”

Selden giận dữ nhìn từ Janey sang Craig. Đột nhiên anh cảm thấy như thể mình có thể nổi đóa lên, và biết làm thế thì chắc chắn sẽ mất mặt. Lý do tại sao Comstock Dibbles, chứ không phải ai khác, không muốn Craig viết kịch bản là bởi vì tác phẩm của anh ta không hề có cốt truyện, mà vô cùng đau đớn cho nghệ sĩ để hiểu được rằng, phim ảnh quan trọng nhất là cốt truyện. Nhưng nếu anh tham gia vào cuộc thảo luận như thế với Craig vào lúc này, Craig sẽ không bao giờ ra về. Và đột nhiên Selden muốn anh ta biến đi. “Chà,” anh chậm rãi nói, lắc đá trong ly, “có lẽ Craig nên vui sướng khi có người muốn mua sách của anh ấy. Giờ hầu như họ chẳng mua cái gì ở Hollywood cả.”

“Chuyện đó quá mức vớ vẩn, Selden Rose, và anh biết điều đó,” Janey hét lên. Liếc nhìn Craig, cô nói, “Đó là điều mà dân Hollywood lúc nào cũng nói và ta biết đó là một lời nói dối.” Cô cúi xuống, và thay đổi hoàn toàn chiến lược, nhìn Selden quyến rũ. “Anh vô cùng thông minh, anh yêu... Em đã bảo Craig là anh nên mua cuốn sách của anh ấy và biến nó thành một phim siêu trội ở MovieTime!”

Câu này được nói ra với một sự giả định đầy tự tin rằng nó là một ý tưởng Selden không tự mình nghĩ ra được. Và Selden ngạc nhiên nhìn cô trân trối. Tối nay cô thực sự khác, anh nghĩ.

Cho đến lúc đó cô vẫn luôn bằng lòng với việc lùi lại sau khi liên quan đến chuyện bàn thảo công việc làm ăn của anh - cô lắng nghe, và anh tin là, học hỏi, nhưng cô chưa bao giờ tự mình đưa ra gợi ý.

“Chà, anh nghĩ sao, Rose,” Craig hỏi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ phải cân nhắc,” Selden nói cứng nhắc.

Mắt hai người đàn ông nhìn sững vào nhau, như hai đối thủ chuẩn bị chiến đấu, thì Janey đột nhiên đứng dậy, thốt ra một tiếng cười như một con chim non vui vẻ. Kết quả là, Selden nhận thấy với một chút khó chịu, ngay lập tức khiến anh ta - Craig quay sang chú ý vào cô.

Ý thức được họ đang nhìn mình, cô băng qua phòng và ngồi vào ghế bành cùng với Selden, để cô trên thực tế là ngồi trên đùi anh. Anh dịch hông để có chỗ cho cô, nghĩ rằng đã đến lúc cô phải để ý đến anh. Anh bắt gặp ánh mắt Craig, không để lộ chút cảm xúc nào cả, mỉm cười. Craig khẽ gật đầu, miệng trễ xuống, như thể đột nhiên anh đã bị lừa, mặc dù anh ta không hiểu tại sao. Nhưng Selden hiểu: Craig đã tin rằng sự chú ý thân mật của Janey có nghĩa gì đó; rằng cô thực sự quan tâm tới anh ta, nhưng giờ anh ta thấy rằng Selden mới là người mà cô *thực sự* quan tâm...

“Bảo quản lý của anh gửi sách cho tôi,” Selden nói, nghĩ rằng sau khi trật tự được lập lại trong thế giới của anh, anh có thể tỏ ra hào phóng.

Craig hiểu ý và đứng dậy. “Tôi nghĩ là mình nên về. Lorraine sẽ dắt lũ chó ra ngoài.”

Janey uể oải đứng dậy, như thể tâm trí và cơ thể cô bị thứ gì đó khác chiếm mất, và chìa bàn tay mảnh dẻ ra, nhào tới trước hôn lên má Craig. “Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ? Tôi rất muốn chúng ta ăn tối cùng nhau, chỉ bốn chúng ta thôi, gồm cả vợ anh...”

Như thể được nhắc nhở về khoảng cách xã hội giữa hai cặp đôi, Craig nói, “Ồ, Lorraine hiếm khi tới những nhà hàng mà tôi tin chắc là Selden đưa cô đến...” và đột nhiên Janey cầm lấy tay anh ta.

“Đừng vớ vẩn,” cô nồng nhiệt nói, đưa anh ra cửa rồi ngoái lại nhìn Selden. “Nếu được lựa chọn, có khi bọn tôi ăn ở hàng bánh kẹp bên đường ấy chứ. Phải không Selden?”

Và Selden, thấy nhẹ nhõm, như thể một mối nguy hiểm mơ hồ đã qua, nói, “Hắn rồi...”

Khi cánh cửa đóng lại sau Craig, Selden quay sang Janey và kéo cô lại. “Xin lỗi em,” anh vừa nói vừa cười. “Craig hơi bị chán. Anh ta chẳng hề thay đổi gì kể từ hồi bọn anh học Harvard cùng nhau.” Anh nghĩ cô sẽ đồng ý với anh, nhưng thay vào đó cô lùi lại và bước vào phòng khách.

“Chán á?” cô lưỡng lự nói. “Em không nghĩ là anh ấy chán gì cả. Thực ra, em nghĩ đây là một trong những buổi tối thú vị của mình đấy chứ.”

“Thật à?” anh nói, thành thực ngạc nhiên. Anh lại nhớ đến sự khác biệt về quan điểm của họ liên quan tới cuốn sách của Craig, và anh cau mày. “Chắc, chắc chắn là anh ta thích em... mà Craig thì chẳng thích ai bao giờ.”

“Chà!” cô nói, cười khế. Cô băng qua phòng khách tới cửa sổ, nhìn xuống Phố 63. “Em ước gì...”

“Sao cơ?” anh hỏi.

Cô quay lại, tựa vào bậu cửa sổ như thể đột nhiên cô lo lắng. “Em chỉ ước mình có nhiều thời

gian hơn với những người như Craig. Anh ấy rất thông minh... và hiểu biết thực sự về đời sống...”

“Ha,” anh nói cộc lốc, đột nhiên chán chủ đề Craig Edgers. Anh cầm chiếc phong bì từ bàn viết lên. “Dù thế nào, bọn mình có nhiều chuyện phải bàn. Anh đã thuê một thám tử tư...”

Nghe từ “thám tử tư” cô hoảng sợ nhìn anh, và anh tự hỏi cô nghĩ gì mà lại sợ hãi thế. Anh giơ chiếc phong bì lên và lắc. “Cái này chứa những thông tin đáng tin ngạc...”

“Về chuyện gì?” cô kêu lên.

Anh nhìn cô, không hiểu phản ứng của cô. “Về Patty và Digger,” anh nói. “Em sẽ rất hài lòng với anh cho mà xem. Hóa ra là Marielle Dobrosey đã kết hôn...”

Janey nhìn anh kinh ngạc, mặt cô giãn ra nhẹ nhõm. “Thật á?”

“Tin tốt lành,” Selden tự tin nói. “Thế nghĩa là đứa bé có khả năng không phải con Digger...”

Anh nghĩ cô sẽ phấn thích với thông tin này, nhưng đột nhiên cô cau mày và quay lưng ra cửa sổ. “Ồ,” cô nói. “Nhưng em nghĩ...”

“Mình có nên gọi cho Patty và nói cho cô ấy bây giờ không?” anh hỏi. “Anh nghĩ mình có thể làm việc đó cùng nhau.”

“Ồ không,” cô nói, bước một bước về phía anh. “Ở châu Âu giờ muộn lắm rồi... quá nửa đêm rồi, và...” Cô cắn móng tay, như thể ngăn mình khỏi khóc.

Cử chỉ của cô làm anh thấy tràn ngập tình thương dành cho cô, và anh đứng dậy, ôm cô vào lòng. “Sao thế em yêu của anh?” anh hỏi. “Anh đã nghĩ em sẽ vui. Lẽ ra em nên gấp tay thám tử tư này, ông ta y hệt như ở trong phim...”

“Không có gì,” cô nói, quay đầu đi. “Chỉ là em bảo Mimi là Zizi phải chuyển đi vì Patty có thể sẽ ở trong căn hộ đó... Em nghĩ nó và Digger sẽ không hòa giải, và giờ Mimi sẽ giận em...”

“Nhưng tại sao Mimi lại quan tâm chuyện Zizi ở đâu chứ?” anh hỏi, dùng tay ôm lấy mặt cô và quay lại về phía anh. “Em không nói là...”

“Ồ Chúa ơi, không!” Janey vội vàng nói. “Họ chỉ là bạn bè...” Cô lùi lại một bước, tay che chuỗi ngọc trai.

Anh bật cười, đột nhiên anh hiểu ra tại sao cô lại cư xử như vậy. “Em sợ phải không?” anh hỏi, và cô gật đầu. “Sợ anh sẽ cáu vì chuyện chuỗi ngọc trai...”

Mắt cô đột nhiên mở to và ngân ngấn nước. “Em không tìm được,” cô khóc. “Nhất là khi Mimi mua sợi dây chuyền kim cương một trăm năm mươi ngàn đô...”

“Ít nhất thì cho anh xem thứ anh mua cho em được không?” anh hỏi, kéo tay cô ra khỏi cô. Cô ngượng nghịu đứng, hơi ngả đầu ra sau và nghiêng cổ, như một bé gái biết mình sẽ bị trừng phạt và cương quyết giữ vững lòng tự tôn của mình.

Anh chạm vào chuỗi ngọc trai rồi kéo cô lại gần anh. “Anh bảo này,” anh nói, thì thầm vào tai cô. “Anh sẽ cho phép em giữ chuỗi ngọc trai, nếu em hứa là sẽ đi xem nhà ở Connecticut...”

Trong một giây, mắt cô tối sầm lại như thể cô bị ngáng trở bất thành linh. Nhưng rồi cô thở dài

và gật đầu. Và lẽ ra anh đã hoàn toàn vui vẻ với phản ứng của cô, anh nghĩ, nếu trên mặt cô không lộ ra cái vẻ dờ dẫn hoàn toàn như vậy.

Con mẹ Janey Wilcox hóa ra là một con khá khôn, Mimi tức giận nghĩ, kéo đôi bốt ngắn lên. Cô nghe tiếng người hầu đi lại trong phòng ngủ, và cô gọi lại.

“Vâng, thưa bà Paxton?” Gerda hỏi, thò đầu vào qua ngưỡng cửa phòng thay đồ.

“Bọn trẻ ổn hết chưa? Tôi phải ra ngoài gặp ông Paxton.”

“Bọn nó đang chơi trên máy tính,” Gerda nói.

“Tốt,” Mimi nói. Cô cầm cái ví Fendi da rắn nhiều màu lên, kiểm tra để chắc chắn nó có đựng thỏi son và lược rồi. “Bọn tôi sẽ đi mất vài tiếng, vì thế nhớ cho bọn trẻ đi ngủ sớm.”

“Vâng, thưa bà Paxton,” Gerda nói, bắn khoăn bởi giọng Mimi hơi gắt.

Mimi bước trên hành lang và qua phòng khách vào sảnh. Sảnh này dẫn sang một hành lang khác, ở cuối là phòng người giúp việc và hai phòng ngủ nhỏ dành cho bọn trẻ con George. Cô ló đầu vào một trong hai phòng ngủ: Georgie và Jack đang ngồi chơi game trên máy tính, như hai con thú nhỏ ngồi chồm hổm trước đồng lửa. Chúng gần như không nhìn lên khi cô bước vào. “Chúc hai con ngủ ngon,” cô nói. “Bố và cô sẽ về muộn, vì thế đừng đợi.”

“Chúc ngủ ngon,” Jack lẩm bẩm. Trong một giây, Mimi tự hỏi cô có nên nỗ lực như một bà mẹ mà hôn chúc ngủ ngon không, nhưng cái vẻ mặt không thân thiện của Georgie làm cô đổi ý. Và cô khẽ đóng sầm cửa lại, đột nhiên nhớ ra bọn trẻ có vẻ yêu Janey đến mức nào.

Con mẹ Janey chết tiệt, cô nghĩ, lấy chiếc áo khoác từ tủ trong sảnh trước và khoác lên vai. Bề ngoài thì không phải là lỗi của cô khi em gái cô cần một nơi để ở, nhưng Mimi ngờ là có gì đó lừa bịp bên trong. Không phải là nội dung cô nói mà là cái cách cô đề cập đến chuyện đó - không thông báo gì trước, và bằng một cái giọng cao ngạo, như thể cô muốn trả thù vì chuyện gì đó mà Mimi đã làm.

Nhưng mọi chuyện trở nên cực kỳ bất tiện, cô tức giận nghĩ, bước vào thang máy. Người trông thang máy mỉm cười với cô, nhưng thay vì nói chuyện với ông ta, như mọi khi, cô chỉ khẽ gật đầu. Trong hai tuần nữa, cô và George sẽ phải đi Aspen. Và cô nghĩ mình có thể cho Zizi ở khách sạn, nhưng thế chỉ làm tăng khả năng bị bắt gặp. Vẻ đẹp căn hộ của Janey là ở chỗ nó bí mật: Không có người gác cổng để ý việc cô đến và đi, không có hàng xóm nào quá già hay quá nghèo có thể biết cô là ai. Chà, cô sẽ tìm ra cách nào đó, cô khó chịu nghĩ, đeo bao tay vào khi băng qua sảnh. Trong lúc đó, cô sẽ trừng phạt Janey một chút, giả vờ quá bận rộn không gặp được, để cô ta hiểu ra không bao giờ được phép dùng cái giọng cao ngạo với cô một lần nữa...

Người giữ cửa mở cửa cho cô, và cô bước ra ngoài. Tuyết rơi rất dày, cô bắt đầu bước về phía trước, định vào xe, nhưng đột nhiên cô nghe tiếng ai gọi tên mình, và nhận ra giọng Zizi, và giật bắn cả mình.

Trong một giây, cô đứng chết sững, và rồi, nhận ra cô hoàn toàn có thể bị nhìn thấy do ánh sáng từ sảnh hắt ra, vội dịch vào phía bên hông tòa nhà, vào chỗ tối cạnh bụi cây. Người Zizi phủ đầy tuyết, như thể anh đứng đợi bên ngoài đã rất lâu rồi, và ngay lập tức cô biết có chuyện gì đó không ổn.

“Có chuyện gì thế?” cô thì thầm hỏi, khao khát được phủi tuyết khỏi đầu anh, nhưng biết rằng bất cứ cử chỉ nào của cô cũng sẽ bị tay gác cửa quan sát và để ý.

“Anh phải nói chuyện với em,” anh nói. Nét mặt anh giận dữ, như thể anh đã chịu một sự sỉ nhục lớn và đó là lỗi của cô.

“Mình không nói chuyện ở đây được,” cô nói, căng thẳng nhìn quanh. “Mai em gặp anh được không?” cô nài nỉ. Và rồi nói thêm, “Em phải đi gặp George bây giờ...”

“Đó lúc nào cũng là vấn đề,” anh nói về kinh tởm. Và trong một giây, cô biết anh sắp sửa chia tay với cô.

Cô lùi lại vài bước, như thể để anh bớt giận đi. “Xin anh đẩy, cưng à,” cô nói về hợp lý, biết rằng cách duy nhất để tránh tình huống trở nên xấu đi là phải giữ bình tĩnh. “Mai mình nói chuyện nhé. Em sẽ đến gặp anh sau bữa trưa. Có lẽ khoảng hai giờ...”

Anh bướng bỉnh lắc đầu. Cô có thể thấy anh đã cương quyết. “Mình không nên gặp nhau nữa,” anh nói, với sự giản dị đến đau đớn. Cô đã biết cuối cùng thì chuyện này có thể xảy ra. Nhưng cô lùi lại một bước, cảm thấy như thể bên trong mình đang vụn nát, ý thức được mình không được gây ra một cảnh tượng gì, và rằng cô không thể thay đổi quyết định của anh. Zizi trẻ và thường bản khoăn không biết sống thế nào. Và khi anh đã quyết định thì anh cương quyết giữ lấy nó, như thể bắt tất cả sự bối rối của anh phải khuất phục.

Cô muốn hét lên, “*Tại sao?*” như một con thú bị thương, nhưng nhiều năm được huấn luyện về mặt xã hội đột nhiên làm cô hiểu ra. Và cô đã bình tĩnh trở lại, và với một vẻ mặt hoàn toàn bình thản, cô hỏi, “Vậy anh sẽ đi đâu?”

Trông anh nhẹ nhõm khi thấy cô sẽ không làm ầm lên, và chuyện đó làm cô tổn thương hơn bất cứ gì khác, cô buồn rầu nghĩ. “Anh sẽ đi châu Âu,” anh nói. “Chiều nay anh gặp Harold Vane, và mai anh đi.”

Cô mỉm cười với anh như thể anh là một người lạ tại một bữa tiệc cocktail, cảm thấy như thể cô đang đứng ngoài cơ thể của chính mình, nhìn hai người trong một bữa tiệc. Cô chìa tay ra. “Vậy thì tạm biệt,” cô nói.

Anh cầm lấy tay cô, tìm trên khuôn mặt cô một phản ứng sâu đậm hơn, nhưng cô không thể làm thế với anh. Và rồi, trong một khoảnh khắc xúc động, anh nhoài tới và ngượng ngịu ôm lấy vai cô, hôn lên má cô.

“Một ngày nào đó anh sẽ giàu,” anh nồng nhiệt nói. “Và rồi anh sẽ quay lại tìm em.”

Cô quá kinh ngạc không nói được gì. Anh thả cô ra và lùi lại một bước. Nếu anh không quay đi, nếu anh lại tiến lại gần cô hay cố nói gì đó với cô nữa, cô sẽ ngất mất, cô nghĩ, cô sẽ ngã dúi dụi xuống vỉa hè...

Nhưng anh không tiến lại gần cô. Sau một ánh nhìn dài cuối cùng, anh đột ngột quay đi và bắt đầu rảo bước trên vỉa hè, rẽ ngoặt một phát ở phố dưới như thể anh không dám quay đầu nhìn lại.

Cô đứng đó nhìn theo anh trong vài giây, và rồi bình tĩnh trở lại. Cô bình thường đến kỳ lạ, cô nghĩ. Vấn đề giờ đây là phải loại bỏ việc này ra khỏi tâm trí cô, cho đến khi cô chỉ còn một mình và có thể phân tích và rên rỉ đau đớn. Kiểu gì đó, chân cô nhúc nhích, đưa cô đến chiếc xe; Muhammad ra khỏi xe và mở cửa.

“Tôi hy vọng anh ta không làm phiền bà,” ông ta nói. Cô ngồi vào ghế sau. Cửa đóng lại phía sau với một tiếng click.

“Không có gì,” cô nói thẳng băng, khi Muhammad vào ghế trước. “Cậu ấy là một người bạn cũ của tôi... Cậu ấy chỉ vừa mới báo cho tôi biết mẹ cậu mất.”

“Kính khủng quá,” Muhammad nói. “Tôi hy vọng cậu ấy ổn.”

“Tôi nghĩ... cậu ấy khá buồn,” cô lơ đãng nói, tự hỏi sao mình lại tham gia vào cuộc trò chuyện ngắn này.

Chiếc xe vòng qua góc, và bắt đầu bò lên đại lộ Madison. Cuối cùng họ cũng tới khách sạn Carlyle, và Mimi ra khỏi xe. George ngồi ở một bàn với các cộng sự kinh doanh; trải qua màn giới thiệu thật là mệt mỏi. Cô có nên uống gì không nhỉ? Không, cô sẽ không uống gì, và cô nghĩ tuyệt thật đẹp, nhưng bất tiện. George cuối cùng cũng đứng lên, và họ ra ngoài qua cửa xoay, với George đi sau cô. Anh chưa bao giờ có được chút hành động lịch thiệp đàn ông, như việc một người đàn ông lẽ ra phải ngồi vào ghế sau xe trước, để người phụ nữ không buộc phải dịch qua một bên, hay đàn ông luôn phải đi qua cửa xoay trước, để phụ nữ không phải đẩy cửa. Bước ra vỉa hè, anh dừng lại và nhìn quanh quất con phố, hỏi, “Mình nên gọi Pike hay Muhammad?”

Cô dừng lại, sững người vì sự phi lý của câu hỏi, và bởi hiện thực có hai chiếc xe và hai người tài xế. Khi cô còn nhỏ, mọi người đều biết cô có xe và tài xế riêng, nhưng có hai xe và hai tài xế sẽ bị coi là thừa và xa xỉ, và thay vì thấy tình huống này buồn cười, như mọi khi, giờ đây cô lại thấy nó thấy buồn chán...

“Gọi Muhammad đi,” cô nói. Đầu gối cô tự dưng có cảm giác yếu ớt, và cô sợ chúng sẽ không đỡ cô nếu cô cố bước lên vào chiếc xe tải.

“Làm theo ý em thôi,” George nói, giữ cửa xe mở cho cô.

Khi anh ngồi vào cạnh cô, cô thấy anh đang cực kỳ hài lòng với bản thân - mặt anh lộ vẻ như anh vừa mới ký được một vụ lớn. Lúc sáng, anh yêu cầu cô gặp anh ở Carlyle, hứa sẽ có chuyện “ngạc nhiên,” và cô đã tò mò, nhưng giờ cô hầu như chẳng còn lòng dạ nào. “George,” cô hỏi, đặt tay mình lên tay anh, “chuyện ngạc nhiên ngày mai nói được không? Hôm nay em hơi... ồm.”

Theo bản năng George nhấc tay mình ra khỏi tay cô, và khi anh làm vậy, cô nhận ra mình thực sự thấy buồn nôn. Cô cảm thấy buồn nôn ghê gớm, nhưng trong một giây, nó qua đi, và cô ngã người ra sau ghế.

“Sẽ chỉ mất vài phút thôi,” George hứa, chẳng nồng nhiệt mấy, và rồi anh bắt đầu nói chuyện với Muhammad về thị trường chứng khoán.

Mimi mặc kệ anh, như kiểu cô vẫn thường làm những ngày này, và cố nghĩ đến cái giường của mình, nơi, nếu cô may mắn, cô có thể được nằm lên trong nửa tiếng nữa. Nhưng cũng chẳng mấy dễ chịu - George cũng sẽ nằm trên giường, và nhìn khuôn mặt tròn nhàm chán của anh, đột nhiên cô ước gì mình có thể thoát khỏi anh. Cô nghĩ đến chuyện hét vào Muhammad dừng lại, và ra khỏi xe; cô sẽ đến một quán bar và uống rượu cho tiêu sầu. Nhưng cô không làm thế được... chiếc xe đã dừng lại trước một tòa nhà trên Phố Park và 69...

Mimi nhìn ra cửa xe, bối rối nhìn cánh cửa gỗ nặng nề. Ngay lập tức cô nhận ra nó. Cô biết căn hộ mà từ cánh cửa đó dẫn lên - một trong những cô bạn gái của cô đã sống ở đó khi còn nhỏ, và sau đó, mặc cho căn hộ đã đổi chủ vài lần, cô đã tới dự hàng chục bữa tiệc ở đó. “Em không hiểu,” cô nói. “Mình đi dự tiệc à? Nhà Finchberg không ở đây nữa hơn một năm rồi...”

George cầm lấy tay cô và kéo cô ra khỏi xe. “Mình không đi dự tiệc,” anh nói, vui vẻ nhướng

mày lên, “nhưng anh chắc chắn hy vọng là mình sẽ *tổ chức* vài bữa tiệc của chính mình...”

Cô dừng lại và thở đều, ngay lập tức hiểu ra ý của anh. “Ôi George,” cô há hốc mồm, nhận thấy vì một lý do nào đó dường như cô thấy khó thở. “Anh không...”

“Thực ra là anh có đây,” anh nói, nhấn chuông. “Anh đã mua ngay lập tức trước khi nó kịp ra thị trường.”

Họ bước qua sảnh và vào cái thang máy bé xíu. Đột nhiên Mimi có cảm giác khó chịu rõ rệt là ruột mình đang giãn ra không kiểm soát nổi và cô thấy mặt mình không còn một chút máu. Nhưng George dường như không để ý - anh chẳng bao giờ để ý gì ở cô, cô tuyệt vọng nghĩ, và anh gần như đối xử với cô như một nhân viên...

Cửa thang máy mở ra và họ bước vào một sảnh rộng rãi. Mimi cố nhìn quanh, nhưng đầu óc cô quay cuồng, và một bóng người dường như hiện ra trong tầm mắt cô mờ mờ. Việc sửa sang và trang trí lại căn hộ sẽ mất hàng tháng trời, cô nghĩ, đặt tay lên đầu để cái bóng đen đang lớn dần mất đi, và rồi George sẽ trông đợi cô mở tiệc chiêu đãi xa xỉ - đó chính là lý do anh đã lấy cô. Nhưng cô định lừa ai chứ, cô tuyệt vọng nghĩ, khi tiếng ong ong trong đầu mỗi lúc mỗi lớn hơn. Đây là cuộc đời cô, cô đã chọn nó. Và bây giờ, với căn hộ này, sẽ không bao giờ, vĩnh viễn không có cách nào để thoát khỏi nó...

Và cử chỉ điên rồ cuối cùng, cô tóm lấy cổ tay áo khoác của George, cảm thấy chất vải cashmere mềm trượt qua ngón tay mình trước khi cô ngã xuống sàn nhà khảm đá hoa cương thế kỷ mười tám.

Bây giờ là giữa tháng, và tính đến lúc này, trừ sự vụ với Zizi ra, Janey đang có một tháng Mười hai tuyệt vời.

Trong khi cả nước đang ám ảnh với vụ scandal bầu cử tổng thống, một phần của xã hội New York quan tâm tới những thứ quan trọng hơn: Một cách cụ thể, Show Thời trang của Victoria's Secret. Lần đầu tiên trong lịch sử, chương trình sẽ được phát trên tivi. Vào tuần lễ trước show diễn, mọi tờ báo trong thành phố đã đăng những bức ảnh và câu chuyện về các cô người mẫu, và tờ *New York Times* đã đăng một bài chuyên mục về lợi ích của việc cho những phụ nữ gần như khỏa thân xuất hiện trên mạng truyền hình. Kết quả là Janey được nhận ra hầu như ở khắp mọi nơi cô đi, và trong khi “danh tiếng” của cô không phải là loại khiến người khác hỏi xin ảnh của cô, nó cũng đủ hoành tráng để cô có được chỗ tốt nhất ở Dingo's, nhà hàng mới đông khách mới mở hồi cuối tháng Mười một.

Vì những lý do chỉ có thể giải thích được tương tự như tại sao đột nhiên ông lại quyết định rời tổ, Dingo's đã trở thành nơi ăn trưa. Trong hai tiếng một ngày, từ mười hai rưỡi đến hai rưỡi, Dingo's là lãnh địa riêng của nó, đầy những âm mưu và hiểm họa che giấu và những trò chơi quyền lực nho nhỏ, mà với những thực khách thì rất thú vị nhưng lại rất đáng sợ những linh hồn tội nghiệp thỉnh thoảng tạt qua Dingo's mà không ý thức được gì, để rồi được bảo là không bàn nào còn trống, hoặc việc đợi chờ phải mất ít nhất hai tiếng đồng hồ.

Show diễn của Victoria's Secret diễn ra vào thứ Năm. Thứ Ba trước buổi diễn người ta thấy Janey đã ăn trưa ở Dingo's lần thứ ba trong tuần đó: Đầu tiên với Selden, rồi với em gái cô, và giờ đây, vào chiều thứ Ba, với Craig Edgers. Chủ nhà hàng, một gã người Scotland tóc bạc sớm tên là Wesley, ra hiệu cho cô và giờ hai tờ thực đơn lên cao, dẫn cô qua đám đông tới một trong năm bàn được dành riêng cho các ngôi sao nổi tiếng và các nhân vật quyền lực nhất trong thành phố. Sự chú ý chưa bao giờ làm cô thất vọng, nhắc cho cô nhớ rằng vẻ đẹp thực sự có phần thưởng riêng của nó - và trong những giây phút này, Janey nảy ra ý nghĩ rằng cô gần như chả cần thành tựu “thực sự” gì khi cô có thể ra lệnh được ngồi ở bàn tốt nhất trong nhà hàng riêng tư nhất ở Manhattan.

Và cô càng sung sướng hơn khi được nhìn thấy là đi cùng với Craig Edgers. Anh ta giờ là một bằng chứng sống không gì bác bỏ được về văn chương ở Manhattan, rằng một nhà văn có thể sáng tạo ra một tác phẩm vừa mang tính trí tuệ vừa có giá trị thương mại, cuối cùng đã kết thúc cuộc tranh luận kéo dài suốt hai mươi lăm năm qua trong giới xuất bản: Liệu một tác phẩm văn chương có thể bán được nhiều bản như cái thông thường bị coi là “rác rưởi”? Craig đã trả lời câu hỏi đó bằng thành công của mình. Và gần như khắp mọi nơi, Janey đến đều có ai đó nhắc đến cuốn sách của anh. Mọi người đều thích cuốn sách nhưng thú nhận là không thích tác giả mấy. Anh bị coi là một kẻ hợm hĩnh, kiêu căng và xấu tính.

“Chính xác thì anh mong đợi điều gì chứ?” Janey đã hỏi anh trên điện thoại khi tường thuật lại một trong những câu chuyện cô nghe được. “Sau rốt thì anh đã thay đổi bộ mặt xuất bản Mỹ. Hiển nhiên là mọi người sẽ ghen tị.”

Dẫu vậy, sự ghen tị không hề gây ảnh hưởng gì lên vị thế mới của Craig, và Janey thỏa mãn khi nhìn thấy ánh mắt tò mò và ngạc nhiên lúc họ băng qua phòng đến bàn của mình. Craig trưng ra bộ râu bốn ngày không cạo, mà giới diễn viên năm năm trước vẫn hay có một này, nhưng Janey đoán chắc là mọi người sẽ nhận ra anh. Đám đông ở Dingo's không chỉ tự hào họ là người

tạo ra tin, mà còn là người thạo tin và hiểu rõ những người bị đưa tin trước khi thông tin đó lan ra bên ngoài. Craig là một sao ngôi sao mới, và việc Janey đã bắt được anh, và rằng anh - một trí thức thực thụ - lại giao lưu với cô, khiến cho cô có một vị thế trí thức mà trước kia cô chưa bao giờ có được.

Họ ngồi và bàn và Craig nhìn cô bằng ánh mắt lém lỉnh, mà lúc này Janey đã biết được là một đòn phòng vệ hay dùng mỗi khi anh thấy bất an hay khó ở. Anh vụng về mở khăn ăn và trái lên đùi, nhìn quanh phòng với vẻ tò mò không che giấu. “Vây thế này,” anh nói, “là Janey Wilcox. Của một ngày thường nhật.”

“Hoặc là với Janey Wilcox,” cô nói. Mặt cô có một vẻ hào hứng đặc biệt mỗi khi cô xuất hiện giữa công chúng - nó được tạo ra để thu hút ánh mắt của người khác nhưng đồng thời lại tỏ vẻ là không hề để ý gì đến chúng. Bằng một giọng bồn chồn, cô nói thêm, “Thôi nào Craig. Hẳn là anh đã đến đây rồi chứ? Suy cho cùng anh là nhà văn New York quan trọng nhất đã xuất hiện trong hai mươi năm trở lại đây.”

Là một người tự mãn ở trí tuệ của mình, Craig nhạy cảm đến nỗi bực với những lời nịnh bợ dễ dàng. Và ngay lập tức anh ta thấy thoải mái, nhào tới trước để nói rằng thực ra là anh có tới Dingo's rồi, với quản lý của mình, nhưng họ lại được xếp cho một cái bàn nhỏ ở Siberia ở phòng sau. Janey biết phải phản ứng như thế nào: Giận đùng đùng trước cái kiểu anh bị đối xử trước khi anh trở nên nổi tiếng. Đó là một trong những phàn nàn của Craig - cùng với sự hời hợt và giả tạo của xã hội New York. Về bản chất, Janey chẳng hề phản đối gì chuyện giả tạo hay hời hợt, nhưng ngay lập tức cô hiểu rằng đây là một chủ đề họ có thể gắn bó với nhau. Và cô khuyến khích Craig công kích, thậm chí bản thân còn thêm vào vài chuyện: Cô kể cho anh về cái kiểu kinh dị mà cô đã bị đối xử trước khi cô trở thành một người mẫu cho Victoria's Secret, và đã bóng gió tới những rắc rối của mình với Comstock Dibbles - những chuyện mà cô thề là đã không dám nói với cả Selden.

Kết quả là giờ đây Craig Edgers phải lòng cô như điên như dại.

Sự quyến rũ là do cô hoàn toàn tính toán, và gần đây cô có một niềm tin chắc nịch rằng đàn ông như Craig Edgers - những nghệ sĩ trí tuệ hiểu được ham muốn của linh hồn con người - là bạn tri kỷ đích thực của cô, là loại đàn ông mà cô nên đánh bại. Việc cô quyến rũ Craig lại hoàn toàn khác với việc cô quyến rũ một người đàn ông như George. Đàn ông như George thú vị chỉ bởi vì họ có tiền, trong khi đàn ông như Craig không cần tiền cũng đã thú vị.

Thoạt đầu cô khéo léo thiết lập mối quan hệ bạn bè qua điện thoại với anh trước, sử dụng lý do là Selden có thể sản xuất bộ phim của anh. Chuyện đó dẫn tới buổi ăn trưa ở nhà hàng Mexico trên Đại lộ Hai gần căn hộ của anh, và vào ngày khác, là một chuyến đến thăm căn hộ của anh vào buổi chiều. Căn hộ của anh gồm hai phòng ngủ trong một tòa nhà cao bằng gạch trắng, được xây dựng cho tầng lớp trung lưu vào cuối những năm năm mươi. Nó rất tồi tàn và được trang bị đồ nội thất Scandinavi rẻ tiền có lẽ được mua hồi những năm tám mươi. Những bức ảnh chụp anh và vợ, Lorraine, ở các năm khác nhau trong cuộc hôn nhân, treo trên tường, và một bức tường đầy sách là sách. Janey xem các bức ảnh, thực tình quan tâm loại phụ nữ mà Craig đã lấy làm vợ, và không phải thất vọng: Lorraine là loại phụ nữ xinh đẹp một cách nhạt nhòa cỡ bằng tuổi anh, để một kiểu tóc trong suốt nhiều năm - tóc xù dài ngang vai chòi ra hai bên đầu như hai cái cánh. Janey đã nhận xét, bằng một giọng giả tạo ngụ ý khinh thường, rằng Lorraine trông “hay”.

Lý do vờ vịt để cô đến thăm là cô muốn xem bộ sách kinh điển của Craig, mà cô giải thích là một trong những đam mê bí mật của cô, và giờ tiếp theo trôi qua trong sự căng thẳng đầy dục tính. Janey không hề có ý định ngủ với Craig. Nhưng cô cũng không định từ chối nếu thời điểm đúng và hoàn cảnh đem lại lợi thế cho cô. Khi cô xem cuốn *Đại gia Gatsby* của Craig - một bản in đầu tiên có chữ ký tác giả - cô đã thấy việc tác động lên một người đàn ông dễ thế nào, và

một kế hoạch đã hình thành trong đầu cô.

Ý tưởng rất đơn giản: Cô sẽ sản xuất bộ phim được chuyển thể từ cuốn *The Embarrassments*. Thoạt đầu thì ý tưởng này có vẻ điên rồ, nhưng càng nghĩ về nó, cô càng thấy nó hợp lý. Đến lúc này, Craig đã không đồng ý bán cuốn sách cho Comstock Dibbles, vì hắn không chịu để cho anh viết kịch bản, nhưng Craig không cần Comstock Dibbles, hay thực tế, bất kỳ xưởng phim nào cả - nếu có nhiều tiền như thế. Và cô biết rất nhiều đàn ông giàu có sẵn lòng bỏ tiền ra, những người thích thú việc chơi một gã như Comstock Dibbles. Cô có thể dụ được George Paxton đầu tư, và rồi Craig sẽ viết kịch bản, và cô sẽ tìm đạo diễn và diễn viên, có lẽ đích thân cô cũng đóng một vai nữ. Và với Selden, chuyện này chả phải là ngạc nhiên lắm ư?

Và lúc này đây, ăn trưa với Craig, cô định sẽ khéo léo triển khai kế hoạch của mình. Bồi bàn quanh quẩn quanh bàn họ như ruồi. Đám đông ở Dingo's đang lén trao đổi những ánh mắt - và Janey tưởng tượng, đồn đại hoang đường về việc cô đi ăn với Craig. Hất tóc qua vai, Janey nhào tới Craig, và với một tiếng cười khúc khích, cô nói, "Giờ không ai dám đưa anh tới Siberia đâu." Craig mỉm cười đắc thắng với cô và nói, "Đặc biệt là không phải lúc này. Anh kể với em việc tạp chí *Time* muốn viết một câu chuyện về anh chưa nhỉ?" Và rồi đảo mắt, như thể anh đã luôn mong đợi lời mời như vậy, nói thêm, "Cuối cùng thì cũng có."

"Ồ, Craig!" Janey nói, cảm thấy phấn khích. Quan điểm chung ở New York là bạn bè ta càng nổi tiếng, trông ta càng bánh bao. Và cô không ngăn mình tưởng tượng bài báo về Craig trên tờ *Time* sẽ ảnh hưởng tới đời cô thế nào. "Họ sẽ cho anh lên trang bìa chứ?"

"Họ đang bàn chuyện đó. Nhưng lẽ tự nhiên, anh hơi lo lắng." Anh ta nhìn cô đầy ẩn ý. "Em biết những việc kiểu này mà, Janey. Mình không kiểm soát được họ viết những gì và họ nhìn từ góc độ nào. Và anh không muốn làm hỏng danh tiếng của mình vì xuất hiện trên một tạp chí dành cho số đông tầm thường."

"Nhưng anh phải xuất hiện," Janey vừa nói vừa cau mày. "Anh phải thấy tại sao việc này lại quan trọng đến vậy."

"Nói anh nghe xem," anh ta nói. Và Janey không thể không sung sướng ngất ngây khi mà Craig Edgers, chính là Craig Edgers, ngôi sao văn học, đang hỏi xin ý kiến của cô!

"Hãy nghĩ đến tất cả những người mà anh sẽ ảnh hưởng," cô nói về nhiệt tình, như thể chủ đề này đã là mối quan tâm quan trọng nhất đời của cô. "Những người có lẽ chưa bao giờ đọc những cuốn sách vĩ đại trong đời mình, những người nghĩ rằng 'văn chương' nghĩa là nhàm chán!" cô kín đáo liếc xuống đĩa mình. "Chúa ơi, Craig," cô diu dàng nói. "Được trao cho cơ hội để ảnh hưởng nhiều người như thế... Tại sao chứ, không gì hơn là một vinh dự. Đó là việc mà một ngày đó em muốn làm... Có... có ý nghĩa thực sự trong việc đó. Diễn đạt thế nào nhỉ? Đó là một cuộc đời hoàn toàn đáng để sống..."

Craig mỉm một nụ cười độ lượng với cô. "Không hẳn là thế, nhưng cảm xúc thì đúng vậy."

"Ồ, theo lẽ tự nhiên nó đúng thế," cô bạo dạn nói. "Anh sẽ phải bỏ qua chuyện hình ảnh, mà nghĩ đến việc anh sẽ giành được những gì."

Anh ta ngồi ngả ra và trầm ngâm nhìn cô. "Em là người duy nhất anh có thể nói chuyện được về những thứ thế này. Vợ anh không muốn nghe..."

"Chỉ vì chị ấy sợ hãi. Bởi thành công của anh. Đột nhiên, cuộc đời *của anh* đã thay đổi và chị ấy không biết phải làm gì với mối quan hệ của hai người."

"Nhưng có vợ để làm cái gì nếu cô ấy cố tình không chịu hiểu?" Craig hỏi, nghịch cái đĩa.

Janey mỉm một nụ cười bí ẩn nhưng không nói gì. Hầu hết phụ nữ sẽ dùng nhận xét của Craig về vợ làm cơ hội tô vẽ mình là vượt trội hơn Lorraine trong việc hiểu và cảm thông. Nhưng Janey hiểu quá rõ rằng việc đó sẽ thất bại - nó sẽ khiến một người đàn ông nghĩ rằng ta tuyệt vọng muốn được ở bên anh ta. Và cách để điều khiển một người đàn ông là để cho anh ta tự hiển mình cho bạn.

Thực vậy, trong vài giây, Craig nhoài tới và nói, “Anh đã nghĩ đến em.”

“Em cũng đã nghĩ đến anh,” cô nói, nhận thấy đây là một cơ hội hoàn hảo để giới thiệu kế hoạch của mình.

“Chuyện này nghe có vẻ điên rồ. Nhưng anh đang nghĩ... Anh sẽ biến em thành một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết tiếp theo.” Anh ta ngồi ngả ra và nhấp một ngụm nước, trầm ngâm quan sát cô.

“Ồ, Craig,” Janey nói. Cô hơi bị bất ngờ, và mất vài giây để tập trung lại vào chiến lược của mình. Đột nhiên cô nhìn thấy anh ta khi anh ta có thể có cái vẻ bề ngoài với một ai đó không biết anh ta và không quen với những thành tích của anh ta. Ấn tượng lẫn át, ngoài chiếc áo sơmi caro, là một gã không sạch sẽ cho lắm, chắc chắn là rất nhiều ngày không đánh răng, có gàu bám trên mí mắt và mụn đầu đen ở sau lưng.

Và rồi, bằng một cử chỉ khiến cô choáng váng, khi mà họ đang ngồi giữa bao người, anh ta nhoài tới và vung về đặt tay mình lên tay cô. Trong một giây, người cô cứng đờ. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra rằng nếu anh ta nghĩ cô thấy anh ta đáng ghê tởm, anh ta sẽ rút lui và cô sẽ mất anh ta. Thay vào đó, cô đặt tay kia lên tay anh ta và nói, bằng một giọng dò đưa đầy ẩn ý, “Em biết là mình nên hãnh diện, nhưng thật tình, Craig ạ, em sợ. Tại sao, cách mà anh miêu tả vài người trong tiểu thuyết của anh... khá là nham hiểm. Anh có thể khá cay độc, anh biết đấy, mà em không thể *tưởng tượng* được anh sẽ miêu tả em như thế nào - có lẽ là một con chó cái chuyên nuốt trọn đàn ông!” Và Craig bật cười nói, “Chuyện anh miêu tả em như thế nào khá rõ ràng mà, Janey. Em biết là anh mù mịt vì em!”

“Em có biết điều đó không, Craig?” cô hỏi - đủ ngây thơ, nhưng có chút cảnh báo trong giọng mình.

Craig không nhận lấy ẩn ý đó. “Nếu em không lấy thằng bạn thân chết tiệt của anh,” anh ta nói tiếp, “anh sẽ mời em đi xa với anh cuối tuần này.”

“Nhưng Craig,” cô kêu lên, giả vờ sốc. “Còn vợ anh thì sao?”

“Anh sẽ nói dối và bảo cô ấy anh đi Chicago. Gặp bạn bè cũ.”

Anh ta khá kỳ quặc và nghiêm túc thật sự, Janey nghĩ. Gần như là... dễ thương. “Mình có thể bảo Selden là anh đang viết một cuốn sách về em,” cô nói, tự hỏi anh ta sẽ đi xa đến mức nào. “Mình có thể bảo anh ấy mình cần ít thời gian với nhau, để anh có thể... nghiên cứu em.”

Giờ thì anh ta ở đúng ngay chỗ cô muốn anh ta. Mắt anh ta gần như lác xệch đi vì ham muốn khi anh ta cuối cùng cũng thốt ra được, “Nhưng anh không bao giờ có thể làm thế với Selden.” Anh ta nhấp một ngụm nước và nói thêm, “Hơn nữa, Selden sẽ không tin đâu. Cậu ấy đâu có ngu như thế. Cậu ấy biết anh thích em thế nào - cái thằng khốn đó có khi còn đang cười sau lưng anh!”

Janey trề môi ra. “Dĩ nhiên, anh nói đúng,” cô nói. “Nhưng nếu mình có thể nghĩ ra một cách... để dành thời gian bên nhau một cách hợp pháp...” Cô biết mình phải cẩn thận để không *cụ thể*

hứa hẹn chuyện tình dục với anh ta, mà đồng thời cũng khiến cho anh ta nghĩ thế, ở một điểm nào đó, anh ta có thể hiểu được. “Em cứ nghĩ mãi những chuyện điên rồ,” cô nói, nghịch cái đĩa. “Thực ra quá ngu xuẩn em không kể với anh được. Anh sẽ cười em.”

“Anh không bao giờ cười em cả,” anh ta nói.

Cô nhìn thẳng vào mặt anh, mặt đột nhiên nghiêm túc. “Nếu... *em* sản xuất phim *The Embarrasments* thì sao?”

Trong một giây, anh ta chỉ nhìn cô trân trân, mặt đờ ra không hiểu. Rõ ràng anh ta không bao giờ nghĩ mình sẽ nghe chuyện này, và trước khi anh ta kịp phản đối, cô vội nói: “Ồ thôi rồi. Em đã buột miệng nói ra mất rồi. Em biết là anh sẽ cười em mà,” và quay mặt đi.

“Không, không. Đó là một ý tưởng... *thú vị*.”

“Vâng, nó sẽ thú vị, nếu anh buồn suy nghĩ về nó,” cô nói ngọt như mật. “Anh muốn viết kịch bản và thành công ở Hollywood, và em có thể giúp anh. Thực ra thì tất cả những gì ta cần là tiền, ai đó bỏ tiền ra cho dự án. Và đó là việc em có thể làm. George Paxton là một trong những anh bạn thân của Selden, và là một người bạn thân của em nữa. Trước đây anh ấy có đầu tư vào phim ảnh. George sẽ... chà, George sẽ làm bất cứ thứ gì mà em yêu cầu anh ấy. Thậm chí anh ấy còn bảo liệu em có tìm được một dự án cho anh ấy...” cô nói dối trơn tru.

Mắt Craig nheo lại. “Còn Selden thì sao?” anh hỏi.

“Ồ, Selden!” Janey vui vẻ nói. “Đẹp ở chỗ đó. Selden có thể mua cuốn sách của anh... nhưng cả hai chúng ta đều biết là anh ấy sẽ không làm thế - anh ấy không đủ nhạy cảm để hiểu nó. Nghĩ xem anh ấy sẽ ngạc nhiên thế nào khi phát hiện ra. Sẽ là một cách tốt để dạy cho anh ấy một bài học.”

“Janey,” Craig nói vẻ kiên nhẫn. “Em đẹp và anh sẽ không bao giờ ngụ ý là em không thông minh. Nhưng em không có chút kinh nghiệm nào cả. Những kẻ ở Hollywood này kinh lắm. Ai cũng biết điều đó. Họ sẽ không... coi trọng em.”

“Bởi vì em là người mẫu Victoria's Secret?” Janey vừa hỏi vừa cắn môi. “Nhưng có thể có lợi thế. Em có thể hẹn gặp với bất kỳ ai... Và nếu chuyện làm người mẫu là vấn đề... thì em sẽ từ bỏ tất cả để có được cơ hội làm gì đó quan trọng!” cô kêu lên. “Đặc biệt nếu nó là việc gì đó, và *ai* đó, mà em cực kỳ tin tưởng.”

Cô quay sang anh ta với đôi mắt sáng rực, biết rằng không gì quyến rũ một người đàn ông hơn là đam mê, và cô kêu lớn, “Ồi Craig! Nếu anh không cho em làm việc với anh thì em không biết phải làm gì nữa!” Và đột nhiên, anh ta ngồi sát vào cô, vỗ về tay cô và thì thầm động viên. “Chà dĩ nhiên rồi, Janey. Nếu em thực sự muốn... Nếu em thực sự cảm thấy như thế... Dĩ nhiên là em có thể.”

Tiếng ầm ĩ sau ở sau cánh gà show diễn thời trang của Victoria's Secret của hàng trăm con người kích động không đủ lớn để át đi một giọng trẻ con cao vút lên trên: “Mà thật tình mỗi việc mình đẹp và có tiền của mình vào cái thời đại này cũng chưa *đủ*. Bây giờ một cô gái phải có khả năng thổi kèn thật siêu - khi được yêu cầu - và trên giường thì phải diễn đủ trò đồi bại. Em hỏi anh ấy, Đồi bại ý anh là sao? Và anh ấy bảo, làm lỗ dưới từ phía sau, ít nhất một tuần một lần, và rồi anh ấy nói gì đó về cổ chó...”

Giọng nói đó đột nhiên bị át đi bởi một tiếng nhạc chát chúa phát ra từ một vách ngăn mỏng che sàn runaway khi Janey quay ra phía người dẫn chương trình với một nụ cười tươi rói. Seraphina, một phụ nữ xinh đẹp tóc đen tên chỉ có một từ duy nhất, đang ngồi cách cô hai ghế

trước một cái gương trang điểm dài, đôi mắt nâu dịu dàng mở to. Sau hai buổi chiều tập dượt cùng thì Janey đã kết luận cô ả là một con bé xuân tóc. Chưa đầy hai mươi tuổi, nó chẳng có gì để nói ngoài chuyện những gã muốn ngủ với nó và gia đình mà nó bỏ lại ở một trang trại ở Nam Mỹ. Trong một thoáng, Janey đã tự hỏi cô có bao giờ có vẻ lố bịch như thế như Seraphina hồi bằng tuổi nó, nhưng quyết định là mình không thể. Cô kệ xác Seraphina, mặc dù lẽ nó đi khá khó khăn khi nó ở cùng một phòng. Giờ thì do người trang điểm đang thao tác, cố vẽ một đường quanh đôi môi đen đầy đặn đến mức trông giống như âm hộ, Seraphina tiếp tục khóa tay múa chân như điên.

Phía sau Janey, người trang điểm riêng của cô, Contadine, đang đứng trộn hai loại phấn nước nền trên tay. Mắt họ gặp nhau trong gương khi Contadine, người luôn có ý kiến về tất cả các chủ đề và cảm thấy nhu cầu phải chia sẻ quan điểm của mình, hất đầu về phía Seraphina. “Mà thật sự như thế à?” cô ấy nói, bước một bước và nhẹ nhàng chấm phấn lên mặt Janey. “Những chuyện mà em có thể kể cho chị,” cô ấy tiếp tục. “Dù mình có đòi hỏi từ đàn ông như thế nào, họ luôn nắm quyền. Cứ mỗi khi mình nghĩ mình có tự do hay độc lập, thì họ thay đổi ngay. Mẹ chứ. Mà cái trò internet ấy, chị biết không? Khiêu dâm ở khắp nơi. Hồi xưa thì họ được thối kèn đã là may mắn rồi. Giờ họ muốn ba em và một con khỉ, và tất cả họ phải tôn thờ cái bàn thờ dương vật...”

Contadine cười ngất, còn Janey thì môi chỉ bạnh ra thành một nụ cười lạnh nhạt. Cô đã nói hàng nghìn những chuyện này suốt bao năm qua, và vì cái gọi là tình bạn bè buộc ta phải cười vui rất là mệt mỏi. Và Janey hiểu rằng sao điện ảnh yêu cầu nhân viên làm tóc và trang điểm phải ngậm mồm lại. Nhưng nếu cô buộc mọi người im lặng, cô sẽ bị coi là một bà già khó tính. Tất cả những gì cô có thể làm là giữ im lặng và hy vọng Contadine sẽ hiểu ý.

Cô nhắm mắt lại một lúc, và Contadine hỏi, “Chị không căng thẳng đấy chứ?” Janey ném một ánh mắt ngờ vực vào gương và Contadine vỗ vai cô. “Em không nghĩ thế. Chị thì chả bao giờ.” Cô ta nhào tới trước, hạ giọng và liếc ra hàng ghế sau nơi mười một người mẫu của Victoria's Secret ngồi với đủ kiểu dạng đầu tóc và trang điểm. “Trời, chị là một trong số rất ít dân chuyên nghiệp thực sự ở đây. Một nửa trong số kia hầu như chưa lên sàn lần nào, và họ sẽ phải chìa mông ra khán giả ư? Toàn bộ chuyện này thật điên rồ, em nghĩ vậy.”

Vì câu nói này không hẳn buộc ta phải đáp lại, Janey chỉ nhún vai, nhưng Contadine vẫn nói không ngừng. “Chà,” cô ta nói, “em nghe bảo ít nhất thì chị cũng thành công. Em đọc đâu đó là chị đã kết hôn phải không nhỉ?”

“Đúng thế,” Janey nói. “Với Selden Rose.” Cô nhúc nhích người trong ghế và nhìn mình ngưỡng mộ. Mặc dù cô là người lớn tuổi nhất trong tất cả (chỉ duy cô Evie, người Đức, ba mươi tuổi, là gần bằng tuổi cô), theo đánh giá của cô thì hiện cô đang ở giai đoạn đẹp nhất. Ở vẻ đẹp của cô có sự viên mãn, và tự tin, và thứ gì đó khác nữa - trí tuệ, như thế cô có một cuộc đời thật sự ngoài sàn diễn - khác với những khuôn mặt nhạt nhẽo của các cô gái trẻ kia. Ấy vậy mà, sau mười lăm phút trong môi trường này, cô bắt đầu cũng thấy cái sự nhàm chán sợ hãi đang có khả năng dần phá hủy cô, cho đến khi cô chỉ là một cái vỏ ngoài gồm mặt, tóc, và thân thể, một cái vỏ biết đi lại và nói chuyện, nhưng bên trong thì đã chết...

“Ồ đúng rồi,” Contadine nói, bắt ngón tay. “Selden Rose. Tên anh ấy.” Cô ta gật đầu như thể cuối cùng đã hiểu ra cách giải bài toán. “Anh ta là... thợ chụp ảnh, phải không nhỉ?”

“Không,” Janey nói, thoáng khó chịu. Mọi người trong giới này luôn nghĩ rằng họ biết mọi người và mọi thứ, thật là mỉa mai khi mà thế giới của họ thật ra rất nhỏ bé. “Anh ấy là CEO của MovieTime.”

“Tốt cho chị quá. Thế còn tuyệt hơn nhiều,” Contadine nói. “Một doanh nhân. Mẹ em lúc nào cũng bảo là phải lấy doanh nhân. Họ ổn định.”

Janey nhìn chằm chằm vào Contadine, tự hỏi mình có nên mặc kệ cho cô ta hiểu nhầm về việc Selden làm không. Mà sau rốt thì thế có khác biệt gì đâu?

“Mà dĩ nhiên mấy tay doanh nhân có một đặc điểm là họ rất chán,” Contadine nói tiếp. “Em có một con bạn, nó quyết định là chơi với loại nghệ sỹ sáng tạo không bao giờ trả tiền cho bất cứ thứ gì đủ rồi. Vì vậy nó gặp gỡ một nhà đầu tư ngân hàng...”

Janey chịu hết nổi rồi, và mím một nụ cười khệnh khạng với Contadine. “Selden không hẳn là doanh nhân. Hồi trước anh ấy là chủ tịch của Columbia Pictures.”

Contadine dừng lại và khéo léo dùng một ngón tay dài búng vào chổi trang điểm, tạo ra một lớp bột phấn hồng lấp lánh. “Ahhhh,” cô ta nói, gật đầu về hiểu biết. “Đó là lý do vì sao em biết tên anh ấy. Em nghĩ là em có một con bạn từng hẹn hò với anh ấy.”

Janey nhắm mắt lại để Contadine tô phấn hồng lên mí mắt cô, kìm nén sự ngạc nhiên. Khu vực sau cánh gà ở một show diễn thời trang luôn là điểm nóng khét tiếng của những tin đồn, và nơi tạo ra tin đồn. Nếu cô để lộ ra mình quan tâm, Contadine sẽ truyền câu chuyện đi khắp cả thành phố vào ngày mai.

“Chị không chắc lắm,” Janey nói, cười nhạt. “Selden mới đến New York có sáu tháng, mà bọn chị cưới nhau đã được ba tháng. Và trước đó thì anh ấy kết hôn mười hai năm. Vì thế khó mà...”

“Em biết là đúng thế mà,” Contadine yếu ớt nói. “Giờ chị nhắc đến Columbia Pictures thì em nhớ ra hết rồi. Đó là cô bạn Estie của em. Nó là ca sỹ - hay tự gọi mình thế,” Contadine nói với một nụ cười nhạt. “Nhưng chỉ là em bắt công thôi. Estie tài năng thực sự. Và nó trác táng lắm. Chỉ là do nó có sắc đẹp.”

“Ngạc nhiên ghê,” Janey nói.

“Chậc, nó là loại gái làm đàn ông phát điên lên.” Contadine nhào người tới về bí mật. “Một trong những hoàng tử Anh - em không nhớ ai - theo đuổi nó đấy. Anh ta đưa nó tới St. Barts. Nhưng vụ này kín lắm và không ai biết gì cả. Nhưng nó đã gọi được cho em từ trong phòng tắm, bảo tay đó có chim bé xiu.” Contadine nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Janey, và vui vẻ nói tiếp, “Ồi chị sẽ thích nó cho mà xem. Và em thề với chị là nó kể với em sau vụ đó, nó hẹn hò với Selden Rose. Em nhớ là vì Selden Rose là một cái tên buồn cười. Em không có ý xúc phạm gì, nhưng nghe như tên một nha sỹ ấy.”

Janey quay người trên ghế và thốt ra một tiếng cười ngắn, khó chịu. “Đó chính là bằng chứng cô ấy không biết Selden. Chẳng ai có thể gọi anh ấy là nha sỹ cả...”

“Ồ, em không bảo là nó *gọi* anh ấy là nha sỹ,” Contadine nói tiếp, với sự dai dẳng đến khó chịu. “Chỉ là cái tên đó khiến em nhớ tới một nha sỹ. Nó bảo anh ta cực kỳ cương quyết - nó không thích thú gì mấy, chị biết loại gái đó mà, nó muốn lấy Tom Cruise cơ - nhưng nó nghĩ anh ấy sẽ bỏ vợ và lấy nó, cho đến khi có rắc rối vì chuyện một sợi dây chuyền...”

“Một sợi dây chuyền!” Janey nói.

“Vâng. Esite là loại gái... chị không tin nổi trang sức và quà tặng mà đàn ông cho nó đâu. Một gã còn tặng nó cả con Ferrari để nó đi hẹn hò với gã. Em ghét nó vì thế, nhưng sự thật là, Estie cần tiền. Nó lùn quá không làm người mẫu được, và mặc dù nó có thể hát, nhưng nó lại không biết diễn chút nào...”

“Chà, cô ta không phải loại Selden thích, chắc chắn thế,” Janey nói, với một sự tự tin vững vàng.

“Tôi hiểu chồng mình, và anh ấy không thể chịu nổi loại phụ nữ như vậy. Mặt khác, nếu cô Estie này theo đuổi anh ấy...”

“Ồ, Estie không bao giờ chạy theo đàn ông trong đời,” Contadine nói tron tru, quệt một dải phấn nâu lên má Janey. “Dù thế nào, nếu là em thì em chẳng để tâm. Sau rốt thì chị là người lấy anh ấy, không phải Estie.”

Janey không nói gì khi cô tiêu hóa thông tin này. Rất có khả năng là không một lời nào trong đó là sự thật, và rằng Contadine nhằm Selden với ai đó, nhưng mặt khác, cũng có thể có chút sự thực trong câu chuyện này. Janey chưa bao giờ nói chuyện với Selden về lý do anh ly hôn: vào một số lần hiếm hoi cô nhắc tới chuyện này, anh chỉ mỉm cười, như thể anh xấu hổ, và nói rằng lý do cũng y hệt khi các cặp chia tay thôi.

Nhưng chẳng có thời gian mà nghĩ về nó, vì ngay giây tiếp theo, Contadine đã lùi lại nói, “Được rồi đó, trông chị hoàn hảo rồi,” và ngay lập tức người phụ trách trang phục tiến lại muốn cô thử “bộ” đầu tiên của cô xem có vừa không - một chiếc áo ngực có gấn xêquin màu xanh. Janey theo chị ta đi qua sàn, vẫy tay với đám người mẫu, stylist, báo chí, người quay phim, dân làm truyền thông. Khi cô len người qua những giá quần áo, một gã lùn tịt mặc vớ vest kẻ caro chạy lại chỗ cô. “Cung ơi!” gã hét lên. “E! Entertainment Television muốn phỏng vấn cô, ngay bây giờ!”

“Đợi tí, Walter,” cô bình tĩnh nói với tay làm PR. “Bảo họ phỏng vấn Evie trước đi. Cô ấy sẵn sàng rồi.”

“Chưa,” Walter nói. “Cô ấy vừa cãi nhau với người trang điểm - anh ta bảo mặt cô ấy béo quá. Như thế đó là lỗi của anh ta. Dĩ nhiên tôi nghĩ là mình cũng sẽ nhạy cảm nếu ai đó gọi tôi là cái xúc xích Đức trên báo...”

Walter trong giây lát bị xao nhãng bởi một tiếng hét vui sướng được nhận ra của một gã thanh niên trẻ. Và Janey đột nhiên thích thú cái không khí xung quanh này. Cô cho tay qua quai gấn xêquin của chiếc áo ngực màu xanh và quay về phía cái gương nhỏ. Người phụ trách phục trang của cô, Marie, giơ hai quả nâng ngực bằng silicone lên. “Ồ không,” Janey nói. “Ngực tôi đủ to rồi.”

“Mọi người đều mang nó cả.”

“Tôi là cup C rồi,” Janey nói. “Tôi không cần to hơn.”

“Nhưng tất cả các cô gái khác đều sẽ to hơn. Chị không muốn làm cô có ngực nhỏ nhất ngoài đó chứ?”

“Marie,” Janey vui vẻ nói, “cô có nghĩ có một mối quan hệ trực tiếp giữa việc thị trường chứng khoán lên với kích cỡ bộ ngực phụ nữ không?” Đó là câu hỏi mà Craig đã đặt cho cô vào bữa trưa hôm nọ, dẫn đến mười lăm phút bàn luận về đàn ông, phụ nữ, và tiền bạc. Trong khi Janey bộc lộ quan điểm của mình, Craig ngồi chăm chú lắng nghe, là việc mà Selden dường như chẳng bao giờ làm. Nhưng cô trông đợi gì chứ? Craig là một người trí thức thực sự, và trí thức thực sự hiểu rằng mọi người đều thông minh và rằng mọi người đều có quan điểm đúng, chỉ cần có *ai* đó lắng nghe. Còn Selden... chà, như Craig chỉ ra, Selden hơi con buôn, mặc dù Janey không chắc mình hoàn toàn đồng ý.

Marie hất tay lên bực bội. “Tôi thì biết gì về thị trường chứng khoán?” cô hỏi. “Chị nghĩ là tôi đủ tiền để ném vào thứ như thế à?” Cô ta tiến tới trên tay cầm quả nâng ngực, và Janey để cô ta luồn cái thứ silicone mát lạnh đó vào dưới ngực mình, đẩy ngực lên lộ ra một phần lớn bên ngoài chiếc áo ngực xê quin màu xanh.”

“Giờ thì trông tôi như một nhân vật trong phim hoạt hình,” Janey phàn nàn. Cô quay sang Marie, và với một nụ cười ranh mãnh, nói, “Tôi đang cân nhắc chuyện lấy hai túi nước biển nâng ngực ra. Cô nghĩ sao, Marie?”

Marie trông như thể sắp chết đến nơi. “Chị không thể làm thế được!” cô mắng. “Chị sẽ hủy hoại sự nghiệp của mình. “Và việc đó làm sao đóng vai trò là sự gợi cảm hứng cho những phụ nữ khác nữa?”

“Janey? Bây giờ nhé?” Water Speck hỏi, xuất hiện sau giá treo đồ của cô. Janey nhìn về phía Marie, cô này đảo mắt và gật đầu.

“Cô biết mảnh rồi đấy,” Walter nói, giơ một chiếc váy quần màu hồng bằng lụa. “Cô yêu Victoria's Secret, vân vân và vân vân, Victoria's Secret khiến phụ nữ thấy yêu mình hơn...”

“Thật á?” Janey hỏi.

“Cô sẽ không bắt đầu gây ra rắc rối gì đấy chứ?” Walter nói, đẩy cô về một góc phòng nơi một đội camera đang chuẩn bị sẵn. “Evie là đủ tồi tệ rồi... Lúc nào cũng là các cô gái lớn tuổi... Các cô sang ba mươi và đột nhiên nghĩ mình vừa có não.”

“Có lẽ đúng thế đấy,” Janey bật cười. Cô ngồi xuống một chiếc ghế được chỉ và nghiêng đầu để người trang điểm chạm phấn lên mặt. “Nhưng anh không phải lo, Walter. Tôi đang nghĩ đến chuyện bỏ nghề. Theo đuổi những đam mê khác.”

“Chúa ơi không,” Walter thì thầm.

“Đó có phải là một tuyên bố chính thức không?” có người hỏi.

“Dĩ nhiên là không,” Walter nạt.

“Nào, Janey,” người phỏng vấn nói. Cô ta là một ả tóc vắng chừng hai mươi lăm. Những nét tầm thường được giảm đi duy nhất nhờ việc cô ta làm cho một hãng truyền hình. “Trong chừng mười lăm phút nữa, chị sẽ bước ra ngoài đó trước hàng ngàn người... gần như là khóa thân!”

“Phải. Đúng thế,” Janey nói, như thể cô thấy viễn cảnh đó hơi xám xịt.

“Chuyện đó... có làm chị căng thẳng không?” cô gái hỏi. “Tôi không bao giờ có thể làm được việc đó, dù có trả cho tôi bao tiền chăng nữa!”

Janey mỉm một nụ cười cảm thông, nghĩ rằng vấn đề là ở chỗ đó: Không ai sẽ trả cho cô ta cả... Cô nói lớn, “Tôi nghĩ cơ thể mình như là nghệ thuật. Nếu cô là người mẫu, nghệ thuật là cơ thể cô, như cách mà một bức tranh là nghệ thuật với một họa sỹ.”

“Chúa ơi!” cô kia kêu lên. “Tôi chưa bao giờ nghĩ người mẫu là nghệ sĩ cả. Kể từ giờ tôi sẽ nhìn người mẫu với một sự kính trọng mới!”

Janey nở một nụ cười giả tạo lớn với cô ta.

“Bây giờ là câu hỏi mà chúng tôi đều hỏi các cô gái,” cô kia nói tiếp. “Hôm nay chị có làm gì đặc biệt để chuẩn bị cho show diễn không?”

“Không hẳn,” Janey nhún vai. Chắc chắn là con ngốc này không cần nghe về việc cô đã tiêm collagen vào môi mình hai hôm trước, hay việc cô đã tẩy lông vùng bikini hôm qua. “Thẳng

thần mà nói, tôi làm những việc hay làm. Tôi gấp bàn bạc vài chuyện với đại diện của mình vào buổi sang, rồi tôi ăn trưa với bạn thân Craig Edgers.”

Cái tên đã tạo ra được hiệu ứng mong muốn: “Craig Edgers?” cô kia ré lên. “Tiểu thuyết gia best-seller ư? Hai người đã nói chuyện gì?”

“Ồ, mối quan hệ giữa thị trường chứng khoán và nó ảnh hưởng thế nào tới tiếp nhận của chúng ta về cơ thể phụ nữ hoàn hảo,” Janey nói vẻ tự nhiên.

Trong một giây, cô kia nhìn cô đỡ dẫn, rồi nhanh chóng che giấu đi bằng cách nói, “Chà, chắc chắn là chúng ta sắp sửa được nhìn thấy những cơ thể hoàn hảo ở đây! Cảm ơn chị rất nhiều, Janey. Và cảm ơn chị vì là một người mẫu thông minh và là nguồn khuyến khích cho phụ nữ thời đại ngày nay.”

“Hay. Hay lắm,” Walter nói, cầm tay Janey và kéo cô đi. “Tôi thích phần về bữa trưa với Craig Edgers.” Rồi anh ta lừng lại và nhìn cô, khẽ cau mày. “Cô không bịa ra đấy chứ? Nó đúng là loại mà các nhà báo chuyên mục lá cải sẽ tóm ngay lấy và...”

“Đừng có lộ bịch,” Janey nói vẻ chắc chắn. Chuyện có thể dẫn đến hiểu nhầm là cô đang hẹn hò không khiến cô bận tâm chút nào: Sau rốt, cô đã ăn trưa với Craig, và mọi người biết rằng báo chí lúc nào cũng viết sai mọi thứ.

“Một tình bạn giữa cô và Craig Edgers,” Walter hớn hờ nói. “Chuyện đó rất tốt. Mà hai người ăn trưa ở đâu thế?”

“Dingo’s,” Janey nói. “Còn ở đâu nữa?”

Bữa tiệc sau đêm trình diễn được tổ chức tại câu lạc bộ đêm Lotus. Với Selden nắm tay mình, và Mimi cùng George theo sau, Janey tiến vào bữa tiệc trong những ánh đèn chup lóe mắt, cảm thấy như thể tất cả những gì trong đời cô cuối cùng đã tụ họp lại để tạo nên giây phút chiến thắng này. Cô khá chắc là không cô gái nào khác từng được nhận nhiều sự ca tụng như cô. Và cô sung sướng tận hưởng cái ý tưởng rằng cô là người duy nhất được nhận sự ca tụng đặc biệt. Một khi vào trong bữa tiệc, cô nhanh chóng được bao quanh bởi những người chúc tụng. Từ khóe mắt cô thấy em gái mình với Digger, quanh họ báo chí không còn sôi nổi vây quanh nữa, có lẽ là vì họ đã không chia tay; đứng cách đó vài bước là Comstock Dibbles. Cô không nghe gì từ hấn hay luật sư của hấn kể từ lúc nói chuyện với George, và tràn ngập niềm vui chiến thắng, và biết rằng hấn sẽ không dám làm ầm lên trong một sự kiện xã hội, đặc biệt khi cô là ngôi sao, cô quyết định đối mặt với hấn.

Cô tìm thấy hấn ở quầy bar, đang nói chuyện với một nữ diễn viên tên là Wendy Piccolo. Wendy người nhỏ tí, cao chưa tới mét sáu, trong tâm trí của Janey gần như là vô hình. Bước qua Wendy và nhướn mày lên vẻ ngây thơ con trẻ hết mực, Janey nói to, “Comstock! Em không gặp anh cả thiên niên kỷ rồi đấy! Anh không gọi cho em nữa à?”

Comstock quay lại, mắt lóe lên giận dữ. Nhưng đúng như cô nghĩ, hấn đủ hiểu chuyện để kìm nén cảm xúc cá nhân. Nhanh chóng bình tĩnh lại sau cú tiếp cận bất ngờ của cô, hấn lười nhác nói, “Chỉ bởi vì anh không gọi được cho em thôi. Giờ em nổi tiếng quá rồi, đâu có thời gian cho bạn bè cũ nữa.”

“Comstock, em lúc nào cũng có thời gian cho anh. Anh biết điều đó mà.”

Hấn quay đi nhấp một ngụm rượu, có lẽ hy vọng rằng Janey sẽ biến mất, bởi khi quay lưng lại, mặt hấn lộ vẻ không tin nổi khi cô vẫn đứng đó. Cô mỉm cười khệnh khạng với hấn, như thể ngụ ý rằng cô không sợ hấn nữa, và hấn đành chịu thua bằng cách hỏi cô dạo gần đây cô thế nào.

“Em phải nói là lấy chồng thích lắm,” Janey nói, liếc sang cả Wendy để bao gồm cả cô ta vào cuộc trò chuyện này.

“Ồ, giờ thì tôi biết chính xác chị là ai rồi,” Wendy nói, như thể trước giây phút đó cô không hề để ý tới Janey. “Chị là vợ của Selden Rose.”

“Đúng thế,” Janey nói với vẻ tươi tỉnh giả tạo. “Nhưng làm thế nào mà cô biết Selden?”

“Ồ, từ các bữa tiệc,” cô kia nói, nhún đôi vai gầy guộc. “Và bọn tôi có ăn trưa với nhau vài lần. Anh ấy lúc nào cũng nói về người vợ xinh đẹp của mình, Janey. Nhưng phải đến khi gặp chị thì tôi mới nhận ra.”

Janey bật cười, nhưng thay vì tự an ủi mình rằng không có gì diễn ra giữa Wendy và Selden đâu, nhận xét của Wendy lại khiến cô thấy mơ hồ khó chịu. Về bề ngoài thì Wendy hoàn toàn duyên dáng, nhưng bên dưới lời cô ta, Janey cảm nhận thấy sự xấu xa của một con mèo có thể đột nhiên nhào tới cào mình không vì lý do gì cả, và cô lạnh lùng nói, “Tôi đảm bảo sẽ nói với Selden là có gặp cô.”

“Selden đang cố đánh cắp Wendy khỏi tay tôi,” Comstock nói, nheo mắt lại trên ly rượu.

“Thật thế à?” Janey nói.

“Anh ấy muốn tôi đóng trong một seri truyền hình mới. Nhưng tôi bảo với anh ấy tôi chỉ đóng phim điện ảnh thôi. Mặt khác, Selden rấtttttt giỏi. Và tất cả các tác phẩm của anh ấy quá *trí tuệ*,” Wendy nói, phát âm từ đó như thể nó là một miếng kẹo ngon lành. “Nhưng dĩ nhiên là chị biết điều đó. Chị lấy anh ấy mà.” Cô kia mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên, tự dưng khiến cho Janey muốn nghiêng nạt cô ta dưới gót giày mình. “Anh ấy có đến không? Tôi phải ra chào anh ấy mới được. Tôi không muốn anh ấy nghĩ tôi lờ anh ấy đi.”

Cô bỏ đi, và Janey nghiêng sang Comstock với một nụ cười khinh bạc. “Trời ơi,” cô khẽ nói. “Cô ta nhỏ thật đấy.”

“Cô ấy nhỏ,” Comstock đồng ý. “Nhưng cô ấy là một trong những nữ diễn viên tài năng nhất ở Mỹ ngày nay.”

“Thật buồn cười,” Janey nói. “Chả thể nào biết được.”

“Ồ, cô ấy rất khiêm tốn. Và sự nghiệp của cô ấy không được quản lý tốt lắm trong năm năm qua. Đó là một trong những lý do anh muốn giúp cô ấy.”

“Và sau khi anh giúp cô ấy... anh có cho luật sư của mình gửi thư đến đòi cô ấy phải trả tiền cho anh không?”

Những lời này được nói ra bằng đúng cái kiểu ngây thơ mềm mỏng của Janey, và thoát tiên, Comstock chẳng có phản ứng gì, ngoài việc sầm mặt xuống thành một vẻ đáng sợ gần như khiến Janey phải sợ hãi lùi lại. Nét mặt hằn dờng như nói rằng, “Tôi sẽ đập gãy xương bánh chè của cô,” và cô biết nếu mình không thôi đi, hẳn sẽ làm mọi thứ có thể để hủy hoại cô. Cô đã phải làm cho hẳn biết rằng hẳn đã sai, và với một vẻ hách dịch, cô hỏi, “Sao?”

Hắn khịt mũi vẻ kinh tởm. “Anh đang tự hỏi khi nào em có đủ gan để giải quyết chuyện này. Em có thể nghĩ rằng nếu em không làm gì cả, nó sẽ tự động biến đi. Và cái trò lợi dụng luật sư của George Paxton để chơi lại anh. Sai lầm rồi đấy. Em sẽ phải đích thân tới gặp anh.”

Janey gần như phá lên cười. Một cơn giận điên rồ chiếm lấy cô, làm tan biến đi nỗi sợ hãi mà mới phút trước cô cảm thấy. “Xin lỗi, Comstock ạ, nhưng *anh* điên rồi,” cô mạnh dạn nói, không tin nổi mình gan đến mức dám thách thức hãn thế này. “Anh đã cho luật sư của mình xử lý tôi. Sao anh dám? Hơn nữa, tôi đã kiếm được món tiền đó, hoàn toàn công bằng.”

“Ồ, tôi tin chắc là cô nghĩ mình đã kiếm được,” Comstock nói với một nụ cười nham hiểm. “Cái loại như cô lúc nào chẳng thế. Và tôi nghĩ là cô chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ cho luật sư của mình xử lý cô.”

“Vậy anh sẽ không nhận chút trách nhiệm nào ư?” cô hỏi, biết rằng đây là một trong những cái mảnh mà bọn đàn ông giàu có, thành công hay dùng khi họ bị dồn tới chân tường: Họ đơn giản là bảo chẳng biết gì cả.

“Đúng thế đấy,”

“Và tôi nghĩ anh sẽ bảo rằng anh không hề biết rằng tôi đang nói gì.”

“Ồ, tôi biết cô đang nói gì,” hãn giận dữ nói. “Và nếu cô đã làm điều đúng đắn... nếu ít nhất cô đến gặp tôi trước... Ngay cả luật sư của George Paxton cũng sẽ không giúp được cô trong vụ này, và tin tôi đi, họ không muốn dính vào đâu.” Hãn nhào về phía cô với một nụ cười đáng sợ và giọng chuyển hoàn toàn. Nói như thế, với một người ngoài đàn nhìn vào, họ đang nói chuyện hoàn toàn vui vẻ với nhau, hãn nói, “Cô đã gây cho tôi rất nhiều phiền phức, Janey ạ, và đó là chuyện tôi sẽ không quên. Cuối cùng tôi cũng sẽ thoát ra khỏi vụ đó, nhưng tôi tự hỏi làm sao cô ra được.”

Cô há hốc mồm và cảm thấy tim mình đập thình thịch vì vừa giận dữ vừa sợ hãi. “Sao anh dám đe dọa tôi?” cô nói.

“Đừng coi đó là một lời đe dọa,” hãn nói. “Coi nó là lời cảnh báo ấy.”

Cô há miệng đáp trả, nhưng đúng giây phút đó Mimi xuất hiện trước họ. “Xin chào, Comstock,” cô nói về đề chịu, chìa mặt ra nhận một nụ hôn lên má. “Tôi chắc là anh phải thích show diễn lắm. Janey tuyệt quá nhỉ?”

“Đỉnh của đỉnh. Ai mà nghĩ được mỗi việc đi cũng được trả nhiều tiền như thế?” hãn hỏi với một nụ cười ác độc.

Janey đáp lại bằng một nụ cười lạnh nhạt. Niềm thích thú duy nhất của cô là nghĩ hãn sẽ tức giận và choáng váng đến mức nào khi phát hiện ra cô chính là nhà sản xuất của *The Embarrassments* chứ không phải hãn.

“Thế Mauve đâu?” Mimi hỏi.

Hãn nhìn cô ngạc nhiên. “Tôi cứ tưởng phụ nữ các cô nắm thông tin của nhau hơn chứ,” hãn nói. “Cô ấy ở Palm Beach.”

“Ồ, đúng rồi,” Mimi nói. “Cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé?”

“Tôi chắc là cô sẽ nói chuyện với cô ấy trước tôi đấy,” hãn nói. Hãn cầm ly lên và bỏ đi.

“Chà,” Mimi nói, mím một nụ cười lạnh nhạt với Janey. “Chuyện gì thế không biết?”

“Ai mà biết được?” Janey nhún vai, điên cuồng tự hỏi không biết Mimi đã nghe lén được bao nhiêu. “Comstock điên ấy mà...”

“Cũng như nửa thành phố New York này thôi,” Mimi nói. Janey nhìn cô. Cô không gặp Mimi vài ngày nay - mỗi lần cô gọi cho Mimi thì cô ấy bảo đang bận gì đó và phải cúp máy - và giờ cô nhận ra cô kia đang cư xử kỳ lạ. Đột nhiên hoảng loạn, cô tự hỏi liệu Mimi có nghi ngờ chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Zizi không, nhưng cô nhanh chóng tự trấn an mình rằng chuyện chỉ là do cô đã bảo Mimi rằng Zizi phải chuyển đi - và Mimi đã thấy em gái cô và Digger vẫn chưa chia tay chia chân gì.

“Nghe này, Mimi,” cô nói. “Em xin lỗi chuyện Zizi. Em không hề biết là Patty với Digger sẽ làm lành...”

“Ồ, dĩ nhiên là em không biết rồi,” Mimi lạnh lùng nói. Và rồi cô bỏ đi.

Janey định đuổi theo - cô không muốn có rắc rối gì với Mimi, đặc biệt khi cô bắt đầu mời George vào dự án bí mật của cô - nhưng cô lại bị xao lãng khi nhìn thấy Wendy Piccolo đang ngồi giữa Selden và George.

George ngồi với ly martini trước mặt mình, nhìn ra căn phòng với thái độ ngụ ý rằng anh chỉ chịu đựng tình huống này cho đến khi anh có thể thoát ra để đi về nhà. Nhưng Selden thì nhào qua Wendy, và họ đang cười khúc khích như thể nói một chuyện đùa riêng. Đầu họ chụm vào nhau gần đến nỗi gần như là chạm sát. Đôi mắt nâu lớn của Wendy sáng lên còn mái tóc đen ngắn thì bóng lên như thể một cái mũ bảo hiểm dưới ánh đèn màu hồng của câu lạc bộ.

Trong một thoáng, Janey giận điên lên, ý nghĩ duy nhất của cô là sao Selden dám làm thế với cô trong cái đêm tuyệt vời của cô, khi cô là ngôi sao, ngay trước một đám đông như thế này. Nhưng cô bình tĩnh lại; sau rốt, vẻ bề ngoài thì chẳng có chuyện gì bất thường đang diễn ra cả. Selden nhìn lên cô và mỉm cười, đồng thời mắt Wendy cũng ngược lên và nhận thấy cô. Một lần nữa, chẳng có gì bất thường trong cử chỉ của họ. Nhưng với Janey thì rõ ràng đang có gì bất thường xảy ra. Ngay lập tức sau khi nhận ra cô, Selden và Wendy tiếp tục câu chuyện của họ như thể cô không là gì hơn một mối phiền hà.

Bản năng của Janey mách bảo là phải tìm người đàn ông hấp dẫn nhất trong phòng và đóng đưa lộ liễu với anh ta. Nhưng đúng giây phút đó George nhìn thấy cô và ngượng ngịu vẩy tay, và với một cái thở dài, cô ngồi xuống cạnh anh. Mimi ngồi xuống cạnh Selden và ngay lập tức bắt chuyện vào câu chuyện của Selden và Wendy, và khi sự chú ý của Selden bị xao nhãng, Janey cố tình lờ anh đi bằng cách ngồi tựa vào George về cực kỳ mệt mỏi, và đi xa đến mức cho phép George làm một hành động thân thiết là hôn lên trán cô.

“Uống rượu của anh đi, Janey,” anh nói, đẩy ly martini về phía cô. “Trông em mệt mỏi quá.”

“Còn anh thì không uống gì cả.”

“Trong tuần thì không uống được,” anh nói. “Anh không bao giờ hiểu nổi tại sao người ở New York tối nào cũng đi ra ngoài. Sao những bữa tiệc lớn nhất luôn vào tối thứ Hai, chẳng hạn? Nó phá hỏng những ngày còn lại trong tuần.”

“Anh nghĩ họ có những việc hay ho hơn để làm với thời gian của mình...”

“Nhưng họ lại không có,” anh nói, mỉm cười với câu đùa của mình. “Nào, còn em, Janey,” anh nói. “Em là siêu mẫu, nhưng anh lúc nào cũng nghĩ em là một người nghiêm túc. Anh vẫn nghĩ em có thể - và nên - làm gì đó hơn nữa với đời mình.”

Trong một giây, cô rạn giọng lên và vội nói, “Thật ra George, có một dự án mà em nghĩ mình có thể làm cùng nhau...”

“Thật à?” anh nói.

“Nhưng em không muốn bàn ở đây.” Cô nhìn anh đầy ẩn ý và nói, “Có lẽ chúng ta ăn tối với nhau?”

“Bất cứ lúc nào. Chỉ để anh trao đổi lại với Mimi để đảm bảo cô ấy không có kế hoạch nào khác vào tối hôm đó.”

“Anh có gặp Comstock không?” cô hỏi vẻ tự nhiên.

“Anh thấy em nói chuyện với hắn. Anh cứ tưởng hắn là kẻ thù của chúng ta,” George nói. Giọng thân mật của anh làm cô thích thú. Và cô đột nhiên nhớ ra mình thấy anh hấp dẫn đến thế nào hai tháng trước, khi cô đi gặp anh trong căn hộ mới.

“Ồ, đúng thế,” cô hồ hởi nói. “Nhưng trong những dịp thế này thì khó mà tránh mặt hắn được.” Quay đầu qua một bên, để cô gần như thì thầm vào tai anh, cô nói, “Hắn nói những chuyện làm em hoảng, George ạ. Em sợ. Em đang băn khoăn có nên trả tiền lại cho hắn không.”

“Đừng có làm chuyện gì như thế!” anh thì thầm nói. Anh ngồi dịch lại một chút và quay mặt cô để nhìn thẳng vào mặt anh. “Em không hiểu chuyện đó sẽ có nghĩa thế nào về anh à?”

“Anh ư, George?” cô vừa nói vừa bật cười ngây thơ. “Em xin lỗi, nhưng em không nghĩ là nó có ảnh hưởng gì tới anh.”

“Ồ nó có đấy, em sẽ thấy. Bởi vì giờ em đã làm anh dính líu vào chuyện này. Anh đã phải trải qua rất nhiều rắc rối với luật sư của anh để họ gọi cú điện thoại đó, và họ đã gọi. Và từ những gì anh nghe được thì họ xử lý nó khá ổn. Vì vậy nếu em trả tiền cho Comstock bây giờ - thì nó sẽ khiến anh và luật sư của anh thành một lũ ngu. Nó chẳng khác gì một sự sỉ nhục!”

Trong giây lát Janey kinh hoàng. Cô thường không bao giờ phạm những sai lầm kiểu này trong việc nhận xét. Đột nhiên cô nhận ra mình tuyệt đối không có ý định trả lại tiền cho Comstock, và chỉ định nhắc với George để anh nhớ lại mối liên hệ đặc biệt của họ thôi. Và dĩ nhiên George coi việc cô nói là nghiêm túc. “Chúa ơi, George,” cô nói, đặt tay lên tim, để khiến mắt anh nhìn vào ngực cô. “Anh nói đúng, dĩ nhiên rồi. Em không biết bất cứ điều gì về chuyện làm ăn và mọi thứ được làm như thế nào. Nhưng em đã đến gặp anh xin lời khuyên trước, trước khi làm bất cứ điều gì. Vì thế chưa có gì xảy ra cả.”

George nheo mắt nhìn cô, trong khi Janey, hoảng sợ mình đã làm hỏng hoàn toàn cơ hội được làm ăn với anh trong tương lai, nhìn anh khẩn nài, cắn môi. “Xin anh đừng giận em, George,” cô thì thầm. “Em không nói thật đâu. Em chỉ đùa thôi... xem anh phản ứng thế nào...”

George nhìn cô như thể anh không tin cô. Và rồi, như thể anh vừa nghe một câu chuyện đùa vui vẻ, bật cười lớn.

“Em quá đáng quá thế, Janey ạ,” anh nói, lắc đầu.

Janey thở phào nhẹ nhõm. Phút nguy hiểm đã qua, và cảm thấy tự tin của mình quay trở lại, cô cho tay xuống dưới bàn và siết chân George. “Anh cũng thế,” cô nói vẻ dửng dưng.

Nhưng đột nhiên, Wendy tham gia vào câu chuyện của họ. Mimi mãi nói với Selden, bỏ Wendy ở ngoài, và giờ Wendy quay sang George như thể cô cương quyết đưa anh vào câu chuyện. Cô ta đúng là, Janey tức giận nghĩ, loại đàn bà lúc nào cũng phải là trung tâm của sự chú ý với đàn ông, mặc dù nếu chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài, ta sẽ không thể nghĩ rằng cô ta có nổi sự bạo dạn đó.

“Có phải tôi nghe anh nói chuyện kinh doanh không nhỉ?” cô này hỏi, với sự hồ hởi hơi vô duyên. “Tôi thích chuyện kinh doanh lắm rồi. Tôi đọc tờ *Wall Street Journal* hàng ngày.”

Lời nhận xét đó khiến Janey muốn bật cười lớn và đồng thời cũng khiến cô ghen tị ghê gớm. Cô cũng đọc *Wall Street Journal* - nếu không phải là hàng ngày, thì ít nhất vài lần một tuần - và kiểu gì đó, sự thật rằng cái con người nhỏ bé kia cũng đọc nó có vẻ như hạ thấp những nỗ lực của cô, làm chúng có vẻ thảm hại. Janey nói về tự mãn, “Dĩ nhiên là chúng tôi đang bàn chuyện làm ăn. George là một doanh nhân,” và Wendy đáp lại với George, “Ồ, tôi biết. Tôi đọc về anh trên báo suốt!”

Nhưng George, không giống như Selden, không hề mấy may quan tâm, và chỉ buồn đáp lại với một tiếng gằn hời hợt, “Chà, tôi hy vọng là không thường xuyên quá.” Janey tranh thủ cơ hội nhào qua Selden. “Anh yêu,” cô nói, “em rất mệt. Anh có phiền không nếu mình về?”

“Anh đã đợi để được về nhà suốt cả tối,” anh nói. Và rồi nói thêm, “Anh đã bảo Wendy rằng mình sẽ cho cô ấy đi nhờ về nhà. Cô ấy cùng đường.”

Hóa ra là Wendy chả “cùng đường” chút nào, khi mà cô ta sống ở một căn nhà gạch nâu ọp ẹp ở Lower East Side. Và trong suốt chuyến đi, Janey đã phải chịu đựng Selden và Wendy bàn bạc những điểm hay và dở của vô số vở kịch mà họ đã xem trong mười năm qua. Cuối cùng, khi thấy sự chán nản của Janey, Wendy vui vẻ hỏi, “Janey, chị đã bao giờ nghĩ đến chuyện đóng phim chưa?” và Janey trân trối nhìn cô ta choáng váng mất một lúc, rồi lạnh lùng đáp lại, “Nhưng tôi là diễn viên mà.”

Wendy nhìn từ Janey sang Selden trong một thoáng xấu hổ bối rối, làm Janey không thể ngăn mình tự hỏi không biết cô ta cố tình nói thế không. Nhưng Selden, hoàn toàn không ý thức được hành vi gian xảo của Wendy, cầm lấy tay Janey và tự hào nói, “Janey đã đóng một phim hành động phiêu lưu. Cô có nhớ...”

“Ồ tôi nhớ,” Wendy nói. “Tôi xin lỗi. Tôi chưa xem phim. Tôi thường không đi xem loại đó.”

“Janey được cả một hàng dài những cậu bé hâm mộ,” Selden nói.

“Ồ hẳn rồi,” Wendy nói. “Và cả những cậu già hói nữa!”

Họ phá lên cười khi Janey bực bội chìm vào im lặng. Và khi chiếc limousine cuối cùng cũng đỗ trước tòa nhà của Wendy và cô ta ra khỏi xe hứa sẽ đi ăn tối, Janey quay sang Selden và lạnh lùng nói, “Chà. Cô ta đúng là một người nhỏ bé kỳ quặc.”

Nhưng Selden, không biết là không biết thật hay cố tình lờ đi ẩn ý thực sự của cô, chỉ nói, “Ừ đúng vậy. Cô ấy có khiếu hài hước lắm. Cô ấy là một cô gái rất xuất sắc...”

“Xuất sắc?” Janey nói. “Em không nghĩ thế.”

“Ồ, nhưng đúng thế. Cô ấy thông minh kinh khủng và hoàn toàn tự học. Cô ấy quê ở vùng Appalachian Mountains ở Kentucky... Anh nghĩ cả gia đình cô ấy mù chữ. Em không thể đoán nổi là cô ấy xuất thân trong một gia đình là thợ mỏ than đâu...”

“Thợ mỏ than!” Janey khịt mũi. “Thôi nào, Selden. Chắc chắn là anh không tin vào chuyện đó chứ. Chuyện tốt lành như thế không thể là thật được...”

“Tại sao anh không nên tin vào nó chứ?” anh hỏi.

“Chà, dù thế nào, cô ta phải lòng anh phát điên. Cô ta suýt thú nhận điều đó ở quầy bar.”

Trong giây phút im lặng tiếp theo, Janey bực bội nghĩ nếu như thật sự không có gì, Selden sẽ ngay lập tức cười phá lên. Thay vào đó, anh quay sang cô, và với vẻ mặt bối rối, anh nói, “Janey, em đang ghen à?”

Janey vẫn đang chuẩn bị để nổi đóa lên, nhưng đột nhiên cô thấy mình lỗ bịch thế nào. Selden không bao giờ là người không chung thủy. Nhưng có lẽ có ích để anh hiểu rằng anh đừng bao giờ đùa giỡn với tình cảm của cô, và vì vậy, ngả đầu ra sau, cô thốt ra, “Em á? Ghen với Wendy Piccolo? Em không nghĩ thế đâu.”

“Chà, thế em nghĩ anh cảm thấy thế nào,” anh nói, siết chặt tay cô, “nhìn em ở trên sàn diễn, biết rằng tất cả đàn ông đang hau háu nhìn em...”

“Em nghĩ nó sẽ khiến anh cảm thấy mình rất đặc biệt,” cô nói, nồng nhiệt với anh. Giờ chủ đề đã quay về với cô, nơi nó thuộc về, đột nhiên cô lại thấy an tâm.

Anh nhào tới hôn lên má cô, rúc vào cạnh cô. “Em có phấn khích vì Giáng sinh không?” anh hồ hởi nói.

“Có lẽ có,” cô nói, bằng cái giọng đùa cợt trẻ con mà họ thường dùng với nhau khi mới cưới. “Nhưng em rất muốn biết anh nói cho em biết mình đi đâu, Selden Rose. Nếu không, làm sao em biết phải mang theo những đồ gì?”

“Anh bảo với em rồi, đồ mùa hè,” Selden tự hào nói. Janey khẽ cau mày khi nghe những lời này, từ lẽ ra phải dùng cho quần áo lúc đi nghỉ là “đồ đi resort.” Nhưng cô nghĩ Selden không biết được điều đó. “Em chỉ hy vọng nó sẽ là St. Barts...,” cô nói.

“Có thể,” anh nói, vui vẻ nhún vai. “Nhưng mà, có thể không. Nên nhớ đó là một chuyện ngạc nhiên.”

Cô cười khúc khích, đột nhiên nhớ ra kế hoạch của mình - và nghĩ về chuyện, nếu mọi thứ đi theo kế hoạch, chẳng mấy chốc cô cũng sẽ có một ngạc nhiên nhỏ cho anh.

Buổi sáng thứ Sáu sau show diễn thời trang của Victoria's Secret, Mimi ngồi trong căn hộ của mình, ngồi ở một bàn ăn gỗ gụ dài mười bốn foot. Cúi đầu, cô nhìn chăm chăm xuống đĩa trứng bác vẽ kính tằm. Ở cô có gì đó không ổn, cô nghĩ: Cô đói ngấu đói nghiêng, nhưng trong vài ngày qua, kể từ khi Zizi kết thúc mối tình của họ, cứ nhìn thấy, hay chỉ nghĩ thấy mùi thức ăn là khiến cô buồn nôn. Cô cầm nĩa lên, múc một ít trứng lên hy vọng nuốt được, nhưng trứng có màu xám vàng kính tằm, và cô bỏ cuộc, chùi miệng bằng góc khăn ăn. Món trứng này, không nghi ngờ gì, là dấu hiệu chứng tỏ sự khó chịu của đầu bếp khi phải chuẩn bị bữa ăn này - nó nghĩa là phải làm thêm việc và bà ta phải đến sớm. Nhưng Mimi đã rất cương quyết...

Với một ý tưởng lầm lạc rằng họ thực sự là một gia đình, George nằng nặc đòi anh và Mimi phải ăn sáng cùng bọn trẻ. Và vì vậy, trứng bác, xúc xích, thịt hun khói, và bánh mì trên đĩa, cùng với nước cam vớt và nước bước ép, các loại mứt, và một đĩa mứt cam. Georgie Jr. đứng trước bàn, len lén tọng xúc xích vào mồm. George nhìn lên và bắt gặp nó, và với một tiếng cảnh báo "Georgie" bảo nó ngồi xuống bàn.

"Nhưng con muốn thêm..." Georgie phản đối.

"Con ăn đủ rồi," George nói, cau mày lại khi gấp khăn ăn. Gần đây, có vẻ như George cuối cùng đã nhận ra rằng Georgie Jr. thực sự phải giảm cân, và nó bắt đầu làm anh khó chịu. Dù vậy, anh vẫn khẳng định tin vào một loại ảo mộng rằng một khi đến Aspen, Georgie sẽ sút cân một cách kỳ diệu, nhờ vào những bài tập thể thao. Nhưng Mimi thì hiểu hơn: Hai Giáng sinh vừa qua, họ đã thuê một người dạy trượt tuyết cả ngày cho hai thằng bé. Nhưng kiểu gì đó, Georgie cũng luôn trốn đi được, và hơn một lần đã chạy tới được siêu thị ở địa phương...

"Nếu không được ăn thì con phải làm gì?" Georgie hỏi bố nó.

"Con ngồi nhìn cả nhà ăn," George nói.

Thế thật ác độc, Mimi nghĩ, nhưng cô không nói gì.

Cô liếc qua bên bàn, nơi Jack đang cẩn thận cắt một lát bánh mì thành sáu miếng nhỏ. Thông thường thì mứt cam không được đựng vào, nhưng riêng vào sáng hôm nay, rõ là Jack thấy thèm, nó quét mứt lên một mẩu bánh.

"Khi nào mình đi Aspen?" Georgie hỏi, như thể nó rất nóng lòng được đi xa.

"Con biết khi nào mình đi mà Georgie," George nói. "Sáng mai."

"Mình có mang Lear đi không?" George hỏi.

"Có," Mimi nói.

"Sao mình không được mang G5?" Georgie hỏi.

"Vì nó quá lớn không đậu ở Aspen được," George nói. "Con biết điều đó."

"Thật à?" Georgie hỏi.

Mình không thể tưởng tượng nổi đây là đời mình, Mimi suýt nói lớn.

Jack ngồi xuống bàn, thẳng lưng trên chiếc ghế Chippendale thế kỷ mười tám (trị giá mười lăm ngàn đô, Mimi nghĩ, không ngăn được mình), và nhét chân xuống dưới mình. Nó cắn một mẩu bánh mì phết mứt cam, nhai kỹ vài lần, rồi nhả mặt hoảng hốt nhổ cái thứ đang nhai dở ra cái đĩa sứ trước mặt.

Mimi nhìn George cầu cứu. “Jack!” George gầm lên. Jack giật bắn mình như bị một khẩu đại bác bắn và ngã khỏi ghế.

“Ngồi xuống, Jack,” George khẳng khẳng.

Jack nhìn anh vẻ thách thức. “Không...,” nó nói.

“Vậy thì đi về phòng.”

“Gerda,” Mimi gọi. Gerda xuất hiện ở ngưỡng cửa và Mimi ra hiệu cho cô mang đĩa Jack đi.

“Con ghét phòng của con!” Jack gào lên. “Nó quá nhỏ...”

Nó thực sự là một thằng bé hư hỏng, Mimi nghĩ, cầu cho nó sẽ không như thế này khi ở Aspen. Nếu nó hư, cô có cảm giác cuối cùng mình sẽ mất kiên nhẫn...

“Chà, lần tới khi con tới New York, con sẽ có phòng mới,” George nói, như thể đây sẽ giải quyết vấn đề của mọi người. “Bố với mẹ mới mua một căn hộ mới...”

“Bố với mẹ quay trở lại với nhau ạ?” Georgie ngạc nhiên hỏi. Nó nhìn từ George sang Mimi với vẻ nham hiểm trên mặt.

“Mẹ này,” George nói. “Mẹ Mimi.”

Jack bắt đầu lắc đầu, lăm lăm với chính mình. “Con phải nói với bố bao nhiêu lần nữa?” nó nói, bằng một giọng kỳ lạ nghe gần như thể nó đang cố bắt chước một người lớn. “Con phải nói với bố bao nhiêu lần nữa... là cô ấy không phải là mẹ của bọn con!”

Mimi choáng váng nhìn nó, rồi đột nhiên khóc òa lên.

Năm tiếng sau, đúng một giờ rưỡi, Mimi đang ngồi ở bàn đẹp nhất của Dingo’s, sốt ruột chờ Janey đến. Những việc xảy ra vào buổi sáng đã khiến cô rối hết cả ruột. Cô thấy cực kỳ phiền lòng khi có vẻ yếu ớt và dễ tổn thương trước mặt hai đứa con của George. Lẽ tự nhiên, George bắt hai đứa bé phải xin lỗi. Nhưng đúng cái kiểu gian xảo của bọn trẻ con, chúng xin lỗi mà không hề có vẻ ân hận...

Cô nhấp một ngụm nước, nhìn đám đông. Có một biên tập viên tạp chí thời trang nổi tiếng ngồi ở bên cạnh cô, ăn món bò nướng còn đầy máu; ở bên kia là phát thanh viên địa phương nổi tiếng. Nhưng chắc là cô kiệt sức lắm, cô mệt mỏi nghĩ, bởi đám đông trông rất mệt mỏi. Cô sẽ phải làm việc này bao lâu nữa? cô tự hỏi. Liệu có gì mới mẻ còn xảy đến với cô nữa không... hay cả cuộc đời còn lại của cô sẽ như thế này, những bữa tiệc nhàm chán và những lần giao tế, những gương mặt già nua đi...?

Cô uể oải cầm thực đơn lên, cố đưa mình tránh xa những suy nghĩ tiêu cực. Mọi thứ đều ổn, mọi thứ đều bình thường, và cô có một cuộc đời tuyệt vời, cô tự trấn an mình. Chỉ là kể từ khi Zizi chia tay với cô, cô trở nên *mẫn cảm* đến nỗi bực. Những thứ nhỏ nhặt trước đây chưa bao

giờ làm cô phiền lòng đột nhiên trở nên quan trọng khủng khiếp, khiến cô có những phản ứng hoàn toàn không phù hợp.

Cô đưa tay lên che mặt. Có thể nào cô đang bắt đầu bước vào giai đoạn *tiền mãn kinh*? Cô mới bốn mươi hai, nhưng mọi người đều biết rằng những chuyện đó có thể xảy ra, và nếu chuyện đó là thực, nó chắc chắn hợp với việc kết thúc mối tình với Zizi. Cô sẽ chính thức khô héo, và rồi không còn người đàn ông nào muốn làm tình với cô nữa. Lợi thế là cô sẽ không bao giờ phải lo lắng chuyện thấy mình trong tình huống như cô với Zizi nữa...

Một bồi bàn hỏi cô có muốn uống gì không, và cô gọi một ly champagne. Cô tự nhắc mình rằng cô đã biết ngay từ đầu chuyện tình sẽ kết thúc. Chỉ là cô không nghĩ sẽ thấy mất mát đến vậy khi nó đến. Có lẽ là do việc Zizi ra đi quá bất ngờ: Nếu cô không bị ngắt, cô có thể phia ra một lý do để tránh George mà đi tìm anh. Và nếu George không khăng khăng đòi gọi bác sỹ, ông này đã cho cô uống thuốc ngủ mạnh đến mức cô ngủ đến tận năm giờ ngày hôm sau, có lẽ cô đã tới căn hộ của anh. Đến lúc cô hồi phục thì mọi chuyện đã quá trễ - cô hình dung anh đã trên máy bay đến châu Âu - và cô ở lại cảm thấy như thể bên trong mình đã bị khoét đi...

Cho đến lúc đó, cô đã không nhận ra cô đã dựa vào anh để làm cho cuộc đời mình dễ chịu hơn nhiều đến mức nào. Anh là cái van, là lối thoát cho phép cô có thể tiếp tục cuộc hôn nhân của mình, cho phép cô giả vờ trong đời mình không có gì bị thiếu hụt. Zizi đã cho cô loại tình yêu thuần túy và tình cảm không chút giả tạo và đó là thứ kinh ngạc đối với những người trẻ được trải nghiệm nó lần đầu tiên trong đời. Và cô đã yêu anh - và có lúc trong đời cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ yêu được nữa, khi cô nghĩ những cảm giác đó đã mất đi vĩnh viễn.

Bồi bàn đặt một cốc champagne trước mặt cô, và cô nhấp một ngụm, hy vọng có thể vui vẻ lên. Nhưng những hạt sỏi bọt đập vào cổ họng cô và đột nhiên cô thấy buồn nôn. Cô đặt cốc xuống và đưa khăn ăn lên miệng, cầu rằng mình không bị ốm. Nhưng cho đến lúc này, những cơn buồn nôn không thực sự làm cô nôn ra... Cô phải bình tĩnh lại, cô giận dữ nghĩ. Aspen sẽ có ích - và chẳng phải mẹ cô luôn bảo rằng thay đổi cảnh quan là thứ tốt nhất cho một trái tim tan vỡ?

Cô ngồi ngả lưng ra chiếc ghế bọc vải suede hồng, mong muốn được nhúng khăn vào ly nước và đặt miếng vải mát lên đầu; nhưng biết rằng hành động đó quá lộ liễu, thay vào đó cô nhìn đồng hồ. Janey đến muộn mười phút - bình thường thì cô sẽ hơi khó chịu khi phải chờ, nhưng chiều nay cô biết mình sẽ bỏ qua chuyện này. Những suy nghĩ gần đây của cô về Janey hơi khắc nghiệt. Suy cho cùng thì đâu phải lỗi của Janey mà Zizi chia tay với cô, và chuyện căn hộ thuần túy là ngẫu nhiên - Patty đã đi tour với Digger ở châu Âu, vì vậy làm thế nào mà Janey biết được họ làm lạnh?

Mimi đã nhận ra những chuyện này vào buổi sáng hôm đó khi cô ngồi khóc nức nở trong phòng thay quần áo. Cuối cùng cô cũng chấp nhận rằng mình tuyệt vọng cần một người để nói chuyện về hoàn cảnh của cô, và rằng người đó có lẽ là Janey. Mimi bắt đầu nhớ đến những điểm tốt trong tính cách cô bạn: Mặc dù Janey có thể ngạo mạn và tự mãn, và đôi khi có vẻ nghĩ rằng mình có quyền với mọi chuyện, chẳng phải đó chỉ là do cô còn trẻ - mới ba mươi ba và cảm thấy mình còn cả một cuộc đời ở phía trước? Mimi khá chắc là khi bằng tuổi Janey, cô cũng chả khác hơn mấy. Và cô tin Janey có một trái tim nhân hậu... Cô có thể *tin tưởng* Janey: Janey đã ủng hộ mối tình ngay từ đầu; cô ấy đã trung thành và giữ kín miệng; và cô ấy *biết* Zizi - ít nhất là một chút. Và Janey chắc chắn gặp những rắc rối với đàn ông... Janey sẽ *hiểu*... Và vì vậy cô đã gọi cho Janey mời ăn trưa, và nói thẳng ra, cô nhẹ nhõm cả người khi Janey nhận lời rất vui vẻ thân thiện, như thể Mimi không hề ăn nói cộc lốc với cô tối qua...

"Chào mừng," Janey nói, cúi xuống hôn cô. Mimi giật mình - hẳn cô mãi suy nghĩ nên không thấy cô ấy đi vào.

Hôm nay trông Janey đặc biệt xinh đẹp, Mimi để ý. Mặt cô rạng rỡ sinh động, như thể cô được thắp sáng từ bên trong. Trông cô ấy lúc nào cũng đáng yêu, Mimi nghĩ, nhưng như hầu hết phụ nữ, cô ấy tử tế nhất khi hạnh phúc. “Hôm nay tâm trạng em vui vẻ nhỉ?” Mimi thăm dò.

“Ừ, chỉ bởi vì show diễn thôi,” Janey nói vẻ tự nhiên, ngồi xuống ghế. Cô cũng nhẹ người khi nhận được điện thoại của Mimi sáng hôm đó. Cô đã không nói chuyện với Mimi nhiều ngày và đột nhiên nhận ra mình nhớ bạn ghê gớm. Nhưng Mimi trông thật... *buồn bã*, Janey nghĩ, ngay lập tức ước chi Mimi vui vẻ lên. Ngày mai sẽ là thứ Bảy của tuần lễ Giáng Sinh và mọi người đều đi khỏi thành phố. Vì vậy bữa trưa này ở Dingo’s là cơ hội cuối cùng để nhìn và được nhìn thấy, và cô định tận hưởng nó. “Buổi diễn được đưa tin rất nhiều,” Janey nói lớn để thu hút sự chú ý vào mình, “và nó hơi gây dư luận một chút, vì thế dĩ nhiên, mọi người đều nói về nó...”

“Nó gây dư luận à?” Mimi hỏi, nhướn mày lên.

“Chị biết mà,” Janey nói. “Nó trên TV network, và đảng Cộng hòa phản ứng om sòm cả lên... Họ muốn kiểm soát cách mọi người suy nghĩ...” Cô bắt gặp vẻ mặt Mimi và nói thêm, “Không phải là *chachị*, dĩ nhiên rồi...”

“Dĩ nhiên,” Mimi nói. Cha cô vừa được bổ nhiệm làm Bộ trưởng bộ Thương mại dưới chế độ mới của đảng Cộng hòa.

“Ồ, Mimi... Chị khỏe không?” Janey hỏi, quyết định rằng giờ đây mọi người trong nhà hàng đều đã biết cô ở đó, và cuối cùng cô có thể tập trung vào bạn mình.

Mimi nhún vai và nghịch ly nước. “Em có biết Selden đưa em đi nghỉ Giáng sinh ở đâu không?”

Janey lắc đầu và gọi một cốc vodka với đá có chanh. Sự ngượng ngịu giữa cô và Mimi vẫn tồn tại, nhưng đây là cơ hội để xóa tan đi. “Selden và những ngạc nhiên của anh ấy!” cô kêu lên, như thể phần nộ. “Nó bắt đầu làm em phát điên... Chị có biết là anh ấy thậm chí không bảo với em là anh ấy thuê một thám tử tư không?”

“Selden thuê một thám tử tư?” Mimi hỏi.

“Chị không biết ư?” Janey nói. “Anh ấy thuê một thám tử tư để điều tra Maribelle Dubrovsky hay cái gì đó, và tay thám tử phát hiện ra ả ta đã có chồng. Đó là lý do vì sao Patty và Digger quay lại với nhau...”

“Nhưng họ đã thực sự chia tay bao giờ đâu?” Mimi hỏi.

“Patty bảo rằng bọn nó khi đi tour không hòa hợp với nhau, và rằng nó sẽ bỏ cậu ta khi về nhà,” Janey nói, hất tóc qua vai. Hiển nhiên là Patty không hề nói gì như thế, nhưng Janey biết Mimi sẽ không bao giờ nghi ngờ. “Và rồi,” Janey nói tiếp vẻ rất kịch, như thể để câu chuyện của mình thêm phần xác thực, “Patty nhận được điện thoại của Selden.” Ít nhất thì phần này là thực, và Janey mỉm cười ngây thơ. “Em thật sự xin lỗi đã không nói cho chị biết sớm hơn, nhưng lần nào em gọi cho chị, chị cũng đang bận với hai thằng nhỏ...”

“Chị biết,” Mimi nói vẻ nhấn mạnh, hơi thấy tội lỗi. Giờ nghe toàn bộ câu chuyện, cô nhận ra mình đã ngốc thế nào khi nghĩ kiểu gì đó Janey muốn làm tổn thương cô. “Chỉ là ngôi nhà lúc nào cũng ở trong tình trạng hỗn loạn khi bọn trẻ ở đó...”

“Dĩ nhiên, giờ Patty quay lại với Digger, Zizi có thể ở đó...,” Janey nói. Nhắc đến tên Zizi có cảm giác như ăn một thìa đất, và cô hy vọng Mimi không nhận thấy...

“Ồ, chả quan trọng nữa,” Mimi nhún vai nói. Cô nhấp một ngụm nước, không dám uống

champagne. “Zizi và chị chia tay rồi,” cô nói. Và với một tiếng cười ngắc khàn khàn, nói thêm, “Hay nói cho chính xác hơn, *cậu ấy đã chia*.”

Hai tiếng sau Janey quay lại khách sạn Lowell Hotel, vẫn choáng váng vì nghe tin cuộc tình chấm dứt. Lẽ tự nhiên, khi Mimi kể câu chuyện buồn, để lộ ra rằng cô yêu Zizi nhiều thế nào và không có anh cuộc sống thật khó chịu ra sao, Janey tỏ ra cảm thông. Cô tử tế chỉ ra rằng sớm muộn gì thì Zizi cũng phải kết thúc nó, rằng cô nghe bảo anh ta có hẹn hò với những phụ nữ khác (trẻ hơn), và rằng rõ là anh chỉ chạy theo tiền của cô thôi và có lẽ chỉ lợi dụng cô để thăng tiến, và dĩ nhiên, cả câu cũ rích: Lúc này đây nó kết thúc thì tốt hơn, khi Mimi vẫn còn chút tự trọng, trước khi cô thực sự bị tổn thương...

Nhưng bên trong, những suy nghĩ của cô chẳng tử tế là mấy. Ít nhất một đến hai lần cô nghĩ rằng Mimi đáng bị như thế vì đã cướp Zizi khỏi tay cô vào mùa hè rồi... và rằng cô đã đúng về Zizi ngay từ đầu. Ai có thể đổ tội cho cô khi nghĩ rằng, kiểu gì đó, vụ đụng độ giữa cô và Zizi đã gây nên chuyện này, và cô đã thông minh làm sao khi gây ra chuyện đó. Trong một thoáng, cô nghĩ đến chuyện kể với Mimi rằng Zizi đã tán tỉnh cô, nhưng rồi cô nghĩ không nên. Cô không thể ngăn mình nghĩ rằng hoàn toàn có khả năng Zizi chia tay với Mimi là bởi vì anh thầm mong được ở bên cô...

“Sao anh đã về nhà rồi anh yêu,” Janey kêu lên khi cô vào phòng suite và thấy Selden đang sắp xếp đồ trong phòng khách. “Cùng làm gì mà về nhà sớm thế?” cô hỏi, hôn lên môi anh.

“Đóng gói đồ,” anh nói. Tâm trạng cô đang vui vẻ, anh có thể nhận thấy, và điều đó khiến anh vui sướng.

“Nhưng đến tận sáng mai mình mới đi cơ mà,” cô nói.

“Vào bảy giờ sáng,” anh nói. Anh vào phòng ngủ tìm vài đôi tất. Cô theo sau anh.

“Em ghét phải dậy sớm,” cô nói, với vẻ hờn dỗi của một đứa trẻ.

“Nhưng đến trưa là mình đã ở bãi biển rồi,” Selden nói. “Thế chẳng tuyệt sao?”

“Chắc vậy,” cô nói, bằng cái giọng thiếu nữ bé bỏng mà anh yêu.

“Em cũng nên đóng gói đồ đi,” anh nói. “Anh lấy vali xuống cho em nhé?”

“Ồ vâng, Selden. Hộ em cái,” cô nói. “Em sẽ mang cái Louis Vuitton và túi đeo, và cả hộp trang điểm nữa, dĩ nhiên.”

“Dĩ nhiên,” anh vừa nói vừa mỉm cười. Khi anh mở tủ và với lên lấy vali cho cô từ giá, cô ra sau anh và ôm lấy hông anh, nhai nhai tai anh.

“Mình đi đâu thế anh yêu?” cô hỏi. “Anh phải nói cho em. Nói cho em ngay...”

Anh bật cười và lùi lại vài bước, kéo cô xuống giường. Có lẽ họ nên bắt đầu kỳ nghỉ bằng một chút sex trước kỳ nghỉ, anh sung sướng nghĩ. “Được rồi,” anh đồng ý, “nếu em hứa sẽ không nói với ai cả...”

“Em hứa,” cô nói.

“Mình sẽ đi Mustique!”

“Mustique?” cô kêu lên. Cô giật mình ngồi dậy, cắn móng tay. Mustique sẽ rất hoành tráng,

nhưng một phần của sự hoành tráng là ở đó với đám đông. Nhưng cô không biết năm nay có ai tới đó không. “Nhưng... mình sẽ làm gì ở đó toàn bộ thời gian? Mình không biết ai cả...”

“Ah ha!” anh nói, vẫn nghĩ cô sẽ rất hài lòng với anh. “Em sai ở điểm đó rồi. Em sẽ biết mọi người... Mình sẽ dành cả Giáng sinh với toàn bộ họ tộc Rose. Thế có tuyệt không?”

Cô há hốc mồm và nhảy khỏi giường. “Nhưng em thậm chí chưa bao giờ gặp họ cả,” cô kêu lên.

“Chính xác,” anh nói. “Và bây giờ đến lúc rồi.”

“Ôi Selden,” cô nói với vẻ khó chịu. Cô biết mình sẽ phải gặp gia đình anh vào một lúc nào đó, nhưng cô đã nghĩ Selden sẽ báo trước cho cô. Và chính ra, nghỉ Giáng sinh với gia đình anh thậm chí còn kém hoành tráng hơn là nghỉ với mỗi mình Selden... Cô vào phòng tắm, và khẽ đóng sầm cửa lại sau mình. Anh nghe tiếng cửa khóa, và anh nằm sấp lại trên giường, có cảm giác sau rốt họ sẽ không có sex siết gì trước kỳ nghỉ cả.

Cái tiếng đập quả bóng tennis đều đều vô tận gần như khiến Janey ngủ gật và, cố gắng hết sức để mở mắt ra, cô buộc mình ít nhất phải giả vờ là đang tập trung vào trận đấu phía dưới. Trên sân, Selden đang chơi tennis với bố anh, Richard Rose. Anh trai của anh, Wheaton, làm trọng tài. Cả ba người đàn ông đều mặc đồ trắng, theo luật của Mustique Corporation. Đứng ở cuối sân gần Selden, Wheaton làm một cử chỉ bắt chéo hai tay. “Quả đó ra ngoài!” anh ta hét lên. “Ra ngoài! Xin lỗi bố.”

“Đừng lo. Bố sẽ thắng thằng khốn này...,” Richard Rose thở hồng hộc, ném quả bóng lên không trung và dùng vợt đập.

Ngồi trên cỏ cạnh cô là Paula Rose, mẹ của Selden, hét lên “*Richard!*,” khiến Selden, Wheaton, và Richard Rose cùng ngẩng lên nhìn về phía họ.

“Anh đang đánh bại ông già và bố đang thua!” Selden gọi đầy kích động với Janey. Janey mỉm một nụ cười buồn bã với anh, khi Paula Rose gọi lớn, “Hãy đảm bảo là con không cư xử lỗ bịch!” Bà quay sang Janey và lắc đầu nói, “Cánh đàn ông thích chơi tennis lắm. Mẹ nghĩ sai lầm lớn nhất của mẹ là cho phép Richard xây một sân chơi ở nhà chúng ta ở Chicago.”

Janey gãi một vết muỗi cắn trên chân, cố tỏ ra quan tâm, nói, “Thế à?” Câu đầu tiên mà Selden nói với bố mình khi họ mới đến, ba ngày trước, là, “Vậy bố. Bố tìm thấy sân đấu chưa?” Cô gãi mạnh hơn và vết cắn bắt đầu rướm máu, khiến cô dễ chịu hơn. Đảo này đầy muỗi. Ngay cả ngủ dưới một căn lều có bảo vệ chống muỗi cũng chẳng ích gì, vì bọn côn trùng bay quanh vù vù cả đêm khiến cô thức suốt. Selden thì chẳng làm sao, nhưng cô thì mệt chết được. Giả như cô mà được ngủ một đêm tử tế, cô tuyệt vọng nghĩ, cô sẽ qua được tuần này mà không hóa điên...

“Giờ thì nhiệt độ thật là hoàn hảo để chơi tennis, nhỉ?” Isabelle nói dễ chịu. Isabelle là vợ của Wheaton và là hình mẫu điển hình cho những giá trị tốt đẹp vùng trung tây: Chì thân thiện và tốt bụng - và tuyệt đối nhạt nhẽo - với một cá tính không hề có góc sắc nhọn hay thú vị nào.

“Ơn Chúa là trời không nóng quá,” Paula Rose đồng ý. “Khi ta đến những hòn đảo Caribê này, ta phải chơi vào sáng sớm hoặc tối muộn. Khi chúng ta ở Round Hill sáu năm trước...,” bà nói, bắt đầu một câu chuyện dài về những khó khăn tìm được thời điểm chơi trên sân tennis với thời tiết chỉ có hai đến ba giờ dễ chịu để mà chơi. Janey nhanh chóng không dõi theo câu chuyện nữa, trở nên tập trung vào đường đi của một con kiến đang tha một cái lá nhỏ qua bãi cỏ dưới chân cô, và đó là một sai lầm, bởi đột nhiên Paula Rose quay sang cô nói, “Chà, Janey? Con nghĩ sao?”

“Ồ,” Janey nói, nhìn lên và cố mỉm cười. Miệng cô đau vì ba ngày nay phải cố cười với đủ những

chuyện mà cô không hề vui thú gì. “Con nghĩ gì về...?”

“Về chuyện Richard bị cháy nắng...” Paula nói, đưa mắt nhìn Isabelle.

“Ơn chúa là bố đã hồi phục,” Janey nói, cố tham gia vào câu chuyện.

“Chà, lẽ tự nhiên là ông ấy hồi phục,” Paula nói, nhìn cô như thể cô là một con ngốc. “Nhưng trong suốt hai tiếng, khi chúng ta cố đưa đi khám ở mọi bác sĩ ở Jamaica... Mẹ tin chắc là ông ấy đã bị truy tìm. ‘Ít nhất phải đợi đến khi về đến Chicago thì mới được chết,’ mẹ bảo ông ấy. Vì vậy bây giờ, mỗi lần đi nghỉ, ông ấy hứa sẽ không để bất kỳ xảy ra với mình cho đến khi về tới nhà...”

Trong khi Isabelle cười ngất nghẻo, Janey thấy mình không thể đáp lại được gì. Cô cố hòa nhập, cô thực sự cố, cô tự nhắc mình. Nhưng nhà Selden là một thế giới khác với cô, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu họ thực sự đến từ một quốc gia khác, như Thụy Điển chẳng hạn...

Ồ, dĩ nhiên là họ tuyệt đối tử tế - trên bề mặt. Lấy bà Rose làm ví dụ chẳng hạn, cô nghĩ, liếc sang Paula. Kể câu chuyện nhỏ của bà, giờ bà lờ Janey đi, có vẻ như tuyệt đối tập trung vào trận đấu giữa Selden và Richard. Bà là loại mà người ta gọi là “chuẩn bị cẩn thận”. Mỗi buổi sáng bà xuất hiện với chiếc áo phông và quần short trắng, một cái khăn Hermès buộc quanh cổ, trang điểm kỹ càng với mái tóc nâu. Bà là một phụ nữ quyến rũ, và cả gia đình vẫn cho bà rất thú vị bởi bà vẫn là phóng viên cho tờ *Chicago Sun-Times*. Buổi tối đầu tiên, bà rất duyên dáng, chỉ cho Janey phòng của cô và nhận xét những quần áo, giày dép, túi xách “đáng yêu” của Janey khiến Janey đã tưởng họ có thể thực sự trở thành bạn của nhau, rằng bà Rose có thể là người mẹ cô chưa từng có... Và rồi, vào bữa tối, bà ngồi cạnh cha Selden, Richard. Richard có một khuôn mặt như nhân vật phim hoạt hình - một luật sư đã nghỉ hưu từ hãng luật Chicago nơi Wheaton vẫn đang làm việc. Richard Rose dồn toàn bộ năng lượng vào chương trình ăn uống và luyện tập, mà ông giải thích là lý do cho đến lúc này ông tránh được bệnh “ung thư.” Janey, cảm thấy bất an, có lẽ đã tập trung vào ông quá nhiều, và sáng hôm sau thì trong bầu không khí là cả một sự lạnh lùng...

Ở sân bên dưới, Selden đập một cú tin và ném vợt đi, tuyên bố mình là người chiến thắng. Trong giây lát, ba người đàn ông đi lên đồi, và Janey đứng dậy, hy vọng hoạt động tennis trong ngày cuối cùng đã kết thúc. Có lẽ cô và Selden có thể đi uống ở đâu đó - cô nghe bảo có một quán bar ngoài trời khá hay trên đảo nơi Mick Jagger có ghé chơi...

“Mình thuê sân thêm một tiếng nữa,” Selden nói không ra hơi. “Ai muốn chơi tiếp nào? Janey?”

“Anh biết là em không chơi tennis mà,” Janey nói, và trước khi cô kịp gợi ý rằng cô và Selden nên đi, Richard đã cắt ngang lời cô. Với một lời quả mắng “Học không bao giờ là quá muộn,” ông bảo, “Selden, con phải dạy con bé đi.”

“Con không được thể thao lắm,” Janey nói yếu ớt.

“Mãi đến năm ba mươi mốt tuổi Isabelle mới bắt đầu học đấy,” Wheaton chỉ ra. “Giờ cô ấy chơi khá tốt. Thỉnh thoảng cô ấy thậm chí còn thắng cả anh...”

“Chỉ khi anh thấy tội nghiệp cho em thôi,” Isabelle nói, cười ngất.

“Paula?” Richard hỏi.

“Em phải quay lại nhà xem bà đầu bếp làm ăn thế nào,” Paula nói. “Em muốn đảm bảo bà ấy làm món bò nướng cho bữa tối Giáng sinh... Có ai biết siêu thị mở cửa cho đến lúc nào vào ngày mai không?”

“Đến trưa,” Selden nói,

“Hay quá,” Paula nói,

Janey từ bỏ. “Anh với Wheaton chơi đi,” cô nói với Selden. “Em nghĩ là em sẽ về lại nhà. Em mệt...”

“Mệt!” Richard kêu lên. “Con là người trẻ nhất ở đây.”

“Do bọn muỗi. Con không ngủ được,” Janey giải thích.

“Tối qua cả một đám muỗi bu trên đầu mình, anh Wheaton nhỉ?” Isabelle nói. “Kiểu gì đó nó lọt được qua màn chống muỗi...”

“Mấy cái màn đó chả tốt gì,” Richard nói. “Con phải dùng đồ cắm điện...”

“Thật ạ?” Isabelle nói. “Bọn con không biết cách nào để làm nó hoạt động.”

“Mẹ sẽ chỉ cho con,” Paula nói. “Đầu tiên con phải lấy thuốc diệt muỗi ra khỏi cái gói nhôm nhỏ...”

Selden bước một bước lại phía Janey và quàng tay qua người cô. Anh mồ hôi mồ kê nhể nhại và cô hơi rúm người lại. “Em có chắc là em không muốn xem anh quật vào hông Wheaton chứ?” anh hỏi.

“Selden...,” Paula nói vẻ cảnh báo.

“Mai em sẽ xem anh chơi,” Janey mệt mỏi nói.

“Đi nào các con,” Paula nói. “Richard, anh có về cùng không?”

“Anh sẽ ở lại đây một lát.”

Janey bắt đầu xuống đồi với Paula và Isabelle. “Selden chơi tennis nhiều quá...,” cô thăm dò, cố nói một câu hài. “Con hy vọng anh ấy không bị truy tim hay gì đó...”

Hẳn nhiên là Paula sẽ tiếp nhận câu nhận xét này theo một lối sai lầm. “Selden?” bà hỏi, kinh ngạc nhìn Janey. “Selden cực kỳ khỏe mạnh...”

“Vâng, con biết, nhưng...,” Janey nói, yếu ớt.

Có một chiếc xe Jeep trắng đỗ ở chân đồi và Isabelle ngồi vào ghế lái. Janey vật lộn mất một lúc để đẩy ghế hành khách lên, cảm thấy Paula đang sốt ruột đứng chờ phía sau. Cuối cùng cô cũng đẩy được cái ghế lên trước và ngồi ra phía sau. Paula leo vào ghế trước. “Con có chắc là con muốn lái đấy chứ?” bà hỏi Isabelle.

“Vâng ạ. Con thích lái mà,” Isabelle nói.

“Đường ở đây hẹp với ngoằn ngoèo quá, làm mẹ căng thẳng,” Paula nói và cười ngất. Và rồi, như thể nhớ ra Janey cũng có mặt trong xa, bà nhìn qua vai. “Con có lái xe không Janey?” bà hỏi dịu dàng.

“Có ạ,” Janey nói. “Con có một chiếc Porsche.”

“Một chiếc Porsche!” Paula kêu lên. “Chúa ơi. Thế thì con nên lái xe...”

“Một món quà của những người ở Victoria's Secret,” Janey nói, gãi gãi chân.

Paula liếc nhìn cô trong gương chiếu hậu. “Em có phải trả lại nó không?”

“Không,” Janey nói. “Ít nhất thì em không nghĩ vậy... Em sẽ không trả lại.”

“Không ư?” Isabelle hỏi. Chị và Paula nhìn nhau.

“Không,” Janey nói, sự khó chịu dồn lên mặt. “Sao em lại nên trả lại?”

Không có câu trả lời lịch sự nào cho câu hỏi này, vì vậy Paul đổi chủ đề.

“Bố mẹ em có buồn khi em không nghỉ Giáng sinh với họ không?” chị hỏi.

“Không ạ,” Janey nói.

“Thật á?” Paula hỏi ngạc nhiên. “Nếu cánh con trai của mẹ không nghỉ Giáng sinh với mẹ, mẹ không biết phải làm gì...”

“Em không hợp với bố mẹ em lắm,” Janey nghiêm nghị nói. “Mẹ em không thích em...”

Câu này hẳn đã khiến bà Rose động lòng, bởi vì bà kêu lên, “Ồ, Janey. Thế kinh khủng quá!”

“Không sao đâu ạ, thật đấy,” Janey nói. “Chả có gì quan trọng lắm.”

Họ đi qua thị trấn và chạy qua cái vịnh nhỏ. Có hai cái thuyền buồm lớn thả neo ngoài khơi, và Janey tự hỏi ai đang ở trên đó. Già như, cô nghĩ đến lần thứ một trăm, Selden chịu nói cho cô biết *trước* họ sẽ đi đâu. Ít nhất thì như thế cô sẽ tìm được ai đó biết hòn đảo này, có thể đưa ra vài lời giới thiệu... Nhất định phải có vài người thú vị ở đây... Nhưng thay vào đó, cô kẹt với Selden và gia đình anh, và nếu bà Rose làm mọi việc theo đúng ý bà, thì Giáng sinh năm nào cũng sẽ y hệt như thế này...

Isabelle lái chiếc Jeep lên một ngọn đồi dốc, rồi lên một lối xe chạy thậm chí còn dốc hơn tới căn villa của họ, một căn dinh thự màu trắng có lò sưởi lớn bằng đá nằm trên mỏm đá trông ra vịnh. Ít nhất thì căn villa rất đẹp - có lẽ là một trong những căn đẹp nhất trên đảo - nhưng có một căn villa đẹp để làm cái gì nếu mà không có ai quan trọng ở đó để thấy ta ở trong nó?

“Con nghĩ một tiếng nữa con sẽ phải quay lại để đón cánh con trai,” Isabelle nói. Janey cau mày. Giờ thì họ bắt đầu làm cô phát cáu rồi, cái kiểu gọi đàn ông là “cánh con trai” và phụ nữ là “cánh con gái”...

“Có lẽ mình nên thuê một chiếc Jeep nữa,” Janey gợi ý. “Như thế...”

Paula Rose cắt lời cô. “Selden cũng nghĩ y hệt thế, nhưng mẹ bảo nó đừng có lãng phí tiền bạc,” bà nói cương quyết. “Chúng ta đã đi nghỉ hàng chục lần với cả gia đình mà chỉ có một chiếc xe... Với cả,” bà nói thêm. “Mẹ nghĩ khá là vui, cả nhà đầm ấm thế này. Giống hệt như hai thằng cánh con trai còn nhỏ...”

Giờ thì mình chính thức phát điên lên rồi đây, Janey nghĩ, khi họ đi vào nhà.

Cô vừa mới đặt người xuống chưa đầy mười phút thì Isabelle đã gõ cửa và vào phòng.

“Em đang ngủ à?” Isabelle hỏi.

“Không hẳn,” Janey nói.

“Chị đang nghĩ vào thành phố mua sắm một ít rồi đón cánh con trai. Em muốn đi cùng không?”

“Vâng,” Janey thở dài, nghĩ rằng đi mua sắm chắc là thích hơn so với việc nằm nhìn lên trần nhà.

“Vây năm phút nữa gặp em ở ngoài xe nhé,” Isabelle nói.

Janey ngồi dậy và nhìn mình trong gương. Da cô hơi rám nắng, óng lên màu hơi vàng, và trông cô thật xinh đẹp, mặc dù cô có mệt mỏi. Nhưng cô lúc nào trông cũng xinh hơn với thời tiết nóng, và thay quần soóc vào một chiếc váy Pucci và đôi sandal đế bệt màu vàng, cô tự nhủ mình phải tận hưởng...

Nhưng mọi thứ thật là đáng thất vọng. Cô mang tất cả những thứ đồ đi nghỉ đẹp đẽ của mình, mà giờ cô nhận ra là hoàn toàn chả ích gì, đặc biệt khi quần áo của Isabelle chỉ có váy cotton không có hình dạng gì cùng với sandal nhiều màu. Giả sử họ có gặp ai chẳng nữa, cô cũng không bao giờ có thể giới thiệu họ với Isabelle. Và một lần nữa cô lại ước mình ở bất cứ nơi nào khác chứ không phải ở đây - bất cứ nơi nào cô không phải ở cạnh gia đình Selden. Ngay cả Patty và Digger cũng đang ở Aspen. Lý do của Patty là cô và Digger đã có một năm thật căng thẳng, họ không thể ở cạnh ai có liên quan với họ...

Isabelle đang đứng cạnh chiếc xe Jeep, đeo một chiếc balô da cũ trên một vai, tung tẩy chùm chìa khóa trong tay. “Chúa ơi, trông em tuyệt quá,” chị nói, vào xe. “Chị phải hỏi là em mua cái váy đó ở đó, chắc nó phải giá tới cả triệu đô...”

“Không,” Janey nói. “Hàng Pucci. Chỉ hơn hai trăm đô thôi...”

“Một chiếc váy mùa hè thế thì đắt quá, chị không đủ tiền mua,” Isabelle cười nói.

“Nhưng em nghĩ Wheaton là luật sư mà,” Janey nói. “Và chị có đi làm chứ...?”

“Chị là chuyên gia săn đầu người,” Isabelle nói, gật đầu. “Nhờ thế mà chị gặp Wheaton. Nó tuyệt lắm, vì mỗi ngày đều khác biệt. Chị là loại người không thích sự nhàm chán,” chị giải thích, “và Wheaton cũng vậy, chính vì thế hai người hợp.”

Janey gật đầu, không biết phải nói gì. Có vẻ như với cô Isabelle và Wheaton đúng là loại người thích được nhàm chán, bởi cho đến lúc nào họ hoàn toàn hài lòng khi không làm gì ngoài chơi tennis và ra bãi biển. Nhưng cảm thấy cần phải trả lời, cô nói, “Wheaton thật đáng yêu.”

“Em nghĩ thế à?” Isabelle nói, cẩn thận lái chiếc Jeep qua một góc cua. “Một khi em đã cưới được một thời gian, em quên mất chồng mình thực sự trông như thế nào.”

Thực ra thì Janey không nghĩ Wheaton đáng yêu gì cho lắm - hai mắt anh sát nhau trên một cái mũi điều hầu cánh mũi hơi bạnh to ra; như Selden, ở anh có nét gì đó ngớ ngẩn khiến anh không thể được coi là đẹp trai - nhưng giờ đây cô đã nói thế rồi thì không rút lại được nữa. “Ồ vâng,” cô nói về nhấn mạnh. “Anh ấy thật... *đễ thương*...”

“Mà anh ấy cũng nghĩ thế đấy,” Isabelle cười vui vẻ nói, khi cô đậu xe trước một lối đi có lót ván dọc theo bờ biển. Một cách tự động, Janey kéo kính che nắng xuống và nhìn mình trong gương. Khi cô lấy thỏi son, Isabelle nói, “Chị muốn biết tên loại son em dùng chết đi được. Nó đẹp thế

không biết...”

“Đẹp nhỉ?” Janey nói, thoa son lên môi. “Không hằn màu đỏ mà cũng không hằn hồng...”

“Cả hai màu nhỉ?” Isabelle nói.

“Nó tên là Pussy Pink,” Janey nói, tra nắp thỏi son và cho lại vào ví. “Em dùng nó nhiều năm rồi. Em tìm thấy nó ở Paris...”

“Em đã sống ở Paris à?” Isabelle hỏi.

“Ồ vâng,” Janey nói. “Hầu hết các người mẫu đều sống ở đó khi họ khởi nghiệp.”

“Chị lúc nào cũng muốn sống ở Paris,” Isabelle nói. “Chắc phải tuyệt vời lắm.”

“Khá... thú vị,” Janey thận trọng đồng ý. Paris tràn ngập những ký ức không dễ chịu, mà hầu hết là cô muốn quên đi. Đối chủ đề, cô hỏi, “Chị với Wheaton có con không?”

“Bọn chị không,” Isabelle nói, dùng một sợi chun buộc mớ tóc đen dài xù ra sau đầu. Chị ấy có thể khá là xinh, Janey nghĩ, nếu biết chăm sóc bản thân hơn một chút - nhuộm tóc để che đi những sợi bạc và tiêm Botox vào hai đường hằn giữa lông mày. “Nhưng Wheaton có,” chị nói tiếp. “Từ cuộc hôn nhân đầu của anh ấy.”

“Em không biết là trước đây Wheaton đã kết hôn rồi,” Janey nói, khi họ bắt đầu bước đi về phía cửa hàng.

“Lâu lắm rồi,” Isabelle nói. “Chị nghĩ Mandy - tên cô ấy - là loại gái hư hỏng và Wheaton thấy thương cô ấy. Rồi cô ấy có thai và Wheaton lấy cô ấy, và họ có một bé gái... Giờ thì con bé chẳng còn nhỏ gì nữa, nó mười lăm rồi.”

“Một độ tuổi khó khăn,” Janey nói vẻ thông hiểu.

“Đúng thế,” Isabelle nói. “Và nó là một con bé hoang dã - chị liên tục bảo Wheaton là nếu anh ấy không cẩn thận, cuối cùng con bé sẽ lại dính bầu, nhưng em biết đàn ông thế nào rồi đấy. Họ không bao giờ nhìn thấy những thứ mà phụ nữ thấy, nhỉ?” Chị dừng lại trước một cửa hàng ngấm một đôi dép tông in hình hoa lá. “Nhưng chị phải nói là, Paula rất tuyệt. Dù thế nào thì cuối tuần bà cũng gặp cháu gái cả...”

“Chị có muốn có con không?” Janey hỏi khi họ vào cửa hàng.

“Bọn chị đang cố...,” Isabelle nói, cầm đôi dép tông lên và lật lại để xem giá. “Bác sỹ bảo chị sẽ phải thụ tinh nhân tạo. Nhưng mình phải tiêm, mà chị không biết là nên nghĩ thế nào, em biết đấy? Và rồi đôi khi chị nhìn Wheaton và chị nghĩ, Gượm đã. Mình đã có một đứa con rồi còn gì...”

Janey gật đầu. Cô hiểu hầu hết phụ nữ đều cảm thấy như vậy về chồng mình, và cô biết Isabelle nói thế để tăng thêm tình bạn bè thân thiết. Nhưng Janey chỉ thấy chuyện đó thật buồn chán. “Chị mua đi,” cô nói, gật đầu với đôi dép tông trong tay Isabelle.

“Chị có nên không?” Isabelle hỏi.

“Sao lại không?... Nếu chị thích nó,” Janey nói.

“Nó chỉ có tám đô,” Isabelle nói, cân nhắc.

“Vậy thì chị nhất định là nên mua,” Janey nói về cương quyết.

Isabelle trả tiền cho đôi dép tông và họ rời cửa hàng. Trên vệ đường, Isabelle quay sang cô và mỉm cười. “Chị đoán chắc là chuyến đi này hẳn là khá bất ngờ,” chị thận trọng nói.

“Ồ đúng vậy,” Janey nói, gật đầu.

“Paula bảo Selden nói với em, nhưng cậu ấy không chịu,” chị nói, nhét đôi tông vào balô. “Chị nghĩ Selden khá là bướng. Nhưng có lẽ,” chị nói thêm, “cậu ấy sợ là nếu bảo với em, em sẽ không muốn đi.”

“Mình nên mở quà bây giờ hay để sau nhỉ?” Paula phấn khích hỏi. Lúc này là sáng Giáng sinh và họ đang ăn sáng, ngồi ở bàn ăn đặt ngoài trời, nơi họ ăn tất cả các bữa trong ngày.

“Bây giờ đi,” Wheaton đòi kiểu trẻ con.

“Mình phải đợi cho đến khi ăn xong hẵng,” Paula nói. Và Janey, nghe hai người nói chuyện khi cô múc một thìa nước bưởi, hình dung Paula và Wheaton có lẽ nói chuyện kiểu này mọi buổi sáng Giáng sinh trong suốt bốn mươi năm qua.

“Thật là kỳ quặc, khi Giáng sinh mà không có cây thông,” Isabelle nói.

“Đúng kiểu LA,” Wheaton đồng tình.

“Không đúng,” Paula nói. “Selden với Sheila lúc nào cũng có một cây thông ở Los Angeles.”

“Chỉ là một cây nhỏ thôi,” Richard nói.

“Bố, bố nhìn thấy cây thông của bọn con khi nào thế?” Selden hỏi.

“Có một năm bố mẹ đến thăm. Con không nhớ à?”

“Đó là năm Sheila...,” Wheaton thăm dò.

“Thôi đừng nói chuyện đó,” Selden vội nói.

“Ừ đúng thế,” Paula đồng tình.

“Mình nên mở quà ở đâu?” Isabelle hỏi. “Phòng khách ạ?”

“Mà nhà mình không có cây,” Richard nói. “Hay mở luôn ở đây. Thoải mái một chút, nhỉ Selden?” ông hỏi.

Họ vẫn còn đang mở quà bốn mươi lăm phút sau khi Janey uống nước cam và buồn chán nhìn xuống bàn. Cạnh cô là một đồng giấy gói quà gấp gọn gàng, mà Paula Rose khẳng khẳng đòi giữ lại, và đưa cho Janey “trông.” Cạnh đồng giấy là hai món quà Janey đã nhận: Một chiếc ô Totes gấp của Wheaton và Isabelle; và một chiếc khăn Hermès của Paula và Richard mà Janey đã ca ngợi hết lời rồi nhét lại cái hộp da cam. Janey đã tặng cho Selden một đôi sandal Prada, một cái ví da Prada, và một bộ cạo râu Prada. Cô giải thích với Paula đã mua giảm giá ba mươi phần trăm, nhưng dẫu vậy Paula vẫn tuyên bố là “xa xỉ”.

Thật vô cùng ngượng ngịu và xấu hổ, Janey nghĩ, khi cô nhìn Isabelle khen đôi tất len đan tay - một món quà Paula tặng cô. Selden không hề bảo với cô là họ sẽ ở với gia đình anh, nên theo tự nhiên là cô không mua quà gì cho họ. Và mỗi lần ai đó mở một món quà, nó lại làm cô cảm thấy mình lạc lõng đến mức nào...

“Chà, con nghĩ giờ tất cả mọi người biết quà của bọn con là gì rồi,” Selden nói, đẩy ghế ra và đứng lên. Anh đã trả cho toàn bộ chuyến đi này, bao gồm tiền thuê villa và máy bay cho cả nhà. Anh bước lại chỗ Janey, và ra hiệu cho cả cô cũng đứng dậy, vòng tay ôm cô. Anh nâng cốc nước quả lên để chúc mừng. “Vì chuyến đi nghỉ của gia đình, và người vợ mới của con, Janey. Và vì nhiều kỳ nghỉ Giáng sinh nữa như thế này.”

“Chúc mừng, chúc mừng,” Richard nói.

“Cám ơn con, Selden,” Paula nói, chìa tay ra để ôm. “Và cám ơn cả con nữa, Janey. Lẽ ra con không phải làm thế.”

“Ồ, con...,” Janey ngượng ngịu nói.

“Con nhớ ra,” Selden nói. “Con còn có một món quà nữa. Cho Janey.”

Tất cả nhìn Janey khi Selden biến mất vào trong phòng khách.

Paula Rose nhướng mày lên. “Mẹ hy vọng nó không làm hư con, Janey,” bà nói, như thể món quà “thêm” này kiểu gì đó là lỗi của Janey.

“Ồ, anh ấy thực tế lắm không làm thế đâu ạ,” Janey nói.

Selden quay lại với một chiếc phong bì màu trắng lớn. Anh trao nó cho Janey một cách long trọng và ngồi xuống cạnh cô.

Cô lật phong bì lên. Trên dòng địa chỉ người gửi có đề “Bất động sản Millionaire, Greenwich, CT.”

“Cái gì thế này, Selden?” cô hỏi, vừa tò mò vừa hoảng sợ.

“Nó là một cái phong bì!” Wheaton kêu lên, vẻ hài hước. “Hiểu không? Một *cái phong bì*...?”

“Có gì bên trong không?” Isabelle hỏi.

“Dĩ nhiên là có,” Paula nói cộc lốc khiến chị im lặng.

“Em mở ra đi!” Selden hào hứng nói.

Anh nhìn cô sợ hãi, cho ngón tay vào dưới phong bì.

Bên trong một tập brochure in màu sáu trang. Một bìa là một tấm ảnh chụp một cái cây cằn cỗi, có bụi cây vây quanh nằm trên một ngọn đồi nhỏ. Ở chân đồi là một bãi biển bẩn thỉu với dòng nước vừa nâu vừa xanh lá. “Chào mừng tới Pirate’s Pointe!” dòng chữ viết.

“Ôi... Chúa... ời,” Janey nói. Cô đã tưởng rằng Selden hiểu chuyện mua nhà ở Connecticut chấm dứt rồi. Nhưng rõ ràng, cô đã không nói cho rõ cảm xúc của mình, và anh đã coi sự im lặng của cô là đồng ý...

“Đọc tiếp đi,” Selden nói, kéo ghế lại gần ghế cô và lật trang như thể anh đang đọc một câu

chuyện lúc đi ngủ cho một đứa trẻ. Ở trang tiếp theo là bản đồ của Greenwich, Connecticut, với “Pirate’s Pointe” tô màu đỏ. Nó là một mũi đất hẹp, hình giống một ngón tay co lại lồi ra vào Long Island Sound. Không ngăn được mình, Selden bắt đầu đọc lớn: “Pirate’s Pointe là tám mẫu đất sơ khai ở phần đẹp nhất của Greenwich, Connecticut, trên Long Island Sound. Bốn mươi lăm phút cách thành phố New York và cách Boston bốn giờ, đây là giấc mơ của nhà tỉ phú. Ẩn dật và riêng tư, nó giống như sở hữu hòn đảo riêng của bạn, tuy vậy bạn chỉ cách khu vực trung tâm chỉ vài bước...”

“Con có đủ tiền mua cái này không, Selden?” Paula Rose cắt ngang.

“Dĩ nhiên là có, mẹ,” Selden nói. Anh đọc tiếp: “Được rao bán lần đầu tiên trong một trăm hai mươi lăm năm, Pirate’s Pointe là một mẫu lịch sử sống. Chỉ dành cho những người mua sáng suốt nhất...”

“Bố không hiểu,” Richard Rose nói. Ông đứng dậy và bước ra sau Selden, liếc qua vai anh vào tập brochure. “Con đã *mua* vùng đất này?”

“Con mua tuần trước,” Selden nói đầy tự hào. Anh cầm lấy tay Janey và khế siết. “Bọn con sẽ xây ngôi nhà mơ ước ở đó. Bọn con sẽ có bể bơi và ụ tàu, một vài con thuyền, một sân tennis...”

Wheaton hít một tiếng sáo dài, nhỏ.

“Chị nghĩ em sẽ có rất nhiều khách cho mà xem,” Isabelle khúc khích.

“Em nghĩ sao, cưng?” Selden hỏi, khế siết tay Janey.

Tất cả lại cùng nhìn cô.

“Em hạnh phúc quá... Em nghĩ mình *khóc* mất,” Janey nói.

“Đúng thế,” Richard nói, sau một lúc im lặng, vỗ vào vai Selden. “Mình làm gì tiếp đây?”

“Ồ Richard,” Paula thở dài. “Để bọn nó *tiêu hóa* đã chứ. Đây là một bước lớn, mua nhà.”

“Bọn nó có mua nhà đâu, bọn nó mua đất,” Richard sửa lời bà. “Ý em là để bọn nó *sung sướng tận hưởng*. Ngay khi bọn nó bắt đầu xây dựng thì mọi thứ kết thúc.”

“Bọn con có nhà thầu mà, bố,” Selden nói.

“Ồi giời,” Richard nói, phúi tay. “Nhớ lúc mình xây nhà không?” ông hỏi vợ.

“Hồi *em* xây nhà, anh yêu ạ,” Paula nói. “Em không thể bắt *anh* làm được một việc gì, anh nhớ không?” Bà quay sang Janey. “Mẹ không thể lấy được ý kiến của ông ấy xem ông ấy muốn loại nắm đấm cửa nào.”

“Không hẳn là hồi đó bố trốn việc đâu,” Richard nói với Selden. “Bố chỉ làm việc mười lăm tiếng một ngày...”

“Con có chắc là con có đủ thời gian cho việc này không, Selden?” Paula hỏi.

“Janey sẽ có,” Selden nói, lại siết tay cô. “Cô ấy cực kỳ giỏi các chuyện tiểu tiết. Mẹ phải xem cô ấy chuẩn bị những gì trước khi đi ra ngoài mỗi tối...”

“Ồ, mẹ tin chắc...,” Paula khế nói.

Janey giật tay ra. “Không hẳn thế,” cô nạt.

“Hả?” Selden nói, bối rối nhìn cô.

Cô đứng dậy và đi vào phòng vệ sinh. Cô dăm dăm nhìn mình trong gương nhận ra đột nhiên mình đang bị kẹt đúng trong cái cảnh mà cô đã dành cả đời mình để tránh né.

Khi cô bước ra, họ đang xem một băng chương trình thời trang Victoria's Secret trong phòng khách. Lời bài “Baby don't hurt me” đang được hát. “Anh hy vọng em không thấy phiền,” Selden nói, nhìn lên và ra hiệu cho cô ngồi cạnh anh trên sofa. “Anh muốn bố mẹ xem.”

“Nó phát trên tivi,” Janey giận dữ thì thầm vào tai anh.

“Không ai nói với chúng tôi cả,” Isabelle nói.

Căng thẳng trần ngập căn phòng. Mặt Richard Rose cứng đờ vẻ thờ ơ, như thể ông không cho phép mình để lộ bất kỳ sự thích thú nào với hình ảnh trên màn hình. Paula trông chê trách. Wheaton thì thích thú. “Nào, mọi người,” Selden nói, hoàn toàn không biết gì. “Đây là lúc Janey bước ra...”

Đột nhiên, Janey xuất hiện ở đầu sàn diễn trong chiếc áo ngực màu xanh có gắn xêquin và quần lót. Cô dừng lại, lướt mắt nhìn đám đông, bắt đầu bước trên sàn diễn với vẻ mặt kiêu kỳ. Nhìn chính mình, cô rụt cả người lại - ngực cô khổng lồ, và đám đàn ông ngồi xem huyết sáo như những thằng nhóc con ở một câu lạc bộ thoát ý. Cảm thấy sự khó chịu của cô, Isabelle nhào qua và vỗ lên đầu gối cô. “Trông em tuyệt lắm, Janey,” chị tử tế nói. “Trông cô ấy tuyệt nhỉ, Wheaton?”

“Hẳn rồi,” Wheaton lăm bắm, nhìn xuống sàn.

Đột nhiên Paula đứng dậy, bước lại chỗ tivi và tắt phụt đi.

“Này!” Selden nói.

“Trông Janey tuyệt đẹp, con yêu,” Paula nói cương quyết. “Nhưng mẹ nghĩ nó không thực sự hợp với ngày Giáng sinh lắm. Nhỉ?” Và rồi như thể không có gì xảy ra cả, bà vui vẻ nói, “Mình nên làm như mọi chiều không nhỉ? Ra bãi biển rồi chơi tennis?”

Tất cả đều đứng dậy. Selden vỗ vào vai Wheaton. “Hay đấu một trận thật nhanh trước khi ra biển?”

“Chơi luôn,” Wheaton nói. Họ bắt đầu ra khỏi phòng. Janey quay đi, ý thức được rằng trong suốt sự vụ vừa rồi, không ai có gan nhìn thẳng vào cô.

“Con có đi không Janey?” Paula gọi, mà không quay lại.

“Con ra ngay đây,” Janey nói.

Cô thấy ngạt thở. Cô phải ra khỏi căn nhà. Cô phải trốn thoát khỏi họ. Giờ thì rõ ràng rồi: Cô không thuộc về nơi này và cô không phù hợp. Họ biết điều đó và cô biết điều đó, và giờ giả vờ cũng chẳng ích gì nữa...

Cô đi trên hành lang về phòng ngủ của mình. Selden đang mặc dở chiếc quần soóc chơi tennis, như thể anh rất nóng lòng được ra khỏi nhà. “Chào em yêu,” anh nói, cố kéo cái quần lên.

“Ban này thật xấu hổ kinh hoàng,” cô đập.

“Ồ thôi nào em yêu,” anh nói, tiến lại chỗ cô khi kéo được quần lên. Anh hôn lên má cô. “Em đừng để ý mẹ làm gì. Bà rất cổ hủ. Bà biết em làm gì để kiếm sống... chỉ là bà không muốn bị nhắc nhở điều đó, thế thôi. Đừng lo,” anh nói, lắc khê người cô. “Anh tin chắc là mẹ vẫn yêu em...”

“Bà ấy không chịu nổi em,” Janey nói. Cô tiến lại đủ và lấy chiếc túi Louis Vuitton xuống.

“Này,” Selden nói. “Em đang làm gì thế?”

“Em đi về,” Janey nói. “Em sẽ bay chuyến tiếp theo đi khỏi đây.

“Thôi nào em,” Selden nói. “Em đang đùa phải không...?”

“Em chưa bao giờ nghiêm túc hơn trong đời,” cô nói qua hàm răng nghiến chặt.

Anh túm lấy tay cô. “Mẹ không có ý gì đâu, anh hứa đấy,” anh nói an ủi. “Anh sẽ bảo mẹ xin lỗi em...”

“Chuyện không phải thế!”

“Thế thì là gì?”

“Mọi thứ,” cô nói. “Toàn bộ chuyến nghỉ này chả ra khỉ gì. Mình thậm chí còn không đi bar uống gì đó...”

“Đó là thứ em muốn à?” anh hỏi, bước một bước ra xa. “Em muốn ra ngoài tiệc tùng...?”

“Không phải tiệc tùng,” cô nói. “Em chỉ muốn gặp gỡ vài người thú vị...”

“Đây là chuyến đi nghỉ của gia đình,” Selden lạnh lùng nói. “Anh phải gặp gia đình mình một năm một lần. Vì vậy nếu em không phiền, anh phải dành thời gian với họ - ngược với một lũ người lạ mà anh sẽ không bao giờ gặp lại.”

“Với anh thì không sao,” Janey nạt, “bởi vì họ là gia đình anh...”

“Tình cờ là bây giờ họ cũng là gia đình của em đấy,” Selden nói. Anh băng qua phòng cầm chiếc vợt tennis lên. “Vì thế anh sẽ rất cảm kích nếu em kìm chế không gây ra cảnh chả ra làm sao. Em cư xử như một đứa trẻ con...”

“Ồ. Còn anh thì không ư?” cô buột tội.

“Có lẽ anh có,” anh nói ngiệt ngã. “Nhưng anh trả cho chuyến đi nghỉ này. Anh bỏ ra ba mươi ngàn đô. Và anh định là sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời.”

“Thế em phải làm gì?”

“Cứ đi ra bờ biển và nằm tắm nắng,” anh rút. “Anh sẽ ra đó trong vòng một tiếng nữa, được chứ?” Và nói xong, anh bỏ ra khỏi phòng.

Janey ngồi phịch xuống giường. Cô nhìn cái vali và đột nhiên nhận ra mình chẳng có sức mà bỏ đi - đặt vé máy bay và đóng gói đồ và gọi taxi và tới sân bay và rồi bay về tận New York, đối

máy bay đi Miami... Mắt cô nhìn xuống chiếc phong bì màu trắng, đặt trên gối. Selden hẳn là đã đặt nó ở đó, để nhắc cô bắt đầu lên kế hoạch cho ngôi nhà. Trong cơn giận dữ, cô cầm lên và ném qua phòng, nó đập vào cái gương đánh bốp rồi rơi xuống sàn.

Từ phía bên kia bức tường phòng ngủ, cô nghe Paula gọi: “Mọi thứ ổn chứ?”

“Vâng ạ,” Janey đáp lại. “Con làm rơi một thứ.” Cô giơ tay lên ôm đầu, tự hỏi ngày hôm nay có thể tệ hơn nữa không.

Một tiếng sau, Janey nằm sấp trên khăn, để cát chảy qua kẽ tay và nghĩ cô ghét Selden và gia đình anh nhiều đến mức nào. Isabelle nằm cạnh cô, đội một cái mũ rơm rẻ tiền. Như thể kiểu gì đó ý thức được những chuyện tồi tệ đang diễn ra, Isabelle im lặng, giả vờ đang đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám chị tìm thấy trong nhà. Paula và Richard ở bên kia bãi biển, đi bộ.

Im lặng giữa hai người phụ nữ trở nên nặng nề hơn, và cuối cùng Isabelle đặt cuốn sách xuống. Như thể chị không thể nghĩ ra gì khác để nói, chị nhận xét, “Cơ thể em tuyệt quá, Janey. Em có tập thể dục không?”

“Hiếm khi lắm,” Janey nói.

“Em đùa à,” Isabelle nói, nhìn ra biển. “Chị phải tập suốt ngày và ngày nào cũng phải tập để có được thân hình như em.”

Và dù có như thế thì chị cũng sẽ không bao giờ có được đâu, Janey nghĩ, đột nhiên thấy chán ngấy sự ám ảnh vô tận của mọi người với cơ thể của cô. “Em nghe câu đó suốt,” cô đáp chất, chẳng lòng da nào để tỏ ra lịch sự nữa. “Và nó cực kỳ chán ấy. Cơ thể của mọi người là cơ thể, chị biết đấy? Nó như trí thông minh - mình không thể thay đổi nó được.”

“Chị xin lỗi,” Isabelle nói. “Chị không có ý xúc phạm em...” Chị cầm cuốn sách lên và lại bắt đầu đọc.

“Thôi quên đi,” Janey thở dài. Cô nằm ngửa ra và nhắm mắt lại và đột nhiên thấy khó chịu. Isabelle là người duy nhất tử tế với cô, và giờ cô lại xúc phạm chị. “Không phải lỗi của chị,” cô nói về hối lỗi. “Chỉ là Selden và em cãi nhau...”

“Vì một chuyện ngớ ngẩn,” Isabelle nói, gật đầu.

“Chắc... vậy,” Janey nói, hy vọng cô sẽ không phải đi vào tiểu tiết.

“Chuyện đó xảy ra với chị và Wheaton mỗi lần bọn chị đi ngủ. Luôn có một ngày bọn chị cãi nhau to... chả vì cái gì cả... và bọn chị giận nhau hàng giờ liền và rồi nhận ra mình ngu xuẩn thế nào và làm lành.” Isabelle đặt cuốn sách xuống và quay sang Janey. “Chị nghĩ những chuyện như thế thực sự tốt cho mối quan hệ, em nghĩ thế không?” cô hỏi. “Chị luôn nghĩ nó làm cho tình khiết...”

Janey chống hay khuỷu tay lên. “Vợ đầu tiên của Selden như thế nào?” cô hỏi về tự nhiên. “Anh ấy chả bao giờ nói về cô ấy cả...”

“Ồ!” Isabelle nói. Chị cau mày. “Chà, cô ấy rất thông minh, và rất thành công - cô ấy là luật sư trong ngành giải trí - chị nghĩ cô ấy có rất nhiều thân chủ là những ngôi sao điện ảnh lớn. Nhưng cuối cùng...” Chị dừng lại, và nhìn Janey nói, “Em phải hứa không được nói với Selden là chị kể với em nhé? Vì chị biết cậu ấy không thích nói về chuyện này, và Wheaton sẽ giết chị...”

“Em hứa,” Janey nói. Cô nằm nghiêng người và mỉm cười.

“Chà, cuối cùng... chị đoán là Selden không để ý gì đến cô ấy nữa hoặc kiểu gì, vì cô ấy bắt đầu đi phẫu thuật thẩm mỹ. Chẳng phải là phẫu thuật thẩm mỹ thì sai trái gì đâu,” chị vội nói thêm, không muốn làm Janey khó chịu. “Nhưng kiểu như cô ấy bị nghiện ấy. Cô ấy nâng ngực, và rồi sửa mũi, mà thế còn chưa đủ, còn nâng mắt, và chị nghĩ cô ấy thậm chí còn làm phẫu thuật nơi người ta hút mỡ...”

“Hút mỡ cơ thể,” Janey nói.

“Đúng thế,” Isabelle nói. “Ý chị là, cô ấy trông xinh, nhưng nhìn cũng hơi kỳ kỳ. Và rồi có chuyện xảy ra.. vì một sợi dây chuyền, và rồi hóa ra là Sheila đã ngoại tình... Chị không chắc lắm, nhưng rõ ràng là chuyện khá là linh tinh...”

“Thật vậy à?” Janey nói vẻ khuyến khích.

“Ừ,” Isabelle nói. “Vì vậy chị đoán đó là vì sao chuyện có một cuộc sống bình thường lại quan trọng như vậy với cậu ấy. Thậm chí trước khi gặp em, tất cả những gì cậu ấy nói là muốn tái hôn và có con...”

“Vâng,” Janey nói, vẻ chua chát. “Em biết...”

“Em có vẻ không thích thú chuyện ngôi nhà lắm,” Isabelle khẽ nói.

Janey thở dài, vốc một vốc cát và để nó chảy qua kẽ tay. “Không phải là em không vui vì chuyện đó,” cô nói, “chỉ là em không có thời gian dành cho nó. Selden không biết chuyện này, nhưng em chuẩn bị sản xuất một bộ phim.”

“Thật à?” Isabelle hỏi, bị ấn tượng.

“Đúng thế,” Janey nói, gật đầu. “Em vừa mua bản quyền chuyển thể cuốn *The Embarrassments*, chắc là chị có nghe tới nó - và trong vài tháng tới em sẽ phải huy động tiền và tìm đạo diễn và diễn viên chính...”

“Hay quá,” Isabelle nói. “Truyện về cái gì?”

“Chị nên đọc đi,” Janey nói. “Em thực sự nghĩ mình có thể đóng một vai nữa. Em cũng có đóng phim chút đỉnh...”

“Thật à?” Isabelle ngạc nhiên. “Selden chả bao giờ nói với cả nhà là em tài năng đến vậy.”

Không, em tin chắc là anh ấy không nói, Janey buồn rầu nghĩ, nhưng vào lúc đó câu chuyện của họ bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của Paula.

Bà nằm xuống một đầu khăn của Isabelle. “Chuyến đi bộ tuyệt quá,” bà nói không ra hơi. “Các con nên thử đi.”

“Ồ vâng ạ.” Isabelle gật đầu. “Bọn con đang ngồi nói chuyện.”

“Thế à?” Paula nói. “Chuyện con gái?”

Isabelle nhìn Janey. “Janey vừa mới bảo với con là em ấy chuẩn bị sản xuất một bộ phim.”

“Thật à?” Paula nói, trông ngờ vực. “Phim gì?”

“Nó vẫn còn đang trong quá trình xây dựng,” Janey vội nói. “Bây giờ con đang lo tìm vốn cho nó...”

Richard, đứng cách sau Paula vài bước, đột nhiên xuất hiện và đứng trên vợ mình. “Janey sẽ sản xuất một bộ phim,” Paula nói với ông.

“Anh tưởng Selden là nhà sản xuất phim,” Richard nói.

“Đúng thế,” Paula nói. “Nhưng giờ Janey bảo nó cũng sẽ là nhà sản xuất phim.” Bà nhướn mày lên, nhìn Richard ngụ ý.

“Bố tò mò một chuyện,” Richard nói. “Sự nghiệp một người mẫu có thể kéo dài bao lâu?”

“Chà, Lauran Hutton...,” Janey lên tiếng.

“Ồ, nhưng cô ấy là ngoại lệ, đúng không?” Paula nói, cắt ngang lời cô. “Em tin chắc là con muốn có con sớm...”

“Chắc thế,” Janey bực bội nói.

Selden đang đi xuống con đường đất nhỏ dẫn ra bãi biển. Anh đang mỉm cười và có vẻ như đang trong tâm trạng chiến thắng. “Chào mẹ,” anh nói, ném khăn xuống cát. “Mẹ sẽ rất vui lòng khi biết con quật... mong anh ấy.”

“Cám ơn con yêu,” Paula nói.

“Wheaton đâu?” Isabelle hỏi, nhìn quanh.

“Anh ấy thả em xuống đây,” Selden nói. “Anh ấy phải quay lại nhà. Anh ấy quên đồ tắm...”

“Chúng nào tạt ấy,” Isabelle cười nói.

“Con muốn bơi quá,” Selden nói. “Có ai muốn tham gia cùng không?”

“Đi nào Janey...,” Paula nói.

“Con không thích...”

“Nước ấm lắm,” Richard nói. “Hơi quá ấm...”

Selden chìa tay ra. “Nào em yêu,” anh nói.

Janey không có lựa chọn nào khác. Cô để anh nắm tay cô và kéo cô đứng dậy. Họ bắt đầu đi xuống nước. “Em thực sự không muốn xuống nước,” Janey nói, vẻ khó chịu. “Sống lớn quá...”

“Thôi nào,” Selden nói. “Một chút nước chả làm sao đâu...”

Anh kéo cô ra tận mép nước. Một con sóng đập vào chân cô và cô nhảy lên. “Lạnh quá!” cô hét lên.

“Không mà,” anh nói. Anh bước tiếp và một con sóng đập ngang ngực anh. “Nào!” anh hét lên. Anh nhảy xuống nước. “Tuyệt lắm...,” anh nói.

“Selden!” Paula hét gọi. Janey quay lại; Paula đang vẫy tay điên cuồng. Selden thấy bà gọi và rẽ

nước quay ngược lại. “Có chuyện gì thế?”

“Có chuyện xảy ra,” Wheaton nói. Anh đang đứng cạnh đồng khăn. “Anh nghĩ em với Janey tốt hơn là nên quay về nhà...”

“Chuyện gì?” Selden hỏi, cầm khăn lên và lau khô mặt.

“Có chuyện với em gái Janey...”

“Patty?” Janey hét lên, chạy trên bãi biển về phía họ.

“Bình tĩnh nào,” Selden nạt. “Có chuyện gì? Cô ấy ổn chứ?”

“Anh không biết được. Một cậu tên Digger gọi...”

“Đó là em rể của Janey...”

“Cậu ấy bảo là nói với em gọi lại cho cậu ấy và rằng Patty đã vào tù.”

“Ôi chúa ơi,” Paula nói, ôm ngực.

“Con sẽ lo chuyện này, mẹ,” Selden nói ngắn gọn, mặc áo vào.

“Mình nên về nhà hết đi,” Paula nói, thu dọn đồ.

“Mọi người ở đây,” Selden ra lệnh. “Không có lý do gì lại để chuyện này phá hỏng cả ngày của mọi người... Nào,” anh nói, ra hiệu cho Wheaton và Janey đi theo anh.

Anh chạy lên con đường đất. Janey theo sau anh, vấp phải những hòn đá nhỏ - trong lúc vội vã cô quên không đi giày. Selden nhảy lên ghế trước chiếc Jeep và Janey ngồi vào cạnh anh. “Cậu ấy có để lại số điện thoại không?” Selden hỏi Wheaton, anh ngồi phía sau.

“Không,” Wheaton nói. “Anh nghĩ em biết phải tìm cậu ấy ở đâu.”

“Mẹ kiếp, Wheaton,” Selden nói, đập mạnh tay xuống vô lăng. “Họ đang ở đâu?” anh hỏi Janey.

“Em không biết...,” Janey ngập ngừng. “Khách sạn Bốn mùa... The Ritz?”

“Chắc phải là Ritz-Carlton,” Selden nói. “Ở Aspen không có khách sạn Bốn mùa...”

Selden cho chiếc Jeep chạy vọt lên lối xe vào trước villa. Ở đầu lối xe vào, anh cho xe dừng lại đánh két và chạy vào nhà. *Anh ấy thích chuyện này, Janey hoảng sợ nghĩ. Anh ấy thích từng phút...*

Đến lúc cô vào nhà, Selden đang nói chuyện điện thoại với Digger. “Để em nói chuyện với cậu ấy,” Janey nói, chìa tay ra. Anh lắc đầu và vẫy tay bảo cô đi ra.

“Nó là em gái của em!” cô rít lên.

Selden ném cho cô một cái nhìn khó chịu. “Rồi, rồi,” anh nói, gật đầu. “Anh hiểu rồi. Và cậu có tên của nhà tù... Được rồi... Và họ đưa cả hai đi. Không, họ sẽ không cho cậu gặp cô ấy... Cậu cần một luật sư... Đừng lo. Cứ ngồi chờ điện thoại. Anh sẽ gọi vài cú rồi gọi lại cho cậu.” Anh gác máy.

“Chuyện gì thế?” Janey hét lên.

Anh nhìn cô và ngồi xuống một chiếc ghế. “Được rồi, chuyện xảy ra thế này, theo như anh được biết. Patty và Digger ở trong siêu thị ở hàng chờ thanh toán. Rõ ràng là Marielle Dubrosey đã phát hiện ra họ đi Aspen và theo họ tới đó. Cô ta bước tới sau Patty..”

“Trong siêu thị...”

“Trong siêu thị,” Selden gật đầu. “Và cô ta nói gì đó với Patty và Patty quay lại tát cô ta.”

“Chà, Patty làm tốt lắm,” Janey nói.

“Patty làm tốt, trừ việc là Marielle đâm vào bụng cô ấy. Và rồi Patty đẩy cô ấy và Marielle ngã xuống. Và rồi cảnh sát tới và tổng cả hai vào tù.”

“Ngày mai chuyện này sẽ lên báo hết,” Janey giận dữ nói.

“Ừ, đúng thế,” Selden nói. “Nhưng ngay bây giờ, việc quan trọng nhất là phải đưa Patty ra khỏi tù.”

“Mình nên quay về New York,” Janey nói.

“Ở New York mình chẳng làm được gì cả,” Selden nói.

“Mình cũng chẳng làm được gì ở đây cả,” Janey đốp lại.

Selden giơ tay lên như thể bảo cô đi đi. “Để em lo vụ này, được chứ?” anh nói. “Anh sẽ gọi cho Jerry Grabaw.”

“Tay PR?” Janey nói. “Vào Ngày Giáng sinh...”

“Chuyện đó sẽ không làm Jerry thấy phiền,” Selden nói. “Anh ta thích những chuyện thế này.”

Cuối cùng ba tiếng sau Selden mới kết thúc nói chuyện điện thoại. Trong lúc đó, đoàn người đã từ bãi biển quay về và đòi được giải thích. Không có cách nào có thể nói cho mọi người hiểu được tình huống, ngoại trừ kể lại câu chuyện từ đầu chí cuối. Và trong khi Janey nói, Paula Rose cứ liên tục nhìn chồng mình, môi mím lại thành một đường mỏng về chê trách. Cuối cùng Janey cũng thoát được về phòng mình, nơi cô nằm trên giường, điên giận cắn móng tay.

“Chắc, lúc này tình hình là thế,” Selden nói, vào phòng và ngã vật xuống giường cạnh cô. Anh đưa tay lên che mắt. “Jerry tìm được một người quen với quan tòa và đã bảo ông ta tới tòa án để có thể bảo lãnh cho Patty ra. Cô ấy sẽ phải có mặt ở phiên tòa trong một tháng nữa. Trừ phi ông ta có thể khiến họ thôi không buộc tội, mà có lẽ sẽ là thế, khi mà đó là ở Aspen và họ là nhân vật nổi tiếng, và những chuyện thế này xảy ra thường xuyên...”

“Hay quá,” Janey lạnh lùng nói. Cô hài lòng khi Selden có thể giải quyết rắc rối, nhưng khó chịu cái kiểu anh làm mọi việc mà không thêm hỏi ý kiến cô. Suy cho cùng Patty là em gái của cô, và Selden thậm chí không cho cô nói chuyện với Digger... Giống hệt như căn nhà ở Connecticut - và kỳ nghỉ này - cô tức giận nghĩ, cái kiểu anh đi trước và quyết định mà không buồn hỏi ý kiến cô.

“Mẹ kiếp,” Selden nói, ngồi thẳng dậy. “Anh phải đi nói với mẹ. Những chuyện kiểu này khiến bà căng thẳng...”

“Vâng, anh nên làm thế,” Janey đồng ý.

Selden đứng dậy và đi vào phòng ngủ bên cạnh. “Mẹ,” Janey nghe anh nói.

“Ồ, Selden,” cô nghe Paula trả lời.

“Đừng lo. Mọi chuyện giải quyết xong rồi,” Selden nói.

Janey ngồi dậy, rón rén lại chỗ bức tường. Tường rất mỏng, cô nhận ra mình có thể nghe từng lời trong cuộc nói chuyện của họ rõ ràng như thể họ ở cùng một phòng.

“Mẹ không vui vì chuyện này,” Paula Rose nói.

“Chuyện bất khả kháng mà,” Selden nói. “Mẹ phải hiểu là Digger là ngôi sao nhạc rock...”

“Chính xác,” Paula nói. “Mọi người đều biết ngôi sao nhạc rock chơi ma túy. Và Chúa biết còn gì nữa...”

“Digger thực sự là một anh chàng tử tế từ Des Moines,” Selden nói vẻ trấn an.

“Nhưng còn cô em gái?”

“Cô ấy rất đáng yêu,” Selden nói.

Có một khoảng dừng, và rồi Selden nói, “Mẹ, chuyện gì thực sự làm mẹ khó chịu?”

“Mẹ không muốn làm con mất vui, con yêu,” bà bắt đầu, “nhưng cuộc hôn nhân mà con bước vào...”

“Nó làm sao?”

“Janey có lẽ là một cô gái hoàn toàn ngoan ngoãn. Nhưng cả con bé và em gái nó đều có vấn đề. Em thì vào tù... Và con có biết là Janey đã không nói chuyện với mẹ mình nhiều tháng rồi không? Mẹ chỉ lo cho con thôi, con yêu. Mẹ không muốn con bị tổn thương lần nữa...”

“Ồ, mẹ...,” Selden bật cười. “Mẹ điên rồ quá.”

“Mẹ không điên,” Paula phản đối. “Và cả chuyện làm mẫu nữa. Mẹ không chắc đó là một nghề tử tế cho... vợ con. Những cô gái như thế muốn những thứ khác...”

“Mẹ cổ hủ quá,” Selden bật cười. “Chuyện làm mẫu không thể kéo dài, có lẽ thêm một năm nữa là nhiều nhất. Và rồi rất có khả năng là mẹ sẽ có cháu bé...”

“Nhưng Selden con yêu, mẹ không nghĩ Janey muốn thế đâu. Mẹ có cảm giác nó thích có một kiểu sống khác...”

“Mẹ, cô ấy muốn ổn định và có con,” Selden nói khẳng khái. “Nhìn mẹ xem. Phụ nữ nào mà lại không muốn giống như mẹ chứ?”

“Mẹ rất vui khi nghe con nói thế, con yêu. Nhưng suốt cả buổi chiều nó cứ liên tục nói về việc sản xuất...”

“Ồi mẹ ơi,” Selden gạt đi. “Chỉ là nói thôi mà. Janey nghĩ ra một số ý tưởng rồi phút tiếp theo lại quên ngay. Con thề với mẹ là tuần tới cô ấy sẽ quên hết mọi chuyện.”

“Mẹ chỉ hy vọng là con đúng,” Paula nói.

Và ở phía bên kia bức tường, nơi Janey đang nghe trộm, miệng cô há hốc sợ hãi và cô nằm xuống sàn, giơ tay lên che miệng vì sốc. Đột nhiên Selden xuất hiện ở ngưỡng cửa và nhìn quanh phòng tìm cô. Nhìn thấy cô dưới sàn, anh nói, “Em yêu, sao thế?”

“Không có gì!” Janey vội nói, lồm cồm bò dậy. “Em chỉ làm mất cái hoa tai thôi.” Cô đứng dậy, tay sờ lỗ tai.

“Anh xin lỗi,” Selden nói. “Anh nghĩ hôm nay mình không được dịu dàng với em lắm. Anh muốn uống gì đó chết đi được. Em nghĩ sao nếu mình đi ra quán bar mà em nói? Có thể gặp vài người thú vị ở đó...”

“Vâng,” cô nói vẻ chua chát, câu chuyện với mẹ anh vẫn văng vẳng trong tai cô. “Nhưng còn xe thì sao? Em không muốn để cả gia đình ở lại không biết xoay xở ra sao...”

“Họ sẽ ổn khi không có nó trong vài giờ,” Selden nói, cười toét miệng. “Sau rốt thì đó là xe của anh... anh trả tiền cho nó mà, nhớ không?”

Những ngày nghỉ còn lại kéo dài trong buồn chán. Janey cố hết sức để dễ chịu: Giờ cô đã biết được Paula không ưa mình. Cô cương quyết không để bà thỏa mãn là mình đã đúng. Nhưng thế không có nghĩa là cô sẽ làm mọi thứ dễ dàng cho Paula. Và kể từ buổi tối sau ngày Giáng sinh, cô dụ dỗ Wheaton và Richard chơi bài - và một khi họ đồng ý, thì lẽ tự nhiên Selden cũng phải chơi. Paula không thích chuyện đó, nhưng cánh đàn ông đuổi bà đi - đúng như Janey đã dự đoán, một khi họ đã chơi rồi thì không có gì ngăn được họ. Paula giận điên, trong khi Janey khéo léo. Họ chỉ chơi ăn tiền lẻ thôi, nhưng Janey thắng họ ba đêm liên tục, hốt cả đồng xu vào xắc của mình, và chuyện đó khiến cô thấy dễ chịu hơn...

Nhưng bên trong, cô đau đớn. Mỗi lần cô nhìn Selden, cô lại nhớ đến cuộc nói chuyện cô nghe trộm được giữa anh với mẹ anh, và một chút muối lại đổ thêm vào vết thương. Anh sẽ cho cô thấy, cô nghĩ; cô sẽ khiến anh phải hối hận...

Họ về lại New York ngày 31 tháng Chạp, về đến phòng khách sạn lúc chín giờ hơn. Chuyến bay đồng hành và rồi ở Miami chuyến bay bị hoãn. Tất cả những gì Janey muốn là ngủ, như thể ngủ bị xóa ra khỏi ký ức của cái tuần kinh khủng vừa qua. Nhưng Selden không chịu thế - hôm nay là đêm giao thừa cơ mà. Trong lò sưởi chất những thanh gỗ lớn và anh châm lên, và rồi gọi hai chai champagne Cristal với bốn ounce trứng cá tầm trắng từ phục vụ phòng.

“Em không có hứng uống champagne lắm,” cô khó chịu nói, nghĩ rằng, lại một lần nữa, Selden làm việc mà anh ấy muốn, không để ý gì đến cảm xúc của cô.

“Em phải uống champagne vào đêm giao thừa chứ,” anh nài nỉ. “Không uống thì xui xẻo lắm.”

Anh kéo cô ngồi xuống sofa cạnh anh và đuổi người ra khỏi phòng, trong khi Janey ngồi cứng đờ cạnh anh. “Anh thấy đêm giao thừa mình là một buổi tối lãng mạn ở nhà là tuyệt nhất,” anh nói.

Janey không nói gì, trân trân nhìn ngọn lửa. Cô chưa bao giờ hiểu được khái niệm “buổi tối lãng mạn ở nhà”. Nếu cô phải ở nhà, cô thà xem tivi và ăn đồ ăn gọi về nhà trên giường còn hơn là cố có chút cảm xúc lãng mạn giả tạo gì đó...

“Anh có ý tưởng tuyệt hay,” Selden hớn hờ nói. “Mai mình chạy xe tới Connecticut và anh sẽ chỉ cho em xem mảnh đất. Mình sẽ đi cả ngày - mình sẽ ăn bữa sáng kiêm bữa trưa trên thuyền

đầu đó. Rồi mình sẽ ra xem mảnh đất... và rồi sau đó, mình có thể tạt qua Macadus'..."

Janey nghĩ, cái này là giọt nước tràn ly. Cô đứng dậy và tiến về phía bàn viết, quay lại, cô lạnh lùng nói, "Chúng ta thật sự cần phải nói chuyện về mảnh đất đó, Selden ạ."

"Nó là một tài sản khá lớn," anh phản đối. "Nó ở ngay cạnh biển... Ngày nay em không thể tìm được mảnh đất nào như thế..."

"Em nghĩ anh nên bán nó đi," cô nói vẻ cương quyết, nheo mắt lại.

"Em đang nói gì thế?" anh hỏi, bắt đầu khó chịu. "Anh vừa mua xong. Anh sẽ không bán nó đi đâu."

"Chà, em sẽ không có thời gian xây nhà đâu. Vài tháng tới em sẽ cực kỳ bận rộn... có lẽ cả năm tới hoặc hai năm tới."

"Thật à?" anh hỏi. Chuông kêu và anh đứng dậy, bước tới cửa. "Làm gì thế, anh hỏi có được không?"

Bồi bàn bước vào mang theo một khay gồm hai chai champagne và bốn cái ly. Anh ta mất rất nhiều thời gian mới sắp xếp mọi thứ xong trên bàn. "Tôi có mở rượu ra cho ngài không?" anh ta hỏi.

"Được rồi, tôi sẽ tự làm lấy," Selden nói.

Bồi bàn đi ra, và anh khui cái nút chai rượu ra, rót rượu vào hai ly. Hành động đó dường như làm anh dễ chịu, và anh nói bằng một giọng vừa phải, "Nghe này, nếu em lo chuyện có thai... dĩ nhiên là em sẽ được giúp đỡ. Và khi em bé ra đời mình sẽ thuê vú em."

Cô cười gằn ác nghiệt. "Đây không phải chuyện con cái," cô nói.

"Vậy thì là về chuyện gì?" anh hỏi.

Cô mỉm cười. "Trên thực tế, em sẽ sản xuất bộ phim chuyển thể từ cuốn sách của Craig, *The Embarrassments*. Anh ấy đã đồng ý để em làm thể..."

Selden vừa uống một ngụm champagne và suýt nữa phun ra vì ngạc nhiên. Rồi anh ngả đầu ra sau và cười lớn.

Janey trân trối nhìn anh, mặt hầm hầm giận dữ. "Em không thể tưởng tượng nổi sao anh lại thấy chuyện đó buồn cười."

Vẫn mỉm cười, anh tiến một bước về phía cô và cố vòng tay ôm cô, nhưng cô gạt đi. "Thôi nào, em yêu," anh nói. "Sản xuất một bộ phim là một công việc cực kỳ lớn. Nó đòi hỏi nhiều năm kinh nghiệm. Em sẽ không bao giờ làm được..."

"Làm sao anh biết được chuyện đó?"

"Anh biết thôi," anh nói. Anh quay đi khỏi cô và dùng một cái cờ sắt chọc vào lò sưởi. "Đừng phật ý," anh nói thêm vẻ thần nhiên, "nhưng đây là công việc của anh. Anh không thể nói với em là không biết bao nhiêu người đã tới gặp anh muốn sản xuất một bộ phim. Và một vài người cố gắng làm đều luôn thất bại..."

"Được thôi," Janey nói. "Em sẽ cố, và nếu em thất bại, thì em thất bại. Nhưng em không nghĩ là

em sẽ thất bại.”

Anh nhìn cô ngạc nhiên, và rồi lùi lại một bước, choáng váng bởi sự thù hằn trong mắt cô. “Janey!” anh nói.

“Mẹ nhà anh,” cô khẽ nói. Cô lao ra khỏi phòng khách và bước vào phòng ngủ, nơi cô bắt đầu bỏ đồ trong vali ra. Anh theo sau cô.

“Nghe này, Janey,” anh nói. “Anh không nghĩ là đã nói rõ ràng ý của mình. Anh không muốn em sản xuất bộ phim của Craig...”

“Tại sao lại không?” cô hỏi, không nhìn anh. “Bởi vì anh sợ rằng em sẽ thực sự thành công ư?”

“Không,” anh nói, cẩn thận đặt cái ly lên bàn cạnh giường. Anh khoanh tay lại. “Bởi vì chắc chắn em sẽ thất bại. Cuốn sách của Craig không phải là loại câu chuyện có thể chuyển thể thành một bộ phim. Thực tế là nó hoàn toàn không có câu chuyện gì cả...”

“Anh chỉ ghen tị thôi!” cô quát lên. “Anh ghen tị bởi vì Craig có tài còn anh thì không...”

Đột nhiên cô thở gấp và cắn môi, sợ rằng mình đã đi quá xa. Nhưng đúng là thế, cô tự nhủ, và có lẽ đã đến lúc Selden biết điều đó.

Cô lấy chiếc váy Pucci từ túi xách ra và treo vào tủ, không dám nhìn anh. Cô cúi xuống cái túi, và khi nhìn xuống, cô thấy chân anh ở trước mình. Cô đứng thẳng dậy, mặt lộ vẻ thách thức.

Mặt anh dừng dưng. Xoay xoay rượu trong ly, anh khẽ nói, “Nếu em muốn ở bên một người như Craig Edgers, thì đừng để anh cản đường em.”

“Đừng lo,” cô đáp lại. “Em sẽ không thế đâu.”

Cô đi qua anh vào phòng vệ sinh, khóa cửa lại.

“Janey,” anh nói. “Em ra đây nói chuyện.”

“Không có chuyện gì để nói cả,” Janey nói lạnh lùng từ sau cửa.

“Janey!” anh nói. Im lặng. Anh đập cửa. “Janey, ra ngoài này!”

Không có câu trả lời. Và rồi anh nghe các tiếng vòi nước bật to hết cỡ.

“Mẹ kiếp, Janey!” anh hét. “Bắt đầu năm mới theo kiểu hay ho *khiếp* nhỉ!”

CHƯƠNG BA

13

Chiếc máy bay G5 đậu xuống sân bay Charles de Gaulle, và chạy chậm tới khu đậu dành cho các máy bay tư nhân, tại đây có sẵn chiếc limousine Mercedes và hai nhân viên hải quan Pháp đứng chờ. Lúc này là mười một giờ mười lăm phút sáng, giữa tháng Hai năm 2001, và Janey nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay vào bầu trời Pháp xám xịt và thở dài. Được gửi tới Paris với Mimi! Thật quá khó chịu, cô nghĩ, khi bị gửi đi như một đứa trẻ hư hỏng bị đuổi về phòng.

Cô nhăn nhó kéo đôi găng tay mềm màu xám lên. Chuyến đi này diễn ra vào thời điểm tệ hại nhất. Cô đã suýt khiến George ký vào giấy liên quan đến dự án phim của họ đúng lúc anh phải cam kết với dự án và viết một tờ séc, thì đột nhiên lời mời tháp tùng Mimi đi Paris được đưa ra. Mimi phải đi Paris để thử một bộ váy haute couture mà cô đặt ở Dior vào tháng Mười. Và cô không muốn đi một mình. Và nếu Janey đi cùng cô, cô ấy sẽ giới thiệu cô với Raumont, nhà trang trí người Pháp. Rõ ràng là Raumont *không bao giờ* nhận thêm khách hàng mới, nhưng có thể xem xét làm việc với Janey nếu cô đến Paris vào tháng Hai khi trong lịch làm việc của ông có một khoảng thời gian nghỉ nho nhỏ.

“Thật quá mức ngớ ngẩn,” Janey phàn nàn rõ to với Selden. “Nhất là khi mình chả có gì để mà trang trí.”

Đây là một chủ đề nhạy cảm với cả hai, và Selden nhìn cô cẩn trọng. “Cuối cùng thì mình cũng sẽ có,” anh thận trọng nói. Janey ương ngạnh nhìn lại anh. Anh đã không bán mảnh đất hay từ bỏ ý tưởng xây nhà. Anh chỉ thôi đề cập đến nó - cũng như cô không nhắc đến chuyện cô gặp George. “Thật tình, Janey,” anh nói, “đây là vấn đề của giới cao cấp” - và câu đó khiến cô im bật. Dẫu vậy, kể từ khi Mimi gợi ý chuyển đi đến Paris một tuần trước - “Paris vào tháng Hai rất là kinh khủng; chẳng có gì hay ho cả,” cô chỉ ra - Janey không thể ngăn mình cảm thấy rằng cô có âm mưu gì đó để cô đi khỏi thành phố. Một tối Selden về nhà cực kỳ hưng khởi về chuyến đi. Ngay lập tức anh thấy căng thẳng, đặc biệt khi cô vừa gặp George chiều hôm đó, và cuộc gặp gỡ của họ không hẳn là chuyện làm ăn. Suy nghĩ đầu tiên của cô là George đã kể cho Selden nghe về chuyện đó. Nhưng nếu anh làm thế, cô sẽ chối tất cả, cô vội nghĩ. Cô sẽ nói là George tán tỉnh cô và cô từ chối anh ta, và để trả đũa anh ta đã phịa chuyện...

Nhưng Selden dường như lại nhẹ nhõm, chứ không giận dữ, và sau vài phút cô tự trấn an mình rằng George không phải là kẻ ba hoa. Thực ra cô nhận thấy mình lo lắng về Selden, chứ không phải George. Tháng trước, kể từ cái đêm Giao thừa khủng khiếp đó, Selden đã có một thái độ trịch thượng với cô, như thể cô không đủ thông minh hay đủ kiến thức để hiểu chuyện làm ăn của anh. Với con mắt người ngoài không nghi ngờ gì, họ là một cặp đôi hoàn toàn môn đăng hộ đối. Nhưng Janey bắt đầu hiểu chuyện hơn, nhận ra rằng Selden chỉ muốn cô như là một thứ hàng trưng bày - bởi người mẫu Victoria's Secret xinh đẹp sẽ khẳng định vị thế của anh là một đàn ông alpha - và cô bắt đầu uất hận chuyện đó. Khi cô đưa ra ý kiến của mình về chuyện làm ăn, hay chính trị, hay thời trang, cô sẽ thấy anh nhìn mặt những người khác, để đảm bảo cô

không nói gì nhằm chán hay làm họ ngượng ngịu xấu hổ. Và nếu anh cảm thấy cô có làm như vậy, anh sẽ cắt lời cô, để mặc cô nói hết những suy nghĩ của mình với những khán giả đã quay đi.

Đó là một buổi tối giữa tháng Giêng trong một bữa ăn tối tại nhà Harold Vane. Có hai bàn mười người và Janey ngồi cạnh bàn thượng nghị sĩ đảng Cộng hòa từ New York, Mike Matthews. Ông ta là một người đẹp trai, ngoài sáu mươi, quyền lực và quyến rũ, cứ liên tục nắm lấy tay cô và không buông ra, ngay cả khi nói chuyện với cả bàn. Đó là kiểu buổi tối mà Janey yêu thích, đầy những con người quan trọng và những cuộc trò chuyện ý nghĩa. Đến cuối buổi tối, chủ đề không tránh khỏi đã chuyển sang những ưu và nhược (hầu như là nhược - suy cho cùng thì đây là New York) của Đảng Cộng Hòa. Janey làm một bài dài phê phán lớn nhất của Đảng Cộng Hòa - rằng họ không ủng hộ phụ nữ và phá thai. Có bốn phụ nữ khác ngồi ở bàn, một là phóng viên truyền hình đáng tôn trọng ngoài năm mươi đã hét lên, "Nghe này, nghe này," và đột nhiên cả căn phòng im lặng, và giọng Janey cất lên rõ mồn một: "Thật đấy, ngài Thượng nghị sĩ! Nếu cá nhân ngài không ủng hộ chuyện nạo thai, thì tôi xin nói ngài là kẻ đạo đức giả. Ngài đã độc thân trong ba mươi năm. Và trong suốt ba mươi năm đó, ngài không thể bảo với tôi rằng ngài chưa bao giờ làm cho bạn gái có thai."

Trong một thoáng, một sự im lặng choáng váng bao trùm, và Janey cảm thấy mình đỏ bừng lên vì xấu hổ. Quay sang Selden, ngồi ở bàn bên kia, cô nhìn thấy phía sau cổ anh căng lên. Nhưng một giây sau, sự im lặng bị phá vỡ bằng một tràng cười tán thành đến sau một câu hài được kể hay, và Janey thấy giá trị của mình tăng lên trong con mắt của cả phòng. Trước đó, cô là một cô gái xinh đẹp và không gì hơn. Còn bây giờ cô là một trong số họ - hấp dẫn, đúng thế, nhưng còn có năng khiếu hài hước. Ngài nghị sĩ thả tay cô ra và nói với cả phòng. "Mọi người, quý cô trẻ tuổi đây đúng là thứ mà Đảng Cộng Hòa đang thiếu!" và đám đông vui vẻ chuyển sang mục uống cà phê ở phòng khách.

Ngài nghị sĩ đưa cô qua sảnh đến phòng khách trang trí lộng lẫy, mà Harold đã trang trí theo phong cách giai đoạn American Empire - đúng thời ngôi nhà đã được xây. Có một cây đàn piano lớn ở góc phòng. Harold đã bố trí hai ca sỹ opera trẻ trình diễn. Janey ngồi xuống một chiếc ghế dài và nhận lấy tách cà phê từ một cô phục vụ mặc đồng phục, mỉm cười với ngài thượng nghị sĩ. Trong một thoáng, Janey tự hỏi lấy ông ta thì sẽ như thế nào - đặc biệt khi mọi người đều nói ông có thể ra tranh cử tổng thống. Làm Đệ nhất Phu nhân sẽ khá vui, và cô nói, "Xin ông ngồi xuống, Ngài thượng nghị sĩ. Tôi muốn biết những tin đồn đó có thực không chết đi được."

Ông chấp nhận lời mời của cô và đùa, "Hầu hết lời đồn đều có ít nhiều sự thật, nhưng nếu cô đang tự hỏi liệu tôi có ra tranh..."

"Ồ, tôi chỉ nói về những tin đồn của ngài và các quý cô...", Janey cất tiếng. Đúng lúc đó thì Selden xuất hiện bên cạnh họ.

Janey nhìn lên anh, mắt cô ánh lên ý mời gọi anh tham gia cùng, nhưng miệng anh mím lại thành một nụ cười. "Tôi xin lỗi vì sợ tôi, ngài nghị sĩ," anh nói. "Cô ấy thường nói mà không suy nghĩ." Anh ngồi xuống mép ghế, cầm lấy tay Janey, và bằng một giọng ý vẻ đùa cợt, nói, "Cô ấy có thói quen nói những chuyện cô ấy không biết."

"Thật à?" ngài thượng nghị sĩ chậm rãi hỏi. Ông ta mỉm một nụ cười lạnh lùng với Selden và tiếp tục, "Với tôi thì cô ấy thông minh, nếu không muốn nói là thông minh hơn hầu hết những người trong căn phòng này. Tất cả những gì cô ấy làm là chỉ ra điều mà hầu hết mọi người đều nghĩ nhưng không có gan nói ra"

"Chùng nào không có gì gây phật lòng...", Selden nói.

“Về phần tôi thì không,” ngài nghị sĩ nói, ném cho Janey một cái nhìn cảm thông. “Nhưng nếu cô có bao giờ quyết định bỏ anh chàng này,” ông ta nói thẳng với cô, “thì tôi luôn sẵn sàng.”

Họ đều bật cười, và đúng lúc đó âm nhạc nổi lên, chấm dứt cuộc nói chuyện giữa họ. Janey nghiêng đầu cảm kích, nhưng bên trong cô giận điên lên. Như thể tất cả những nghi ngờ của cô về hành vi của Selden dành cho cô đột nhiên hé lộ dưới ánh sáng, và trên xe về nhà, cô nổi điên lên.

“Anh đừng có bao giờ làm như thế nữa,” cô rít lên. Cả hai ngồi nhìn thẳng ra trước và trong vài giây, anh không nói gì. Rồi anh xoa cằm bằng bàn tay đeo găng, và bằng một giọng vô cảm nói, “Đó là một nhận xét đáng xấu hổ.”

“Thứ duy nhất đáng xấu hổ là hành vi của anh,” Janey đáp lại,

“Mình nói chuyện này ở nhà được không?” anh hỏi, chỉ người lái xe.

Về lại khách sạn, họ vẫn tiếp tục cãi nhau, Janey thì bảo anh trịch thượng và không tôn trọng cô, còn Selden thì chối không nhận gì cả. Việc anh không để ý gì tới cảm giác của cô khiến cô giận điên lên tới mức chưa bao giờ trước kia cô cảm thấy như vậy, và cuối cùng cô nắm tay lại xông vào đấm anh. Anh đẩy cô xuống sofa. Cô ngồi dậy khóc lóc và giận dữ, nhưng con đập đã bị vỡ và anh điên cuồng đi quanh nhà. Cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến mức đó, và cô hoảng sợ.

“Nếu em muốn biết sự thật thì em thực sự làm anh xấu hổ,” anh giận dữ nói. “Suốt đêm này tới đêm khác anh phải nghe em bi bô về những thứ em chẳng hề hiểu biết, tranh luận với những người về mặt kinh nghiệm thì hơn xa em. Em lúc nào cũng nghĩ là mình làm được vì mình đẹp. Nhưng nếu em chỉ hấp dẫn một nửa thôi, thì tin anh đi, chẳng ai thèm nghe em nói đâu!”

Cô há hốc mồm. Chưa ai từng nói với cô kiểu như thế, và thoát tiên cô không biết phải phản ứng thế nào. Có thể nào điều anh đang nói là sự thực? Nhưng chấp nhận một lỗi như thế thì là cái chết chắc, và cô gào lại: “Anh không nghe ngài thượng nghị sĩ nói gì à? Rằng em thông minh hơn hầu hết mọi người trong căn phòng đó?”

“Dĩ nhiên là ông ta bảo với em là em thông minh,” anh nói, cúi xuống cô với một nụ cười xéch miệng. “Ông ta là chính trị gia. Một chuyên gia trong việc bảo với người khác chính xác điều mà họ muốn nghe. Em không thấy cái cách ông ta nhìn đăm đăm vào ngực em và nắm lấy tay em à? Bởi vì anh có thấy, và mọi người khác trong phòng đều thấy. Ông ta muốn phịch em và sẵn sàng nói bất cứ thứ gì để điều đó xảy ra. Và em băn khoăn tại sao anh xấu hổ ư? Và em băn khoăn vì sao anh không tôn trọng em ư? Bởi em là người không có lòng tự trọng - với bất cứ ai, ngoại trừ bản thân em.” Anh bắt đầu bước quanh phòng, đập lên đỉnh đầu mà anh vẫn hay làm mỗi khi căng thẳng.

“Anh nghe em ngồi bảo với những đạo diễn nổi tiếng thế giới cách chỉ đạo bộ phim tiếp theo của họ,” anh nói tiếp. “Anh nghe bảo các nhà sản xuất họ nên mời ai diễn xuất trong phim họ, và các doanh nhân cách điều hành công ty của họ. Mà trong khi em chưa làm được bất cứ gì, bất cứ thành tựu nào...”

“Vậy anh đang bảo với em là em không được phép nói ra ý kiến của mình, chỉ bởi vì em không có được thuận lợi như những người khác?”

“Đây không phải chuyện thuận lợi,” anh nói, quay lại và chỉ tay vào mặt cô. “Đây là về chuyện làm việc chăm chỉ và chấp nhận thất bại, liên tục và liên tục.” Anh dừng lại, hít một hơi thật sâu, và tiếp tục. “Ồ, anh không quan tâm em nói gì với đám bạn ngớ ngẩn của em hay đám đàn ông mà em ngủ cùng theo đuôi em. Nhưng khi em giao tiếp với đối tác của anh, những người

đã dành cả đời mình để đạt được gì đó...”

Cô cười gằn. “Thật ư, Selden? Anh đang bảo với em Mimi và George là ngớ ngẩn? Và em nghĩ cái ý tưởng của anh về những gã em ngủ cùng...”

“Tất cả những gì anh nói là em hãy ngồi mà lắng nghe trong những cuộc thảo luận này. Tại sao lúc nào em cũng dẫn tới trước? Hãy cố gắng là người đứng sau. Im miệng và em có thể tìm thấy thứ em thực sự có thể học hỏi!”

“Em hiểu chuyện này là gì rồi, Selden,” cô nói, môi run run như thể sắp khóc. “Anh không muốn em phát triển hay thay đổi. Nó làm anh sợ hãi. Nhưng trên thực tế, em đã luôn như thế này. Em lúc nào cũng cố hoàn thiện bản thân và cố làm gì đó với cuộc đời mình. Nếu anh nghĩ em sẽ ngồi cạnh như một con chuột con, thì anh nhầm to rồi. Và nếu hành vi của em khiến anh khó chịu, thì em xin nói rằng đó là vấn đề của anh, và sự bất an của anh. Sao anh dám đổ cho em!” Và rồi cô òa khóc nức nở chạy vào phòng ngủ.

Khi anh vào giường khoảng một tiếng sau, cô giả vờ đã ngủ. Sau một lúc, anh nghe tiếng ngáy khe khẽ, nhưng cô nằm thức hàng giờ liền. Lòng kiêu hãnh của cô đấu tranh với sự yếm thế trong cô, khi lòng kiêu hãnh thúc giục cô ly dị còn sự yếm thế chỉ ra rằng dù Selden có tệ bạc thế nào chăng nữa, cô không muốn quay lại với cuộc đời cũ. Cuối cùng cô ngủ thiếp đi, và thức dậy bởi tiếng vòi tắm hoa sen, cảm thấy mệt rũ rời.

Anh vào lại phòng tắm, khăn quàng ngang hông. Anh ngồi xuống mép giường, chải tóc và nhoài người về phía cô. “Nghe này,” anh nói. Cô tưởng anh sẽ xin lỗi, như anh vẫn thường làm sau mỗi lần cãi nhau, nhưng rồi anh chỉ nói, “Anh chỉ không nghĩ bọn mình nên... cãi nhau như thế một lần nữa, được chứ?”

Cô không muốn nghe điều đó, nhưng cô đành phải mỉm cười với anh. Anh nhoài tới hôn khẽ lên môi cô. “Anh gặp em sau nhé?” anh hỏi.

“Vâng,” cô vừa nói vừa thở dài buồn bã.

“Thôi nào, Janey. Đừng có lối bịch,” Mimi nói, hai ngày sau. “George y hệt như thế. Chẳng lẽ không ai bảo với em là mọi ông chồng đều giống nhau à?”

Họ đang ăn ở trưa ở Dingo’s trong bầu không khí mệt mỏi như mùa đông dài đặc ở New York. “Ồ phải,” Mimi nói tiếp với ánh hiềm ác trong mắt. “Đó là một trong những thất vọng lớn ở đời, cùng với việc có con. Ta luôn nghĩ rằng ta lấy một cá nhân, một người đàn ông ta đã chọn trên tất cả những người khác. Và rồi khi cuối cùng ta làm thế, ta phát hiện ra rằng thực ra mình lấy đúng một loại người. ‘Người đàn ông có vợ.’ Và khi đến giai đoạn đó rồi thì cưng ời, ông chồng này không xấu hơn hay tốt hơn ông chồng kia. Thực tế thì có những lúc chị nghĩ họ hoàn toàn có thể trao đổi cho nhau được.”

Janey nhìn Mimi và mỉm cười buồn bã. Kể từ khi Zizi đá cô, Mimi đã thay đổi, Janey nghĩ. Cô trở nên chua chát hơn - trở thành một phụ nữ ngoài bốn mươi giận dữ vì cuộc đời hóa ra không như họ mong đợi. Cô ấy có mọi thứ, nhưng thái độ chua chát của cô ngụ ý rằng kiểu gì đó cô đã bị lừa dối. Và một lần nữa, Janey tự nhắc mình, dù chuyện gì có xảy ra, cô cũng không được biến thành như Mimi...

“Thật tình, Mimi,” Janey nói, “em không ngại chuyện Selden giống như những ông chồng khác, chỉ là cái sự không tôn trọng là em không chịu được. Sao anh ấy dám?”

“Sự không tôn trọng là lẽ dĩ nhiên,” Mimi nói, nhún vai. “Cái ngày người đàn ông cưới mình, một phần trong anh ta mất đi sự tôn trọng dành cho mình bởi vì cái sự thật rằng mình đã cưới

anh ta. Anh ta biết những điểm yếu của mình và nghĩ rằng vợ mình là một con ngốc khi đã chịu đựng những điểm đó.”

“Nhưng anh ấy làm em mệt mỏi!” Janey kêu lên.

“Thật à?” Mimi hỏi. “Dù thế nào thì anh ấy không nghĩ thế đâu. Anh ấy nghĩ đang thể hiện quyền hành của một người chồng. Mà không may là, cưng ạ, bao gồm việc bảo em phải làm gì.”

“George không bảo chị phải làm gì,” Janey chỉ ra. Kể từ khi cô bắt đầu gặp gỡ George vì dự án *The Embarrassments*, lòng ngưỡng mộ của cô dành cho anh đã tăng dần. Anh lúc nào cũng vui vẻ, và một nửa thời gian họ ngồi cùng nhau là cười đùa...

“Dĩ nhiên là có,” Mimi cau mày nói. “George cực kỳ hách dịch, và chị nghĩ Selden cũng vậy. Nhưng nếu họ không hống hách, họ sẽ không thành công như bây giờ, và chúng ta sẽ không bao giờ lấy họ.” Mimi nhìn thẳng vào mắt Janey và nói tiếp, “Khác biệt là ở chỗ, khi George trở nên quá đáng, chị nhẹ nhàng chỉnh anh ấy. Đương đầu với những loại đàn ông thế này thì không hay ho chút nào - mình sẽ luôn thua. Một khi họ bắt đầu tranh cãi, cái tôi của họ buộc họ phải thắng dù ở bất cứ giá nào, và họ sẽ nói hay làm bất cứ điều gì để đạt được điều đó. Ô, chị biết là em cứng cỏi, Janey ạ,” cô khẽ cười. “nhưng tin chị đi, em không cứng cỏi mấy đâu. Nếu có thì em đã không kết hôn. Em sẽ là CEO của một tập đoàn hay quản lý một xưởng phim rồi.”

“Một phụ nữ vẫn có thể lấy chồng và là một CEO!” Janey kêu lên. Nhưng Mimi chỉ mỉm cười nói, “Nên, dĩ nhiên rồi. Nhưng em kể tên một người được không? Thực tế là chẳng có ai cả - hoặc là không hơn hai đến ba người. Hầu hết đàn ông quyền lực không chịu nổi sự cứng cỏi của phụ nữ.”

“Nhưng em không cứng cỏi,” Janey khẳng định. “Tất cả những gì em muốn là chút ít tôn trọng từ Selden. Không có lý do gì anh ấy lại cư xử như thế em không làm được gì cả...”

Mimi nhướn mày lên và cười. “Janey,” cô nói về kiên nhẫn. “Em ba mươi ba tuổi. Chị biết em nghĩ thế là già, nhưng không phải đâu. Khi chị ba mươi ba, chị cũng rất ảo tưởng về cuộc đời mình sẽ như thế nào - mình sẽ làm gì, rồi mình sẽ lấy ai... Ô, chị biết là em có nhiều dự định lớn hơn,” Janey, cô tiếp tục, “nhưng chị khuyên là nên nhìn lại đời mình. Chị sẽ là một người bạn tồi nếu không bảo với em là em đang phá hỏng cuộc hôn nhân của mình. Dự án mà em đang cố làm với George, chẳng hạn...”

“Tại sao em lại không nên làm dự án với George?” Janey hỏi, nhanh chóng cắt ngang lời cô. Cô cảm thấy tội lỗi về chuyện George, nhưng không định để cho Mimi đoán ra giữa họ có gì đó nhiều hơn mối quan hệ thuần túy công việc. “Mimi, nếu chị bảo rằng em không nên làm việc với George vì anh ấy là chồng chị, thì chị cũng có thể nói là em không nên làm việc với bất cứ người đàn ông nào đã có vợ. Phải, em đang làm một dự án với George, nhưng anh ấy chỉ tình cờ là chồng chị thôi.”

Mimi bật cười. “Cưng ơi,” cô nói, chạm vào tay Janey, “em vẫn không hiểu. Vấn đề không nằm ở chỗ em làm với ai. Quan trọng là em đang cố cạnh tranh với Selden.”

“Selden biết những gì rồi?” Janey hỏi, nghịch cốc nước.

Mimi thở dài. “Chị chưa nói một lời nào, và chị nghĩ cả George cũng thế. Nhưng Selden sẽ phát hiện ra vào lúc nào đó, và khi đó chị nghĩ anh ấy sẽ nổi giận.”

Janey bật cười hơi to, như thể toàn bộ chuyện này lỗi bịch toàn tập. “Thế quái nào mà Selden lại giận dữ?” cô hỏi về ngây thơ. “Đáng lẽ ra anh ấy nên tự hào chứ.”

Mimi trầm ngâm nhìn cô. “Nhưng anh ấy sẽ không tự hào, Janey ạ. Em không hiểu à? Anh ấy sẽ cảm thấy như thể em đang cố hạ thấp anh ấy. Cố cho anh ấy thấy là em cũng giỏi chả kém gì anh ấy, và em sẽ tấn công anh ấy ở một lĩnh vực quan trọng - công việc của anh ấy.”

“Chắc, có lẽ Selden cần phải hiểu là trong một cuộc hôn nhân thì không chỉ có một người tài năng,” Janey vặn lại.

Mimi thở dài. “Không phải là anh ấy không nghĩ em tài năng, Janey ạ,” cô nói. “Nhưng nếu anh ấy muốn lấy ai đó làm công việc cũng như anh ấy thì anh ấy sẽ làm vậy. Anh ấy đã kết hôn với người làm ăn kinh doanh, và nó không hợp với anh ấy. Anh ấy muốn ai đó *khác biệt*. Chị tin chắc anh ấy thích việc em có cá tính và quan điểm riêng. Nhưng anh ấy cũng lấy em là vì anh ấy nghĩ em đẹp, ngoan ngoãn, và tuyệt đối đồng cảm với... *anh ấy*. Anh ấy cảm thấy như thể mình cứu vớt em...”

“Cứu vớt? *Em*? Anh ấy thực sự nói như thế...?”

“Không nói thẳng ra, nhưng... thành thật mà nói, Janey, đâu phải lúc nào danh tiếng của em cũng là tốt đâu.”

“Và Selden tin vào chuyện đó!”

“Dĩ nhiên không. Nếu tin thì anh ấy đã không lấy em rồi.” Mimi quay đầu đi và thở dài. “Anh ấy cảm thấy những gì người khác nói về em là... sai lầm. Và chị cũng thấy vậy - chị vẫn thấy vậy, dĩ nhiên rồi. Nhưng anh ấy nghĩ lấy em, anh ấy sẽ cho em cuộc đời mà em luôn muốn và xứng đáng được hưởng. Và một cách tự nhiên, anh ấy nghĩ em muốn có con, muốn tạo lập *một gia đình*...”

“Bọn em mới kết hôn được sáu tháng,” Janey phản đối.

“Tất cả những gì anh ấy muốn là một chút cảm thông, Janey ạ. Selden muốn cảm thấy em tự hào về những thành tựu của anh ấy. Nhưng nếu em khẳng khái đòi can thiệp vào công việc của anh ấy, anh ấy sẽ cảm thấy như thể em nghĩ rằng anh ấy không đủ tài năng ở việc anh ấy đang làm.”

“Dĩ nhiên em nghĩ anh ấy tài năng ở việc anh ấy đang làm,” Janey đáp. Cô ném cái khăn xuống bàn, run lên vì giận dữ. Sao mọi người cứ luôn cố đẩy cô xuống, đẩy cô lại cái nơi mà họ cho là của cô. Và đột nhiên tất cả những bất an ngày xa xưa về bản thân và về khả năng của cô vụt quay trở lại.

Và Mimi, nghĩ đến chuyện hôn nhân, lại nhớ đến mẹ mình. “Mình phải hy sinh ít nhiều, Janey ạ...,” cô tử tế nói. “Nếu em không sẵn lòng hy sinh, sẽ rất khó đạt được bất cứ việc gì...”

Có lẽ Mimi đúng, Janey nghĩ, nhưng cô quá giận không thể chấp nhận điều đó. “Nếu chị đang nói đến chuyện chuyển về Connecticut,” cô nói, “thì không bao giờ có chuyện em sẽ làm như thế...”

Mimi ném cho Janey một cái nhìn mà Janey tin chắc là thương hại. “Chị đang nghĩ đến Patty,” cô lẩm bẩm.

Janey nhìn trần trối xuống cái khăn ăn. Có phải Mimi cố tình chọc tức cô? Chuyện Patty là một chỗ đau và Mimi biết điều đó, đơn giản bởi vì Patty đã đúng còn Janey thì sai. Sau vụ việc ở Aspen - cả Patty và Digger giờ bị coi là một trong những trò hề vĩ đại nhất trong mối quan hệ của họ. Đặc biệt là vụ Patty vào tù - Marielle Dubrosey đã thừa nhận đứa bé không phải con của Digger. Câu chuyện ngay lập tức biến mất như thể chưa bao giờ xuất hiện. Và Patty và Digger

đã “xuống ngầm,” giữ kín mọi chuyện. Tuy vậy, họ vẫn đi ăn tối với Janey và Selden - có vẻ như Selden coi mối quan hệ của họ là một trong những “dự án thú nuôi” của anh. Và Patty lúc nào cũng cảm ơn Selden vì sự giúp đỡ của anh và nhắc Janey nhớ rằng cô và Digger giờ đây thân thiết hơn bao giờ hết. Chuyện đó khiến Janey phát điên lên, nhất là khi mối quan hệ của cô không được như thứ lẽ ra phải thế...

Nhưng cô không phải là người duy nhất, lúc này Janey nghĩ, nhìn Mimi. Nhớ lại buổi chiều hôm đó với Zizi, cô nghĩ một cách ác nghiệt rằng Mimi là một con ngốc. Những ngày này trông cô ấy thật mệt mỏi - như thể vẻ đẹp của cô bị héo úa và thật là buồn thảm... Nhưng có lẽ mọi thứ phải thế. Sau cùng, Janey nghĩ, tất cả những gì Mimi thực sự có trong đời là George. Và nếu hành vi gần đây của George với Janey có ngụ ý gì, thì hoàn toàn có khả năng là chẳng bao lâu nữa, Mimi sẽ không còn có George để mà an ủi cô...

Janey cắn môi và giơ bàn tay đi găng lên, đi dọc theo vệt mưa đang chảy dài xuống cửa sổ máy bay. Hai tuần sau bữa trưa với Mimi, cô đã làm một số việc. Không hẳn là tồi tệ, nhưng nghĩ lại cũng chẳng ra làm sao, ít nhất là trong lúc này.

Trong chiếc ghế rộng rãi đối diện, Mimi đang cởi dây an toàn. “Cuối cùng cũng đến!” cô kêu lên. “Có máy bay riêng mới tuyệt làm sao, nhưng chị thực tình là nhớ chiếc Concorde.” Cô đuổi người, quay sang Janey kêu lên, “Paris tuyệt kinh ấy nhỉ!”

Janey mỉm cười hờ hững. Không giống với hầu hết mọi người trên thế giới, cô không hề thích Paris - nó lưu giữ quá nhiều ký ức không dễ chịu. Nhưng cô vui vì thấy Mimi hạnh phúc. Kể từ lúc Mimi đề cập đến chuyến đi, thái độ của cô ấy đã thay đổi hoàn toàn. Cô ấy giống như Mimi ngày xưa, Janey nghĩ, đầy năng lượng và sự tử tế, và thậm chí trông còn hết như xưa nữa.

“Đi nào,” Mimi hứng khởi nói, giục Janey xuống máy bay. “Đừng lo vụ hành lý - tiếp viên sẽ thu xếp và gửi về khách sạn. Chị sẽ bảo tài xế chạy một vòng quanh tháp Eiffel. Truyền thống của chị đấy,” cô nói, cầm lấy tay Janey khi họ đi tới chỗ chiếc Mercedes. “Dù thế nào thì bọn mình sẽ có nhiều thứ vui. Được quên các ông chồng trong một tuần chẳng phải là hay ho lắm sao?”

Janey bật cười và gật đầu, nghĩ rằng chuyện đó nói dễ hơn là làm. Cô sẵn lòng quên Selden đi, cô nghĩ dứt khoát, nhưng cô không có ý định cho George thoát.

Giấc mơ bắt đầu ở đại dương dưới ánh trăng.

Thoạt tiên cô có thể nghe tiếng những con sóng lớn màu xanh nhạt vỗ và cô cảm thấy gió mặn thổi vào mặt mình. Và rồi cô thấy mình đang cưỡi một con cá heo lớn, dùng lưng nó và bám vào vây nó. Cô mảnh mai, săn chắc, và rậm nắng, một Valkyrie từ thế giới khác, người duy nhất có thể cưỡi một con cá heo thần kỳ. Họ đang thực thi một nhiệm vụ cứu một người đàn ông. Nhưng khi họ tới được chỗ anh, họ bị một con sóng khổng lồ đánh khiến cho chàng trai bị đẩy tới trước, đưa vào bờ. Và khi con sóng đập vào bờ, cô gái và con cá heo đã biến mất. Lòng đau nhói, Janey biết cô, chính là cô gái kia, đã chết.

Chàng trai được đưa vào một làng chài nhỏ ở ven biển. Chàng trai, thực ra chỉ mới hơn hai mươi tư tuổi, bị gãy chân. Hai ngày sau, con cá voi được phát hiện ra. Nó bị thương nặng và dân làng đã phải làm một chỗ quây cho nó trong nước, hy vọng nó sẽ hồi phục. Ngày tiếp theo, một phụ nữ trẻ xuất hiện trong làng. Đó là Janey, nhưng không phải Janey cô gái đã cưỡi cá heo, mà là em gái của cô gái đó. Không phải em gái thực sự của Janey, Patty, mà là một loại em gái của chính bản thân cô. Cô cũng xinh đẹp, nhưng luôn băn khoăn không biết mình có bao giờ hành động được một cách anh hùng như chị gái. Dầu vậy, cô phải cố gắng. Nữ anh hùng đã chết, và cô phải tìm ra chuyện gì đã thực sự xảy ra.

Cô đứng trên bãi biển, lần theo một đường trên bãi cát. Lòng cô đau đớn vì con cá heo bị

thương và nữ anh hùng đã chết, nhưng cô có một nhiệm vụ phải hoàn thành. Chàng trai trẻ tiến tới, nhìn cô, và ngay lập tức họ yêu nhau say đắm.

Chàng trai dẫn cô tới quán bar Kon Tikki. Trước mặt cô là những chuyến phiêu lưu nguy hiểm và đơn độc, nhưng cô tự hỏi liệu mình có thể đắm chìm vào tình yêu một lần cuối cùng. Cô có thể làm anh quan tâm ư? Tất cả những phụ nữ trẻ khác trên đảo đều xinh đẹp, xinh đẹp hơn cô rất nhiều, nhưng *anh* muốn cô.

Cô nhảy vì anh ở quán bar Kon Tikki. Rồi nắm lấy tay cô, anh dẫn cô đi khỏi đám đông. Anh phải lòng cô. Họ hôn và làm tình, tan chảy hoàn toàn làm một, biến mất trong nhau và trong một cảm giác ngọt ngào khôn cưỡng của sex thuần túy. Nó tiếp tục diễn ra. Anh yêu cô ở mọi tư thế. Cô không cảm thấy sợ hãi, hay giận dữ, hay bất an, chỉ có một tình yêu trong sáng chấp nhận hoàn toàn...

Và rồi cô phải đi. Cô phải hoàn thành nhiệm vụ. Cô bước xuống bãi biển tới chỗ bãi quây chú cá heo. Cô chia tay ra và con cá heo nhìn cô với đôi mắt buồn bã nhất mà cô từng thấy...

Với một tiếng kêu sợ hãi cô dần dần thức giấc, con cá heo hóa thành những đường nét bên ngoài chiếc tủ đựng sát tường phía bên kia căn phòng. Trong một thoáng, cô không thể nhớ ra mình ở đâu và mình đang làm gì. Và rồi, dần dần, cô nhớ ra mình đang ở Paris, tại Plaza Athénée, và rằng cô vừa đến đây hai ngày trước với Mimi. Nhưng về mặt cảm xúc, cô vẫn ở trong giấc mơ. Cô khao khát được quay lại, đến nơi cô có mục đích và cảm nhận tình yêu đó một lần nữa... Giá như cô có thể tìm được cảm giác đó trong đời thực, cô bực bội nghĩ, ngả người xuống gối. Nếu cô có thể trải nghiệm nó chỉ một lần thôi trong đời thực... và quay sang một mối nhìn đồng hồ - mười giờ sáng - cô nhớ ra chỉ có thể có một người đàn ông làm thỏa mãn những khao khát của cô, và đó là Zizi...

Tại sao anh lại không muốn cô? Cô tự hỏi. Và nhớ lại những phút giây trong cuộc đụng độ kinh khủng của hai người, đột nhiên cô nhận ra mình đã rẽ một đường sai ở đâu đó trên đường đời. Giá như cô hiểu được cuộc đời mình từ hồi còn trẻ hơn, và mạo hiểm làm những việc mà cô tin mình có thể làm được, cô có thể sẽ không bao giờ kết thúc ở đây, cô tức giận nghĩ - ở Paris, lấy một người không yêu cô, hay người ít nhất không yêu cô theo cách mà cô muốn được yêu. Khi cô nằm trên giường, những ký ức kinh khủng ở cái tuần đáng xấu hổ ở Mustique lại tràn về, và cô nghe những lời trong cuộc trò chuyện của Selden với mẹ anh rõ như họ đang ở trong căn phòng giễu cợt cô:

"Con bé và em gái nó có vấn đề..."

"Janey có những ý nghĩ này trong đầu cô ấy..." Và cô giơ tay lên bịt tai, nghĩ mình sắp sửa hét lên đến nơi. Kiểu gì đó, cô điên dại nghĩ, cô sẽ quay lại được con đường đúng... Cô sẽ có được sự tôn trọng mà cô xứng đáng... Tất cả đều có thể, giá như mà George làm được!

Cô lại liếc nhìn đồng hồ - nó chỉ 10:10, nghĩa là mới hơn bốn giờ sáng ở New York và còn quá sớm không gọi được. Cô để lại ba tin nhắn cho George hai ngày rồi, và mỗi lần thư ký của anh yêu cầu cô cầm máy đợi anh, rồi quay lại thông báo với cô rằng, thực ra, George đã ra ngoài họp và sẽ gọi lại cho cô sau. Cho đến lúc này, anh vẫn tiếp tục làm thế, và giờ Janey bắt đầu sợ rằng anh cố tình tránh các cuộc gọi của cô. Giá như cô không ở Paris! Cô bực bội nghĩ. Nếu cô vẫn ở New York, cô có thể tìm ra anh, gặp được anh ở nhà hàng hay thậm chí là trên phố. George là người hay làm theo thói quen, và cô vô thức đã ghi lại những việc theo thói quen của anh: Thứ Tư anh ăn trưa ở Dingo's, thứ Năm ở Patroon, và đúng năm giờ ba mươi ba tối một tuần, anh đến New York Athletic Club ở Central Park South.

Cô bắt mình ra khỏi giường và đi tắm, điều chỉnh nhiệt độ để có nước mát. Chuyện bị lệch múi giờ càng lúc càng tệ vào ngày thứ hai và thứ ba, và cô cần phải sắc bén. George cần phải được

làm cho hiểu rằng trong dự án của họ, anh chỉ phải làm một việc: ký hợp đồng và viết séc. Và anh phải biết nếu anh nghĩ anh có thể thoát lui không làm bằng cách đưa cô sang Paris thì anh nhầm to rồi.

Nước mát khiến đầu cô đỡ ong ong và khi lau khô mình bằng một chiếc khăn giấy, cô xem xét “tình huống của George” một cách khách quan. Có thể nào cô đã dùng chiến thuật sai? Tháng vừa qua, kể từ khi cô nói về chủ đề đó với anh ngay sau Năm mới, cô đã chơi rất đẹp, cương quyết không cho anh một thứ - cô hình dung - mà anh *thực sự* muốn. Nhờ vào sự tán tỉnh dai dẳng (nhưng tinh tế) của cô, cuối cùng anh đã đồng ý với ý tưởng sản xuất bộ phim dựa trên cuốn sách của Craig. Hợp đồng đã được soạn thảo và xem xét vài lần bởi luật sư của anh. Và rồi, tin tưởng rằng mình rất đáng thèm muốn, và chắc chắn rằng tình dục sẽ kết thúc vụ này êm đẹp, cô đã “phục tùng” anh một buổi chiều trong văn phòng của anh.

Cô đã biết khi cô bắt đầu ném cho anh ý tưởng rằng cuối cùng sẽ là như thế. Và ngay từ đầu cô đã đưa ra một quyết định đầy tính toán lạnh lùng rằng thành công của cô thì quan trọng hơn một ý niệm sai lầm về đức hạnh nào đó. Dĩ nhiên, cô thực sự thấy George quyến rũ và hay ho, và thỉnh thoảng còn ngấm ngời cái ý tưởng không biết lấy anh thì sẽ như thế nào. Nhưng cho đến khi mọi chuyện xong xuôi, anh kéo quần lên và cô có linh cảm chuyện gì đó đã thay đổi. Anh hôn cổ nòng ửng ửng lên má, nhưng chính câu anh nói sau đó là thứ làm cô thấy khó chịu:

“Cám ơn em,” anh nhận xét, như thể khen ngợi bồi bàn sau một bữa ăn ngon. “Dễ chịu lắm.”

“Dễ chịu?” cô ngạc nhiên nói, hơi bị tổn thương vì đánh giá của anh. Ý thức rằng hành động đó sẽ phải đáng nhớ, cô đã thổi kèn cho anh hết sức mình.

“Được rồi,” anh sửa lại, cảm thấy sự thất vọng của cô. “Nó rất tuyệt. Được chưa?”

Và rồi anh đưa cô ra cửa đúng kiểu như dành cho kế toán của anh, và trong một giây, cô đã cảm thấy vô cùng có tội với Mimi...

“Thế còn hợp đồng thì sao?” cô hỏi vẻ thản nhiên, cố vờ như chả có gì xảy ra cả.

“Ồ, hợp đồng,” anh nói, đảo mắt. “Mai mình sẽ bàn chuyện đó.” Anh giữ cửa mở - cô không có lựa chọn nào khác là bước qua. “Chúc một buổi chiều tốt lành,” anh gọi với theo.

Nhưng anh không sẵn lòng bàn thảo chuyện hợp đồng ngày hôm sau, hay ngày hôm sau nữa.Ồ, anh nhận điện thoại của cô, nhưng mỗi lần cô cố đề cập tới chuyện đó, anh nhanh chóng thay đổi nó. Và rồi, như thể tình cờ đúng lúc đó thư ký của anh xen vào, bảo là anh có cuộc gọi quan trọng ở đường dây khác. Đến buổi tối lúc cô đi Paris, anh vẫn chưa ký hợp đồng, cũng không bảo với cô là sẽ ký. Và rồi, Craig ngày nào cũng gọi...

Craig đã được hứa là sẽ nhận ba trăm ngàn đô để viết kịch bản, và thêm bảy trăm ngàn đô vào ngày bộ phim được chính thức khởi quay. Janey sẽ nhận một trăm ngàn đô trước, và thêm bốn trăm ngàn đô khi việc quay phim xong xuôi. Họ sẽ có mười tám tháng để viết kịch bản và bán bộ phim cho một xưởng phim. Theo lẽ tự nhiên, George cũng sẽ là nhà sản xuất và sẽ nhận phần trăm lợi nhuận lớn nhất. Nhưng mọi chuyện thật là bực mình, Janey nghĩ, ném cái khăn tắm ướt xuống sàn và quần mình trong chiếc áo choàng tắm bằng vải bông. Nhất là khi tất cả những gì George phải làm là viết một tấm séc bốn trăm ngàn đô - một khoản nhỏ nhoi với anh, và có lẽ còn ít hơn số tiền Mimi chi vào chiếc váy couture của cô ta...

Và giờ cô ở đây, cách xa New York và George cả ngàn dặm. Nếu cô gặp được George, cô hoàn toàn tin mình sẽ có khả năng gây áp lực với anh. Giá như cô không làm cái hành động cuối cùng, cô nghĩ. Đột nhiên những phút giây cuối cùng với George hiện lên lại trong đầu cô như một bộ phim tồi tệ. Và cô quăng mình xuống giường, đau khổ nện đầu vào gối.

Nhưng cô không được nghĩ đến nó. Cô phải cho mười phút đó ra khỏi đầu mình, và không bao giờ nghĩ tới hay nói về chúng. Nếu cô không nghĩ đến chúng, thì chúng coi như chưa bao giờ xảy ra; dần dần chúng sẽ biến mất. Thay vào đó, cô sẽ tập trung vào dự án; vào việc làm sao để George nhận điện thoại của cô và ký hợp đồng, và sau đó, mọi thứ sẽ ổn.

Cô liếc quanh phòng. Căn phòng suite trang trí lộng lẫy, mà ban đầu cô thấy rất quyến rũ, đột nhiên giờ đang thối lại. Và cô nảy ra ý nghĩ rằng một cuộc đi bộ và chút không khí trong lành sẽ giúp cô nhìn nhận mọi thứ tốt hơn. Cô chải tóc và đánh phấn, rồi mặc một chiếc quần Versace và chiếc áo lụa. Cô khoác một chiếc áo hợp bộ lên vai và cầm ví lên, chuẩn bị ra ngoài cái thành phố mà cô ghét cay ghét đắng.

“Xin lỗi,” cô nói, nhào về phía anh chàng nhân viên tiếp tân đẹp trai hói đầu người Pháp. “Có tin nhắn nào cho tôi không?” cô hỏi. Đi ngang qua bàn tiếp tân, cô quyết định dừng lại hỏi xem mình có tin nhắn không. Suy cho cùng, hoàn toàn có khả năng là George đã gọi cho cô vào lúc đêm nhưng không muốn làm phiền cô.

“Vâng thưa bà,” nhân viên tiếp tân dịu dàng nói. Và Janey tự hỏi sao ở Pháp, đàn ông hói luôn trông lịch lãm, trong khi ở Mỹ thì họ đều trông như Bruce Willis. “Tôi tin tin nhắn là dành cho bà.”

Vậy là ổn rồi, cô nhẹ nhõm nghĩ, hào hứng xé phong bì ra. Nhưng chỉ là một tin nhắn của Mimi, bảo Janey gặp cô ở Christian Dior lúc một giờ.

Phản ứng đầu tiên của cô là tức giận và thất vọng. Và nhìn nét mặt cô, nhân viên tiếp tân hỏi, “Mọi thứ ổn cả chứ, thưa bà?”

Không, không ổn, suýt nữa thì Janey quát lên, nhưng kìm chế được đúng lúc. Cô không thể để nỗi sợ hãi làm mình mất khôn. Vì nếu George cảm nhận được điều đó, anh ta chắc chắn sẽ kéo dài quá trình ký hợp đồng ra lâu thêm nữa...

“Ổn cả,” Janey nói với anh ta, mỉm cười. George là một nhà kinh doanh cứng rắn, cô tự nhắc mình. Có lẽ anh đang chơi trò thử xem cô cứng rắn đến mức nào. Chắc, cô nghĩ, liếc nhìn đồng hồ, anh ta thấy là cô thực sự có thể rất cứng đấy...

Cô vẫn còn hơn một tiếng rưỡi nữa mới tới giờ phải gặp Mimi. Trong thời gian đó, cô sẽ tới cửa hàng mỹ phẩm và mua thêm vài thỏi son Pussy Pink yêu thích. Ra hiệu cho một chiếc taxi đậu trước khách sạn, cô quyết định mình sẽ không gọi cho George hôm đó, hay hôm sau, hay hôm sau nữa. Biết rằng cô đi với Mimi và không nghe tin gì từ cô trong một vài ngày ít ra sẽ khiến anh căng thẳng...

Cô lấy một chiếc taxi tới đại lộ Saint-Germain trên Left Bank. Cảnh tượng thành phố quen thuộc đến nỗi như thể cô chưa bao giờ rời khỏi đây mười lăm năm trước, từ giao thông điên rồ trên đại lộ chạy ngang qua khách sạn Crillon, tới Tuileries và qua sông Seine, tới những tiệm nhỏ trên đại lộ Saint-Germain. Nhìn thấy nơi mình đang tìm, cô ra hiệu cho tài xế dừng lại.

Cánh cửa của hàng mở ra với tiếng chuông kêu leng keng, và Janey bước vào trong. Cửa hàng nhỏ xíu, gần như bị choáng hết bởi một cái quầy dài - đây là nơi mà ta phải biết mình hỏi cái gì để có được cái mình cần. Tiến lại cô gái bán hàng đứng sau quầy, Janey hỏi, “Cô có thỏi son màu đỏ hồng, Pussy Pink không?” Cô gái gật đầu, và đi vào phòng ở phía sau.

Ít nhất thì đến Paris cũng cho phép cô mua được thỏi son yêu thích, cô chưa chát nghĩ. Nhưng một lát sau, cô gái quay lại, lắc đầu. “Xin lỗi bà, nhưng không còn Pussy Pink nữa.”

“Không còn Pussy Pink?” Janey hoảng hốt hỏi.

“Không, thưa bà...”

“Chà... vậy khi nào thì có nữa?” Janey hỏi.

“Nó *hết* rồi,” cô gái bán hàng nhún vai nói, như thể cô hoàn toàn mất hứng thú vào cuộc chuyện trò.

“Ý cô là sao, *hết*?” Janey hỏi.

“Dòng sản phẩm. Nó kết thúc rồi. Không còn nữa.”

“Nhưng ta vẫn có thể mua nó ở Barneys,” Janey nói, như thể đây là bằng chứng chứng tỏ cô gái kia nói dối.

“Có lẽ họ vẫn còn một hai thỏi,” cô gái kia nói với một cái nhún vai lạnh nhạt. “Nhưng khi họ hết rồi thì thôi.”

“Ý cô là...”

“Đúng thế,” cô gái nói. “Màu đó... nói thế nào nhỉ, gián đoạn?”

Janey choáng váng ra khỏi cửa hàng. Pussy Pink là màu son mà cô đã dùng trong gần mười lăm năm qua, kể từ hồi cô đến Paris lần đầu tiên... Bạn cùng phòng của cô, Estella, đã khuyên rằng cô nên dùng một loại son thôi để thợ chụp ảnh nhớ được cô. Và có tác dụng thật, mặc dù không theo kiểu mà cô muốn...

Vậy mà giờ đây... cô không thể *tin* nổi. Trong một thoáng, cô đứng ngoài, hoàn toàn không biết phải làm gì. Cô cắn một mẩu móng tay rồi phun ra. Cái chết của Pussy Pink nghĩa là một phần căn bản trong căn cước của cô đã biến mất. Và cô tự hỏi làm cách nào để thay thế được nó đây. Nó là một dấu hiệu, cô điên đại nghĩ... nhưng của *cái gì*? Và rồi, như thể tự động, chân cô đưa cô bước tới con phố nhỏ, và trong một thoáng cô thấy mình đứng trước một cánh cửa gỗ quen thuộc.

Đúng rồi, cô nghĩ, cái bảng màu đỏ với dòng chữ vàng ZOLLO MODELS vẫn nằm trên tường, cũng như cái năm đầm cửa bằng đồng trên cánh cửa bằng gỗ óc chó nặng nề dẫn vào sân trong và. Cuối cùng, là những bậc thềm dẫn tới Công ty Người mẫu Quốc tế Zollo. Cô sẽ, cô nghĩ, không bao giờ quên cái ngày đầu tiên khi cô đi qua cánh cửa đỏ ở trên cùng những bậc thềm này. Đó là năm 1985, và cô mười tám tuổi. “Sao New York vẫn tiếp tục gửi những cô gái xinh đẹp tới cho tôi nhỉ?” Jacques Zollo, một trong những ông chủ, kêu lên khi thấy cô tới.

Janey không biết phải nói gì khi cô lặng lẽ đưa cho anh quyển sách của mình.

“Cao và gầy, được rồi,” anh nói, gật đầu và lật nhanh qua các trang. “Nhưng cái mặt này thì sai hết cả. Quá Mỹ. Giá như cô đến Paris hai năm trước,” anh nói, chỉ vào một loạt bìa tạp chí đóng khung trên bức tường chụp những cô gái tóc vàng mắt xanh. “Hồi đó ai cũng muốn nhìn họ. Nhưng còn bây giờ?” ông nhún vai.

“*Xin anh đấy*,” Janey nói tuyệt vọng, mắt ngân ngấn nước. Cô vừa mới đến Paris từ Milan, nơi cô đã trải qua bốn tháng khổ sở cố tìm việc làm mẫu nhưng không thành công. Quản lý ở New York của cô đã quyết định cô có thể làm tốt hơn ở Paris. Cô không nói được một từ tiếng Pháp nào và mỗi phút ở Paris đều là mỗi phút khổ sở: Cô không thể mua được đồ ăn trong cửa hàng, bởi luôn phải đứng sau quầy kính và yêu cầu cụ thể món gì đó, cô không biết cách nào để mua

kem đánh răng ở tiệm thuốc, và cô không hiểu đồng tiền. Cô mệt mỏi, nghèo đói. Nếu cô không tìm được việc ở Paris, cô sẽ bị đuổi về nhà, và rồi mẹ cô sẽ cười vào mặt cô và nói, “Mẹ đã bảo con rồi... Mẹ biết con không bao giờ thành công mà...”

“Xin anh đấy,” cô lại nói, thì thầm. “Tôi sẽ làm *bất cứ việc gì...*”

Jacques Zozo giễu cợt nhìn cô. Anh đẹp trai, mới ngoài ba mươi - hơi quá đẹp, Janey nghĩ. Và cuối cùng, sau khoảng thời gian có cảm giác đến vài giờ đồng hồ, anh hỏi, “Cô quảng cáo đồ lót không?”

“Đồ lót?” Janey sợ hãi nói. Đồ lót là loại hình làm mẫu mà quản lý của cô ở New York đã cảnh báo cô là không được làm, nhưng cô nhanh chóng quyết định. Cô đang đứng trước mặt Jacques Zollo, tuyệt vọng và không một xu dính túi. Và với một cái nhún vai thản nhiên, như thể cô chẳng sợ gì cả, cô nói, “Hẳn rồi, sao lại không.”

Jacques không hoàn toàn tin tưởng. “Cô không...,” anh nói, hay tay khum khum lại trên ngực như thể anh đang ôm hai quả ngực.

“Ý anh là nâng ngực ấy à?” Janey nói. “Không. Không, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó...”

“Tốt,” anh nói. “Ở Mỹ ngực to là rất phổ biến. Nhưng ở Pháp đây thì chúng tôi không thích phụ nữ trông như bò cái.”

“Ồ không,” Janey nói. “Tôi sẽ không bao giờ... làm bất cứ việc gì như thế với cơ thể của mình. Không bao giờ.”

Janey quay đi khỏi cánh cửa gỗ và nhìn xuống đường. Chà, cô nghĩ, đó là một lời nói dối, bởi cuối cùng cô đã nâng ngực. Nhưng chuyện đó chả có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì cô chả mấy khi giữ lời hứa với bản thân mình. Và chẳng bao lâu sau cuộc gặp đầu tiên với Jacques, cô thấy mình làm đủ những thứ mà cô không bao giờ tưởng tượng mình sẽ làm trong một triệu năm...

Mày không được nghĩ đến chuyện đó, cô mắng mình, đặc biệt là không phải lúc này. Cô quay đi và lại bắt đầu bước, về phía Latin Quarter, nơi có các phòng tranh nhỏ có thể làm cô sao nhãng. Nhưng trí óc cô lại có cách vận hành của riêng nó, và giờ đây một loạt ký ức cũ đang vụt về xâm chiếm lấy cô...

Janey mới ở Paris được có hai tuần khi một vụ scandal nổi lên liên quan tới một cô gái tên là Donna Black. Khi Janey nghe tin, cô đang ở trong một studio chụp ảnh ở Le Marais, làm mẫu chụp đồ lót cho một công ty tên là LaBaby. Đó là công việc thực sự đầu tiên mà cô có. Và buổi chụp ảnh là cho một chiến dịch quảng cáo, nghĩa là cuối cùng cô cũng làm ra tiền. Quảng cáo là hình ảnh hai cô gái tóc vàng ôm lấy nhau - tạo ra một ảo tưởng là hai cô gái sẽ cởi đồ lót LaBaby (đắt tiền) của họ ra và làm tình với nhau. Cô gái kia tên là Estella. Tình cờ, bạn cùng phòng của Estella là Donna Black.

Cả Donna và Estelle đều từ Indiana, nhưng trong khi cha Donna là bác sĩ, thì cha Estella lại là người buôn ma túy. Estella bảo rằng mẹ cô ấy là bồi bàn, nhưng cứ mỗi lần nói “bồi bàn” là cô ấy lại đảo mắt khiến Janey nghĩ thực ra mẹ cô ấy là gái điếm.

Estella là một cô gái không có gì để mất. Qua việc làm người mẫu, cô thăng tiến nhanh và cao hơn cô có thể ngờ so với việc lớn lên ở Indiana. Ăn nói bốc bả và vui tính, cô là người mà mẹ Janey sẽ coi là ảnh hưởng xấu. Cô trêu chọc tay thợ chụp ảnh, nói rất ít tiếng Anh, nhái lại cử chỉ của anh ta khi anh ta cố chỉ cho họ phải làm gì. Và cô hỏi khách hàng là anh ta sẽ trả cho họ bao nhiêu tiền nếu họ thực sự làm tình với nhau. Anh kia không khó chịu gì cả; mà chỉ bảo là “trả tiền cho phụ nữ làm tình là một việc đẹp đẽ,” khiến Estella và Janey cười ngất ngưỡng. Và suốt

buổi chiều, họ cứ nhắc đi nhắc lại mãi câu đó.

Đến cuối ngày, Jacques gọi cho Estella và Estella quay lại, choáng váng. “Donna Black vừa mới đâm Antoine DuBourgey,” cô tuyên bố. Antoine DuBourgey là một giám đốc ở công ty mỹ phẩm. Rõ ràng là Donna đã quan hệ với ông ta, cho đến khi cô bước vào căn hộ của ông và thấy ông đang trên giường với một người mẫu khác. Những chuyện thế này xảy ra ở Paris suốt, nhưng trong studio rối loạn cả lên. Buổi chụp hình phải dời lại vào ngày hôm sau, tay thợ nói, khi mà không ai có thể làm việc được trước cái tin này.

Janey và Estella lấy đồ rồi ra về. Và khi Janey theo Estella xuống cầu thang, cô nghĩ, khi nhìn cái đầu nhô lên nhô xuống của Estella, là cô ấy đang khóc. Khi họ xuống tới đường thì hóa ra là Estella đang cười như điên. “Tớ luôn biết là Donna sẽ làm thế - cậu có biết là cô ấy giữ lại những cái lọ không?” cô nói, bám vào tay Janey.

Phản ứng tức thời của Janey là sợ hãi, nhưng trong vài tháng ngắn ngủi ở châu Âu cô phát hiện ra là phản ứng của cô với các sự việc thường là sai lầm hay bị coi là cổ hủ. Vì vậy, cẩn thận quan sát Estella, cô làm như cô đã học được trong những tình huống này, và bắt chước phản ứng của Estella. Cười với cô ta, Janey bảo rằng không thể nghĩ ra ai xứng đáng bị thế hơn Antoine, nói thêm, “Cậu có nghĩ là ông ta... chết rồi không?”

“Ồ, chắc không đâu,” Estella nói vẻ rất có thẩm quyền, như thể cô biết rõ sự vụ. “Giết ai đó bằng dao chẳng dễ gì. Ta phải cắt cổ họng và đâm mấy chục nhát.” Cô dùng lời để hất tóc qua vai. “Donna không khỏe được đến thế, cậu biết đấy,” cô nói. “Cậu ấy chả rèn luyện thể thao - đó là một trong những lý do mà Jacques sẽ gửi trả cổ ấy.”

Hai cô gái nhìn nhau và cười. Sự thật rằng người mẫu không bao giờ luyện tập - họ mảnh mai là nhờ uống champagne và hút thuốc lá.

“Nhưng mà tớ rất đau lòng,” Estella nói tiếp. “Tớ sẽ phải tìm bạn cùng phòng khác. Donna chả bao giờ làm việc nhưng ít ra là bố cậu ấy trả tiền thuê nhà.”

Và đột nhiên Janey thấy mình tự nguyện dọn vào ở cùng.

Estella sống ở Left Bank gần sông Seine trên một căn hộ trần cao. Căn hộ của Estella, về mặt thực tế là do một người mẫu đã sống ở Paris năm năm trước thuê và đã chuyển về New York nơi giờ đây cô ta là “bộ mặt” cho một công ty mỹ phẩm lớn, được trang bị, dưới con mắt của Janey, những đồ đạc Pháp đắt tiền, nhưng thực ra là những đồ nội thất có thể mua ở bất cứ chợ trời nào ở Paris. Nhưng thứ khiến cho Janey kinh ngạc nhất là căn phòng nhỏ nối với phòng ngủ của Estella. Nó chứa đầy những giày dép, túi, vali Louis Vuitton, áo khoác, váy, áo len, và đồ trang sức. Tất cả đều là đồ thiết kế và đắt hơn khả năng chi trả của Estella rất nhiều. Mắt Janey trở ra khi nhìn thấy nhiều đồ đắt tiền như thế.

“Ồ, cứ mượn bất cứ thứ gì cậu muốn,” Estella nói, nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Janey. “Chỉ việc hỏi tớ trước thôi, được chứ? Tớ không chịu nổi các cô gái cứ tự tiện lấy đồ...”

“Nhưng làm cách nào...?”

“Bạn trai của tớ,” Estella nhún vai. “Anh ấy lúc nào cũng tặng quà cho tớ.”

Janey bối rối nhìn Estella. Đàn ông Pháp khét tiếng là ki bo, nghĩ rằng họ có thể bù lại bằng lời nói những gì họ từ chối bỏ tiền ra.

“Anh ấy người Ả rập,” Estella nói, chạm vào một chiếc túi Chanel mà Janey biết trị giá hơn hai ngàn đô. “Một vài cô gái không thích đàn ông Ả rập. Họ sợ bởi vì họ quá giàu. Nhưng họ sẽ mua

cho mình bất cứ thứ gì mình muốn và đưa mình đi chơi. Sayed có một chiếc du thuyền và bọn mình du thuyền quanh miền Nam nước Pháp mùa hè này. Mọi người đều tới đó. Cậu biết mà,” cô bật cười, nhìn về mặt bối rối của Janey. “Saint-Tropez và Cap d’Antibes và Monaco. Sayed đã hứa sẽ giới thiệu mình với Hoàng tử Albert...”

Chuyện này được nói ra với vẻ hời hợt đến mức mặc dù Janey biết Estella đang bốc phét, cô cũng sững sờ không nói được gì. Cô hoàn toàn không quen thuộc với thế giới mà Estella đang nói tới, nhưng cô có thể nhìn thấy nó. Đứng đưa ở tay cô, là một chiếc lắc kim cương sáng loáng.

“Người Ả rập có đặc điểm là,” Estella nói về thân nhiên, “họ lúc nào cũng có những phụ nữ xinh đẹp vây quanh. Vì thế tớ có thể bảo Sayed mời cậu lên thuyền của anh ấy. Nếu không thì tớ đảm bảo sẽ có người khác...”

Ngay lập tức Janey cảnh giác, nhưng cô vội dập ngay đi cảm giác đó. “Ồ, để xem sao,” cô nói với vẻ bí hiểm cố tình, như thể cô có việc gì hay ho hơn để làm...

Nhưng khi cô vào phòng bỏ đồ ra, cô thấy hai chiếc vali Samsonite màu xanh của mình. Mẹ cô đã “hào phóng” sắm cho chuyến đi của cô, nhưng đột nhiên hai chiếc vali thể hiện cho tất cả những gì sai lầm và đáng hổ thẹn ở cô: Cô thảm hại và là người Mỹ, không có học thức. Trong khi cô đang mải mê nghĩ thì Estella xuất hiện ở hậu cửa. Cô mặc một chiếc áo khoác Chanel nhiều màu sắc, quần jean, đeo một chiếc túi Chanel, và trông, trong tâm trí Janey, quyến rũ hết như vẻ ngoài phải có của một quý cô trẻ tuổi.

“Tớ đi ra ngoài kiếm ít bánh mì,” Estella nói. “Cậu có cần gì không? Thuốc?”

“Tớ không hút thuốc,” Janey nói.

“Không à?” Estella hỏi, và rồi bật cười. “Chắc, cậu sẽ phải bắt đầu hút thôi. Ở Paris ai cũng hút thuốc cả.” Cô quay đi và huýt một điệu disco Pháp, nhún nhảy ra ra khỏi căn hộ.

Janey im lặng tiếp tục bỏ đồ ra. Nhưng ngay khi cô nghe tiếng cánh cửa nặng nề đóng lại, cô lên vào lại căn phòng nhỏ của Estella. Cô nhắc mình đã được nuôi dạy đúng đắn, là một cô gái ngoan từ một gia đình tử tế được dạy từ hồi nhỏ không được ghen tị, nhưng giờ cô tự hỏi điều đó thực sự nghĩa là gì. Đó có phải là việc ngăn những người không bao giờ có được những thứ mình muốn khỏi cảm thấy khổ sở về cuộc đời họ? Bởi bây giờ cô thực sự ghen tị. Có phải lỗi của cô khi cô được nuôi dạy không được trông chờ gì lắm ở cuộc đời ngoài một công việc nào đó và một cuộc hôn nhân nào đó với vài đứa con nào đó? Ý nghĩa sâu sắc mà cô phải có được từ đó là gì?

Nhưng lúc này đây, cô nghĩ, khi chạm vào chiếc váy lụa đẹp dễ, những thứ này là *thật*. Dù cô có nghĩ cách gì đi nữa thì chúng mới là *thành tựu*. Lang thang trong căn phòng như thể say thuốc, Janey kéo một chiếc áo khoác dài xuống khỏi móc; chiếc cổ áo có lông vàng mềm mại hơn và xa xỉ hơn bất cứ thứ gì cô từng sờ vào trước kia. Đứng trước tấm gương dài, Janey khoác chiếc áo khoác ra ngoài chiếc áo phông đang mặc và kéo chiếc cổ lên. Lông chạm sát vào mặt, cô không còn cảm thấy mình là một sinh viên Mỹ xinh đẹp đi học ở nước ngoài nữa. Đột nhiên cô biến thành một phụ nữ trẻ đẹp rạng ngời mà với cô mọi thứ trên thế giới đều có thể xảy ra. Thậm chí cả việc lấy hoàng tử Albert và trở thành một công chúa đích thực!

Và khi cô quay từ bên này sang bên kia, mê đắm với chính hình ảnh của mình trong gương, cô nghĩ, Phải, cô ghen tị. Nhưng sự khác biệt là giờ đây cô nhận ra mình có thể cố. Và kiểu gì đó, cô sẽ có, chẳng bao lâu nữa, chẳng bao lâu nữa thôi.

Janey giật mình nhìn lên, nhận ra khi quá mải suy nghĩ, cô đã băng qua sông Seine và giờ quay trở lại Right Bank, và rất gần Place Vendôme. Cô dừng lại một lát, và rồi, như một con thiêu thân lao vào lửa, cô bước vài bước tới trước và đột nhiên thấy mình đã ở trong quảng trường.

Cô đã nghĩ sau mười lăm năm đi khỏi Paris, chuyến đi bộ sẽ đưa cô đến đây, nhìn lên mặt tiền đẹp đẽ của Hôtel Ritz là điều không thể tránh khỏi. Đây có phải chính là nơi mà cô đã rẽ bước ngoặt sai đầu tiên? Nơi cô đã đứng, mười lăm năm trước, cũng nhìn lên đúng cái khách sạn này, chuẩn bị đưa ra một quyết định sẽ định hướng cả cuộc đời cô?

Nhưng có lẽ cô chỉ trầm trọng hóa mọi thứ quá đáng. *Hồi đó cô quá trẻ*, một giọng bên trong cô nhắc nhở; làm sao cô hiểu chuyện hơn được? Nhưng mọi người khác thì hiểu hơn, một giọng khác bảo cô, thậm chí khi họ còn trẻ. Nhưng sau rốt, chẳng phải nó chỉ là một sự kiện ư? Một sự kiện dẫn tới những sự kiện khác, và rồi những sự kiện này phải đi đến kết thúc, và kiểu gì đó cô đã “vượt qua” được chúng? Mà cô đã làm được thế chưa? Bởi vì, có vẻ như, cô vẫn mất nhiều thời gian để “vượt qua” được mọi chuyện. Và nếu ta luôn mất nhiều thời gian để quan đi quá khứ của mình, làm thế nào ta sống tiếp được với tương lai của ta?

Cô nhìn quanh và nhận ra quảng trường hoang vắng một cách kỳ quặc vào buổi chiều thứ Tư, và nhìn thấy một chiếc ghế trống, cô đi qua lớp sỏi cuội, ngồi xuống. Cô vùi đầu vào tay, nhớ đến cái ngày đó, lâu lắm rồi, khi cuối cùng Estella cùng quay về - sau ba ngày. Janey đã cô đơn biết chừng nào, và quá nhẹ nhõm khi Estella bước qua cửa vào bốn giờ chiều hôm đó đến nỗi cô gần như không để ý thấy đồng tử mắt Estella to đùng lên còn tay cô thì run rẩy, và dường như không trả lời được tử tế bất cứ câu hỏi nào của Janey. Cuối cùng Estella đi vào bếp và tuyên bố là cô cần một ly rượu. Khi cô ta điên cuồng mở một chai rượu, nút chai đã bị vỡ. Và Janey đã phải cầm lấy chai rượu từ tay cô và đẩy cái nút chai vào trong bằng cái chuôi dao.

“Tớ lo cho cậu quá,” Janey nói về hồi lỗi. “Tớ nghĩ có khi cậu chết, hay bị tai nạn, hay thứ gì đó đã xảy đến với Donna...”

“Nó đi về luôn rồi và họ sẽ không bao giờ cho nó lộ mặt đến Pháp nữa,” Estella nói, nốc thẳng rượu từ chai. “Và tớ thoát khỏi cái đồ rác rưởi đó. Nó chán kinh khủng...”

“Nhưng cậu đã ở đâu?”

“Tớ gặp Sayed và bọn tớ có bữa tiệc.”

“Một bữa tiệc? Trong ba ngày?”

“Có lần bọn tớ còn ăn tiệc tới một tuần. Mà dù sao cũng xong rồi, và tớ quay lại để đón cậu. Chú của Sayed mới tới thành phố, và ông ấy muốn tổ chức một bữa tiệc. Cậu thấy sao?”

“Họ có nói tiếng Anh không?” Janey đã hỏi. Cô quá khổ sở, cô sẽ đi bất cứ nơi nào mà có người nói thứ tiếng của cô. Estella chỉ phá lên cười mà nói, “Dĩ nhiên rồi đồ ngốc. Tất cả họ đều đi học ở Cambridge hay gì đó.” Và rồi Janey phải đi thay đồ.

Khi cô ra khỏi phòng, Estella lắc đầu và lẩm bầm, “Sai rồi, sai hết rồi. Rasheed thích phụ nữ trông như quý bà,” cô giải thích. Cô dẫn Janey vào phòng mình, chọn một cái váy in hoa, và đưa

cho cô. “Rasheed?” Janey hỏi.

“Rasheed...” Estella đáp, nói toàn bộ tên của ông ta. Janey lùi lại một bước. Ngay lập tức cô nhận ra cái tên và không biết là nên phấn khích hay sợ hãi.

“Câu biết đấy,” Estella nói, mỉm cười. “Ông ấy là một trong những người đàn ông giàu nhất trên thế giới...”

Janey đã nghĩ bữa tiệc sẽ diễn ra ở một căn nhà hay căn hộ. Nhưng thay vào đó, cô và Estella lại lấy taxi đi tới Place Vendôme. Khi chiếc xe dừng lại trước lối vào Hôtel Ritz, Janey đã nhìn lên cái mặt tiền màu xanh đầy vẻ kính sợ. Nó quá lớn, cô nghĩ, và quá tráng lệ. Dẫu vậy, một lời cảnh báo vang lên trong đầu cô. “Một khách sạn ư?” cô hỏi.

“Đó là nơi ông ấy sống, đồ ngốc,” Estella nói, trả cho tài xế. “Ông ấy có thể mua bất cứ căn nhà nào ở Paris, nhưng ông ấy sống ở khách sạn vì tiện lợi hơn. Tất cả những người giàu đều như thế.”

Và rồi, khi họ đứng trên sỏi trước khách sạn, Estella đột nhiên tóm lấy tay cô, và nhìn thẳng vào mắt Janey, cô nói, “Giờ nghe đây.”

“Ừ?” Janey nói.

“Cậu với tớ là bạn bè,” Estella nói, “vì thế tớ muốn cậu biết cụ thể là thế nào. Nếu Rasheed tóm lấy cậu và đẩy cậu xuống giường... chà, cậu không phải làm gì cả. Nhưng nếu cậu làm, thì là hai ngàn đô hoặc là một món trang sức.”

Trong một thoáng, Janey choáng váng nhìn lên cái khách sạn tráng lệ kia. Aha, cô nghĩ. Vậy sự tình là thế đấy. Nhưng dĩ nhiên là phải vậy, cô nhận ra. Cô và Estella không thực sự thuộc về nơi đó, và việc cô nên làm - phải làm - là cảm ơn Estella và đi về nhà.

Nhưng đường về nhà rất dài. Và cô đang đi giày cao gót. Và không có gì đợi cô ở nhà, ngoại trừ một buổi tối cô đơn nữa. Cô quay sang Estella và, bằng một giọng dửng dăm hơn thực tế cô đang cảm thấy rất nhiều, cô nói, “Được thôi.”

Estella cầm lấy tay cô, bật cười, và dẫn cô vào sảnh khách sạn, mỉm cười với người giữ cửa như thể cô sở hữu nơi này. Họ đi qua tầng một, gót giày nện trên nền đá hoa cương, và rồi họ vào thang máy. Trong thang máy, Estella nhìn mình trong gương, và rồi quay sang Janey nói, “Nhớ đấy, hai ngàn đô hoặc là một món trang sức. Nhưng tớ nghĩ tốt hơn là lấy tiền mặt. Quần áo và trang sức thì bắt bạn trai mua cho lúc nào cũng được. Và như thế thì mình sẽ không phải xin họ tiền và họ sẽ không nghĩ mình là...”

“Phải,” Janey nói. Cô liếc nhìn mặt mình trong gương, tự nhắc mình là cho đến lúc này, cô vẫn ổn: Cô vẫn chưa chấp nhận lời tán tỉnh của Rasheed - *chưa*. Cô sẽ quyết định khi nhìn thấy ông ta, cô nghĩ, và nếu cô không thích ông ta, cô sẽ đi về...

Cửa thang máy mở ra và họ bước trên một hành lang rải thảm đỏ, dừng lại ở giữa hành lang trước một bộ cửa đôi. Estella nhấn chuông. Chưa đầy một giây sau, như thể đang đợi sẵn, cửa mở ra bởi một người đàn ông nhỏ thó mặc djellaba. Ông ta khẽ cúi đầu khi họ bước vào. Ông ta dường như không ngạc nhiên khi thấy họ, cũng không có vẻ là đang đợi họ sẽ tới.

“Rasheed có đây không?” Estella bạo dạn hỏi.

“Ông ấy đang kết thúc một buổi họp công việc. Hai người sẽ đợi ở đây chứ?”

Họ vào phòng khách chính của phòng suite. Đó là căn phòng lớn nhất mà Janey từng thấy - đầy những chiếc ghế cổ và trường kỷ xếp thành những nhóm nhỏ - ấy vậy mà ở sự to lớn của nó vẫn có gì đó thật buồn thảm. Căn phòng trống không ngoại trừ hai người họ, và đột nhiên thấy sợ hãi, Janey kêu lên, “Nhưng tớ tưởng mình đi dự tiệc...”

“Đừng lo,” Estella thản nhiên nói. “Có lẽ sẽ có tiệc, sau đó.” Cô ngồi xuống một chiếc sofa bọc lụa màu hồng, nhìn người phục vụ. Và khi ông ta cúi đầu và ra khỏi phòng, Estella túm lấy tay Janey và thì thầm, “Nào!”

“Nhưng mình không thể cứ thế...”

“Tớ làm bất cứ việc gì tớ thích. Rasheed biết điều đó,” cô tự hào nói, kéo Janey ra khỏi phòng khách và một phòng nhỏ hơn trang trí như thư viện, có một quầy bar nhỏ đặt dọc một bức tường. Cô tìm trên các giá trên quầy bar và quay lại,递 thẳng chìa ra một cái khay bạc nhỏ, “Nào,” cô thì thầm. “Nhanh lên!”

“Tớ không...”

“Rasheed chẳng bận tâm nếu người ta chơi ma túy, chừng nào không chơi trước mặt ông ta.” Cô đặt cái khay xuống trên mặt quầy bar, và dùng một cái lưỡi dao cạo, phân một đồng bột trắng thành bốn đường. Rồi cô cầm một cái ống hút và hít hai đường, quay sang đưa cho Janey cái ống hút. Janey choáng váng trong giây lát. Cô đã nghe về cocaine, nhưng cô chưa bao giờ hít thử. Cho đến thời điểm đó cô vẫn hoàn toàn không hiểu lý do vì sao các cô gái thường xuyên phải vào phòng vệ sinh lúc chụp hình, hay cái kiểu họ thường xuyên quệt mũi và muốn bảo với mình mọi thứ về bất cứ thứ gì đã xảy đến với họ. Chắc họ đã cho rằng cô giống họ, cô nghĩ, và không ai đủ thân thiết với cô để phát hiện ra...

“Đừng có bảo với tớ là cậu chưa bao giờ hít cocaine nhé,” Estella nói, đảo mắt. “Giời ơi. Tớ phải dạy cho cậu mọi thứ à?”

“Tớ không...,” Janey yếu ớt lặp lại.

“Chắc, cậu nên thử đi,” Estella nói. “Nó sẽ khiến mọi thứ dễ dàng hơn rất nhiều. Rồi cậu thấy.”

Janey cầm lấy cái ống hút từ tay Estella và thận trọng hít một ít thuốc trắng như thể đang hít phải chất độc. “Vì Chúa, hít hết đi,” Estella ra lệnh. “Cậu có biết chỗ đó giá bao nhiêu không hả?” Mắt cô căng thẳng đảo tới đảo lui khi cô nhìn Janey, đảm bảo để cô hít toàn bộ chỗ cocaine vào, và khi cô hít xong, Estella nhanh chóng lấy cái khay từ cô và hít toàn bộ chỗ còn lại.

Đâu đó từ căn suite rộng lớn vẳng tới giọng hai người đàn ông. Và Estella đặt cái khay lên giá và rồi thản nhiên lấy một chai champagne từ một cái tủ lạnh nhỏ ra.

Hai người đàn ông đi qua cửa.

“Rasheed!” Estella kêu lên. Hai người dừng lại và bước vào phòng.

Một người trẻ, mới ngoài ba mươi; người kia già hơn, có lẽ bốn mươi hoặc đầu năm mươi. Janey tò mò nhìn chăm chăm vào người già hơn, Rasheed: Cô chưa bao giờ thấy một người Ả rập trước kia và đã nghĩ sẽ gặp một ông đội khăn xếp mặc váy như ở trong *The Arabian Nights*. Nhưng người đàn ông nào cỡ người tầm trung và mặc một bộ vest may đo tuyệt đẹp; làn da màu be hơi vàng và ông ta có một bộ ria nhỏ màu xám hơi đen. Ông ta khá là hấp dẫn đấy chứ, Janey nghĩ. Nhưng mặt ông không hề có chút cảm xúc nào, như thể ông quen giữ mọi suy nghĩ và cảm xúc cho riêng mình.

Ông bước vào phòng và khoe miệng ông căng ra thành một nụ cười lạnh lùng. “À phải,” giọng ông hơi có âm điệu Anh. “Anh thấy là em đã tìm thấy đồ uống.”

“Đây là Janey Wilcox,” Estella nói về nhiệt tình thái quá. Cổ họng Janey tự dưng nghẹt cứng lại. Tay cô thì nhom nhóm và cô có cảm giác mình sắp sửa nôn đến nơi. Cổ mở mắt to nhìn trần trời vào Rasheed, bắn khoăn không biết ông có nhận ra cô khó ở không. Nhưng tất cả những gì Rasheed làm là gật đầu với cô, mắt nhìn cô từ đầu tới chân. Gã đi cùng ông, trẻ hơn, nhìn từ Rasheed sang hai cô gái. Gã dường như không biết phải làm gì. Sau một sự im lặng ngưng nghịu, cuối cùng gã bước tới và chìa tay ra. “Justin Marinelli,” gã nói bằng giọng Mỹ.

Tay người Mỹ đeo một đôi kính gọng vàng và một chiếc cà vạt vàng, và vì lý do nào đó Janey nhận thấy gã đeo nhẫn cưới. Khi họ bắt tay, cô đột nhiên có ý tưởng điên rồ là nhào vào cầu xin sự giúp đỡ của gã, xin gã đưa cô ra khỏi đây, chăm sóc cô và đưa cô về nhà, nhưng rồi Rasheed nói, “Tôi sẽ đưa ông Marinelli ra cửa và quay lại dẫn các cô đi xem nhà.”

“Tớ nghĩ tớ nôn mất,” Janey nói mơ hồ, dựa vào một chiếc ghế.

“Đừng có lố bịch,” Estella nói, lấy cái khay từ trên giá xuống và nhanh chóng phân ra thêm bốn đường thuốc nữa. “Khi tớ hít lần đầu tiên thì cũng bị thế - làm xong đường tiếp theo là thấy dễ chịu hơn ngay.” Janey cầm lấy cái ống hút từ tay cô và hít hai đường nữa, và khi cô làm vậy, Estella nói, “Ông ấy thích cậu, tớ có thể thấy thế.”

“Ông ấy còn chả buồn bắt tay tớ,” Janey nói.

“Ông ấy là người giàu nhất thế giới,” Estella đáp lại vẻ không tin nổi. “Cậu không thể trông chờ ông ấy làm những việc như thế. Ông ấy bận.”

“Bạn quá không bắt nổi tay?”

“Nghe này,” Estella nói. “Tớ không thể để ông ấy làm cậu hoảng hồn. Cậu phải đối xử với những gã giàu có như thể họ bình thường. Mẹo là như thế, cậu hiểu không? Họ thậm thích điều đó, bởi vì...”

Đúng lúc đó, Rasheed quay lại. Đôi mắt đen sẫm của ông nhìn sang chai champagne chưa mở, và ông quay lại vỗ tay gọi lớn, “Mohammed!” Trong một giây, người đàn ông ban nãy mở cửa vào phòng, nhưng Estella nhanh hơn, cô cầm chai rượu lên nói, “Ồ, đừng lố bịch, Rasheed, em sẽ tự mở. Mẹ em từng làm việc ở quán bar. Anh biết đấy? Nơi mọi người đến uống?”

“Có, anh biết quán bar,” Rasheed nói, nhìn cô từ đôi mắt nheo lại.

“Nhưng anh chưa bao giờ tới,” Estella nói bằng một giọng đùa cợt mà ta thường dùng với một đứa trẻ. Cô quay sang Janey khi rút cái nút chai ra. “Anh ấy không uống, cậu biết đấy?” Cái nút chai văng ra với một dòng sủi bọt trắng. Và Estella lùi lại, cười phá lên và giơ cái chai cao lên. “Mình có nên dùng ly không, Rasheed? Hay uống thẳng từ chai?”

“Ly đi,” Rasheed nói bằng một giọng lạnh lùng.

Janey nhìn Estella và hồi hận nhìn thấy cô ấy có lẽ là cô gái ngốc nhất mà cô từng biết. Cô thậm chí không chắc mình có quý cô bạn không. Nhưng cô nhận ra rằng giờ không phải là lúc đánh giá về tính cách Estella, và trên hết cô thêm uống kinh khủng. Cô nhận cốc champagne từ tay Estella và nốc hết một nửa, rồi lại rót đầy cốc. Rasheed quay đi và dẫn họ ra khỏi phòng.

“Tour” đi dạo quanh phòng suite có lẽ chỉ là một màn mở đầu trước có việc làm tình xảy ra sau

đó. Vậy mà Rasheed kéo dài nó, giải thích lịch sử khách sạn, đồ nội thất, các bức họa, và Janey ngạc nhiên khi thấy ông ta biết rất nhiều. Kiến thức của ông ta chỉ khẳng định cho cô biết rằng mình hầu như không được học hành gì và có lẽ sẽ không bao giờ được, và cô tự hỏi mình có vẻ ngu dốt như cảm giác lúc này không. Estella không ngừng đưa ra những nhận xét ngớ ngẩn. Và một cuộc cạnh tranh ngầm diễn ra giữa họ - với mỗi nhận xét ngu xuẩn của Estella, Janey cố làm nổi bật bản thân bằng cách hỏi một câu hỏi thông minh. Nếu Rasheed nghĩ cô là một cô gái thông minh, nếu ông ta có thể thấy là cô khác với Estella...

Cuối cùng họ tới một căn phòng lớn lát gạch có bể bơi. Đây là bể bơi tư duy nhất trong một phòng suite khách sạn ở cả nước Pháp, ông bảo họ. Gạch được nhập khẩu từ Ý hai trăm năm trước và vẽ Poseidon ở đáy bể bơi. Janey không biết Poseidon là ai, nhưng cô nheo mắt về tường nhìn người cá đang cầm một cái đinh ba, khi Rasheed xin lỗi và ra hiệu cho Estella ra phía đầu bên kia bể.

Một cuộc thảo luận ngắn diễn ra và Estella gật đầu. Cô quay lại bên Janey khi Rasheed vẫn đứng cạnh cửa.

“Ông ấy thích cậu. Ông ấy muốn cho cậu xem phòng ngủ của ông ấy,” Estella thì thầm.

Janey đã sợ chết khiếp cái giây phút này. Nhưng đáng ngạc nhiên là, khi nó tới cô lại không hề cảm thấy sợ hãi mà lại mạnh dạn đến kỳ lạ, như thể những đường biên bình thường ngăn cách giữa cô và cuộc đời đã bị xóa bỏ, và cô quay sang Estella mỉm cười. Cô đã nghĩ mình sẽ từ chối, nhưng lúc này đây cô cảm thấy phấn khích đến kỳ quặc. Cô sai bước lại chỗ Rasheed, và khi cô đi, ông gật đầu. Khi họ ra khỏi căn phòng lát gạch và vào hành lang, ông lịch sự nắm lấy tay cô.

Họ bước vào một phòng lớn có một cái giường bốn cọc màn vĩ đại. Khi ông ra hiệu cho cô cởi đồ lót, Janey nhớ mình gần như là còn trinh. Cô chỉ mới làm tình chính xác có ba lần, với một sinh viên người Mỹ ở đại học Rutgers mà cô gặp ở Milan. Trải nghiệm đó đau đớn và gần như chẳng thú vị gì, và cô kinh ngạc bởi cô gần như chả có cảm xúc gì với sự việc đó. Mỗi lần nó diễn ra, cô cảm thấy mình hoàn toàn lìa khỏi cơ thể, như thể cô đang bay lơ lửng bên trên mình, xa lạ nhìn hành động đó - một việc khác hẳn với chàng sinh viên người Mỹ kia.

Và giờ đây, ngồi trên giường, không mặc quần lót, Janey nhìn Rasheed cởi quần và cảm thấy một sự xa lạ y hệt như xưa. Cô băn khoăn không biết ông sẽ làm gì, tự hỏi ông có trói cô lại và hiếp cô không. Cô không coi chuyện đó là khó chịu, chỉ là thứ không thể xảy ra, nhất là khi Rasheed cởi cái quần đùi Anh và rồi cẩn thận gấp lại đặt trên ghế ở cuối giường. Ông tiến lại chỗ cô và Janey thấy thằng bé của ông đã phản ứng dữ dội và to hơn cái của anh chàng sinh viên người Mỹ. Ông giơ tay lên - trong một giây, Janey nghĩ ông sẽ hôn cô - nhưng ông chỉ cời ba nút trên chiếc váy của cô. Thò tay vào trong, ông kéo ngực cô ra. Ông trầm ngâm ngắm nó, nhưng không chạm vào cô. Rồi ông kéo váy cô lên, khẽ khàng đẩy hai chân cô ra. Janey để mình ngã lưng xuống giường.

Cô nhìn lên cái màn trướng. Nó được xếp li và Janey tự hỏi sao họ có thể xếp được loại vải nặng đến thế. Cô có thể cảm thấy những ngón tay của ông đang khám phá dưới đó và chọc vào phần dưới của cô. Và cô nghe ông nói, “Đẹp và khít - tốt lắm,” nhưng dường như nó chả liên quan gì đến cô. Rồi ông đẩy người lên và thọc vào trong cô. Thật khó chịu và hơi đau. Và một lần nữa, Janey tự hỏi sao mọi người cứ ầm ĩ hết cả lên chuyện sex siếc - chắc chắn là ông ta không thể thích thú chuyện này hơn cô. Cô tập trung vào những nếp vải trên đầu mình, nghĩ không biết bao nhiêu người đã vất vả làm cái màn trướng này, và tự hỏi nếu họ biết cuối cùng nó sẽ thế nào - phủ giường của người giàu nhất thế giới, kẻ trả cho những phụ nữ trẻ để được đút thằng bé của ông ta vào trong họ - và rồi một hay hai phút sau, nó kết thúc.

Cô cảm thấy ông kéo nó ra và cô ngồi dậy. Ông vỗ chân cô và mỉm cười. Ông ta mỉm cười thực sự nhưng lạnh nhạt và ông nói, “Rất tốt. Mình xong rồi.” Trong một thoáng, cô giận điên lên -

việc vừa rồi với ông chỉ như lần giải lao uống cà phê thôi ư? - và cô muốn hét lên, “Thế thôi ư?” Nhưng có gì đó ở ông ta khiến lưỡi cô cứng lại, mặc cho những gì Estella đã bảo cô.

Cô nhảy xuống giường và kéo quần lót lên. Ông cẩn thận mặc quần lót vào, rồi quần dài, và cho áo vào quần, đi lại chỗ cái bàn trên đó có một cái vali bằng da. Ông mở nó ra, và Janey choáng váng khi thấy nó đựng đầy tiền.

Đây đúng là cảnh mà ta thấy trong phim nhưng không nghĩ là sẽ gặp ngoài đời thực. Tiền đô Mỹ, được bó thành từng chồng. Riêng việc nhìn thấy một chiếc vali toàn tiền thôi đã xứng đáng rồi, cô nghĩ, và cô muốn vui sướng cười thật lớn. Trong một giây, cô tưởng tượng cảnh mình đẩy ngã Rasheed, lấy cái vali, và chạy ra khỏi đó. Ít nhất phải đến bốn mươi ngàn hay năm mươi ngàn đô. Và chắc chắn người giàu nhất thế giới sẽ chẳng buồn chuyện mất đi vài ngàn bộ. Nó chả là gì với ông ta nhưng có nghĩa rất lớn với cô...

Ngón tay ông khẽ sờ vào đồng tiền, và rồi ông quay người bước lại chỗ cô, chìa tay về phía cô. Janey cầm lấy chỗ tiền. Cô không muốn tỏ vẻ ham muốn, nhưng không ngăn được mình liếc xuống - ba tờ một ngàn đô trong tay cô.

Cô chưa bao giờ cầm nhiều tiền đến thế, và trong một giây, cô nghĩ mình ngất mất. Rasheed vịn vào vai cô và kéo cô tới, hôn lên má cô. Và rồi ông ta nói điều kỳ lạ nhất đời: “Anh hy vọng làm em thỏa mãn.”

Janey nhìn thẳng vào mặt ông và mắt trở ra. Cô muốn phá lên cười, nhưng biết việc mình nhìn trân trối vào ông ta với cái vẻ sững sờ thế này đã đủ tệ rồi. Sao một người đàn ông giàu có, thông minh lại ngu xuẩn đến độ ông ta có thể thực sự làm cô thỏa mãn?... Và rồi cô nhận ra: Chuyện này là như thế nào và nó đơn giản đến nỗi không thể tin được. Đột nhiên cô choáng ngợp bởi cảm giác quyền lực của mình, liếc nhìn số tiền một lần nữa. Cô nói dối dễ dàng như một đứa trẻ hư hỏng, những lời mà cô sẽ còn dùng đi dùng lại...

“Ồ vâng, Rasheed,” cô nói. “Anh cực kỳ tuyệt vời.”

Mặt ông rạng ngời lên vì tự hào khi cầm lấy tay cô. Dựa vào cô, ông nói, “Lần tới, có lẽ em nên cử động một chút. Để làm anh thỏa mãn?”

Vậy là sẽ có lần tới. Và tại sao lại không? Khẽ siết tay ông, cô nói, “Dĩ nhiên rồi, Rasheed.”

“Vậy giờ anh sẽ đưa em quay lại với bạn em.”

Khi họ quay lại phòng khách lớn, ông nói, “Tôi hy vọng cô thích chuyến tham quan của mình, cô Wilcox.” Quay đi, với một cái gạt đầu lịch sự, ông nói thêm, “Xin thứ lỗi cho tôi. Tôi có vài việc phải làm, nhưng cô phải ở lại và dùng chút đồ uống.”

“Cám ơn ông,” Janey nói. Cô liếc lên và thấy Estella đang nhìn cô từ phía bên kia căn phòng, mắt lộ vẻ ngạc nhiên. Nhưng may mắn là cô ấy không nói gì, vì giờ trong phòng có hai gã trẻ tuổi, uống champagne và hít thuốc trắng.

Hôm sau Janey thức dậy vào buổi tối. Họng cô khô đến mức không thở nổi, và một lỗ mũi bị nghẹt hoàn toàn. Lỗ kia thì chảy nước, và cả cơ thể có cảm giác yếu ớt, như thể cô bị cảm và sốt cao. Cô ra được khỏi giường, loạng quạng đi ra hành lang, vào phòng tắm. Có tiếng nhạc phát ra từ phòng khách, và khi nhìn vào, cô thấy hai gã từ đêm hôm trước, cúi xuống một cái bàn cà phê. Căn phòng đầy mùi khói thuốc và mồ hôi; đầy gạt tàn và ly cốc đựng đầu thuốc lá. Cô rùng mình kinh tởm và vội vào phòng tắm đóng cửa lại.

Cô hỉ mũi, xì ra thật mạnh một cục nước mũi màu vàng - trông như thể một phần trong mũi cô

đã văng ra ngoài - và rồi cô uống nước ừng ực từ vòi, mặc dù mọi người đều biết làm thế là không tốt, và đắp nước lên mặt mình. Cô hoàn toàn không biết làm cách nào mình về nhà hay leo được lên giường, nhưng cô vẫn mặc đồ lót và áo phông, thế là tốt rồi. Rồi cô nhớ ra sự vụ với Rasheed, và ôm bụng, cô gục xuống sàn nhà hổ thẹn. Làm sao cô có thể làm được một việc như thế? Và tệ hơn, cô đã đồng ý làm lại!

Nhưng dần dần, một loại lý lẽ tự bảo vệ xâm chiếm cô. Và cô tự thừa nhận thực ra cũng chẳng hại gì mấy, về mặt cơ thể cô chẳng bị tổn hại gì. Hơn nữa cô lại còn được ba nghìn đô giắt vào cái ví rẻ tiền cô mua từ hồi cấp ba. Và giờ cô có thể mua một cái mới, một cái túi Chanel đẹp mỹ mãn như của Estella. Cô đứng dậy và lại uống nước từ vòi, rồi nhìn mình thật kỹ trong gương. Trông cô y hệt như ngày hôm trước.

Cô quay lại phòng. Và khi cô vừa lên giường thì Estella vào. Cô ấy chỉ mặc độc quần lót với áo lót, và nhảy lên giường Janey, cười khúc khích. “Trời ơi, một đêm hoành tráng!” cô kêu lên. “Vui nhỉ?”

Janey mỉm cười yếu ớt. “Chuyện gì đã xảy ra?” cô hỏi.

“Chúa ơi, cậu là linh hồn của bữa tiệc,” Estella nói, trong giọng có chút ghen tị. Janey trở mắt nhìn cô - cô chưa bao giờ được gọi là “linh hồn của bữa tiệc” cả - và Estella nói, “Ồ phải. Cậu nhảy trên bàn ở Le Jardinese.”

“Le Jardinese?” Janey nói, và ho. Dần dần mọi thứ quay lại với cô: Đầu tiên là có một bữa tiệc ở chỗ Rasheed, mỗi lúc mỗi thêm đông đúc, đầy những gã trai trẻ - tất cả đều có giọng châu Âu và có vẻ rất giàu có - và rất nhiều phụ nữ đẹp, bao gồm hai hay ba người mẫu nổi tiếng mà cô nhận ra. Rồi mọi người chuyển sang câu lạc bộ - Le Jardinese, cô nghĩ vậy - nơi cô đã ở hàng giờ liền trong phòng tắm nói chuyện với một cô gái người Mỹ cứ liên tục nói, “Đừng để bọn họ đánh cắp linh hồn cậu.” Nhưng sau đó thì buổi tối hoàn toàn trống rỗng, và cô nói, “Thế sau Le Jardinese?”

“Ờ, bọn mình về lại đây lúc sáu giờ sáng,” Estella nói, và ngáp. “Nhưng cậu không có gì phải lo đâu. Cậu phê đến mức Sayed đã cho cậu một liều Halcion và cậu ngủ gục trên sàn. Rồi ai đó kéo cậu vào đây, tớ nghĩ vậy.”

“Ôi Chúa ơi. Tớ sẽ không bao giờ hít thuốc nữa...”

“Cậu điên à? Thứ mà chúng ta cần bây giờ là một ít thuốc giúp tỉnh táo,” Estella nói, và cô xòe tay ra, để lộ một túi giấy nhỏ. Cô cho ít thuốc vào móng tay và giơ lên dưới mũi Janey.

“Vậy,” cô hỏi vẻ tinh quái. “Ông ấy đưa cậu bao nhiêu?”

“Cái gì cơ?” Janey hỏi. Cô hít hít.

“Rasheed. Ông ấy đưa cậu bao tiền?”

Janey nhìn cô. “Tớ nghĩ đó là việc riêng của tớ.”

“Chỉ tò mò thôi mà,” Estella nói.

“Ba ngàn đô.”

Estella ngẩng ngơ một lúc, nhìn xuống gói thuốc và rồi cẩn thận gấp lại. “Thế là nhiều hơn bình thường. Chắc ông ấy muốn đưa một phần cho tớ.”

“Cho cậu?” Janey sững sờ kêu lên. “Tớ mới là người...”

“Ồ dĩ nhiên rồi, nhưng thỏa thuận không phải thế. Thỏa thuận là, nếu mang tới cho ông ta một cô gái, ông ta làm tình với cô ta, thì ta được năm trăm đô.”

Trong một thoáng, Janey chỉ trân trối nhìn cô, không muốn hiểu tình huống này. Làm sao có thể... có thể nào một ai đó, được coi là bạn, lại có thể tính toán lạnh lùng đến thế, có thể sắp đặt cô rồi bán cô... như một con thú? Quay mặt đi khỏi Estella, cô chùi mũi và chậm rãi nói, “Tớ không bao giờ có ý định đem cho ông ấy cô gái nào, Estella ạ.”

Estella nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm. “Có lẽ *cậu* thì không, thì tớ thì có,” cô nói. “Tớ phải làm thế, cậu thấy không? Rõ ràng là tớ không thể ngủ với Rasheed trong khi tớ hẹn hò Sayed. Nhất là khi tớ đã cố để anh ấy lấy tớ. Hơn nữa, tớ không thấy có chuyện gì lớn. Tớ giúp cậu và cậu giúp tớ. Cậu nên cảm ơn tớ.”

“Ông ấy đưa cho tớ tờ một ngàn đô,” Janey rít lên. “Vì vậy tớ không thể chia làm hai được?”

Estella ngồi dậy và ngồi khoanh chân trên giường. “Vậy thì đưa tớ một ngàn.”

“Không!”

“Thôi nào, Janey. Đừng có điên. Cậu với tớ là bạn gái. Chúng ta phải cộng tác với nhau trong những chuyện thế này. Hơn nữa, cậu không muốn người khác phát hiện ra chuyện này chứ?”

Mặt Janey trắng bệch. Làm sao cô có thể để mình rơi vào tình huống như thế này? Cô cảm thấy như thể mình rơi vào một hố đen không đường thoát và kéo chần lên vai, cô thở gấp, “Cậu sẽ không làm gì.”

“Ồ, tớ làm bất cứ thứ gì,” Estella thản nhiên nói. “Tớ là vậy. Không ai được hơn tớ.” Trong một giây, hai người nhìn xoáy vào mắt nhau, và Janey thấy mình bị kẹt với Estella, kẹt với chính cô và chuyện cô đã làm. Lẽ ra cô không nên bao giờ tin Estella. Cô ta không phải là loại gái cô nên đánh bạn. Nhưng thực tế Estella là người duy nhất cô biết ở Paris. Và giờ cô đã ngủ với Rasheed, có cảm giác như chuyện đó sẽ gắn kết hai người với nhau suốt đời. Sẽ không có cách nào thoát khỏi cô ta. Lựa chọn duy nhất của cô là tiếp tục như thế họ là bạn bè. Và cô với cánh tay vững vàng lấy ví từ bên giường, mặc dù bên trong đang run lẩy bẩy.

Cô mở khóa kéo cái túi bên trong ví, và lấy ra một tờ tiền. Cô đưa cho Estella, cô này cầm lấy và gấp gọn gàng nhét vào áo ngực. “Cậu có thể coi như đã trả năm trăm đô tiền thuê nhà tháng tới nếu cậu muốn,” cô nói.

“Chúa ơi Estella,” Janey kêu lên. “Bọn mình...”

Estella vỗ chân Janey. “Nếu cậu muốn nghĩ về bản thân như thế, Janey ạ, thì đó là vấn đề của cậu,” cô thản nhiên nói. “Tớ không và sẽ không bao giờ làm vậy. Chúa ơi, lý trí đi chứ,” cô nói thêm đầy tử tế. “Bọn chó Ả rập đó có quá nhiều tiền, tại sao mình không lấy đi một ít của bọn nó? Dù sao bọn mình cũng sẽ ngủ với bọn nó, sao lại không có được chút gì từ chuyện đó? Chỉ bởi vì đàn ông là lũ lợn... chà, đó đâu phải là vấn đề của chúng ta, phải không? Hơn nữa, cũng chả phải là cậu bị tổn thương hay gì. Đâu phải là ông ta lấy đi thứ gì của cậu, phải không?” Cô đứng dậy và đuổi người. “Nào, tin tốt lành là Sayed rất thích cậu. Anh ấy bảo tuần tới cậu có thể lên thuyền. Cậu tới Saint-Tropez bao giờ chưa?”

Janey lắc đầu.

“Đảm bảo cậu sẽ thích!” Estella kêu lên. “Đó là nơi vui nhất trên thế giới. Nếu cậu nghĩ tối qua

là vui, đợi cho đến khi mình tới La Voile Rouge...,” và cô ra khỏi phòng.

Janey ngồi chờ dẫn nhìn theo cô. Sẽ không có chuyện cô đi Saint-Tropez với Estella và Sayed. Ngày mai cô sẽ tìm căn hộ mới. Cô sẽ nói dối Estella và bảo em trai cô tới Paris mùa hè này và cô phải sống với nó. Và khi cô tình cờ gặp Estella cô sẽ thân thiện nhưng không gần gũi thái quá, rồi cuối cùng toàn bộ việc này sẽ qua đi.

Nhưng ngày hôm sau lại là một vòng phỏng vấn tìm việc rất chán nản. Và ngày hôm sau cũng vậy và vào thứ Tư cô gần như phát khóc khi Jacques bảo cô mặc dù cô có được một chiến dịch quảng cáo, nếu cô không tìm thêm được việc, anh ta sẽ gửi cô về lại New York. Đến ngày thứ Năm Estella đưa cô vé máy bay đi Nice với tên cô trên đó, cô quá bối rối và mệt mỏi không từ chối nổi.

Thoạt tiên, Saint-Tropez tuyệt vời đúng như Estella hứa hẹn: Mỗi ngày “chính thức” bắt đầu lúc hai giờ chiều với một nhóm ăn trưa ở nhà hàng bãi biển; theo sau đó là liên tục những chai champagne ở La Voile Rouge, nơi phụ nữ cởi áo ra và nhảy trên bàn; rồi ngủ trưa trên thuyền, rồi đến tiệc tùng các kiểu; không ai đi ngủ trước sáu giờ sáng.

Nhưng sau vài ngày trên chiếc thuyền buồm của Sayed cùng Estella và vô số dân ăn chơi khác, Janey bắt đầu nhận ra rằng: Mặc dù Sayed được coi là giàu, gã và những bạn tiệc tùng của gã chắc chắn không được coi là giàu nhất. Và bất cứ nơi nào cô nhìn, cô thấy những người lịch lãm hơn và giỏi giang hơn, và cô bắt đầu tự hỏi có cách nào đó để cô tự đẩy mình lên bậc cao hơn về mặt giao tế xã hội không.

Vào một ngày thứ Bảy trong kỳ nghỉ cuối tuần thứ hai, một chiếc thuyền buồm lớn đến đậu ở cảng Saint-Tropez buổi trưa. Janey và Estella đang ngồi không mặc áo ở phần trước thuyền buồm của Sayed tắm nắng. Thoạt tiên họ mãi nói chuyện quá nên không để ý. Estella đang sơn móng chân, và trong mỗi lần quét sơn đều thể hiện sự khó chịu - Jack, cô ta nói về khó chịu - đang “dở người.”

Janey biết vấn đề là gì: Kể từ đêm đó ở Paris, ít nhất cô đã giữ lời thề của mình - cô không chịu hít ma túy. Tuy vậy, không hít thuốc, cô lại biến mình thành kẻ đứng ngoài, và không khí trên thuyền lại trở nên thù địch.

“Sao cậu không cố tỏ ra... thân thiện hơn?” Estella hỏi.

“Thân thiện hơn” ở đây Janey hiểu là ngủ với bạn của Sayed.

“Nếu tớ phải phê để ngủ với ai đó, thì tớ không làm đâu,” Janey bướng bỉnh nói.

“Thật quá thảm hại,” Estella nói. “Chẳng có lý do gì để làm tình trù phi mình đang phê. Nếu không thì hoàn toàn nhàm chán. Hơn nữa,” cô nói thêm, “cậu đã ngủ với Rasheed...”

“Chuyện đó khác,” Janey nói. Cô không biết thực sự thì khác thế nào, nhưng cô thích nghe thế.

“Tớ không biết tại sao lại quyết định giúp cậu nữa,” Estella tức giận nói, thọc cái chổi quét vào chai nước sơn. “Nhưng nếu cậu không thay đổi, tớ sẽ không thể giúp cậu. Đàn ông chán phải trả cho những phụ nữ không chịu làm, tớ không trách họ.”

Janey nhìn xuống móng tay mình và cau mày. Không phải là cô không chịu làm, mà là bạn bè của Sayed không đủ ngon lành.

“Sao?” Estella hỏi, ngúc ngoắc ngón chân.

“Tớ...” Janey cất tiếng, nhưng đúng lúc đó cô bị cắt ngang bởi một tiếng còi dài.

Estella ngay lập tức đứng bật dậy và chạy lại chỗ lan can. Chiếc thuyền buồm trắng chầm chậm đậu vào cạnh thuyền họ. Nó có canô đua và Jet Skis ở phía sau, và một chiếc trục thẳng ở trên cùng, và nó lớn đến nỗi nó khiến cái thuyền buồm chín mươi foot của Sayed trông như một cái thúng.

“Đó là thuyền của Rasheed,” Estella nói, mắt nheo lại tập trung. “Tớ sẽ đi báo Sayed qua bên đó và nói với ông ấy là mình ở đây.”

Estella biến mất ở chỗ bậc thang khi Janey ngả người dựa vào những cái gối kê trên boong tàu. Cô nhắm mắt lại, và cả cơ thể cô rạo rực phấn khích. Cô có cảm giác chuyện gì đó sẽ xảy ra - rằng Rasheed sẽ chọn cô. Và quả thế, nửa tiếng sau, Estella xuất hiện trên boong với một phong bì trong tay. Trông cô không vui vẻ lắm khi chìa phong bì ra cho Janey và nói cộc lốc “Này”.

“Cái gì thế?” Janey hỏi ngây thơ.

“Cậu biết nó là gì,” Estella nói, lờ mờ. Cô ngồi khoanh chân xuống cạnh Janey.

Phong bì nhẹ không, và Janey cẩn thận cho tay vào lấy ra một tấm thiệp. Tấm thiệp có hình chiếc thuyền buồm màu vàng, với cái tên *Mamouda* ở dưới, và khi Janey đọc tấm thiệp, cô thấy nhẹ nhõm hết cả người. Thực tế là cô đã hết tiền. Chỉ cần phải làm tình một chút, ít nhất cô cũng đủ tiền mua vé về lại Paris và sống sót được thêm tháng nữa.

“Nó viết gì thế?” Estella hỏi, định đọc tấm thiệp qua vai cô.

Janey cho tấm thiệp vào lại phong bì. “Của Rasheed gửi - ông ấy muốn tớ sang ăn trưa ở thuyền của ông ấy chiều nay lúc hai giờ.”

“Vậy là cậu sẽ bỏ lỡ bữa trưa ở Cinquant-Cinq.”

“Chắc vậy,” Janey nói.

“Chà, hãy nhớ rằng. Dù ông ấy trả bao nhiêu cho cậu, thì cậu nợ tớ năm trăm đô,” Estella nói về cảnh báo.

“Được rồi,” Janey chưa chút nói. Cô tuyệt đối không có ý định đưa cho Estella một đồng xu nào của cô. Và lần này, cô nghĩ, cô sẽ tìm cách để chắc chắn là cô làm thế.

Janey nghĩ từ “bữa trưa” mà Rasheed dùng là một uyển ngữ cho sex. Nhưng khi cô bước lên thuyền, ngay lập tức cô nhận ra “bữa trưa” nghĩa là bữa trưa. Trên boong, một cái bàn lớn được kê bên trên có khăn trải bằng vải lanh, ly cốc pha lê, và dao nĩa bạc. Một phụ nữ tóc vàng xinh xắn đeo găng trắng đang chuyển một cái khay bằng bạc đựng trứng cá trong khi một anh chàng đẹp trai mặc áo sơ mi trắng và quần kaki đang rót champagne và chế biến cocktail. Có vài người đứng và hoặc dọc trên boong và không khí rất trang trọng, như thể những người lớn này đang chơi trò trẻ con trong bữa tiệc trà của một người lớn. Người duy nhất không có vẻ đó là Rasheed, ông tiến ngay tới khi nhìn thấy Janey, trang trọng bắt tay cô. “Cô Wilcox,” ông nói, gật đầu. “Tôi rất vui lòng khi cô đến.”

“Cám ơn ông rất nhiều vì đã mời tôi,” cô đáp lại, liếc qua vai Rasheed nhìn một gã trung niên béo đã theo sau Rasheed đi qua boong tàu. Gã này mặc áo không tay, cổ nung ních thịt lòi ra cả khỏi cổ áo, và khi gã tiến tới, gã nhìn Janey thèm khát. Miệng nở nụ cười, Rasheed quay lại và giới thiệu họ.

“Đây là ngài Dougrey. Tôi tin là ông ấy là người cùng nước với cô.”

“Paul Dougrey,” gã nói, chìa cánh tay béo míp ra. Gã có đôi mắt màu xanh nước biển và tóc vàng chải gọn trên đỉnh đầu từ một phần thấp hơn xuất phát từ ngay trên tai. Và mặc dù về mặt hình thể gã rõ là xấu xí, Janey có thể biết là gã nghĩ mình hấp dẫn. “Vây cô là người Mỹ,” gã hỏi, không đợi trả lời mà nói luôn, “Được gặp một người Mỹ lúc nào cũng vui vẻ. Có quá nhiều bọn Pháp chết tiệt ở nước Pháp.” Khi gã cười hềnh hếch trước câu đùa của mình, một anh chàng cao to đẹp trai với mái tóc vàng tiến lại chỗ Rasheed và thì thầm gì đó vào tai ông. Rasheed gật đầu và quay đi. “Hai người thứ lỗi cho tôi một phút,” ông nói. “Tôi sẽ để hai người Mỹ nói chuyện với nhau về vùng trung tây, mà tôi hiểu là có rất nhiều điều kỳ thú,” và rồi ông biến mất vào trong thuyền.

“Vây cô quê ở vùng trung tây à?” Paul hỏi.

“Không, Massachusetts,” Janey nói.

“Tôi thì quê ở Indianapolis. Vợ chưa cưới của tôi cứ khẳng khẳng là bọn tôi phải đi một chuyến sang Pháp, bảo việc đó phải làm,” gã nói, hất đầu về phía một phụ nữ gần bốn mươi, đang ngồi cứng đờ cùng với một phụ nữ trẻ tóc đen và Justin Marinelli - cùng người cô đã gặp ở căn phòng suite của Rasheed. Gã bật cười. “Tôi nghĩ cũng là chuyện một công đôi việc,” gã nói. “Cô ấy được đi giao tế, còn tôi làm ăn với ngài Al...”

Janey gật đầu, khao khát được đi chỗ khác. Cô chỉ mới đến châu Âu sáu tháng. Nhưng cô choáng váng trước sự thay đổi diễn ra trong cô, bởi cô đột nhiên hiểu ra dân châu Âu coi dân Mỹ là ồn ào và nhà quê. Cô bước sang bên một bước, nhưng Paul bước tới trước mặt cô.

“Vây cô đang làm gì ở đây?” gã hỏi với một nụ cười lớn để lộ bộ răng vàng khè.

“Tôi là... người mẫu.”

Gã nhào tới, và với một nụ cười đậm dặt nói, “Chà, giờ hiểu cô là người Mỹ và các thứ và rõ là được thuê, có lẽ cô có thể giải thích cho tôi thỏa thuận ở đây như thế nào.”

“Thỏa thuận?” Janey hốt hoảng hỏi.

“Đúng rồi,” Paul thì thầm. “Những cô gái ở đây,” gã hỏi, liếc nhìn ba cô gái xinh đẹp trông rất nhàm chán ngồi tùm lại trên ghế, im lặng uống champagne. “Họ có phải là... cô biết đấy?” gã hỏi.

Janey lùi lại một bước. “Tôi không biết,” cô nghiêm khắc nói. “Tôi chỉ mới gặp Rasheed có một lần, và rồi ông ấy mời tôi ăn trưa...”

“Chà, cô nghe tin đồn các thứ đấy. Mà chết tiệt là không cô nào trong các cô kia nói tiếng Anh, hoặc nếu biết nói thì họ cũng chẳng buồn...”

“Thế ông làm gì?” Janey vội hỏi.

“Đạn dược,” gã nói, khoanh tay lại trước ngực. “Rasheed và tôi sẽ cộng tác chút đỉnh. Tôi sở hữu một công ty sản xuất vỏ đạn. Và Rasheed ở đây, chà, căn cứ vào việc ông ta đam mê thuyền buồm và các thứ. Ông ta là kẻ buôn bán vũ khí bất hợp pháp...”

Bên trong Janey choáng váng, nhưng may mắn là sự chú ý của Paul lại đột nhiên bị xao nhãng bởi một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng ngoài sáu mươi xuất hiện, đi kèm theo một bà vợ lịch lãm

nổi tiếng đội một chiếc khăn xếp. Đột nhiên Rasheed hiện ra và chào hỏi họ nhiệt tình, và Paul nhoài tới nói, “Chà lão này thân thể ác chiến lắm, ta lúc nào cũng phải để ý. Mặc dù tôi nghĩ Kim hy vọng sẽ gặp dân hoàng gia châu Âu...”

Janey mỉm một nụ cười nhỏ và vội lên ra phía bên kia boong tàu. Cô nhoài người qua lan can, nhìn ngắm cảnh Saint-Tropez giờ đã trở nên quen thuộc, với những tòa nhà màu vàng và hàng dài những mái hiên màu xanh của các quán café rẻ tiền.

Ba cô “người mẫu” kia rõ là gái của Rasheed và, mặc cho họ rất quyến rũ, không ai để tâm tới họ cả. Ngay lập tức Janey coi họ không phải là đối thủ của mình. Nhưng nhìn họ cô cũng biết được mình có thể bị đối xử tệ hại. Trong khi cô sẵn sàng nhận tiền của Rasheed - như một món quà, cô tự nhắc mình - cô không định biến thành một trong những cơ thể không có mặt mũi ngồi đầy một cái bàn ăn trưa và làm tình khi được yêu cầu. Và lần đầu tiên cô cảm thấy dễ chịu khi mình là một cô gái Mỹ. Cô đánh mắt nhìn về phía Kim, vợ chưa cưới của Paul. Hai người giờ đang nói chuyện với ngôi sao điện ảnh và vợ ông ta, mặt lộ vẻ đầy thích thú cái kiểu mà người bình thường thường khoác lên mỗi khi đột nhiên gặp người nổi tiếng. Janey đã không ưa Kim ở vẻ bề ngoài, bởi mọi thứ ở cô ta đều vô duyên - từ mái tóc đến quần áo đắt tiền nhưng gu thẩm mỹ kém - nhưng giờ đây nhìn Kim nói chuyện với ngôi sao điện ảnh với cái vẻ thân mật thường có giữa người Mỹ với nhau, Janey cảm thấy thương cô ta. Kim, ngoài ba mươi tuổi, không gì khác ngoài một phụ nữ đang cố có được một đời sống dễ chịu hơn, và nếu thế có nghĩa là phải chịu đựng Paul, thì sẽ chịu đựng, nhất là khi cô ta có vẻ yêu anh ta một cách thực lòng.

Không, cô chẳng sợ gì ở Kim cả, nhưng từ người phụ nữ tóc đen xinh đẹp mà Janey nghĩ là vợ của Justin thì cô lại thấy sợ. Janey nhận ra cái kiểu cách khinh khỉnh của một người xuất thân trong một gia đình đáng tôn kính người Pháp rất có thể là dòng dõi quý tộc... Và Janey không thể ngăn mình thích thú trước việc chị ta trông như thể không thể chịu nổi khi phải ở trên cùng một chiếc thuyền với những kẻ mà chị ta chắc chắn không bao giờ đánh bạn cùng. Mái tóc đen của chị ta buộc gọn thành một túm chặt, còn Justin đứng cạnh chị ta đang mãi mê nói chuyện. Cái vẻ mặt căm lạnh của anh để lộ sự bức bối của một người đàn ông đã dần quen với việc mình sẽ không bao giờ làm thỏa mãn được vợ nhưng vẫn yêu vợ. Và nhìn họ, Janey đột nhiên có một cảm giác lo lắng khó chịu về tình hình của chính mình.

Quần bách cô nhìn quanh tìm Rasheed và thấy ông đang khẽ khàng nói chuyện với Paul và hai tay Á rập, rõ ràng là trợ lý của ông. Cô không hiểu tại sao mình lại được mời tới bữa trưa này, mà rõ ràng đây là một phi vụ làm ăn được trả hình thành một sự kiện xã hội. Rasheed không hề để ý gì đến cô và cô nghi ngờ là ông sẽ chẳng ngủ với cô sau rồi. Đột nhiên cô thấy mình tiếc cái khoản hai hay ba ngàn đô mà cô có thể thu được. Nhìn quanh những người còn lại trong bữa tiệc, cô cảm thấy cô đơn hơn những tuần trước. Sự cô đơn của cô như một tấm vải liệm trắng ngăn cách cô với thế giới và trong một giây cô có cảm giác như thể mình đã trở nên vô hình. Cô hất tóc qua vai, ước rằng giá như mình nghe lời khuyên của Estella và bắt đầu hút - ít nhất như thế thì cô cũng có việc mà làm với hai tay mình. Và rồi, cô thấy nhẹ nhõm khi nhìn lên và thấy một người đàn ông trẻ đẹp trai đứng cạnh mình.

“Trông cô như thể cô cần một ly rượu đấy,” anh ta nói bằng một giọng vui vẻ thoải mái trái ngược với sự khó chịu của cô. Giọng anh không hẳn là giọng Anh khi anh nói, “Không ai mời cô champagne à?”

“Tôi... tôi không biết,” cô ngập ngừng, ngay lập tức nhận ra câu trả lời của mình nghe ngu xuẩn đến mức nào.

Nhưng anh ta chỉ đơn giản nói. “Cô không cầm gì trong tay thì chắc là họ không mời rồi,” và ra hiệu gọi một bồi bàn mặc áo trắng lại chỗ họ. Vài giây sau, Janey biết ơn nhấp một ly champagne và nhìn lên anh với đôi mắt xanh mở to. “Anh không uống à?” cô hỏi.

“Không được phép,” anh nói. “Tôi đang làm nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ?” cô hỏi.

“Có thể tin hoặc không, tôi là thuyền trưởng của con tàu này,” anh nói, nháy mắt với cô. “Ian Carmichael,” anh nói, chìa tay ra.

“Janey Wilcox,” cô nói.

“Và điều gì đưa cô tới đây, Janey Wilcox, một cô gái Mỹ dễ thương, trên con thuyền *Mamouda* này?” Anh đang cười, và Janey kêu lên bằng một sự thành thực đến tuyệt vọng, “Tôi không biết!”

Anh bối rối nhìn cô, như thể xem cô tuyệt vọng đến mức nào. Ngả người về phía cô, anh nói, “Không ai hiểu tại sao mình lại lên con tàu này, trừ ông Rasheed. Ông ấy biết tất cả, còn họ” - anh chỉ quanh đám khách - “không biết gì cả. Nhưng tôi nghĩ họ thấy cứ tham gia thì cũng đủ thú vị rồi.” Anh dừng lại một giây, và rồi, chuyển sang kiểu giọng vui tươi, hỏi, “Cô có biết Robert Russell không?”

“Ngôi sao điện ảnh?” Janey hỏi, lắc đầu. “Không. Tôi không quen ai nổi tiếng cả.”

“Ông ấy tốt lắm, vợ ông ấy cũng vậy. Cô nên đến làm quen giới thiệu mình.”

“Tôi không thể!”

“Ah, nhưng cô phải,” anh nói. “Cô không thể cả buổi chiều nói chuyện với tôi, mặc dù tôi rất thích.”

Cô nhìn vào mắt anh. Có phải anh đang cảnh báo cô hay đơn thuần đưa ra lời khuyên thân thiện cho cô? Cô cảm thấy mình bị thu hút bởi anh và tự hỏi anh có cảm thấy cô cuốn hút không, nhưng mắt anh bình thản như nước biển xanh trong cảng. Và khi cô dịch khỏi anh tới phía các vị khách khác, cô có cảm giác như mình đang rời khỏi hiện thực và bước vào một cảnh phim.

Thấy cô đang lại gần, Robert Russell gọi lớn, “Xin chào quý cô,” mà Janey nghĩ, chắc là do ông muốn mình thoát khỏi Kim, nhưng chỉ trong vài giây, cô đã đứng với họ thành một nhóm nhỏ. Và vài phút sau, vợ của Robert, Zara, lịch lãm đúng như danh tiếng của bà, hứa sẽ viết tên của hiệu nơi bà đã mua chiếc khăn xếp của bà...

Bữa trưa có vẻ như gồm hai bữa tiệc tách biệt. Rasheed ngồi ở một đầu bàn, vây xung quanh bởi hạ cấp, người mẫu, và Paul và Janey ngồi ở một đầu, gồm Russell và Zara, Kim, Justin, và vợ anh, tên là Chantal. Bữa ăn gồm năm món với một lượng rượu lớn và dùng dao nĩa bằng bạc, và ngay khi Janey ngồi xuống bàn, cô nhớ ra mặc dù cô được nuôi dưỡng không phải theo kiểu để phát triển bộ não của mình hay phát triển kỹ năng đặc biệt, cô đã được giáo dục phát triển nhân cách tử tế - ít nhất đến chừng mực cô biết phải dùng cái nĩa nào. Chút kiến thức nhỏ bé này cùng với lượng champagne đã uống vào cho cô tự tin trong một tình huống mà về mặt ứng xử xã hội cô không được trang bị gì cả. Và cô bắt đầu thấy thoải mái khi thấy Kim dùng nĩa ăn salad cho món đầu tiên là cá hồi hun khói, và nhận thấy vẻ mặt kinh tởm của Chantal. Nhưng Chantal và Kim và Zara đều giống nhau ở chỗ họ đều đã có con, và Chantal, mặc dù mới hai mươi ba, đã vừa có một em bé. Với Janey dường như trong xã hội lịch sự, chỉ có hai loại phụ nữ, loại có con và loại chưa có con, và không phụ nữ nào có thể ghét một phụ nữ đã trải qua những bí ẩn của việc sinh nở.

Quả vậy, khi được hỏi về chuyện sinh nở (Kim hỏi, trước khi ăn xong món đầu tiên) Chantal lắc đầu và nhìn xuống đĩa mình. “Không đàn ông nào có thể hiểu được, dù họ có nói gì,” cô nói, quắc mắt nhìn Justin. Janey băn khoăn đây có phải là nguyên nhân khiến Chantal ghét chồng mình hay không. Và rồi cuộc nói chuyện chuyển sang rèm cửa - cụ thể là tấm rèm hai mươi ngàn đô mà Kim đang cân nhắc mua cho căn hộ của cô và Paul ở New York.

Trong suốt cuộc nói chuyện, vẻ mặt Janey lộ vẻ hoàn toàn thích hợp và thảnh thơi cô thì thầm vài tiếng, nhưng đầu cô quay mòng mòng. Làm thế nào mà lại có thể có nhiều tiền đến vậy trên thế giới - đủ để bỏ ra hai mươi ngàn ngàn đô chỉ để cho một cái cửa sổ? Ở thành phố nơi cô lớn lên, mọi người chơi tenniss và golf, nhưng họ cũng sưu tập phiếu hạ giá và mua bò nướng khi nó có giá một đô rưỡi một pound htay vì ba đô. Cô như kẻ ngoại đạo trong thế giới này, nhưng đồng thời cô lại không cảm thấy chuyện mình nên có mặt ở đây là điều không thể. Nhìn ngắc Chantal, cô quyết định là mình quyến rũ chả kém gì cô ta, mặc dù cô phải thừa nhận là cô không có được vẻ thanh lịch của Chantal. Nhưng chắc chắn là sự thanh lịch có thể học được, và gần như vô tình, cô bắt đầu bắt chước cách Chantal cầm nĩa và dùng khăn ăn chấm khóe miệng.

Justin ngồi phía bên phải cô. Cô cảm thấy giữa họ có gì đó, nhưng anh lại cố tình lờ cô đi. Việc anh đã kết hôn với Chantal khiến cô không cảm thấy hứng thú gì với anh. Và cô tự hỏi để anh ngủ với cô thì khó khăn đến mức nào. Cô không bị thúc đẩy bởi ham muốn xảo quyệt mà là những ham muốn giản dị của tuổi trẻ muốn sải cánh và xem mình có thể bay xa đến đâu, và với một nụ cười khế khàng, cô quay sang Justin hỏi, “Anh cũng có một chiếc thuyền buồm chứ?”

Justin nhìn cô vẻ kinh ngạc, như thể anh không biết có phải cô đang đùa không, và nói, “Không. Gia đình Chantal có một dinh thự ở Mougins.”

Anh liếc nhìn về phía cuối bàn nơi Rasheed đang mãi nói chuyện với Paul và một tay Ả rập, và Janey, nhìn theo ánh mắt anh, hỏi, “Anh làm việc cho Rasheed à?”

“Tôi là một chủ ngân hàng đầu tư.”

“Ra thế,” Janey nói, gạt đầu vẻ thông hiểu. Cô không hề biết Mougins ở đâu hay chủ ngân hàng đầu tư thì làm gì, nhưng quyết định là chuyện đó chả quan trọng gì. Và rồi cô bắt đầu hỏi anh về việc làm ăn của anh. Cô không hề có chút kinh nghiệm nào với đàn ông. Nhưng gần như ngay lập tức Janey đã bắt đầu hào hứng nói chuyện, và một phần trong não cô ghi chú lại đây là cách để khiến một người đàn ông chú ý.

Đến lúc món chính kết thúc, mọi người ở phía bàn cô đã khá say, Janey đã biết được là Justin quê ở Buffalo - “Buffalo!” cô kêu lên - và rằng anh là cộng sự trẻ nhất trong công ty của anh và anh đã cố gắng vào được Yale. Đầu gối cô vô tình cọ vào đầu gối anh, và khi anh không kéo chân đi, cô càng cọ mạnh hơn. Cô cảm thấy ham muốn tình dục ở anh, và như cô đã khám phá ra sau khi ngủ với Rasheed - cô ngây ngất với quyền lực của mình khi cuốn hút được đàn ông - nó gần như là thuốc phiện vậy.

Khi một bát mâm xôi được đưa ra, Ian xuất hiện cạnh cô. Anh cúi xuống và thì thầm bảo rằng cô có điện thoại và yêu cầu cô đi theo anh. Janey bối rối nhìn lên anh. Khi cô toan phản đối, ánh mắt anh đã khiến cô im lặng. Cô liếc về phía Rasheed và nhìn thấy mắt ông đánh sang nhìn cô như một con rắn. Rồi ông khẽ gật đầu với cô.

Cô đứng dậy, vịn vào ghế cho vững. Vậy sau rốt đây chính là giây phút đó ư? Nếu thế thì cô đã sẵn sàng rồi - cô sẽ phục vụ Rasheed rồi quay lại bàn và có ba ngàn đô trong túi, và cô ngạc nhiên khi thấy rằng mình cảm giác như thể cô chuẩn bị trốn thoát được với một thứ gì đó chứ không phải phạm phải một tội ác thảm hại. Cô theo Ian vào trong một phòng lớn có sofa dài và

bàn cà phê. Có một bầy bar màu vàng ở cuối bàn và một sàn nhảy có quả bóng disco ở giữa.

“Ian,” cô thì thầm, cười khúc khích. “Ai gọi tôi cơ chứ?”

“Tôi không trả lời câu hỏi. Tôi không ở trong vị thế để trả lời,” anh đáp, trông hơi xấu hổ.

Nhưng thay vì đưa cô vào phòng ngủ, anh dẫn qua hành lang và xuống một cầu thang xoắn ốc vào căn phòng có vẻ như là một văn phòng. Anh xin thứ lỗi để ra ngoài và đóng cửa lại.

Ngồi sau một cái bàn Pháp trang trí cầu kỳ là một trong những người đàn ông Ả rập trong bữa trưa. Ông ta ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Ông Rasheed thấy cô làm hài lòng ông ấy,” ông ta cất lời. “Ông ấy muốn mời cô làm khách trên thuyền của ông.”

Janey choáng váng - cô không bao giờ ngờ tới chuyện này, mặc dù cô có nghe Rasheed đích thực có gái trên thuyền, và rằng ông trả tiền cho họ. Nhưng chắc chắn cô không tưởng tượng nổi là ông quan tâm cô đến vậy; tại sao, trong khi ông hầu như không để ý gì đến cô vào bữa trưa. Cô phá lên cười và hỏi, “Nhưng tại sao?”

“Tôi không có quyền trả lời,” ông Ả rập thì thầm. “Nhưng ông ấy đề nghị cô mức mười ngàn đô một tuần.”

Janey gần như bật cười thành tiếng. Cái tình huống lố bịch này thật là quá sức chịu đựng. Làm thế quái nào mà cuối cùng cô lại ở trên thuyền của một gã Ả rập giàu có, được mời nhận mười ngàn đô một tuần để ngủ với ông ta? Sự điên đảo của tình huống suýt khiến cô đứng dậy khỏi ghế và đi ra khỏi phòng. Dĩ nhiên cô phải từ chối, cô phải quay lại Paris và cố tìm việc làm người mẫu. Nhưng cô nhớ ra mình không có tiền mua vé quay về, ngay lập tức trí óc cô bắt đầu tính toán. Cô tiêu chừng hai ngàn đô một tháng. Mười ngàn có thể giúp cô sống được ít nhất năm tháng. Cô có thể ở trên thuyền một tuần - và rồi cô sẽ sống tiếp đời mình, có lẽ tìm một anh bạn trai thực sự, một người nào đó giống như Justin.

“Cô có đồng ý không?” ông Ả rập hỏi.

“Ồ có,” Janey nói, cảm thấy mạnh bạo bởi lượng rượu mình đã uống vào buổi trưa.

“Rất tốt,” ông ta nói. “Vậy cô ký vào đây.” Ông chuyển một tờ giấy cho cô. “Không có gì cả đâu. Chỉ là một thỏa thuận bí mật. Cô đồng ý không nói với báo chí về ông Rasheed. Cô đồng ý sẽ không bao giờ viết về ông ấy. Nếu cô làm vậy...”

“Sao? Các người sẽ giết tôi chắc?” Janey hỏi. Nỗi sợ hãi đã khiến cô bật ra câu đùa đó, nhưng ông kia không nói gì, đăm đăm nhìn lại cô bằng đôi mắt đen.

Trong một giây, cô đã quyết định. Mười ngàn đô thật quá hấp dẫn, và hơn nữa, cô không thể tưởng tượng ra một ngày khi cô ở vào vị thế để nói với báo chí hay viết về Rasheed. Cầm lấy cây bút từ tay ông kia, cô ký tên mình lên tờ giấy.

Ngồi lại trong ghế, cô bật ra một câu đùa nữa. “Vậy,” cô hỏi. “Khi nào thì tôi bắt đầu?”

“Ồ, ngay bây giờ, cô Wilcox.”

“Vậy chắc tôi nên đi lấy đồ.”

“Không cần. Chúng tôi có người chuẩn bị mọi thứ.”

“Nhưng.. tôi phải tạm biệt bạn bè. Tôi phải nói với họ mình đi đâu,” cô hoảng hốt nói.

Ông ta mỉm cười lạnh lùng với cô, chấp hai tay vào với nhau. “Tôi e là không có thời gian cho việc đó,” ông ta nói.

Và rồi cô cảm thấy như thể tim mình bị một móng vuốt lớn siết chặt khi ông ta nói thêm, “Chúng ta khởi hành tới các hòn đảo Thổ Nhĩ Kỳ trong nửa tiếng nữa.”

Mặt trời nóng bỏng rơi gay gắt xuống những tòa nhà nhiều sắc màu nằm dọc theo cái vịnh nhỏ. Lúc đó là ba giờ chiều và ít nhất là 35 độ C, nhưng cả mặt trời hay cái nóng cũng không ngăn một nhóm khách du lịch quyết tâm lang thang qua lại con phố rải sỏi hẹp chạy từ một đầu vịnh tới đầu kia vịnh. Nằm bên sườn một ngọn đồi ở cuối con phố này là một quán cà phê nhỏ với những tấm bàn đặt ngoài trời có mái nhà bằng gỗ che, và ngồi ở một bàn, Janey Wilcox đang uống Coke và dùng tờ tạp chí *Time* cũ quạt cho mình.

Cách cô chưa đến nửa mét, một con mèo đực màu vàng và da cam nằm trên sàn gỗ, nhìn cô bằng đôi mắt nâu lớn. Nó có cái tai bị rách và một vết sẹo trên một mắt. Và khi nó quyết định cô sẽ không gọi đồ ăn và cho nó ăn, nó bắt đầu liếm móng vuốt và chậm chạp rửa mắt. Janey nhìn con mèo khi cô hút Coke. Cả nơi này toàn mèo là mèo. Ngay khi ta ngồi xuống một cái là nó vây lấy ta, thậm chí còn dạn tới mức ngồi lên một cái ghế trống ở bàn của ta.

Janey thở dài và ngả đầu lên tay, nhìn ra vịnh. Cô nghĩ là cảnh cũng đẹp, nhưng hôm nay là ngày thứ ba họ thả neo ở ngoài vịnh rồi và toàn bộ cảnh này trở nên chán ngắt. Những cô gái khác không hiểu vì sao họ lại ở đến ba ngày ở đây. Nhưng họ không đủ thông minh để suy luận ra, ngay cả sau buổi sáng họ thả neo ở một cái vịnh của một hòn đảo xa xôi gần như không có người ở, và được bảo là phải ở yên trong phòng ngủ với rèm buông kín.

Hiển nhiên là họ làm theo - nhưng Janey thì không, và đứng trên giường và cẩn trọng kéo một góc rèm lên, cô hé mắt ra ngoài và nhìn thấy ba người lính mặc quần áo ngụy trang và mang súng máy từ trên một ngọn đồi lờm chờm đá đi về phía thuyền. Rồi cô nằm vật ra giường, tay bịt kín miệng và bắt bản thân không được hét lên. Kể từ buổi chiều đầu tiên đó, khi cô quay lại boong tàu và thấy tất cả khách đã đi hết - trừ ba phụ nữ trẻ kia - và nhân viên đi quanh và kéo neo lên, cô đã tin rằng mình sắp sửa bị bán làm nô lệ. Và trong ba tiếng tiếp theo, nằm trong phòng, cô vẫn tin rằng mình sắp sửa bị bán làm nô lệ.

Bữa trưa và lời đề nghị mười nghìn đô tất cả chỉ là một trò lừa đảo để dụ cô lên thuyền rồi bán cô, cô nghĩ, khi cô nằm rên rỉ trên giường. Sau rốt, Rasheed là một kẻ buôn vũ khí - chính Paul đã nói như thế - và nếu ông ta buôn vũ khí, có thể ông ta cũng buôn cả gái nữa. Và trên hết, không ai trên thế giới này biết cô đã lên thuyền của Rasheed ngoại trừ Estella - mà Estella thì không phải là loại người ta có thể cầu cứu.

Dĩ nhiên là chẳng có chuyện gì xảy ra cả - chưa, Janey nghĩ, nhìn ra vùng nước nông ở vịnh. Phía bên kia, mấy đứa trẻ đang nghịch cát bắn trên bãi biển. Nhưng khi nhìn thấy những người lính kia đã khiến Janey nghĩ cô đã đúng ngay từ đầu - và rằng cuối cùng thì mọi chuyện cũng có lý: Họ dám tiến hành việc trao đổi ở đâu khác ngoài một hòn đảo hoang nơi không ai nhìn thấy cơ chứ? Và rồi, cô sẽ biến mất hoàn toàn như thể chưa từng tồn tại, và chỉ có Chúa mới biết chúng đã làm gì với cô. Chà, cô quyết định, họ sẽ bị ngạc nhiên đây: Cô đã quyết định là chúng sẽ phải giết cô trước khi cô đi với họ.

Và giờ đây, ngồi ở một quán cà phê không có gì để làm, cô nhớ lại lúc ở trong cabin của mình, phân tích những phản ứng của cô. Khi bị hoảng loạn ta có thể biến thành như thế nào là một chuyện khá thú vị. Phải đến mười phút liền, cô thấy bối rối và choáng váng, và hoàn toàn không biết mình đang ở đâu. Và rồi, vì một lý do kỳ quái nào đó, cô đã vào bồn tắm và phủ đầy khăn tắm lên người mình. Dầu vậy, dù sợ hãi, cô vẫn nhận ra những cái khăn này dày một cách đặc biệt. Thế rồi cô thực sự nghĩ đến chuyện đi tắm, nhưng vội gạt đi ý tưởng đó vì nếu chúng

sẽ đến bắt cô, cô không muốn việc mình không mặc gì làm cho việc đó dễ dàng hơn. Cuối cùng cô ra khỏi bồn tắm, nghĩ ngợi rõ ràng hơn, quyết định rằng nếu chúng bắt cô, cô sẽ chuẩn bị sẵn sàng để có cơ hội là đào tẩu. Mặc quần soóc kaki, cô bắt đầu nhét đầy túi tất cả những gì có thể dùng làm vũ khí - kéo cắt móng tay, một bộ đồ khâu vá, cả cái lọ đựng kem tẩy lông nhỏ xíu. Rồi cô quay lại giường và hé mắt nhìn ra lần nữa.

Rasheed đang đứng trên bờ nói chuyện với ba gã. Cô không nhìn thấy mặt ông ta, nhưng cô biết đó là ông. Bởi kể từ lúc họ rời khỏi miền Nam nước Pháp, ông mặc bộ áo dài trắng hoa hoét truyền thống Ả rập và đeo một đôi kính râm Ray-Ban. Hai phụ tá của Rasheed đứng sau ông ta, cũng bê súng máy. Họ chỉ trò một hồi, rồi tất cả quay bước trên một con đường mòn hẹp, đi xa khỏi tầm mắt cô.

Cô lại quay lại giường, dùng cây kéo cắt móng tay chọc vào mình. Cô lại phát điên lên - sau rốt thì chỉ là chuyện buôn bán vũ khí thôi. Nhưng lão Rasheed đó thật thông minh. Khi họ được gọi tới từ phòng họ hai tiếng sau, phòng khách đã được biến thành một vùng đất kỳ diệu vào mùa đông, với tuyết giả và sàn gỗ xịn sơn trắng và những ngọn đèn Noel nhỏ xíu. Ở giữa sàn nháy là một cái bánh sinh nhật to dùng viết *Chúc mừng sinh nhật Irina*. Tất cả hai mươi thành viên của nhân viên phục vụ đứng thành nửa hình tròn và hát bài "Chúc mừng sinh nhật" Irina, một cô gái cao và đen, với hông và ngực lớn và một cái eo nhỏ xíu đến kỳ diệu, trong khi Irina trông bối rối.

"Nhưng hôm nay không phải sinh nhật của tôi," cô phản đối, giọng đặc Anh.

"Anh Carmichael," Rasheed nói với Ian (ông ta không bao giờ gọi tên ai cả). "Có đúng không? Cô Stepova bảo hôm nay không phải là sinh nhật cô ấy."

"Tôi đã kiểm tra hộ chiếu của cô ấy, thưa ngài, hôm nay là sinh nhật cô ấy," Ian nói cương quyết.

"Có lẽ tôi đã nhầm chẳng?" Irina hỏi. Và rồi Rasheed tặng cho tất cả bọn họ lắc bằng kim cương.

"Không phải sinh nhật cô ấy đâu, cô biết đấy," một cô gái tên Sallie thì thầm sau đó, khi bốn cô gái nằm tắm nắng trên boong tàu. Cô ta là người Anh và liên tục lải nhải với họ rằng cô xuất thân từ một gia đình tử tế có quan hệ với quý tộc, làm như thể đó là điều tự nhiên nhất trên đời để làm khách trên thuyền của Rasheed.

"Irina... nhầm? Không phải?" cô gái người Brazil tên là Conchita nói. Cô ta hầu như không nói được một từ tiếng Anh nào, và khóc ít nhất một lần một ngày, gọi "Mẹ ơi." Ian bảo cô ta sẽ bị đưa xuống thuyền khi họ tới Monaco.

"Janey?" Sallie gọi. Giọng cô ta rất nặng, như thể hai mảnh kim loại va vào nhau. Và nếu Janey biết nhiều hơn về người Anh, cô sẽ nhanh chóng hiểu ra việc Sallie kêu mình có dòng dõi quý tộc là hoàn toàn bốc phét. Cô chỉ biết là mình không chịu nổi cô này, và xoay người ra nằm sấp, Janey thản nhiên nói, "Ai quan tâm chứ?"

"Tớ có được sợi lắc," Irina nói, vẫy cổ tay trong không trung.

"Cậu biết gì đó, phải không Janey?" Sallie nói, bò về phía cô. "Có lẽ cậu đã nói chuyện với Ian về chuyện này."

"Ian?"

"Đừng nghĩ là bọn tớ không biết cậu đang nịnh bợ anh ấy. Có khi cậu đã bí mật phang anh ta. Nhớ là phòng nào cũng có máy quay đấy nhé!"

“Rồi tất cả những gì các cậu phải làm là xem băng thôi nhỉ?”

“Băng gì cơ?” Irina hỏi.

Ian! Janey nghĩ. Tiếng máy bay đưa cô quay lại hiện thực và cô nhìn lên thấy chiếc máy bay màu đen bóng loáng của Rasheed đang lượn trên vịnh và rồi vút lên không trung, biến mất sau ngọn núi ở phía sau thị trấn. Khi Rasheed đi rồi, có lẽ giờ Ian sẽ đến. Cô đã tạo ra cơ hội đó bằng cách tuyên bố vào bữa trưa là mình sẽ vào thị trấn tìm mua báo. Rasheed nhướn mày lên, và hơi khễ cười bảo, “Cô Wilcox, tôi không biết là cô lại đọc được tiếng Thổ Nhĩ Kỳ đấy. Có lẽ cô có những tài năng ẩn giấu mà chúng không biết chăng?”

“Ồ đúng thế, Rasheed ạ,” cô nói vẻ quý quyết. “Nhiều lắm.”

“Kể đi, Janey,” Sallie nói, miệng nhồm nhoàm cá. “Cậu có định nâng ngực không?”

“Ngực là gì?” Irina hỏi.

Và lúc này đây, rất khễ khàng thôi, Janey tin chắc là mình nghe tiếng chiếc Lazer. Giờ tờ tạp chí lên trên đầu để che mắt, cô quan sát khi một con tàu nhỏ màu xám đậu trên một chỗ ở vịnh, được chỉ huy bởi một người đàn ông cao tóc vàng. Từ xa xa, hầu hết đội nhân viên lái tàu, hoặc người Úc hoặc Anh, trông giống hệt nhau với cơ thể mảnh mai và mái tóc vàng, nhưng Ian cao hơn tất cả bọn họ, và cô chắc chắn đó là anh. Tim cô đập dữ dội khi chiếc thuyền đi vào vịnh và ngang qua quán cà phê. Nhảy vội ra khỏi ghế, cô chạy về phía rìa ụ tàu và vẫy tay. Anh mỉm cười toe toét nhận ra cô và lái chiếc thuyền về phía cầu tàu ở trung tâm thị trấn.

Cô quay lại ghế ngồi, căng thẳng nghịch sợi lắc trên cổ tay. Sao chuyện này lại xảy ra? Cô yêu anh đến tuyệt vọng - khi cô không tìm ra cách để chạm vào anh, cô dành thời gian tưởng tượng ra mình làm tình với anh, về cách trốn thoát khỏi con thuyền, và sống cùng nhau. Ấy vậy mà trong bảy ngày ở trên thuyền, cô không có được đến nửa phút riêng tư với anh. Nhưng đầu chỉ trong ba mươi giây ngắn ngủi đó, cô tin chắc mình thấy sự thông hiểu ở anh, rằng anh nhìn thấy cô thực sự là ai.

Anh thả neo chiếc Lazer và bắt đầu đi về phía cô. Cô đã phải lòng anh ngay cái đêm đầu tiên trên thuyền, khi sợ hãi đến run lấy bẫy, cô đã va vào anh trên boong trên đường tới bữa tối. “Chúng sẽ bán chúng tôi làm nô lệ,” cô rít lên giận dữ. Anh vô cùng kinh ngạc trước câu nói của cô đến nỗi anh bật cười lớn. “Cô nghe này,” anh nói. “nếu họ làm thế thì tôi sẽ bảo vệ cô. Tôi hứa sẽ là người trả giá cao nhất.” Rồi anh lại bật cười lần nữa và lắc đầu không tin nổi. Việc đó đã trở thành câu chuyện đùa trở đi trở lại của họ. Khi Janey nhìn thấy anh, cô nói, “Tôi hy vọng là anh đã tiết kiệm tiền.” và anh đáp lại, “Tất cả nằm ở dưới nệm,” và nháy mắt với cô.

Anh đã đến rất gần quán cà phê thì đột nhiên anh rẽ vào một tòa nhà trắng với tấm biển bằng đồng trông có vẻ hành chính trên cửa, và đây là phòng hải quan.

Cô nhấp một ngụm Coke và bắt tim mình thôi đập nhanh. Anh sẽ đến với cô - anh phải đến. Anh đã nhìn thấy cô, và khi cô là “khách” trên thuyền, anh ít nhất sẽ phải nhận ra cô mà chào hỏi. Nhưng ngay lập tức đầu óc cô lại đầy những tưởng tượng. Anh sẽ đưa cô về thuyền, và khi Rasheed đi rồi, có lẽ cô sẽ lén vào cabin của anh. Sallie bảo là phòng nào cũng có camera, nhưng có lẽ đội lái tàu thì không bị thế. Cô không thể tưởng tượng ra chuyện Ian lại đồng ý có camera trong phòng anh ấy. Anh ấy thật đẹp và thông minh...

Mười lăm phút sau anh đi ra từ phòng hải quan và vẫy tay tiến lại bàn cô. “Báo Thổ Nhĩ Kỳ hay không?” anh hỏi.

“Ồ, cuối cùng em phát hiện ra là mình không đọc được tiếng Thổ Nhĩ Kỳ,” cô vui vẻ nói.

“Chà, tin tốt lành là mình sẽ đi Monaco chiều nay. Em tới Monaco bao giờ chưa?”

“Chưa, nhưng có lẽ Rasheed sẽ muốn thả em khỏi thuyền.”

“Chắc không đâu,” Ian nói, nghiêng đầu sang một bên. “Ông ta có vẻ rất thích em.”

“Có lẽ là vì em chơi bài poker... Mình có phải quay lại thuyền ngay không?”

“Anh sẽ đợi em uống nốt cốc nước,” anh nói.

“Vây em sẽ uống rất chậm,” cô nói, nhìn anh và mỉm cười. Cô thích khi anh dùng cái giọng mệnh lệnh với cô. Nó khiến cô có cảm giác như mình là một đứa trẻ được đảm bảo là mọi chuyện rồi sẽ ổn cả. “Sao anh không uống một cốc đi?” cô hỏi vẻ ngây thơ.

“Bởi vì,” anh nói, nhoài qua bàn, “chúng ta bị nhìn thấy ngồi cùng nhau là không tốt.”

“Mình có thể đi ra phía sau.”

“Thế thì còn tệ hơn. Họ sẽ nghĩ mình đang trốn.”

“Họ đang nhìn chúng ta à?”

“Dĩ nhiên rồi,” anh nói bằng một giọng có thể là đùa cợt mà cũng có thể không. “Thấy cái gã đằng kia không?” anh hỏi, chỉ một gã người to đậm với cái đầu cạo trọc. “Em thấy gã ta bao giờ chưa?”

“Chưaaaaa.”

“Gã ở trên thuyền đấy. Gã là một trong những vệ sĩ của Rasheed.”

“Em không quan tâm.”

“Ôi Chúa ơi, Janeyl,” Ian thở dài. “Em không biết là họ sẽ làm gì với phụ nữ ngoại tình ở đất nước họ à? Họ ném phụ nữ xuống bể bơi không có nước và ném đá vào họ cho đến khi chết.”

Janey há hốc mồm và sợ hãi nhìn gã đầu trọc, gã này đang mài đá một con mèo khi nó lại quá gần.

“Em không tin anh,” cô nói.

Anh nhún vai. “Có lẽ anh cũng sẽ uống một ly Coke.” Anh đi tới quầy và quay lại với một chai và một cái cốc không, và ngồi xuống đối diện với cô. “Mình sẽ nói về Monaco,” anh nói.

“Em không muốn nói chuyện về Monaco.”

“Em sẽ thích nó,” anh nói, uống một ngụm Coke từ chai. “Mua sắm rất tuyệt. Và có cả sông bài.”

Janey đặt khuỷu tay lên bàn và nhoài về phía anh. “Em không quan tâm tới chuyện mua sắm. Em chả thích thú gì quần áo cả. Hay sợi lắc này!” cô nói, lắc cổ tay.

Mắt anh nheo lại khi anh uống một ngụm từ chai nước. “Tất cả con gái bọn em đều quan tâm tới quần áo. Và tiền bạc.”

“Ian,” cô khẽ nói. “Em yêu anh.”

Cô chưa bao giờ bảo với một người đàn ông rằng cô yêu anh ta và chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm vậy. Nhưng tình huống này thật siêu thực đến nỗi những từ đó như vượt ra khỏi miệng cô. Thật là nhẹ nhõm khi nói được ra. Nếu họ yêu nhau, nó sẽ khiến hoàn cảnh của cô lãng mạng chứ không hèn hạ. Và nó sẽ trở thành một chuyện hài hước sau này họ kể cho con cái nghe...

Anh quay mặt đi và khi anh quay lại, anh nói, “Em đang làm gì trên cái thuyền này thế, Janey?”

“Em không biết...”

“Từ giây phút anh nhìn thấy em, anh đã tự hỏi, “Cô ấy đang làm cái quái gì ở đây thế?” Thế không phải là anh không hiểu hầu hết phụ nữ làm gì trên thuyền. Nhưng em, Janey,” anh nói, lắc đầu. “Em không cần phải làm việc này. Dĩ nhiên là em xinh đẹp. Nhưng em thông minh. Trong đầu em có ý tưởng. Sao em không quay lại Mỹ và trở thành một bác sĩ...”

“Một bác sĩ?”

“Có ai biết em đang ở đâu không?”

“Em bảo với anh rồi, em gần như là bị bắt cóc...”

“Có ai quan tâm không?”

“Dĩ nhiên rồi. Gia đình em...:

“Hết hết những cô gái trên thuyền không có ai quan tâm hay để ý khi họ đi.”

“Ian,” cô nói, căng thẳng nghịch sơi lắc. “Thế anh đang làm gì trên thuyền?”

“Em nên xuống khỏi thuyền ở Monaco,” anh nói. “Ở đó em đi thì dễ. Về lại với gia đình em.”

“Em đã thấy ông ta buôn bán vũ khí.”

Ian cẩn thận đặt cái chai không lên bàn. Anh từ từ đứng dậy. “Anh sẽ vờ như là mình chưa bao giờ nghe thấy điều đó. Và em sẽ vờ như là em chưa bao giờ nhìn thấy chuyện đó.”

“Ian,” cô thì thầm. “Nếu em xuống khỏi thuyền ở Monaco, anh có đi với em không? Mình có thể ở bên nhau không?”

Anh bật cười, phá tan sự căng thẳng. “Tốt nhất là mình nên quay lại thuyền.”

“Nhưng mình có thể đi cùng nhau không?” cô hỏi. “Em biết là anh cũng điên lên vì em. Em đã thấy cách anh nhìn em...”

“Thật à?” anh hỏi với vẻ bối rối kỳ quặc. “Vậy anh nghĩ mình sẽ phải đảm bảo để không nhìn em như thế nữa.”

Nhưng cô không xuống thuyền ở Monaco.

Thay vào đó, cô trở nên mải mê với ý tưởng chơi một trò chơi nguy hiểm - là trung tâm vở kịch của chính cô - và với sự ngu xuẩn của một nữ sinh, cô tin rằng mình không thể chịu đựng được nếu xa Ian. Cô tin chắc là anh cũng âm thầm muốn có được cô, nhất là khi anh không cự tuyệt

nó, và cô sẽ làm tất cả để khiến anh ghen tuông: Ngày này qua ngày nọ, cô quay lại thuyền với những chiếc túi đồ mua ở Dior và Christian Lacroix, đảm bảo để anh nhìn thấy từ nơi anh đứng trên boong tàu. “Em đang làm gì thế, Janey?” anh hỏi, đi ngang qua cô.

“Nó đâu có tệ lắm,” cô nhún vai.

“Bề ngoài thì không tệ lắm, nhưng cả hai chúng ta đều biết thực sự là chuyện gì, phải không?”

“Em yêu anh, Ian,” cô thì thầm và thở dài.

Dĩ nhiên là cô phải che giấu tình cảm thực của mình với Rasheed. Nhưng chẳng phải việc đó rất vui sao? Việc lừa dối khiến cô có cảm giác mình đang sống. Nó làm cô cảm thấy mỗi phút giây như là một cảnh trong phim. Ở Monte Carlo, cô mặc một bộ đầm dài đi cùng Rasheed tới sông bạc. Luôn có đàn ông ngăm nhìn cô, liếc cô, cố gắng nói chuyện với cô. Và với sự ngạo mạn của tuổi trẻ, cuối cùng cô biết là mình xinh đẹp, và cảm ơn Chúa đã ban cho cô vẻ đẹp, không thể hình dung ra một số phận tồi tệ hơn việc sinh ra mà xấu xí.

Nhưng một đêm cô gặp chuyện sốc.

Cô đang đi cùng Rasheed và nhóm phụ nữ ở một câu lạc bộ đêm Jimmy's; đang đi vào phòng vệ sinh, một gã đột nhiên tiến lại chỗ cô và đẩy cô sát vào tường. Hơi thở đầy mùi rượu phả vào mặt cô, gã nói, “Hả là em phải ngon lắm thì em mới đi với Rasheed. Anh nghe bảo lão ta chỉ chơi với loại ngon nhất...”

Cô kinh tởm đẩy gã đi, và chạy vào phòng vệ sinh. Tay run run, cô mở chiếc túi Chanel và lấy thỏi son Pussy Pink ra, thoa lên môi. Cô choáng váng. Miền Nam nước Pháp đầy những phụ nữ như cô, những phụ nữ trẻ xinh đẹp không biết làm gì để kiếm sống; và ở tại nước Pháp, không ai chất vấn sự hiện diện của họ. Không thể rành rành ra như thế được, cô nghĩ, liếc qua hai phụ nữ trẻ hấp dẫn rõ ràng là người Mỹ. Quần áo của họ, cô để ý, không đắt bằng đồ của cô. Và từ khóe mắt, cô thấy hai cô kia nhìn về ngoài cửa cô rồi thì thầm gì đấy.

Cô giận dữ quay lại, thách thức họ dám chất vấn cô. “Chặc?” cô hỏi. “Chuyện gì?”

“Không có gì,” một trong hai cô nhún vai. Nhưng khi họ đi qua, cô nghe cô kia thì thầm, “*Put a*,” từ tiếng ý nghĩa là gái điếm.

Trong một thoáng, cô không thở nổi. cô lùi lại một bước và trân trối hoảng sợ nhìn mình trong gương. Vậy là quá rõ ràng rồi, cái thứ mà cô đã trở thành. Cô mặc một bộ đầm đắt tiền Thierry Mugler và đeo vòng tay vàng Chanel ở cổ tay. Cô đã nghĩ mình thanh lịch, nhưng giờ cô thấy rằng mình ăn mặc như một con điếm, và cô muốn xé toạc cái váy khỏi người mình. Nhưng rồi lý trí quay trở lại. Quần áo và trang sức đẹp dễ rất đắt tiền, và cô muốn nhưng thứ đẹp dễ trang trí cho cơ thể cô... Và không còn cách nào khác để có được chúng ngoại trừ việc dùng cơ thể và sắc đẹp để đổi lại. Và giờ như thế thì khác gì với những phụ nữ như Kim, cô bướng bỉnh tự hỏi, đã lấy một người đàn ông giàu có để trả cho ngôi nhà của họ và bộ rèm cửa sổ trị giá hai mươi ngàn đô? Sự khác biệt duy nhất là họ kết hôn còn cô thì không...

Và rồi cô giận dữ quay lại thuyền.

Cô gặp Ian ở phòng khách - anh đang đứng thẳng người đợi một bữa tiệc sẽ diễn ra ở đó.

“Ôi Ian,” cô kêu lên. “Vài đứa con gái xấu tính...”

Và Ian, nhìn gương mặt cô và đoán chuyện gì đã xảy ra, lắc đầu. “Có một câu ngạn ngữ thế này, Janey ạ,” anh nói. “Hãy cẩn thận với thứ mình ăn, vì sợ miệng mình sẽ quen với thứ mà mình

đã cho nó.”

Và rồi kiểu gì đó, tháng Bảy chuyển sang tháng Tám. Và đến tháng Tám, tất cả đều tan vỡ cả.

Cô với Rasheed và hai cô gái khác nữa (lúc nào cũng có phụ nữ đến và đi trên thuyền, và Janey đã học được cách tốt nhất là lơ họ đi, không nhớ cả tên của họ), và khi họ ở Cannes, bước đi trên đại lộ de le Croisette trên đường đến nhà hàng cạnh bãi biển ở Carlton. Janey một bộ đầm Ungaro không tay; tóc buộc túm lại và đeo một sợi dây ngọc trai Chanel nặng trên cổ. Cả nhóm đang nói về bữa tiệc mà họ đã đến dự đêm hôm trước ở dinh thự một bà góa người Mỹ giàu có, thì đột nhiên cô thấy ai đó túm lấy tay mình, và một giọng đàn ông quen thuộc đến khó chịu gọi, “Janey?”

Cô dừng lại. Và rồi, chậm chậm, cả nhóm dừng lại và quay sang, tò mò nhìn cậu thanh niên có râu mặc quần sooc kaki và đi đôi xăng đan Birkenstock và một cái balô nặng quàng trên vai.

Đó là anh trai của cô, Pte.

Một cô gái trẻ xinh xắn với mái tóc đen dài và khá giống Ali MacGraw đứng há hốc mồm cách đó vài bước. Đó là Anna, bạn gái của Pete, đã hẹn hò với anh từ trung học lên đại học. Cô ta tiến tới một bước, thốt lên, “Janey?”.

Pete nhìn từ Janey sang những cô gái đến Rasheed. Một vẻ kinh tởm choáng váng hiện lên trên mặt anh khi anh hét lên, “Cái quái gì...?”

Một cơn mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống Place Vendôme. Janey nhìn lên. cô nên đi thôi, tìm một chiếc taxi và gặp Mimi ở Dior. Mưa sẽ làm hỏng tóc và quần áo đắt tiền của cô. Mimi sẽ tự hỏi chuyện gì đã xảy đến với cô. Nhưng cô không quan tâm. Nỗi đau nhớ lại những chuyện như vậy khiến cô có cảm giác như bên trong cơ thể chưa đứng những mảnh kính vỡ, và cơn mưa nhỏ mát lạnh khiến cô thấy dễ chịu.

Phải mất đến hai ngày để xuống thuyền. Ian đã bảo cô rằng cô phải đợi, để chính Rasheed ý thức được ý tưởng đó. Để chuyện đó là gợi ý của ông ta, với cả, cô muốn nhận tiền của mình.

Cuối cùng, vào buổi sáng thứ ba, một lần nữa cô lại được gọi vào văn phòng. Cũng như lúc trước, tay Á rập ngồi sau bàn. “Ngài Rasheed cảm ơn cô vì đã lưu lại, nhưng nghĩ tốt nhất là cô nên rời khỏi bây giờ. Cô sẽ tìm thấy hành lý của mình được đóng gói và đợi cô ở cuối ván cầu. Một chiếc xe sẽ đưa cô đi bất cứ nơi nào cô muốn.” Và rồi hắn đưa cho cô một chiếc vali Louis Vuitton nhỏ. “Ngài Rasheed mong cô nhận món quà thể hiện sự cảm kích của ngài. Nó gợi ý là cô nên rời đi ngay lập tức.”

Cô ra khỏi văn phòng cầm theo cái vali. Cô đi qua phòng khách và ra boong tàu, nơi cô đã có bữa trưa định mệnh sáu tuần trước. Cô có thể thấy những chiếc túi của mình xếp gọn gàng cạnh thùng chiếc xe Mercedes đen có cửa kính màu; tài xế, một tay Á rập khác, đứng bên ngoài. Cô nhìn quanh tìm Ian. Anh phải biết là cô ra đi. Chẳng lẽ anh sẽ để cô đi mà không chào tạm biệt ư?

Khi cô đi tới ván cầu, cô dừng lại trong một giây. Mặt trời tháng Tám nóng không chịu nổi và trong một thoáng cô thấy chóng mặt. Và rồi anh đứng cạnh cô, khẽ chạm vào tay cô. “Cô có cần giúp đỡ không, cô Wilcox?” anh hỏi.

“Ồ vâng!” cô kéo lên, nhìn đầy ẩn ý vào mắt anh.

“Thận trọng,” anh nói, liếc về phía tay Á rập.

Có quá nhiều điều cô muốn nói với anh, mà không có thời gian. Cô thấy nước mắt mình dâng lên, và đột nhiên, cô kiệt sức. Làm thế nào mà cô trở nên mệt mỏi đến vậy? “Ian...,” cô nói.

“Anh mừng là em ra đi, Janey ạ. Đến lúc rồi.”

Họ đến cuối ván cầu và bước lên ụ tàu bằng xi măng. “Tất cả túi của em đây à?” anh hỏi, bằng một giọng nghe có vẻ hành chính. Janey bối rối nhìn túi của mình. Cô không biết gì cả... Có bốn cái vali Louis Vuitton tất cả, chồng lên nhau như hành lý của một ngôi sao điện ảnh hoành tráng nào đó.

Cô nghĩ mình sẽ lại khóc mất, vì thế cô mở ví ra, và lấy một đôi kính đen. Tay Á rập cho vali vào xe.

“Ian...”

“Vâng, cô Wilcox?”

Cô không muốn mình muốn nói gì. Anh lùi lại một bước khỏi xe khi tay Á rập mở cửa xe. Cô nhìn lại anh, và rồi, bước ba bước thật nhanh về phía anh, nói, “Tại sao anh lại ở trên con thuyền này?”

Anh nhìn cô và buồn bã lắc đầu. “Lý do cũng như em thôi, Janey ạ. Tiền.”

“Nhưng...”

“Anh có một cô vợ cũ và một đứa con phải nuôi ở Úc.”

Cô thở phào nhẹ nhõm. Vì sao ư, vì anh có thể đã có vợ rồi. “Em có bao giờ gặp lại anh không?”

“Anh không biết.”

“Nói với em là anh yêu em đi, Ian. Xin anh đấy. Bởi vì em vẫn yêu anh.”

Nụ cười của anh âu sầu, và trong một giây, anh đưa tay ra và đẩy kính râm trên sống mũi cô. “Tốt hơn là em nên đi. Và đừng khóc. Hãy nhớ, những cô gái trưởng thành không khóc.” Rồi anh bắt tay cô. “Tạm biệt, cô Wilcox. Thượng lộ bình an.”

Ngay khi cô vào xe và nó chậm chậm chạy đi, cô bắt đầu khóc thực sự, nước mắt chảy xuống má bên dưới cặp kính. Và rồi, sau một vài phút, cô nhớ ra chiếc vali Louis Vuitton nhỏ, nằm trên ghế cạnh cô. Liếc người tài xế, cô vội đặt nó lên đùi và khẽ mở khóa ra.

Cô thận trọng mở nắp vali, và rồi, nhìn vào bên trong, ngồi ngả người ra ghế, tìm cô nệm thành thích. Ngay lập tức cô quên hết về Ian, quên hết mọi chuyện, trừ chuyện hàng chồng và hàng chồng đồ la được nhét trong đó. Tất cả những gì cô nghĩ đi nghĩ lại là cô đã làm việc đó - kiểu gì cô đã làm được. Và trong khi cô không biết đích xác việc đó là việc gì, cô biết rằng nó cảm giác rất dễ chịu.

Và khi chiếc xe chậm chậm chạy trong dòng xe trên đại lộ, và rồi chạy lên những ngọn đồi, cô lén đếm số tiền. Tất cả nằm ở đó, từng đồng một - “phí” dành cho cô công với tiền thắng bài poker... Với tất cả số tiền này, cô không phải quay lại. Cô đã được tự do! Cô có thể đi bất cứ đâu cô muốn trên thế giới này, làm bất cứ điều gì cô muốn - cô có thể sống ở Tahiti và viết một cuốn sách. Phải, và tại sao lại không? Lúc nào cô cũng mơ hồ có ý định viết một cuốn sách, trở thành một tiểu thuyết gia nổi tiếng... Mọi người sẽ đến gặp cô và bảo với cô rằng cô đã thay đổi cuộc đời họ bằng những từ ngữ của cô...

Cô phải bảo tài xế quay lại ngay bây giờ và chạy tới phi trường. Tại phi trường, cô sẽ chọn một nơi đến đúng như mộng tưởng của cô, lên máy bay, và biến mất, hoàn toàn tự do thoát khỏi mọi thứ... Nhưng vì lý do nào đó, do sợ hãi và tội lỗi, cô lại không làm thế. Và vì vậy chiếc xe chạy lên những ngọn đồi, qua các trạm xăng và siêu thị và cửa hàng nội thất, và cuối cùng dừng lại ở một nhà nghỉ, một tòa nhà sơn màu xanh đã bạc phết mà cô tưởng tượng chấy rận bò khắp nơi...

Anh trai cô và bạn gái ngồi ở quán cà phê cạnh cửa, uống cà phê. Khi chiếc xe dừng lại, Pete đứng dậy và cau mày. Tài xế mở cửa xe và Janey xuống xe. Cô mặc một bộ Lacroix đắt tiền và đi giày cao gót, và đột nhiên ý thức được trông mình lố bịch đến mức nào. Khi tài xế dỡ hành lý ra, Pete nói, Chúa ơi. Đây là hành lý của chị á?”

“Em đâu phải dân du lịch balô,” Janey đập lại.

“Anh đã nói chuyện với mẹ. Mẹ bảo mẹ muốn chúng ta về nhà ngay lập tức. Mẹ muốn chúng ra bay từ phi trường Nice chứ không đi Paris. Mẹ đã chuyển tiền cho anh để mua vé.”

“Em có tiền riêng,” Janey nói.

Chúa ơi! Tiền. Cô sẽ phải giấu nó trong vali. Có phải trên tờ đơn hải quan có điều khoản nói rằng ta không được mang nhiều hơn hai mươi ngàn đô tiền mặt vào nước không nhỉ? Nếu cô bị bắt và đi tù thì sao? Cô thấy choáng váng.

“Máy bay cất cánh lúc ba giờ. Vì vậy chúng ta nên đi thôi.”

“Em vào phòng vệ sinh được không?”

Pete đảo mắt khi Janey kéo vali của mình, từng chiếc một, vào *toilette*. Nó là một toilet kiểu Pháp - chỉ có một cái lỗ trên nền xi măng để cho ta ngồi xuống - nhưng ít nhất là nó không có ai ở đó. Tay run run, cô chia khoản tiền ra và nhét vào đáy từng chiếc vali, đếm lại cho chắc ăn. Tất cả vẫn ở đó - 100 ngàn những tờ đô mới toanh.

Họ bắt một chiếc taxi tới sân bay. Ngồi ken chặt trong ghế sau chiếc xe rẻ tiền, Pete quay sang cô, và bằng một giọng khề khàng có nguy cơ chuyển sang giận dữ, nói, “Em đã có thể bị giết, em có biết không? Không ai biết chị ở đâu - mẹ đã định gọi cảnh sát Pháp.”

“Em không sao,” Janey mệt mỏi nói. “Trông em ổn, chả phải à?”

“Trông em như một...”

“Cái gì!”

“Nhẹ nhàng với em nó thôi, anh yêu. Nó chỉ là một đứa bé,” Anna tử tế nói.

“Nó từng là một đứa bé! Nó không còn bé bỏng gì nữa...”

“Sao anh lại quan tâm chứ?” Janey nói. “Chả ảnh hưởng gì tới cuộc đời quý giá của anh cả.”

“Chuyện này sẽ làm mẹ chết mất. Mẹ chết mất. Nó không có nghĩa gì với em à? Em có bao giờ nghĩ đến ai khác ngoài bản thân em không?”

“Thế thì đừng kể cho mẹ.”

“Anh nghĩ quá muộn rồi,” Pete gầm gừ.

Janey trả tiền taxi, và sau đó, họ gần như không bao giờ nói chuyện trở lại.

Cả bố và mẹ họ đều đến đón ở Sân bay Logan. Mẹ cô nhìn quần áo và vali của cô, miệng thít lại thành một đường thẳng. Ngày hôm sau bà đưa cô tới gặp bác sĩ.

Cô được chẩn đoán bị bệnh bạch cầu đơn nhân. Mẹ cô bảo cô may mắn khi không bị giang mai. Trên xe trên đường về nhà, mẹ cô đột nhiên dừng xe lại bên vệ đường. “Mẹ phải biết, Janey,” bà nói. Janey nhìn mẹ và cảm thấy tất cả những nỗi sợ thời ấu thơ hiện ra rõ mồn một. Cô biết mẹ mình chưa bao giờ thích cô. Những cuộc trò chuyện mà họ có là những lời chỉ trích của bà dành cho cô; còn cô thì cố bảo vệ mình. “Con có ngủ với hấn không?” bà hỏi.

“Ai cơ?” Janey nói.

“Mày đúng là một đứa con gái ngu xuẩn.”

“Ai cơ, mẹ? Mẹ nói tên ra đi.”

“Cái lão... Rasheed đó.” Bà quay sang Janey và rít lên, “Hấn là tội phạm.”

“Làm sao mẹ biết?”

“Mày quá ngu con ạ. Sao tao lại có một đứa con gái ngu đến vậy? Tao đã làm gì sai?”

Bà lại khởi động xe và lái xe ra đường, nhưng bà vẫn chưa nói hết. “Mày có bao giờ nghĩ đến mẹ và cha mày không? Mọi người ở câu lạc bộ...”

“Được rồi!” Janey hét lên. “Con sẽ đi. Con sẽ đi đến nơi nào đó và biến mất. Mẹ sẽ không bao giờ gặp con nữa. Mẹ có thể vờ như con không tồn tại.”

“Và giờ thì mày bị bệnh.”

“Con sẽ tự sát.”

“Đừng có ngớ ngẩn!” mẹ cô hét lên. “Tao luôn biết chuyện này rồi sẽ xảy ra. Tao đã cảnh báo mày. Đàn ông luôn lợi dụng những cô gái xinh đẹp...” bà nói, khi lái xe vào lối chạy xe trước cửa nhà họ.

“Con đi với ông ấy là bởi vì con xinh đẹp,” cô hét lên, nhảy ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. “Và mẹ không chấp nhận nổi chuyện đó, mẹ ạ. Chỉ là mẹ không chấp nhận nổi mẹ không còn là người đẹp nhất nữa!”

Hai tháng tiếp theo Janey nằm trên chiếc giường đơn trong phòng cũ của mình. Cô cảm thấy mình như Alie trong Xứ sở kỳ diệu, nơi mọi thứ đều co lại một cách bí ẩn còn cô thì lớn lên. Có những lúc cô có cảm giác mình sẽ nổ tan tành và cả căn nhà cũng nổ quanh cô. Mẹ cô đăng ký cho cô vào một trường cao đẳng cộng đồng, Janey, im lặng vì xấu hổ, không buồn phản đối.

Nhưng cuối cùng, cô lấy lại sức mạnh, vững vàng, có lẽ là vậy, nhờ việc cô có một trăm ngàn đô giấu đằng sau ngôi nhà búp bê cũ trong tủ của mình. Khi cô nằm trong căn phòng ngủ từ hồi còn nhỏ mùa thu năm đó, cô nghĩ mình có thể xóa sạch quá khứ và bắt đầu lại. Suy cho cùng thì cô trẻ và khi ta mới mười chín tuổi, ta không sợ bất cứ thứ gì sẽ để lại sẹo. Nhưng kiểu gì đó,

hạt đã gieo và nảy mầm - hoặc có thể hạt đã luôn nằm ở đó, đợi các điều kiện phù hợp để nảy mầm, và kiểu gì đó chính hạt mầm đó có cuộc đời của riêng nó và đã thúc đẩy cô.

Bốn tháng sau, cô gặp lại Ian. Cô quay lại New York, sống ở căn hộ mà cô vẫn thuê, và một đêm cô nhận được một cú điện thoại.

Cô bắt máy, và một giọng đàn ông xa lạ nói, “Janey! Anh không thể tin nổi. Anh đã cố tìm em bao ngày rồi!”

“Ai thế?” cô lạnh lùng hỏi.

“Em không nhận ra giọng anh à? Đoán đi.”

“Không đoán được.”

“Ian đây. Ian Carmichael. Anh đang ở New York...”

Họ đồng ý gặp nhau ở một quán bar ngay gần căn hộ của cô. Cô đã không ngừng nghĩ đến anh, nhưng khi anh bước vào, cô tự hỏi tại sao. Trái tim cô đã nguội lạnh: Đột nhiên cô nhận thấy mọi điểm về anh đều sai. Dưới ánh sáng chói chang tàn nhẫn của New York, dường như anh trông như một khách du lịch miền trung tây - áo len acrylic, đôi boots da màu đen, mà anh tự hào trưng ra khi vừa mới mua ở Đại lộ 3, trông xấu không chịu nổi. Họ uống ba chén tequilla thì Janey tuyệt vọng cố có lại những cảm xúc mà cô đã dành cho anh mùa hè đó, nhưng không ích gì. Cô đã nghĩ rằng anh trắng tinh - giờ cô thấy hóa ra nó vàng xỉn. Mắt anh - đôi mắt xanh mà cô đã nhìn rất sâu vào - lại quá gần nhau và anh cắt cúp mái tóc vàng của mình khiến cho ta phải nhìn vào mũi anh. Anh giải thích rằng anh đến New York trong hai tuần để đặt vài thứ đồ cho chiếc *Mamouda*, và anh cứ liên tục nói đi nói lại là anh không thể tin nổi là mình lại thực sự gặp cô. Khi anh cầm lấy tay cô, bản năng mách bảo cô rút lại.

Rồi cái giây phút không thể tránh khỏi đã tới và cô đưa anh về lại căn hộ của mình. Anh hôn cô đứng trước lò sưởi, nhưng cái lưỡi của anh khiến cô muốn hét lên. Cô đã đợi khoảnh khắc này quá lâu - cô bị làm sao thế? Họ bắt đầu làm tình, và Janey cầu cho niềm đam mê nóng bỏng mùa hè năm ngoái sẽ quay lại với cô, nhưng nó không quay lại. Khi anh hôn hai chân cô, cô chỉ thấy khó chịu, và cô cầu cho anh làm luôn để nó có thể kết thúc. Cuối cùng, anh cũng làm tình với cô, nhưng cô không có chút cảm xúc gì nên hai mắt cứ mở thao láo, và cuối cùng anh nói, “Anh sẽ ra bây giờ. Được chứ?”

“Vâng,” cô thở dài. “Ra đi.”

Anh ra xong và nằm trên người cô. Rồi với một tiếng thở dài và lắc đầu, anh xuống khỏi giường và bắt đầu mặc quần áo.

“Anh đi đâu thế?” Janey hỏi.

“Anh đi. Thế thôi.”

“Nhưng em không hiểu.”

“Em hiểu rồi.”

“Nhưng em...”

“Nghe này, Janey,” anh nói, tròng áo len qua đầu. “Đừng có nói là em yêu anh, bởi vì em không yêu anh.”

“Làm sao anh biết được?”

“Anh ngồi xuống mép giường. “Em chưa bao giờ yêu anh, Janey ạ. Em không thấy điều đó ư?”

Cô mở miệng ra phản đối nhưng anh giơ tay lên bảo cô im lặng. “Nó chỉ là một thứ ảo tưởng mà em tạo ra trong đầu mình. Để cho bản thân khỏi hóa điên. Bởi vì nếu em thực sự nghĩ đến chuyện mình thực sự làm...”

“Em thực sự yêu anh!” Janey khẳng định. Cô ngồi dậy và quấn chăn quanh mình.

Anh đứng dậy. “Em là một cô gái lạnh lùng. Em quá lạnh lùng không thể yêu ai được.”

Những lời nói đó làm cô choáng váng. Cô há hốc mồm và ngã ra đập vào tường, nhưng anh quay đi và bước ra khỏi phòng. Bỏ tấm chăn ra, cô chạy theo anh. “Sao anh dám nói như thế? Không đúng sự thật!” Nhưng anh chẳng buồn đáp. Anh mở cửa, và quay lưng lại với cô, mặt anh hẳn lên sự thù ghét. “Em giống như một góa phụ,” anh nói. Anh bước ra và bắt đầu xuống cầu thang.

“Ian, đợi đã...”

“Một con nhện góa phụ đen,” anh thì thầm với bản thân, xuống cầu thang.

Cô đóng cửa lại và ngã gục xuống, khóc nức nở. Sao chuyện này luôn xảy ra với cô? Sao không ai hiểu rằng...?

Nhưng trong một vài phút, nước mắt cô cạn khô, và cô đi lại chỗ tắm gương. Cô nhìn vào mình một lúc lâu, và rồi bắt đầu cười như điên dại. Nó thực sự là một trò đùa, việc là một người phụ nữ đẹp - một phép màu. Mọi người trên phố chặn cô lại để bảo với cô rằng cô rất đẹp. Đàn ông ngoái cổ ra khỏi xe để nhìn cô. Hai tháng trước, hồi đầu tháng Mười, định mệnh đã sắp đặt và công ty người mẫu Eileen Ford đã gọi cho cô. Một công ty làm catalog muốn mời cô làm mẫu cho họ trong một tháng. Và trong vòng hai ngày, cô quay trở lại New York. Mẹ cô chẳng còn nhắc nhở gì đến chuyện trường cao đẳng cộng đồng nữa. Thực ra, mẹ cô đã chở cô đến ga Amtrak ở Bosto và, đã ngần ngại mỉm cười với cô, hôn lên hai má cô. “Cố thỉnh thoảng gọi điện thoại về nhé,” bà nói.

Janey lùi một bước lại khỏi tấm gương và sung sướng mỉm cười. Vẻ đẹp của cô - vẻ đẹp rực rỡ quý giá của cô - đã cứu cô.

Cơn mưa nhỏ đã biến thành sương mù lạnh dai dẳng, và ngồi ở Place Vendôme, Janey chùi hơi nước bám trên mặt mình. Liệu có phải vẻ đẹp của cô đã thực sự cứu cô - hay nó đã dẫn cô đi vào con đường sai lầm? Ngay từ đầu tiên, với Rasheed... nếu cô thực sự cố làm gì đó với đời mình, thay vì luôn dựa vào số phận và vẻ đẹp của mình, cô đã thực sự có được gì đó trong đời. Bởi có sắc đẹp thì ích gì nếu bên trong ta thiếu vắng một thứ gì đó? Mọi người khác đều có một mẫu gì đó cơ bản ngoại trừ cô, và cái mẫu đó là phần nổi hành động với trung tâm cảm xúc. Mặc dù đã ngủ với rất nhiều đàn ông trong mười lăm năm qua, cô mới chỉ đạt được khoái cảm sáu lần trong cả đời mình. Còn tình yêu - chà, đó là thứ cô không thể nào bắt đầu mà hiểu nổi. Dĩ nhiên cô nghĩ mình yêu Selden. Nhưng cảm xúc thực sự mà cô dành cho anh chẳng khác gì mấy với cảm xúc mà cô có với những người đàn ông khác - nghĩa cô cảm thấy thứ gì đó có thể định nghĩa là yêu đương chừng nào cô giành được thứ gì đó rõ ràng từ mối quan hệ. Ngay cả Ian cũng đã nhìn thấy điều đó từ mười lăm năm trước. Và với Rasheed... chắc hẳn nó phải rõ ràng với ông ta như một ngọn đèn đỏ chiếu trên mặt tiền của một nhà thổ.

Nhưng cô sinh ra đã là như thế, hay cô đã trở thành như thế bởi những lựa chọn sai lầm?

Không ai lại sinh ra với một sự trống rỗng bên trong như vậy. Ít nhất vẫn có một phần trong cô tin tưởng như vậy. Bởi bây giờ cô có thể thấy rằng mình sẽ không bao giờ biết tình yêu đích thực hay tìm được nó cho đến khi cô không cần bất cứ thứ gì từ một người đàn ông cả...

Cô ngẩng đầu lên, và một giọng trong cô gào lên rằng vẫn chưa quá muộn. Tất cả những gì cô phải làm là sống từng ngày trong quãng đời còn lại theo một kiểu khác. Vẫn còn thời gian để sửa chữa những việc với George. Thay vì tới gặp anh ta, cô sẽ để lại thiệp của mình trên bàn theo kiểu làm ăn. Cô sẽ kể với Selden về những kế hoạch của cô. Sau rốt, rất có thể là Selden thực sự yêu cô...

Một chiếc đồng hồ bên trong cô mách bảo với cô rằng đã quá nhiều thời gian trôi qua, và khi nhìn đồng hồ, cô thấy đã gần một giờ. Cô phải đi gặp Mimi. Và đột nhiên cô nảy ra là nếu cô kể cho Mimi toàn bộ câu chuyện (dĩ nhiên là bỏ ra phần cô đã thối kèn George), cô có thể làm cho Mimi gây ảnh hưởng tới George. Việc quan trọng phải làm bây giờ là làm gì đó với cuộc đời cô, phải hành động để cô không bao giờ rơi vào tình huống này một lần nào nữa...

Và rồi, như thể có phép lạ, một người đàn ông tóc vàng cao lớn xuất hiện trong sương mù, bước vội về phía cô. Thoạt tiên cô không tin nổi vào mắt mình. Nghĩ trong một giây, cô thấy bóng ma của Ian kiểu gì đó đã quay lại ám ảnh cô. Nhưng khi người đó tiến lại gần hơn, cô thấy đó là Zizi, và đột nhiên mọi thứ trở nên hợp lý: Mimi đã nằng nặc đòi đi chuyển nhà vì cô ta biết Zizi sẽ có mặt ở Paris, và cô ta dùng Janey để làm bình phong...

Nhưng có lẽ thực ra không phải thế, Janey bối rối nghĩ, khi anh tiến lại đứng trước mặt cô. Trong giây tiếp theo, anh bắt đầu nói những lời cô đã khao khát muốn nghe...

“Cô phải đi với tôi,” anh nói cương quyết.

Cô đứng dậy và đi theo như như trong một giấc mơ, qua sảnh Hôtel Ritz và vào thang máy. Như thể cô đã quay ngược thời gian vào thời điểm định mệnh khi cô đi qua cái hành lang này lần đầu tiên. Và giờ đây, cô điên cuồng nghĩ, số mệnh đã cho cô một cơ hội quay ngược thời gian, về đúng nơi cô đã làm sai. Thang máy dừng lại ở tầng thứ ba, và Zizi kéo cô đi dọc hành lang như một đứa trẻ. Nhưng cô là một đứa trẻ, cô nghĩ; cô là con người mới, và giờ đây, với Zizi cạnh mình, cô sẽ bắt đầu mọi thứ trong đời mình một cách hoàn toàn mới...

Và rồi giấc mơ biến thành ác mộng.

Họ bước vào một phòng suite có một phòng ngủ. Giây phút họ bước qua cửa, ý nghĩ điên rồ của cô rằng cô với Zizi sẽ ở bên nhau nhanh chóng bị biến mất khi cô nhận ra Harold Vane ở trong phòng. Ông ta đang làm gì ở đây? Cô bức bối nghĩ. Và rồi ông quay lại. Và nhìn mặt ông, cô biết có chuyện gì đó cực kỳ, cực kỳ tồi tệ.

“Tôi nhìn thấy cô từ cửa sổ,” Harold nói. “Tôi bảo Zizi xuống đưa cô lên...”

“Nhưng tại sao? Chuyện gì đã xảy ra?” Janey cẩn trọng hỏi.

“Mọi người đều đang tìm cô,” Zizi nói.

“Tìm tôi?” Janey kêu lên. Cô cau mày khó chịu. “Tôi không hiểu.”

Harold tiến lại chỗ cô hai tay chìa ra. “Janey,” ông nói. “Cô và tôi là bạn bè lâu năm. Vì vậy tôi nghĩ mình nên là người nói với cô điều này...” Và rồi cô thở gấp. “Ai đó chết à? Có phải Selden không...?” Và rồi ngay khi những lời đó thoát ra khỏi miệng cô, một giọng nhỏ ghê tởm trong đầu cô chỉ ra rằng nếu đó là Selden, nếu anh chết, thì nó sẽ giải quyết mọi rắc rối của cô: Cô sẽ giàu và tự do; cô có thể làm bất cứ thứ gì cô thích...

“Không phải là Selden,” Harold nói.

“Vây thì,” cô nói, hơi thất vọng. “Tôi đang làm gì ở đây?” Harold mở miệng định nói, nhưng không có lời nào thốt ra cả, và cô nhìn từ Harold sang Zizi mỗi lúc mỗi hoảng loạn. Lần đầu tiên, cô để ý trên trán Zizi có một vết kỳ lạ, như một vết nhò nôi lớn. Và đột nhiên cô nhận ra mình đã nhìn thấy cùng vết đó trên trán những người khác suốt cả buổi sáng. Một sự sợ hãi phi lý bao trùm lấy cô: Ngày tận thế đã tới, và cô đã bị chọn để loại trừ... Cô há hốc mồm, chỉ vào nốt trên mặt anh...

“Là Thứ tư Lễ tro,” Zizi khẽ nói, cầm lấy tay cô.

Lúc này là hơn bảy giờ sáng ở New York, và Selden Rose đang tắm.

Anh chà xà phòng khắp cơ thể, và như mọi khi, nghĩ đến vợ mình. Đến lúc này cô đã đi được ba ngày, và đúng như mọi người luôn nói: Sự vắng mặt quả khiến anh yêu quý vợ hơn. Ngày hôm qua hay hai ngày qua, anh đã đi đến kết luận là có lẽ anh đã quá khắc nghiệt với cô. Anh vẫn không muốn cô tiếp tục theo đuổi cái ý tưởng lố bịch là sản xuất phim của Craig, nhưng anh chắc chắn có thể đổi xử dịu dàng hơn... Và thấy tội lỗi, anh nhận ra điều cô nói về việc anh ghen tị với tài năng của Craig không phải sai hoàn toàn. Anh tắt nước và ra khỏi vòi tắm, nghĩ nếu cô thực sự muốn trở thành nhà sản xuất, anh nên giúp cô một chút... Anh biết rất nhiều người trong lĩnh vực này - có lẽ anh có thể tìm ai đó cho cô làm trợ lý.

Anh dùng khăn lau tóc, và đúng lúc đó thì điện thoại đổ chuông.

Chắc là cô ấy rồi, anh nghĩ, thấy vui khi cô cũng đang nghĩ đến anh. Anh sẽ bảo với cô là anh nhớ cô và bảo cô về sớm, và quần khăn quanh hông anh bước vào phòng ngủ cầm điện thoại lên.

“Chào em yêu,” anh nói.

“Rose à?” một giọng đàn ông ngạc nhiên nói.

“George!” Selden nói, hơi thất vọng. Anh biết George là người dậy sớm, nhưng anh không thể hình dung nổi chuyện gì đã khiến George gọi cho anh mới sáng sớm thế này.

“Selden,” George nói. Giọng anh ta nghe có vẻ nghiêm nghị, và đột nhiên Selden tự hỏi không biết có gì xảy tới với Mimi không. “Có rắc rối, Selden ạ,” anh nói. “Và tớ e là liên quan tới vợ cậu.”

Sau vài phút nói chuyện, Selden vội vã mặc quần áo và chạy xuống sảnh. “Tờ *Post*,” anh ra lệnh cho tiếp tân. “Đưa cho tôi tờ *Post*.”

Với vẻ mặt xấu hổ, như thể anh đã hy vọng sẽ không bao giờ ở trong vị thế này, tiếp tân với xuống dưới bàn và ngần ngại đưa cho anh tờ báo.

Dòng headline suýt khiến đầu gối anh khuỵu xuống, và anh vội gấp đôi tờ báo lại, hy vọng rằng anh không nhìn thấy thứ anh tưởng mình đã thấy.

Và tim đập thình thịch vì sợ hãi, anh quay lại thang máy (anh muốn chạy, nhưng tiếp tân đang nhìn anh), và nhấn nút. Cuối cùng thì thang máy cũng tới. Khi anh vào trong và thấy không có ai, anh mở báo ra. Ba từ khủng khiếp đó đập vào anh như ba nắm đấm mạnh vào đầu, và anh loạng choạng, đập vai vào tường. Nhưng những từ kia vẫn ở đó, giết cột anh trong khối chữ vuông đen lớn trên một bức ảnh chụp Janey từ show thời trang Victoria's Secret. Cô mặt một

chiếc áo lót màu xanh gắn xêquin và quần lót, và cô đang hướng về phía máy ảnh tay đặt ở hông, môi cong lại thành một nụ hôn,

“NGƯỜI MẪU?/NHÀ VĂN?/CON ĐIỂM?” dòng tiêu đề hỏi, như một đám đông phấn khích đòi xử tử hình.

Anh choáng váng hạ thấp tờ báo xuống. Anh không thể lĩnh hội nổi... Anh không hiểu... Những từ đó đi qua đầu anh như bài đồng dao treu chọc của một đứa trẻ con: Người mẫu-nhà văn-con điểm - *ha ha* - Người mẫu-nhà văn-con điểm - *ha ha*... Khi anh cầm tờ báo lên lại, anh có cảm giác như bị cắt làm đôi: Não anh hét lên rằng chuyện đó là không thể, trong khi những cơn rung mình trong cơ thể bảo anh rằng...

Và đó, ở cuối trang báo, là những từ nhỏ hơn: “Comstock Dibbles bị vương chặt trong Kịch bản cho Sacndal Sex.”

Cái gì? Anh nghĩ. Và rồi, Làm thế nào...?

Cửa thang máy mở ra khi anh lật trang và đọc, “Comstock Dibbles là một...” *Thằng chó!* Anh nghĩ, điền vào phần cuối câu khi cửa thang máy bắt đầu đóng lại. Tay vẫn cầm tờ báo, anh dò dẫm nhấn nút MỞ, khiến tờ báo rơi khỏi tay, các trang rơi loạn xạ xuống sàn thang máy và vào hành lang. Cửa bắt đầu đóng lại và anh thọc mạnh cho nó mở ra bằng cùi chỏ. Cuối cùng thì anh cũng thu thập được toàn bộ đồng báo vào tay mình, và run lấy bầy vì tổn thương và tức giận, anh mang những tờ báo đáng ghét đi về phía cửa phòng mình.

Anh không dứt nổi chìa khóa vào ổ. Anh quay người và bực bội dựa vào cửa, đảo mắt nhìn lên trần hét lớn nhờ giúp đỡ. Rồi anh nhìn số phòng và thấy là anh nhầm phòng - anh đã rẽ trái khi lẽ ra phải rẽ phải.

Anh phải bình tĩnh lại, anh nghĩ, đi vội trên hành lang và vào phòng mình. Anh tự nhắc mình rằng anh là chuyên gia giải quyết rắc rối. Dù chuyện này có vẻ kinh khủng đến mức nào, thì có lẽ nó cũng không tồi tệ như ta tưởng. Dù là gì thì anh cũng có thể xử lý được...

Nhưng anh có thể không? Anh nghĩ. Anh thả đồng báo xuống sofa và bắt đầu lục tìm câu chuyện. Có trang sau trang thể thao - ai biết là dân New York lại quan tâm đến thể thao nhiều đến vậy - và rồi trang kinh doanh và rồi ba trang về thức ăn và nhà hàng... Và cuối cùng, đến cuối đồng giấy tờ, anh tìm thấy trang mà anh sợ hãi. Lại có một tấm ảnh nữa của Janey ở chương trình thời trang Victoria's Secret và - kinh khủng - một tấm Comstock Dibbles, ngồi ở ngay hàng đầu. Trên mặt hắc có vẻ đậm dặt, và dòng chữ in hoa chỉ vào hắc viết “Chó Dibble Nhỏ.” Và quả thực, Comstock trông giống loại chó chân ngắn đó thật: Hắc dường chỉ có một thân hình lớn to như cái thùng, và bốn chi nhỏ được gắn vào thân bởi đinh ghim. Tay thò ra hai bên ngoài, và chân gần như không chạm đất.

Selden phải quay mặt đi.

Nhưng rồi anh quay lại đọc. Cuộc sống bắt buộc những thứ như vậy; sớm hay muộn thì anh cũng phải đọc nó; và không đọc nó sẽ không khiến nó biến mất. “Comstock Dibbles là một thiên tài điện ảnh thích được vui chơi, và thích sử dụng tiền của công ty để trả cho chuyện đó,” câu chuyện bắt đầu.

Trong một sự các có kỳ quặc ngày hôm qua, Chó Dibble Nhỏ bị bắt gặp viết séc công ty cho nhiều phụ nữ khác nhau, bao gồm siêu mẫu Janey Wilcox, để đổi lấy sex, bảo rằng số tiền này đã được trả cho những cô gái kia qua “dịch vụ viết kịch bản” của họ. Vấn đề là, không một người trong những phụ nữ kia là nhà văn.

Trong khi công ty trả tiền cho những cây bút nổi tiếng, như Jay McInerney, hàng trăm nghìn đôla để viết những bộ phim đỉnh cao, rõ ràng là, không phải tất cả những sứ mệnh của Dibble đúng luật pháp. Trong vòng ba năm qua, Dibble đã trả cho mười lăm phụ nữ với mức ba mươi ngàn đô/người để viết những kịch bản không bao giờ được giao. Một người phát ngôn của công ty tuyên bố đã rất choáng váng khi Dibble, một nhân vật nổi tiếng trong giới giao tế ở Manhattan, được vinh danh bởi thị trường vào tháng Chín vừa rồi vì những nỗ lực nhân văn của ông cho thời trang, lại trả tiền cho phụ nữ để mua tình dục. “Ông ấy lúc nào cũng hành xử tốt với các quý cô,” anh ta nói. “Có lẽ ông ấy chỉ tỏ ra tử tế?”

Sở thích của Dibble đi từ gái gọi tới gái trong các bữa tiệc, từ nữ diễn viên đang lên tới siêu mẫu. Hai mùa hè trước, Janey Wilcox, ba mươi ba tuổi, siêu mẫu sáng giá bước trên sàn diễn trong Show thời trang Victoria's Secret tháng Mười hai vừa rồi, khoe khoang với bạn bè rằng cô đang viết một kịch bản cho Chó Dibble Nhỏ đồng thời kín đáo mua vui cho ông tại ổ tình ái ở Hampton mà ông đã bỏ tiền ra mua. Mùa hè năm ngoái, Wilcox, người được bạn bè coi là “tham vọng,” đã bắt được ông trùm điện ảnh - nhà tỉ phú Selden Rose, bốn mươi lăm tuổi, CEO của kênh cáp MovieTime và cưới anh trong một lễ cưới vội vã vào tháng Chín. Dibble, trong khi đó, dính hôn với...

Selden Rose lùi lại một bước. Anh không thể đọc tiếp, anh nghĩ, *anh không thể đọc tiếp...* Vậy là cô ấy đã ngủ với hắn, anh nghĩ, điên cuồng nên lên đỉnh đầu mình. Cô ấy đã làm tình với hắn. Cô ấy đã làm gì với hắn? anh điên tiết nghĩ Cô ấy có thói kèn cho hắn không? Hắn có nhét dụng cụ của mình vào trong cô, nơi anh đã làm không? Ý nghĩ đó thật kinh tởm - việc đó và việc cô nói dối anh. Cô đã nói với anh là cô không làm việc đó, và cô đã nói dối... Đó chính là phần không thể chịu đựng nhất... Cô nói dối và cô cố tình làm thế với một vẻ ngây thơ tuyệt đối trên mặt, như thể anh là một thằng ngu nhất đời!

Ôi Chúa ơi, anh nghĩ. Mẹ anh đã nói đúng...

Anh không biết phải quay đi đâu, phải làm gì, phải gọi cho ai. Anh bước tới cửa sổ và mở ra, một làn gió lạnh tạt vào anh. Phía bên kia đường là hai người đàn ông ăn mặc như thể cho một trận chiến, quần ngụy trang và áo khoác dày với những túi phồng lên. Trong một giây, anh thấy họ có những chiếc máy ảnh đen lớn khoác trên vai như súng máy. Vậy là bọn săn tin đã tụ tập sẵn ở đây rồi: Câu chuyện bây giờ hắn đã lan khắp thành phố New York, mọi người giờ đang đọc và cười vào mặt anh. Mẹ anh sẽ phát hiện ra và vợ cũ của anh, và một ngày nào đó, nếu như anh có con, họ sẽ khởi chuyện lên... Và khi anh đứng đó hoảng hốt nhìn trần trời xuống đường, một chiếc taxi dừng lại và thêm một thợ ảnh xuống xe. Anh quay đi. Anh vào bếp và đứng nhìn chiếc máy pha cà phê.

Anh phải làm gì bây giờ? Anh tự hỏi.

Và rồi, một giọng nhỏ đầy hy vọng thì thầm rằng có thể đây không phải là sự thật - rằng có lẽ tất cả là lời dối trá. Báo chí sai lầm suốt. Mọi người biết họ dựng chuyện. Hoặc có thể là họ phạm phải sai lầm, và tên Janey hoàn toàn không thuộc về bài báo đó. Nếu nó là sự thật, anh nghĩ, sẽ phải có bằng chứng, và vội vào phòng khách, anh nhìn cái bàn viết kiểu Pháp nhỏ và nhớ cái ngăn kéo đựng đầy giấy tờ của cô...

Anh kéo ra. *Cộng hòa* của Plato nằm trên cùng. Thế có nghĩa là cô không đụng đến giấy tờ của mình kể từ buổi tối với Craig Edgers - hay nghĩ là đơn giản là cô quyết định để cuốn sách ở đó cho an toàn? Anh lấy nó ra và quảng lên ghế, rồi anh kéo phăng cái ngăn kéo ra và dốc toàn bộ các thứ bên trong lên sàn. Quỳ xuống sàn, anh bắt đầu lục tìm trong đồng giấy tờ. Nếu nó là đúng và cô có tội, cô có ngu xuẩn đến mức giữ bằng chứng không? Nhưng những người có tội thường làm vậy, vì một ý tưởng sai lầm là mình đủ thông minh để che giấu được sự thật. Và rồi mắt anh nhìn thấy một lá thư có vẻ hành chính mà anh đã thấy trong ngăn kéo buổi tối hôm Craig ở đó. Nhặt nó lên, anh nhìn địa chỉ gửi, và lòng anh sa xuống khi nó viết “Parador

Pictures.”

Anh rút lá thư ra. Ngày trên cùng là 15 tháng Mười, 2000. Mặt sầm xuống, anh bắt đầu đọc:

Cô Wilcox thân mến,

Vào ngày 15 tháng Sáu, 2000, chúng tôi đã cố nói chuyện với cô về chuyện Comstock Dibbles. Đây là lần thứ tư...

Vậy nó là sự thật từng lời trong đó, và cô ấy đã biết ngay từ đầu, thậm chí trước khi họ kết hôn. Cô đã cố tình lừa dối anh ngay từ đầu, và nhìn lại một lần nữa số tiền cô nợ, anh sững sờ. Sao cô không nhờ anh giúp đỡ, hay ít nhất trả lại số tiền mà không nói cho anh biết? Anh biết cô rẻ tiền, nhưng anh kinh ngạc khi biết cô khổ đến nỗi mạo hiểm hủy hoại đời mình... và đời anh.

Và giờ thì cô đã hủy hoại cả hai.

Nhưng có lẽ, anh điên cuồng nghĩ... có lẽ cô không có số tiền đó. Nếu cô gửi tiền về nhà cho... bà bị ốm... hay trả tiền học trường tư cho đứa cháu gái hay cháu trai nào đó. Có lẽ cô ấy không có một xu dính túi, và cô ấy quá xấu hổ không thể nói cho anh biết chuyện đó...

Trong cơn điên cuồng mù quáng, anh bắt đầu lục lọi đồng giấy tờ, tìm bản sao kê ngân hàng. Vồ lấy tờ giấy, anh giơ lên và nhìn vào số dư.

Cô có bốn trăm ngàn đô trong tài khoản tiết kiệm.

Cô ấy có tiền! anh nghĩ, đấm tay vào không trung. Cô ấy có toàn bộ số tiền từ đầu...

Nhưng đột nhiên cơn giận của anh rút đi, và anh bị nỗi tuyệt vọng chiếm lấy. Anh giơ tay ôm đầu, và rồi, một việc mà anh không còn nhớ mình từng làm trong nhiều năm trời: anh bật khóc nức nở.

“Kịch bản sex!” Headline trên tờ *New York Post* sung sướng tuyên bố.

Mimi Paxton cục cựa khó chịu trên đồng giấy ăn, có cảm giác như nó đang nhàu nhĩ dưới cái mông trần của cô.

Từ chiếc ghế nhựa cứng mà bệnh nhân trước đó đã để lại, tờ *Post* như mời gọi cô, cầu xin cô cầm nó lên và đọc. Cho đến lúc này, cô đã cưỡng lại được... nhưng giá như bác sĩ đến, cô nôn nóng nghĩ. Nếu có một quy tắc ở New York thì nó là thế này: Dù bạn có giàu đến thế nào, bạn vẫn phải đợi bác sĩ...

Cô nhấc một bên mông lên, cố nhét cái áo bệnh nhân xuống bên dưới, và trong quá trình đó, mắt cô lại rơi xuống tờ *Post* một lần nữa. Hai tuần đã trôi qua kể từ lúc cậu chuyên được tung ra lần đầu tiên với cái tiêu đề đáng sợ mà giờ đã khét tiếng: “NGƯỜI MẪU?/NHÀ VĂN?/CON ĐIỂM?” Một vài người nói nó cạnh tranh với tiêu đề nổi tiếng nhất của tờ *Post*: “Xác không đầu tìm thấy trong quán Bar Không áo.” Nhưng câu chuyện này có thú mà các phóng viên gọi là “thông tin cuốn hút dài kỳ” - nó đề cập tới tiền bạc, tình dục, quyền lực, phim ảnh, và ở trung tâm điểm là một siêu mẫu đồ lót xinh đẹp. Báo chí vẫn liên tiếp viết về vụ scandal này hàng ngày như một bộ phim truyền hình đang được trình chiếu, và rõ ràng là công chúng vẫn chưa được thỏa mãn, như thể người ta không có chuyện gì khác để lo. Nhưng một quy luật nữa của New York: Nỗi khổ sở của một người là niềm đắc thắng của người khác (dù cho nó chỉ có nghĩa là đón được taxi vào một ngày mưa vào giờ cao điểm); và sự nhục nhã của một người có thể đem lại sự vui thích cho hàng triệu người.

Thông thường thì trang bìa sẽ là ảnh của Janey - dường như có một nguồn cung cấp vô tận, và có hôm họ còn làm nguyên cả một trang bên trong toàn những bức ảnh của cô từ hồi những ngày đầu làm mẫu, mà Mimi nghĩ, có khi còn xấu hổ hơn - nhưng hôm nay, trang bìa chỉ là một anh chàng da đen trẻ trông khá ngu xuẩn khoe kính sành điệu. Cô nheo mắt nhìn cái tên, nghĩ, *vậy đấy* - Scooter Mendelsohn.

Cô không cần phải đọc tờ *Post* mới biết nó viết cái gì, cô nghĩ, đổi từ mông này sang mông kia. George đã vui vẻ kể cho cô, bảo rằng đây là “một trong những giây phút tuyệt vời nhất trong chuyện làm ăn.” Chà, Mimi nghĩ, đây chắc chắn là một trong những giây phút tuyệt vời của *anh ấy* trong chuyện làm ăn. Nhân vật anh hùng thực sự là chàng Scooter Mendelsohn nhỏ bé từ Brooklyn. Và George đã thăng chức cho anh ta lên vị trí giám đốc ở Parador Pictures, thế là khá nhanh với Scooter, khi mà anh ta mới chỉ hai mươi một tuổi đầu. Nhưng George có kế hoạch lớn với anh ta. Anh bảo rằng Scooter đúng là hình mẫu đạo đức mà Parador thiếu vắng trước đó...

George giải thích, không phải chuyện Comstock trả tiền cho phụ nữ để viết kịch bản chưa bao giờ tồn tại trước đó khiến anh ta bị lụn bại, mà là cái cách anh ta cố che đậy chuyện đó. Kỳ quặc là, George nói, nếu Comstock đã trả phụ nữ nhiều hơn - nếu hắn đưa họ một trăm ngàn đô hay hai trăm ngàn đô hay thậm chí ba trăm ngàn đô thì có lẽ hắn đã thoát được. Bất cứ nơi nào từ một trăm ngàn đô đến ba trăm ngàn đô là khoản tiền chuẩn để trả cho một kịch bản. Và chả có gì bất bình thường nếu một công ty điện ảnh trả cho một nhà văn và rồi bị trừng phạt khi nhà văn đó không giao bản thảo. Nhưng khi Comstock quyết định bán một phần công ty của mình và các kế toán bắt đầu chuẩn bị sổ sách, họ bị ngạc nhiên bởi con số bất thường (ba mươi ngàn đô chứ không phải ba trăm ngàn đô), và họ hoảng loạn. Bộ phận luật bắt đầu gửi thư đi đòi - và

lẽ tự nhiên, không có phụ nữ nào trả lại cả - sao lại phải trả chứ? George hỏi. Sau rốt, họ nghĩ họ đã được trả cho sex...

Và rồi, George giải thích, Janey đã đến gặp anh mang theo lá thư. Và đây chính là việc khiến anh nảy ra ý tưởng mua chính công ty của Comstock. Suy cho cùng, mua bán có lời nhất là khi người mua có được thông tin bí mật mà người bán không muốn để bị lộ ra ngoài. Tuy vậy, George đảm bảo với Mimi rằng, đây là một phần của câu chuyện sẽ không bao giờ được công bố - chắc chắn George không muốn người khác nghĩ rằng anh lợi dụng một cô gái nghèo khổ tội nghiệp như Janey Wilcox. Và vì vậy, người duy nhất biết Janey đã đến nhờ anh giúp đỡ là Janey và chính anh, và dĩ nhiên là giờ cả Mimi nữa...

Và sự thật là “những vở kịch bản tình dục” này bị công bố không có liên quan gì đến George cả. Chuyện này hoàn toàn là do Comstock Dibbles. Nếu hán thú nhận sự phạm pháp của mình thay vì nghĩ có thể chơi trò thông minh hơn George Paxton, toàn bộ chuyện này sẽ không xuất hiện trên báo chí.

Theo như Scooter Mendelsohn, người đã kể toàn bộ chuyện này với George, người đã bảo với Mimi, hai ngày trước buổi mua bán công ty diễn ra, Comstock Dibbles đã gọi Scooter, lúc đó là trợ lý của trợ lý, vào văn phòng hán ta.

Rõ ràng là Comstock Dibbles đã mờ mờ hồ hồ kê nhể nhại đến độ gần như là có cả một hộp khăn giấy Kleenex trên đầu hán. Comstock lúc nào cũng rất ghê gớm ở văn phòng. Nhưng hai tuần qua, hán đặc biệt sợ sệt, và đã khiến cho người đảm nhận PR rất cứng rắn của mình phát khóc! Scooter biết chuyện này, bởi gã đã vào phòng vệ sinh đi tiểu. Và nghe tiếng gã kia khóc ở trong một khoang. Và gã biết là gã kia vì khi nhìn xuống dưới khoang, gã thấy đôi giày mũi thon mà gã kia luôn đi. Vì vậy Scooter đã cực kỳ sợ hãi khi bước vào văn phòng của Comstock.

“Tên cậu là gì ấy nhỉ?” Comstock hỏi.

Scooter mới làm việc ở đó sáu tháng, nhưng gã sợ quá không cảm thấy câu vừa rồi khiến mình bị sỉ nhục gì cả. “Scooter,” gã nói.

“Cậu viết trang bìa cho một kịch bản có được không?” Comstock nạt.

“Vâng...,” Scooter nói.

“Tốt. Tôi muốn cậu lấy những cái tên này với những cái tựa đề này,” Comstock nói, đưa cho gã một danh sách những cái tên phụ nữ, “và rồi tôi muốn cậu lấy những kịch bản này,” gã nói, chỉ vào một tập giấy trên bàn, “và tôi muốn cậu xé hết những trang bìa thật và dán trang bìa mới lên trên. Hiểu chưa?”

Scooter chả hiểu gì, nhưng gã sợ quá không dám nói không.

“Và tôi muốn bìa mới cũng phải có màu khác!” Comstock hét vào mặt gã khi Scooter ôm đống kịch bản và vội vã rời khỏi văn phòng.

Quay lại bàn, Scooter đã làm chính xác điều Comstock muốn, và thoát tiên gã chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhất là khi mọi người trong văn phòng giờ đã đi đến kết luận là Comstock Dibbles chính thức thần kinh. Nhưng rồi gã đọc đến tên cuối cùng, Janey Wilcox, rồi tới tên kịch bản *Câu chuyện một Người mẫu*. Gã chuẩn bị cho bìa mới lên kịch bản *Phố tàu*, khi gã bắt đầu ghép hai cái lại với nhau. Gã biết cái tên này, gã nghĩ. Chẳng phải Janey Wilcox là người mẫu của Victoria's Secret ư? Chắc chắn cô ta không phải nhà văn - cái đó là chắc chắn. Thật là một sự mỉa mai trong ngành điện ảnh, cho tên lên một kịch bản mà rõ ràng là cô ta không hề viết ra cho một bộ phim lớn đến vậy. Đó chính là thứ *thực sự* khiến hán bần khoản, hán nói. Nếu gã

làm tên giả cho phim *Showgirls* chẳng hạn, gã chẳng thèm quan tâm...

Scooter để lại đồng kịch bản đó trên bàn trợ lý của Comstock vào cuối ngày hôm đó rồi về nhà. *Phố Tàu* vẫn ở trong đầu gã, vì vậy gã thuê phim và rồi ăn một đồng pizza mimi đông lạnh. Và rồi gã bắt đầu nghĩ ngợi. Cả đời gã được làm nên bởi những bộ phim - phim ảnh là *tất cả* với gã. Phim ảnh là thứ linh thiêng. Nó là thứ khiến cuộc đời của con người đáng sống. Tất cả những gì gã muốn làm, kể từ khi gã còn nhỏ và mẹ gã dẫn đi xem *Wall Street*, là được làm trong ngành sản xuất phim. Và giờ đây, gã không thể rũ bỏ được cái cảm giác kiểu gì đó, gã đã làm một việc sai trái... rằng Comstock đã bảo gã làm một việc... *bất hợp pháp*.

Gã đã xem đủ phim để biết mình phải đưa ra một quyết định đúng đắn. Trong phim ảnh, khi người ta không làm được việc *đúng đắn*, chuyện gì đó tồi tệ luôn xảy đến với họ. Gã có thể bị sa thải... hoặc tệ hơn, gã có thể không bao giờ được làm trong ngành điện ảnh nữa. Và vì vậy gã quyết định sẽ phải kể với ai đó... nhưng *ai?*

Ngồi đó xem phim *Phố Tàu*, đột nhiên gã nhớ rằng Parador Pictures đã bị bán. Chuyện này là bí mật, nhưng mọi người ở văn phòng đều biết bởi họ sợ sẽ bị mất việc. Gã không nhớ được tên người mua, nhưng gã có nhớ tên công ty - Smagma. Gã nhớ bởi nghe cái tên thật dở, như một thứ trong phim James Bond vậy...

Suốt đêm gã không ngủ được, và sáng hôm sau gã dậy sớm, và tầm lúc 7:30 sáng, gọi hỏi thông tin. Có một Smagma Enterprises ở New York, và gã tìm số. Gã nghĩ sẽ không có ai ở văn phòng sớm như vậy, nhưng gã quyết định gọi.

Và rồi, trước sự ngạc nhiên của gã, điện thoại được trả lời bằng một giọng của phụ nữ rất hiền lành, "Smagma Enterprises."

"Tôi... tôi muốn nói chuyện với người đứng đầu Smagma," gã căng thẳng nói.

"Đó là ngài George Paxton," cô kia nói. "Ai đang gọi đây ạ?"

"Cô không biết tôi," Scooter nói, "nhưng tôi làm việc cho Parador Pictures..."

"Xin đợi máy," cô kia nói nhẹ nhàng, như thể không chút ngạc nhiên rằng gã, Scooter Mendelsohn, lại gọi cho George Paxton...

Và rồi chính George Paxton trả lời điện thoại. Và Scooter kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện...

Giây phút lớn đến vào sáng hôm sau, khi George Paxton và sáu gã mặc vest trông nghiêm nghị xuất hiện ở văn phòng Parador và vào phòng họp với Comstock Dibbles và nhân viên của hắn.

Vào khoảng bốn giờ chiều, trợ lý của Comstock xuất hiện ở bàn của Scooter mang một chồng kịch bản - những tập giả mạo và những tập thật mà công ty đã đặt viết trong vài năm qua - và thả xuống. "Cậu đã làm," ả rít lên. "Cậu mang vào đi. Tôi sợ lắm."

Và vì vậy Scooter ôm chồng kịch bản và gõ cửa phòng họp.

Và rồi, chuyện xảy ra tiếp theo y hệt như một cảnh hoành tráng trong phim, có điều nó hay hơn bởi vì nó *thật*.

"Cám ơn cậu, à... *Scooter*," Comstock nói, khi Scooter đặt chồng kịch bản lên bàn trước mặt hắn. Gã biết là Comstock sẽ cố hết sức cư xử lịch lãm, bởi hắn thực sự nhớ được tên gã. Gã quay lưng bước ra khỏi cửa thì người ngồi ở cuối bàn ngăn gã lại. Scooter biết ngay lập tức đó chính là George Paxton bởi cái kiểu anh ngồi - chân dạng ra như thể là chủ nơi này. "Khoan đã,

Scooter,” George nói. “Sao cậu không ở lại một chút? Tôi nghĩ cậu sẽ thích chuyện này.”

Scooter nhìn Comstock, trong mắt có cái vẻ điên dại mà mọi người trong văn phòng biết nghĩa là ta nên chạy theo hướng ngược lại, nhưng khi George Paxton rõ ràng là đang điều hành buổi họp này, gã không làm gì khác được.

“Vậy thì,” George nói, gật đầu với Comstock.

“Rồi,” Comstock nói. “Hắn chỉ vào một tờ giấy. “Đây là danh sách những kịch bản mà chúng tôi đã thuê viết trong ba năm qua, và đây,” hắn nói, đập vào đồng kịch bản, “là những kịch bản đã...”

“Vậy à,” George Paxton nói. Anh nhìn qua danh sách (ai cũng có một tờ danh sách trước mặt), và rồi anh nói, “tôi muốn xem kịch bản của Janey Wilcox nếu được.”

“Kịch bản đó không phải là cái hay nhất,” Comstock Dibbles nói. Hắn đặt một hộp khăn giấy Kleenex trước mặt mình, gắng lời một tập ra và bắt đầu lau mặt. “Thực ra,” hắn nói, “có thể nói là nó dở tệ. Nhưng chúng tôi quyết định tạo cơ hội cho một phụ nữ có lẽ có nhiều tài năng hơn là, những cái lỗ lộ của cô ấy...”

Mọi người cười phá lên, và Comstock cố đánh lạc hướng George. “Scooter?” hắn nói. “Sao cậu không cho ông Paxton xem kịch bản của Darren Star. Cái này thì George ạ,” hắn nói, “*thiên tài* tuyệt đối...”

“Tôi tin chắc vậy,” George vui vẻ nói, siết chặt hai lòng bàn tay lại với nhau. “Nhưng tôi vẫn muốn xem kịch bản của Janey Wilcox viết.”

“Kịch bản của Darren...” Comstock nói dở.

“Janey Wilcox...?” George nói, nhướn mày lên.

Và rồi, dĩ nhiên, theo câu chuyện giờ đã trở thành huyền thoại, George đã đứng dậy và mở tập kịch bản của Janey Wilcox ra, và đã đọc nổi tiếng từ *Phố Tàu*: “Con gái tôi, em gái tôi, con gái tôi, em gái tôi...”

Thật là một trò lố bịch, Mimi nghĩ, lắc đầu khi liếc nhìn lại tờ báo. Thứ mà không ai hiểu được là sao Comstock lại ngu đến vậy. Nhưng George giải thích - giải thích đi giải thích lại vào những bữa tiệc tối thân mật mà họ đến dự thay vì theo những hoạt động giao tế thông thường của họ - rằng chuyện những người có vẻ thành công tự nhiên thất bại như thế chả có gì bất thường. Nhất là nếu họ làm gì đó bất hợp pháp. Họ càng lúc càng hành động táo tợn hơn, mạo hiểm hơn, và chừng nào còn thoát được, họ còn chẳng buồn che giấu những sai lầm của mình. Lịch sử đầy rẫy những kẻ như Comstock Dibbles, George nói, và với thị trường chứng khoán bắt đầu tụt dốc, anh ngờ họ sẽ còn thấy nhiều hành vi của “Chó Dibble” trong tương lai...

Mimi thở dài và lại nhìn đồng hồ, tự hỏi mình còn phải ngồi ở đây bao lâu nữa. Đã nửa tiếng đồng hồ rồi...

Ngại ngần mở áo ra, cô nhìn xuống bụng mình. Nó bắt đầu lộ ra, và chẳng mấy chốc sẽ phải nói với mọi người. Cuối cùng cô đã có bầu ba tháng, và mặc dù, ở tuổi cô, ta không nên nói với ai cho đến khi siêu âm lần đầu (phòng khi có gì đó không ổn với đứa bé và ta phải nạo thai), kiểu gì đó Janey đã biết hai tuần trước, và họ đi tới quyết định tới Christian Dior.

Mimi nhìn cánh cửa, sơn một lớp sơn màu xám, như muốn bảo nó mở ra. Nhưng dĩ nhiên là nó không mở ra, và cô ngồi nhìn móng tay mình. Cô đã không gặp Janey kể từ buổi chiều hôm đó ở

Paris, nhưng cô nghe bảo cô ấy vẫn còn ở trong thành phố. Đúng kiểu Janey, cô nghĩ: Bất cứ người có trí óc nào cũng ngay lập tức rời khỏi thành phố, như Mauve Binchely chẳng hạn. Mauve đã đến Palm Beach, nơi cô ở tại nhà mẹ mình, và cả cô ta và mẹ đều điên nặng. Bà mẹ lớn lên với niềm tin lạc hậu rằng một quý cô chỉ được xuất hiện trên mặt báo ba lần trong đời - khi sinh ra, lúc kết hôn, và lúc chết đi - vậy mà chỉ trong hai tuần, Mauve đã vượt quá con số đó mười lần. Với tư cách vị hôn phu (giờ là cựu) của Comstock Dibbles, cô được nhắc tới trong mọi câu chuyện, và tờ *Post* đã gọi cô là “Nhà giao tế Ưỡn ẹo.” Từ đó cũng khiến Mauve phát điên - cô cứ hỏi mọi người “chúng” nghĩa là gì. Nhưng thực ra, thế là còn tử tế chán, khi mà nhìn vào cái vẻ ngoài thực sự của Mauve.

Cô ngã ra sau dựa vào cái bàn khám và nhắm mắt lại. Người khổ sở nhất là Janey Wilcox - báo chí đã gọi cô là “Á điểm người mẫu” - và mặc dù nó không hoàn toàn là sự thật và Janey trên thực tế không phải gái điểm (có lẽ là từ mùa hè với Comstock), thì cô và hay Selden cũng chả làm được gì. Janey bây giờ là nhân vật của công chúng và cô sẽ phải chịu đựng những gì họ đổ lên cô.

Nhưng *dẫu vậy* - Mimi vẫn không tìm nổi cảm giác thấy thương cho cô. Không ai đáng bị gọi là gái điểm trên báo chí hàng ngày cả, trừ phi đó là nghề mà họ đã tự nguyện lựa chọn, như cái bà Sydney Biddle Barrows, được biết tới là Mayflower Madam. Nhưng “madam” còn hay hơn nhiều so với việc bị gọi trắng ra là gái điểm. Bởi ít nhất nó còn ngụ ý là ta có chút ý thức đó là công việc. Và vấn đề thực sự với Janey là dường như cô chẳng hề có ý thức gì cả...

Mimi đã giải thích với mọi người như vậy khi họ cố hỏi cô Janey Wilcox thực sự như thế nào.

Và biết Janey, Mimi nghĩ, cô ấy chẳng quan tâm. Có khi Janey đã nghiền ngẫm chuyện này trong đầu, và đã tự thuyết phục mình đó thực sự là một lời khen ngợi...

Dù thế nào, trong vài phút ở Christian Dior, cô chắc chắn đã không cử xử theo lối một người bình thường đã cư xử, Mimi nghĩ, lại liếc đồng hồ. Khi nào, căn cứ vào hoàn cảnh, có lẽ không có cái gọi là cách cư xử “bình thường”. Nhưng *dẫu vậy*, nếu chính cô ở trong tình huống đó, nếu cô được biết từ Harold Vane rằng mình bị gọi là gái điểm trên trang bìa tờ *New York Post*, cô sẽ không bao giờ leo lên taxi để đi tới Christian Dior. Cô sẽ phát điên lên. Và thoát đầu thì trông Janey kinh sợ. Nhưng rồi trong mắt cô có cái vẻ dờ dẩn, như thể cô biến mất vào một thế giới khác và người máy đã chiếm cơ thể cô...

“Mimi,” Janey nói bằng một giọng du dương khi cô bước vào phòng thử đồ. Nhưng giọng cô được nhấn mạnh quá, như thể cô đang đóng một vai là làm chính mình, và mắt cô dờ dẩn. Mimi giật bắn cả mình, khiến cho người thử đồ cho cô - một phụ nữ người Pháp nhỏ nhắn mặc đồng phục tên là Colette - đã chọc kim vào tay mình.

Và Mimi, ngạc nhiên khi thấy cô ở đó, nhìn đồng hồ và kêu lên, “Janey...!”

Và rồi họ trân trối nhìn nhau, tự hỏi người kia biết được bao nhiêu rồi...

Thật là một cảnh kinh khiếp, và Mimi nhún vai khi nhớ lại chuyện đó. Cô có thể tha thứ cho Janey *tất cả mọi chuyện*, Mimi nghĩ, sờ bụng mình - tất cả mọi chuyện từ sự vụ với Zizi. Cô có thể bỏ qua vụ scandal kịch bản, thậm chí có thể tha thứ cho Janey vì đã ngủ với *George*, mà cô ngờ rằng nếu Janey chưa làm vậy thì sẽ làm thôi. Nhưng Zizi lại là chuyện hoàn toàn khác. Zizi là tình yêu của cô...

Cái đêm trước khi vụ scandal vỡ lở ra, Mimi đã bí mật gặp Zizi ở phòng khách sạn của cô ở Plaza Athénée. Mặc cho Janey nghĩ gì, cô đã không biết là Zizi cũng ở Paris cho đến khi cô gặp Harold Vane ở Hermès chiều hôm đó, nơi ông đang mua một cái yên ngựa mới. Janey ở khách sạn, bảo rằng cô phải gọi vài cuộc điện thoại công việc quan trọng, vì vậy Mimi ra ngoài một

mình. Harold bảo cô rằng ông với Zizi ở tại khách sạn Ritz - và rằng hai ngày nữa họ sẽ đi Deauville để xem vài con ngựa.

Cô đã thề sẽ không chạy theo Zizi, nhưng căn cứ vào tình trạng của mình, cảm giác danh dự buộc cô phải nói với anh rằng anh có thể là bố đứa trẻ. Cô không muốn gì từ anh cả, mà cô cũng không có ý định bỏ George. Nhưng tin đó đã khiến Zizi cuối cùng cũng giải thích cho cô vì sao anh bỏ cô. “Đồ điên,” Janey Wilcox đã gọi anh như vậy. Và tất cả những gì anh nghĩ là anh không muốn kết thúc như cô ta...

Và rồi câu chuyện làm thế nào Janey vào được căn hộ của anh và cố quyến rũ anh được kể ra. Mimi kinh hoàng. Không phải bởi sự thật rằng Janey muốn ngủ với Zizi, mà bởi cách cô ta đã tính toán mọi thứ - nào là chuyện buồn rầu vì em gái mình (nhất là khi mọi người đều thấy rõ rành rành là Janey chả quan tâm gì tới đứa em ngoại trừ việc lợi dụng nó), và rồi bịa ra chuyện em gái cần có căn hộ.

Mimi kinh ngạc khi Janey có thể thâm độc đến vậy. Thoạt đầu cô không chấp nhận nổi chuyện này. Chắc hẳn là sai lầm gì đó, cô nghĩ. Nhưng bản năng phụ nữ mách bảo cô rằng đó đúng là sự thật. Và suy nghĩ của cô đi từ việc căm ghét Janey - nghĩ rằng cô ta có thể làm mọi việc, bao gồm cả giết người - cho đến sai lầm của mình khi đã chơi thân thiết với Janey. Mặc cho việc mọi người đã cảnh báo cô rằng Janey lấy tiền của đàn ông, và rằng cô ta làm tan nát vài cuộc hôn nhân, và rằng cô ta thậm chí đã làm tình với đàn ông trong phòng vệ sinh, Mimi vẫn ngang bướng khẳng định rằng thực ra Janey là một cô gái tốt và là nạn nhân không may mắn của những tin đồn ác ý. Tội ác duy nhất của cô ấy là quá đẹp. Và Mimi rơi ngay vào bẫy: kể từ khi còn nhỏ, cô đã luôn chọn những cô gái có vấn đề làm bạn thân. Mauve Binchely, mà mọi cô gái khác đều trêu chọc, và Pipi Maus, nghiện rượu, ma túy, sex, và giờ là Janey Wilcox, đầy rẫy những tin đồn chẳng ra gì. Mimi thậm chí còn nghe thấy một chuyện hồi xa xưa là Janey đã ở trên một chiếc du thuyền với một gã Ả rập rất giàu có... Nhưng ai biết được đó có phải là sự thật không? Lỗi của Mimi là lòng tự tôn và sự ngang bướng: Như thế khi chọn những phụ nữ này làm bạn mình, cô muốn chứng minh cho mọi người thấy là họ đã sai còn cô thì đúng, và những phụ nữ này thực sự là có giá trị.

Chà, Mauve và Pippi đã là bạn rất nhiều năm, và mặc dù giữa họ có chuyện này chuyện nọ thì họ vẫn là bạn bè. Nhưng Janey đã cố tình muốn làm tổn thương cô, và Mimi cảm thấy mình bị tổn thương như thể bị người tình phản bội. Không, thực ra, chuyện Janey làm còn tệ hơn, bởi không ai lại nghĩ một bạn gái lại có thể cư xử như thế - mặc dù với đàn ông thì luôn có khả năng đó.

Và vì vậy Mimi quyết định sẽ kết thúc mọi chuyện với Janey. Ồ, cô sẽ phải gặp cô ta nhiều - khi mà Janey đã lấy Selden, không thể tránh mặt cô ta được. Nhưng cô sẽ thể hiện rõ rằng họ không còn là bạn bè, ít nhất là trong một khoảng thời gian...

Và rồi cuộc phỏng vấn đã không hề xuất hiện như cô tưởng.

Trời mưa lất phất khi cô rời khách sạn lúc 12:30 chiều. Trời lạnh và hanh khô. Khi cô vội đi xuống đại lộ, cô thầm nguyện rửa Janey Wilcox. Cô ta nghĩ Mimi yếu ớt và dễ tổn thương đến độ cô sẽ để cho cô ta thoát? Chắc chắn là cô ta phải biết Zizi cuối cùng có thể kể với cô - và rồi cô nhận ra, đó chính là lý do vì sao Janey cố đuổi Zizi ra khỏi căn hộ của cô ta! Thật là một hành động vụng về gần như thảm hại. Và lần thứ năm hay sáu vào buổi sáng hôm đó, cô tự hỏi mình sẽ làm gì. Có lẽ tốt hơn là không nói gì cả - sau rốt thì chuyện gì đã làm thì đã làm rồi và đã hơn hai tháng trôi qua; giờ nó chẳng có ý nghĩa gì nữa. Cô đã thả tha thứ cho những người bạn khác vì các hành động vượt quá giới hạn. Nhưng rồi cô nhớ ra chưa có một người bạn nào lại phạm phải một tội ác lớn đến vậy. Và khi cô băng qua đại lộ tới Christian Dior, cô nhận ra việc Janey đã làm trong quá khứ có thể không phải là vấn đề, mà là chuyện cô ta có thể làm trong tương lai...

“Xin chào bà Paxton,” nhân viên tiếp tân vui vẻ nói. “Bà đến thử đồ ạ?”

“Vâng,” Mimi đáp lại. “Và tôi có một cô bạn đến lúc một giờ. Tên cô ấy là Janey Wilcox. Cô nhớ cho cô ấy lên nhé?”

“Vâng thưa bà,” nhân viên tiếp tân nói, đứng dậy đẩy cánh cửa mở ra cho cô. “Phòng thử đồ ở showroom Saint Laurent...”

“Vâng, cảm ơn cô. Tôi biết nó ở đâu rồi,” Mimi nói.

Và rồi cô vội đi dọc theo hành lang sơn màu be vào phòng nơi Yves Saint Laurent đã trưng bày bộ sưu tập đầu tiên của ông. Mặc dù lúc đó cô không nhận ra là có gì đó hơi châm biếm khi việc thử đồ lại diễn ra ở phòng đó. Bởi sau khi Yves Saint Laurent trình làng bộ sưu tập đầu tiên với tư cách một nhà thiết kế thời trang, bên ngoài đại lộ này đầy những thợ săn ảnh và người hâm mộ. Nó là một trong những giây phút vĩ đại trong lịch sử, khi một người đàn ông làm nên tên tuổi của mình...

Nhưng căn phòng này thì chẳng có gì đặc biệt để mà nhìn ngắm cả. Nó dài và hẹp với trần cao và cửa sổ Pháp với một cái gương đặt trên một bức tường, phòng sơn màu be và trải thảm cũng màu be.

Một giá quần áo đặt một bên phòng, đầy những bộ váy đẹp để mà cô đã đặt mùa thu năm ngoái. Ở giữa phòng là một khối gỗ có hai bậc thang. Mimi cởi hết quần áo chỉ mặc chiếc áo ngực không dây và một đôi tất da chân, khi Colette, người giúp thử đồ, mang một chiếc đầm chiffon màu xanh từ giá quần áo và cho tay vào váy giơ lên cao để Mimi chui vào.

Cô căng thẳng. Bộ váy sẽ hơi chật và cô không biết phải làm gì. Cô có nên nói đường may ra - hay là để dành cho năm sau? Colette khẽ kéo khóa, cố siết hai mảnh trên áo với nhau. Cuối cùng thì cái khóa cũng được kéo lên, và cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Colette trông có vẻ không tán thành. “Bà đã...”

“Ồ không,” Mimi nói, lắc đầu. Cô ôm bụng và mặt Colette sáng bừng lên khi hiểu ra. “Ahhhh,” cô nói, gạt đầu về hiểu biết. “Thế tốt quá, phải không nhỉ?”

“Vâng,” Mimi nói. “Tôi rất hạnh phúc.”

Và rồi, một giờ kém năm phút, Francois, tay người Pháp lịch lãm là người đứng đầu Christian Dior bước vào phòng thử đồ. “Tôi nghĩ là cô sẽ muốn xem cái này,” ông ta nói, giơ một tờ fax ra cho cô. Mimi nhìn tờ fax, với cái dòng tiêu đề khủng khiếp, và khẽ hét lên. “Xin lỗi,” Francois nói. “Tôi không định làm chị bị sốc - nhưng tôi tưởng cô ấy là bạn chị?”

“Phải - đúng hơn là đã từng là bạn,” Mimi bối rối nói. “Cô ấy đang trên đường tới đây...”

“Tôi e là hôm nay cô ấy sẽ không đến,” Francois nói. “Cả giới thời trang đang nói về chuyện này - rõ là cô ấy đã là người mẫu ở Paris từ hồi xưa.”

“Phải, tôi nghĩ vậy,” Mimi nói về mơ hồ. Cô không muốn nói với Francois bất cứ thông tin nào để ông ta có thể ngay lập tức truyền đi...

Francois ra khỏi phòng, và suy nghĩ đầu tiên của Mimi là, Janey khốn khổ, tội nghiệp! Theo lẽ tự nhiên, cô đã muốn Janey bị trừng phạt bởi hành vi của cô ta. Nhưng cô chắc chắn không mong muốn chuyện thế này xảy đến với cô ấy! Nhưng rồi cô lại nhìn xuống tờ fax, và cô nhận

ra mình không ngạc nhiên lắm - không, cô chẳng hề ngạc nhiên chút nào. Giờ thì toàn bộ New York đã biết chuyện này. Fax được gửi đi khắp Paris, và có lẽ cả London và Milan nữa... Và, dĩ nhiên, nó sẽ tràn ngập trên internet. Chắc lúc này Janey đã biết rồi, cô nghĩ, và trong trường hợp đó, cô chắc chắn không nên giữ cuộc hẹn của họ. Và căn cứ vào những chuyện gần đây, Mimi hoàn toàn có thể không nên đối diện với cô ấy...

Và cô cảm thấy nhẹ nhõm kỳ lạ.

Và rồi, khoảng mười lăm phút sau, Janey bước vào.

Suy nghĩ đầu tiên của Mimi là kiểu gì đó Janey đã không biết - và rằng cô sẽ phải nói cho cô ấy.

“Janey...!” cô kêu lên.

Janey đờ đẫn nhìn cô, đi quanh cái đôn như một con hổ chuẩn bị ăn thịt cô. “Chị định mặc cái váy đó đi đâu?” cô hỏi.

“Tới buổi Gala Balê của thành phố New York,” Mimi nói. Janey chắc là chưa biết rồi, cô nghĩ, nếu không sao cô ta lại hỏi chuyện cái váy chứ? “Chị định mời em vào hội đồng...”

“Thật à?” Janey nói, nhướn mày lên vẻ ngạc nhiên. “Thế kỳ quá, khi mà hoàn cảnh bây giờ...”

Vậy là cô ta thực sự có biết, Mimi căng thẳng nghĩ. Và, như thế để khẳng định sự thật, Janey nói, “Ồ vâng. Em biết hết rồi.” Nhưng nhận xét tiếp theo của cô khiến Mimi suýt ngất.

“Kiểu gì đó,” Janey nói bằng một giọng bình tĩnh đến kỳ lạ, “chị đã dựng lên toàn bộ chuyện này để đưa em đi khỏi Paris...”

“Janey!” Mimi choáng váng kêu lên.

“Để chị có Zizi cho riêng mình!” Janey nói thêm vẻ đắc thắng.

Mimi ngạc nhiên lùi lại một bước, suýt nữa ngã khỏi cái đôn. Khi cô bình tĩnh lại, cô thấy toàn thân mình run rẩy vì sợ hãi và kinh tởm...

“Em vừa gặp Zizi,” Janey nói. “Và anh ấy kể cho em toàn bộ câu chuyện.”

Mimi giơ cánh tay run run lên ôm ngực, tự hỏi không biết mình có hóa điên không. Làm thế nào mà Janey đang nói đúng những lời mà cô đã định sẽ nói với cô ta?

“Mà em tưởng chị là bạn em cơ đấy,” Janey nói tiếp. “Ồ mọi người đều bảo với em rằng chị hư hỏng và ích kỷ, và chị lúc nào cũng muốn làm theo ý mình; rằng chị sẽ làm bất cứ chuyện gì để có được thứ mình muốn. Nhưng em đã không tin họ.” Cô quay sang Mimi, mắt rực lửa. “Chị có biết em đã phải bảo vệ chị bao nhiêu lần rồi không? Đã bao nhiêu lần em phải nói với mọi người là thực sự chị rất tốt...”

“Janey!” Mimi hoảng sợ kêu lên. “Em đang nói chuyện gì vậy?”

“Em không thể tin nổi chị lại làm như thế với em,” Janey nói, bước vài bước về phía cô. “Đầu tiên chị buộc em phải đi Paris với chị - để che giấu sự thật chị đang cố quay lại với Zizi. Và rồi khi chị gặp anh ấy và anh ấy từ chối chị. Khi anh ấy từ chối không chịu ngủ với chị, chị gọi cho George và bảo anh ấy dựng lên toàn bộ chuyện này...”

Mimi giơ một tay lên che miệng như thể sắp sửa hét lên. Trong giây phút đó, cô biết mà không

chút ngờ hoặc rằng từng lời Zizi nói đều là sự thật. Janey đã lấy cốt truyện và sắp xếp lại nhân vật, cho mình đóng vai nạn nhân. Nhưng cô không thể tin nổi những gì cô ấy đang nói là thật...?

Mimi nhìn cô. Mắt Janey sáng nhưng mờ dần. Cô ta bước thêm một bước, và Mimi co người lại sợ hãi. “Nhưng chẳng ích gì đâu, Mimi ạ,” Janey nói. “Em ngạc nhiên là ngay cả chị lại làm một việc ngu xuẩn như thế... Buộc tội em lấy tiền của Comstock Dibbles. Bởi vì sự thật là em có viết kịch bản. Và một khi sự vụ này trên báo chí xẹp xuống, họ sẽ quay lại và đuổi theo chị...”

Mimi gục xuống. Những tiếng hỗn hển sợ hãi nghe như tiếng ho phát ra từ miệng cô. Colette chạy tới chỗ cô - tiếng Anh của cô ấy không đủ tốt để hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng cô hiểu Mimi đang khó ở. “Bà Paxton!” cô kêu lên. “Bà có...”

“Cho tôi xin cốc nước...,” Mimi thở gấp.

Colette chạy vội ra khỏi phòng còn Janey đứng nhìn. Và rồi Janey tiến thêm một bước nữa. Cô đang cầm đôi găng tay và đập vào đùi mình, như thể cô sẽ dùng để đánh Mimi...

“Janey,” Mimi hỗn hển. “Em phải biết không một lời nào trong những gì em nói là sự thật. Chị chỉ vừa mới biết về vụ scandal năm phút trước thôi - năm phút trước khi em bước vào. Còn với Zizi, tối qua chị gặp anh ấy, và anh ấy kể cho chị...”

“Cái gì cơ?” Janey hỏi. “Rằng em đã tán tỉnh anh ấy?” Cô quay mặt đi và phá lên cười. “Dĩ nhiên là anh ta sẽ nói thế. Mọi đàn ông đều nói thế khi ta từ chối họ...”

“Em đã gọi anh ấy là điểm,” Mimi hỗn hển.

“Và tại sao lại không chứ?” Janey nói. “Suy cho cùng thì anh ta đúng là như thế, chẳng phải ư? Một gã điểm đực? Một gã kiếm tiền nhờ sex?”

Mimi run rẩy đứng dậy. Suy nghĩ duy nhất của cô là bằng cách nào đó cô phải đẩy Janey ra khỏi phòng này và tránh xa cô ta. Cô chậm chạp bước lại chỗ giá quần áo, đứng tì vào đó cho vững, buộc mình phải bình tĩnh lại, cô nói thẳng băng, “Có lẽ em đúng, Janey ạ. Có lẽ mọi thứ em nói đều đúng...”

“Dĩ nhiên là đúng rồi,” Janey đập. Nhưng việc Mimi đồng ý với cô ta dường như làm cô ta dịu xuống. “Em biết chuyện này không dễ dàng gì với chị, Mimi ạ. Em biết tình cảm của chị dành cho anh ấy,” cô nói. “Nhưng khi em gặp anh ta nửa tiếng trước, ở khách sạn Ritz, anh ta bảo với em rằng chị đã theo dõi anh ta, rằng chị đã theo anh ta tới tận Paris. Và rằng anh ta đã phải từ chối chị. Sự thật là, anh ta muốn em... Anh ta bảo em là sẽ ở bên em, nếu em không lấy Selden.”

Mimi gần như phá lên cười. Đó là câu mà Zizi sẽ không bao giờ nói, cô nghĩ. Nhưng Janey đang đi găng tay vào - nếu Mimi xử lý chuyện này khéo léo thì cô ta sẽ đi khỏi đây trong một đến hai phút nữa thôi. “Chị hiểu rồi,” Mimi trầm ngâm gật đầu. “Thế còn Selden thì sao?” cô hỏi, như thể họ đang nói chuyện hoàn toàn bình thường về đàn ông và các mối quan hệ.

“Ồ, Selden à,” Janey nhún vai. “Anh ấy sẽ rất khốn khổ nếu em bỏ anh ấy... và đó là điều mà em đã phải nói với Zizi.”

“Đúng thế thật,” Mimi nói, nuốt sự ghê tởm xuống. Điều tệ hại nhất là, cô nghĩ, nếu ta không thực sự hiểu rõ Janey, ta có thể thực sự tin cô ta.

“Em chỉ đến để cảnh báo chị,” Janey nói, bắt đầu bước về phía cửa. Và rồi, với vẻ khinh bỉ đặc thẳng, Janey nhìn xuống bụng Mimi. “Nhưng em nghĩ là quá muộn rồi.”

Mimi khẽ gật đầu.

Bàn tay đeo găng của Janey chạm vào nắm đấm cửa bằng đồng. “Em thực sự là bạn chị, Mimi ạ. Em lúc nào cũng yêu chị, kể từ khi em còn nhỏ và thường thấy ảnh của chị trên tạp chí. Em lúc nào cũng muốn được giống như chị khi lớn lên. Và em hy vọng sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta vẫn có thể là bạn...”

Mimi mỉm cười khẽ. “Dĩ nhiên rồi, Janey,” cô cẩn trọng nói. “Chúng ta sẽ luôn là bạn. Em biết điều đó.”

Janey bước ra khỏi cửa. Và rồi cô ta quay lưng lại. Với vẻ nham hiểm trong mắt, cô nói về ngày thơ, “Mà nhân tiện. Ai là bố đứa bé thế?”

“Thưa bà!” Colette nói, chạy vội vào phòng mang theo cốc nước trước khi Mimi kịp trả lời. Cô ta ném cho Janey một cái nhìn kinh tởm và lắc đầu. Janey thì nhún vai và bắt đầu đi ra hành lang. Colette đưa cho Mimi cốc nước. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Không, Colette,” Mimi yếu ớt nói, nhấp vài ngụm nước. “Tôi mệt quá. Tôi e là phải hẹn sang buổi khác...”

“Vâng được thôi ạ,” Colette nói. “Thế là tự nhiên. Là do có em bé.”

“Phải,” Mimi gật đầu. “Em bé...”

“Em bé,” Mimi nói to, sờ vào bụng mình. Cô lại nhìn đồng hồ lần nữa. Cái ông bác sĩ đi đâu rồi? Cô khó chịu nhắm mắt lại, và khi làm vậy, cô vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh kinh sợ của Janey khi thốt ra lời tuyên bố cuối cùng đó. Nó như thể cái đầu đẹp đẽ của Janey đã bị xẻ ra làm hai. Cô vẫn có thể nhìn thấy làn da đen bóng, và những cái răng và cái lưỡi đỏ dài đó...

Chính xác thì chuyện gì, cô băn khoăn, đã khiến Janey đóp chát như thế - hoàn toàn viết lại sự thật về cô ta và Zizi? Có phải là do choáng váng khi nhìn thấy chính mình trên bìa tờ *Post*, hay thứ gì khác, sâu thẳm hơn? Thoạt tiên cô đã nghĩ đến chuyện cảnh báo George và có lẽ cả Selden rằng Janey có thể nguy hiểm đến mức nào, nhưng rồi cô ta sẽ để lộ ra trong hành động của mình. Và không phải là Janey chưa bị trừng phạt. Mimi tưởng tượng cô ta sẽ phải chuyển đến Connecticut với Selden, nơi cô buộc phải sống lẳng lẽ... Nhưng Selden chắc sẽ ly dị cô ta, và rồi gã nào ngu xuẩn đến mức lại muốn cô ta cơ chứ? Rất nhiều, cô đáp, với một nụ cười méo xệch. Nhưng Janey sẽ phải biến mất, ít nhất là trong một thời gian...

Nhưng một giọng nhỏ bên trong cô cảnh báo rằng Janey sẽ không bao giờ làm thế, và mở mắt ra, cô đập tay xuống chiếc bàn khác. *Cô phải thôi nghĩ đến Janey Wilcox*, cô tự mắng mình. Giờ Janey không quan trọng nữa... Thứ duy nhất thực sự quan trọng là đứa bé...

Được ban tặng cho một món quà như thế này quả thật là tuyệt vời, cô nghĩ, đặt tay lên bụng; mặc dù cô cũng phải trả giá khá đắt. Cô không chắc bố đứa bé là ai. Bề ngoài thì cô làm ra vẻ như chính George là bố, nhưng bên trong cô lại đoán đó là Zizi. Kết quả là cứ giây phút tỉnh dậy là cô cảm thấy mình là một kẻ lừa đảo. Cái bí mật khủng khiếp này đè nặng cô còn hơn là việc phải mang đứa bé thật sự này. Cô không hề tử tế gì hơn Janey Wilcox, cô nghĩ; và cô cũng xứng đáng bị trừng phạt. Và nếu đứa trẻ là con của Zizi, cô sẽ bị trừng phạt: Mặc dù đứa trẻ ra do cô sinh ra, nhưng cô sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật - và cô sẽ mang gánh nặng đó cho đến cuối đời...

Nhưng cô sẽ làm gì đây? Có lẽ việc danh giá nhất là phá thai, và rồi George sẽ không bị lừa dối. Nhưng sao lại giết một đứa trẻ vì tội ác của cô?

“Xin chào!” vị bác sĩ vui vẻ nói, cuối cùng cũng vào phòng. “Chị sẵn sàng để siêu âm chưa?”

Mimi gật đầu, và bác sĩ nói tiếp, “Chỉ có một thứ chúng tôi cần biết trước. Chị có muốn biết giới tính của đứa trẻ không...?”

“Có,” Mimi cẩn trọng nói. Cô lại ngã xuống bàn khám và đột nhiên thấy tội lỗi, tự nhắc mình là một kẻ phạm tội. Bác sĩ có biết không nhỉ? Cô tự hỏi. Nhưng dĩ nhiên cô không thể... Và suy cho cùng, đứa trẻ vẫn có thể là của George...

Nhưng cô hy vọng không phải thế! Cô nghĩ với một tiếng hét thầm từ bên trong. Sau cùng, cô là một phụ nữ đã yêu, và lẽ tự nhiên, cô ước đứa con đó được thụ thai trong tình yêu. Vì vậy ai có thể trách cô nếu cô cầu nguyện một cách nhiệt thành rằng đứa trẻ đó là sẽ con trai - và nó sẽ trông giống như Zizi?

Janey Wilcox đứng trong phòng suite của khách sạn Lowell, cẩn thận vượt thẳng tờ báo *New York Post* buổi sáng hôm đó. Điện thoại kẹp giữa vai và tai; gật đầu và thỉnh thoảng nói “Uh huh,” cô kẹp tờ báo lên một chồng lớn những bài báo được xếp ở góc phòng khách.

Cô đang nói chuyện điện thoại với Wendy Piccolo. Tại một trong những nút thắt kỳ quặc của cuộc đời, Janey và Wendy đã trở thành bạn bè trên điện thoại, nói chuyện với nhau có khi hai lần một ngày, chuyện vãn hàng giờ cho đến khi Wendy phải đi tới rạp, nơi cô đang diễn vài *Blanche Dubois* trong vở *A Streetcar Named Desire*.

Tình bạn không thể xảy ra này đã bắt đầu gần hai tuần trước, vào cái ngày tờ *Post* giật tít, “Gái điểm nhà văn” trên một bức ảnh chụp Janey lấy từ catalog của Victoria's Secret. Đó là thời điểm trong năm khi ta có cảm giác như mùa đông sẽ không bao giờ chấm dứt, và rằng mùa đông, mùa đông năm 2001, đặc biệt nhiều tuyết rơi. Hàng đông tuyết bắn trên đường phố, và những vũng nước nhỏ trên chỗ qua đường. Chân ta lúc nào cũng ướt sũng và mọi người dường như đều cau có.

Sự thật là, tình bạn bắt đầu bởi Wendy thì chán, còn Janey thì không thể ra khỏi căn phòng suite.

Và vì vậy, gần hai tuần trước, lúc ba giờ chiều cái ngày có tít “GÁI ĐIỂM NHÀ VĂN”, điện thoại của cô đổ chuông. Vào ngày đầu tiên Janey quay về từ Paris, điện thoại đổ chuông không ngừng do các nhà báo gọi tới, và Janey đã bị cấm không được trả lời. Nhưng khách sạn phục vụ nhu cầu đặc biệt của các người nổi tiếng, và ngày hôm sau họ đã đổi số. Và rồi điện thoại chẳng còn đổ chuông nữa, trừ Selden, anh gọi khoảng sáu lần để đảm bảo là cô vẫn ở trong căn hộ, và người phụ trách quan hệ công chúng của cô, Jerry Grabaw. Cô này muốn xem thử cô có cần gì không và cứ liên tục trấn an cô rằng mọi thứ cuối cùng rồi sẽ... ổn.

Chà, cô biết điều đó chứ, cô khó chịu nghĩ. Suy cho cùng, chẳng phải toàn bộ chuyện này chỉ là... một... sai lầm.. lớn... đúng sao?

Cô cầm điện thoại lên nghĩ là Selden gọi, nhưng rồi hóa ra là Wendy Piccolo.

“Tôi nói chuyện với Selden được không?” Cái giọng ngọt ngào giả tạo của Wendy hỏi, và Janey nhận ra ngay lập tức.

“Selden ở văn phòng của anh ấy,” Janey nói, như thể bất cứ người thông minh nào cũng phải biết chuyện này. Wendy không khó chịu mà hỏi, “Janey à?”

“Phải,” cô nói cứng đơ, tự hỏi Wendy có thể nghĩ là ai khác được chứ.

“Thực ra thì,” Wendy nói, bằng giọng lộ vẻ tội lỗi, “tôi gọi là để nói chuyện với chị. Tôi tự hỏi chị đang thế nào.”

Janey bám lấy câu này như thể một con chim ó đang đuổi theo một con thỏ trên cánh đồng - cho đến lúc này dường như không ai có vẻ quan tâm cô cảm thấy thế nào; tất cả bọn họ đều bận rộn lo xem vấn đề của cô ảnh hưởng thế nào tới họ. “Thật là một cơn ác mộng toàn tập,” cô kêu lên. “Như thể có hàng trăm thợ ảnh ở bên ngoài và tôi không thể ra khỏi căn hộ... Tôi phát điên lên mất. Và rồi mọi người cứ gọi tới rồi báo chí này nọ... Và điều tồi tệ nhất là,” Janey nói, bước về phía cửa sổ, có lẽ lần thứ mười ba trong ngày hôm đó, lé mắt nhìn qua khung rèm kéo chặt xuống đám thợ ảnh đứng phía bên kia đường, “là không một lời nào trong đó là sự thật. Điều không ai hiểu là tôi thực sự có viết một kịch bản...”

“Dĩ nhiên là chị có,” Wendy nói, giọng cô run lên vì tức giận. Suy cho cùng, sự thật không phải là chuyện quan trọng, mà là sự công bằng về mặt đạo đức của tình huống mới là thứ quan trọng, cô nghĩ, và cô nói tiếp: “Dù cho chị không biết, thì cũng không quan trọng. Chính Comstock phạm tội, không phải chị hay là những cô gái khác.”

Ồ đúng rồi. Những cô gái khác. Janey đã gần như quên băng đi về họ. Nhưng họ là ai? Gái gọi, bồi bàn, và diễn viên đang lên. Không ai nghe thấy họ trước kia. Họ không nổi tiếng... và ảnh của họ không xuất hiện trên trang bìa tờ *New York Post* hết ngày này sang ngày nọ. “Vấn đề là không một ai trong số họ viết kịch bản cả,” Janey nói. “Vì vậy báo chí mới kéo tôi vào...”

“Bởi vì chị xinh đẹp và nổi tiếng,” Wendy giải thích. “Thành thật mà nói, Janey ạ, không có chị, họ sẽ chẳng có chuyện gì cả.”

Cô ấy nói quá đúng, Janey nghĩ, và nói với cô như vậy...

Và rồi, trước sự ngạc nhiên của cô, chiều hôm sau Wendy lại gọi. Cô đã nói chuyện với các diễn viên khác trong vở *Streetcar*, cô nói, và tất cả họ đều quyết định Janey là nhân vật cực kỳ bị kịch, giống hệt như Hester Prynne trong *The Scarlet Letter*. Janey chưa đọc cuốn sách, nhưng cô đã xem bộ phim có Demi Moore đóng, và cô phải thú nhận là quả đúng thế thật. Rồi Wendy bảo ai đó gợi ý tất cả nên mặc áo phong có dòng chữ “Gái Điểm Nhà Văn” để thể hiện sự cảm thông. Janey cười một cách khó chịu trước ý tưởng đó, nhưng cô thích việc mọi người nghĩ đến cô. Và cô thậm chí thích cái kiểu Wendy nói từ *Streetcar*, như thể Janey cũng là người ở trong cái rạp hát đó.

Và giờ đây, Janey ngồi trên tay chiếc ghế sofa in hoa, buồn chán lắc chân. Trong tình bạn phụ nữ truyền thống này, cô và Wendy gần như ngày nào cũng nói chuyện y hệt như ngày nào.

“Chỉ là phải ở đây suốt cả ngày nó chán kinh khủng ấy,” Janey rên rỉ.

“Tớ biết, Janey ạ,” Wendy nói, vẻ thông cảm. “Nhưng tớ phải nói với cậu: Một ngày nào đó cậu sẽ phải ra khỏi căn phòng suite đó...”

“Ồ, nhưng tớ không thể,” Janey thở dài khó chịu. “Selden sẽ giết tớ. Anh ấy thậm chí không cho tớ lại gần cửa sổ nữa.”

“*Selden* sẽ làm gì chứ?” Wendy hỏi, đến lần thứ mười lăm. “Ly dị cậu? Nếu anh ấy định làm thế thì có lẽ anh ấy đã làm rồi...”

“Tớ nghĩ là cậu nói đúng,” Janey thở dài.

“Mà sao cậu lại không nên ra ngoài chứ? Wendy quyết nói. Cả cô cũng bắt đầu chán cái cuộc nói chuyện cũ mèm này - cô ta muốn có chuyện gì đó xảy ra để ít nhất Janey có gì đó mới

và kể cho cô nghe, để cô có thể kể lại với cả đoàn diễn viên vở *Streetcar* - đó là chưa kể tới tất cả đám bạn bè khác của cô ta.

“Có lẽ chúng ta nên đi ra ngoài - cùng nhau,” Janey nói, thở ra một tiếng lớn, như thể đó thực sự không phải là chuyện cô nghĩ mình có thể làm được. Cô cũng quý quyết không kém - cô biết nếu mình được nhìn thấy đi với Wendy Piccolo, cô này thì rõ là được báo chí “sủng ái”, thì nó sẽ giúp vị thế xã hội đang bị lung lay của cô được cải thiện rất nhiều...

“Ồ, mình sẽ đi. Rất sớm thôi,” Wendy hứa hẹn, không hề có ý định thực hiện chuyện này - hay ít nhất là trong tương lai gần thì không. Nói chuyện điện thoại với “Gái điểm nhà văn (cô và tất cả bạn bè của mình nói vậy về Janey sau lưng cô ấy) là một chuyện, nhưng bị bắt gặp đi ra ngoài với cô ta? Cô không ngu đến thế, với cả, đại diện của cô sẽ giết cô...”

Nhưng cô không muốn sỉ nhục Janey (thực ra thì là chưa muốn, ai đó có lẽ sẽ làm một bộ phim từ cuộc đời Janey, và Wendy đã muốn định sẽ đóng vai đó), cô nói thêm, “Cậu biết là tớ thực sự muốn, nhưng tớ không thể - ít nhất là sáu tuần nữa, cho đến khi tớ xong vở kịch...”

“Tớ nên đến xem cậu diễn,” Janey nói.

“Ồ đến đi!” Wendy nói. “Cậu với Selden nên đến.”

“Giá như tớ có thể khiến người ta hiểu là tớ thực sự có viết một kịch bản...,” Janey kêu lên, quay lại chủ đề yêu thích của mình.

Và rồi, như cô vẫn nói khi chủ đề về cái kịch bản bí ẩn được nhắc tới, Wendy nói giọng nài nỉ, “Janey, sao cậu không đi mà lấy nó đi?”

“Nhưng tớ không đi được,” Janey nói. “Tớ bảo cậu rồi, nó ở trong căn hộ cũ của tớ mà tớ thì không thể ra khỏi khách sạn...”

“Nhưng cậu có thể đưa chìa khóa cho tớ,” Wendy nói, “và tớ có thể đi lấy hộ cậu...”

“Cậu sẽ chả tìm được nó,” Janey thở dài đánh sượt. “Chỗ đó bừa bộn khủng khiếp - tớ đã cho một ở thuê, cậu biết đấy, tay cưỡi ngựa polo Zizi, và anh ta sống như lợn... Tớ thậm chí không chắc là mình có tìm nổi không, hay nó có ở đó không. Tớ sợ nhất là có khi tớ bỏ nó ở căn nhà mà tớ thuê ở Hampton hai năm trước...”

“Ồ, tớ hiểu,” Wendy nói, “nhưng dù vậy...”

“Và tớ chưa bao giờ nộp nó,” Janey buồn bã nói. “Vì vậy không có ngày trên đó. Không có gì có thể ngăn người khác nghĩ rằng tớ viết sau khi... sau khi tớ bị buộc tội.” Và dĩ nhiên còn có cả những lý do khác nữa, cô nghĩ...

“Tớ nghĩ là có cây,” Wendy nói, giọng bắt đầu có hơi hướm khó chịu.

Tuy vậy giây phút đó trôi qua và hai phụ nữ gác máy hứa hẹn sẽ nói chuyện sau.

Janey đá vào chân chiếc bàn cà phê. Có khi, cô nghĩ, cô nên đưa chìa khóa căn hộ cho Wendy để cô đi tìm kịch bản. Dĩ nhiên là chả có kịch bản gì, chỉ có ba mươi trang, nhưng việc cô cử Wendy đi tìm nó sẽ thay đổi hiện thực là thực ra có một cái kịch bản thật. Cô có thể tưởng tượng Wendy bào chữa cho cô trước toàn bộ diễn viên vở *Streetcar*. “Cô ấy cử tôi đi tìm,” Wendy sẽ nói, “và nếu không có kịch bản thì sao cô ấy lại làm thế chứ?”

Nhưng cử Wendy đến căn hộ cô thì quá mạo hiểm, Janey quyết định. Nếu cô ta tình cờ tìm ra

được tập kịch bản... *Không*, cô quyết định. Những ngày này cô phải tuyệt đối cẩn thận... Cô đứng dậy và lại bước ra chỗ cửa sổ, cẩn thận hé mắt nhìn qua tấm rèm. Giờ chỉ còn có ba thợ ảnh, đứng dậm chân dưới trời lạnh. Trông họ như căn bã của đám paparazzi; loại con trai ta sẽ không bao giờ nói chuyện khi còn học trung học. Ngày qua ngày thì con số giảm đi ba đến bốn người. Và cảnh này khác xa với cái ngày cô mới quay về, và bước vào và thấy ít nhất năm mươi lăm thợ ảnh đứng bên kia đường. Mọi thứ hỗn loạn đến mức cuối cùng cảnh sát phải dựng rào chắn lên, nhưng đó chưa là gì so với cảnh tượng ở sân bay.

Cô không hề biết là chuyện lớn đến vậy cho đến khi cô đi qua hải quan và qua cánh cửa quay đến lối đi dẫn ra chỗ bắt taxi. Ô, cô biết là mình gặp “rắc rối” và rằng Selden giận điên lên với cô, và có thể giận đến mức đe dọa sẽ ly dị cô. Nhưng cô khá tin chắc là mình có thể thuyết phục được anh - nếu cô muốn làm vậy.

Vì vậy khi cô nhìn thấy lối đi đầy những thợ ảnh thay vì những tài xế limousine như thông thường, cô vẫn không nhận ra là họ đến đó là vì cô. Và rồi một người trong bọn họ hét lên, “Cô ta đây rồi!” Và đúng là cô đang đi ra, đẩy chiếc xe hành lý chất đầy những chiếc vali Louis Vuitton, và cô thậm chí không kịp đeo kính lên...

Và rồi tất cả đều hét gọi tên cô và những câu như, *Khoản tiền lớn nhất mà cô từng được nhận để làm tình là bao nhiêu?* Có rất nhiều phóng viên và đèn camera của họ làm cô chói lóa cả mắt... Lẽ tự nhiên, chuyện này rất đáng sợ, nhưng cũng có cả chút gì đó hay ho nữa, và cô nhớ mình đã nghĩ Công chúa Di có lẽ đã cảm thấy đúng như thế này... Và khi tất cả vây quanh cô - trước mặt cô và trước chiếc xe đẩy - và cuối cùng cô không thể di chuyển được cô đưa tay lên che mắt và mở miệng ra hét...

Và rồi cánh tay một người đàn ông xuất hiện từ tay một chiếc áo vest và túm lấy tay cô, kéo cô đi. Và một người khác đẩy chiếc xe hành lý của cô như chiếc máy cắt cỏ qua đám thợ ảnh. Và đột nhiên họ ra tới ngoài lề đường và rồi có năm cảnh sát đứng bên ngoài và người đàn ông mặc vest đẩy cô vào một chiếc limousine đen dài có cửa kính màu. Người đó theo cô vào trong xe và đóng sầm cửa lại sau mình, trong khi thợ ảnh vây quanh xe, vẫn la hét và chụp ảnh. Người kia - người này già hơn và quyến rũ hơn theo kiểu một người nhảm chán, thậm trọng là dấu hiệu của những người không có trí tưởng tượng - nhào tới vách ngăn. “Đi, Chester, đi!” anh hét lên với tài xế.

“Còn hành lý thì sao ạ?”

“Ronald sẽ lo chuyện đó. Ra khỏi đây ngay trước khi họ phá vỡ cửa kính...”

Chiếc xe lao vút đi và Janey ngã ngửa ra ghế. Và rồi một khoảng im lặng. Người kia quay sang cô và chìa tay ra. “Tôi là Jerry Grabaw,” anh ta nói bằng giọng có âm Brooklyn. “Chồng cô thuê tôi. Tôi là người phụ trách PR mới của cô.” Miệng anh ta kéo ra thành một nụ cười châm biếm. “Xin chúc mừng,” anh ta nói thêm. “Giờ cô thực sự nổi tiếng rồi.”

Janey chỉ nhìn anh ta choáng váng.

Janey lại lén nhìn qua rèm. Trong năm phút vừa rồi, một tay thợ ảnh đã bỏ đi - nhưng có lẽ chỉ là đi tìm cái gì đó để ăn. Chà, giờ thì quả thực là cô nổi tiếng rồi, Janey nghĩ, thả rèm rơi xuống khi liếc đồng báo nằm ở góc phòng, mà không hề nhờ vào Jerry Grabaw.

Cô biết Selden trả cho Jerry Grabaw rất nhiều tiền. Nhưng cho đến lúc này, anh ta không hề coi “những giả thuyết” của cô là nghiêm túc - chẳng hạn như việc George Paxton chính là người chịu trách nhiệm trong việc hạ bệ cô. “Ý tưởng hay đấy,” Jerry trợn tru nói, “nhưng căn cứ vào những chuyện xảy ra, tôi nghĩ chúng ta nên trách Comstock Dibbles.”

“George là một bạn của anh, Janey,” Selden giận điên lên, như thể nhắc cô nhớ tới cái sự thật rõ ràng này. “Sao George lại làm một việc...”

Cô định mở miệng nói, nhưng vẻ mặt Selden khiến cô nghĩ là thôi. Trên hết, chẳng phải hay ho gì nếu Selden biết cô đã làm sau lưng anh ngay từ đầu khi tìm George giúp đỡ... hay cô đã đến gặp anh ta nhờ xin tiền... Và cô chắc chắn không muốn anh ngờ là cô đã đi xa đến mức...

Quay đi khỏi cửa sổ, và không nghĩ ra cách gì khác để tiêu khiển, cô ngồi xuống sofa và nhặt một tạp chí thời trang lên. Cô đọc tờ báo này ít nhất là ba lần rồi. Cô chán đến mức đọc cả mục quảng cáo. Cô kinh tởm ném tờ tạp chí xuống lại bàn cà phê, tự hỏi làm gì cho hết thời gian khi Selden về nhà vào lúc sáu giờ. Cô sẽ gọi Jerry bảo anh ta mua cho cô ít tạp chí mới; thậm chí có thể bảo anh ta mua sách. Nhưng cô bị xao nhãng quá không đọc được bất cứ thứ gì đòi hỏi nhiều sự tập trung như sách vở... và cô chán ngấy tivi rồi.

Ôi! Cô bức bối nghĩ. Cô chán đến chết *tất cả mọi thứ*...

Cô đứng dậy và bắt đầu đi qua phòng khách. Cô muốn trốn đi - tới châu Âu hay trại ngựa ở Montana - nhưng Selden bảo là không được. Dù có gặp rắc rối, anh vẫn phải đến văn phòng mỗi ngày, và anh không tin tưởng để cô ở một mình. Cô sẽ còn bị mắc kẹt trong cái phòng suite này bao lâu nữa đây? Cô tự hỏi. Thêm hai tuần nữa? Một tháng? Sáu tháng...?

Lại liếc nhìn qua rèm, cô nghĩ: Sao cô không nên ra ngoài nhỉ? Đám thợ ảnh đã bỏ đi gần hết... Và Wendy nói đúng - sớm hay muộn thì cô cũng phải ra khỏi đây. Sao lại không phải là hôm nay?

Nhưng đi đâu - và với ai? Cô liếc nhìn đồng hồ - giờ mới là trưa. Thông thường vào giờ này cô chuẩn bị ra ngoài ăn trưa ở Dingo's... và đột nhiên cô nhận ra chính xác mình nên làm gì.

Cô quyết định, Dingo's là lựa chọn hoàn hảo: Sẽ có những người đủ quan trọng ở đó - đủ để việc cô xuất hiện gây ra hiệu ứng, nhưng không nhiều đến mức có vẻ như cô đang cố tuyên bố gì đó. Dĩ nhiên là cũng khá mạo hiểm. Nếu họ từ chối không cho cô ngồi ở bàn quen thuộc thì sao... Nếu thậm chí họ còn không cho cô vào trong. Nhưng họ sẽ phải cho - và Wesley thích cô cơ mà. Tại sao, thực tế cô đã tạo nên cái nơi đó...

Nhưng cô có thể đi với ai đây? Cô tự hỏi, cắn đầu ngón tay trở.

Chỉ có một người duy nhất - em gái cô. Patty sẽ không muốn đi, nhưng Janey sẽ buộc được nó đi.

Nhưng còn có một câu hỏi quan trọng hơn làm cô lo lắng, đó là: Phải mặc gì đây?

Cô phải trông hoàn hảo khi tái xuất hiện ở xã hội, cô nghĩ, vội chạy tới tủ quần áo. Có bộ vest vải tuyết đỏ Luca Luca cổ lông tuyết đẹp... Cô có thể mặc bộ đó với vòng ngọc trai đen. Và với chiếc nhẫn đính hôn có viên kim cương sau cara và chiếc nhẫn cưới kim cương Tiffany sáng chói trên ngón tay trái của cô, trông cô sẽ hoàn toàn trái ngược với ý tưởng về một ả điếm của bất kỳ ai...

Không, *màu trắng*! cô đột nhiên nghĩ. Cô phải mặc màu trắng. Màu trắng là màu của sự thuần khiết. Nó gợi đến sự ngây thơ và đức hạnh... Nhưng hầu hết quần áo màu trắng của cô là đồ mùa hè - trừ cái váy vintage Kors mà cô mặc đến bữa tối ở Connecticut... Cô há hốc mồm trước sự táo bạo của mình - cô có dám mặc bộ đó không? Cô sẽ mặc, cô nghĩ đầy hứng khởi, vội lại gần tủ áo để lấy chiếc váy. Nó sẽ khiến gây choáng váng, thậm chí là táo bạo; nó sẽ cho tất cả thấy là cô không thèm quan tâm bọn họ nghĩ gì về cô. Và cô có một chiếc áo len màu trắng khoác ngoài. Và cô sẽ choàng một chiếc khăn pashmina màu trắng và đeo kính mắt đen...

Cô vào phòng tắm và bắt đầu chuẩn bị trang điểm. Cô đã không trang điểm lâu nay, người phục vụ đã bỏ bộ đồ trang điểm của cô lên tận ngăn trên cùng của tủ thuốc. Cô vớ lấy và khi làm vậy thì thối son Pussy Pink cuối cùng của cô rơi xuống. Cái nắp màu hồng của nó vỡ và long ra, còn cô hoảng sợ kêu lên.

Thế có nghĩa là gì? Cô tự hỏi, buồn bã nhặt cái mảnh vỡ và cầm lên. Thối son đã hỏng - cô không thể cho nó vào ví nếu không có nắp, bởi nó sẽ chảy ra và làm bẩn mọi thứ khác trong túi. Nhưng có lẽ, cô nghĩ, chạm vào những mảnh vỡ và rồi thả chúng vào túi rác, suy cho cùng nó cũng chả phải là điềm xấu gì. Có lẽ nó chỉ là dấu hiệu cho thấy cuộc đời cũ của cô đã chấm dứt, và kiểu gì đó, một cuộc đời mới tốt hơn đã bắt đầu.

Selden Rose ngồi ở bàn, nhìn chăm chăm vào hợp đồng trước mặt anh.

Anh đã làm việc để giành được hợp đồng này trong nhiều tháng nay - nó thuê một nhà viết kịch bản nổi tiếng viết một xêri về một gia đình cai quản một sông bài ngầm ở trong hầm một ngôi nhà lớn trên Upper East Side - và mặc dù nhà văn chưa chính thức viết một từ nào, chung quanh dự án đã có những tín hiệu tốt. Giờ hợp đồng này gần như đã xong xuôi, anh định mời Wendy Piccolo đóng vai cô con gái hoang dại, xinh đẹp chưa bao giờ kết hôn. Nhưng như mọi khi vào những ngày này, anh thấy mình không thể tập trung nổi vào những từ ngay trước mắt mình. Việc anh phải đọc một hợp đồng về kịch bản liên tục khiến anh nhớ đến tình huống của Janey. Thở dài, anh đẩy hợp đồng qua một bên, và rồi đứng dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ xuống trung tâm thành phố. Lại một ngày âm u, và anh không thể nhìn ra được viền ngoài của hai tòa tháp đôi...

Anh nhìn đồng hồ - mười một giờ rưỡi. Sáng nay anh chưa làm được việc gì, và giờ anh phải đi ăn trưa riêng với Victor Matrick ở phòng ăn dành cho các vị giám đốc. Anh ước gì có thể hủy bữa trưa - thật ra anh sẽ trả bất cứ thứ gì để có thể thoát khỏi nó - nhưng dĩ nhiên chuyện đó là bất khả. Thư ký của Victor đã gọi thư ký của anh một tuần trước để sắp đặt bữa trưa, và rồi cô ta lại gọi vào sáng nay để xác nhận.

Từ lúc đến công ty này anh mới chỉ ăn hai bữa trưa riêng với Victor: Một là khi Victor nghĩ đến chuyện cho anh làm CEO của MovieTime, và một bữa nữa hai tuần sau khi anh nhận công việc đó. Nhưng anh không hề ngạc nhiên khi Victor muốn ăn trưa với anh. Không hẳn. Thực ra là anh đã nghĩ sớm muộn cũng phải thế, khi mà những thông tin không mong muốn mà Splat Verner đã nhận được gần đây.

Anh không biết Victor sẽ nói gì, nhưng anh hình dung sẽ chẳng dễ chịu gì.

Anh đã lo lắng chuyện này suốt cả buổi sáng, xem xét mọi khía cạnh mà Ông Già có thể đứng, nhưng cuối cùng đi đến kết luận là - thêm một lần nữa - anh không biết phải làm gì. Đó chính là điều anh bảo với mẹ khi bà gọi hằng ngày vào lúc năm giờ chiều - chỉ để xem có chuyện gì xấu “sắp xảy ra” để bà chuẩn bị tinh thần trước.

Mười hai giờ kém mười, anh vào thang máy lên tầng bốn mươi hai, rồi bước đi trên hàng lang tới thang máy riêng là phương tiện duy nhất để lên tầng bốn mươi ba và phòng riêng của Victor. Thang máy có điện đàm thay vì nút Up như lệ thường, và anh nhấn cái nút nhỏ màu bạc ở cuối cùng.

“Vâng?” một trong ba thư ký của Victor hỏi.

“Tôi là Selden Rose. Ăn trưa với Victor...?”

“Dĩ nhiên rồi thưa ông Selden,” một phụ nữ vui vẻ nói. “Xin mời lên.”

Cửa thang máy mở ra và anh bước vào.

Ba giây sau, anh lên đến tầng bốn mươi ba. Một thư ký đang đứng đợi chào anh cạnh thang máy.

“Xin chào, Selden,” cô nói vẻ dễ chịu. “Ngài Matrick vừa mới nói chuyện điện thoại xong; ông ấy sẽ vào trong năm phút nữa. Trong lúc đó, tôi sẽ đưa anh tới phòng ăn.”

Họ bước đi trên một hành lang dài hẹp sơn màu xanh và có treo những bức tranh có khung mạ vàng. Hai bên có vài cánh cửa, sơn màu xanh sậm hơn. Ở giữa hành lang, cô thư ký dừng lại và mở một cánh cửa, giữ nó mở khi cô bước qua một bên để anh đi vào.

“Tôi hy vọng anh sẽ có một bữa trưa ngon miệng,” cô nói; và rồi nói thêm, “Ồ, suýt nữa tôi quên,” và đưa cho anh một tấm bìa trắng. “Thực đơn của anh,” cô gật đầu.

“Cám ơn cô,” anh nói. Anh bước vào phòng và nhìn tờ thực đơn. “Rau diếp với cà chua California với sốt pho mát xanh Maytag,” nó viết, “ăn kèm với... cá bơn tươi rán chảo với măng tây và khoai tây tươi.. ăn kèm với... bánh brownie hạt dẻ có rưới kem vanilla.”

Nghe có vẻ ngon, Selden nghiêm nghị nghĩ. Và lơ đãng gấp tờ thực đơn lại nhét vào túi, anh đưa mắt nhìn quanh.

Ở cuối bàn ăn đặt một một hình; ngay phía bên phải cũng đặt một màn hình lớn. Selden ngồi xuống trước màn hình bên phải.

Anh nhìn lên màn hình và thở dài.

Như thể có phép màu, màn hình bật lên và một chương trình xuất hiện với một gã trung niên nhìn không dễ chịu lắm. Đó là chương trình *The Jerry Springer Show*, và Selden lại thở dài. Ông già khét tiếng là hay chọn một giám đốc rồi cho họ xem chương trình này, sau đó sẽ giảng giải về sự quan trọng của nó trong văn hóa Mỹ. Có vẻ như hôm nay anh sẽ là nạn nhân, và mặc dù anh rất ghét chương trình này, anh bắt đầu xem, biết rằng sau đó sẽ có màn hỏi đáp.

Cửa mở ra và Victor Matrick bước vào phòng.

Selden đứng dậy.

Victor Matrick là một người cỡ tầm trung; mặc dù đã già, có người bảo trên tám mươi, trông ông rất khỏe mặt, mái tóc trắng dày và hai má hồng hào khỏe mạnh. Ông ta nổi tiếng là nồng nhiệt - hoặc có thể vậy - và bước vào phòng hơi khom người xuống để hai người đàn ông cao ráo có thể học cách không đập đầu vào nhau, ông vỗ lên lưng Selden và rồi bắt cả hai tay Selden.

“Selden,” ông nói, gật đầu. “Selden Rose. “Anh nhận lời mời ăn trưa với tôi thật vui quá,” như thế, Selden chưa chắc nghĩ, anh có lựa chọn vậy. “Mình ngồi xuống nhé?” ông hỏi, ngồi xuống đầu bàn. “Món đầu tiên sẽ đến trong một phút nữa. Nhân viên phục vụ khá là chuẩn về mặt thời gian...”

“Đương nhiên rồi,” Selden lẩm bẩm, ngồi xuống sau ông ta.

Victor Matrick mở chiếc khăn ăn bằng vải lanh đặt ở giữa đĩa. “Vậy anh nghĩ gì về chương trình?” ông hỏi, hất đầu về phía màn hình.

“Chà. Tôi...”

“Tôi tin chắc, như hầu hết mọi người, anh thấy nó khá khủng khiếp,” Victor Matrick nói, ném cho Selden một nụ cười để lộ hàm răng đều trắng bóng hoàn hảo - dĩ nhiên là toàn răng giả. “Bản thân tôi cũng thường thấy vậy, nên tôi hiểu...”

“Nhưng rồi,” ông tiếp tục, “tôi thực sự bắt đầu nghĩ về nó,” ông nói, gật cái đầu lớn bạc phơ. “Tôi luôn thích bỏ ra thời gian nghĩ đến bất cứ thứ gì làm tôi thấy khó chịu. Bởi nếu ta tìm được lý do vì sao nó làm ta khó chịu, ta có nhiều khả năng khám phá ra một thứ khá tuyệt vời. Và rồi tôi đi đến kết luận.” Victor tì khuỷu tay lên bàn và chỉ lên trần nhà bằng hai ngón trỏ. “Anh có muốn biết nó là gì không?”

Tôi có lựa chọn nào khác ư? Selden chưa chát nghĩ; nhưng, theo lẽ tự nhiên, tất cả những gì anh làm là gật đầu hào hứng.

“Đó là ô trọc,” Victor nói.

“Ô trọc ư thưa ngài?” Selden hỏi.

“Ô trọc,” Victor gật đầu. “Đó là hình thức cơ bản nhất của giải trí, và nó đã có cả triệu năm rồi - có lẽ từ con người lần đầu tiên nảy ra ý tưởng giải trí cho mình. Hãy nhìn đám khán giả đó, Selden,” Victor nói, khiến Selden nhìn lại màn hình. “Nó chả khác gì bốn trăm năm trước, khi những người nông dân ngồi trên ghế đẩu và ném cà chua vào người diễn trên sàn diễn, ngay trước Cách mạng Pháp...”

“Tôi nghĩ, thưa ngài Matrick,” Selden mạo hiểm, “rằng Cách mạng Pháp diễn ra khoảng hai trăm năm...”

“Tôi chả bao giờ giỏi lịch sử lắm, Selden ạ,” Victor Matrick nói. “Hầu hết đàn ông hiện đại đều không giỏi - nhưng nó cũng chả khác biệt gì. Hãy nhìn những vị khác đó đi, Selden,” ông ra lệnh. “Những tên dở người, một sách, nông dân... xã hội lúc nào cũng thấy bọn chúng có ích, và chúng đã luôn là một phần của xã hội. Hãy nhìn những khuôn mặt đó,” Victor giục anh. “Anh có thấy chút trí tuệ nào đó ở... có chút dấu hiệu nào thể hiện sự hiểu biết rộng lớn hơn những giá trị đạo đức?”

Selden phải đồng ý là nói chung anh không thấy gì cả.

“Và chuyện đó không sao cả,” Victor Matrick nói, vỗ vai Selden khuyến khích. “Chúa tào nên đủ loại con người khác nhau, và chúng ta không ở trong vị thế để mà phán xét họ.” Và rồi, ngay khi Selden bắt đầu hy vọng anh sẽ thoát được với cái thứ khó chịu là một bài giảng về *The Jerry Springer Show*, thì đột nhiên Victor trở nên nghiêm nghị.

Ông ngả người ra ghế và khoanh tay lại. Giờ nó đến rồi đây, Selden nghĩ; Victor sẽ đề cập đến hiệu quả làm việc gần đây của anh... Nhưng thay vào đó, Victor dường như vẫn ám ảnh với *Jerry Springer*. “Anh có biết sự khác biệt giữa những người ở đó trên màn hình với những người như chúng ta ở đây chuẩn bị ăn một bữa trưa ngon lành tại phòng ăn riêng dành cho giám đốc tại Splat Verner không?”

Selden có cảm giác là anh không nên trả lời câu hỏi này, vì vậy anh ngập ngừng “Uhhhh....”

“Sự khác biệt,” Victor tuyên bố, “không phải ở chỗ chúng ta giỏi hơn họ, mà là họ không ngăn được chính mình... còn... chúng ta thì có thể. Họ không có trí tuệ để hiểu rõ sự đòi hỏi hơn... nhưng... chúng ta thì có. Và vì vậy, việc đem lại một hình thức giải trí cơ bản cho công chúng với họ là một việc hoàn toàn chấp nhận được... còn đối với chúng ta, những người làm việc ở

đây trong công ty này và đại diện Splatsh Verner thì không thể.” Ông dừng lại, và nói thêm, “tôi nghĩ là anh hiểu chính xác tôi đang nói gì?”

Selden nuốt khan. “Vâng thưa ngài Matrick tôi có.”

Mặc dù vậy, anh nghĩ, anh có hiểu gì đâu. Chả hiểu gì cả.

“Tôi nghĩ anh sẽ hiểu,” Victor nói. Cửa mở ra, và gã trẻ mặc đồng phục bước vào, mang theo món salad.

“A, Michael,” Victor nói. “Thật đúng lúc.”

Bồi bàn, Michael, đặt món salad trước mặt họ. Selden tuyệt vọng nhìn anh ta. Không có cách nào anh có thể ăn hết chỗ thức ăn đó - anh sẽ không ăn hết một nửa... Anh cầm khăn ăn lên. “Nhưng họ có hạnh phúc không, Victor?” anh hỏi, cảm thấy cần phải nói gì đó.

“Gì cơ?” Victor hỏi, nhìn anh. “Ai cơ?”

Giờ thì anh toi rồi, Selden nghĩ. “Những người đó,” anh nói. “Những người trên *The Jerry Springer Show* ấy.”

“Ồ Selden,” Victor nói. Ông thở dài khó hiểu, và rồi hoàn toàn bất ngờ, anh ném cho Selden một cái nhìn buồn rầu vô hạn đến mức Selden cảm thấy bụng mình quặn lên dữ dội. “Anh nghĩ sao?” ông hỏi.

Selden không nói gì, nhìn Victor há miệng to ra, nhét một nĩa đầy rau diếp vào mồm và bắt đầu vừa nhai vừa nhìn Selden. Selden cố ăn gì đó, nhưng anh có một cảm giác khó chịu là Victor vẫn chưa nói xong với anh.

Và quả đúng vậy.

Victor nuốt, nhấp một ngụm nước, rồi nói, “Anh phải làm gì đó với vợ mình.”

“Vợ tôi ư, thưa ngài?” Selden kêu lên.

“Vợ anh,” Victor gật đầu. Ông nhét thêm rau diếp vào mồm. Selden có thể thấy nước xốt pho mát xanh dính vào lợi ông nơi nó lẫn với nước bọt của Victor. Anh nghĩ mình sẽ nôn mất.

Trong một lúc, không ai nói gì cả. Selden ước gì sàn nhà mở ra và nuốt anh vào, hay tốt hơn là Victor sẽ nuốt anh. Toàn bộ. Như một con sư tử. Hay là như một con cá sấu. Sư tử chỉ xé tay chân nạn nhân. Cá sấu sẽ làm nạn nhân chết xong rồi ăn.

Và rồi Victor lại quay trở lại xem tiếp chương trình, buộc Selden cũng phải làm vậy. Selden nghĩ chuyện này đúng là hình thức tra tấn khủng khiếp nhất. Chẳng lẽ anh đã bị sa sút thẩm hại đến mức giờ đây anh ngồi đó, không đủ can đảm để bảo vệ chính mình hay Janey - vợ anh?

“Thưa ngài,” anh nói, hắng giọng.

“Sao?” Victor hỏi. Mặt ông lộ vẻ tử tế, hình ảnh của một ông già Nôen thời hiện đại.

“Vợ tôi - Janey - khẳng định cô ấy là nạn nhân của tất cả những chuyện này,” Selden ngập ngừng nói. Và cô đã khẳng định vậy, anh nghĩ, mặc dầu đó là sự thật hay là một nỗ lực tính toán để thay đổi hiện thực hay là một cơ chế bảo vệ bản năng, anh hoàn toàn không biết. “Cô ấy bảo mình thực sự có viết một kịch bản...”

“Nếu cô ấy nói sự thật, và cô ấy vô tội,” Victor hỏi, nói thẳng vào vấn đề, “vậy thì kịch bản đó đâu?”

Selden không thể trả lời câu hỏi đó.

“Anh thấy đấy, Selden,” Victor nói tiếp, “vấn đề rất đơn giản. Nếu anh không xử lý được một phụ nữ như Janey Wilcox...” Và nhìn mặt Selden, ông giơ tay lên để bảo anh đợi cho đến khi ông nói xong. “Đó không phải là một lời phê phán,” ông nói cộc lốc. “Bởi vì sự thật là, Splat Verner cũng không xử lý được cô ấy.” Ông dừng lại. “Lựa chọn sai lầm, Selden ạ,” Victor nói. “Anh sẽ phải loại bỏ cô ấy.”

Selden không nói gì. Miệng anh khô khốc và anh đưa cốc nước lên môi. Victor cầm đĩa lên và lại bắt đầu ăn. Nhưng sau một lúc, ông đặt đĩa xuống và lau miệng. Và rồi như thể ông trao cho Selden một món quà Giáng sinh, ông nói, “Theo lẽ thông thường, tôi sẽ cho anh hai tuần để quyết định,” và mỉm cười.

Và vào giây phút đó, cuối cùng Selden hiểu ra Victor đang nói gì:

Anh sẽ phải chọn giữa vợ anh và công việc của anh.

Tình huống của Janey Wilcox không là gì, dĩ nhiên, ngoại trừ một câu chuyện nhỏ trong huyền thoại bất tận ở một thành phố, kể về những tham vọng và nỗ lực, của phấn đấu và cư xử, của chiến thắng và thất bại luôn khiến nó tuyệt vời và khó chịu cùng một thời điểm, khiến New York là thành phố lý thú nhất trên thế giới, nhưng đồng thời cũng là thành phố buồn thảm nhất. Và vì vậy, bước vào nhà hàng Dingo’s lúc một rưỡi trưa hôm đó, Janey đột nhiên có cảm giác dễ chịu là không có gì thay đổi cả, rằng mọi thứ vẫn như cũ, rằng có lẽ vụ scandal đã không hề xảy ra.

Ở cửa vào vẫn đông đúc như lệ thường: Những lời chào hỏi nồng nhiệt khi nhận ra nhau của những người vừa mới gặp nhau đêm hôm trước, những ánh mắt không mấy kín đáo lướt nhìn quanh đám đông, hay thậm chí một đôi đã đọc được về nhà hàng trên *Zagat’s* và nghĩ mình đã vô tình sa vào địa ngục. Đeo kính đen và khăn pashmina quanh mái tóc vàng óng ả nổi tiếng, Janey chỉ khiến vài người nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, làm cô nghĩ mình thật đúng đắn khi đến đây.

Em gái cô, ngược lại, đã phải mất một lúc mới thuyết phục được. Patty không nghĩ đó là ý tưởng hay, và đã bảo cô như vậy - và Janey đã buộc phải phải dọa là sẽ tự tử nếu không được ra khỏi phòng. Theo lẽ tự nhiên, Patty chẳng tin cô, nhưng cô bảo nếu Janey quần bách đến thế...

“Thật thảm hại,” Patty nói, ra khỏi đám đông.

“Vui mà,” Janey nói khẳng định. “Ở Dingo’s lúc nào cũng vui.”

Họ cởi áo khoác khi Janey nhìn qua tấm gương chia hai phòng ăn. Phòng trước mới là chỗ để ngồi, và được phân cách với phòng ăn thứ hai bởi một quầy bar. Phòng trước chỉ dành riêng cho tầng lớp đỉnh cao của xã hội New York: các ngôi sao đến chơi, những người giao tế, những ông trùm truyền thông và kinh doanh, các biên tập tạp chí, những người trong giới showbiz, và bất cứ ai tình cờ đang nổi tiếng. Nhưng ngay cả trong cái thiên đường này cũng có một giới nhỏ hơn: một trong ba bộ bàn ở hai bên căn phòng. Những cái bộ bàn bên trái được coi là tốt hơn bộ bên phải, và trong số bộ bàn bên trái, thì bộ ở giữa được coi là có thanh thế nhất. Janey đã ngồi ở bộ đó một vài lần, nhưng thường là cô được dẫn sang bộ bên trái, gần cửa sổ,

nơi cô không coi là bớt của mình, nhưng có nhiều lợi thế hơn: Nó không những cho phép ta nhìn ra ngoài vỉa hè, mà còn là cơ hội để người qua đường cũng như người bên trong nhà hàng nhìn thấy ta.

Hôm nay, cô nhận thấy, khi đưa áo choàng và khăn cho cô gái trông áo, thị trưởng đang ngồi ở bớt giữa với cảnh sát trưởng và Mike Matthews, ông thượng nghị sĩ. Bớt của cô, cô nhìn vẻ sung sướng, trống không, và trí óc cô lập tức đầy những hình ảnh thành công: Cô quen Mike đủ thân để chào hỏi - và không nghi ngờ gì ông ta sẽ giới thiệu cô với ngài thị trưởng, và chẳng phải đó là thứ hay ho để lên mục lá cải ư. Và rồi thật là sung sướng khi thấy bàn cũ của cô, và sẽ vui đến mức nào khi cô kể cho Selden và cái tên Jerry Grabaw khó chịu kia là họ đã sai lầm, rằng cuộc đời cô có thể diễn ra y hệt như trước kia...

Và rồi, Wesley, chủ nhà hàng, đi vội về phía cô.

“Janey!” ông ta nói. Ông khẽ cau mày và xoa hay tay vào nhau - không hẳn là kiểu chào mừng mà cô mong đợi. Nhưng ông ta vẫn hôn lên má cô như lệ thường, và lợi dụng giây phút đó, Janey vui vẻ nói, “Tôi cá là ông ngạc nhiên khi thấy tôi!”

“Thực sự thì đúng thế, cưng ạ,” ông nói, khẽ nhăn mặt. “Tôi ước giá gì cô gọi trước và bảo là sẽ đến. Hôm nay mọi người đặt bàn nhiều kinh khủng...”

“Janey, đi thôi,” Patty thì thầm. “Mai mình sẽ quay lại...”

“Đừng có lố bịch,” Janey nói với một nụ cười gượng ép. Mọi người đã bắt đầu để ý cô có mặt ở đó; có thể thấy điều đó trong không khí. Giờ thì bỏ đi là chuyện không thể rồi - chuyện đó sẽ trông như cô đã cố tình bị coi khinh - và rồi mọi người nghĩ loại bỏ cô là chuyện chấp nhận được, và cô sẽ không được mời đến bất cứ chỗ nào nữa...

Bằng một giọng vui vẻ, cô nói, “Cưng ơi, bàn của tôi trống mà...”

“Đó chính là vấn đề cưng ạ,” Wesley hoảng hốt nói. “Nó được đặt riêng rồi. Nhưng tôi có một bàn đẹp ở phía sau...”

“Janey, đi nào,” Patty thì thầm nài nỉ hơn.

Janey biết chuyện này như là trận đấu cuối cùng, và nếu cô có thành công, thì cô phải vững vàng. “Ở sau không có bàn nào đẹp cả, Wesley. Anh biết điều đó,” cô nói cương quyết.

Wesley ngượng ngập cười, và Janey thở dài nhẹ nhõm bên trong. “Đợi ở đây xem tôi có thể làm gì,” ông ta nói.

Ông ta giả vờ ra hỏi han người phụ tá của mình, một phụ nữ trẻ giả vờ xem xét cuốn sách đặt chỗ. Một lúc sau ông quay lại với hai tờ thực đơn và dẫn họ vào phòng ăn đầu tiên. “Không phải là bàn mọi khi của cô, nhưng tôi nghĩ nó sẽ ổn,” Wesley nói với, Janey nói, một vẻ khúm núm vừa phải.

Khi đứng ở cửa, Janey để ý thấy những cái liếc nhìn từ các thực khách khác. Nhưng giờ đây, khi cô bước vào phòng, cô thấy họ nhìn cô công khai. Về mặt họ, cô để ý, lộ vẻ hào hứng, vui thích, và khinh bỉ - cứ như ở trên sân khấu vậy, cô nghĩ. Nhưng đó chả phải là điều mà mọi người luôn nói về các nhà hàng ở New York ư? Rằng chúng giống như rạp hát? Nếu họ muốn một buổi diễn, thì cô sẽ cho họ một buổi diễn, cô nghĩ. Và khi cô bước đi sau Wesley (cô nghĩ là Patty đang theo sau, nhưng cô không để ý tới em gái vào lúc này), cô nhắc mình có sắc đẹp, và rằng còn có thứ hơn cả sắc đẹp. Có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp trong thành phố, nhưng ít người bắt được sự tập trung của công chúng. Và chẳng phải cô đã luôn biết rằng việc một ngày nào đó cô

sẽ là trung tâm của đám đông là chuyện dĩ nhiên sẽ xảy ra ư?

Wesley, cô thấy, đang dẫn hộ tiến về một cái bàn nhỏ đặt cạnh bớt của cô, và cố đeo lên mặt nụ cười tự nhiên, như thể cô không hề ý thức được sự ồn ào xung quanh mình, Janey đi thẳng tới cái bớt ở giữa nơi ngài thị trưởng và Mike Matthews đang ngồi. Bàn của cô đủ gần với cái bớt để cô đánh hướng đi sang một chút, cô quyết định, và cô sẽ không bỏ qua cơ hội phục hồi danh dự cho mình trước đám đông xấu xa ở Dingo's. Cô đã thấy ngài thị trưởng tò mò liếc nhìn cô một hai lần, và đã thấy Mike liếc nhìn cô kinh ngạc và rồi vội nhìn đi chỗ khác. Khi cô tiến lại cái bớt, cô thấy ba người đàn ông cứng đờ người lại và tiếp tục câu chuyện của họ với một sức mạnh mới, như thể giả vờ rằng họ hoàn toàn không biết cô có mặt ở đó. Nhưng Mike đã rất tử tế với cô ở bữa tiệc của Harold, cô nghĩ, chắc chắn ông ta sẽ không lạnh nhạt với cô.

“Mike!” cô nói. Vẻ mặt cô hoàn hảo: vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Và rồi Mike nói tiếp chuyện của mình, như thể cô không có mặt ở đó.

“Mike,” cô nói, giọng lộ vẻ sốt ruột.

Thị trưởng nhìn lên cô, buộc Mike cũng phải làm thế.

Cô trông chờ là mặt anh ta sẽ lộ vẻ nhận ra cô. Nhưng thay vào đó anh ta cau mày, như thể khó chịu khi bị làm gián đoạn, và bằng một giọng thể hiện anh không hề biết tại sao cô lại nói chuyện với anh, anh hỏi, “Vâng?”

“Mike,” Janey nói, lắc đầu như thể quở mắng anh vì đã không nhớ cô, “Janey đây. Janey Wilcox. Bọn mình gặp nhau vài lần. Ở chỗ của Harold Vane...”

“Ồ phải. Dĩ nhiên rồi,” Mike nói, lạnh nhạt gật đầu. Rồi một sự im lặng khó chịu diễn ra, và cuối cùng, nói một câu chào đúng kiểu New York, “Rất vui gặp lại cô.”

Và rồi quay lại câu chuyện của mình.

“Rất vui được gặp anh,” Janey nói, như thể không có gì bất bình thường.

Patty đã ngồi vào bàn. Cô không tài nào đủ can đảm nhìn Janey. Khi Janey ngồi xuống, Patty dăm dăm nhìn chiếc khăn ăn.

“Vâng,” Janey nói, mở khăn ăn ra vẻ rất điệu dàng và đặt lên đùi. “Có gì mới không?”

“Ôi Janey...,” Patty nói, lắc đầu.

Bồi bàn tiến lại bàn cô.

“Hai người muốn uống gì không?”

“Có,” Janey nói vẻ cương quyết, như thể cô đã rất hào hứng đợi câu hỏi này. “Cho tôi một cuốn vodka với đá có ít nước cốt chanh, còn patty...”

Patty sợ hãi nhìn lên. “Em sẽ uống nước.”

“Đóng chai hay vôi?” bồi bàn hỏi.

“Đóng chai. Có ga,” Janey nói.

“Chà,” cô nói, ngồi ngả người ra ghế. “Được ra khỏi khách sạn quả là thích thật. Mike rất vui khi gặp chị. Em có thấy thế không?” Janey hỏi.

“Không,” Patty khẽ nói.

“Có điều chị bức là họ không cho chị ngồi ở bàn chị hay ngồi,” Janey nói.

“Bàn này được mà,” Patty nói.

“Kính khủng,” Janey nói. “Nó gần như nằm ở giữa phòng...”

Bồi bàn quay lại cầm theo đồ uống của họ. “Anh khỏe không?” Janey hỏi rất dễ chịu.

“Tôi bình thường,” anh ta trả lời.

“Thật là buồn cười khi Wesley không cho tôi ngồi ở bàn tôi vẫn hay ngồi,” Janey nói.

“Tôi nghĩ hôm nay nó được đặt rồi,”

“Ồ, lúc nào nó chả được đặt rồi,” Janey vui vẻ nói, “nhưng thường là cho tôi!”

Bồi bàn gạt đầu, và Patty nói, “Janey, xin chị...”

“Sao, Patty?” Janey hỏi. Trong giọng cô có vẻ thách thức. “Em nghĩ là chị sẽ ngồi đây như một con chuột con nhút nhát... như em ư? Chị không làm gì sai cả, Patty ạ; em cần phải nhớ điều đó...”

“Được rồi. Em hiểu,” Patty lo lắng nhìn quanh phòng.

“Vì Chúa lòng lành,” Janey nói với em gái. “Trong tất cả mọi người thì em phải biết là chị vô tội. Em biết là chị có viết một kịch bản - mùa hè năm đó chị đã kể hết với em...”

“Nhưng thế không có nghĩa là...”

“Và tất cả là lỗi của George Paxton,” Janey nói tiếp, cắt lời Patty. “Anh ta lợi dụng chị. Anh ta có được ý tưởng mua công ty đó là nhờ chị, và rồi anh ta bán đứng chị.” Cô ngồi lại, nhìn Patty tìm sự khẳng định. Sai lầm duy nhất của cô là đi cầu cứu George, cô tức giận nghĩ. Nếu cô không cho anh ta xem lá thư, anh ta sẽ không bao giờ có ý tưởng mua công ty của Comstock. Và chuyện tiền nong sẽ trôi qua không ai để ý, dù cô có không trả lại khoản tiền đó. Cô thật ngu xuẩn khi tin tưởng anh ta, cô nghĩ, liếc vào cái bàn trống phía sau mình. Nếu cô thông minh hơn, cô đã ngồi đó vào lúc này và mọi thứ sẽ ổn...

“Ôi Janey,” Patty thở dài. “Em thậm chí không hiểu chị đang nói chuyện gì. Nhưng dù thế nào, chuyện đó có ý nghĩa gì không?”

“Dĩ nhiên là có chứ,” Janey đập.

Một bồi bàn khác lại chỗ bàn họ. Janey nghĩ anh ta sẽ đợi họ gọi món, nhưng thay vào đó, anh ta nói, “Xin lỗi hai quý cô, nhưng tôi phải dịch chuyển bàn.” Và rồi anh ta nhích cái bàn tới trước, cách xa khỏi cái bàn kia, như thế kiểu gì đó họ là thứ lây nhiễm...

Janey và Patty liếc nhìn nhau. “Tôi sẽ nói chuyện với Wesley,” Janey nói. Cô làm ra vẻ như chuẩn bị đứng lên, trông đợi ánh mắt mọi người sẽ đổ dồn vào mình. Nhưng không một khuôn mặt nào quay về phía cô. Và đột nhiên, các cuộc chuyện trò trở nên to hơn và vui vẻ hơn, và

mọi người trở nên quan trọng hơn, khi có ai đó thực sự nổi tiếng bước vào phòng. Và nhìn về phía lối vào, Janey thấy nguyên nhân của sự náo động: diễn viên điện ảnh Jenny Cadine đến nhà hàng.

Theo tin đồn thì tên thật của cô ta là Jennifer Carry, nhưng đã đổi thành Cadine hồi mười sáu tuổi, rõ là để vinh danh nhân vật trong *Coisin Bette* của Balzac. Cô ta mới ba mươi tuổi, nhưng đã giành giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất hai năm trước, và cô ta cao và vàng như chính cái tượng vậy. Cô ta ăn mặc đẹp đẽ, chiếc áo sơ mi Yves Saint Laurent có ren được coi là hàng hot mùa xuân năm đó. Và ngay lập tức Janey ước giá gì mình mặc bộ vest vải tuyết thay vì chiếc đầm trắng này. Chiếc đầm hoàn toàn phù hợp với một câu lạc bộ đêm, nhưng giờ đây, dưới ánh sáng ban ngày, cô có ý thức là nó có vẻ rẻ tiền. Mọi thứ ở cô đột nhiên trở nên sai lầm: từ mái tóc vàng thẳng dài của cô (Tóc Janey lúc nào cũng khác, nhưng hôm nay nó có màu đỏ vàng) tới màu son đỏ cô bôi thay vì thỏi son Pussy Pink đã hỏng.

Và khi Wesley dẫn Jenny về đặc thẳng vào chỗ cái bàn trống, cố tình lờ Janey đi, Janey thấy Jenny dùng son hồng và nó gần giống hết loại son của cô. *Mình phải hỏi cô ta tên loại son và chỗ mua mới được*, Janey khó chịu nghĩ, bởi độ nhiên cô thấy nhẹ nhõm. Vậy ra đó là lý do Wesley lại tiếp đón cô lạnh nhạt. Chẳng phải là do cô, chẳng phải là do vụ scandal. Chỉ là Wesley đã hứa để bàn của cô cho một diễn viên điện ảnh.

Theo sau Jenny là một phụ nữ trung niên thấp bé với cái miệng như con cá. Có lẽ là người phụ trách PR của Jenny, Janey nghĩ. Cả hai ngồi ở bàn, và câu chuyện trong phòng lên tới đỉnh cao khi mọi người cố lờ đi sự thật là họ đang ngồi trong cùng một nhà hàng với Jenny Cadine xinh đẹp, ngôi sao điện ảnh đã đạt giải Academy Award...

Và ồ, thật vinh quang làm sao, Janey sung sướng nghĩ. Thế giới đột nhiên trở nên đúng đắn trở lại. Và ngày mai, cột báo lá cải sẽ đăng chuyện Jenny Cadine đã ăn trưa ở Dingo's, và rồi sẽ nói tới danh sách những người có mặt ở nhà hàng. Có ngài thị trưởng và nghị sĩ Mike Matthews, và chắc chắn, Janey nghĩ, mỉm cười với Patty, họ sẽ nhắc đến cô...

Đích thân Wesley đến bàn Jenny để nhận gọi món, và đột nhiên tâm trạng của Janey thay đổi 180 độ theo chiều ngược lại. Nhìn ông ta ngả qua vai Jenny chỉ thứ gì đó trên thực đơn, cô nhận ra rằng Wesley chưa bao giờ đối xử với cô như vậy - mặc dù cô đã là khách sộp quen thuộc nhiều tháng rồi. Và cô bắt đầu giận điên lên: Tại sao cô lại bị buộc phải bước sang một bên nhường chỗ cho Jenny Cadines chứ? Cô xinh đẹp chả kém gì Jenny Cadine, cô nghĩ, lén liếc nhìn cô ta - có lẽ theo ý kiến nhiều người là còn đẹp hơn. Bởi vì mặc dù Jenny tao được ấn tượng đầu tiên rất tốt, khi ta thực sự nhìn cô ta, ta thấy mặt có gì đó không cân đối, mũi thì hơi khoằm, vừa dài vừa nhỏ... Và rồi liếc nhìn Jenny lần nữa, khi cô ta mở khăn ăn và khẽ liếc nhìn đám đông như thể mình là nữ hoàng, Janey tự hỏi: Sao cô không trở thành một ngôi sao điện ảnh nhỉ? Cô đã ngớ ngẩn làm sao, cô nghĩ, khi cố trở thành nhà sản xuất. Vinh quang gì khi làm cái nghề đó chứ? Bởi vì, nếu cô hỏi chính mình thứ cô thực sự muốn, cô sẽ nói rằng cô luôn muốn được kính trọng... Cô luôn mắt được ngồi ở bàn tốt nhất ở mọi nhà hàng... và cô muốn được là ngôi sao, không ai có quyền nghi ngờ dù cô có ở đâu...

Và rồi một chuyện tồi tệ xảy ra.

Người phụ trách công chúng của Jenny Cadine nhìn quanh phòng. Cái miệng nhỏ xiu của cô ta há hốc ra và ngậm lại như một con cá đang tìm thức ăn. Cô ta đã nhìn thấy Janey, và mặt cô ta sưng lại.

Nhoài sang Jenny, người phụ trách PR bắt đầu thì thầm vào tai cô ta. Jenny Cadine khẽ liếc sang Janey, mắt mở to lộ vẻ đột nhiên hiểu ra. Cô ta cúi đầu xuống và gật vài lần. Và rồi Jenny và nhân viên PR đứng dậy, lấy đồ và bỏ đi.

Cả nhà hàng im lặng choáng váng. Nhưng đúng như lẽ thường trong những trường hợp thế này, có người vẫn tiếp tục nói chuyện. Người đó tình cờ là cô gái ngồi ở bàn kế bên, và trong khi không phải ai trong nhà hàng cũng nghe thấy cô ta nói, Patty và Janey đều bị tổn thương.

Rõ ràng như thể cô ta ngồi ở bàn họ, cả hai đều nghe thấy: “Đó là bởi hai chị em scandal kia - Janey và Patty Wilcox. Một thì bị gọi là Á điểm nhà văn, còn người kia thì lấy ngôi sao nhạc rock. Anh ta làm cho một ca sĩ mang thai và rồi cô em, Patty, đã vào tù...”

“Đi thôi,” Patty nói, đặt khăn ăn lên bàn.

Janey cảm thấy căn phòng quay quanh mình. Cho tới khi Jenny Cadine bỏ đi, thái độ của mọi người đối với cô là có thể chấp nhận được, nhưng giờ thì là thù địch rõ ràng, và không ai buồn che giấu ánh mắt khinh bỉ của họ. Janey nhìn xuống bàn, bắt mình không được phép khóc. Cô sẽ vượt qua chuyện này, cô cương quyết nghĩ. Kiểu gì đó, cô sẽ vượt qua... và những người khác đã từng gặp những chuyện tệ hơn nhiều.

“Janey...,” Patty khẽ nói.

“Nếu em bỏ chị ở đây, chị sẽ chết,” Janey nói.

Bồi bàn mang tới hai suất salad cho họ. Thái độ của anh ta lạnh lùng.

“Chúng tôi sẽ hủy món chính,” Patty dịu dàng nói. “Nếu anh mang hóa đơn tới...”

“Dĩ nhiên rồi,” bồi bàn nói, không nhìn họ.

“Janey,” Patty nói. “Sao chị lại làm thế này? Chị không thấy mọi chuyện kết thúc rồi sao?”

Janey không nói gì. Cô cầm đĩa lên, xiên một miếng rau diếp trên đĩa.

“Mà sao lại chị muốn ở đây?” Patty hỏi. “Tại sao chị lại muốn ở trong cái thế giới này?”

“Patty,” Janey thở dài.

“Kết thúc rồi,” Patty nói. “New York kết thúc với cả hai chúng ta rồi. Em không biết chị sẽ làm gì, nhưng Digger với em sẽ chuyển tới Malibu. Bọn em mua một căn nhà, và Digger sẽ nghỉ ca hát một năm.”

“Thế hay quá...,” Janey thờ ơ nói, như thể cô không nghe một lời nào Patty vừa nói.

“Janey...,” Patty nói. Cô chạm vào tay Janey và khẽ lắc nó. “Chị phải nghe em. Chị phải đi khỏi New York. Ở đây không có gì dành cho chị - có lẽ chưa bao giờ có. Chị cần phải tìm thứ gì đó thật. Chị đã sống trong thế giới tưởng tượng... Chị đã sống trong thế giới tưởng tượng kể từ hồi chị quay lại từ châu Âu mùa hè năm đó.”

Janey không nói gì. Bồi bàn mang hóa đơn lại, và Patty mở ví ra, tay run run, cuối cùng rút ra được năm tờ hai mươi đô. Cô đặt tiền xuống bàn và đứng lên.

“Thế là quá nhiều,” Janey thì thầm.

Patty chỉ nhìn cô.

Nhưng nhìn thấy tiền dường như khiến cô hồi sinh lại một chút. Và kiểu gì đó, Janey cũng đứng được dậy, đầu ngẩng cao, bước qua nhà hàng và ra ngoài sảnh. Cô gái giữ áo khoác im lặng đưa

áo cho họ, như thể cô biết họ sẽ ra về, và khi họ đang mặc áo, Wesley bước ra.

“Janey,” ông ta nói.

Janey quay lại. Mắt cô nheo lại. “Gì thế Wesley?” cô lạnh lùng hỏi.

“Nghe này, cưng,” ông ta nói, cầm lấy tay cô và dẫn cô ra cửa. “Cô với tôi là bạn bè cũ, và tôi biết cô sẽ hiểu điều mà tôi sắp nói với cô đây.”

Janey không nói gì. Miệng cô có cảm giác như đầy bụi.

“Cô biết những thứ này nó thế nào.” Wesley nói bằng một thứ giọng hoàn toàn nền nã. “Chúng tôi tồn tại nhờ vào khách hàng thân thiết... nhờ vào khả năng thu hút được những người đứng đắn. Nếu có gì đó xảy ra ảnh hưởng tới việc đó... ông chủ của tôi sẽ giết tôi và tôi sẽ mất việc...”

Janey khua lưỡi và nuốt khan. “Xin lỗi,” cô nói và đi vụt qua ông ta.

“Janey,” ông ta nói, chạy theo cô ra khỏi nhà hàng và xuống đường. “Đừng trách tôi. Nếu tôi được phép lựa chọn, tôi sẽ không quan tâm chuyện cô có đến đây ăn hàng ngày. Nhưng nhân viên PR của Cadine nổi điên lên - cô ta không muốn tên khách hàng quý giá của cô ta xuất hiện cùng với tên “Á điểm nhà văn.”

“Chà, giờ thì cô ta đạt được điều đó rồi đấy.”

“Janey!” Wesley gọi với theo cô. Ông ta xoa tay và nhảy lên nhảy xuống để cố giữ ấm người. “Tôi không muốn rơi vào tình huống này, cũng như cô thôi. Nhưng tôi không thể mất việc được.”

“Tôi hiểu,” Janey nói.

Cô quay đi. Cô không biết mình đang ở đâu và hướng nào để đi về nhà; tất cả những gì cô biết là cô vẫn phải ngẩng cao đầu và mắt mở to. Nhìn thẳng trước mặt mình, cô bắt đầu bước đi, và một lát sau Patty chạy theo sau cô và bắt kịp cô.

“Ôi, Janey!” cô hụt hơi kêu lên.

Janey quay đầu lại. Cô nhìn Patty như thể cô hoàn toàn quên rằng là cô ấy có mặt ở đó. Và Patty thấy mắt chị gái mình đầm nước. Cô thấy thương người chị gái duy nhất của mình. Cô muốn ôm chị và an ủi chị, và trấn an chị rằng kiểu gì đó mọi thứ rồi sẽ ổn. Nhưng Janey thậm chí không dừng bước. Cô cứ tiếp tục bước cứng đờ, như thể cô đã bước đi rất lâu qua một sa mạc vô tận, và đã quên không biết dừng lại như thế nào. Và rồi cô nói: “Em thấy không, Patty? Đó chính là thứ chị cố giải thích với em ở bữa trưa. Chị sẽ không để cho họ ngăn cản chị. Chị sẽ không để cho họ hạ bệ chị.”

“Nhưng chị Janey....,” Patty tuyệt vọng nói.

“Đặc biệt là không phải bây giờ,” Janey nói.

“Hôm nay em ra ngoài,” Janey nói với Selden.

Cô nằm khỏa thân trong bồn tắm dưới một đám bọt xà phòng. Một hàng nến thơm nhỏ thấp dọc theo cạnh bồn.

“Anh biết,” Selden ôn tồn nói. Anh đang cố để cơn giận không lộ ra trong giọng mình, nhưng

anh bản khoăn mình sẽ chịu đựng được thêm bao nhiêu nữa. Anh đã gặp nhiều ngày tồi tệ, nhưng hôm nay có thể coi là tệ nhất: Đầu tiên là bữa trưa với Victor Matrick, và giờ là cái này. Jerry Grabaw gọi cho anh lúc ba giờ chiều - anh ta đã nhận được điện thoại từ một nhà bình bút ở Trang Sáu, người này đã nghe chuyện ở nhà hàng Dingo's, anh ta giải thích. Và giờ họ sẽ cho đăng câu chuyện đó trên trang đầu tờ *Post* vào ngày mai.

“Anh biết á?” Janey hỏi. Cô ấy không buồn, Selden nghĩ, nhận ra sự ngạc nhiên nữa.

“Jerry gọi cho anh,” anh nói.

“Ồ.”

Anh ra khỏi phòng tắm vào phòng ngủ để thay quần áo. Giờ đêm nào cũng như đêm nào, và thật châm biếm, anh nghĩ cuối cùng anh có thứ mình muốn: Họ ở nhà và gọi đồ ăn về hoặc gọi phục vụ phòng và xem tivi. “Em nghĩ tối nay em muốn ăn gì?” anh gọi với ra cô.

“Em không biết,” cô đáp lại. “Đồ ăn Tàu?”

“Tối qua mình ăn rồi.”

“Ăn vậy?”

“Anh nghĩ là anh muốn ăn bò nướng,” anh nói. “Mình sẽ gọi phục vụ phòng.” Sự thật là anh chả hề thấy đói. Nhưng những lời răn dạy miền trung tây nhắc anh phải ăn để giữ gìn sức khỏe.

Anh thay vest ra và mặc một chiếc áo len cashmere cổ tròn và quần jean. Anh nghĩ nói về chuyện vừa rồi quả tình cũng chắc ích gì. Không làm gì được nữa; quá trễ rồi.

Anh vào phòng khách ngồi xuống sofa. Một phút sau, Janey ra ngồi cùng anh. Anh bật tivi lên. Đang phát bản tin. Có một vụ rỉ ống nước ở Bronx' một vụ cháy tầng hầm trong một khách sạn ở khu phố Tàu. Một quảng cáo cho Prozac xuất hiện, theo sau là bởi một mục cho *Entertainment Tonight*. “Ai sẽ mang tượng vàng về nhà?” cô phát thanh viên tóc vàng vui vẻ hỏi, như thể trên thế giới không có gì quan trọng hơn để nghĩ đến. “Buổi duyệt thử Oscar tối nay...”

Janey quay sang anh. “Năm nay anh có đi dự giải Oscar không?” cô hỏi.

Anh lắc đầu, không rời mắt khỏi tivi. “Victor Matrick không nghĩ là nên đi.”

“Ồ,” cô dờ dẩn nói.

Cuộc nói chuyện buổi trưa với Victor Matrick hiện rõ mồn một trong tâm trí anh. Không phải là anh quên đi bất cứ yếu tố nào của vụ đổ bể này; chỉ là các mảnh cứ thay đổi, như những quả táo nổi trong một xô nước, một quả trong giây lát chìm xuống trong khi quả khác nổi lên.

Anh đứng dậy và đi vào căn bếp nhỏ xíu và bắt đầu rót vodka cho mình. “Em muốn uống gì không?” anh hỏi lịch sự.

“Anh uống vodka à?” cô hỏi.

“Ừ,” anh nói.

“Vậy thì em cũng uống vodka.”

Giờ vậy là đời họ sẽ như thế này, anh nghĩ, lấy một chiếc cốc trong tủ ra và cho đá vào. Họ sẽ như hai ông bà già rón rén đi cạnh nhau và uống không ngừng để giảm đi nỗi đau.

Trừ việc là, anh nghĩ, rót vodka vào ly cho cô, giờ anh phải đưa ra một quyết định.

Nhiệm vụ Victor đòi anh phải thực hiện tuyệt đối không công bằng, anh tức giận nghĩ. Nó như thể trong kinh thánh, như Abraham bị buộc phải hy sinh con mình, hay vua Solômn, người đã đề nghị xẻ đứa trẻ làm hai để phân giải một vụ tranh cãi. Cho đến ngày hôm nay anh vẫn nghĩ mình được phép được mình kể mọi chuyện, với giả định là cuối cùng rồi mọi thứ sẽ bình thường trở lại. Và anh đã cố gắng hết sức để cư xử bình thường, anh nghĩ, sự khó chịu trong anh tăng dần. Anh ngồi ở bàn làm việc mỗi ngày đến chín giờ tối, như mọi khi - anh đi họp và đi ăn trưa và quản lý các chương trình. Nhưng mặc cho nỗ lực của anh, mọi thứ vẫn không như cũ, và mọi người biết điều đó. Trong hành lang có tiếng thì thầm, và một nửa thời gian, khi nhà văn nào đó đang kể một ý tưởng hay thư ký của anh kể cho anh nghe về con cái của cô, trí óc anh bắt đầu lang thang. Và anh sẽ bắt đầu từ ngay những yếu tố của vụ thảm họa, nghĩ giá như cô bảo với anh, giá như cô dừng rẽ tiền đến mức đó, giá như cô không dễ dàng chấp nhận... và rồi trí óc anh sẽ quay lại với câu hỏi không thể trả lời: *Tại sao?*

Và rồi anh nhìn lên, và mọi người sẽ đang trân trối nhìn anh.

Và anh sẽ hoảng loạn, tự hỏi mình đã bị lừa điều gì.

Anh vào lại phòng khách và đưa ly cho cô. Cô cầm lấy với một tiếng “Cám ơn” cộc lốc, chẳng buồn rời mắt khỏi tivi.

Anh nhìn cô. Cô cũng đang mặc chiếc quần jean và áo sômi mà cô mặc hàng ngày kể từ lúc cô về nhà từ Pháp. Như thể cảm thấy anh đang nhìn cô, cô nhúc nhích trên sofa và kéo cạp quần lên. Cô tắm thường xuyên, anh biết thế, nhưng quần jean và áo lại xộc xệch và có vẻ là bẩn, và anh nhớ đến câu của George Bernard Shaw: “Cái đẹp nằm ở ngay cái nhìn đầu tiên; nhưng ai sẽ nhìn nó nếu nó ở trong nhà đến ba ngày?” Và trong cơn giận dữ mỗi lúc một tăng, anh chua chát nghĩ, *Không, ai sẽ thế cơ chứ?* Và dù họ vẫn nằm ngủ trên cùng một giường mỗi đêm, anh vẫn không thể nghĩ đến chuyện làm tình với cô. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, anh lại thấy bộ mặt ghê tởm của Comstock Dibbles - với mái tóc đỏ lơ thơ và hàm răng hở - cười vào mặt anh.

Anh ngồi xuống sofa. “Sao em lại làm thế?” anh hỏi.

“Làm gì cơ?” cô nói, không buồn nhìn anh.

Anh nhấp một ngụm vodka. “Đi ra ngoài hôm nay.”

“Ồ,” cô lạnh lùng nói. “Wendy Piccolo bảo em thế.”

“Cái gì cơ?” anh nói, ngay lập tức không tin cô.

Cô quay sang anh. Bằng một giọng ngụ ý rằng cô đã giải thích cho anh chuyện này từ trước đây rồi, cô nói, “Em nói chuyện với Wendy Piccolo. Cô ấy bảo em sớm muộn gì em cũng phải ra ngoài, và em đồng ý.”

Anh đặt ly xuống bàn cà phê. Mắt anh nheo lại bối rối. “Anh không hiểu. Em gặp Wendy Piccolo lúc nào?”

“Em không gặp cô ấy,” Janey kiên nhẫn nói, như thể cô đang phải giảng giải cho một đứa trẻ con. “Em nói chuyện điện thoại với cô ấy.”

“Cô ấy gọi em sao?” Selden nói vẻ không tin.

“Vâng,” Janey nói. “Cô ấy gọi cho em. Ngày nào cô ấy cũng gọi và bọn em nói chuyện.”

“VẬY em với Wendy là bạn bè.”

“Đúng thế,” Janey nói, nhấp vodka. Và rồi cô quay sang anh vẻ buộc tội. “Đừng tỏ vẻ ngạc nhiên, Selden. Anh nghĩ gì chứ? Rằng em tệ hại quá không còn có bạn bè gì nữa à?”

“Anh chỉ ngạc nhiên, thế thôi,” Selden ôn tồn nói. Giờ đây anh phải luôn làm như thế, anh phải hạ mình xuống và khiến mình hiền lành để không...

“Chà, đừng có ngạc nhiên,” cô nói. Cô đứng dậy như thể cô toan đi lấy thứ gì đó từ bếp, và giây phút đó có thể trôi qua nếu cô không nói, “Dù thế nào, em không nghĩ là anh sẽ phiền lòng. Nhất là khi cô ấy là bạn tốt của anh...”

Anh nhìn cô dờ dẩn và tự hỏi: *Cô có bao giờ bắt đầu hiểu ra mình đã làm những gì không?* Và rồi cơn giận của anh nổ ra. Cho đến giây phút đó, anh vẫn cố kìm nó xuống. Anh chưa từng nổi đóa lên trước mặt cô, anh không hét vào mặt cô hay lắc người cô hay đặt một ngón tay lên cô (mặc dù anh đã từng nghĩ đến chuyện đó, một đến hai lần), và anh không gào thét trước mặt cô, mặc dù anh khao khát được làm như vậy. Nhưng giờ đây anh không còn kiềm chế nổi bản thân nữa.

“Để cho cô ấy yên!” anh gào lên.

Cô lùi lại một bước khỏi anh - vì ngạc nhiên, anh nghĩ, hơn là vì sợ hãi, và đột nhiên, tất cả trào ra.

“Em không thấy cách mọi người cảm thấy về em bây giờ ư?” anh gào. “Em như một con virus... một con virus xấu xa chết chóc làm hại tất cả những ai em có liên hệ. Em gần như đã phá hủy sự nghiệp của anh... khiến anh trở thành trò cười trong ngành... Và nhìn xem em đã làm gì với Craig Edgers tội nghiệp. Cái kế hoạch ngu xuẩn của em ngăn cậu ta không bán sách cho Comstock Dibbles, và giờ Dibble tiêu tùng và em có khi làm Craig mất đi hàng triệu đô.” Mặt anh đỏ bừng và giọng anh khàn khàn khi anh tiếp tục, “Và Craig có đáng phải nhận điều đó không? Cái thằng tội nghiệp đó chỉ làm việc suốt cả đời mình để đến được nơi mà anh ta đến trong ngày hôm nay. Và với cây đuă thần xấu xa của em, em đã tiêu hủy mọi cơ hội của cậu ta. Vì vậy em nghĩ là anh sẽ để em làm hại Wendy...”

Và suốt từ đầu tới cuối, cô chỉ đứng đó, tiếp nhận tất cả. Anh không thể tin nổi. Cô không cãi lại, cô không tự bào chữa - cô chỉ để anh nói tiếp nói mãi, cơ hồ như thể thích thú cái việc anh nổi đóa lên...

Và rồi cô quay gót và bước ra khỏi phòng.

Anh biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cô sẽ vào phòng tắm và bật hết vòi nước lên, và rồi, biết rằng anh sợ hãi và ân hận ở ngoài cửa, cô sẽ lờ anh đi, tắm rửa sung sướng, và khi cô ra ngoài, cô sẽ cư xử như thể chưa có chuyện gì xảy ra...

Anh sẽ đợi, anh nghĩ, giận sôi lên. Anh sẽ chỉ đợi...

Sau mười phút, anh nghe tiếng nước thôi chảy, và lén vào phòng ngủ và kê tai lên cửa phòng tắm, anh nghe tiếng nước khi cô bước vào bồn. “Janey!” anh nói cương quyết. “Đây không phải là chuyện em có thể rửa sạch đi đâu. Em có hiểu không? Nó không thể sạch đi nhờ vào xà phòng thơm của em được...”

Không có tiếng trả lời.

Với một tiếng thở dài, anh quay lại phòng khách.

Như mọi khi, cơn giận của anh qua mau và đột nhiên anh thấy mệt mỏi. Thể chất của anh không hợp với việc giận dữ. Mặc dù trong lòng anh có thể cứng rắn, Victor Matrick nói đúng: Anh không thể xử lý được một phụ nữ như Janey Wilcox, anh nghĩ, thả mình xuống sofa. Anh giờ tay ôm đầu. Mặc cho mọi thứ đã xảy ra, anh vẫn còn yêu cô, anh nghĩ. Và anh bám vào cái ý tưởng là dù có chuyện gì anh vẫn yêu cô. Anh không thể không làm vậy, bởi nếu anh phát hiện ra mình không yêu cô, anh sẽ phải soi cái ánh sáng lạnh lùng đổ lên mọi khía cạnh đời anh. Và rồi anh sẽ phát hiện ra tất cả là một sự giả dối...

Đàn ông về khía cạnh con tim thì đơn giản kinh khủng, và Selden Rose, không may mắn, là một trong những người đàn ông như vậy. Anh đã phải lòng Janey Wilcox từ giây phút cô ngồi xuống cạnh anh tại bữa tiệc của Mimi. Và đúng kiểu đàn ông có đầu óc cương quyết, anh yêu cô chỉ bởi vì chính bản thân cô - bởi vì cô tồn tại - và bởi vì anh không bao giờ sở hữu được cô. Anh thực sự không mong muốn gì nhiều từ cô - chỉ là cô yêu lại anh một chút và thỉnh thoảng thỏa nguyện ước muốn của anh và đứng cạnh anh. Và sự mù quáng đến khó chịu của một người đàn ông bị nhầm lẫn bởi cái anh ta tự thuyết phục mình là tình yêu, anh vẫn hy vọng cô cũng yêu anh. Bởi anh thành thực tin rằng nếu cô yêu anh, dù họ có khác biệt thế nào, họ cũng sẽ vượt qua chuyện này cùng nhau. Khi một người đàn ông yêu như thế này, người đàn bà lợi dụng anh ta. Và khi cuối cùng anh có thể ghét cô và bảo rằng cô điên đồ, thật gần như không thể thuyết phục anh rằng đây không phải là tình yêu đích thực.

Nhưng phụ nữ thì phức tạp hơn khi liên quan đến chuyện tình cảm: Họ hiếm khi yêu chỉ vì yêu - mà yêu vì cái có thể, và quan trọng hơn, bởi nó tác động đến họ như thế nào. Đây là lý do vì sao một phụ nữ có thể chịu đựng rất nhiều trong tình yêu - chừng nào cô ta tin rằng sẽ giành được gì đó. Nhưng khi một phụ nữ thấy rằng người đàn ông không còn giúp ích gì cho cô ta, khi hành động của anh trở nên bất lợi cho lối sống của cô ta, cô có thể hết yêu một cách đột ngột và cương quyết như quả táo rơi khỏi cây. Không có cách gì đặt quả táo lại trên cái cây, cũng như không thể yêu lại. Tim cô khép chặt lại trước anh như thể anh chưa hề tồn tại. Và vì vậy, khi Janey Wilcox ngồi trong bồn tắm, lạnh lùng suy nghĩ về mối quan hệ với Selden Rose, cô thấy nó đã kết thúc.

Selden giờ chẳng còn có ích gì với cô nữa. Cơn giận của anh đã nói với cô mọi thứ cô cần phải nghe. Anh là một kẻ yếu đuối và hèn nhát - nếu anh có chút gan nào, anh đã đi cùng cô tới Dingo's từ lâu rồi, bởi không ai dám bảo CEO của MovieTime rằng anh ta không được chào đón quay lại. Nhưng Selden còn không thể làm như thế cho cô: Anh không hề cố gắng bảo vệ cho cô và trong tương lai anh sẽ không làm vậy. Và anh thậm chí không tin vào sự vô tội của cô. Một chút tình cảm cô dành cho anh đã rời khỏi cơ thể anh như nước chảy xuống một cái rãnh.

Thậm chí cô cũng chẳng thấy buồn, cô mệt mỏi nghĩ. Cô sẽ không bao giờ khóc vì bất kỳ người đàn ông nào - không phải vì những Selden Rose trên thế giới, hay thậm chí không vì những Zizi. Giờ đây, cô nghĩ, vấn đề là phải chờ đợi. Mặc cho mọi thứ xảy ra, cô vẫn có sắc đẹp của mình. Và cô biết chừng nào mình còn đẹp, thứ gì đó hay ho có thể sẽ xuất hiện... và ít nhất, sẽ luôn có đàn ông theo đuổi cô...

Nhưng lần tiếp theo cô sẽ phải cẩn thận hơn. Và tức giận xua đám bọt xà phòng ra khỏi người mình, một lần nữa cô lại nhớ đến George Paxton. Giá như, giá như, cô tức giận nghĩ. George đã cố hủy hoại cô, nhưng cô vẫn chưa xong đâu... Anh ta sẽ phải thấy là anh ta nợ cô... và kiểu gì đó, cô sẽ khiến anh ta phải trả giá...

Quay lại phòng khách, Selden ngồi ủ rũ trên sofa, nghĩ mình sẽ làm gì trong quan hệ với Janey. Khi anh nhận ra một lần nữa anh không biết làm gì, mắt anh rơi xuống chồng báo mà Janey đặt

ở góc phòng. Và khi Janey ngồi tính toán trong bồn tắm còn Selden ngồi ngẫm ngợi trên sofa, cả hai đều đi đến kết luận chua chát là: Người duy nhất thoát khỏi toàn bộ vụ thảm họa này một cách ngon lành là George Paxton.

Selden Rose ngồi ở văn phòng mình, đắm đắm nhìn vào chiếc đồng hồ Tiffany nhỏ trên bàn.

Một phút trôi qua, và 10:03 chuyển sang 10:04.

Anh cảm thấy như Dorothy trong *Phù thủy xứ Oz*, bị nhốt trong lâu đài của Phù thủy ác, đắm đắm nhìn chiếc đồng hồ cát khi những hạt cát chảy xuống đáy.

Anh còn chính xác sáu tiếng, năm mươi lăm phút và bốn mươi ba giây để sống.

Hai tuần đã qua. Hai tuần chính xác từ cái ngày định mệnh khi anh ăn trưa với Victor Matrick. Thời gian của anh gần như đã hết; trong một vài giờ nữa nó sẽ kết thúc.

Và anh vẫn chưa đưa ra quyết định.

Sáng hôm đó, anh thức dậy, và trong vài phút, đã nhìn người vợ đang ngủ của mình, bắt mình nhớ khuôn mặt cô. Làn da cô láng mượt, không một nếp nhăn, màu ngà. Hai má cô ửng hồng, môi hình quả anh đào chín. Anh không bao giờ hiểu tại sao lúc nào cô cũng bôi cái son màu đỏ hồng đó trong khi màu môi tự nhiên của cô rất đẹp - nhưng rồi, có quá nhiều thứ mà không hiểu nổi ở cô. Mắt cô khép chặt, như thể cô không muốn tỉnh dậy, tay cô nắm hồ hững thành nắm đấm nhỏ như trẻ con để dưới cằm.

“Anh yêu em,” anh thì thầm. “Ôi anh yêu em...”

Anh muốn vuốt đám tóc vàng trên trán cô, nhưng anh không muốn làm cô thức giấc. Anh có biết chuyện gì sẽ xảy đến với cô không...?

Không, anh nghĩ, ngồi trong văn phòng. Anh sẽ không làm thế. Anh sẽ không hy sinh vợ mình vì công việc.

Anh phải vẽ một đường ranh giới. Người có thể làm điều Victor Matrick muốn là người không có linh hồn. Anh đã gặp rất nhiều đàn ông và phụ nữ trong suốt cuộc đời làm việc của mình, đầu tiên là ở Los Angeles, và giờ là ở New York, và nh đã luôn nghĩ họ là “Người Vô bọc” - những người bề ngoài thì trông giống con người, nhưng bên trong lại hoàn toàn không có cảm xúc thật của con người. Quá thường xuyên, những con người này sẽ leo lên đỉnh cao trong lĩnh vực của họ. Nhưng Selden đã luôn cười vào mặt họ, với sự khinh bỉ và nhe nhồm của người tin rằng mình sẽ không bao giờ trở thành như thế để tiến lên phía trước, và vì thế được coi là vượt trội hơn.

Và anh đã tin, chỉ mười tháng trước khi anh đến New York, rằng mình có thể leo lên vị trí đứng đầu của Splatch Verner, rằng anh có thể, nhờ vào làm việc chăm chỉ và ham muốn bầm sinh làm gì đó tốt lành, một ngày nào đó có thể thay thế vị trí của Victor Matrick.

Nhưng giờ thì anh đã được mở mắt ra. Anh biết chuyện sẽ không bao giờ xảy ra như thế.

Mặt khác, nếu anh làm như Victor yêu cầu, nếu anh “loại bỏ” Janey, nó sẽ được coi như là một lời tuyên bố rằng anh là người không chịu đầu hàng. Anh sẽ trở thành người được kính trọng. Anh sẽ được kẻ khác sợ hãi. Anh sẽ được thăng chức, chuyện đó anh khá chắc chắn. Và rồi anh

sẽ chọn người vợ thứ ba, một người nào đó “phù hợp” hơn với hình ảnh công ty, một người, anh tưởng tượng, như Dodo Blanchette.

Và nếu không không làm theo “lời khuyên” của Victor thì sao? Họ sẽ sa thải anh - sẽ khá là mạo hiểm, và nó có thể dẫn tới một vụ kiện vì phân biệt đối xử (phân biệt đối xử với vợ của một người - chuyện này sẽ khá mới mẻ đây, anh nghĩ). Thay vào đó, anh sẽ được đặt vào một vị trí không thể bám trụ lại được với các trách nhiệm đã bị tước bỏ. Cho đến khi cuối cùng anh chỉ còn mỗi cái bàn và thư ký của mình. Và rồi thư ký của anh sẽ bị chuyển sang bộ phận khác, và anh sẽ bị chuyển tới một văn phòng nhỏ hơn, nơi anh phải chung thư ký với một người khác. Và rồi, cuối cùng anh sẽ phải nghỉ việc. Vào những hoàn cảnh khác, anh có thể tìm được việc khác. Anh có thể quay lại Los Angeles và nhận việc làm giám đốc ở một trong những công ty điện ảnh lớn - một vị trí có thể kiếm được một triệu đô một năm. Nhưng lúc đó, anh biết mình sẽ bị coi là một trò hề - gã đã lấy một ả gái điếm thay vì trả cho cô ta như mọi người khác.

Anh lại nhìn đồng hồ. Nó chỉ 10:43.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng gì chính là George. Và George đã mua công ty của Comstock. Có vẻ như lẽ ra George phải bị ít nhất là gãy chân...

Lúc này đồng hồ chỉ 10:45. Anh cầm điện thoại lên và gọi cho George.

Mặc dù George Paxton thích nhà cửa phải đẹp đẽ, thì văn phòng làm việc, anh cảm thấy, nên phản ánh ý tưởng rằng nó là một nơi để làm việc. Và một trong những nguyên tắc của làm việc là tiền không được bị lãng phí. Và vì vậy văn phòng của anh, mặc dù khá rộng, khá là thực tế; chỉ có hai thứ duy nhất lãng phí là tấm thảm lụa Ấn lớn, mà Mimi đã đặc biệt làm, và một tấm chân dung George, mà Mimi đã thuê nghệ sĩ đương đại Damien Hirst vẽ với giá nửa triệu đô để làm quà cưới.

Có một hàng dài những cửa sổ kính, cho phép ta nhìn ra vài tòa nhà ở khu trung tâm, và giữa phòng là những chiếc sofa và ghế bành Le Corbusier màu đen. George và Selden đang ngồi trên những chiếc ghế đó.

Họ uống cà phê từ tách giấy màu xanh, có trang trí logo của cửa hàng Hy Lạp địa phương.

Buổi gặp gỡ, Selden cảm thấy, diễn ra không thuận lợi.

“Bạn không còn lựa chọn nào khác, Selden ạ,” George đang nói. “Bạn phải nhìn mọi thứ thật logic. Bạn mới chỉ biết cô ấy có tám chín tháng thôi. Trong khi đó, cậu đã làm việc hơn hai mươi năm rồi...”

George nhấp một ngụm cà phê. Selden thật quá buồn bực, anh ta nghĩ. Tay này không hiểu là mình phải làm gì ư? Chính là cái tôi, anh ta nghĩ, chính cái tôi làm anh ta bị hạ bệ. Và nếu anh ta tiếp tục để cái tôi chỉ huy, thì rất dễ dàng sẽ là kết thúc.

Selden nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh có thể nhìn thẳng vào những văn phòng bên kia đường, nơi một người đàn ông ngồi trước chiếc máy tính trong khi nói chuyện điện thoại. Anh có nên nói với George rằng anh vẫn còn yêu Janey không? Anh tự hỏi. Nhưng thế sẽ khiến anh có vẻ yếu đuối. Anh cầm tách cà phê lên. “Nếu toàn bộ chuyện này là một sai lầm thì sao?” anh hỏi. “Nó giống như mình xử tử không đúng người vậy...”

George thở dài. “Ở đây chẳng ai chết cả,” anh nói, hơi bực bội. “Chỉ là tình huống không tốt, và có lẽ cậu phải đối mặt với hiện thực. Trưởng thành lên đi. Cậu muốn là một tay chơi, hay cậu muốn tiếp tục đóng vai một thằng ngu?”

“Nếu có cách nào đó...,” Selden nói.

“Chúa ơi, Selden,” George nói vẻ kinh tởm. “Bạn thừa biết cũng như mọi người rằng đây là một phần trong việc làm CEO. Bạn sẽ phải đưa những quyết định khó khăn. Không ai quan tâm đến những quyết định dễ dàng - chúng ta có trợ lý làm việc đó rồi.”

“Cô ấy nghĩ rằng kiểu gì đó cậu là người đáng trách, George ạ,” Selden nói.

George đảo mắt và mỉm cười. “Bạn còn trông đợi cô ấy nói gì nữa? Cậu có nghĩ rằng cô ấy sẽ nhận trách nhiệm cho những hành động của mình không?”

“Nếu cô ấy không làm thế, cô ấy không phải là người đầu tiên,” Selden nói.

George nhìn Selden qua rìa cốc. Tay này, anh nghĩ, đang xử lý vụ này không tốt. Trông anh ta mệt mỏi và anh đoán là Selden vẫn còn yêu cô ta. Janey, anh đoán, sẽ khiến Selden lụn bại cùng với cô ta. Đó cũng chính là điều mà hãn Victor Matrick đã nhìn thấy. Giải pháp duy nhất là tách Selden khỏi Janey - và cho đến cuối cùng (và cũng vì những lý do khác nữa), anh chắc chắn sẽ không bao giờ nói với Selden về việc nhìn thấy lá thư của Comstock. Anh thở dài. Dĩ nhiên có những chuyện khác anh có thể tiết lộ về Janey, những chuyện khiến tình huống trở nên rõ ràng. Nhưng anh cũng không thể làm thế với Selden. Đã một người đàn ông đã ngã rồi không có ích lợi gì cả, và Selden, anh cảm thấy, không thể ngã thấp hơn được nữa.

“Selden,” George nói. “Bạn tìm kiếm thứ không hề tồn tại.”

“Tớ không chắc về chuyện đó lắm, George ạ.”

“Gái như Janey Wilcox không phù hợp để làm vợ tốt,” George nói.

Selden đặt chiếc cốc lên bàn cà phê. “Bạn có ý gì khi nói ‘gái như Janey Wilcox’?” anh hỏi cộc lốc.

“Thôi nào, Selden,” George dịu dàng nói. “Bạn và tớ đều biết là có loại phụ nữ để ta lấy... và phụ nữ ta không nên lấy. Janey Wilcox là loại phụ nữ ta không nên lấy.”

“Cho tớ một lý do chính đáng đi,” Selden nói. Giọng anh, George để ý, bắt đầu nghe có vẻ quẫn bách. “Tớ không cố làm một kẻ khốn,” anh nói. “Tớ chỉ cố để hiểu thôi.”

“Cô ta muốn thứ gì đó,” George nói. “Chuyện đó với mọi người là rất rõ ràng. Cô ta muốn thứ gì đó, nhưng không ai biết đó là cái gì. Và tớ ngờ là cả cô ta cũng không biết. Và những người không biết mình muốn gì thì không làm cộng sự tốt được. Trong làm ăn cũng như bất cứ chuyện gì khác.”

“Cám ơn, George,” Selden khốn khổ nói.

Selden đứng dậy và George cũng đứng dậy theo. Anh thấy thương cho bạn mình, anh nghĩ, nhưng anh sẽ quên mau thôi; mọi người đều vậy. Vòng tay qua vai Selden, anh ta nói vẻ khuyến khích, “Nó giống như cắt bỏ ngón tay mình ấy. Mình muốn làm thật nhanh - đừng chần chừ chần chừ bằng một con dao ăn. Và một khi ngón tay đó mất đi rồi, cậu sẽ nhận ra là suy cho cùng cậu cũng chả cần nó...”

“Phải,” Selden nói. Hai người bắt tay nhau.

“Tạt qua căn hộ nhà tớ tuần tới dùng bữa tối,” George nói. “Tớ sẽ bảo Mimi chuẩn bị. Trợ lý của cô ấy sẽ gọi cho cậu...” Và rồi Selden ra về.

George thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta bước lại chỗ cửa sổ và nhìn ra ngoài - cùng người đàn ông mà Selden đã nhìn thấy. Gã kia không có cuộc đời, George nghĩ. Gã ta ngồi trước cái máy tính đó suốt cả ngày hết từ ngày này sang ngày nọ, và George băn khoăn tự hỏi gã ta làm việc đó à.

Anh ta quay đi và trở lại bàn. Anh ta nghĩ đến Selden và cảm thấy đôi chút tội lỗi.

Nhưng anh phải làm gì? Nói với bạn rằng vợ anh đã đến xin tiền vì cái “dự án” nhỏ bé điên rồ của cô ta, mà không nghi ngờ gì cũng giống hết cái trò mà cô ta đã dỏ ra với Comstock Dibbles? Và rồi bảo với anh chuyện cô ta đã làm để có được khoản tiền ư? Anh nghĩ đến cái màn thảm hại mà cô ta đã diễn vào cái ngày hôm đó trong văn phòng anh, khi cô ta quỳ xuống và thối kèn cho anh. Lẽ tự nhiên, anh chấp nhận chuyện đó - gã đàn ông nào lại không chứ - suy cho cùng, mọi người đều biết thối kèn không hẳn là sex. Nhưng cô ta thật quá giống với rất nhiều phụ nữ đã sử dụng sex để có được thứ họ nghĩ là họ muốn. Họ thực sự tin rằng đàn ông ngu xuẩn và hứng tình đến mức họ đồng ý làm bất cứ thứ gì - chỉ vì một lý do chính là người phụ nữ sẽ ngậm cái của quý của người đàn ông vào miệng mình.

Anh đã hoàn tất phần của mình, anh nghĩ. Anh đã cảm ơn cô ta rất tử tế sau đó.

Và đó là tất cả những gì cô ta sẽ có được từ anh.

Dĩ nhiên, anh biết rằng chiều hôm đó không phải là kết thúc; rằng thực ra, cô ta sẽ quay lại đòi thêm. Những phụ nữ như cô ta lúc nào cũng làm vậy. Họ luôn nghĩ ta nợ họ và rằng kiểu gì đó họ có thể đe dọa để khiến ta phải trả cho họ.

Và vì vậy anh không hề ngạc nhiên khi đột nhiên cô xuất hiện trong văn phòng anh một tuần trước.

“George,” cô nói, ngồi xuống chiếc ghế Le Corbusier đen. Cô cởi chiếc áo lông ra, như thể định lưu lại một lúc lâu. “Tôi nghĩ anh hiểu vì sao tôi lại ở đây.”

“Tôi nghĩ là tôi hiểu,” anh nói, nhướn mày lên cười nhếch mép. “để tôi đoán nhé. Cô thèm muốn tôi.”

“Đừng bao giờ nghĩ là một tên chó, George ạ,” cô nạt. “Anh có thể thoát được với Mimi, nhưng với tôi thì không đâu.”

“Vậy là Mimi có liên quan đến chuyện này.”

“Chị ấy có liên quan đến một số chuyện,” cô nói vẻ bí hiểm.

“Tôi nghĩ là hai người không nói chuyện với nhau chứ?” George hỏi.

“Tôi không nói chuyện với chị ta,” Janey nói, đong đưa chân.

“Nếu cô muốn tôi nói một lời...”

“Tôi muốn tiền,” cô nói cộc lốc, đứng dậy.

“Ai cũng muốn tiền,” George vui vẻ nói. “Cô có thể nói cho tôi biết cô định kiếm nó bằng cách nào không?”

“Tôi đã kiểm được nó rồi, George ạ, anh biết điều đó,” cô nói, bước về phía anh. Cô tiến đến bàn anh và nhào về phía anh để toàn bộ ngực mình gần như lộ ra dưới cổ áo len rộng. “Anh đã có được ý tưởng mua công ty của Comstock từ tôi. Thế có nghĩa là, theo thông lệ làm ăn thông thường, anh nợ tôi ít nhất là phí của người nảy ra ý tưởng.”

Anh ngồi ngả ra ghế và nhìn cô. Một lần nữa anh choáng váng bởi việc cô không có vẻ ngu xuẩn như vẻ bề ngoài. Thật đáng tiếc: Nếu cô dành thời gian để làm thứ gì đó đáng giá hơn, có khi cô sẽ thực sự leo lên được vị trí nào đó trong đời mình.

“Dĩ nhiên là cô đúng ở chuyện đó,” anh nói, chấp tay lại dưới cằm. “Nếu nó là hợp đồng làm ăn chuẩn. Nghĩa là,” anh nói tiếp, nhướn mày lên, “thay vì đến cầu cứu tôi chuyện Comstock, cô đã cho tôi xem lá thư và bảo tôi rằng cô nghĩ đó sẽ là cơ hội tốt cho tôi mua công ty của Comstock...”

“Chuyện đó chả khác biệt gì cả!”

“Ồ có chứ,” George nói, gật đầu trầm ngâm. “Hợp đồng của chúng về bản chất là rất khác. Cô yêu cầu tôi giúp đỡ cô - và tôi đã giúp. Và đền đáp lại, cô đã giúp tôi. Và vì thế, cung của tôi ạ, là nơi quan hệ của chúng ta bắt đầu... và kết thúc.”

“Vậy là anh không hề có ý định làm gì sất,” Janey hỏi.

“Không,” anh nói ngắn gọn. “Tôi chả có ý làm gì.”

Cô ta nổi điên lên, thì thầm gì đó rằng anh nợ cô, nhưng anh đã kết thúc với cô. Không, anh nghĩ, anh không định làm bất cứ thứ gì cho cô ta cả. Cô ta đã có giá trị lợi dụng. Trong giây lát, cô ta khiến anh thích thú, nhưng giờ anh phải cắt mọi mối liên hệ với cô ta. Nếu không, cô ta sẽ quay lại - liên tục và liên tục và liên tục.

Anh cầm điện thoại lên và yêu cầu thư ký nối cuộc điện thoại tiếp theo của anh. Và anh xoay ghế lại và bắt đầu nói chuyện. Và khi anh quay ghế lại, cô đã đi mất.

Và giờ, ngồi ở bàn mình và nghĩ đến Selden tội nghiệp, anh hy vọng cô ta sẽ biến mất vĩnh viễn.

Cửa thang máy mở ra ở tầng văn phòng George, và Mimi Kilroy Paxton há hốc mồm vì sốc, hoàn toàn sững sờ khi nhìn thấy Selden Rose.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là chưa bao giờ thấy một người đàn ông khốn khổ hơn nữa. Mặt anh râu cạo thành những vùng lỗ chỗ không đều, như thể anh không còn sức tập trung hay ham muốn nào nữa để mà làm những việc cơ bản nhất như tắm rửa. Và cơ thể anh là cơ thể của một người dần dần bị đánh cho thất bại và ý thức rằng cái chết đang đến gần, và anh không còn sức để xua nó đi nữa. Nhưng chính đôi mắt anh làm cô kinh ngạc. Đôi mắt màu nâu linh hoạt một thời của anh, luôn lấp lánh vẻ vui sướng con nít, như thể cuộc đời chứa đựng mọi niềm vui thú, giờ đây mờ đục như một tấm bìa cũ bị bỏ ra ngoài trời bạc phơ bạc phếch.

Anh nhìn thẳng vào cô, nhưng mắt anh không thấy gì cả. Và khi cửa mở ra, anh không hề có ý định đi vào, như thể anh bị tê liệt.

“Selden!” cô kêu lên.

Khi nghe thấy tên mình, anh đột nhiên tỉnh ra, và bước tới để chào. “Xin chào, Mimi,” anh nói.

Cô ra khỏi thang máy và cầm lấy tay anh, kéo anh về phía hành lang. “Selden,” cô nói, giọng đầy lo lắng. “Anh ổn đấy chứ?”

“Anh ổn như một người đàn ông có thể ổn trong hoàn cảnh của mình, anh nghĩ vậy,” anh nói.

“Anh phải kể cho em nghe,” cô nói cương quyết. “Suy cho cùng, em cảm thấy ít nhất mình chịu ít nhiều trách nhiệm cho hoàn cảnh của anh...”

“Em ư, Mimi?” anh hỏi, lắc đầu. “Em chả làm gì cả...”

“Ồ, nhưng em có đấy,” cô khẳng định. “Em là người đã giới thiệu Janey cho anh... Em bảo cô ấy lấy anh...”

“Em chỉ muốn giúp anh thôi,” Selden nói. “Anh yêu cầu em giới thiệu anh. Nhớ không?”

“Nhưng anh sẽ làm gì?” Mimi dịu dàng nói. Cô biết vài chuyện về Selden từ George. Chồng cô đã nghe tin từ những giám đốc khác ở Splat Verner. Đến thời điểm này, gần như mọi giám đốc đã nghe tin đồn chuyện Selden bị buộc phải bỏ Janey...

“Anh không biết phải làm gì,” Selden nói, lắc đầu. “Mọi người đều nghĩ cô ấy có tội, còn cô ấy thì bảo mình vô tội.”

“Chính xác thì cô ấy nói gì?” Mimi hỏi.

“Cô ấy bảo mình có viết một kịch bản... và rằng kiểu gì đó George là người chịu trách nhiệm. Cô ấy bảo cậu ấy đã hủy hoại cô ấy...”

“Cô ấy có nói tại sao không?” Mimi hỏi.

“Dĩ nhiên là không. Cô ấy cũng không giải thích chuyện kịch bản bị mất. Có lẽ bởi vì tất cả là lời nói dối...” anh nhìn lên đầy nài nỉ vào mắt Mimi. “Và giờ đây mọi người đều đồng ý anh nên ly dị cô ấy.”

“Ồ không, Selden, anh không làm thế được,” Mimi kêu lên.

“Không thì anh sẽ mất việc,” Selden nói. “Đến lúc này, anh bắt đầu đó đó là giải pháp duy nhất. Anh vẫn còn yêu cô ấy, em biết mà.”

Mimi cắn môi. “Anh nói chuyện với George chưa?” cô hỏi.

“Anh vừa mới gặp cậu ấy xong. Cậu ấy chẳng giúp được gì cả - mà tại sao cậu ấy lại nên giúp chứ?” Selden nói. “Đây không phải là vấn đề của cậu ấy.”

“Ồ, Selden,” cô kêu lên. Và vào lúc đó, cô đã đưa ra quyết định. Mặc dù cô cương quyết không muốn, nhưng gần đây cô liên tục nghĩ đến Janey Wilcox. Và cô đã đọc về việc cô ấy bị sỉ nhục ở Dingo’s với một trái tim sợ hãi. Janey, cô cảm thấy, đã bị trừng phạt đủ rồi. Nếu tiếp tục bị trừng phạt, nó sẽ giống như tống ai đó vào tù vì một tội còn con, rồi họ ra tù thành một tên tội phạm, cương quyết trả thù cả hệ thống. Cô biết từ kinh nghiệm bản thân Janey có thể trả thù thế nào. Và cô hiểu rằng, càng nhiều người muốn đè bẹp cô ấy, thì sự căm hận của cô ấy càng tăng cao. Cô ấy sẽ buộc bị biến mất một thời gian, nhưng cuối cùng cô sẽ xuất hiện trở lại, lớn hơn và quyền lực hơn trước. Và rồi, ai biết cô ấy có thể gây ra những chuyện gì?

Không, Mimi quyết định, điều tốt nhất mà mọi người quan tâm là nếu cuộc sống tiếp tục bình thường như mọi khi. Sẽ là một thảm họa nếu Selden ly dị Janey, bởi khi đó cô ấy sẽ làm gì? Cô ấy sẽ quần bách và giận dữ... và đột nhiên Mimi thấy rằng Selden và Janey phải ở bên nhau, rằng họ nên mua căn nhà ở ngoại ô Connecticut. Cách xa khỏi những dục dồ hào nhoáng của

tiền bạc và danh vọng, và khi đó có thể Janey sẽ không trở thành hiểm họa của ai nữa.

“Selden này,” Mimi nói, kéo anh lại gần hơn. “Em không biết là Janey có viết một kịch bản không, nhưng em biết là cô ấy đúng về chuyện George. Cô ấy đã đến gặp anh ấy nhiều tháng trước, khi cô ấy bắt đầu nhận thư, và nhờ anh ấy giúp đỡ...”

Mặt Selden đột nhiên tươi tỉnh trở lại; trông anh như một con chó có thể cắn. “Vậy là anh đã bị lừa dối,” anh nói. “Suốt thời gian qua, bởi bạn thân của mình...”

“Nào, Selden,” Mimi mắng. “Anh biết không phải là thế. Em tin chắc là George không nói với anh bởi anh ấy không muốn anh buồn...”

“Cám ơn em, Mimi,” Selden tức giận nói. “Anh vui là cuối cùng em cũng tử tế mà nói lên sự thật.”

Selden sai bước về phía thang máy, Mimi vội chạy theo anh. “Selden, anh không cần phải bỏ rơi bọn em, anh biết đấy,” cô nói. Và rồi, khi cửa mở ra và anh vào phòng, cô gọi theo về khuyến khích, “Anh là một người đàn ông tốt, Selden ạ. Dù chuyện gì xảy ra, hãy luôn nhớ anh đã cố làm một việc danh giá và cao quý...”

Và rồi cô vào phòng George. Cô không kể gì về việc gặp gỡ với Selden, mà cô cũng không định thế. Có những thứ mà phụ nữ biết là nên giữ kín. Vì vậy cô vỗ má George và cười khi anh kể chuyện hài và bảo anh rằng, thêm một lần nữa, anh mới tuyệt vời làm sao. Bởi cô đã quyết định rằng nếu cô đã lừa dối anh, thì điều ít nhất cô có thể làm được là yêu anh, và là người vợ và người mẹ tốt nhất có thể.

Vậy là cô ấy nói sự thật, Selden Rose tự nhủ, khi anh nhìn lên tòa nhà bằng gạch sơn màu đen trước mặt. Về một chuyện. Và khi chuyện đó là thật, rất có thể tập kịch bản cô ấy cứ luôn miệng nói đến cũng có tồn tại.

Anh cau mày, nhìn con số một lần nữa trên cánh cửa sơn đen. Có đúng là địa chỉ này không? Anh băn khoăn. Có thể anh đã sai, nhưng anh nhớ số rất giỏi. Và anh tin chắc đây đúng là địa chỉ anh thấy trên thư gửi chuyển tiếp từ căn hộ của cô.

124 Phố 67 Đông, căn hộ 3A.

Anh nhìn lên tòa nhà.

Nó còn không được là một tòa nhà, với lối vào ngay trên phố và cạnh một nhà hàng bán đồ ăn đặt sẵn Trung Quốc. Nó có thể từng là một tòa nhà, anh nghĩ, nhưng ai đó đã thay mặt tiền trước bằng một mặt phẳng, từ đó hai cánh cửa sổ nhỏ nhìn ra từ một khoảng hẹp ở mỗi bốn tầng nhà.

124 Phố 67 Đông là một trong những địa chỉ ở New York nghe hoàn toàn chấp nhận được, nhưng không phải thế. Tòa nhà nằm ở một chỗ khá tốt, giữa Đại lộ Park và Lexington - nhưng Phố 67 nằm trong một con phố dẫn qua Công viên Trung Tâm. Nó khét tiếng là ồn ào và đầy xe tải. Nhìn lên và xuống khu phố, Selden thấy rằng những tòa nhà khác cũng chả khác hơn - như thể chủ đất biết có cải tạo sửa chữa cũng không ích gì.

Trên tường cạnh cửa là một hộp sắt nhỏ có tám cái chuông. Cạnh chuông của căn hộ 3A là một mẩu giấy nhỏ viết WILCOX bằng bút đen màu đã bạc. Chẳng ích gì, anh nghĩ, vì không có ai ở đó. Anh bắt đầu nhấn vào tất cả các chuông hy vọng ai đó sẽ cho anh vào. Trong một vài giây anh nghe tiếng khóa cửa mở, và anh kéo ra và vào trong.

Ngay phía trước mặt anh là một cầu thang hẹp, tối mò. Và phía bên phải anh, một hành lang sáng mờ mờ với những khối vuông Formica đen trắng cũ trên sàn nhà. Một phụ nữ trung niên thò đầu ra khỏi cửa. “Vâng?” bà nghi ngờ hỏi.

“Tôi tìm người quản lý,” Selden nói, đổi qua đổi lại chiếc găng tay đen đắt tiền.

“Ở dưới sảnh,” bà kia nói, gật đầu. “Nếu ông ấy không có ở dưới đó thì có lẽ ở trong quán bar của dân Ireland ở bên kia đường.”

Tuy vậy, người quản lý lại có nhà. Và Selden giải thích anh là chồng của Janey Wilcox, và cần phải vào căn hộ của cô.

“Ồ vâng,” người quản lý nói. “Tôi nhớ là thấy tên anh trên báo. Cô ấy thế nào?”

“Nói chung là ổn cả,” Selden nói thẳng băng.

“Chắc, bảo với cô ấy là phải quyết định chuyện căn hộ của mình đi,” người quản lý nói, đưa chìa khóa cho anh. “Cô ấy cho cái gã tóc vàng ở nhờ ở đây, rồi anh ta thường có một phụ nữ tới thăm...”

“Janey á?” Selden hỏi, giật mình.

“Khônggggg,” người quản lý chậm rãi nói. “Cô ta lớn tuổi hơn. Có lẽ chừng bốn mươi. Mà dù sao, anh ta đã chuyển đi và giờ căn hộ bỏ không nhiều tháng rồi. Chủ hộ không thích căn hộ trống, dù vẫn trả tiền thuê đều đều...”

“Tôi sẽ nói với cô ấy,” Selden nói, cầm lấy chìa khóa.

Anh bắt đầu lên cầu thang hẹp. Cô ấy, Janey Wilcox, người mẫu xinh đẹp của Victoria's Secret, thực sự đi lên đi xuống cái cầu thang bần thủ này vài lần một ngày ư? Anh băn khoăn. Tại thế quái nào mà cô lại ở đây? Lên đến chiếu nghỉ tầng hai, anh ngửi thấy mùi thức ăn nấu dở không lẫn vào đâu được, và anh nhăn mũi ghê tởm. Và rồi, khi leo lên đến tầng ba, anh thấy có một con gián to đùng đang bò theo mình. Anh định giẫm nát nó, nhưng quyết định thôi: Nó chỉ khiến dưới gót giày anh có một vết lớn.

Cánh cửa có tới ba ổ khóa, và khi anh nhét chìa khóa vào, anh lại tự hỏi làm thế nào mà cô sống được ở đây.

Và rồi, với một tiếng cười khế, anh nhớ ra tại sao: Cô ấy rẻ tiền.

Cửa kèn kẹt mở ra, và trong một thoáng anh lưỡng lự, không biết mình có thực sự muốn bước vào không. Căn hộ có mùi bắp cải hay thứ gì đó thối trong tủ lạnh, và nhìn vào nội thất sáng mờ mờ, “bần thủ” là từ đầu tiên hiện ra trong đầu anh.

Nhưng anh phải bước vào, anh tự nhắc mình. Ít nhất anh phải cố cứu lấy cô.

Anh bước vào trong. Ngay phía bên trái anh là cái bếp nhỏ xíu với những nồi xoong rỉ sét và một cánh cửa tủ long ra khỏi lề. Trông thì có vẻ nó đã như vậy một thời gian rồi, như thể cô không buồn sửa nó. Về phía bên phải anh là một căn phòng chừng mười nhân mười lăm foot, với một lò sưởi nông, và đối diện là một cửa sổ. Phía bên phải cửa sổ là một cánh cửa khác mở ra cái có thể là một phòng ngủ. Nó cũng có một cửa sổ, và cả một tủ quần áo, một cái giường nhỏ, và bên dưới, hai cái que để treo quần áo.

Anh đã vào được trong căn hộ của cô, nhưng giờ, phải bắt đầu từ đâu?

Nhìn lên, anh thấy một cái túi Burberry trên đầu giường. Nó có vẻ mới, tò mò, anh với lấy xuống. Bên trong là một cái hộp và bên trong cái hộp là một đôi boots kẻ ca rô Burberry. Anh nhìn lại vào trong túi và thấy hóa đơn, và nhìn kỹ anh thấy đôi boots đã được thanh toán bằng thẻ tín dụng của anh và rằng Janey đã ký tên anh, và rằng cô đã được giảm giá ba mươi phần trăm. Ngày trên hóa đơn là 8 tháng Mười hai - cùng ngày, anh nhớ, cổ mua sợi dây chuyền ngọc trai đen. Anh băn khoăn không biết chuyện này có ý nghĩa gì không - ngày, đôi boots, và việc cô đã bỏ nó lại đây - nhưng anh không thể nghĩ ra gì, vì thế anh bỏ qua.

Anh quay lại vào phòng khách. Một bàn gỗ nhỏ loại sinh viên vẫn hay mua ở nơi như Door Store đặt trước cửa sổ. Trên bàn chẳng có gì cả, nhưng nhìn xuống bên dưới, anh thấy một chiếc laptop Apple mới toanh nằm trên một chồng giấy nhỏ màu hồng.

Và rồi anh nghĩ, màu hồng? Giấy màu hồng? Cho một kịch bản? Thật nữ tính đến ngây ngô.

Và quả thực, ở trang trên cùng, là những từ “Đổi chác?” và bên dưới, “Kịch bản do Janey Wilcox viết.”

Anh đã tìm thấy nó! Anh nghĩ, run lên vì phấn khích. Và rồi anh nhớ ra thời gian. Vội vàng đeo găng lên, anh nhìn đồng hồ và thấy đã 12:30. Anh còn chưa đầy năm tiếng nữa...

Nhưng không, anh vui vẻ nghĩ, đó không phải là sự thật. Không phải nữa. Bởi vì, với cái này trong tay, giờ anh có toàn bộ thời gian trên thế giới này...

Và thả mình xuống chiếc sofa nhung đỏ bạc màu, anh lật trang đầu tiên và bắt đầu đọc...

Hai mươi phút sau anh dừng lại, và ngả người ra ghế, anh giơ tay lên che mặt.

Ôi em yêu, em yêu nhất đời, anh điên cuồng nghĩ. Cô ấy đúng là một kẻ kỳ quặc và bí hiểm - nhưng vẫn cực kỳ dễ hiểu. “Kịch bản” chỉ có ba mươi hai trang và gần như chẳng viết theo dạng chuẩn - nó gần như là những ghi chú cho các cảnh với thỉnh thoảng một hai dòng thoại được đưa vào. Nhưng cảm thấy như thể cuối cùng anh đã hiểu được vợ mình, và nhớ ra tiêu chuẩn cao của cô với “nghệ thuật”, anh không hề ngạc nhiên khi cô không chịu cho bất cứ ai xem nó: Gần như mọi thứ trong nỗ lực của cô đều sáo mòn đến thảm hại.

Anh lật lại trang đầu tiên. Nhân vật chính thậm chí còn không có nổi một cái tên - cô ta được nhắc đến với mỗi từ “Cô gái”. Bắt đầu câu chuyện, Cô gái bốn tuổi và trong một buổi tập balê, chơi một cây nến trên cái bánh, xoay vòng và xoay vòng. Sau đó, cha cô bé (mà Cô Gái yêu hơn bất cứ ai trên thế giới) đến và ôm cô. Và rồi Bà mẹ (bà này cũng không có tên) túm lấy tay Cô gái và kéo cô đi và quát mắng cô vì đã làm bẩn chiếc váy tutu. Rồi nó chuyển tới giai đoạn Cô gái mười tuổi. Cô ở trong phòng vệ sinh, cổ thử son của Bà mẹ, thì Bà mẹ lao vào. Bà “giật” thổi son khỏi tay Cô gái.

BÀ MẸ (gầm gừ)

Tao chỉ muốn mày biết một điều! Nếu bố mày và tao ly dị, thì đó tất cả là lỗi của mày!

CÔ GÁI

Không, mẹ ơi, con xin mẹ.

BÀ MẸ

Tao sẽ nhốt mày trong phòng. Cho tới khi mày học được cách cư xử. Nhìn mày xem. Trông mày

như một đũa lẳng lơ!

CÔ GÁI.

Con sẽ bỏ trốn mẹ ạ.

BÀ MẸ

Tao ước gì mày sẽ làm thế. Mày có biết mày đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho cái gia đình này không?

Selden khẽ mỉm cười và lật tới trước.

Giờ thì phần này, anh nghĩ, khá là thú vị. Cô gái ở trên một chiếc du thuyền của một người Ả rập. Cô ấy đã bị một cô gái khác lừa và trở thành nô lệ tình dục, người mà cô gọi là Kẻ được coi là Bạn gái. Suốt đêm này sang đêm khác, Cô gái nằm co ro trong cabin sợ hãi, nghe tiếng hét của Cô gái Nga “Nyet! Nyet!” khi cô ấy bị một bầy phụ tá của lão Ả rập hiếp. “Vào lúc đó,” anh đọc, “Cô gái quyết định mình phải sống sót. Cô sẽ sống sót. Cô sẽ tìm ra cách.”

Rồi theo sau là một cảnh Cô gái ngồi ở bàn, chơi bài với ba tay phụ tá người Ả rập:

TÊN Ả RẬP SỐ MỘT

Tôi đánh một trăm.

CÔ GÁI

Tôi tăng gấp đôi. Hai trăm.

TÊN Ả RẬP SỐ MỘT

Sao chuyện đó lại xảy ra được!

CÔ GÁI

Tôi thắng. Thêm một lần nữa.

Giờ thì làm thế quái nào mà cô ấy lại nghĩ ra được chuyện đó? Selden băn khoăn. Thêm một lần nữa, nó là loại câu chuyện sáo mòn mà mọi người thích nghĩ là có thật - nhưng không ai thực sự tin như thế cả. Mặc dù phần về Cô gái chơi bài poker để sống sót thì hay và độc đáo, và nó cho thấy trí tưởng tượng thực sự...

Nhưng cô đã viết cái gì thì có tạo nên sự khác biệt gì không? Anh tự hỏi mình, vờ các trang giấy lại. Thứ duy nhất có ý nghĩa là cô ấy đã cố gắng - rằng cô đã có ý định đúng đắn ngay từ đầu. Và rằng cô đã nói sự thật. Cô cứ bảo anh rằng cô có viết một kịch bản, và anh đã không tin cô...

Đột nhiên anh thấy tội lỗi.

Nhưng... anh sẽ đền bù cho cô, anh vội nghĩ. Anh sẽ cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Giờ anh có những tờ giấy này trong tay, mọi thứ đã rõ ràng. Cô đã đúng ngay từ lâu: Cô đã bị giăng bẫy. Tại sao anh lại nghi ngờ cô? Và cuộn tập giấy lại, anh nhét vào túi áo khoác cho an toàn.

Anh vội ra khỏi căn hộ, chìa khóa kêu xúng xoảng trong tay. Ông Chúa không ai trong số họ sẽ phải quay lại đây, anh nghĩ. Anh sẽ bảo cô bỏ căn hộ... Vì anh sẽ nói với mọi người tất cả. Anh sẽ

gọi Jerry Grabaw và nói cho anh ta biết là *anh đã có tập kịch bản...*

Và rồi anh sẽ nói với Victor Matrick. Xoay khóa trong ổ, anh nghĩ đến chuyện mình sẽ thấy dễ chịu đến thế nào. Tự dưng anh nhớ tên những lời kinh khủng của Victor - rằng Splat Verner không thể xử lý được một cô gái như Janey Wilcox - và ít nhất là một lần, Victor sẽ phải thú nhận là ông ta đã sai lầm. Anh thấy rằng những điều ngược lại mới là đúng: Splat Verner cần những cô vợ như Janey Wilcox, những cô vợ thông minh, xinh đẹp, và tài năng. Dưới sự hướng dẫn của anh, Janey sẽ hoàn thành xong tập kịch bản - và chẳng phải anh đã giúp hàng chục các nhà văn trước đây rồi ư? Và chuyện đó sẽ khiến anh trông hay hơn thế nào, khi mọi người hiểu ra rằng vợ anh còn hơn là một gương mặt đẹp. Ngay cả mẹ anh cũng sẽ bị ấn tượng...

Nhưng khi anh cho chìa khóa vào túi, anh dừng lại. Nhưng nếu mọi người vẫn không chịu tin anh? Nếu họ bảo rằng cô ấy đã viết những trang này *sau đó* - sau vụ scandal để có vẻ vô tội thì sao?

Chuyện đó không quan trọng, anh cương quyết nghĩ. Và khi anh chạy xuống cầu thang, anh nhận ra tất cả những gì quan trọng là giờ đây anh đã biết sự thật. Và khi biết sự thật, anh không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ gì.

Janey Wilcox nhìn mình trong gương nhà tắm.

Cô vừa hứng khởi vừa lo lắng. Và khi thấy mình vẫn xinh xắn, cô thấy dễ chịu, rằng sắc đẹp của cô vẫn viên mãn và không hề có dấu hiệu suy giảm, mặc cho những nhọc nhằn của tháng qua.

Nhưng những nhọc nhằn đó, cô tự trấn an đã kết thúc - và sẽ rất nhanh thôi. Trong hai mươi phút nữa, một chiếc xe sẽ tới đưa cô ra phi trường JFK, và rồi cô sẽ lên máy bay, và một cuộc đời mới sẽ bắt đầu...

Bước khỏi gương, cô tự nhắc mình vẫn còn một hai việc nhỏ cần phải làm trước khi đi, và cô vội vào phòng ngủ.

Bốn cái vali Louis Vuitton mở ra và được xếp gọn gàng trên giường, đợi cô xem xét lần cuối. Tất cả những gì còn lại là cái hộp nhung xanh mà cô cất sợi dây chuyền ngọc trai đen cô đã mua vào khoảng thời gian ngắn ngủi khi cô và Selden còn yêu nhau - mà giờ đây cô thêm vào một tài sản quý báu thứ hai của cô: thiệp mời tới bữa tiệc Oscar *Vanity Fair*.

Cô đi đến tủ và mở nắp hộp nhung màu xanh. Nó nằm trong đó, ngay trên đầu - thiệp mời đáng thèm muốn nhất trên thế giới. Cô lấy nó ra và trêu mếu đưa ngón tay dọc theo dòng chữ mạ vàng nổi viết "*Vanity Fair*" cùng kiểu chữ nổi tiếng xuất hiện trên bìa tạp chí mỗi tháng, và rồi mở nó ra. Trên góc trên cùng bên trái, tên cô, "*Janey Wilcox*", được viết bằng chữ nghệ thuật màu vàng, theo sau đó là một lời mời tới tham dự *Vanity Fair* tại một bữa tiệc tối sau Lễ trao giải Academey Awards vào lúc chín giờ tối. Vài trăm người được mời tới bữa tiệc sau đó, nhưng lời mời tới bữa tối khét tiếng là có chọn lọc - chỉ có ngôi sao điện ảnh hạng A, đạo diễn, và những người đứng đầu các xưởng phim, báo chí không được phép có mặt mãi cho đến lúc muộn, để các ngôi sao có thể thoải mái thả tóc xuống.

Dĩ nhiên là ngay lập tức cô hiểu rằng phải giữ chuyện cái thiệp này bí mật và không được nói với ai - đặc biệt là Selden hoặc Jerry Grabaw hay thậm chí Wendy Piccolo. Và vì vậy cô đã kín đáo sắp xếp - và may mắn là cô nhớ ra mình có bộ đầm hoàn hảo mặc cho dịp đó: một bộ đầm dài kiểu thập niên bảy mươi của Roberto Cavalli mà cô mua ở Milan hồi trắng mặt. Cô đã để dành bộ váy cho một bữa tiệc mùa xuân lớn, nhưng không có gì có thể lớn hơn bữa tiệc Oscar, và cô sẽ chẻ đôi mái tóc và xõa ngang lưng. Và hiển nhiên là cô sẽ đeo cả sợi dây chuyền ngọc trai nữa...

Đặt thiệp mời qua một bên, cô cầm chuỗi ngọc trai lên. Sao bây giờ cô không đeo nó luôn nhỉ? Cô nghĩ. Như là một kiểu ăn mừng... vì may mắn? Và khi đưa sợi dây lên cổ, khuỷu tay cô gạt tấm thiệp và nó rơi xuống sàn.

Cô toan cúi xuống nhặt lên thì nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Cô chờ người. *Selden làm gì ở nhà thế?* Cô nghĩ, đột nhiên thấy hoảng loạn. Máy bay của cô bay đi Los Angeles lúc ba giờ. Và cô không nghĩ là anh sẽ về nhà trước giờ thường lệ là năm hay sáu giờ chiều, mà tới lúc đó cô đã ngồi trên máy bay và có lẽ đã tới Chicago. Nhưng không có thời gian để nghĩ tới chuyện đó, bởi trong giây tiếp theo, anh đã lao vào phòng ngủ, túm lấy tay cô và hôn lên mặt cô, và liên mồm kêu lên, “Tình yêu của anh, *tình yêu của anh*,” như một diễn viên rở tiền trong một bộ phim sến.

Giờ cô phải làm cái quái gì đây? Cô hoảng sợ nghĩ.

“Selden. Selden anh yêu,” cô nói, cố nói sao cho đồng giọng với anh đồng thời cố đẩy anh ra. “Sao thế? Anh làm gì ở nhà thế?” Trong một thoáng, cô nghĩ, tim cô đập rộn lên trong ngực vì sợ hãi, anh sẽ thấy mấy cái vali, và rồi anh có thể sẽ cố ngăn cô lại...

“Em không thấy à?” anh nói, nắm lấy cả hai vai cô và nhìn đăm đăm vào mắt cô. Mặt anh lộ vẻ cực kỳ phấn khích. “Giờ thì mọi chuyện ổn rồi. Với bọn mình, tất cả mọi thứ sẽ ổn thỏa...”

“Thật à?” Janey bồn chồn hỏi.

“Anh đã tìm thấy kịch bản!” anh hét lên.

Mắt cô mở to choáng váng. Cô lùi lại một bước. “Thật á?”

“Trong căn hộ của em,” anh nói, sờ soạng trong áo khoác. Anh rút ra một cuộn giấy màu hồng và trải ra giường. “Nó không hẳn là một kịch bản, nhưng nó chứng tỏ là em đã cố viết - rằng em chưa bao giờ trong một phút nghĩ rằng em đã đổi khoản tiền đó nhờ sex. Nhìn này, em yêu,” anh nói, chỉ vào trang đầu tiên. “Thậm chí em còn có trang tiêu đề... em gọi nó là *Đổi chác?* Hiển nhiên là tiêu đề thì không có dấu chấm hỏi được và em sẽ phải thay nó. Nhưng rồi em đã viết tất cả những cảnh nhỏ này, và đại khái có vạch ra chuyện gì sẽ xảy đến giữa họ...”

Janey thấy choáng váng. Sau khi viết những trang này mùa hè hai năm trước, cô đã gấp máy tính lại, không thể tiếp tục. Không phải là cô cảm thấy kịch bản không tốt lắm, mà là cuối cùng cô sẽ để lộ ra sự thật về quá khứ của cô...

“Selden,” cô há hốc mồm.

Và rồi anh nhìn lên và để ý thấy những chiếc vali trên giường.

“Em đang làm gì thế?” anh hoảng sợ kêu lên.

Đột nhiên cô thấy mình không cất nổi nên lời. “Em...,” cô ngập ngừng.

“Nhưng em yêu của anh, không!” anh nói, sợ hãi túm lấy tay cô. “Em không phải ra đi. Giờ chúng ta đã có kịch bản, mọi thứ sẽ ổn cả.” Anh thả tay cô ra và bắt đầu bước đi bước lại qua phòng. “Anh đã làm trong ngành này hơn hai mươi năm, và anh biết mình phát hiện được tài năng. Ồ, dĩ nhiên là nó đầy những chuyện sáo rỗng. Nhưng những bản thảo đầu tiên lúc nào chả thế, và chuyện về cô gái trên chiếc thuyền buồm khá là sáng tạo...”

“Selden, em không thể...,” cô kêu lên.

“Nhưng em có thể, em yêu của anh,” anh nói, chìa tay ra. “Em không hiểu à? Anh sẽ giúp em. Em sẽ viết lại bản đầu tiên, và rồi mình sẽ thuê ai đó viết lại nó. Lẽ tự nhiên, Parador vẫn nắm quyền, nhưng giờ George là chủ rồi thì mọi thứ dễ dàng. Anh sẽ làm cho cậu ấy ký chuyển quyền sang cho MovieTime - và anh ấy nợ anh ít nhất là chuyện đó, thẳng khốn...”

Janey bối rối lùi lại một bước, và Selden, thấy vẻ mặt cô, tìm kiếm trên mặt cô câu trả lời. “À, anh hiểu rồi,” anh nói về hiểu ý. “Em vẫn giận vì anh đã không tin em. Nhưng hoàn toàn không phải thế, em yêu,” anh nói. “Anh muốn tin em chuyện kịch bản, nhưng anh sợ rằng nó không phải sự thật. Nhưng anh có thể hiểu được cảm giác của em... Hẳn em đã ghét anh đến mức nào. Chỉ có điều đừng nói rằng em đã thôi yêu anh. Không phải lúc này, khi mà chúng ta có được cơ hội thứ hai...”

Chuyện này không thể xảy đến với cô được, Janey điên cuồng nghĩ. Không phải khi cuối cùng cô cũng có được cơ hội trốn thoát...

“Em yêu, em không thấy à?” anh hỏi. “Bọn anh thậm chí có thể cho em làm nhà sản xuất...”

Cô phải dựa vào tú để đứng vững. Giá như anh đi đi... Cô không thể nghĩ được khi anh cứ quanh quẩn bên cô. Cuối cùng anh đã đưa cho cô mọi thứ mà cô đã luôn muốn, nhưng cô sợ... Nếu cô thực sự viết xong được kịch bản, chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh phát hiện tất cả đều là sự thật? Liệu anh có sỉ nhục cô như cô đã phải chịu đựng suốt tháng qua không? Bằng một tiếng hét phòng vệ, cô nói, “Không...”

Anh sững lại. “Ý em là sao cơ?” anh hỏi.

“Em không biết nữa,” cô nói, tuyệt vọng túm lấy chuỗi ngọc trai. Giá như cô có thể nói với anh sự thật, giá như cô có thể tin anh. Và rồi những lời tiếp theo anh nói ra khiến mọi chuyện rõ ràng khủng khiếp.

“Anh e là không có lựa chọn nào khác,” anh lạnh lùng nói. “Hai tuần trước, Victor Matrick đã bảo anh phải chọn giữa em và công việc của anh... Theo lẽ tự nhiên, anh bảo vệ em - anh bảo với ông ấy rằng em đã viết một kịch bản - nhưng trừ phi chúng ta tiếp tục tiến hành chuyện này, thì lựa chọn đó vẫn được giữ vững. Và anh biết rằng em sẽ không muốn anh từ bỏ công việc của mình. Không phải khi mà anh đã làm việc hơn hai mươi năm để đến được nơi anh đến ngày hôm nay...”

Janey cố hít thở. Cô cảm thấy máu rút khỏi cơ thể mình. Cô nghĩ mình nôn mất. Và rồi ý nghĩ duy nhất của cô là cô phải trốn đi. Cô phải chạy khỏi cái sinh vật ghê gớm coi mình là chồng cô. Cô sẽ buộc mình phải cử động và phải nói, cô phải bình tĩnh. Cô không biết Selden Rose này là ai (và sự thực là, cô có bao giờ biết không?) và cô không chắc là anh có thể đi xa đến mức nào.

Bằng giọng run run, cô nói, “Anh không cần thiết phải lựa chọn. Chỉ là em có kế hoạch khác rồi...” Cô bước một vài bước về phía tủ áo và đặt cánh tay lên nóc tủ. Đột nhiên cô nhớ ra rằng tờ thiệp mời đến dự bữa tiệc *Vanity Fair* ở dưới chân cô. Giá như cô có thể nhặt nó lên và cho vào cái hộp nhưng mà anh không phát hiện ra.

“Những kế hoạch khác,” anh nói, ngả đầu ra sau ngạc nhiên. “Kế hoạch gì?”

Janey hất tóc phủ trên trán. Nếu cô có thể khiến anh im lặng, có lẽ thậm chí hứa là sẽ quay về... “Em vừa mới nhận tin tốt lành,” cô nói thẳng băng, cởi chuỗi ngọc khỏi cổ và đặt vào hộp như thể chẳng có gì bất thường cả. “Em gái em, Patty, cuối cùng cũng có thai. Nó và Digger đã mua một căn nhà ở Malibu, và nó muốn em đến ở cùng ngay lập tức.” Đó là một trong những lời nói nửa thật nửa dối đúng kiểu của cô. Nhưng cô có thể thoát được nếu Selden không tự dưng kích động mà gọi cho em gái cô chúc mừng. Và nhìn mặt anh, cô biết là quả tình anh có vẻ tin cô...

“Nhưng thế lỗ bịch quá,” anh nói, mỉm cười độ lượng khi tiến một bước về phía cô. “Cô ấy sẽ mang thai nhiều tháng mà... Em có thể về đó bất kỳ lúc nào... Cả hai chúng ta sẽ cùng đi... Sau khi chúng ta giải quyết xong chuyện này...”

Mặt cô sầm xuống vì bức bối và anh hẳn đã nhìn thấy vẻ mặt đó, bởi đột nhiên mắt anh nheo lại và anh nói: “Trừ phi...”

“Trừ phi gì cơ?” cô hỏi, vẫn để tâm tới chuỗi ngọc trai.

“Trừ phi em đang nghĩ tới chuyện gì khác?”

“Em thì có thể đang nghĩ tới chuyện quái gì khác chứ?” cô hỏi, giận dữ cau mày với anh. Và rồi, không ngăn được mình, mắt cô tự động liếc xuống tấm thiệp dưới chân.

Anh cũng thấy nó. Và trước khi cô kịp nhặt lên, anh nhảy tới và cầm lên.

Không nói một lời, anh nhìn bìa rồi mở ra.

Thoạt đầu, mặt anh lộ vẻ không hiểu, và anh bối rối hết nhìn từ tấm thiệp sang đến Janey. Suy nghĩ duy nhất của cô là cô phải có tấm thiệp đó, bởi ở cuối nó có viết, *“Xin trình tấm thiệp này tại cửa vào. Không ngoại lệ”*. Và nếu anh xé nó hoặc ném nó ra ngoài cửa sổ, cô sẽ không có kịp thời gian để có một tấm thiệp mời khác, và rồi toàn bộ cuộc đời cô sẽ bị hủy hoại. Toàn bộ tương lai của cô nằm trong tấm thiệp đó. Và cô nhìn anh, đột nhiên cô ghét anh bằng sự căm giận của một đứa bé ghét thằng anh trai lớn hơn hay bắt nạt nó. Cô ước gì anh chết đi. Cô muốn giết anh...

“Trả lại đây!” cô hét lên.

Anh bước tránh xa khỏi cô, cầm tấm thiệp giữa ngón trỏ và ngón cái giơ lên như thể anh đang cho bồi thẩm đoàn xem vũ khí giết người. “Một tấm thiệp ư?” anh nói.

“Anh quan tâm gì chứ?”

“Em chọn một bữa tiệc thay vì cuộc hôn nhân của chúng ta ư?” anh gào lên vẻ đe dọa.

“Tại sao lại không?” Janey kêu lên. “Anh đã chọn công việc thay vì tôi rồi còn gì...”

Trong một thoáng, mắt anh điên dại vì giận dữ. Janey hét lên sợ hãi, sợ điều anh có thể làm tiếp theo. Nhưng rồi, như thể anh nhìn thấy sự thật trong lời cô nói, cơn giận của anh biến mất và anh rên lên một tiếng rên rỉ tuyệt vọng. Anh sụp xuống giường như một con rối dây điều khiển tự nhiên bị cắt, anh giơ tay ôm đầu.

“Một tấm thiệp,” anh đau đớn rên rỉ, lắc đầu. “Một tấm thiệp tới một bữa tiệc. Nó chỉ là như thế...”

Janey chỉ nhìn anh.

Anh ngẩng đầu lên và nhìn cô bằng đôi mắt đẫm nước. “Mọi người đều bảo anh nên kết thúc với em. Nhưng anh không muốn thế. Anh vẫn còn yêu em...”

“Đối trá,” cô rít lên. Và bước về phía anh, cô chìa tay ra.

Trong một thoáng, anh bối rối. Cô đang làm hòa ư? Nhưng rồi anh thấy mắt cô đang nhìn tấm

thiếp, rằng tất cả những gì cô muốn từ anh bây giờ chỉ là nó. Và với một tiếng thở dài nặng nhọc, anh đưa nó cho cô.

Cô cầm lấy.

Và với hành động đó, anh thấy rằng mình đã hoàn toàn sai về cô ngay từ lúc đầu tiên. Cô không yêu anh; có lẽ cô chưa bao giờ yêu anh. Lúc nào cũng là về thứ tốt nhất tiếp theo dành cho cô, và anh không là gì ngoài hòn đá lát đường trên hành trình của cô. Nếu cô đã yêu anh, cô sẽ ở lại với anh... Cô sẽ giúp anh và làm điều anh yêu cầu và viết xong kịch bản đó. Đó là một phép thử và cô đã thất bại...

Và thứ gì đó bên trong anh bắt đầu phản chiến lại. Niềm kiêu hãnh của anh đứng lên từ sự thất vọng trong anh. Thói tự phụ đàn ông của anh cuối cùng cũng trỗi dậy. Vậy thì những điều mà mọi người nói về cô là đúng sự thật, anh nghĩ - cô là một con điểm - và anh thật may mắn khi thoát được cô. Và cuối cùng, khi hiểu ra và nhẹ nhõm khi thấy lòng tự tôn của anh lớn hơn của cô, anh nói, “Nó thật sự kết thúc rồi, nhỉ?”

Những lời của anh như là một tuyên bố hơn là một câu hỏi, và có gì đó cương quyết trong giọng anh đến nỗi Janey phải quay đầu lại. Dù cuộc hôn nhân có tồi tệ đến mức nào, dù hai người đã làm sai trái với nhau đến mức nào, sự thật vẫn tồn tại là họ từng tuyên bố công khai rằng họ yêu nhau. Janey đột nhiên có cảm giác lo lắng - như thể giờ đây anh nói nó đã kết thúc, cô không chắc là chính xác là cô muốn gì. Trong một giây, cô lưỡng lự. Thật sự quá muộn rồi ư? Cô nên bước lại chỗ anh và tự mình xé tan tấm thiếp, ôm chầm lấy anh và bảo với anh rằng cô đã sai?

Nhưng khi mắt cô nhìn lên mặt anh, cô thấy choáng váng ngộp thở. Nếu cô bước đến bên anh, anh sẽ là tất cả những gì cô có. Và cô biết rằng chỉ mình anh thôi sẽ không bao giờ là đủ. Cô sẽ không bao giờ là con người thật sự của mình khi ở bên anh. Anh lúc nào cũng phán xét cô từ bên dưới. Anh thảm hại và yếu ớt. Anh đã suýt bán đứng cô một lần. Và chắc chắn, anh sẽ làm việc đó một lần nữa.

Và bằng một giọng nói lạnh lùng khiến cả cô cũng rùng mình, cô nói, “Nó kết thúc từ lâu lắm rồi, Selden ạ.”

Cô đóng cái hộp nhung lại và bước tới giường, đặt nó vào trong túi Louis Vuitton nhỏ mang theo người. Và khi cô làm vậy, mắt cô nhìn thấy tập kịch bản giấy hồng. Trong một thoáng giận dữ, cô tóm lấy nó, định sẽ xé tan ra làm đôi.

Nhưng có thứ gì đó ngăn cô lại. Và ẹp chồng giấy xuống, cô đặt luôn vào trong vali.

“Chị muốn uống gì?” cô chiêu đãi viên hỏi, nhòai người qua ghế. “Champagne? Nước cam? Hay thứ gì khác ạ?”

Janey định nói “champagne”, nhưng rồi ngăn mình lại. “Cho tôi xin nước lọc,” cô nói.

Thay vì đi lấy nước, cô tiếp viên lại ngả người tới. Hạ giọng thì thầm, cô ta nói, “Tôi nhận ra chị ngay khi chị lên máy bay. Và chị không phải lo lắng...,” cô nói, liếc quanh như thể phóng viên ảnh chuẩn bị nhảy ra từ cabin phía trước. “Tôi sẽ đảm bảo để không ai làm phiền chị trong suốt chuyến bay.”

“Cám ơn cô,” Janey hờ hững nói.

Cô cài dây an toàn và ngả đầu ra ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Cô vừa lên máy bay - cô tiếp viên bảo cô là người cuối cùng lên - và cô đã sợ họ đã phân ghế của cô cho người khác rồi. Nhưng không, và khoang hạng nhất không đông như cô tưởng - hai ghế cạnh cửa sổ chỗ cô ngồi trống không. Có lẽ là do những người đi dự lễ Academy Awards đã ở Los Angeles rồi, để dự những bữa tiệc trước Oscar. Nhưng thế cũng ổn, cô nghĩ, năm sau cô sẽ có mặt ở đó, khi cô có nhiều thời gian để lên kế hoạch hơn. Và như thế này, việc cô đến bữa tiệc *Vanity Fair* sẽ hoàn toàn bất ngờ. Và ở New York dân tình sẽ há hốc mồm ra khi đọc báo vào ngày hôm sau...

“Nước của chị đây,” cô tiếp viên nhã nhặn nói, đưa cho cô một cái cốc có logo của American Airlines.

“Cám ơn cô,” Janey lịch sự nói.

Cô nhấp một ngụm nước và cẩn thận đặt ly lên cái khay nhỏ ở bên tay ghế. Cô thích champagne hơn, nhưng cô sợ mặt mình sẽ sưng phồng lên vì rượu và đi máy bay. Tối mai cô phải trông tuyệt đối rực rỡ. Cô phải là sắc đẹp hoàn hảo. Tối mai là cơ hội duy nhất của cô...

Cô nhấp thêm một ngụm nước nữa và nhìn ra ngoài cửa sổ vào những người đàn ông mặc đồng phục màu da cam đang cho những túi hành lý cuối cùng lên máy bay. Nhẽ ra cô nên uống champagne, cô nghĩ, nhất là khi nó miễn phí. Hay đúng hơn, cô sửa lại, nhất là khi cô đã trả cho nó.

Cô cau mày và nhìn vé, một lần nữa choáng váng bởi cái phí cắt cổ chuyến bay một chiều đến Los Angeles: năm ngàn đô!

Cô đã định bay hạng thương gia để tiết kiệm hai ngàn năm trăm đô, nhưng giờ cô quá nổi tiếng rồi. Nếu ai đó trên máy bay báo lại với báo chí đã thấy cô ở hạng thương gia, họ sẽ viết với sự khinh bỉ.

Dẫu vậy, giá vé máy bay làm cô gần như buồn nôn. Cô đã bao giờ tự trả cho vé máy bay của mình trước kia chưa? Cô băn khoăn. Lần này cô không còn lựa chọn nào khác. Mặc dù *Vanity Fair* đã đồng ý cho cô ở Chateau Marmont hai đêm, cung cấp phương tiện đi lại từ và đến sân bay và bữa tiệc, họ từ chối trả tiền máy bay. Cô sẽ chả bận tâm nhiều đến vậy nếu một tuần

trước hợp đồng của cô với Victoria's Secret đã bị hủy...

“Thưa quý ông và quý bà,” giọng cô tiếp viên trên loa. “Phi trưởng đã thông báo với chúng tôi rằng chúng ta đã sẵn sàng cho chuyến bay. Xin hãy thắt chặt đai an toàn và chú ý vào màn hình phía trước để nghe những thông báo về việc bảo vệ an toàn.”

Janey thoáng liếc lên màn hình đang bật và vô tình ngáp. Như thế, cô nghĩ, người ta không biết cách thắt đai an toàn không bằng...

Và rồi hẳn là cô đã ngủ thiếp đi mất, vì đột nhiên cô giật mình tỉnh giấc. Trong một thoáng, cô không biết mình đang ở đâu...

Và rồi cô nhớ ra: máy bay, Los Angeles, bữa tiệc Oscar *Vanity Fair*. Cô nhìn đồng hồ - bốn tiếng đã trôi qua! Sao có thể thế nhỉ? Thường thì cô không bao giờ ngủ trên máy bay, nhưng vài tuần qua hẳn đã làm cô kiệt sức.

Cổ họng cô khô ran, và nhoài người qua ghế, cô vẫy cô tiếp viên.

“Ah, giờ chị thức dậy rồi,” cô tiếp viên nói. “Chị đã không ăn... Tôi định đánh thức chị dậy nhưng tôi không muốn làm phiền chị. Lúc này chị có muốn dùng gì không? Bánh quy và pho mát chẳng hạn, và có lẽ chút rượu vang đỏ?”

“Xin cho tôi nước thôi,” Janey nói.

Và rồi, khi cô tiếp viên đưa cho cô một chai nước Evian và một cái cốc, cô nghe giọng nam quen thuộc, từ một vài ghế trước cô. “Tôi muốn *Erin Brockovich*,” giọng nói đòi kiểu trẻ con. Và đột nhiên Janey ngạc nhiên bởi sự không phù hợp của một giọng đàn ông pha với sự hồn dỗi của một đứa trẻ. Thật là không hay ho một chút nào cả, cô nghĩ.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài,” cô tiếp viên nói, nhoài qua người anh ta. “Nhưng chúng tôi chỉ có ba băng và tôi e là người khác đã lấy hết rồi.”

“Chắc, vậy thì tìm khắp máy bay đi!” giọng đó mắng mỏ, như thể không thể hiểu tại sao cô kia vẫn chưa làm việc đó.

“Tôi xin lỗi thưa ngài, nhưng những hành khách khác...”

“Bảo một trong số họ trả lại. Bảo họ là tôi muốn xem.”

Cô tiếp viên thở dài, và vội rảo bước về phía sau khoang hạng nhất, đảo mắt. Khi cô ta đi ngang qua, Janey khẽ rướn lên và lé mắt nhìn qua ghế đến hàng ghế thứ hai phía trước cô. Đúng thế, cô nghĩ, cô đã đúng. Cô nhận ra cái đỉnh đầu với ba cọng tóc đỏ chồi lên: Đó chính là Comstock Dibbles.

Cô ngồi lại trong ghế. Chà! Cô nghĩ. Thế này thú vị quá. Hẳn là hẳn đang trên đường tới dự giải Oscar, và chắc hẳn sẽ có mặt tại bữa tiệc *Vanity Fair* sau đó. Để loại hẳn ra khỏi bữa tiệc cần nhiều chuyện hơn là mỗi việc trả tiền cho phụ nữ để mua sex và giả mạo vài tập kịch bản. Sau rốt thì hẳn là đàn ông, và đàn ông ở Hollywood thì có thể thoát khỏi mọi thứ...

Cô đoán là hẳn đòi xem *Erin Brockovich* để ghi nhớ mà có chuyện để nói với Julia Roberts!

“Thưa quý ông và quý bà,” giọng phi trưởng vang lên trên loa. “Chúng ta đang bay ngang qua Grand Canyon. Và nếu quý vị nhìn sang bên phải, quý vị sẽ thấy hoàng hôn tuyệt vời...”

Janey ngồi phía bên trái của máy bay, vì vậy dĩ nhiên là cô không thấy được, cô khó chịu nghĩ. Nhưng cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, và tất cả những gì cô thấy là một dải cát đỏ dài.

Và rồi cô nghe thấy, “Janey? Janey Wilcox?”

Ồi Chúa ơi. Giờ thì chuyện gì đây? Janey nghĩ. Cô quay lại và nhìn vào một phụ nữ đứng ở giữa hàng ghế cạnh cô. Người phụ nữ có vẻ bề ngoài như một người thích ăn mặc quần áo của phái nam, với một cái hàm vuông nam tính và vai rộng, cộng với tóc dài tẩy trắng quá mức và móng tay đỏ dài quá mức cần thiết. “Cô không nhớ tôi à?” cô kia hỏi. Giọng cô ta nghe như thể đã thức suốt cả đêm, uống whiskey và hút thuốc.

“A, Dodo,” Janey nói, gật đầu lạnh nhạt.

“Chà!” Dodo kêu lên. “Tôi phải nói là không bao giờ nghĩ lại gặp cô trên chuyến bay này!”

Janey đưa cốc nước lên môi và nở một nụ cười cứng đờ với Dodo. “Sao tôi lại không nên ở trên chuyến bay này chứ?” cô hỏi.

“Tôi không bảo là cô không nên,” Dodo vội nói, như thể che giấu một lời sỉ nhục ẩn ý. “Cô đến dự giải Oscar à?”

“Dĩ nhiên,” Janey nói thẳng băng. “Còn chị?”

“Tôi cũng đi,” Dodo nói, đảo mắt. “Nhưng thật mệt mỏi - họ cắt giảm chi phí, và không cho bay vé hạng nhất nữa. Vì thế ngay cả người đứng đầu cũng phải bay ở hạng thương gia...”

“Kính khủng thế,” Janey nói. Dodo, cô nghĩ, thật là một người quá chán. Và trong một nỗ lực nhằm xoa cô ta đi, cô nói, “Chà, vậy tôi sẽ gặp lại chị ở bữa tiệc *Vanity Fair*...”

“Ồ!” Dodo nói, nhướn mày lên. “Chị cũng đến dự tiệc à?”

“Hẳn rồi,” Janey nói. “Tôi được mời tới bữa tối.”

“Thật á?” Dodo há hốc mồm. Và rồi, như thể quá mức chịu đựng, cô ta xin lỗi đi vào phòng vệ sinh.

Hành khách hạng thương gia bị cấm dùng toilet của hành khách hạng nhất. Và trong một giây, Janey đã nghĩ đến chuyện mách cô tiếp viên chuyện Dodo. Nhưng việc cô sẽ tới bữa tối *Vanity Fair* còn Dodo thì không, cộng thêm việc Dodo giờ đã biết chuyện đó, cô cảm thấy được đền bù đủ rồi.

Trong phòng vệ sinh, Dodo ngồi trên toilet và tiêu hóa thông tin này. Cô băn khoăn, làm thế nào mà con mẹ Janey Wilcox kia lại được mời tới bữa tiệc Oscar *Vanity Fair* còn cô thì không? Bao nhiêu năm nay cô đã cố có mặt ở bữa tiệc đó, chỉ để rồi năm nào cũng bị bảo là “không có khả năng”, nhưng rồi lại nói là cô nên “cố gắng vào năm sau,” ngụ ý là “khi cô nổi tiếng hơn.”

Cuộc đời thật quá bất công! Dodo nghĩ, kéo một mảnh giấy toilet dài ra để hỉ mũi. Nó cho ta thấy làm việc chăm chỉ thật chẳng có ý nghĩa gì cả...

Và rồi đột nhiên Dodo tìm thấy câu trả lời và gần như cười phá lên. Cô có một người bạn làm ở *Vanity Fair* - một phóng viên tên là Toby Young. Anh này từng bảo với cô rằng mọi năm các biên tập viên đều mời một phụ nữ họ đặt biệt danh là “Tóc vàng của Năm” tới bữa tiệc. Và rõ ràng năm nay Janey chính là cô gái đó.

Nhưng rồi cô lại nghĩ: Dù cho Janey có là Tóc vàng của Năm, thì việc cô ta đến dự bữa tối *Vanity Fair* cũng mang lại cho cô ta chút dấu ấn nào đó. Quả thực sẽ rất hay ho khi “biết cô ấy.” Và hoàn toàn có thể là sẽ thú vị hơn nhiều khi nhận xét, “Janey Wilcox là bạn tốt của tôi và thực ra cô ấy là người rất tử tế,” khi người ta nhắc đến cô thay vì mình đảo mắt về kính tỏm.

Và nghĩ như vậy, Dodo ra khỏi phòng vệ sinh, cương quyết “kết bạn.”

“Janey...,” cô ta gọi.

Janey khó chịu nhìn lên, như thể cô không tin nổi là Dodo quay lại.

“Cô có phiền không nếu tôi ngồi xuống?” Dodo hỏi, nhìn vào cái túi mang Louis Vuitton mà Janey đặt bên cạnh để tránh việc có người muốn ngồi xuống cạnh mình.

“Tôi hơi mệt, nhưng...,” Janey nói, lấy túi ra và đặt xuống ghế trước mặt cô. Cô có thể thấy là Dodo rất cương quyết.

“Cám ơn,” Dodo vừa nói vừa ngồi xuống. “Dù sao,” Dodo nói tiếp, như thể họ đang nói dở một câu chuyện dài, “tôi phải nói với chị là tôi thực sự ngưỡng mộ chị. Tôi nghĩ là mình mạnh mẽ, nhưng có lẽ chị mạnh mẽ hơn cả voi. Nếu người khác nói những chuyện như thế về tôi...,” cô ta bật cười. “Chà, có lẽ họ có nói thế về tôi thật, chỉ có điều không công khai thôi. Ý tôi là,” cô ta nói, dịch lại gần đến mắt Janey có thể ngửi thấy mùi hơi thở đầy rượu của cô ta, “nếu họ mà làm lớn chuyện mỗi lần một cô gái thổi kèn cho một gã... thì họ sẽ chẳng còn chỗ cho tin tức thực sự nữa, phải không nào?”

Dodo cười phá lên trước câu đùa của mình, khiến hai hành khách hạng nhất khác quay lại và nhìn chằm chằm.

“Ồ, lo chuyện của mấy người ấy!” Dodo quát.

Janey cau mày. Cho Dodo ngồi xuống là một sai lầm. Dodo là loại người mà cô không nên nói chuyện cùng, đặc biệt là bây giờ...

Và rồi Dodo nói gì đó khiến cô chú ý.

“Tôi xin nói những gì Selden Rose làm với chị là một trò bôi bác.”

“Sao cơ?” Janey nói.

“Chị biết mà,” Dodo nói, cau mày giận dữ. “Thật sự là quá kinh tởm.”

Janey há hốc mồm - cả thế giới biết tất cả mọi chuyện về cô rồi sao?

“Chị thật dũng cảm,” Dodo nói, lắc đầu về thán phục. “Tôi bảo với Mark là nếu anh ấy có định làm chuyện như thế với tôi, tôi sẽ giết anh ấy. Hoặc tôi sẽ thuê ai đó giết anh ấy...”

Janey cảm thấy một luồng cảm giác khó chịu chạy khắp cơ thể. “Mark?” cô hỏi.

“Chắc, Mark đã kể với tôi,” Dodo nói. “Mặc dù không có lý do nào anh ấy lại không nên - ý tôi là mọi người ở Splat Verner đều biết chuyện...”

Janey nghe một hồi chuông giống lên trong đầu mình.

“Thật kinh tởm khi một công ty lại được phép buộc một người đàn ông ra một quyết định như

thế,” Dodo nói. “Nó chắc chắn nói lên điều gì đó về thực trạng việc kinh doanh của người Mỹ ngày nay... Tôi đã bảo là chị bỏ anh ta là quá hay. Và đó chính là điều tôi đã nói với Mark,” Dodo kết thúc với một nụ cười cảm thông.

Janey ngồi lại trong ghế, choáng váng. “Thật ra, Dodo,” cô nói. “Chuyện hoàn toàn không phải như thế. Anh ấy cầu xin tôi ở lại...”

“Chắc, dù xảy ra chuyện gì, tôi hy vọng chị lấy đi tất cả mọi thứ của hắn!” Dodo nói vẻ dữ dội.

“Ồ đúng,” Janey nói, gật đầu. Giá như Dodo đi đi... Cô phải sắp xếp lại ý nghĩ của mình...

Tiếp viên đi qua và Janey nhìn cô ta nài khẩn. Cô gật đầu hiểu ý và nhoài qua nói với Dodo. “Xin lỗi bà, nhưng trừ phi bà ở hạng nhất, tôi buộc phải mời bà quay lại chỗ ngồi. Chúng ta sẽ hạ cánh sớm...”

Dodo đứng dậy và ném cho tiếp viên một cái nhìn ghê tởm, biến mất sau bức rèm xanh phần chia hạng thương gia và hạng nhất.

Mẹ nó chứ! Janey tức giận nghĩ. Sao cô lại để cho Dodo ngồi xuống? Ngay khi họ hạ cánh, Dodo sẽ lan câu chuyện này khắp New York và Los Angeles, thêm thắt đủ chuyện rằng cô ta đã thực sự nói chuyện với Janey trên máy bay. Và thêm một lần nữa, câu chuyện sẽ không chính xác - theo như cô biết thì cô là người cự tuyệt Selden, chứ không phải ngược lại. Nhưng giờ khi cô đã rời khỏi New York, mọi người đều nghĩ là Selden đã bỏ cô vì công việc của anh ta, và chuyện đó sẽ khiến cô trông thế nào? Có những người đối xử với con chó của mình còn tôn trọng hơn...

Ít nhất là cô ở một vị trí có thể làm gì đó, cô nghĩ - cô sẽ bắt đầu ngay lập tức, tối ngày mai, tại bữa tiệc *Vanity Fair*. Và kéo vali ra, cô đặt nó lên chiếc ghế cạnh mình và mở khóa ra.

Nằm trên cùng là chiếc hộp nhung màu xanh, và như thể trấn an mình là mọi chuyện rồi sẽ ổn cả, cô mở hộp lấy tấm thiệp ra.

Rìa tấm thiệp vẫn sắc. Nó vẫn còn mới tinh. Khi bữa tiệc kết thúc, cô sẽ giữ nó lại mãi mãi, cô nghĩ. Chẳng phải nó là bùa may mắn của cô sao?

Tấm thiệp được gửi tới, như thể có sự can thiệp của thần thánh, vào cuối ngày mà cô cảm thấy tuyệt vọng nhất. Sáng hôm đó, dòng tiêu đề của tờ *New York Post* giật: “GÁI ĐIỂM NGƯỜI MẪU BỊ ĐÁ,” và đã viết về chuyện hợp đồng của cô với Victoria's Secret sẽ không được ký lại. Cô đã bị thay thế bởi một ả trẻ hơn: một cô gái từ miền trung tây hai mươi hai khỏe mạnh. Nhưng thứ làm cô thực sự khó chịu là lời của người phát ngôn của cô, Jerry Grabaw.

“Janey rất thích làm việc với Victoria's Secret, nhưng cảm thấy đã đến lúc phải chuyển sang những dự án khác,” anh ta nói. Rồi thêm, “Janey Wilcox là người sống sót.”

Cô đã đoán từ đầu là hợp đồng của cô sẽ không được ký lại. Và cô hoàn toàn bình thường cho đến khi cô nhìn thấy cái từ: “Sống sót.” Sao cô ghét cái từ đó thế không biết! “Sống sót” ngụ ý một người phải bò phải đào đường lên đến đỉnh cao, một người hầu như không làm được. Và nó hoàn toàn khác với cách cô luôn nhìn nhận bản thân, kể từ khi cô thoát khỏi cái thuyền của Rasheed. Cô là người chiến thắng, không phải người sống sót, và chúng là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Và cái từ đó đã khiến cô phát điên lên tới mức thực sự đã tới văn phòng của George để nói chuyện thẳng thắn với anh ta.

Cuộc gặp mặt không diễn ra như cô dự kiến, nhưng cô trông đợi gì chứ? George thích giả vờ là

anh ta có quyền lực, nhưng khi động đến thì anh ta vô dụng - hoàn toàn vô dụng như Selden. Lẽ ra cô phải biết được chuyện đó vào cái ngày cô thổi kèn cho anh ta. Bởi vì anh ta thực tế là bất lực. Cô phải mất tới gần mười phút mới làm cho thằng bé ỉu xiu của anh ta to lên được gần tới mức gọi là tạm được...

Và rồi, chán nản toàn tập, cô về nhà. Và khi ngồi xuống, uống vodka, cô buồn tới mức đã thực sự nghĩ đến chuyện tự tử... Thì chuông rung từ tầng dưới.

Tám thiệp được gửi bằng tay do người chuyển đặc biệt từ văn phòng của chính tổng biên tập tạp chí *Vanity Fair*. Và trong khi nó được chuyển đến hoàn toàn không báo trước, cô cũng không ngạc nhiên là mấy. Cô đã biết từ đầu là một chuyện lớn sẽ xảy đến, rằng có gì đó sẽ đến cứu cô thoát khỏi cái đồng hồ hỗn độn này. Suy cho cùng, chẳng phải đời cô vẫn luôn như thế ư? Mặc dù trong một thoáng, sau khi cô xé phong bì và xem nội dung, cô đã tự hỏi tại sao mình lại được chọn cho vinh dự đặc biệt này khi nửa thành phố New York, có vẻ như vậy, lại xấu hổ khi bị nhìn thấy là đi cùng cô. Và rồi, dĩ nhiên ngay lập tức cô hiểu ra: Những biên tập viên ở *Vanity Fair* biết cô là một ngôi sao. Có lẽ họ đã chuẩn bị một câu chuyện lớn kể về cô, và luôn có khả năng lớn là họ sẽ cho cô lên trang bìa. Mà tại sao lại không chứ? Cô đã nghĩ. Đến lúc này thì rõ là mọi người đều muốn đọc về cô chết đi được...

Và đột nhiên vào buổi chiều đó, thế giới lại ổn thỏa trở lại. Và mọi thứ rồi sẽ ổn, cô nghĩ, ngả người ra ghế, nếu như không có cái vụ thảm họa với Selden.

Cô biết nỗi đau của cuộc chia tay lúc nào đó sẽ nhấn chìm cô. Nhưng vào lúc này, cô không thể yếu ớt và chịu thua cảm xúc của mình. Sau này sẽ còn nhiều thời gian để khóc lóc (lúc nào chả vậy), nhưng lúc này đây, cô phải xoay chuyển câu chuyện về Selden sang thành có lợi cho cô.

Cô thở dài và nhìn ra ngoài cửa sổ. Một loạt khả năng nảy ra trong đầu cô, nhưng đột nhiên cô nhận ra *có lẽ cô hoàn toàn chả phải nói dối*. Cô chẳng vừa thấy tác dụng của câu chuyện đó với Dodo Blanchette ư? Dodo đã giận điên lên vì sự phản trắc của Selden. Và nếu cô ta phản ứng như vậy, thì khả năng rất lớn là những người khác cũng thế. Cô sẽ bảo với mọi người Selden Rose là người duy nhất mà cô từng yêu và cô không thể tin nổi là anh đã làm thế với cô. Cô sẽ bảo mình hoàn toàn tuyệt vọng, và tại sao lại không chứ? Cô nham hiểm nghĩ. Suy cho cùng, không có gì khiến đàn ông động lòng hơn câu chuyện cũ rích về một phụ nữ xinh đẹp bị kết tội oan...

Và trên hết, cô nghĩ, liếc nhìn chiếc vali, giờ cô đã có kịch bản để chứng minh điều đó. Chà, dù sao thì đại khái vậy. Nội dung quá là nhạy cảm khó lòng cho người khác xem - mỗi lần nghĩ tới nó là cô lại rúm người lại vì xấu hổ. Mà chuyện đó thật quá dở, nhất là khi Selden lại thành thực nghĩ là nó có nội dung. Nhưng nó chẳng phải là vận may của cô, cô chưa chát nghĩ, khi thứ mà cô có thể dùng để cứu cô thì cô lại không sử dụng được...

Phía trước cô, cô nghe tiếng Comstock Dibbles phàn nàn với cô tiếp viên là champagne của hắn ta nhạt nhẽo, và đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ đáng sợ. Cô có dám không? Cô điên cuồng nghĩ, tim nện thình thịch trong lồng ngực. Nhưng tại sao không chứ? Đó chẳng phải chính là thứ cô nghĩ ở Paris vào ngày hôm đó, trước khi cô phát hiện ra câu chuyện trên tờ *Post* ư? Rằng nếu ta dành cả đời cố quên đi quá khứ, ta không thể có được tương lai?

Cô cắn ngón tay. Chẳng lẽ cô thực sự sẽ dành cả đời mình để cố che giấu sai lầm thời tuổi trẻ ư? Giả vờ nó không xảy ra chẳng ích gì cả: Sau rốt, cô không có tất cả những thứ cô muốn; và nếu cô thật sự thành thật với bản thân, cô không có gì cả. Một lần nữa, cô quay về với đúng chỗ mà có vẻ như cô luôn kết thúc ở đó - không nghề nghiệp, không tiền (trừ khoản cô đã tiết kiệm trong ngân hàng), và không đàn ông - phải bảo vệ danh dự và chỉ có sắc đẹp có thể cứu cô...

Cô rùng mình. Ba tháng nữa cô sẽ ba mươi tư, vài năm nữa, bốn mươi. Nếu cuộc đời cô cứ tiếp

tục mãi như thế này? Nếu cuối cùng cô là một phụ nữ chẳng bao giờ thực sự làm được cái gì, đến bốn mươi tuổi mà không có mối quan hệ cũng như sự nghiệp nào? Cô đã gặp những phụ nữ đó tại các bữa tiệc, cười quá nhiều và mặc loại quần áo mà chỉ những đứa con gái hai mươi lăm tuổi mới nên mặc. Và trong khi đó, ngay cả một kẻ tởm lợm như Comstock Dibbles cũng không liếc nhìn họ đến lần thứ hai...

Không! Cô gần như hét toáng lên. Cô sẽ không kết thúc như thế - cô phải tranh thủ cơ hội. Bởi đó chẳng phải là thứ cô cự tuyệt bản thân ư - một cơ hội? Chẳng phải cô đã luôn chọn đường dễ bởi cô sợ hãi - sợ rằng mình sẽ không đủ giỏi hay chẳng phải cô vẫn tin rằng mình thực sự không giỏi ư? Sợ hãi đã dẫn cô đến với Selden; sợ hãi đã khiến cô tới với George và sa vào cái mớ hỗn độn. Nếu người khác biết về quá khứ của cô thì có gì thực sự quan trọng không? Cô đã bị công chúng dán nhãn gái điếm rồi - cuộc đời còn có thể làm gì với cô nữa? Và chẳng phải là cô vẫn sống sót ư...?

Ặc, cô nghĩ. Lại cái từ “sống sót” đó. Nhưng có lẽ từ đó cũng chả tệ lắm. Có lẽ, để trở thành một người chiến thắng, trước tiên ta phải sống sót đã...

Và đứng dậy, cô bước tới phía trước máy bay.

“Xin chào, Comstock,” cô nói vẻ trơ trơ, như thể chẳng có gì từng xảy ra giữa họ cả.

Hắn nhìn lên và cau mày khó chịu. Và rồi khi nhìn thấy cô, mắt hắn sầm xuống như hai viên đá lạnh.

“Cô muốn gì?” hắn hỏi.

Cô nhào qua ghế. “Anh không nghĩ là sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta nếu bọn mình được nhìn thấy là đang chuyện trò à?”

Hắn toan phản đối, nhưng rồi một tia nham hiểm hiện ra trong mắt hắn. Hắn vỗ lên chiếc ghế cạnh mình. “Em muốn nói về chuyện gì?” hắn hỏi.

“Kịch bản của em,” cô nói, đưa cho hắn tập giấy.

Vào đêm diễn ra Academy Awards, một vầng trăng màu da cam khổng lồ lơ lửng trên thành phố Los Angeles như một huy chương bằng vàng. Và như mọi khi, báo chí trung thành tường thuật rằng sự sáng chói của nó không thể sánh với những ngôi sao con người ở bên dưới. Với công chúng, đêm Oscar là một cơn gió lốc hoành tráng của những thành tựu anh hùng giành được bởi những con người đẹp đẽ và được ban ơn hơn. Nhưng với công dân của cái thế giới nhỏ bé chật hẹp làm nên Hollywood, nó còn là một buổi tối của hàng trăm mưu mô nhỏ và sự khinh thường, những sự đồng lõa ti tiện và những sự điều khiển. Chín giờ tối giờ West Coast, bức tượng vàng cuối cùng đã được trao đi, nhưng sự vui vẻ thì vừa mới chỉ bắt đầu.

Tanner Cole, ngôi sao điện ảnh, nhìn ra ngoài cửa sổ kính màu chiếc limousine và cau mày. Phía trước xe anh ta là một hàng ít nhất mười hai chiếc limo khác, tất cả nằm ở vị trí để thả những hành khách nổi tiếng xuống trước mái hiên hẹp được dựng lên trong khu đậu xe của nhà hàng Morton, khu vực tổ chức bữa tiệc Oscar *Vanity Fair* thường niên. “Ồi giờ ời,” anh ta kêu to. Như anh ta đã bảo với hàng chục phóng viên qua nhiều năm qua, anh thích mọi thứ khi làm một ngôi sao điện ảnh, anh thích mọi thứ ở đêm nay, anh thậm chí còn thích mọi thứ ở buổi tiệc này. Trừ cái hàng limousine. Anh ta ghét phải chờ đợi. Thật sự là có khả năng quá nhiều người nổi tiếng ở cùng một chỗ.

Anh lấy một ít thuốc từ cái hộp bạc và cho nó vào giữa lợi và môi mình. Vấn đề là, anh nghĩ, cái hàng báo chí chết tiệt kia. Ngôi sao nào cũng phải chụp hình, và nếu có một ngôi sao lớn khác trước họ, họ sẽ đợi trong xe để không bị cướp mất đất diễn. Thật là chán không chịu nổi, anh khó chịu nghĩ. Và với anh, những “ngôi sao” này không phải là diễn viên đích thực. Diễn viên đích thực không quan tâm tới hàng báo chí. Diễn viên đích thực biết rằng hàng báo chí không phải là “một phần” của công việc, và với diễn viên đích thực, công việc là thứ thật sự quan trọng.

Anh nhấn nút mở cửa sổ, và phun ra một miếng thuốc lá màu xanh lá cây lớn. Tanner Cole, đã đi học ở trường Điện ảnh Yale hai mươi năm trước, tự coi mình là một trí thức và mặc dù anh ta chỉ thừa nhận chuyện đó với những bạn bè thân nhất, nằm trên sự hiểu biết, những toan tính thô lậu tầm thường của Hollywood. Tuy vậy, anh ta không ở trên chỉ ra với những phóng viên rằng bạn bè mình bao gồm cả những người thật, như Craig Edgers, gã vào lúc này ở cùng anh ta trong căn nhà lớn trên Hollywood Hills. Bốn tiếng trước, anh ta đã bỏ lại Craig trong một bồn tắm nóng, nhấp một ly trà xanh đá.

Mỗi năm, Tanner Cole tổ chức cái mà giờ đây đã trở nên nổi tiếng một bữa tiệc sau bữa tiệc Oscar *Vanity Fair*. Và năm nay, Tanner đã dụ được Craig Edgers tham gia. Anh ta không biết toàn bộ câu chuyện, nhưng rõ ràng là Craig gặp chút rắc rối với kịch bản cuốn *The Embarrassments*, và Tanner đã hứa sẽ giúp gã bằng cách giới thiệu gã với vài người. Hiển nhiên là Tanner thích cuốn sách đó (mẹ nó, anh ta nghĩ, anh ta “thích” mọi người), vì thế ai có thể trách anh vì muốn đóng vai trò người dẫn đầu...

Chiếc limousine dừng lại, và anh ta lại nhấn mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn ít nhất sáu chiếc xe phía trước... Mẹ nó chứ, anh nghĩ. Anh không nhất thiết phải đợi. Anh có thể xuống xe đi bộ. Anh không phải cái loại ngôi sao ẻo lả thảm hại tới mức cần có người chùi dít hộ... Vì vậy nhấn vào nút điện đàm nối anh với tài xế, anh nói, “Này, Kemosabe, dừng xe lại đi. Tôi sẽ đi bộ.”

Tài xế cau mày nhìn vào gương chiếu hậu. “Ngài chắc chứ, ngài Cole?” ông ta hỏi. “Có lẽ không

an toàn.”

“Cả năm ngoái tôi quay phim ở miền Bắc Trung Quốc,” Tanner quát. “Tôi nghĩ là lo được cái việc đi vào một nhà hàng ở Los Angeles mới đáng lo”.

Chiếc xe đỗ lại và Tanner xuống xe, sập cửa lại.

Khoảng bốn chiếc xe phía trước, nữ diễn viên Jenny Cadine ngồi bọc trong một màn khói xì gà dày đặc của Comstock Dibbles. “Comstock, thôi nào,” cô nói, cố tình ho và vẩy tay trước mặt hần. “Nếu em biết anh sẽ hút thuốc, không đời nào em đồng ý đi với anh...”

Comstock Dibbles cười nham hiểm. Bộ tuxedo của hần chật căng ở phần ngực trần, trong khi, như mọi khi, quần hần có cảm giác như đang treo ở dưới bụng. Hần đã bỏ năm ngàn đô cho bộ tuxedo cắt may này, nhưng dường như không có thợ may nào trên thế giới này có thể may được bộ quần áo vừa người hần, dù hần có bỏ ra bao nhiêu tiền chẳng nữa. Hần cúi khuy chiếc áo khoác, và, để làm vừa lòng Jenny Cadine trong khi vẫn làm rõ rằng cô chẳng quan trọng bằng điều xì gà của hần, hần hạ cửa sổ xuống một chút.

Jenny Cadine thở dài. “Cám ơn anh,” cô nói, với một nụ cười méo xệch. Tâm trạng cô đang không được vui lắm, vừa mới mất giải Oscar vào tay Julia Roberts. Cô dịch người trên ghế, cảm thấy chiếc váy đang nhàu bên dưới người mình. Tại cái khi gì mà cô đã để cho người phụ trách phong cách của cô thuyết phục cô mặc đồ của một nhà thiết kế trẻ mới? cô điên giận nghĩ. Ngoài việc mất giải Oscar, thì cái váy của cô, trông giống một bộ đầm dạ tiệc hồi những năm 1950, trông không ra làm sao, và ngày mai báo chí rất có thể sẽ bảo rằng trông cô như một cái kẹo dẻo lớn màu hồng...

Cô liếc nhìn điều xì gà của Comstock, mà kiểu gì đó hần để ngay trước mặt cô, và thở hắt ra khó chịu. “Về phần đó...,” cô cất tiếng.

Comstock mỉm cười và đập phần tro từ điều xì gà cho rơi xuống sàn. “Tốt đấy,” gã nói. Ở Park Avenue ở thành phố New York, hần có thể bị lạc lõng, nhưng ở Hollywood thì hoàn toàn ngược lại. “Nó hoàn toàn có khả năng để đạt Oscar...”

“Nếu anh nói với em như thế thì phải thế thôi,” Jenny cau kính nói.

Comstock Dibbles lại bật cười. “Anh không chắc đâu,” hần nói. “Chỉ là nói chuyện với em thôi.”

Jenny đảo mắt. Cô ghét cái phần này trong công việc của mình, nhưng không có cách nào trốn được. Ngay cả là diễn viên đạt giải Oscar, cô cũng phải đấu tranh để giành những vai tốt nhất. Cô đã thấy sự nghiệp của quá nhiều diễn viên đi toang vì họ lựa chọn sai vai diễn. Và vì vậy, khi đại diện của cô gọi cho cô chiều hôm đó bảo rằng cả thành phố đang ồn ào cả lên vì dự án mới của Comstock Dibbles, họ đã đồng ý là cô nên gặp riêng Comstock. Vì vậy sau lễ Oscar, cô chỉ giả vờ là không tìm được xe.

“Thôi nào, Comstock,” cô nói, đổi giọng. “Anh biết là sớm muộn gì anh cũng sẽ nói với em mà.”

“Thật á?” Comstock hỏi, phả ra một luồng khói xì gà lớn. Lần đầu tiên trong nhiều tuần nay, hần ta đang thích thú với bản thân. Không có gì hần thích hơn việc hành hạ các nữ diễn viên - đặc biệt là cái loại tự mãn như Jenny Cadine - và trên hết, hần có được tài sản hot nhất trong thành phố. Như câu hần thích tự nhủ mình, hần đã “quay lại,” và Jenny Cadine hay bất cứ ai khác không thể làm được gì hần cả.

Sáng sớm hôm đó, uống cà phê và mặc một chiếc quần lụa đỏ nhỏ xíu, Comstock ngồi trong phòng suite khách sạn Bốn Mùa, đọc “kịch bản” của Janey Wilcox. Khi đọc xong, suy nghĩ đầu

tiền của hắn là cô ta mới ngu sao làm sao khi trước kia không chịu đưa cho hắn. Nhưng rồi hắn nghĩ hắn biết đích xác mình sẽ làm gì với kịch bản này - nó là loại truyện mà hắn siêu trội. Nó sẽ là kinh điển của hiện đại - một câu chuyện của lòng tham, của một phụ nữ trẻ xinh đẹp đánh mất sự ngây thơ trong trắng bởi sự tham lam của mình. Hiển nhiên là cô ấy sẽ sa đoạ, nhưng rồi cô sẽ được cứu chuộc - đó chẳng phải là một câu chuyện về con người vĩ đại ư? Tội lỗi và cứu chuộc, liên tục diễn ra, và đó cũng chính là câu chuyện của hắn...

Và lúc này đây, ngồi trên limousine với Jenny Cadine, hắn tự chúc mừng mình vì một lần nữa lại cứu được bản thân. Meo chỉ là ném một quả bóng vàng nữa vào không trung, làm sao nhãng sự chú ý của mọi người. Và rồi, tận dụng thiên tài của chính mình, hắn ca ngợi bản thân đã ký kết với Janey Wilcox cho cô viết kịch bản. Chẳng phải ngay từ đầu hắn đã biết là cô ấy có gì đó “đặc biệt” ư? Hắn sẽ đảm bảo để mọi người biết điều đó, để họ hiểu tài năng của hắn trong việc tận dụng cơ hội với một người vô danh...

Nhưng hắn không được vội vàng quá, hắn nghĩ, rít một hơi xì gà, hắn chăm chăm nhìn Jenny Cadine (cô này tối nay trông không xinh như mọi khi) và tự nhiên hỏi, “Em biết những gì về dự án này rồi?”

Jenny Cadine không phải là người thông minh lắm (gần như mọi suy nghĩ trong đầu cô ta là do các đại diện và quản lý thông minh đặt vào), nhưng đây, cô biết, là dấu hiệu phải nín thở. “Em chỉ biết nó là kiệt tác thôi,” cô dần dỗi nói.

“Nó là câu chuyện Janey Wilcox,” Comstock nói, tự hỏi phản ứng của cô ta sẽ thế nào khi đã xảy ra sự vụ ở nhà hàng Dingo’s. Đúng như hắn nghĩ, Jenny sống trong một thế giới cô lập nhỏ xíu đến nỗi cô nhận ra ngay cái tên đó. Cô cau mày và cắn môi. “Cô ta là dạng nữ quyền hay gì đó à?”

“Em có thể nói như vậy,” Comstock bật cười, vỗ vào chân cô. Jenny Cadine sẽ là một Janey Wilcox hoàn hảo, hắn nghĩ, nếu như cô ta trẻ hơn mười tuổi. Thật là tiếc khi con người phải già đi...

“Comstock, thiệt tình,” Jenny thở hổn hển, như thể cô sắp chết ngạt vì khói thuốc. “Anh dập điếu xì gà đó đi được không? Anh đang giết cả hai...”

Comstock mỉm cười và cố tình phả một tràng khói về phía cô. “Ngược lại thì có, cưng ạ,” hắn nói. “Khói thuốc là thuốc phòng bệnh...”

Và trong chiếc limousine cách đó hai xe, Janey Wilcox nhìn xuống bàn tay trái mình và thét lên một tiếng hoảng sợ.

Cô vẫn đang đeo chiếc nhẫn đính hôn và nhẫn cưới.

Vội vàng tháo chúng ra, cô định cho vào cái xách bạc Prada thì lại ngập ngừng, để trong lòng bàn tay phải. Đột nhiên cô cảm thấy buồn bã ghê gớm. Giá như Selden có mặt ở đó để thấy cô, cô nghĩ, thấy cô trong khoảnh khắc chiến thắng...

Việc nhìn xuống hai chiếc nhẫn không tránh khỏi đem khoảnh khắc đó quay lại, chỉ mới bảy tháng trước, khi cô đứng dưới mặt trời Tuscan nóng bỏng, nhìn vào mắt người đàn ông sắp sửa trở thành chồng mình. Cô đã tin rằng mình đang yêu. Nhưng một lần nữa, tình yêu làm cô thất vọng, và rồi cô lại chỉ có một mình...

Cuộc đời lẽ ra không phải như thế này, cô nghĩ. Khi cuối cùng chuyện tốt lành cũng xảy ra, chẳng phải lẽ ra ta sẽ chia xẻ nó với ai đó ư? Vậy mà cô chẳng có ai, một người bạn cũng không... Và ngồi một mình trong chiếc ghế sau bằng da màu đen trong chiếc limousine, cô gần

như muốn... khóc.

Nhưng cô không được làm thế, cô tự mắng mình. Không được làm vậy khi mà nghệ sĩ trang điểm đã mất hai giờ trang điểm cho khuôn mặt cô (và Janey đã phải trả cho khoản đó, năm trăm đô vì đó là đêm Oscar). Và cô sắp sửa tới dự bữa tiệc quan trọng nhất trong đời mình. Nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay, cô thấy hối hận trộn lẫn với kích thích. Những sự khởi đầu mới lúc nào cũng đầy đau đớn, và cô khá chắc buổi tối hôm nay sẽ thay đổi đời cô...

Mà những chiếc nhẫn là gì, ngoài dấu hiệu của cảnh lệ thuộc? Cô sẽ ném chúng ta ngoài cửa sổ, cô nghĩ, nhưng nghĩ đến cảnh nghèo đói trong tương lai có thể xảy ra khiến cô dừng lại. Riêng chiếc nhẫn đính hôn đã trị giá bốn mươi ngàn đô; cô nên bán nó đi...

Và lạnh lùng thả nhẫn vào túi, cô lấy hộp phấn ra và nhìn mặt mình.

Tối nay là một trong những tối Janey trông đẹp nhất. Thực tế thì cô lúc nào cũng đẹp. Nhưng riêng đêm nay thì như thể sắc đẹp của cô đã có một cuộc đời của riêng nó. Tóc cô sáng bóng và mềm mại, răng cô, tương phản với màu son đỏ cô mới tìm thấy, dường như trắng như tuyết.

Cô nhìn gương mặt mình với sự thỏa mãn, và rồi, gấp hộp phấn lại, tự nhắc mình rằng sắc đẹp của cô không phải là tài sản duy nhất.

Vào khoảng mười một giờ sáng hôm đó, cô đã nhận một cú điện thoại của Comstock Dibbles thông báo với cô rằng hần muốn biến "kịch bản" của cô thành một bộ phim. Mùa hè hai năm trước, khi cô bắt đầu viết kịch bản đó, một cú điện thoại như thế này sẽ khiến cô hét lên vì vui sướng. Bởi mùa hè đó, khi cô không có một xu và không có công việc, bán được một kịch bản là thứ cô không thể hình dung nổi. Nhưng kể từ đó rất nhiều thứ đã xảy ra với cô, và cô chắc chắn đã học cách không được nhìn thiển cận quá. Thậm chí chỉ một năm trước, cô sẽ rất lấy làm sung sướng khi phim của mình được làm và sẽ cho phép Comstock làm bất cứ thứ gì hần muốn với dự án. Nhưng giờ cô thông minh hơn rồi, và cô sẽ không từ bỏ quyền chỉ huy dễ dàng như thế. Cô định sẽ tham gia vào dự án càng nhiều càng tốt, và ít nhất là cô định trở thành nhà sản xuất...

Nhưng hiển nhiên là cô không nói với Comstock như vậy, cô tinh quái nghĩ. Câu hỏi đầu tiên của hần là sao trước đây cô không chịu cho hần xem. Và trong khi cô không thể cho hần câu trả lời - ý nghĩ phải giải thích những cảm xúc của mình về hai tháng trên thuyền của Rasheed khiến cô không nói nên lời. Cô chỉ nghĩ rằng nếu cô đã đưa cho hần trước kia, thì giờ cô không ở trong vị thế như thế này. Ngay cả mùa hè năm trước thôi, cô không là gì ngoài một cô gái xinh đẹp với vài chữ nguếch ngoác trên giấy hồng, nhưng giờ đây, cô nổi tiếng và mọi người biết về cô. Và bản năng mách bảo cô rằng nếu Comstock Dibbles quan tâm tới dự án của cô, thì khả năng là những người khác cũng quan tâm...

Chiếc xe tiến tới cổng vào, và tài xế mở cửa sổ, đưa thiệp mời của cô cho một tay bảo vệ. Gã kia chiếu đèn pin vào cửa sổ và rồi tài xế xuống xe mở cửa cho cô.

Cô hít một hơi thật sâu và bước ra.

Và đột nhiên, bắt đầu bước đi trên tấm thảm đỏ trải dưới mái hiên đầy hoa dẫn vào nhà hàng, cô bị bọc quanh một đám đông đầy mồ hôi mồ kê, gào hét với cô nhìn hướng này hay hướng kia, dừng lại, quay, nhìn qua vai, và đặt khuỷu tay hướng khác để được một góc đẹp hơn, những thợ chụp ảnh phá vỡ hàng rào chắn và vài nhân viên an ninh lao tới chặn họ lại. Ở những sự kiện kiểu này, luôn có một người mà thợ ảnh khao khát muốn chụp, bởi họ biết có thể bán bức ảnh cho báo chí trên toàn thế giới. Đêm đó, Julia Roberts, đạt giải Oscar, là người số một, nhưng Janey Wilcox gần như là người số hai. Với đám paparazzi, Janey Wilcox có thể không phải là ngôi sao điện ảnh thực sự, nhưng cô nổi tiếng và khét tiếng không kém. Và tất cả những

tin đồn chiều hôm đó đã truyền đi rằng cô đã viết một kịch bản hoành tráng và rằng Comstock Dibbles sẽ sản xuất nó, và rằng mọi chuyện đã viết trên báo chí về cô là không đúng sự thật.

Tanner Cole đến cổng vào đúng lúc sự náo động lên đến đỉnh cao nhất. Anh ta cau mày, tự hỏi ai mà gây ra sự huyền náo đến vậy. Bây giờ còn sớm quá chưa thể là Julia Roberts được. Và thậm chí sự xuất hiện của Pamela Anderson với Elizabeth Hurley hồi năm ngoái cũng không náo nhiệt đến vậy. Có nữ diễn viên mới nào ở Hollywood mà anh không biết sao? Khi anh ta đứng đó băn khoăn, một nhân viên an ninh kéo tay thợ ảnh từ tạp chí *People* đi ngang qua anh. “Chúng tôi yêu cô, Janey,” tay thợ ảnh, là một phụ nữ tóc vàng ngoài ba mươi, gào lên.

“Cô gái đó là ai thế?” Tanner hỏi cô ta.

“Tanner! Cho tôi chụp anh một kiểu,” cô thợ ảnh gào.

Tay bảo vệ giơ tay lên ngăn cô lại. “Tôi bảo với cô rồi. Tối nay cô không được phép chụp nữa.”

Tanner nhún vai như thể không làm được gì khác.

Đám nhân viên an ninh rẽ đám đông và Tanner bước vào trong.

“Cô gái đó là ai thế?” anh hỏi Rupert Jackson vài phút sau. Cô gái bí hiểm kia lúc này đang đứng giữa một bầy những ông trùm Hollywood, bao gồm tổng biên tập tạp chí *Vanity Fair* và người đứng đầu American Pictures. Cô ta, Tanner nghĩ, tuyệt đẹp, với mái tóc vàng dài thẳng và bộ ngực hoàn hảo (rõ là đồ giả, nhưng thế thì sao), lộ rõ dưới bộ đầm thập niên bảy mươi. Cô ta đủ lớn tuổi để có vẻ thú vị và đủ trẻ để vẫn cuốn hút, và Tanner Cole coi cô là cô gái đẹp nhất trong phòng. Nhưng chính đôi mắt cô ta mới nổi bật, anh ta nghĩ. Trong giây phút trước đó, khi anh đưa cái xác cho cô và mắt họ gặp nhau, chúng lấp lánh như hai viên sapphire dưới hàng mi đen dài, nhưng đó là vẻ mà anh thấy cuốn hút nhất. Là một diễn viên, anh thích nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy linh hồn của con người đồng loại. Và anh tin rằng mình thấy nỗi buồn đích thực ở đó...

“Anh đi xa lâu quá rồi đấy,” Rupert Jackson khúc khích. “đó là Janey Wilcox, gái điểm người mẫu nổi tiếng.”

“Cái gì?” Tanner sững sốt hỏi. Trong một giây, anh muốn đấm cho Rupert một quả. “Một gái điểm đích thực?” anh hỏi.

“Anh ngốc thế,” Rupert quả anh. “Rõ là anh ăn nhiều chân gà khi ở Trung Quốc quá rồi. Tôi xin nói là cô ấy không điểm gì hơn anh hay tôi cả.”

“Tự ca ngợi mình quá, Kemosabe,” Tanner nạt. “Sao trước đây không ai kể với tôi về em này nhỉ?”

“Anh tỏm quá,” Rupert nói.

“Đưa cô ấy tới bữa tiệc sau đây nhé?” Tanner yêu cầu. Anh muốn xây dựng quan hệ với Janey Wilcox xinh đẹp, nhưng anh không có ý định làm việc đó ở đây, trước đám đông này. Anh rất thận trọng trong việc duy trì sự riêng tư.

Rupert cun cút đi thực hiện yêu cầu của Tanner. Gã luôn làm mọi thứ Tanner muốn. Gã phải lòng anh - và để tưởng thưởng, thỉnh thoảng Tanner cho phép Rupert thoải kên cho anh ta.

Janey Wilcox đứng giữa đám đông nhỏ, gật đầu.

Với một người quan sát bình thường, cô có vẻ hoàn toàn tự chủ, môi nở ra thành một nụ cười dễ chịu và cô đang tập trung vào người đứng đầu American Pictures - một phụ nữ ngoài bốn mươi tên là Candi Clements - đang kể dở một câu chuyện về bữa tiệc sinh nhật gần đây của đứa con ba tuổi của bà ta. Nhưng bên trong, hàng chục suy nghĩ và cảm xúc đang quay vòng vòng trong đầu cô...

Cô biết mình sẽ được chụp ảnh, nhưng cô chưa chuẩn bị cho một sự náo nhiệt đến thế, cũng như sự ưu ái nhiều đến vậy. Chỉ mới hai tuần trước, cô bị xã hội ruồng bỏ và là đối tượng bị giễu cợt của đám nhiếp ảnh. Nhưng giờ đây dường như mọi người ai cũng biết là cô đã viết một kịch bản, và thật mãn nguyện làm sao khi nhìn thấy điều cô đoán sẽ xảy ra cuối cùng trở thành sự thật. Cô được đưa tới bữa tiệc bởi hai nhân viên an ninh, và trong đám đông, cô đã làm rơi xắc.

Trong một thoáng, nó nằm trên sàn hoàn toàn bị lãng quên khi cô kính sợ nhìn quanh căn phòng. Nhà hàng đã biến thành một cung điện dát bạc lấp lánh, như thể ta vừa bước qua một tấm gương vào trong một thế giới fantasy. Sàn nhà gắn đầy những xêquin bạc; hoa hồng bạc leo quanh những cây cột Hy Lạp và những thiên thần bạc trang trí trên trần và nhà. Và rồi một người đàn ông hiện ra cạnh cô. Anh nhặt túi của cô và đưa lại cho cô, cô thề mình đã nghe anh thì thầm thốt lên từ “quyến rũ”. Mắt họ gặp nhau và cô suýt ngất đi khi nhận ra anh là ai - Tanner Cole, diễn viên điện ảnh.

“Cám ơn anh,” cô thì thầm.

“Không có gì,” anh đáp với một nụ cười. Anh bỏ đi và khi nhìn anh bước tới quầy bar, cô quyết định rằng nếu đây là trường phổ thông, anh sẽ là cầu thủ tiền vệ ngôi sao. Và kiểu gì đó, đến cuối buổi tối, cô sẽ có được anh... Nhưng rồi cô thấy anh đứng cùng Rupert Jackson ở quầy bar. Cười khe khẽ, cô nhớ lại bữa tiệc đầu tiên ở nhà Mimi, và bản khoản không biết Tanner Cole cũng đồng tính không, cô thề là sẽ không phạm phải cùng một sai lầm cũ. Giá như có Bill Westacott ở đó để chỉ dẫn cho cô, cô chưa chát nghĩ. Bill! Cô đã không nghĩ đến anh nhiều tháng rồi, và hoàn toàn có thể là anh đang ở Los Angeles này. Cô tự nhắc mình là mai phải tìm Bill - nếu cô ở lại Los Angeles (và cô bắt đầu nghĩ là có thể như thế), cô sẽ cần đồng minh...

Nhưng cô không có thêm một giây khác để nghĩ đến chuyện đó, bởi ngay khi cô tiến một bước vào phòng, gần như cô bị bao quanh bởi một nhóm người chúc tụng. Ở trong nhóm này có cả tổng biên tập của *Vanity Fair*, cũng như Candi Clements, người đứng đầu American Pictures. Janey không biết nhiều lắm về Hollywood (chưa), nhưng ngay lập tức cô cảm thấy Candi Clements là một trong những người quan trọng nhất trong phòng, và rằng được bà ta công nhận là một vinh dự. Và khi cô đứng nghe Candi miêu tả bữa tiệc sinh nhật, cô cương quyết phải tận dụng cơ hội tối đa có thể.

“Em thấy đấy, Janey,” Candi nói, “nhà chị mời năm mươi lăm đứa trẻ, nhưng dân tình ở Hollywood chả ai ăn cơm. Vì thế bọn trẻ học ăn sashimi trước khi bọn nó biết đi...”

Janey gật đầu vẻ thông hiểu. Cô không hề biết là ở Hollywood có nhiều trẻ con đến thế và tưởng tượng chúng chạy khắp trường quay như những con chuột nhỏ...

“Và rồi nhà chị thuê một geisha thật thực hiện nghi lễ trà Nhật truyền thống,” Candi nói tiếp, liếc sang người đàn ông đứng cạnh mình. “Nhưng cơ bản là cho các ông chồng...”

Janey bật cười trước câu đùa, giọng cô lạnh lót như hàng trăm cái chuông nhỏ. Candi Clements cao nghênh nghênh nhưng nặng chưa tới 105 pound, là loại người mà Janey sẽ không thêm giao lưu ở New York. Mái tóc vàng của bà cắt ngắn ôm sát cằm. Và trong khi rõ ràng đã có thời bà rất xinh đẹp, vẻ ngoài của bà đã tha hóa xuống mức hấp dẫn mơ hồ của một phụ nữ trung niên biết mình không còn có nhu cầu sử dụng nó nữa. Ở New York, Janey nghĩ, Candi sẽ là một

trong những phụ nữ vô danh ở Park Avenue lấy một chủ ngân hàng và tham gia ủy ban phụ huynh ở trường tư của con. Nhưng đây không phải New York, Janey vui vẻ tự nhắc mình. Và ở đây, Los Angeles, Candi Clemens điều hành một xưởng phim. Janey có thể thấy rằng mọi người có hơi chút e sợ bà ta. Và mặc dù cô không biết chắc Candi làm gì ở American Pictures, cô đã bắt đầu nghĩ đến việc “người đứng đầu một xưởng phim” là công việc nghe có vẻ hoành tráng nhất trên thế giới...

Và khi Janey gật đầu, Candi chuyển sang một trong những chủ đề yêu thích của bà - sự nguy hiểm của gạo. Hollywood gần như là nơi không dành cho phụ nữ, và một trong những chiêu thức của bà là tạo cho đối tác làm ăn mặc dù bà hoàn toàn có thể là một con chó cái, bà, đầu tiên và trên hết, là một bà mẹ lo lắng cho con cái của mình. Bà thực sự lo lắng, nhưng bà cũng quan tâm tới việc cướp dự án Janey Wilcox khỏi tay Comstock Dibbles. Sáng hôm đó, trợ lý của bà đã chạy vào văn phòng báo tin Comstock đã có được kịch bản của Gái điểm người mẫu và sẽ sản xuất nó. Và Candi lập tức quyết định ngay rằng bà cũng muốn có nó.

Và vì vậy, khi Candi cà kê dê ngỗng về những nỗi kinh hoàng của carbohydrate đã tinh chế lên hệ thần kinh trung ương, bà thầm đánh giá tính cách của Janey Wilcox. Bà đã nghe chuyện Janey Wilcox được đề cử cho vị trí Tóc vàng của Năm trong bữa tiệc. Và ở vào hoàn cảnh bình thường, bà sẽ không bao giờ buồn nói chuyện với cô ta. Với Candi, tóc vàng hoe giống như sinh vật phù du - một phần cần thiết cho chuỗi thức ăn - nhưng Janey Wilcox không phải là loại gái xinh đẹp ngu xuẩn thông thường. Đã nhiều tuần nay, bà theo dõi câu chuyện của Janey, tự hỏi loại phụ nữ gì có thể sống sót nổi sau khi danh tiếng bị công khai sỉ nhục như vậy. Và giờ, lén liếc nhìn vào mắt Janey, Candi nghĩ mình nhìn thấy câu trả lời. Khác với Tanner Cole, gã này nhìn thấy nỗi buồn trong đôi mắt của một thiên thần đau khổ, Candi Clements nhìn Janey Wilcox và thấy một sự tham vọng bất diệt.

Và bà thích thứ mình nhìn thấy.

Bà sẽ có được dự án của Janey, bà quyết định. Nhưng giờ đề cập đến chủ đề đó, tại bữa tiệc *Vanity Fair*, sẽ quá dễ dàng, với cả, làm ăn ở Hollywood không phải vậy. Sự đàm phán sẽ được diễn ra bí mật không kém gì so với sự vụ của CIA, và thay vào đó, Candi hỏi Janey có con không.

Dĩ nhiên là Janey không biết gì về những chiêu thức này, nhưng cảm thấy có cơ hội đang diễn ra, cô buồn rầu thở dài. “Em ước gì mình có,” cô buồn bã nói. “Em đã định có, nhưng rồi chồng em...”

“À phải,” Candi nói về cảm thông, nhớ rằng Janey đã lấy Selden Rose. Shelia Rose, vợ cũ của Selden, là một trong những bạn thân của bà. Và đột nhiên, việc kịch bản của Janey và các mối quan hệ liên quan đột nhiên trở nên quá mức khôn cưỡng.

“Chủ nhật này em phải đến nhà chị ăn trưa,” Candi cương quyết nói, như thể chắc chắn là Janey sẽ nhận lời. “Chỉ là một buổi tụ họp nhỏ thôi - cuối tuần nào cũng có. Chị sẽ bảo trợ lý gọi cho em vào ngày mai báo địa chỉ.”

“Em thích đến lắm,” Janey nói, mắt nheo lại vẻ vui thích xảo quyết khi thấy mình mới đến Los Angeles chưa đầy hai mươi tư giờ, nhưng đã được người đứng đầu một xưởng phim mời tới ăn trưa. Và tới nhà riêng, tức là hơn vài bước so với việc đi ăn ở nhà hàng...

Nhưng cô chả kịp có thời gian mà vui mừng, bởi ngay khi Candi quay đi (để chào Robert Readfort), Rupert Jackson lao tới. Anh ta đã đứng nhìn và đợi giây phút này, đủ thông thuộc thông lệ ở Hollywood để hiểu rằng làm gián đoạn cuộc nói chuyện của Candi Clements là một lỗi lầm có thể ảnh hưởng tới sau này.

Nhưng Rupert Jackson không phải là người duy nhất quan sát Janey. Ở phía bên kia phòng, Comstock Dibbles lau mồ hôi trên mặt và giả vờ thích thú vào câu chuyện của diễn viên Russell Crowe về ban nhạc dờ hơi của anh ta ở Úc. Nhưng từ khóe mắt, hắn đã thầm theo dõi cuộc nói chuyện giữa Candi Clements và Janey Wilcox, và hắn không hài lòng chút nào. Nếu Candi Clements nghĩ bà ta có thể cướp đi ngôi sao mới của hắn thì bà ta sai lầm to rồi đấy. Janey Wilcox là do hắn khám phá ra, và định giữ riêng cô cho mình. Hắn chưa biết chắc mình định làm gì với Janey (có lúc, hắn đã định loại cô ra khỏi dự án). Nhưng đồng thời, hắn có thể tiếp tục gặp gỡ cô để khiến cô cảm thấy quan trọng, và nếu có thể đưa cô vào khách sạn thì hắn cũng làm. Và riêng việc đó thôi cũng khiến hắn thỏa mãn, nhất là khi hắn làm bằng tiền của George Paxton...

Ở cách đó vài bước, một người đàn ông cao gầy nhắc một ly champagne từ khay rượu, và đưa ly lên môi, nhìn Janey khi cô băng qua phòng với Rupert Jackson. Gã để ý thấy cô xinh đẹp. Nhưng thay vì nhìn thấy vẻ ngoài của một phụ nữ, gã thấy dấu hiệu của đồng đôla. Ở tuổi bốn mươi hai, Magwich, Barone là đại diện quyền lực nhất ở Hollywood, nổi tiếng ở sự phóng túng tình dục cũng như khả năng đe dọa người đứng đầu các xưởng phim trả thêm tiền cho các khách hàng không xứng đáng (trong suy nghĩ của gã), và Janey Wilcox, gã nghĩ, là một ca hoàn hảo. Cô ta đã là ngôi sao, và nếu gã không kiếm được tiền từ đó, gã sẽ từ bỏ không làm thành viên của Hiệp hội quản lý Mỹ nữa. Gã đã nhìn thấy ở cô một tên tuổi tiềm năng... Gã thậm chí có thể khởi sự giúp cô bán dòng đồ lót riêng của cô ở QVC. Nhưng trong lúc đó, có một dự án của cô với Comstock Dibbles, và gã định tham gia vào...

Hai tiếng sau, lúc nửa đêm, vài chiếc limousine dài đen đang chạy lên Sunset Plaza Driver tới dinh thự của Tanner Cole. Ngồi ở ghế sau của một chiếc là bộ ba Janey Wilcox, Jenny Cadine, và Magwich Barone.

Magwich khui một chai champagne, và lấy một cốc nhỏ từ giá gỗ, gã nhìn Jenny Cadine và hỏi, “Champagne không cung?”

“Anh biết em không uống mà,” Jenny Cadine gằn giọng, như thể cô không thể tin nổi là Magwich lại không biết chuyện này. Cô ngồi cạnh Janey. Và kể từ khi Comstock Dibbles giới thiệu họ tại bữa tiệc *Vanity Fair*, cô đã giận điên lên với ả Janey Wilcox này. ả thậm chí không phải là một diễn viên, trông lại đẹp hơn cô - nhất là khi Jenny đã hình dung là Janey Wilcox lùn, đen, là loại nhà nữ quyền không cạo lông chân hay nách...

“Ừ nhỉ,” Magwich nói, cười toét miệng chế giễu, đưa ly cho cô. “Và trong đời em, em chưa từng hút một điều thuốc nào,” gã nói, đảo mắt nhìn lên trần như thể tìm câu trả lời ở đó, “em mới hai mươi tám. Hay em vừa quyết định sẽ trở thành hai mươi chín, để làm tiêu tán đi sự nghi ngờ?”

“Magwich!” Jenny mắng gã, cầm lấy ly. Cô quay sang Janey với một sự thân thuộc nồng ấm và nói, “Chị có thấy ở Hollywood này chúng ta phải chịu đựng những gì không?”

“Ồ có,” Janey nói, cổ mỉm cười. “Hắn là khổ cho em lắm.” Cô ngồi ngả ra ghế và nhìn từ Jenny Cadine sang Magwich Barone. Một phần trong cô không thể tin nổi cô đang ngồi trong chiếc limousine tới bữa tiệc sau giải Academy Awards với một trong những quản lý diễn viên và ngôi sao điện ảnh lớn nhất Hollywood. Nhưng xem xét toàn bộ buổi tối phi thực hôm nay, cô không ngạc nhiên gì mấy. Đây là một trong những buổi tối hiếm hoi khi bất cứ chuyện gì (và mọi chuyện) có thể xảy đến. Và cô đã quyết định làm tới cùng, để xem nó sẽ dẫn cô đi xa tới đâu. Giống như rất nhiều người cô đã gặp, Magwich và Jenny khác xa dân New York. Nhưng cô đã gặp nhiều văn hóa khác lạ, và cô là người học hỏi nhanh...

“Nói tôi nghe, Janey Wilcox,” Magwich nói, đưa cho cô một ly champagne. “Hoàn cảnh tuyệt vời nhất. Nếu một thiên thần nháy ra khỏi một bông hoa và sẵn lòng ban cho cô bất cứ công việc nào ở Hollywood, cô sẽ chọn nghề gì? Giờ hãy nghĩ lớn vào. Đây là thời gian trong mơ. Hãy ước cho thỏa mãn...”

Janey nhìn gã và suýt bật cười. Cô đã khám phá ra khuynh hướng thích nói những câu nghe như trong kịch bản một bộ phim khó hiểu của Magwich. Mặc cho vẻ bề ngoài trông giống một con bọ que, gã đi đứng như thể mình là sự kết hợp của Cary Grant và Walter Matthau. Và giữa buổi tiệc, lúc Comstock giới thiệu cô với Jenny Cadine (và chính việc đó mới đáng sợ vì cô bỏ ra mua vé máy bay, nhìn thấy Jenny Cadine lấp ba lấp bấp khi cô ta nhận ra Janey Wilcox chính là cô gái ở nhà hàng Dingo’s, Magwich Barone đột nhiên hiện ra bên cạnh cô. Nhường mảy lên với Comstock Dibbles, như thể Comstock là một thằng nhóc con toan làm gì đó nghịch ngợm, gã quay sang Janey, và cúi đầu mà nói, “Magwich Barone, xin phục vụ cô.” Trước khi Janey kịp cất tiếng, Magwich đã cầm lấy tay cô, dẫn cô đi, nói, “Nhân tiện, tôi là đại diện mới của cô.”

“Thật à?” Janey đã hỏi. Hẳn nhiên là cô đã nghe đến Magwich Barone lừng danh - một vài năm trước, có một tin đồn lớn là gã đã nhốt một người mẫu nổi tiếng trong tủ đến một ngày, chỉ cho cô ta ra ngoài để làm tình với gã và để đi tè - và cô không dám chắc là một gã như thế có nên nhận làm người đại diện của mình không. Nhưng cô đã hiểu rằng Hollywood là nơi một cô gái cần có đồng minh. Và vì vậy cô không phản đối, nhất là khi gã nói, “Gã Comstock Dibbles đó quý quyết như một con chó sói và khó giết còn hơn một con gián. Và cô không tiến lùi gì cho đến khi tôi xem xét hợp đồng của cô. Và khi cô bảo là về mặt lý thuyết thì cô chưa ký hợp đồng, ngay lập tức gã trở nên chú tâm một cách kỳ quặc...”

Và rồi, mọi chuyện trở nên hoàn toàn tự nhiên rằng gã nên hộ tống cô đến bữa tiệc của Tanner Cole, và rằng Jenny Cadine nên đi với họ...

“Magwich,” Jenny Cadine thở dài khó chịu. “Janey đã có một công việc rồi. Cô ấy là nhà nữ quyền!”

Janey mỉm cười với Magwich qua miệng cốc champagne, và Magwich đáp lại cô bằng một cái nháy mắt đồng lõa. Janey không hiểu nổi Jenny lấy đâu ra cái ý tưởng này. Và mặc dù cô đã tuyên bố mình là nhà nữ quyền với vô số đàn ông đã hẹn hò với cô, cô có cảm giác ở Hollywood “nhà nữ quyền” là một từ hơi bậy bạ. Chuyện đằng sau những nụ cười, hầu hết Hollywood vẫn nghĩ cô là một loại gái điếm là đủ rồi. Cô không cần Jenny Cadine đi khắp nơi tuyên bố cô là nhà nữ quyền nữa. Lấy hộp phấn ra khỏi túi và nhìn vào gương, cô cong môi quyến rũ. “Anh thực sự muốn biết giấc mơ của tôi là gì ư?” cô hỏi. Và khi Magwich hào hứng gật đầu, cô gấp hộp phấn lại và bạo dạn nhìn thẳng vào gã.

“Tôi muốn trở thành người giống như Candi Clements,” cô tuyên bố. “Tôi sẽ không hạnh phúc chừng nào tôi là người đứng đầu xưởng phim của tôi...”

Magwich khẽ huýt sáo. Trong một thoáng, trông gã hơi sững sờ, nhưng Janey chẳng thèm quan tâm. Nhìn lên gã qua làn mi sụp thấp, cô mỉm cười. “Nếu anh là người đại diện của tôi, cưng ạ, anh cần phải hiểu tôi thực sự muốn gì,” cô nói. Cô không quan tâm liệu gã có tin cô hay không. Sau rốt, cô đã nói với mọi người ở New York rằng cô sẽ là nhà sản xuất, và mặc dù họ dè dặt, hãy xem vị thế của cô bây giờ...

Quay đi nhìn ra cửa sổ, cô thấy chiếc xe giờ đang băng qua một chiếc cổng gỗ ở đỉnh một ngọn đồi dốc. Trên dốc đứng, trông xuống Los Angeles, là một dinh thự lớn kiểu Tây Ban Nha, với tường vôi màu vàng và mái nhà gạch đỏ. Chiếc xe chạy lên cổng vào và dừng lại.

Cả ba hành khách xuống xe. Magwich khoác vội lấy tay Janey. “Cô phải nhớ điều này, Janey ạ,” gã nói vẻ trơ trơ. “Tôi là đại diện của cô. Tôi không bao giờ gặp một người tham vọng mà tôi

không thích.” Gã dừng lại. “Nhưng hiện thời, tình yêu ả,” gã nói, ném cho cô một ánh mắt đầy ẩn ý, “giữ những suy nghĩ đó cho riêng mình. Cô sẽ thấy ở thành phố này, chỉ có hai cách để tiến thân - mọi người nghĩ cô ngu xuẩn, hoặc mọi người sợ cô. Kế hoạch của tôi là, chúng ta để họ nghĩ cô ngu xuẩn. Rồi chúng ta giết họ.”

Janey há miệng định phản đối, nhưng đột nhiên nghĩ là thôi. Cô là người mới ở thành phố này, và cô cương quyết không phá hỏng mọi thứ. Ít nhất, cô phải hiểu luật trước khi phá vỡ chúng... “Đương nhiên rồi, cưng,” cô ngọt nhạt.

Việc cô nghe lời đem lại một cái siết tay từ Magwich. “Còn tối nay, tình yêu ả,” gã nói, thì thầm vào tai cô, “tất cả những gì tôi muốn là cô hãy cư xử như một ngôi sao.”

À chuyện đó thì cô làm được, cô nghĩ, bước vào ngôi nhà. Chẳng phải cô lúc nào cũng nghĩ mình là một ngôi sao ư?

Cánh cửa mở ra bởi một người phục vụ người Anh mặc đồng phục, và bước qua sảnh nhà sơn xanh lá cây, họ bước vào một phòng khách lớn. Dọc một bức tường, các cửa Pháp mở ra một ban công lớn; ở cuối đầu kia là một lò sưởi bằng gạch. Căn phòng có kê sofa và ghế bành bằng da, nhưng Janey hầu như không chú ý tới đồ nội thất, bởi ánh mắt cô ngay lập tức chú ý vào Tanner Cole.

Anh ta đứng gần lò sưởi, tay đặt trên bệ lò. Và anh ta đã thay bộ tuxedo, và mặc một chiếc quần kẻ sọc mà người khác mặc thì trông sẽ rất ngu xuẩn. Tuy vậy, trên người Tanner Cole lại tạo ra ấn tượng một đàn ông Mỹ cổ điển. Sự hiện diện của anh ta như có điện thu hút mọi ánh mắt trong phòng. Và trong suốt bữa tiệc *Vanity Fair*, Janey không thể nào không lén nhìn trộm anh ta. Thỉnh thoảng cô bắt gặp anh ta cũng nhìn cô, và nhìn ánh mắt thèm thuồng của anh ta, cô quyết định anh ta không thể là dân đồng tính.

Lại một lần nữa, anh ta nhìn lên và thấy cô, mắt mở to khi nhận ra cô. Nhưng khi anh ta không hề tiến lại chỗ cô, cô chỉ khẽ mỉm cười với anh ta. Cô có thể hiểu rằng anh ta là loại đàn ông thích làm mọi thứ theo ý mình. Và vì vậy, trong lúc này, cô sẽ chờ đợi. Cô sẽ để anh ta tiến đến với cô, và cô khá tự tin rằng anh ta sẽ đến...

Và khi cô quay đi, suýt tí nữa thì cô va phải Craig Edgers.

Anh ngồi ở một đầu chiếc sofa dài màu nâu, chân duỗi dài ra trước, buồn bã nhìn vào cốc martini. Craig mới đến Los Angeles ba ngày, nhưng anh đã bắt đầu hiểu là một tiểu thuyết gia nổi tiếng ở New York khá khác với ở LA. Ở New York dường như mọi người đều biết anh. Hôm nọ, một nhân viên ngân hàng trẻ xinh đã nhận ra anh từ tấm ảnh ở bìa sau cuốn sách. Chuyện này khá là ngạc nhiên bởi tấm ảnh đó chụp cách đây mười năm rồi - còn ở Los Angeles thì anh vô hình. Một năm trước thì anh chả bận tâm, nhưng sáu tháng thành công đã khiến anh quen với việc được tụng ca. Còn ở Los Angeles, anh chẳng nhận được gì. Dĩ nhiên là mọi người đã “nghe” về cuốn sách của anh, và họ “nghe” là nó rất tuyệt. Nhưng cho đến lúc này có vẻ như chẳng ai thực sự đọc nó cả. Và sáng hôm đó, khi gặp một giám đốc trẻ ở Fox Searchlight, thằng nhóc con đã táo gan tới mức đề nghị đổi nhân vật chính thành một phụ nữ hai mươi lăm tuổi...

Và lúc này đây thì chiến hữu ngày xưa Tanner Cole cứ nằng nặc đòi anh thức để dự bữa tiệc này. Anh thực sự là già rồi, anh nghĩ. Mới quá nửa đêm mà anh đã có cảm giác rõ rệt là nó đã qua giờ ngủ của anh từ lâu rồi. Nhưng nếu anh về phòng, Tanner sẽ thất vọng - và sáng mai anh ta sẽ nhìn Craig bằng ánh mắt nâu buồn thảm và Craig sẽ cảm thấy mình là một kẻ thất bại. Tanner Cole không giống như những gã khác, Craig nghĩ. Anh ta có sự nhạy cảm chân thật mà thoát đầu có vẻ như là giả tạo, nhưng sau gần hai mươi năm bạn bè, Craig khá chắc nó là thật. Anh ta có thể thay đổi không khí trong phòng chỉ bằng một ánh mắt. Nếu Tanner vui vẻ, mọi người đều cảm thấy cuộc đời thật tuyệt vời, trong khi nếu anh ta buồn rầu, anh ta có thể khiến

ta cảm thấy như đang trong địa ngục...

Anh ngẩng đầu lên, muốn tìm mắt Tanner, nhưng thay vào đó anh nhìn lên và thấy Janey Wilcox đứng ngay trước mặt mình. Anh choáng váng đến nỗi suýt làm sánh cả rượu ra ngoài. Nó như thể nhìn thấy người chết sống dậy, và nhìn về mặt cô, cô cũng ngạc nhiên không kém.

“Craig,” cô há hốc mồm. Cô không thể hình dung nổi anh đang làm gì ở bữa tiệc của Tanner Cole, và ngay lập tức cô nhớ ra lời trách móc của Selden - rằng cô đã “hủy hoại” cuộc đời Craig. Anh ấy có nói chuyện với cô không? Cô băn khoăn, và trước khi anh có cơ hội làm mất mặt cô, cô ngồi xuống.

Craig rất giận Janey Wilcox, nhưng mặc dù anh tự nhủ chỉ bởi vì cô làm hỏng vụ kịch bản của anh. Sự thật là anh khó chịu vì đột nhiên cô biến mất khỏi đời anh. Hiển nhiên là cô có lý do, nhưng anh vẫn có cảm giác là cô sẽ gọi cho anh - thật tình là cô nên gọi cho anh và đích thân giải thích tình huống. Trong mấy tuần qua, anh dần trở nên ghét cô, nghĩ rằng cô đã cố lợi dụng anh kiểu gì đó (mặc dù anh không biết đích xác là như thế nào). Và sự giận dữ của anh là của một người tình bị bỏ mặc, không hiểu tại sao đột nhiên mình bị đá bay đi. Suốt tháng Giêng và một phần tháng Hai, khi cô tới căn hộ của anh vào buổi chiều để bàn bạc về kịch bản của anh, anh đã bắt đầu tin rằng cô đang phải lòng anh. Anh chưa bao giờ nghĩ là khả năng đó là không thể có. Suy cho cùng, cô đã liên tục bảo với anh rằng anh đúng là một thiên tài. Hai người họ, anh nghĩ, như Arthur Miller và Marilyn Monroe...

Craig không đủ tinh khôn để che giấu cảm xúc của mình. Bởi vậy khi anh thăm hỏi lòng, Janey đã ngồi xuống cạnh anh (nếu cô lừa anh đi hay đi vụt qua, sự ghét bỏ trong anh sẽ càng tăng dần), anh định cho cô biết rằng cô đã làm anh thất vọng.

“Xin chào Janey,” anh nói cứng đờ, nhấp một ngụm cocktail và nhìn chằm chằm vào không trung.

“Craig,” cô diu dàng nói. Cô dịch lại gần anh một chút. “Gặp anh, em vui quá. Và cô vui thật, đột nhiên cô nhận ra. Hollywood thật tuyệt vời, nhưng... “Nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc thật tuyệt vời,” cô nói lớn.

“Thật à?” Craig nóng nảy hỏi. “Ý em là tất cả những người này không phải bạn của em ư?”

Như mọi khi, Craig không phải là đối thủ của cô. “Dĩ nhiên là không,” Janey kêu lên. “Em chẳng biết ai thực sự cả... Em vừa mới tới đây hôm qua. Và rồi em tới bữa tiệc *Vanity Fair*” - cô không cưỡng được việc phải thêm thông tin đó vào - “và, dĩ nhiên, mọi người rất là tử tế, nhưng họ không giống như chúng ta, anh biết đấy?”

Craig hiểu quá rõ chuyện này, và phải đồng ý.

Anh nhấp thêm một ngụm nữa. Anh thấy mình lại bắt đầu có cảm tình với cô, nhưng anh không muốn bị khuất phục quá dễ dàng. Cô đã làm tổn thương anh - cô đáng bị trừng phạt. Anh nghĩ đến chuyện đứng dậy, nhưng sự thật là, cô là người duy nhất mà anh biết đủ rõ, và anh muốn nói chuyện với cô...

“Lẽ ra em nên gọi cho anh,” anh nói.

“Em cũng muốn thế,” cô kêu lên, giận dữ. Và cụp mắt xuống, cô nói, “Nhưng em không thể. Selden...” cô đặt ngón tay lên môi, như thể không biết có nên nói tiếp hay không.

“Selden?” Craig hỏi. Giọng anh lạnh nhạt - trong những tuần khi anh thấy mình phải lòng Janey, anh bắt đầu tưởng tượng Selden là kẻ thù của mình - anh ta không đủ tốt cho Janey, anh quyết

định; anh ta không nhạy cảm...

Janey tận dụng tông giọng của anh để mở đầu. “Em biết anh là bạn thân của Selden,” cô bắt đầu, cố tình nói quá để giành lấy sự cảm thông của Craig, “và em lẽ ra không nên nói với anh chuyện này. Nhưng tháng vừa qua, trên thực tế em là người tù trong chính nhà mình - Selden không cho em ra ngoài... Anh ấy thậm chí không cho em dùng điện thoại.” Cô dừng lại, để xem hiệu ứng lời nói của mình, và hài lòng khi thấy vẻ giận dữ trên mặt Craig, cô tiếp tục: “Em chắc là anh đã nghe chuyện rồi, nhưng Selden với em chia tay rồi.”

Craig vẫn chưa nghe, nhưng những lời này nghe như âm nhạc với lỗ tai già nua của anh. Anh nghĩ, không phải là anh có thể làm gì đó trong chuyện này (anh quá sợ Lorraine không dám làm gì cả), nhưng chỉ cái *khả năng* đó thôi cũng làm anh sung sướng...

“Tê quá,” anh quỷ quyết nói, chẳng có ý thương cảm gì.

“Vừa tê vừa không,” Janey nói, nhún vai, ngụ ý rằng đời vẫn tiếp tục. “Anh ở lại đây bao lâu? Em sẽ ở đây ít nhất là một tuần,” cô nói, nghĩ đến bữa trưa ở nhà Candi Clemens. “Bọn mình nên gặp nhau...”

Craig định ngày kia thì về, nhưng anh tự nhắc mình chẳng có gì gấp gáp ở New York. Tanner đã bảo anh ở lại bao lâu tùy thích - một tháng nếu anh thích. Và tại sao anh lại không nên ở lại? anh nghĩ. Được ở xa bà vợ thật là thích thú, thời tiết thì đẹp, mà giờ Janey lại ở đây...

“Anh có thể ở vài ngày,” anh nói, không muốn cô biết rằng anh đổi ý chỉ để gặp cô. “Chùng nào Tanner không đuổi anh đi...”

“Tanner?” Janey hỏi ngạc nhiên.

“Tanner Cole,” Craig xác nhận. Và không thể ngăn mình cơ hội để gây ấn tượng với cô, anh nói thêm: “Anh đang ở với cậu ấy.”

“Thật á?” Janey nói, cố trong tỏ vẻ phấn khích quá. Nhưng đầu cô quay mòng mòng với những khả năng... Khi Craig là “bạn tốt” từ New York, cô sẽ có lý do để tới chơi. Và sẽ hay hơn rất nhiều nếu Tanner Cole thấy rằng cô không phải một em tóc vàng hoe xinh đẹp, mà là một phụ nữ có đầu óc, giao lưu với những nhân vật trí thức quan trọng, như Craig Edgers... Và giờ cô đã có Comstock Dibbles hậu thuẫn (và hy vọng là cả Candie Clements nữa), chẳng có lý do nào mà cô không nên khởi động lại dự án của họ. Nó sẽ là một lý do hoàn hảo để gặp Craig. Và nếu họ gặp gỡ ở nhà của Tanner, cô sẽ chắc chắn gặp anh, và mọi chuyện sẽ hoàn toàn tự nhiên...

Liếc qua phòng nhìn Tanner, cô quyết định là càng nhìn anh, cô càng thích anh hơn. Tuy vậy, nếu cô có anh, thì cô sẽ có anh cho riêng mình. Và để làm việc đó thì cô không được khuất phục dễ dàng quá. Cô nhào tới và chạm vào tay Craig. “Em biết chủ đề này hơi nhạy cảm,” cô bắt đầu nói về cảm thông, “nhưng Comstock và em đã làm việc cùng nhau, và thậm chí anh ấy bảo sẽ sản xuất kịch bản em viết.” Craig trông bối rối trước thông tin này, nhưng cô quyết định lờ sự bối rối của anh đi, và nhanh chóng nói tiếp: “Tuần này em sẽ gặp anh ấy, và em sẽ nhắc tới dự án đó một lần nữa.” Cô mỉm cười vẻ bí hiểm, và nhớ đến cuộc nói chuyện với Magwich, và việc anh ta vui sướng khi cô chưa ký hợp đồng, và nói thêm, “Em có chút ảnh hưởng với anh ấy. Và nếu anh ấy không quan tâm,” cô nói tiếp, “em biết người đứng đầu một xưởng phim lớn có thể quan tâm.”

Cô ngả người ra ghế, thỏa mãn với sự ngạo mạn của chính mình. Chuyện không hoàn toàn chính xác vậy. Nhưng bản năng mách bảo cô rằng đây là cách một người làm ăn ở Hollywood, và cô nhất định phải thành công. Nhưng trước khi Craig kịp chúc mừng kế hoạch của cô, Magwich xuất hiện và đưa một ly rượu cho cô.

“Tôi nghĩ là cô khát,” gã nói, tò mò nhìn Craig. Janey ra hiệu cho gã ngồi xuống. “Đây là Craig Edgers,” cô nói về tự nhiên. “Craig và tôi đang bàn luận về một dự án phim mà bọn tôi đã làm hồi ở New York...”

Và đột nhiên, như thể Janey Wilcox vừa là thiên thần hộ mệnh vừa là nàng thơ của mình, Craig Edgers gặp may mắn. Magwich Barone, người tự coi mình là siêu trộm hơn toàn bộ giới Hollywood, là một trong số ít ỏi những người đã thực sự đọc toàn bộ cuốn sách của Craig - tất cả năm trăm ba mươi hai trang. Trong giọng thể hiện sự kính nể đủ khiến tác giả hài lòng, đặc biệt với một người như Craig Edgers, gã há hốc mồm nói, “Cuốn *The Embarrasments*, phải không nhỉ?”

“Chính xác,” Craig nói, hài lòng ra mặt.

Magwich nhào qua người Janey hào hứng nói chuyện với Craig. “Miêu tả người đàn ông trung niên tìm kiếm tuổi trẻ bên trong mình của anh thật là quá đỉnh,” gã nói. “Tôi gần như không ra khỏi nhà ba ngày liền...”

Craig thốt ra một tiếng cười sáng khoái khi Janey ngồi lại và mỉm cười. Nhìn từ người này sang người kia, cô nghĩ thật vui sướng biết bao khi đem con người lại với nhau, đem tới hạnh phúc - và cả chuyện làm ăn - cho cả hai bên. Và nếu, đồng thời, kết quả là cả hai đều ấn tượng khi cô có được mối quan hệ như vậy, thì cũng chẳng mất mát gì...

Cô nhìn qua căn phòng, hy vọng bắt gặp được mắt Tanner Cole (và cũng chả mất mát gì nếu anh nhìn thấy cô đang ngồi giữa bàn bẽ thế này). Nhưng thay vào đó, cô giật bản mình vì một khuôn mặt quen thuộc đến choáng váng. Đứng cạnh một cửa Pháp dẫn ra ngoài ban công không ai khác chính là Bill Westacott..

Bill! Cô nghĩ. Bill đúng là người mà cô mong gặp, và giờ đây, như thể thỏa mãn nguyện vọng trước đó của cô, anh có mặt nơi đây. Có phải anh cảm nhận được rằng cô đang nghĩ đến anh không? Cô tự hỏi. Và rồi, nghe được giọng khản nài của cô, anh đã chạy đến?

Cô nhìn từ Magwich sang Craig. Magwich đang so sánh văn của Craig với tác giả người Pháp Flaubert, trong khi Craig ngồi uống rượu, chiếc áo flannel gần như bọc cả chỉ vì tự mãn. Họ có tất cả dấu hiệu của hai người đàn ông nghĩ mình đã tìm thấy một tâm hồn đồng điệu, và chẳng quan tâm gì đến cô cả. “Xin lỗi,” cô thì thầm và đứng dậy.

Mắt Bill nheo lại đầy thích thú khi thấy cô tiến lại chỗ anh. “Bill!” cô kêu lên với sự vui thích thật lòng.

“Xin chào, Wilcox,” anh nói, nhào tới hôn lên má cô. Anh xoay lưng lại với căn phòng, che cơ thể cô khỏi đám đông, như thể anh muốn dành riêng cô cho bản thân mình.

“Vậy anh thấy là em đã thâm tóm Hollywood rồi đấy,” anh nói, nhấp một ngụm rượu khi mắt anh nhìn sâu vào mắt cô. “Magwich Barone có vẻ rất thích thú, và hẳn chẳng để ý đến ai cả...”

Nghe giọng Bill có vẻ hơi ghen tị, Janey để ý - một dấu hiệu cho thấy Magwich đáng để làm quản lý của mình. “Anh ấy bảo muốn làm quản lý của em,” Janey nói, nhớ ra sẽ vui thú thế nào nếu dụ dỗ Bill, “nhưng em không biết nữa. Anh nghĩ sao?”

Nhưng Bill chỉ bật cười. “Thôi nào, Wilcox,” anh nói. “Em hiểu anh quá rõ để dùng cái mảnh đó. Em sẽ không bao giờ nhận lời khuyên của anh hay bất cứ ai khác...”

“Em bảo với anh ấy là,” Janey thì thầm, “em muốn trở thành người đứng đầu xưởng phim một

ngày nào đó...”

Bill vui vẻ phá lên cười. Chuyện đó hẳn là làm lão Magwich rối lăm, anh nghĩ. Hẳn là gã chỉ nghĩ Janey không có tham vọng gì hơn ngoài một người dẫn chương trình game show. “Thế anh ta nói gì?” Bill hỏi.

“Anh ấy bảo em nên giả vờ ngu trước hăng,” Janey cau mày nói. “Nhưng thực tình em không biết là mình có làm được không...”

Cô ấy đã bắt đầu diễn rồi, Bill nghĩ, và rồi nhận ra nói thế không hoàn toàn chính xác. Cô ấy đã luôn diễn, anh nghĩ. Vấn đề là cô ấy thiếu sân khấu để diễn thôi...

Cho đến lúc này.

“Janey,” anh nói, không ngăn nổi một nụ cười. “Anh biết là em có thể làm bất cứ thứ gì em muốn, bao gồm cả việc giả ngu... Nhân tiện,” anh nói, tự nhiên thay đổi đề tài. “Kịch bản thế nào rồi? Anh nghe bảo là Comstock Dibbles sẽ sản xuất nó. Cuối cùng em cũng viết xong rồi à?”

“Ôi Chúa ơi!” cô kêu lên, giả vờ khó chịu. “Mọi người ở Hollywood đều biết cả rồi à?”

“Được rồi, Bill,” cô nói, thở dài cam chịu. Nghe giọng cô có vẻ hơi khó chịu, nhưng anh thấy trong mắt cô có một tia tinh quái. “Anh nói đúng.” Và khi anh nhướn mày lên với cô, cô cắn môi. Em không hẳn đã viết xong kịch bản đó,” cô nói tiếp với một cái nhún vai. Cô nhoài tới gần hơn, thì thầm vào tai anh. “Em chỉ mới viết có ba mươi ba trang. Nhưng thứ điên rồ là chuyện đó không quan trọng. Mọi người nghĩ em đã viết một kịch bản. Và giờ đây em không biết phải làm gì...”

“Em sẽ biết thôi,” anh nói giọng khàn khàn, lùi lại một bước để nhìn thẳng vào mắt cô. Nó gần như khiến tim anh tan nát. Có lẽ là tất cả những khó khăn mà cô đã gặp phải. Nhưng đột nhiên, anh thấy cô đã trưởng thành. Giờ cô đã là một phụ nữ...

Anh phải quay đi.

Tuy vậy, khi anh làm thế, anh thấy mắt Tanner Cole đảo khắp phòng tìm cô, và từ khóe mắt, anh nhìn thấy ánh mắt cô đáp lại...

Và đột nhiên anh biết câu chuyện của họ đã chấm dứt.

“Ồ Bill,” cô nói. Cô với tay sờ vào mặt anh, và anh ngả đầu vào lòng bàn tay cô, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô. Trong giây phút đó, tất cả kiến thức giữa họ - tất cả những sự căm ghét và cạnh tranh, ham muốn và khát vọng - dường như lặng lẽ truyền qua giữa họ, và tất cả được tha thứ.

Và cuối cùng, như thể cuối cùng cho phép mình chìm trong vinh quang của buổi tối, cô nói, “Chẳng phải rất tuyệt vời sao?”

Cô bỏ đi, lách qua cánh cửa Pháp ra ngoài ban công. Anh đã nhìn thấy cô làm cái trò này hàng chục lần tại các bữa tiệc, tách mình ra khỏi đám đông để thu hút một người đàn ông. Có lúc anh đã muốn đem cô ra làm trò cười, anh nghĩ. Nhưng đột nhiên anh thấy mình không còn muốn bắt lỗi ở cô nữa.

Anh quay đi và nhìn quanh phòng. Đám đông - những ngôi sao điện ảnh và nhà sản xuất, kịch bản gia và đại diện, với vài nghệ sĩ trang điểm và người rèn luyện riêng - đã lên tới giây phút điên rồ khi mọi người biết bữa tiệc sẽ sớm kết thúc và họ đã đạt được thứ mà vì nó họ đến đây.

Hollywood, Bill khinh bỉ nghĩ, là một công ty Mỹ ở dạng tốt nhất của nó - tham lam nhất và tham vọng nhất, nhỏ nhen nhất và không tử tế nhất. Nhưng chuyện đó không hoàn toàn là thật, anh tự sửa mình. Bởi có những tài năng thật sự và lý do thực sự tại sao Hollywood vẫn còn tồn tại, tại sao nó cất lực phát triển, là bên dưới cái vẻ hào nhoáng là một ham muốn thực sự được làm chuyện tốt lành. Không ai thực sự muốn làm một bộ phim dở hay một chương trình tivi dở; hầu hết mọi người, anh nghĩ, đều khao khát được vĩ đại. Và nếu không phải lúc nào họ cũng thành công, nếu họ thất bại, thì chẳng phải là con người là thế ư? Và khi anh liếc qua vai, nhìn Janey khi cô tiến ra ban công một mình, lòng anh tràn ngập cả nỗi sợ hãi và tự hào dành cho cô - tự hào bởi cô đã tự đứng dậy và tiến vài bước chập chững về phía trước. Cô có thể ngu xuẩn đến lối bịch, cô nghĩ, nhưng như hầu hết mọi người, điểm yếu thật sự duy nhất của cô là: cô chính là kẻ thù tệ hại nhất của mình. Một đặc điểm mà, anh tự nhắc mình, anh cũng có...

Và trong một giây, anh đã định đi theo cô.

Nhưng rồi anh ngăn mình lại. Hãy để cô tự nhiên, anh nghĩ. Hãy để cô tận hưởng giây phút đó. Thành công của cô là buổi tối nay rất hoành tráng. Nhưng nó là một thành công kiểu Hollywood - bất ngờ, kỳ diệu, và choáng ngợp - được tạo ra để cuối cùng hủy hoại linh hồn của người nhận nó. Trong tương lai, sẽ còn rất nhiều những giây phút thất vọng, khi khám phá ra mình bị bội phản, khi nhận ra rằng hôm nay mình thật "hot", hôm sau mình đã đóng băng, và không ai nhận điện thoại của mình nữa...

Và từ khóe mắt mình, anh thấy Tanner Cole đang tiến ra ban công. Anh sẽ không cạnh tranh lại một ngôi sao điện ảnh, anh chưa chắc nghĩ. Dù sao thì bây giờ cũng không. Janey đã có một hành trình mới. Và hành trình này, anh đột nhiên nghĩ mà thấy nhẹ nhõm, không có anh. Và khi Tanner Cole đi qua, anh muốn nói, "Chúc may mắn, chú em..."

Nhưng theo lẽ tự nhiên, anh giữ những suy nghĩ này cho riêng mình. Và khi liếc nhìn lại Janey, đứng tựa mình trên ban công, anh có cảm giác rằng Hollywood sẽ nhanh chóng phát hiện ra rằng cô không dễ dàng bị hủy hoại. Dường như cô mang trong mình một thứ tinh thần và niềm hy vọng sẽ không bao giờ chết...

Và đứng với một tay vịn vào lan can, Janey hơi ngả ra sau, nhìn ra khoảng sáng bên dưới. Cô nhắm mắt lại, hít thở không khí buổi đêm thơm ngát, biết rằng mình đang tạo ra hình ảnh một thiếu nữ xinh xắn đang mãi mê suy nghĩ...

Và lần này, cô thực sự chìm trong suy nghĩ, cô nhận ra. Cô thuộc về nơi đây... Mọi thứ về buổi tối bảo với cô rằng cuối cùng cô đã tìm được chỗ của mình. Và mở mắt ra thấu nhận cảnh trí vào mắt mình, đột nhiên cô há hốc mồm và sung sướng lùi lại một bước. Từ chỗ cô đứng trên những ngọn đồi Hollywood, những ánh đèn nhấp nháy của Los Angeles trải dài bên dưới cô như một tấm thảm bằng vàng, chào đón cô.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>